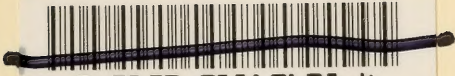

PLEASE HANDLE
WITH CARE

University of
Connecticut Libraries

3 9153 01160628 4

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Boston Library Consortium Member Libraries

Theocritus

PA
4442
.A2
182
v.2

THEOCRITUS

BION ET MOSCHUS

GRÆCE ET LATINE

ACCEDUNT

VIRORUM DOCTORUM ANIMADVERSIONES

SCHOLIA, INDICES

ET M. ÆMILII PORTI LEXICON DORICUM

VOL. II

LONDINI

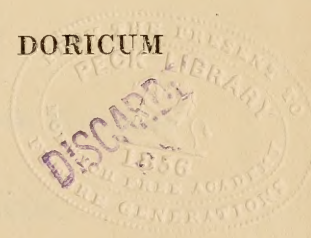
EXCUDERAT A. J. VALPY, A. M.

SUMTIBUS WHITTAKER, TREACHER, ET ARNOT

R. PRIESTLEY

J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGLE

MDCCCXXIX

~~884.6~~

~~1342~~

V.2

1/31/55
Duff
191135 Norwich Free Acad.

CONSPECTUS

EORUM QUÆ HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

Argumenta Vetera Carminum Theocriti.

Scholia in Theocritum.

Index Auctorum qui in Scholiis citantur.

Index Rerum Memorabilium in Scholiis.

BIONIS IDYLLIA.

Versio Latina.

Index in Bionem.

MOSCHI IDYLLIA.

Versio Latina.

Index in Moschum.

Valckenari Commentarius in Moschi Epitaphium
Bionis.

M. ÆMILII PORTI LEXICON DORICUM.

ARGUMENTA VETERA
CARMINUM
THEOCRITI;

QUIBUS PRÆMITTUNTUR NONNULLA *

DE GENERE THEOCRITI

ET

DE BUCOLICIS CARMINIBUS

PROUT ILLA LEGUNTUR PARTIM IN COD. REGIO PARIS.
PARTIM IN ED. ROM. ZACH. CALLIERGI.

EX ALTERA VALCKENARII EDITIONE REPETITA.

* Plurima jam dederat, additis variis lectionibus et aliis quibusdam, Reiske post præfationem ad alterum suæ editionis volumen, HARL.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατὴρ Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησι,

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις ;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπάνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοφιν εἶναι· πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. ἀκουστῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶνποίησιν εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχεν· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαιμόνι εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστῶτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροϊκοὶ τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίας ᾠδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἄχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὁρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρῆσμός ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίῳις ἄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γεγενῆσθαι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροϊκοί, τούτου χάριν δῶρα κημίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεάν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἂν τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Αἶπολικά ἐστὶ καὶ Ποιμενικά καὶ Μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἰληφέν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικά εἶρηται πάντα.

¹ ἄχθῆναι] Schaefer suspicatur ἀσθῆναι. KIESSL.

λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ² ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν ³ κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον ἄδειν δὲ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρημένους, θηρίων ἐν ἐαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῶ, σποנדὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χειρᾶς ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κάκεινον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ⁴ ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινα παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἔχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,
 Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχην, δέξαι ⁵ τὰν ὑγίειαν,
 Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσασατο τήνηα.

ARTEMIDOROTI TOT GRAMMATIKOTI EPI TH AΘPOIΣEI
 TΩN BOYKOΛIKΩN ΠOIHMATΩN.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκά, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
 Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΑΤΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΝ.

"Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
 Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
 Τῶς Πραξαγόραο, ⁶ περικλειτῆς τε Φιλίνης,
 Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὐπότ' ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον, ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἢ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστὶν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.⁷

² ἀτιμαγελώσας. ἀτ ἀτιμαγελῶν. Proba, opinor, forma, quanquam alia ejus exempla, quæ quidem certa sint, nusquam reperi. SCHAEFER.

³ κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Κορεῖν i. q. ἐπιμελεῖσθαι. Sic passim in Grammaticorum scriptis explicatum legas. — Conf. Locellam in Eckhelii Doctrina Numor. Veter. P. i. Vol. iv. p. 289. SCHAEFER.

⁴ ἀγείροντας] Sic pro ἀγείραντας scribendum esse, monuit Schaefer. Idem mox suspicatur ἄδειν δὲ καὶ ἄλλα τινα—. KISSL.

⁵ τὰν ὑγίειαν] Hanc veram lectionem pro vulgata δ' ὑγίειαν exhibet editio Zach. Calliergi. Sunt enim hi versus Priapeii, non heroici. Conf. Hermannii Observ. ad Bucolic. post Schaefer. præfat. ad Sophocli. p. viii. KISSL.

⁶ περικλειτῆς] Quod hic vulgo legitur περικλυτῆς, metro adversatur. Quare illud restitui cum Schaefero, qui citat Dorvill. ad Chariton. p. 446. (p. 471. Ed. Lips.) KISSL.

⁷ Ultima hæc verba paullo aliter profert Toup. p. 409. tom. ii. Wart. cujus integram notam, qua coronidem imponit Ad-dendis in Theocritum, repetere juvat: — "Si Epigrammata excipias, reliqua omnia tum Theocriti, tum Moschi et Bionis, nescio quomodo uno nomine Εἰδύλλια nuncupantur; de qua voce alii aliter, ut solent, interpretes. Etymologus Ἠδύλλια vocat: sed perperam. Auctor, nescio quis, Προλεγομένων ad Theocritum: Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται Εἰδύλλιον. Ut Εἶδη Pindari, sic Εἰδύλλια Theocriti.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν καὶ μικτικόν. ὁ τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. εἰς ὅσον δ' οἶόν τε ἐστίν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἦθη ἐκμάσσειται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν αἰρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποίησεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν ὁγράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὁμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρῆ θέμεναι τηλαυγές. ἐστὶ δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἐστὶ γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἦτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρῖδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀναιμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρῖδι παρὰ τοῦ [forte τὴν τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὗ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστῆον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρῖδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχηῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἣ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακώτερα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὕπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὄλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμεικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπῶδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι (διαλέγεται γὰρ

Adscribam insignem locum Pempeli Pythagorei apud Stobæum pag. 681. ex quo vide an aliquid certi de hoc loco designari possit: Εἰ δὲ τινα φάμα ἀμύητος (leg. ἀμύητων) ὄτων ποτὶ κόφωσιν κατίσχει τοιῶνδε λόγων εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς πέλει καὶ ἀνδράσιν, τοῖς ποτὶ συνέσιος ἐπιύξασιν ἀτραπόν. Ubi notandum verbum εἰδύλλεσθαι, et lexicographis commendandum. Nam antiquum et notæ interioris est.—Adde Reisk. p. 145. HARL.

⁸ Conf. Aristotel. Poet. c. i. etc. Hanc divisionem copiosius explicuerunt Casau-

bon. de Satirica Græcorum poesi etc. lib. i. c. 3. ejusque docti editores, Cren. et Rambach. pag. 76. sqq. Halæ 1774. HARL.

⁹ De Daphnide vide Diodor. iv. 84. et Heyne V. C. in Argumento Ecl. v. Virgil. ubi plures commemorat. Adde notam ad Idyll. i. 65. HARL.

¹ τὴν τοῦ] Possis simplicius παρὰ τὴν Ἐπ. SCHAEF.

² ὑπεγράφησαν] Sæpius hic legas verbum ὑπογράφειν, pro quo expectaveris alterum compositum, ἐπιγράφειν. SCHAEF.

ἐν τισι πρόσωπα¹⁾), ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ ᾽Ωιδή· τουτέστιν, ὁ βουλούμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ ᾽Ωιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, ᾽Ωιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπὶ κεῖται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικoῖς προσ-
ταλαιπωροῦντα ἐν παλαιστρα ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ
τινος θεραπευτῆρος Θεστύλιδος ὑποδιακουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειράται μετά-
γειν, ἐπικαλούμενη τὴν Θελήνην καὶ τὴν Ἐκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμ-
βαλλομένης νυκτερινᾶς θεᾶς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως
ἐκ τῶν Σώφρονος μετέφηγε Μίμων.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδυλλίον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ
Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Καμαστὴς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ
πράγματος. ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλου-
μένου. εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰ-
πόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιῆ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ
τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίοντα. Τὰ δὲ πράγμα-
τα εἶη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθε-
ται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἶη, ὡς ὁ Μούνατός φησιν, ἐκ
τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

² Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ
στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἢ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν
ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλύσαι προήρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικω-
μαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ
διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἰοῦνται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἢ
ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

³ Τοῦτο τὸ εἰδυλλίον βουκολικόν ἐστὶ. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύ-

³ Τοῦτο—ἐστὶ] Hæc verba desunt in mox omittit ὁ Θεόκριτος et βουκόλου.
cd. Schell. qui item omittit οὖν post μὲν, Deinceps legit ἀπὸ Μίλ. τοῦ (quem arti-
post βουκόλος autem οἱ inserit. Idem culum, utpote necessarium, recepimus)

δων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως· ἴσχυθῆναι δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος τοῦ παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἰ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσι λεπταί. Ἐὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγενοῦς Μίλωνι ἑμέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴ γε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ [forte leg. τῇ ἐβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ, Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ' [sic Ms. Par. Ed. Rom. ἑκατοστῆν. forte scrib. ρκδ'.] Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ΤΠΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν. προσ-
 διαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμῆν καὶ αἰπόλος.
 Ἡ δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ
 ἐμφαινόμενον. ἐστὶ δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα
 τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ
 Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἑρωμένην
 Ἀλκίπην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται
 περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος
 τράγον, ὁ δὲ ποιμῆν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ὠδῶν κριτὴν αἰροῦνται.
 τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπο-

π. ἀχθ' ἴλαν ἰσχ. ὁ. ὅπως ἀγων.—ταῦτα τὲ
 —οἱ βόες—λεπτοί, vocabulo βουκόλου ite-
 rum omisso. KISSL.

4. Cod. Schell. τὰ μὲν πράγμ. ἐν Κρότ.
 τῇ Ἰταλικῇ ὑπόκεινται. KISSL.

5. Cod. Schell. ἐπεὶ μέμνηται—ἀλλ' ἐστὶ
 ν. πολὺ—τὴν ἐβδόμην πάλιν νικᾷ. ὁ δὲ
 Θεόκρ. KISSL.

6 ἤκμαζεν omittit cod. Schell. in quo
 hæc præterea sunt adjecta: ἀρχαιότερος
 οὖν ὁ Μίλων μέμνηται δὲ αὐτῶν τῶν πραγ-
 μάτων. Hæc in codice hoc brevius argu-
 mentum excipit: Βάττος μὲν αἰπόλος, καὶ
 Κορύδων βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγον-
 ται. τὰ δὲ πράγματα ἐν Κρότωνι τῆς Σικε-
 λίας. αἰ δὲ βόες Αἴγωνος. ὁ δὲ πεπόρευται
 εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα ἀγωνίσασθαι μετὰ Μί-
 λωνος.—Denique de loco hujus hypothe-
 ses, qui spectat Theocriti ætatem, juvat
 repetere observationem Casauboni sub fin.
 Lectt.: “Certum est neque centesima,
 neque civ. Olympiade floruisse Theocri-
 tum: sed post centesimam et vigesimam.
 quare scripserat fortasse hic grammaticus:
 ὁ δὲ Θεόκριτος, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν
 ρκδ' Ὀλυμπιάδα ἤκμασε. non, ut editum
 est, κατὰ τὴν ἑκατοστῆν Ὀλυμπιάδα ne-
 que, ut scriptum offendimus, κατὰ τὴν ρδ',

nam illis temporibus ne natum quidem
 arbitror fuisse hunc, nedum ἀκμάσαι.
 Floruit vero sub Hierone juniore Syracu-
 sarum tyranno, et Ptolemæo Philadelpho
 Ægypti rege altero ex gente Ptolemæo-
 rum. ille interstinctum majorum imperium
 Syracusis redivivum excitavit, anno secun-
 do Olympiadis cxx. hic circa Olympiadem
 cxxiv. a patre Ptolemæo Sotere traditum
 sibi regnum cœpit administrare.” Conf.
 eundem Lectt. Theocr. cap. vi. ad hoc
 Idyll. p. 84. sq. KISSL.

7 δραματ.—ἐμφαινόμενον] Hæc in cd.
 Schell. sic corrupte exhibentur: τοῦ ποιη-
 τικοῦ προσώπου συνεκφωνομένου. KISSL.

8 ὃς καὶ—αἴγας] Cd. Schell. εὐμάρα τοῦ
 συβαρίτα νέμοντος αἴγας. Idem vox: θου-
 ρίου συβαρίτου νέμοντος θρέμματα. KISSL.

9 ἐρωμένην] Cd. Schell. ἀγαπωμένην.
 Idem. reliqua sic: ὁ δὲ ποιμῆν ἐρώμενος
 εὐμήδους. ἐρίζουσι δὲ περὶ εὐμουσίας περὶ
 (leg. παρὰ) μόρσων κριτῆ, ὃς καὶ τῷ αἰπό-
 λῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ
 χαίρει καὶ γέγηθεν. προλογίζει Κομάτας.
 KISSL.

1. προκαλοῦνται] Sic correxit Schæef.
 vulgatum προσκαλ. KISSL.

νέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἔν τὰ θρέμματα συναλεύουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέρω ἄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσιν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὔρις [sic Ms. lege Δοῦρις] φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπλήθειαν καὶ τοῦ γάλακτος ἰδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόζενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.²

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα³ ἐν Κῶ ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου ὅθεν καὶ διηγεῖται, ὡς καθ' ὄδον ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος⁴ Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ΑΙΨΑΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει

² In cd. Schell. hæc leguntur: Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ προσδιαλέγεται τῷ Ἄρατῳ, οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς θαλυσίοις (v. 98.), Ἄρατος δ' ὁ τὰ (in cd. τοὺς) πάντα φιλαίτητος, καὶ (v. 122.) μηκέτι φρουρέωμες (in cd. φρονέομεν) περὶ προθύροισιν Ἄρατος. Διάκειται δὲ δύο ἄνδρες ἄδοντες ἐπὶ—τῆς Σικελίας, Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας. ἄδουσι δὲ τὸν Πολυφήμου (in cd. περιφήμου) τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα, ἀμφότεροι μερισάμενοι τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ὁ μὲν Δάφνις τὸν Κύκλωπα μιμεῖται, τινὰ διαλεγόμενος πρὸς αὐτοῦ περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Δαμοίτας τὸν Κύκλωπα ὑποκρινόμενος.

Οὔρις φησι κ. τ. λ. Reliqua non recedunt ab iis, quæ jam vulgata erant. Pro Γαλατεία corrupte γάλα. In fine additur: Βουκολιασταὶ Δωριδι Κομάτας καὶ Δάφνις. KISSL.

³ ἐν Κῶ] Cd. Schell. διάκειται ἐν Κῶ. Mox: καθ' ὃν χρόνον πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπορεύετο πρὸς Πτολεμαῖον. Paulo post ὅθεν omittit. Proxima sic: κατὰ τὴν ὄδον ἐντυγχάνοι—τῷ κυδωνιάτῃ ἀπὸ Κρ. καὶ πῶς. KISSL.

⁴ Μιτυληναίου] Cd. Schell. Μιτυλήνης. Mox μυρτοῦς ὄνομα. Denique Λυκίδα et χωρίζ. ἀλλήλων. KISSL.

τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεῖς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατός φησι, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοῦς τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

ΑΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἀσμάτων καταστάντες, εἴλοντο κριτὴν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεισαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὐ μάλα ἄσας προσηγάγετο μαθητεύσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὕφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκην ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησιν ὁ Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν διηγηματικόν. [† Absunt a Ms.]

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὕφίστανται. νομεὺς δὲ ἐστίν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει ὅς πρὸς τὸν Μενάλκην τοῦτον ὄντα ὅς Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησιν Ἐρμησιάνῃ εἰρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν. Ἰστέον δέ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκην ἄλλοι φησὶ· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἢ Θερισταί· ἄδηλον δέ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δὲ ἐστὶ καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσηγορευόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν

⁵ πρὸς τὸν Μενάλκην] Ad hoc usque nomen ed. Schell. pristinae scripturae concipit, nisi quod formam genit. Μενάλκα pro Μενάλκου exhibet. At post illud nomen argumentum de integro incipit hunc in modum: τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίᾳ κείνται. παρακαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως

Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλ. κ. τ. λ. Reliqua, in quibus cd. discedit, utpote levissima, omitto. KISSL.

⁶ Σικελὸν] Post hoc vocabul. Schaefero videtur articulus τὰ excidisse. KISSL.

⁷ πάλιν] Cd. καὶ πάλ. KISSL.

Φησίν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ⁸ ἀνάκωλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλορρήμων ἔφη αὐτῶ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ ⁹ τὸν Ἐρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἤσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Διουέροισι τοῦ θεοῦ, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε, πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῶ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινῆ αὐτῶ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐγγράτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγῆσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζεται Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατεία ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῶ Νικία, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ΑΛΛΩΣ.

ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἔρων τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατεία ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῶ Νικία, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ¹ ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχὴ,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἐρωτες

Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλατεία. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς ² Ἐρασιστράτου Μιλησίῳ, ὡς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφή.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἄϊτας, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτω· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἑρώμενον· ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἄϊτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ ³ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἄϊτας λέγει· οἱ δὲ φασιν Ἄϊτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἄϊτας, οἰνεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἄϊτας ὁ σύμπνους καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἄϊτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῶ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἔρων ἓ καὶ οὐ φεῖδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτήρας· εὐχεται δὲ τῶν δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσιν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γε-

⁸ ἀνάκωλος] Cd. Schell. addit: τοιαῦτα καὶ ἐν ταῖς χώραις ἀκρίδες. KISSL.

⁹ τὸν Ἐρωτα] Cd. Schell. τῶν ἀκρίδων προῖονδαν ὄσπερθεῖς (f. ὄσπερθεῖς)—ἀπήγγειλεν φῶδην. Tum iterum plura sunt turbata. Post verba ἐν τῶ θερίζειν hæc leguntur: πανσαμένον δὲ αὐτοῦ τῆς φῶδης, ἀναδέχεται ὁ Μίλων ὡς πρέπουσαν ἐργασίαν φῶδης εἴρηκε· παραινῆ δὲ τὸν κατ' αὐτοῦ ἔρω-

τα διηγῆσθαι—Μίλων βουκαῖος. KISSL.

¹ ἀντιγεγρ.] Cd. Schell. ἀναγεγρ.—Schæf. suspicatur: ἀντιγεγραμμένον τῶ Θεοκρίτου Κύκλωπι. KISSL.

² Ἐρασιστρ.] Cd. Schell. addit ἰατροῦ. KISSL.

³ Ἀλκμὰν] Non commemoravit hunc locum Welckerus V. Cl. in fragmentis Alcmænis lyrici. KISSL.

γενῆσθαι αὐτούς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ⁴ ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἔπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμημέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἔρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἔμπροσθέντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἤδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλίον Ἔλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικία προσδι- λέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ἔλαν καὶ Ἑρακλέα· τοῦ μὲν Ἔλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἑρα- κλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἔλα ⁵ βάσανον. Ἰστέον, ὅτι ὁ Ἔλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἑρακλῆς· πεπαι- δεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρώωνος καὶ Θεοστιάδου. Ἀμφιβάλουσι † τινὸς υἱὸν τὸν Ἑρωτα· Ἡσιόδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἐριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπ- φὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. [† Absunt et hæc a Ms.]

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ⁶ ὑπόθεσις ἐστὶ καταστάσεως ἔρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἢ γὰρ γυνὴ τοῦ ⁷ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέ- κειτο Λύκῳ τινί, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θουωύχου δὲ τινος ἐταί- ρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει· τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. [Sic legitur argumentum in edit. Romana: abest a Ms.]

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Συρακούσiai ἢ Ἀδωνιάζουσαι. (τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) ὑποτίθεται γὰρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτῇ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἰδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργῶ πρὸς Πραξιόνην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχον- ται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφροσι θεμένων (forte leg. θεωμένων) τὰ Ἰσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἢ τε Γοργῶ, καὶ ἡ

⁴ ἔπνευσαν] Cd. Sch. ἔμπνευσαν. Mox καὶ pro ἡ. KISSL.

⁵ βάσανον] Hic desinit argumentum in cd. Schell. additis his verbis: Θεοκρίτου Ἔλας Δωρίδι. KISSL.

⁶ ὑπόθεσις] Cd. Schell. διήγημά ἐστι. KISSL.

⁷ Αἰσχίνου] Cd. Schell. Αἰσχίνου, item paulo post. Μᾶλλον omittit. Idem ex- hibet προλογίζει pro προλέγει. KISSL.

Πραξινοή, καὶ ἡ τῆς Πραξινοῆς θεράπαινα. ἄρχεται δὲ Γοργώ· προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνήρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Ultimorum loco hæc prostant in edit. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσιοι ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσαν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' αὐτῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλίον γέγραπται εἰς Ἰέρωνα τὸν Ἰεροκλέους, τὸν ἕσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς ὁ ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἰέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφῶς παρὰ τοῦ Ἰέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδυλλίον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὐρίσκειτο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες, καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλίον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΩΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλίον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἰληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης. Τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ἄδεται ἐσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἅτινα ἕως μέσης νυκτὸς ἄδουσι. Τινὰ δὲ ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. Ἀιδουσι δὲ τὸν ἐπιθαλάμιον αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνη δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς. Ex aliquot cdd. Vat. apud Gaisford. Habet etiam Call. in Scholiis.

ΕΙΔ. ΚΒ.

Θεοκρίτου Διόσκουροι κοινῇ Ἰάδι. Ex cd. Vat. apud Gaisford.

³ ἀποδειχθεὶς] Correxerit Schæfer. Vulgo ὑποδεχθεὶς. KIESSL.

ρευθῆναι. KIESSL.

⁹ ἀγορευθῆναι] Schæfer malit ἀναγο-

¹ ὁ Μούνατος] Conf. Casaubon. in fin. Lect. Theocr. KIESSL.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΗ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τούτο τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἡλακάτην ἐλεφαντίνην, ἣν πλέων ἐπὶ Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἰατρὸν δῶρον ἐκόμιξε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, περὶ τὸ Σαπφικὸν ἑκκαίδεκασύλλαβον τὸ

Ῥοδοπαχέες ἀγναὶ Χαρίτες δεῦτε Διὸς κόραι.

Ὁ δὲ λόγος πρὸς τὴν ἡλακάτην. Καὶ ἔστι τὸ ἕξῃς, γλαυκᾶς Ἀθάνας δῶρον ἡλακάτη φιλέριθε, τουτέστι φίλεργε, ταῖς γυναιξίν.

E duobus cdd. apud Gaisford.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΘ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Γέγραπται τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ φιλοῦντος φιλίαν διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειρᾶται, ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαίδεκασύλλαβον. Ἡ δὲ ὁμιλία, παρ' ὅσον εἰρῆσθαι γεγράφασιν, Οἶνος καὶ ἀλήθεια παρὰ τὴν παροιμίαν.

Ex aliquot cdd. apud Gaisford.

ΣΧΟΛΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α.

1. **ΑΔΤ.** Φιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασύ, εἰς α φιλοῦμενον τρέπουσιν, ὑπεξαίρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἢ τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς α, οὐ φιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ [σχολίῳ] οὕτω. Τὸ ἀδύ τινες λέγουσιν ὅτι φιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, πάνθ' ἄλιος γράφων· καὶ Οὐχ ἄμιν τὸν ἔρωτα· καὶ Τί ποθ' ἀδύ· καὶ ἄλλα πολλά τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. **ΨΙΘ.** Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κροῦμα. [Ἄλλως. Ψιθύρισμα τὸ μέλος, ποιά φωνή.] Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. ὀνοματοποιεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τοῦ ἤχου ιδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. Ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. [Τὸ λεπτὸν τῶν φύλλων ἀπήχημα.] ὅθεν καὶ ψιθύρος, ὁ λάλος. ἢ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὀμηρος,—κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτόν, ἔξ οὗ καὶ ψιάς παρ' Ὀμήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὡσὶ τινὰ λεπτὸν ἤχον ἤχειν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἧγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς ¹πνοῆς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,—Τῆμος χαίρων, ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Ἡ δὲ ²διάνοια καὶ τὸ ἐξῆς ἔχει οὕτως· Αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἣτις ἐστὶ ³παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἠδεῖάν τινα μελίξει, ἧγουν μετὰ μέλους καὶ ῥυθμοῦ τινὸς ἀφήσι, τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἠδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις, αἰπόλε. [Ἄλλως. Καὶ ἡ πρὸς ταῖς πηγαῖς πίτυς ἐκείνη ἠδὺ τι μελουργεῖ, κατὰ τὸ ψιθύρισμα, ἀντὶ τοῦ ψιθυρίζουσα, ἠδέως μελίξει. Ἀλλὰ σὺ ἠδέως συρίζεις, καὶ τοσοῦτον τοὺς ἄλλους νικᾷς, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον ⁴ἀνθαιρήσεται εἰ μὴ ἄρα ὁ Πάν. Ὄϊον θεοῦ μόνου ἦττᾱ·] Ἄλλως. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς

¹ πνοῆς] φωνῆς Vat. 3.

² διάνοια] ἔννοια Vat. 4.

³ παρὰ] Vulgo περί. Monuit jam Toupius.

⁴ ἀνθαιρήσεται] Toupius malebat ἀναιρήσεται. Nil mutandum esse docet

Huschk. in Wolfii Anal. i. p. 178. nam ἀνθαιρεῖσθαι τὰ ἄθλα est victoriæ præmium alteri præripere. Eurip. Hec. 660. οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται. Mox θεοῦ μόνου ἦττᾱ, deo solo minor es.

λιγυρῶς ἀδούσης· ἡδὺ δὲ καὶ σύ, ὧ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιεῖσθαι φασιν, ὡς τὸ ἵκρικε ζυγόν, καὶ τὸ σίξει δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσι. Ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτόνω, καὶ ἧ τὸ θύρα. σημαίνει δὲ τὰ χεῖλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίθος ἀπὸ τοῦ ψεῦδος, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δὲ εἰσιν οἱ ἐν τοῖς αἵπεσι, τούτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι, τὰς αἶγας νέμοντες. οὕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗΝΑ. Εὐθεία ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. [Δωρικῶς.] οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκείνος τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τήνα Δωρικῶς οὕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη. ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα.

2. ΜΕΛΙΣΔ. Αἰολικόν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ μελίξει, ὃ ἐστὶ, λιγυρῶς ἡχεῖ καὶ ἄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Ἰνίδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζει· τούτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ἄδει.

3. ΣΤΡΙΣΔΕΣ ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δευτέρα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εἰς λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες· τὸ συρίζεις γὰρ συρισδὲς γράφουσι· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρισδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ εἰς τὰ ἐξ ὧν ἦν συγκαίμενον στοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον.—Χ' ὦ μὲν τῷ σύριγγ', ὃ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν· Αὐλεῖ Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνης ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ κατὰ Σύρους λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμοῦ τοῦ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως· καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς· οἷον, συρίττω τινά, ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριπτομένων ἐστίν, ἦγον τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει τὸ ἄδειν τοῦ συρίζειν καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν μέλος ἔχειν μόνον, τὸ δὲ ἄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελοῦς. ΜΕΤΑ. Ἦγουν, ἀπολαβὼν οἴσεις, τούτέστιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τοῦ Πανὸς ἔξει· τῶν δὲ ἄλλων τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝΑ. Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Ἐπιμνήδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδόμευς· Ἀρίστιππος δὲ ἰὸ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ Νύμφης Οἰνήδος,

⁵ Iliad. xvi. 470: κρίκε δὲ ζυγόν. Proxima sunt ex Odys. ix. 394. ὡς τοῦ σίξει ὀφθαλμός. Conf. Quintil. Inst. Or. i. c. 5. p. 137. Spald.

⁶ ἐπὶ] Sic recte Call. Alii ἐστὶ. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 819. l. s. v. ψιθύρισμα.

⁷ τὸ] Vulgo τοῦ. Correxerit Toupius.

⁸ Πίνδαρος] Fragm. Parth. p. 28. ed. Heyn. Ibi Schneider. suspicatur πρὸς τὸν

Πᾶνα, et pro πάντα, quod pro σαυτοῦ est in Vat. 5., σαυτῶ.

⁹ αὐτοῦ] Deest in Vat. 3.

¹⁰ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ] Toupio scribendum videtur, ἐν τῷ Ἀρκαδικῶν. in primo libro Arcadicorum, sive historiae Arcadicae. Aristippi Arcadica laudat Clemens Alexandrinus, et Diogenes Laertius in Aristippro. Conf. etiam Scholia ad Apollon. Rhod. iii. 1087.

οὐ δὲ λέγουσι διὰ τοῦτο Πάν, ὅτι τῆς ὕρας ἐστὶ σημεῖον, τούτεστι, τοῦ πάντος. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικεῖται γὰρ ἡ μορφή τοῦ θεοῦ τῶ περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ μνησικούς φασὶν εἶναι· τὸ δὲ πάρθαλιν ¹ ἐνήθθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἶνεκα· τὰ δὲ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ² πνευμάτων μίμησιν εἶναι· τὸ δὲ αἰγωπόν, τῶν καταιγίδων τὰς αἰφνιδίους ταραχάς, καὶ τῶν ἀπὸ νεφῶν γενομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τούτεστι τοὺς μηροὺς δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ἀριθμήσεως, κατὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης· ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ πρότερον σημαιόμενον λέγεται. ΑΠΟΙΣΗ. Κομίση· ὡς τὸ λαψῆ, ἀντὶ τοῦ λήψη. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῆ, λαψῆ, γραψῆ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙΚΑ. Τὸ αἶκα ἀντὶ τοῦ εἶκεν ἐστί· τὴν γὰρ εἰ δίφθογον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αἰ [δίφθογον]· τὸ δὲ ε ψιλὸν εἰς α βραχύ· οἶον, εἶκεν, αἶκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α ὕν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ παρακατιῶν συνέστειλε. ΛΑΨΗ. Ἐκτέταται τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικόν, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεὶ φησιν ὅτι καὶ βραχὺ ἐστίν.

5. ΑΙ. Ἦγουν, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψη χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος γὰρ ἀρρενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσιαία αἶξ, ἡ ἐνὸς χειμῶνος οὔσα. μάλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον· ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. Τὸ δὲ καταρῖρει μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται. τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταρῖρει δηλοῖ. Ἐν ἄλλῳ ΑΙΚΑ — ΤΗΝΟΣ. Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κερασφόρον τράγον (κεραδὸς γὰρ καὶ κερασφόρος τὸ αὐτό, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστὶ, τὸ δὲ κερασφόρος, κοινόν) αἶγα σὺ λήψη. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταρῖρει καὶ καταρῖρεύσει, ἦγουν εἰσελεύσεται, ἡ χίμαρος· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταρῖρει δηλοῖ.

6. ΕΣΤΕ. Ἀντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἡδιόν ἐστὶ, φησὶ καὶ Ἡσίοδος, — Καὶ βοδὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ ἐς τ' ἀν ἀμέλεξῆς. — ΧΙΜ. Τῇ χιμάρω δὲ καλὸν κρέας ἐστίν, ἕως ἀν ἀμέλεξῆς αὐτήν. Ἐριφος, μέχρι ³ τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. χίμαρος ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τούτεστιν, ἕως ἀν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν, ἀφ' οὗ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἡ αἶξ.

¹ ἐνήθθαι] Debetur Valcken. ad Herodot. p. 541. 68. Vulgo εἰλήφθαι. Idem malebat παρθαλῶν qua mutatione opus non esse docet Toupius.

Theocr. Schol.

² πνευμάτων] Pro hoc vocabulo Vat. 3. 5. legunt πάντων ἐνέμων τὴν.

³ τριῶν κ. τ. λ.] τριῶν μηνῶν καὶ τεττάρων Vat. 1. 2. 4.

ταῦτο γὰρ αἰξ καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων, ἔριφος καὶ τράγος· οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρρένου τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἰξ· ὡς ἔλαφος, ἀνθρωπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἄμνοι, καὶ ὁ αἶγας ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων ὄιες. ὃ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κρύος. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἐτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς τῷ Πανὶ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις· καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς οὔσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι τῷ δὲ Πανὶ, ⁴ καὶ ὡς χρωμένω σύριγγι, καὶ ἐπιστήμονι· καὶ ἐφόρω αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐταῖς ᾠδῶν, ὧν αὐτὰ ἔφοροι.

7. Η ΤΟ. Κατωφερὲς ἢ ἠχοῦν ἢ καταχῆς, τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπῆχοῦν, καὶ ὑπορροίζου ἢ ἐν τῷ καταφέρεισθαι. Ἐν ἄλλω. Ἡ τὸ καταχῆς. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τό, ταῦτο δυνάμενον τῷ ὄ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω· ἠδύτερον, ᾧ ποιμῆν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκείνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑπόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. νῦν δὲ προτάττει αὐτό, καὶ ὕδυσνόητον ποιῆι τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἀρθερω συνεπαγόμενον. σύνθηξ δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανὶ· ὁ δὲ ποιμῆν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν ὄϊδα, ἤγουν τὸν ὄϊν, τὸ θῆλυ πρόβατον, δῶρον ἄγουνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σπῆταιν λήψη γέρας. σηκίται δὲ ἄρνες, οὗς ὄϊτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες ἰδία βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκη ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν ὄϊν ὕστερον ἄξεις, τουτέστιν, ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἔξεις.

12. ΛΗΣΙΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θέματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῶον τὸ ἐπωφελές, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, κατὰ ἀφαιρέσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῆδε, ἐνθάδε ἢ ἐκείσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικόν, τροπῆ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας [τῶν βαρυτόνων] τῆς ληγουσῆς εἰς ξ διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Λῆς ποτὶ τῶν νυμφῶν. Θέλεις, ᾧ αἰπόλε, πρὸς τῶν νυμφῶν, ᾧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν ὄξύν, ὅπου αἱ μυρῖκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγῶ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κᾶταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἀναντες· λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος ὁ αὐτὸς δῆπου ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερῆς. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἀνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. [ΚΑΤ. Κᾶταντες ὁ μὲν Ὀμηρὸς τὸ κατωφερὲς δηλοῖ· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀπεναντίον.] Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ ⁸ πῆδω ὑπερανεστηκῶς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνός

⁴ καὶ] Hoc loco posui καί, quod in edit. Wartonii paulo ante post τῷ Πανὶ positum est.

⁵ δυσνόητον] δυσδιανόητον Vat. 1. 6.

⁶ ἔτι] οὐκέτι Jacobs. in edit. Theocriti. Recte.

⁷ κλείουσιν] Probat ἐγκλείουσι War-

tonus, quod et ipsum in eod. Vat. habetur. "Hujusmodi agnelli, jam a lacte depulsi, solebant in ἐσχατιαῖς includi, seorsim depasci saginarique scilicet, in extremis et sepositis agris. Vide quæ diximus in Not. ad Idyll. xiii. 26." Warton.

⁸ πῆδω] πῆδιw Vat. 5.

καλεῖται. [ἀπορία] πῶς τῆς γαίας διφθογογραφουμένης, φιλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, ὡς τὸ ἀνώγειον, καὶ κατώγειον; καὶ φαιμέν, ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαία ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγχεόμενα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν καὶ τινα ψιλογραφοῦμενα. [ΓΕΩ. Γεώλοφον τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐπανεστηκός, ὃ δὴ καὶ κάταντες τοῖς ἀνωθεν κάτω ἐρχομένοις, καὶ ἀναντες τοῖς κάτωθεν ἀνω ἐρχομένοις. Ἄλλως. Τόπος κολωνός, προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν.]

13. ΜΥΡΙΚΑΙ. Ὅπου αἱ μυρσίαι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

15. ΜΕΣΑΜΒΡ. Τὸ μεσημερινόν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολὴ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β.

ΟΥ. Οὐ πρόπον ἐστίν, ὡ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστίν· ἀντὶ τοῦ βαρῦς καὶ ὀργίλος· ἠνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακῶς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ αἰεὶ πρὸς τῇ ῥίνι αὐτοῦ, ἦτοι ἐν τῇ ῥίνι, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τούτεστι, καὶ αἰεὶ ὀργίλος ἐστίν. [Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ οὐ δίκαιον ἡμῖν ἐκ νόμου συρίζειν. Τὸν γὰρ Πᾶνα δεδοίκαμεν. Ἡνίκα γὰρ ἂν ἦ κεκμηκῶς ἀπ' ἄγρας, ἀναπαύεται, καὶ ἄλλως πικρός ἐστι κατὰ φύσιν. τότε δὲ ἐπὶ πλέον ἀνάπτεται ἐξωργισμένος, μεθ' ἔλθοι ἀγρεύσας.]

19. ΑΔ. Ἡγουν, ὅτ' ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδος μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' αἰεῖδε, τριχῶς εὔρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· δηλονότι, ἄλγε' αἰεῖδες· καὶ λέγει τὸ αἰεῖδες, ἀντὶ τοῦ λέγοις ἂν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρελκεῖ, καὶ ἄλγε' αἰεῖδε, ἀντὶ τοῦ λέγε, καὶ ἄλγεα εἶδες· ὃ καὶ βέλτιον. Ἄλλως. Ἀλλὰ τὸ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σύ καὶ τὸ γὰρ, ἐπὶ τὸν δευτέρον ἀφορᾷ στίχον. ὀφείλει καὶ τὸ τύ, καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων οὕτως· Ἀλλὰ τύ, ὡ Θύρσι, ἄδε τὰ ἄλγη τοῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπῶν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα τὸν Θύρσιν προτροπόμενος ἄδειν. οὐ γὰρ ταυτό ἐστι τὸ συρίζειν τῷ ἄδειν, ἀλλὰ συρίζειν μὲν ἐστὶ τὸ διὰ σύριγγος μέλλειν, ἄδειν δὲ τὸ κοινῶς τραγωδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαι φησι μὴ πρέπειν εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι οὔσαν, καὶ οὐ¹⁰ μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

[ΕΠΙ. ὁ σκοπὸς τοιοῦτος· καὶ ἐν τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ πολὺ προβέβηκας, ὥστε νικᾶν.]

21. ΤΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναίδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἰόν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμφιακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ. ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται· ἐστὶ γὰρ οἰονεὶ βριήπυος, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχεαῖς καὶ μέλαις ἐκβοήσεις· ἢ πρήητος, προϊέμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τοῦ κρηνῶν· εἰ μὴ που τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πρή-

⁹ τὸ] τὰ Vat. 3. 5.

Ven. αὐτοῖς Vat. 2.—Ad v. 21. post Διο-

¹⁰ μέλον αὐτῆς] μέλλον ὃν αὐτῆς ed. νύμφω Vat. 5. inserit καὶ λάτης.

πρ. τινές δὲ τὸ κρανιάδων, κρανείας ἀπεδέξαντο, ἃ ἔστι δένδρα οὕτω καλούμενα. Ἐν ἄλλω. ΔΕΤΡ' ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἐσδώμεθα ἀντὶ τοῦ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πριάπου, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἢ καθέδρα ἐκείνη ἢ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρυς. ἐὰν δὲ ἄσσης ὡσπερ ἦσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιον τὸν Λιβύαθεν, τούτεστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἰγὰ τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξει αὐτήν, ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλζεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἢ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. [ΕΣ. τρὶς μὲν τῆς ἡμέρας ἀμέλξεις. Πληρώσεις δὲ ἕξ πέλλας ὡς ἐπὶ μιᾶς φορᾶς. Πέλλα, καὶ Γαυλός, καὶ Τάλαρος, γαλακτοδόχα.]

[22. ΚΑΤ. Ἐπὶ τὸ κατέναντι τοῦ Πριάπου καὶ κρηνῶν ἐντός' εἰ μὴ τις νύμφας, Νύμφας Κρηναίας εἶπη, ὡς τὰς νύμφας ἰδρυμένας τῷ Πριάπῳ.]

25. ΔΙΔ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἰ διδυματόκοι· ὅθεν φησὶν, ἢ αἰξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφήν καὶ δύο πέλλας τίμπλησι· τοὺς δὲ ἀμολγούς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὃ ἔστι γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ ²καυκίον ξύλινον ποιμενικόν, τὸ οἰνεὶ χισσύβιον. [Ἄλλως. Τὸ ποιμενικὸν καυλίον ξύλινον.] Ἄλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικόν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίμων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἶον χύω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον. ³Ἡσιόδος, —ὄλιγον δὲ εἴσεται κισσουβίω. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσιπίον τι ὄν. ΚΕΚ. ⁴Ἦγουν λελουμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὃ ⁵κεκοισμένον οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τοῦ κλύζω. λέγεται δὲ τὸ κλύζειν ἐπὶ δύο· ἐπὶ τε τοῦ δια κλυστήρος ἰατρούειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. ΑΜΦ. [Ἦγουν δύο ὠτία ἔχοντα.] Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τούτου τὸ μέγεθος παρίστησιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Ἀντὶ τοῦ προσόζον, ὄσμην πέμπον, καὶ μυρίζον. Γλυφάνοιο δέ, τούτεστι γλυφῆς. ὡσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω, στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω, λείβανος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

29. ΤΩ. Οὐτινος περὶ μὲν τὰ χεῖλη ὑψόθι κισσοὺς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται. [ΜΑ. Μήρυμα ἀναλύεται καὶ ἀνέλκεται. Μηρύω γὰρ κου-

¹ Τὸ κατέναντι κ. τ. λ.] Hic locus depravatus ex mente Toupii sic legendus et distinguendus est: Τὸ κατέναντι τοῦ Πριάπου καὶ τῶν κρηνῶν. ἐκτὸς εἰ μὴ τὰς νύμφας κρηναίας κρηνιαδάδας εἶπη, ὡς τὰς νύμφας συνιδρυμένας τῷ Πριάπῳ.

² καυκίον] Scribendum videtur καυκάλιον, quod etiam βαυκάλιον dicitur.

³ Ἡσιόδος] Sunt hæc non Hesiodi, sed Callimachi, in cuius fragm. cix. hæc leguntur: ὄλιγον δ' ἦδετο κισσουβίω.

⁴ Ἦγουν κ. τ. λ.] Cdd. Vat. 1. 4. 6. hæc ita legunt et suppleunt: βαθὸν κισσίβιον κεκλυσμένον ἠδέει κηρῷ, ἦγουν λελουμένον κηρῷ.

⁵ κεκοισμένον] κεκοισιόμενον Vat. 1. 6. Literæ a et σ facile confunduntur. Κοιῖων sive κοινίω, ubi simpliciter pro χρεῖων dictum fuit, non tulisse Græcæ linguæ puritatem, monet Sturz. de dial. Maced. p. 175.

βαριάζω. ἢ μαρύεται, ἀντὶ τοῦ κλώθεται. Μηρύω, ἐπὶ τῆς σχοίνου τῆς ἐλισσομένης.]

30. [ΚΙΣ. Εἶδος βοτάνης, οὗ τὸ εἶδος χρυσοειδές.] ΕΛΙ. Ὁ ἐλίχρυσος εἶδος φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἶον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἐλίχρυσον βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσιζουσαν. [Ἄλλως. ΕΛ. Εἶδος φυτοῦ ἔχοντος τὸ ἄνθος χρυσοειδές.] ΚΕ. Κονία, ἢ ἄσβεστος. ἄφ' οὗ κονιάω κονιάω, τὸ ἄσβεστω χρίω, καὶ κεκοιαιμένος τοῖχος, ὁ ἄσβεστω κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκοιαιμένος ἴσως ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἀπλῶς, ἀπὸ τοῦ κεκοιαιμένος κατὰ συγκοπήν. [ΚΕΚ. Ἄλλως. συμπεπλεγμένος.] ΑΓ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἔλιξ, ἤγουν πλοκῆ εἰλεῖται, τουτέστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς στροφῆν.

31. ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. [ΑΓΑΛΑ. Χαίρει μονονουχί, ὅτι τοιοῦτον προϊσχει καρπόν. Ἡ, μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐμφύχων εἰς ἄψυχον, ὡς καὶ Ὀμηρος, — γέλασε δὲ χθῶν παμμήτωρ. ἢ ἀγαλλομένη καὶ ἀγάλλουσα, καὶ τέρψιν παρέχουσα τοῖς ὀρώσιν ἐπὶ τῷ καρπῷ τῷ βεβαμμένῳ, ὡς ὑπὸ κρόκου.] ΚΡΟ. Ἡγουν, κρόκου χρυσιὰν ἔχοντι.

32. ἘΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκευάσται θεῶν δαίδαλμα, τουτέστιν, ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεούς. τινες τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά τι. τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα. [Ἀμερίας.]

33. ΑΣΚ. Ἀσκητή, ἢ κεκοσμημένη πέπλω, τουτέστιν, ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν. [ΑΜ. Κοινόν, περικεφαλαίᾳ.]

34. Ἡγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταυτό, πλην ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, εὐτριχοί. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες, ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες, τὰ γενεῖα, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἢ θρίξ, ἢ ἐξ ἔθους τημελουμένη. Ἄλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, οὗ γενειῶντες, ὡς τινες· ἔθειρα γὰρ ἢ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ⁸ ἐν Ὀμήρῳ ἔγραψεν—Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γενεῖον, οὐκ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀμοιβαδὶς νεικεῖουσιν ἐπέεσσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35. ΤΑ. Ταῦτα δὲ, ἂ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὐταὶ καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἄπτονται.

36. ΑΛΛΟΚΑ. Τὸ μὲν τοι νοήσεώς ἐστι, τὸ δὲ ὀράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως ⁹ [ὡς] ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικῆν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ὀμηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον—Χρύσειαι ζωῆσι νεάνισιν εἰοικυῖαι.

⁶ φυτοῦ] βοτάνης Vat. 2.

⁷ In textu scholii Vat. 5. legit: ENTO-ΣΘΙ ΔΕ ΓΥΝΑ ΤΙ.—Mox pro κατεσκευάσται in Vat. 2. κατασκευασμένη.

⁸ ἐν Ὀμήρῳ] Locus est Odysse. xvi.

176. Vid. Casaub. Lectt. Theocr. p. 243. (p. 62. Reisk.).

⁹ ὡς] Hæc particula videtur ante τῶν γλυπτῶν ponenda esse.

Ἄλλως. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκείνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

38. ΚΤΑ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαιῶς δι' ἔρωτος πάσχουσι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. [τὰ ὑπόπια.] ΕΤΩ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἀγαλμα πείσαι δυνήσῃται; Ἄλλως. ὁ νοῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιώωντες, ἤγουν κυλοιδιώντες, τούτεστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκοῦμενοι, ἐτώσια καὶ μάτια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙΠ. Γριπεύς, ὁ ἀλιεύς. καὶ γρίπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕΠΡ. Τραχεῖα, ἡ λευκὴ, ἡ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἡ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. ἡ λευκὴ, καὶ λέπρα εἰοικυῖα. [Ἄλλως. Λεπράς, ἡ λευκὴ.] τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν οἶον καὶ βρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νοῦς· [Ἐπὶ τούτοις κατεσκευάσται] γριπεύς τις γέρων, ἤγουν δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τούτεστι βρύα, ἔχουσα· ἐφ' ἧ, καὶ ἐν ἧ πέτρα σπύδων ὁ πρέσβυς μέγα δίκτυον ἔλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὁμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερόν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύ· ἡ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὁμοιον ἔχων.

40. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἀλιεύειν, ἡ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἔλλοπιεύειν δὲ ἐστίν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθύς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. ¹⁰ ἡ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἡ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἴποις ἂν ἔλλοπιεύειν αὐτόν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστὶ συνήθης, οἶον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις. ἐκκλίνω τότε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοὶ ἐστὶ· καὶ ἐκκλίνω τότε, κατὰ τὴν ἰσχύ· ὅση μοὶ ἐστίν. εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῶ· τῶν οἱ νῦν βροτοὶ εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοὶ δύναμις ἐστὶ· καὶ ἐκκλίνω τότε, κατὰ τὴν ὅση μοὶ ἰσχύς ἐστίν. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτό, ἀλλ' ὡσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμόν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὅπη μετακλιθέντα ἀποδίδονται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τοῦ τὴν ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τὸ ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιβρεῖ. τὸ γὰρ ἐντελές, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. ²Ω·ΔΗΚ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ὠδήκασιν· ἤγουν γεγυρισμένος ἡ

¹⁰ ἡ παρὰ κ. τ. λ.] Hæc in Vat. 5. sic leguntur: ἡ παρὰ τὴν λεπίδα, ἡ ὅτι ἐλλειπομένην ἔχουσι τὴν ὄπα.

¹ ταῦτά] Correxist Toup. in Epist. de

Syracus. p. 335. extr. Vulgo ταῦτα.

² Ω·ΔΗΚΑΝΤΙ. ἀττικῶς ἡ δωρικῶς. Vat. 5. Idem pro γεγυρισμένος legit ταυρισμένος.

πεφυσιαωμένους καὶ ἐξωγκωμένους ἄν. οἰδῶ γάρ, οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. Ἰνες δὲ τὰ παρακαλουθούντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς Ἰνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἦγουν ἄξιόν ἐστι νεφ τινὶ εἶναι. ἢ ἢ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ εὐήλιξ ³ ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνδεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως. ὁ νοῦς. ⁴ Ὡς δὲ οἱ ᾠδήκанти, οὕτως εἰσὶν ὠγκωμένοι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἴνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καίπερ ὄντι πολιῶ, ἤγουν λευκῶ τὰς τρίχας· ἢ δὲ ἰσχύς ἀξία ἤβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως τὸ ἐπιτίθιον βρέφος, παρὰ τὸν ⁵ τιθόν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν· ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προταττόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον· καθὰ τὸ ὅστις ἔχει τὸ ὅς τοῦ τις προταττόμενον· ἂ ἐν τῇ διαίρεισει τοῦ λόγου ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδεται, οἷον, τίς ὅς τάδε ἐποίησε; καί, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε τοῦδε, ὅσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ἐτέρου ἐγνωσμένου, ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δεῖκνυσθαι· εἴτα ὥσπερ μὴ προχειροῦ τοῦτο ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδεται καθολικῶς, ὅφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσὶν ὥσπερ εἰ τις πρὸς τὸ τίς ὅδε ἐστὶ; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη· τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τυτθὸν δ' ὅσσον] Τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλλὰ, ἤγουν ἄμπελος, βαρεῖται καλῶς σταφυλαῖς ὁ πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπεῖροις δηλονότι, ἢν μικρὸς τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμαῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ὠρίμοις, περκαζούσαις. [παρὰ τῶν ἀκτίνων γὰρ πυρούμεναι πεπαίνονται.] οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὤραν ἐχούσας τροφῆς· πύρρον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφήν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἐξῆς· φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον· ἢ ταῖς περκαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς περκαζούσαις, ἢ τρωξίμοις· πύρρον γὰρ ὁ σίτος καὶ ἡ τροφή. Ἄλλὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς κατὰ πολὺ λῶων τοῦ ἀπλοῦ πῶδου. λέγεται ἀλλὰ καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῶων τοῦ τῆς ἀπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανοφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλῶν δὲ καὶ ἡ ἄλως.

47. ΚΩΡ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἰοεὶ χῶρη τις οὔσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὕγροφυῆς καὶ τρυφερά, ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται. ἢ ἡ καθαρὰν καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἢ κειρῶ-μένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἀπαλὸς τρυ-

³ ἐγέγλυπτο] ἐξωγραφῆθη Vat. 3. 5.

⁴ Ὡς δέ] Scribendum ἔδε.

⁵ τιθόν] Vulgo τυτθόν. Correxit

Toup. Adde notata ad Gregor. Cor. p. 198.

⁶ πυρναίαις] πυρναίαις Vat. 6.

φερός πάς. Ἐφ' αἵμασιαιῖσι] παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσπερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθῶδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ἦμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ καθεζομαι, ἔμη, καὶ τὸ παθητικὸν ἔμαι, ἦμαι, ἡ μετοχὴ ἔμενος, ἦμενος. ΑΜΦ. Ἦμοιον τῷ. Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δῆται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταῦτο δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτόν, ἡ μὲν ἀνὰ τοὺς ὄρχους, ἡγουν τὰς ⁸ συστοιχίας τῆς ἀμπέλου στρέφεται, βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρωσιν ἐπιτηδεῖαν ἢ δὲ ἐπὶ πήρα, ἡγουν κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης, πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἕασειν φησί, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνδρῶν τόπων. ἡ ἀκράτιστον ἡγουν οὐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα· τὸ δὲ πρὶν ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρμεφάτου λέγεται· οἶον, πρὶν γενέσθαι τότε, ἐγένετο τότε· ἐνίοτε δὲ μετὰ ὀριστικοῦ· οἶον, πρὶν ποιήσω τότε, ἐποίησα τότε. δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρμεφάτου λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος· μετὰ ὀριστικοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ ποιούντος αὐτό. ΑΝ. Ὁρχος ὄρχατου διαφέρει. Ὁρχος γὰρ ἐστὶν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μωσχαίαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα· ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς· καὶ Ἠσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Ἄ μὲν ἂν ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου ἡγουν τοὺς ⁹ κλάδους. ΦΟΙ. Ὁρμᾶ· ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὀδὸς γίνεται ὀδῶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι καὶ ὀρμῶ.

49. [ΤΡ. τρωικτὸν τὸ ἦδη τρυγηθέν, καὶ εἰς βρωσιν παρατεθέν, λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων. Τρώξιμος ἢ σταφυλῆ, ἢ τὸ στύφος τοῦ ὀμφρακοῦ μεταβαλοῦσα εἰς γλυκύτητα καὶ τὴν γεῦσιν ἡδύνουσα. Ἡ δὲ ἀλώπηξ πάντα δόλον κινούσα, ὅπως τὰ ἐν τῇ πήρᾳ φάγουσα αὐτὸν ξηρὸν ἐάσῃ καθίξει.]

50. ΤΕΤ. Κατασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον. [ΠΑΙΔ. Οὕτως ὡς τὸ παίγιον. Ἀττικῶς δὲ οὕτω παραπλήσιον τὸ κλάδιον φέρριον λέγουσι.]

51. ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν, ὡς οἶμαι, φησὶ τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε καὶ μέθην. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, προΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἦσθιον ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον ἀντὶ τοῦ ἀγευστον. [ὃ δὲ μὴ γευόμενος καὶ ξηραίνεται.] ΚΑΘ. Τὸ καθίξει γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσι.

⁷ Ὁμοιον] Vat. 6. legit: σχῆμα ὡς Ὁμπος· οἱ δὲ δύο σκόπε.

⁸ συστοιχίας] Sic Vat. 1. 4. 6. pro συστιχίας.

⁹ κλάδους] λαχιδίους Vat. 3. 5. Grammaticum h. l. ὄρχους et ἔρχεις confundere, docet Toupius.

52. ΑΝΘ. Ἀνθήρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπός, ἧς τὰ φύλλα ὡς πρά-
σου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθήριξ καλεῖται, ὅσον
πηχυαῖος ὦν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δὲ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος
δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν· ὁ δὲ Νεοπτό-
λεμος γελοῖως ᾤθη τὸν ¹⁰ἀθέρα τοῦ στάχυος. [Ἀνθήρικες τὰ προβαλλό-
μενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων. Καὶ εἰσὶν ἄθραυσ-
τοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι.] ΑΤ. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι'
ἀνθήρικων, ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. ΚΑ.
Ἐπίθετόν ἐστι παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὃ μέλλων κάσω,
ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλός· τὸ θηλυκόν, καλή· ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥή-
μα ἐγένετο καλός, διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸ ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθόν, ἐφ' ὃ
ἀγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδῶν· σχοῖνος δὲ τὸ παρὰ τοῖς κοι-
νοῖς ἱβρύλλον. [ἐπιτιθεμένους ἐκείνους συνδεῖ διὰ σχοίνου.] ΜΕΑ. Ἀντὶ
τοῦ μέλει, φροντίς ἐστὶν αὐτῷ οὔτε τι πῆρης, τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς
πῆρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον (τοῦτο γὰρ τὸ
τοσοσῆνον) καὶ ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγμα-
τι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι. [ΠΗ. Καλεῖται δὲ ²κίβισις καὶ οὐλάς.]

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περιέχου-
ται ὑγρὸς τις ἀκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες
χαμαιζήλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἀκανθος, ὁ εὐκόπος, καὶ
εὐτόνος. [Ἰγρὸς δὲ ὁ εὐκαμπῆς, ἢ ὁ νεόφυτος.]

56. ΑΙΟ. Ἦγουν θαῦμα οἶον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος.
γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ
ἀπατῶ. καὶ ³Ἱεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβο-
λὴν τοῦ κάλλους· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ
Αἰτωλίας δὲ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. [Γράφεται δὲ αἰπολικόν] ἢ
αἰολικόν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν, καὶ ὃ ἂν τις διὰ κάλλος θαυ-
μάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ δια-
βάλλονται. Ἄλλως. πάντῃ δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, περιτέ-
ταται ἀπαλὸς ἀκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἀκανθος. αἰπολικόν τι
θάημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θεῶν θεῶν, θεήσω, θεήμα· καὶ τροπῇ τοῦ ε
εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Ἀντὶ τοῦ, ἐκπλήξαι δυνάμενον. καὶ Ὅμη-
ρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχεθίς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὄν τὴν σὴν
ἐκπλήξαι διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλήξαι σοῦ τὴν ψυχὴν. καὶ δι' ὑπερ-

¹⁰ ἀθέρα] Sic Toupius correxit vitiosum
ἀνθέρα. In Vat. 5. legitur: ὁ δὲ Νεοπτό-
λεμος ἀνθηρικῶ ᾤθητὸν αἰθέρα.

¹ βρύλλον] “Scholiastes cod. Schel-
lersh. ita: σχολῶν τῶ παρὰ τοῖς κοινοῖς
βρούλλω. Recte. Hinc emenda Scho-
liast. editum, qui habet βρύλλον, nisi
scripsit βρύελλον. vid. Cangii Glossar.
med. et infim. Græc. p. 228. et Hemster-
hus. ad Schol. Aristoph. Plut. p. 221.”
Cruzer. in Melet. P. 1. p. 85. Adde

Schol. ad Pindar. Ol. vi. v. 90. et Warton.
ad Theocr. Idyll. xviii. 32. Schol. Theocr.
v. 125.

² κίβισις καὶ οὐλάς] Prius emendavit
Toupius pro κίβισις. Idem tamen erravit,
quod pro οὐλάς legi jussit οὐλάς· nam
οὐλάς sane est πῆρα. conf. Tzetz. et Rei-
nes. ad Lycophr. Cass. 183.

³ Ἱεροκλῆς] Toupio scribendum videtur
Σοφοκλῆς.

βολὴν κάλλους, ἔραστον ἂν νομισθεῖη. ἢ αὐτύξαι ἂν, τούτέστι 4 σείσαι, ἐκπλήξαι σε κατὰ τὴν ψυχὴν.

57. ΤΟΥ. Ἐνεκα μὲν τούτου ἐγὼ αἰγὰ τε ἔδωκα ὄνον τῶ πορθμει, τῶ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος, καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὄνια τὰ πωλούμενα, ὄνος δὲ, ὃ δίδωσί τις, ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. [Τούτο δὲ τὸ δέπας ὠνησάμην παρὰ τοῦ πορθμέως αἰγὸς καὶ τυροῦ λευκοῦ γάλακτος. καὶ ἐστὶν ἡ σύνταξις Ἀττικῆ. οὕτω φαμέν πλάξ μαρμάρου. τὸ δὲ λευκοῦ γάλακτος τὸ ἴδιον τίθησιν. οὕτω καὶ μέλαν σκότος.] ΠΟΡ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ 5 τῶ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμει ἴσως διαπορθμύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δὲ τινες καὶ Καλυδνίω, ἀγνωσοῦντες ὡς Καλυδναί ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσίν. Ὁμηρος· Καὶ Κῶ Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλυδνας. ΤΤΡ. Τυρός, τυροίς παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ὀρόεντα μέ, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῶ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἶον τυρός, πυρός, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ, τοῦ πυρός, βραχύ.

58. [ΩΝ. Ὦνιον τὸ πρᾶγμα. ὠνὴ ἢ 7 ἐνέργεια. ὄνος τὸ διδόμενον τίμημα. ἐκ δὲ τοῦ διδομένου τιμήματος καὶ εὐάνος.]

59. ΟΥ. Ἡγουν, οὕτω δὲ οὐδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κείται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. Καί τι μάλα] Γράφεται καὶ τῶ κέντρι. 8 δι' οὗ καὶ σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δόξαίμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιβήματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδούς δηλονότι. [ΠΡΟ. Τὸ δὲ συνθετὸν πρόφρων καὶ πρόθυμος τὸ αὐτό· πρόφρων δὲ ποιητικόν. πρόθυμος, ὃ κινούμενος εἰς τὸ ἔμπροσθεν· ἢ γὰρ πρό τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ· καὶ πρόφρων, ὃ ὑπὸ φρενὸς κινούμενος. Ὁ δὲ ποιεῖ φρονή . . . κινούμενος ποιεῖ . . . αἰεὶ δὲ ἐπ' ἐσκεμμένον καὶ λελογισμένον . . . τὸ δὲ πρόθυμον ἐπ . . . τοῦ μανικόν τι καὶ ἀκρατὲς δρᾶσαι, καὶ ἐπὶ ἐσκεμμένον ἐπαμφοτερίζει γάρ.]

61. ΑΙΚ. Ἐάν γε σύ, ὦ φίλος, ἢ σύ, ὦ φίλε, ἄσσης τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν· ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμοί. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδὴν. τὸ ἄρέσκω οὕτως· ἀρέσκω τινί, ἀντὶ τοῦ ἀρεστός αὐτῷ φαίνομαι. ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δὲ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι. [ΕΦ. ἵμερος ἢ ἔρεσις, καὶ ἱμεροῖς ὃ ἵμερον ἔχων. ἐφίμερος δὲ ὕμνος, ὃ ἐπιπόθητος.]

62. ΚΟΥ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν, ὦ ἀγαθέ, ἤγουν πρόσελθε, ἤξον. γράφεται καὶ κοῦτι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ἄδην τὸν ἐκλελαθόντα, 10 ἀντὶ τοῦ

4 σείσαι] διασεισαι τὸν θυμὸν τοῦ ὄραν-
τος. Vat. 6.

5 τῶ κ. τ. λ.] τὸ ἀπὸ—αὐτῶ μετακομί-
σαντι. Vat. 3. 5.

6 ῥόεντα μέ] Hæc corrupta sunt.

7 ἐνέργεια] Antea ἐνέργεια. Emenda-
vit Toupius. ὦπη est emtio sive actio
emendi, quod ἐνέργειαν vocant Græci ma-

gistri.

8 δι' οὗ] ἤγουν Vat. 2.

9 ἀρέσκω] De hujus verbi structura vid.
Matthiæi Gram. Gr. §. 383.

10 ἀντὶ τοῦ κ. τ. λ.] Hic locus in Vat.

3. ita legitur: ἐκλελαθόνουσι γὰρ πάντες οἱ
ἐν αὐτῷ ἤγουν τὸ τῆς λήθης ὕδαρ πίνοντες.
ἢ τὸν ἐκλελαθόντα, τὸν λήθης αἴτιον.

τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστῶς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω. [ΛΕΑ. Λελαθόντα τὸν λήθης ποιητικόν· ἐστὶ δὲ τὸ πάθος ἀναδίπλωσις, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ λελάχουσι καὶ τεταγών.]

64. ΑΡΧ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀεΐδειν. τοῦτο δὲ λέγεται πρόασμα, καὶ ἐπιμελωδῆμα, καὶ ἐπωδῆ· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπωδοῦ τάξιν ἔχει. ¹Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης Πανὸς υἱόν φησι Βουκολίαννα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Ἄλλως. Ἄρχετε βουκολικᾶς] ἄρχετε, ὡς Μοῦσαι, ἤγουν προηγεῖσθε, τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡ. Δεικτικῶς ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἦδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτην Σικελίας ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὡς φησιν Ἄλκιμος. ²Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας Αἴτην φησὶ κρῖναι Ἡφαιστον καὶ Δήμητραν περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας, Δημήτριος δὲ ὁ ³Καλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω, ἐνὸς τῶν Κυκλάπων, παῖδας γενέσθαι, ⁴Σικανόν, καὶ Αἴτην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος καὶ κατὰ τὴν Αἴτην νέμοντος. μέλλει δὲ ἀΐδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τῆς Ξενέας τοῦνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑ. Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν, ὅτε τὰ λοιπὸν ἐπνεεν. ὅτι γοῦν Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἐτέρας γυναικάς ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἰλοπαῖ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησεν.

67. ΠΗΝ. Πηνεῖος, ποταμὸς ⁵Θετταλίας. τέμπη δὲ γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Ὀσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὃ ἐστὶ περικαλλές, καὶ ὡσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρουξιν διηρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνεῖος πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἡ ποταμὸς· κατὰ δὲ τινὰς ὄρος τῆς Πεῤῥαιβοίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἶχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε. [ΤΕΜ. Τέμπη τὸ μεταξὺ τῆς Ὀσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου, χωρίον χάριτας ἔχον πολλάς, δι' οὗ καὶ ὁ Πηνεῖος ῥεῖ. ΠΙΝ. ὄρος τῆς Πεῤῥαιβίας, ἐγγὺς θαλάσσης.]

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἶχετε, ὃ ἐστίν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἶρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὢν καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ· ἡ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69. ΑΚΙ. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας· ὁ δὲ νοῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ

¹ Μνασέας] Μνασίας Vat. 3.

² Σιμωνίδης] Σιληνὸς scribi jubet Dorrill. in Sicul. p. 246. Conf. ibid. p. 473. adde Tzet. ad Lycophr. v. 786. ibique Müllerum, eundemque in indice.

³ Καλατιανός] Vulgo Καλετιανός. Correxerit Toupius. Etiam Wartonus scribi voluit Καλατιανός, qui Demetrius citatur ap. Steph. Byz. de Urb. v. ANTIKYPAI.

⁴ Σικανόν] Ita Vat. 3. 5! pro vulgato Δικανόν. Illud reponendum esse, vidit etiam Toupius, quem de hoc Sicano, Cyclopiis et Polyphemi patre, a quo Sicani denominati, consules.—Mox post ὄνομα supplet τῷ ὄρει Cluver. in Sicil. i. 2. p. 26.

⁵ Θετταλίας] Hoc reposui pro Σικελίας. Paulo post pro Ἀρκαδίας item scribendum esse Θετταλίας, monuerunt Viri docti.

ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπάλετο· ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανευούσης αὐτὸν αἰνιστόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ἄκισ δὲ παρὰ τὸ ἄκιδι εἰκέναι τὰ ρεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησί, ὅτι Δάφνιδος Ἄκισ ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Ἄλλως. Ὁ νοῦς· Πά πόκ' ἄρ' ἦτε] ποῦ τότε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμνη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς οὗτος Θετταλίας. ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμνη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ οὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἶχετε, ἤγουν ᾤκειτε, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀνάπου· τῆς Σικελίας οὗτος ποταμὸς· οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτινης· περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτινην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἀκιδος· ποταμὸς καὶ οὗτος Σικελίας. ἤγουν, οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾤκειτε τότε. λέγει δὲ ἀπειναί τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπούσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε. [ΣΚ. Σκοπὸς ὁ σκεπτόμενος, σκοπιὰ δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἰστάμενος σκέπτεται. Ὁ δὲ καὶ σκόπελος ποιητικῶς γράφεται.]

71. ΤΗΝ. Ἐκείνον οἱ θῶες, ἐκείνον οἱ λύκοι ᾠρύσαντο, ἤγουν, ᾠρούμενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκείνον οἱ θῶες ἐγηγύσαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ᾠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θῶων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γοῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προρῆθέντος. ἐκείνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝΟΝ. Γράφεται καὶ χ' ὡ' ἢ δρυμοῖο λέων ἂν ἐκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβή, λύει τὴν αἰτίαν· ἵνα ἢ· τήνον ἂν ἐκλαυσε, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ καί· εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧΕΤΕ. Ὅρα τὴν ἡδονήν. ἀντὶδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ἢ τις γίνεται οὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75. ΔΑΜΑΛΑΙ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ καὶ μῆπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσὶ] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, πολλοὶ δὲ ταῦροι, πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλαὶ, ἀπὸ κοινοῦ, ᾠδύσαντο· ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μῆπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μὴδὲ ὄχευθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι εὐτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων μόσχοι τὰ νεογνά, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἄφ' οὗ ἐνταῦθα αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἐρμῆς πρότιςτος, ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, [ἢ ὡς νόμιος,] ἢ ὡς ἔραστῆς. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρεται, οἷον, βέλτιστος, βέντιστος, φίλτατος, φίντατος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἐρμῆς.

⁶ ὅτι Δάφνιδος κ. τ. λ.] Scribit Casaub. ὅτι ἐπὶ Δάφνιδος Ἄκισ ποταμὸς Σικελία ἐνῆν. Lectt. Theocr. p. 244. (p. 63. Reisk.). Reinesius pro θαυμάζομεν legit θαυμάζομένων.

⁷ ὄχευθεῖσαι] Correxerit Toupius. Vulgo

ὄχθηεῖσαι. Mox pro ἀτελέστεραι ex cd. Vat. 4. scripsi εὐτελέστεραι.

⁸ αὐτὸ] ἀπὸφ' scribendum putat Bast. ad Gregor. Cor. p. 198. Conf. Valcken. ad Adoniz. p. 412. A.

78. [ΚΑΤ. Τρύχει καὶ τρύχεται, τὸ τραχέσι τισὶ καταπονεῖται. ΕΡ. Ἐρῶ σοῦ καὶ ἐρώμαι ὑπὸ σοῦ. Ἐρασσαι δὲ παθητικὸν ἂν ἀντὶ τοῦ ἐρῶ λαμβάνεται, καὶ ἐστὶ ποιητικόν· καὶ Ἐυρίπιδης· πρὸς θεῶν ἔραμαι κυστὶ θαύξας.]

81. ΗΝΘΕΝ. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως. ἢ ἰοῦς ἐρώμενος τοῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης. [ΠΡΙ. Πρίηπος θεὸς ἔφορος τῆς ἀκολασίας, ὅθεν καὶ πριαπισμὸς ἢ ἔκτασις τοῦ αἰδοίου.]

82. ΚΗΦΑ. Καὶ ἔφη· ἐστὶ γὰρ τὸ πάθος ἑκλειψις καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ [Γράφεται, ἀ δέ τοι κῶρα.] Τὸ ἐξῆς· ἢ δὲ κόρη ἀνά πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣΣΙ. Μανιωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχη τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. ΑΡΧΕΤΕ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενός φησιν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συστέλλουσι τὰς ᾠδὰς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς λέγεται ἐπωδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤΕΡΣ'. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντῃ δὲ πλαυᾶται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐξήτει, διὰ τοῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρώτα. Ἄλλως. Ζατεῦσα] εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣΕΡΩΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπροσμήχανον. ζητοῦσα γὰρ [σε] ἢ νύμφη περιέριχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτό φησι πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἐρμῆς πρῶτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους, εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρύχει; ἦγουν δαπανᾷ, φθείρει; τίνοσ ἔνεκα, ᾧ ἀγαθῆ, κατὰ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ τοῦ ἐρᾶς; ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἐρμῆν δηλονότι· ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων, τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ᾧ Δάφνι τάλαν, ἦγουν, ἄθλιε, τί σὺ τῆμῃ; ἦγουν, διαῤῥῆ, φθείρη; ἢ δὲ κόρη ἀνά πᾶσαν πηγὴν, ἀνά πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι, παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει· δύσερῶς τις ἄγαν εἶ, ἦγουν οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἦγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. [ΔΥΣΕΡΩΣ. ὁ ἐπὶ κακῷ χρώμενος ἔρωτι. ΑΜΗΧΑΝΟΣ. ἐξηγητικὸν τὸ ἀμήχανος τοῦ δύσερως. ὁ γὰρ χαυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀμήχανεῖ, καὶ οὐ δύναται εὐρεῖν θεραπείαν ἐπὶ τῷ ἔρωτι.]

86. ΒΟΥΤΑΣ. [βούτης, ὁ βουκόλος ὁ τῶν βοῶν, ποιμὴν ὁ τῶν προβάτων, αἰπόλος ὁ τῶν αἰγῶν.] βουκόλος ἂν φησιν οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾶς, παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἢ δὲ αἰτία, ὅτι κατωφερέστεραι οὔσαι αἱ αἰγες δελεάζουσι

⁹ Ευρίπιδης] In Hippolyto, 219. ubi vulgato ἐρωμένω.
recte legitur, θαύξαι.

¹ ἑκλειψις] Scribit Heinsius ἐκθλιψις

¹⁰ ὡς ἐρώμενος] Sic recte Vat. 5. pro Lectt. Theocr. p. 303.

τοὺς αἰπόλους. Ἄλλως. Παροιμία τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν μὲν πρώτων καὶ ἡμέρων, ἔπειτα δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες ἡμεροὶ εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἴγες ἀγριαί, παρόσον καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὄρων, καὶ εἰς κρημνάδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟΛΟΣ. Ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένου τοῦ ι. οἶον, ὁ αἰπόλος, ὦ πόλος· οἱ αἰπόλοι, ὦ πόλοι. Ἄλλως. Βούτας μὲν] ὁ νοῦς· βουκόλος μὲν ἐλέγου, νῦν δὲ ὠμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλω. τοῦτο δὲ ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἀξίως τῆς σεαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ἄφειλες μεγαλοπρεπῆς ³[τις] εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ συμπίπτοντα δύνασθαι φέρειν. νῦν δὲ, ὡς ἔοικεν, ἐλέγου μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὄρα τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἴγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ἐπιβρῆματικῶς, βατεύονται, ἤγουν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἤγουν διαρρέϊται, φθίρεται, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὴν ὄρας τὰς παρθένους ὅπως γελῶσι, τήκη τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ, οὓς τινὰς ἀνωθεν εἶπομεν, ἦτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἔφθέγγατο ὁ βουκόλος, ἦτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἄλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέβαινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο διχῶς· ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτεινώμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτώσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτό, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς. ἐκείνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αἰ διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Πρὸς τούτους ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πρίαπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ ἄπεκρίνου ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἦνυε, ἤγουν ἔσπευδε τὸ τῆς μοίρας, ἤγουν ὃ ἡ μοῖρα αὐτῶ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘΕ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη· βούτα ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθης. ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῶ λεληθυῖα φησιν ἡ Κύπρις. Ἐϋπολις· οἶον, λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα. Ἄλλως. Τὸ ἀδεῖα καὶ ἃ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι, ἃ δῖα, ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βούλεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερώς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένην ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῶ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως· Ἦνθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. [7 τῶ μὲν φαινόμενῳ ἔθυμοῦτο, κεκρυμμένον δὲ ἐγέλα.] λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν,

² ὕψη] ὕψηλά Vat. 5. idem νέμονται
πρὸ βόσκονται, quod sequitur.

³ τις] Hoc tis offert etiam Cd. Paris. 2758. vid. Schæfer. ad Gregor. Corinth. p. 8.

⁴ ἐφθέγγατο] τι προσεφέγγατο, Vat. 3. Vera igitur lectio videtur esse: οὐδὲν τι προσεφθέγγατο.

⁵ ἀπεκρίνου] Hoc corruptum est. For-
sitan ἐπέκραινεν.

⁶ Εϋπολις] Versus Comici Toupio ita
rescribendus videtur: οἶον λυγίζει καὶ
στρέφει τὸν αὐχένα!

⁷ τῶ — φαινόμενῳ] Scribendum vide-
tur τὸ — φαινόμενον.

βαρεῖαν ὄργην ἀνέχουσα, τούτέστιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὄργη, ἣν οὐκ ἂν τις ῥαδίως ἐνέγκαι καὶ εἶπε· σὺ δὴ, ᾧ Δάφνι, κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὐχου, ἔκαυῶ, λυγιξεῖν, ἤγουν, λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα, ἄρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτο ἔστιν. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐνεργητικοῦ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἄριστου, ὡς ἐπλέχθης.

97. [ΑΤΓ. Ὡς ἀπαλόν τινα κλάδον συντρίψαι. Λυγίζω, ὁ μέλλων λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ. Ἔστι δὲ τὸ λυγίζω ἐπὶ ἀπαλοῦ τινὸς κλάδου καὶ παλαιστρας.] Ἄλλως, καταδῆσαι, τούτέστι, περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἔκαυῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνης μεγαλορῥημονήσας εἰς τὴν θεόν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποιήν καὶ τιμαρσίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἦτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ὅμηρος· Δίδη μὸσχοισι λύγοισιν ἢ Ἰθάσσο. ἀπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. [Ἀμερσίας γὰρ φησι λύγους ῥάβδους, ἀγνοῶν ἴσως οὗς μαστιγῶσει.] Ἡ λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρῶσειν δηλοῦν. λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δεσμεύειν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνης περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλορῥημονήσας, ταύτην ἔπαθε τὴν ποιήν.

100. ΤΑΝΔ'. Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνης ἡμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἡμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ᾧ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἔπαχθῆς. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἄφ' οὗ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἔπαχθῆς.

101. ΚΥΠΡΙ. Ἦγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθῆς, ἤγουν μεμιστημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερά ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει ὁ Δάφνης, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ἄδη κακὸν ἄλλος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὡσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

102. [ΗΔΗ ΓΑΡ. ὁ ἥλιος πάντα ἡμῖν ἔφρασε· δῆλον γὰρ ἐποίησε, ὡς συνεγένετό οἱ ὁ Ἄρης. Καὶ ἀσύνδετα τὰ ἐξῆς. ΔΕΔ. Τούτέστι θνήσκει ὁ Δάφνης, καὶ ἐν τῷ Αἰδη κακὸν ἄλλος ἔσται· οὐχ ὁ ἐποίησεν, ἀλλ' ὁ ἔπαθεν.]

105. ΟΥ. Τὸ οὐ¹⁰ δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὄπου. λείπει δὲ τὸ καταισχύнай, ἴν' ἢ τὸ ὄλον· ὄπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης τὰν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην καταισχύнай λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατήρ κατὰ τὴν Ἰδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἐξῆς ἐπιφέρει. ἔρπε ποτ' Ἰδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἀπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν, ἢ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ καται-

⁸ θλάσσο] θλάσαι corrigunt Toup. et Heinsius in Lect. Theocr. p. 304.

⁹ λέγουσι, — δηλοῦν] In Vat. 3 locus ita habet: δυνατὸν δὲ καὶ τὸ ἀμαυρῶσειν

λέγεσθαι. Mox pro λυγρὰ Toup. emendat λυγαῖα.

¹⁰ δασύνεται] δασυντέον Vat. 3.

σχύναι. ἡ δὲ Ἰδη ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη τῆς Ἰδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ Ἰδη, ἢ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι, ἀφ' ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφιστάμενος δύναται πόρρω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἰδη καὶ ὄρος Κρήτης.

106. ΤΗΝΕΙ. Ὡστε σκέπειν τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπειν σὲ συνερχομένην τῷ Ἀγχίση. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴν βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. [κύπειρος, χαμαίζηλος πάα.] κύπειρον δὲ τινες λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΤΕΣ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὦδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστὶν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης· ὦδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς οἰκίας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορούσας τῆς ἀκρασίας εὐρήσεις τὰς μελίσσας, εἰ πρὸς ἡμᾶς ἤκεις, διὰ τοῦ βόμβου τοὺς ὀδοπόρους ἐπαγομένης. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος· ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς· ἔργε ποτ' Ἰδαν' ἔργε, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἰδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχύνας· ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἰδῃ.

109. ΩΡΑΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερός. ὄθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὠραῖζεσθαί φησι Μένανδρος· ἰὼς ὠραῖζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων· ὡς καὶ Ἡσίοδος· ὠραῖαν δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νοῦς· Ὁραῖος χ' ὠδωνις] ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτώκας, ἤγουν λαγωὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει. καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τ' ἄλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδωνίδος. τοῦ δὲ πτώκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρόν ἔχουσι τὸ α, θώας, Τρώας· ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκείνοι διὰ τῆς αἰ προφέρουσιν. Ὁραῖος χ' ὠδωνις] Ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Σμύρνης θυγάτηρ ἢ Μοῖρα, ἣτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρός, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐλάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπεινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα καὶ γεννώσα τὸν Ἀδωνιν, ἐφωράθη. ἐφ' οἷς ἀχθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ἠΐξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112. ΑΤΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἀμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὡς φησι Δεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὐθις ὄρα, ὅπως ἰοῦσα στήση πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγει,

¹ ὡς ὠραῖζεθ' κ. τ. λ.] Illud ὡς addidit Toup. καταραῖζεθ' malebat Sopingius ad Hesychium in v. Locus Hesiodi est O. et D. 695. ὠραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.

² Μοῖρα] Hoc nomen est depravatum ex Μύρρα, quod non differt a Σμύρρα. Conf. viros doctos, quos citat Müllerus

ad Tzetz. in Lycophr. 829. Vulgata fabula est, Adonidem fuisse filium Cinyrae hujusque filiae Smyrnae s. Myrrhae. Inde patet hujus loci Scholiorum corruptio. Adde Manso's mytholog. Versuche p. 112 sqq. — Paulo post scripsi ἀχθομένη pro αἰσθυομένη quod dudum emendarunt viri docti.

ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ σὺ μώραινε, καὶ μάχου μοι. [ΔΙΟΜ. Τοῦτό φησιν, ὅτι ἐπληξεν ὁ Διομήδης τὴν Ἀφροδίτην κατὰ τὸ θέναρ, βουλόμενος συμμαχῆσαι τῷ υἱῷ αὐτῆς τῷ Αἰνείᾳ, ὃν ἐγέννησεν τῷ Ἀγχίση. Ὡς ποιμὴν ἀγροδίατος καὶ ταῖς ὕλαις ἐνδιατρίβων, μὴδὲν εἰδώς ἢ τὰ θηρία ἐπιβοᾶται καὶ τοῖς λογικοῖς διαλέγεται. Χαίρετε, ὅτι ὁ βουκόλος Δάφνις οὐκέτι ὑμῖν ἀνὰ τὴν ὕλην καὶ τοὺς δρυμοὺς ζῶν φανήσεται.]

115. Ω ΛΥΚΟΙ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὡς φησι Θεόφραστος καὶ ³ Σώστρατος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρωῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων αἱ ἄρκτοι τίκτουσι καὶ φωλεοῖς ἐπικαθῆνται ἢ φωλάδες αἱ κατάστικτοι. [Καὶ εἰς τὰ ὄρη φωλεύουσι, αἱ τοῖς φωλεοῖς προσκαθήμεναι καὶ ἀρκεύομεναι τῇ λείξει τῶν οἰκείων ποδῶν· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄρκτοι λέγονται.]

116. ΧΑΙΡΕΘ' Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτό φησι. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγορεύουσιν ἀπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφῆσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὅς καὶ δρυμῶν λέγεται. [ΔΡΥΜ. Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν ⁴δρυῶν πεπυκνωμένων ὄντων, καὶ μὴ ἐπὶ τινι θεῷ ἀνεμύμων. Ὑἄλσος δὲ τὸ εἰς τιμὴν θεοῦ ἀποτετημημένον.]

117. ΑΡΕΘΟΙΣΑ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμὸς. ἢ Ἀρεθούσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἢ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ⁵ἦκειν ὡς φησιν Ἰβυκος παριστορῶν ⁶περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρεθούσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρεθούσα καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Πὰρ κόρακος πέτρη, καὶ ἐπὶ κρηνη Ἀρεθούση. ⁷χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφροδίτος φησιν [ἐν τῷ περὶ Στοιχείων], ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως. Ἀρεθούσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἑρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν.

118. ΠΟΤΑΜΟΙ. Οἴτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜΒΡΙΔΟΣ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατὰ τινι γλῶσσαν ἢ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθρίας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ κέφαλοι διαδεῖκνυνται κατοικοῦντες. [Ὁ Θεαίτητος δὲ φησὶ συρῆρακοσίως ἀπὸ τῆς ὕβρεως.] Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ ⁸Μυρλεανὸς διὰ

³ Σώστρατος] Ita pro Σάπατρος Vat. 3. 5. quod reponendum esse, monuit Reinesius, vid. ad Idyll. vi. 28. Sopotar, cuius meminit Athenæus xiv. p. 649., huc non pertinet.

⁴ δρυῶν] Sic Toup. pro δρυμῶν. Idem mox τιμὴν pro τομῆν· quod et ipsum restituimus.

⁵ ἦκειν] συνήκειν scribit Heinsius Lect. Theocr. p. 305.

⁶ περὶ] Sic recte vett. edit. In recentiores irrepsit μὲν. Est παριστορεῖν περὶ Theocr. Schol.

τῆς Ὀλυμπίας φιάλης, *fabulam narrare de patera Olympica*. Conf. Toup. Strabon. vi. c. ii. §. 4. p. 270. Casaub. (p. 415.) Pro φιάλης suspicatur πιάλης Heinsius in Lect. Theocr. p. 306. Male.

⁷ χαριέντως κ. τ. λ.] Hæc in Vat. 3. 5. ita leguntur: χαριέντος [χαριέντως Vat. 5.] τοῦ Ἐπαφροδίτου λέγοντος ἐν τῷ περὶ Στοιχείων, ὡς Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἀγνοήσας δὲ Krapls [Κράτης Vat. 5.] μεταγράφει ἐπὶ κρήνης μελανύδρου.

⁸ Μυρλεανὸς] Vulgo Μερλεανός. Cor. E

τοῦ δ γράφει ⁹ Δύμβρις. ἢ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦΝΙΣ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὕμνιν ἀποδεδομένον. ἢ γὰρ συνέχεται τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὕμνιν ἐγὼ ὁ Δάφνις οὐκέτι ἀναστραφίτομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμῶν, καὶ τὰ ἄλλα. ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων, ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἐξῆς, μέχρι τοῦ Δάφνις ἐγὼ, διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις· εἰ μὴ τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ᾧ τὸ πᾶν σύ, ᾧ Πάν, ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῆ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῆ. τὸν δὲ Πάνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσεῶς, ἢ Ἐρμού, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ ¹⁰ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρου καὶ Ὀϊνηίδος, ἢ Νηρηίδος, ἐνιοὶ δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΑἴΤΚΑΙΟΤ. Ἐπὶ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστῶ θυγατέρα ἄρκτην οὔσαν, ὑπὸ Ἐρμού τραφῆναι· ἣν φησὶν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἡσπερίσθαι. [ΑἴΤΚΑΙΟΤ. Ὀρος τῆς Ἀρκαδίας κληθὲν ἀπὸ Λυκάονος τοῦ Πελάσγου, ἐν ᾧ μαντίον Πανός.]

124. [ΑΜΦ. Ἀμφιπονεῖ τὸ περὶ τι ἀναστρέφόμενον πόνον ἔχοντα· ἀμφιπολεῖ δὲ περὶ τι πολοῦντα, ὃν μὲν τοι καὶ κοπιᾶντα.] ΜΑΙΝΑΛΟΝ. ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἐρμού, ἔθθα ἢ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσωνι παρῆσχετο δόρυ ξεινόν·

² Δεξιτερῇ δ' ἔλεν ἔγχος ἐκηβόλον, ὅρῳ Ἀταλάντη Μαινάλῳ ἐν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ΡΙΟΝ. Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιρρεῖσθαι τοῖς τῶν ὑπεῶν ὄμβροις καὶ πηγῶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὀρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτου τάφου κεφαλῇ. καὶ Ὀμηρος· Αἰπύτιον παρὰ τῷ μύθῳ· εἰς ὃν φασὶ τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγωνα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑΣΤΟΝ. Ἦγουν ἐκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. ὁ νοῦς· Ω Πάν, Πάν, εἴτε εἰς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἦγουν τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγχε περιέρχη τὸ μέγα Μαινάλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελίαν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικὴν τῆς Ἑλικῆς δὲ τὸ Ρίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνήμα ἐκεῖνο ⁴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἦγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαινάλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστὶ θαυμάζομενον. τὸ

rigit Warton. Conf. L. Holsten. ad Stephan. Byz. de Urb. p. 215. v. ΜΥΡΑΕΙΑ.

⁹ Δύμβρις] δύβρις Vat. 5. Mox pro ἄλλοι Vat. legit γράφουσι δέ τινες. Praepositio ὑπὸ videtur delenda. In glossis interlineariibus Cod. Laurent. num. 37. haec habemus: ΔΥΒΡΙΑΔΟΣ. θαλάσσης. Conf. de h. l. Cluver. Sicil. Ant. l. i. c. 12. p. 171.

¹⁰ Καλλιστοῦς] Θεμιστοῦς conjicit Warton. ut Stephan. Byz. v. ΑΡΚΑΣ. Themisto filia Hypseï, uxor Athamantis. Apollodor. i. 9. 2. § 3.

¹ Οἰνηίδος] Διημιίδος Vat. 3. Mox ταφῆ-

vai Vat. 6. pro τραφῆναι.

² Δεξιτερῇ] Est locus Apollon. Rhod. i. 769 sq.

³ τῷ ὀρίῳ] Scribendum esse τῷ ῥίῳ docet Duker. ad Thucyd. p. 151. 9.

⁴ τοῦ υἱοῦ] Quum Scholiastes Apolloni Rhod. i. 769. Mænalum vocet filium Arcadis, et sic nepotem Lyaconis, Warton videtur legendum vianou, aut aliquid excidisse. Consentit tamen cum nostro Steph. Byz. v. ΜΑΙΝΑΛΟΣ. In Lyaconis filius Mænalum recenset etiam Apollodor. iii. 8. 1.

δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιρρήϊῳ τετραμμένον.

127. ΔΗΓΕΤΕ. Ὡσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπὶ ῥήγμα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ⁵ ἄγετε.

128. ΕΝΘ'. Ἐλθὲ ᾧ ἀναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἐλικτήν, ἤγουν περιειλημένην, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἔλκομαι εἰς τὸν ἄδην. εὐπήκτου δὲ λέγει τὸν κηρόν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, καὶ μελίπνουν, τὴν ὀδαυδίαν διὰ τὸν κηρόν. Ἄλλως. τὸ ἐξῆς. Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἰλουμένην ἐν τῷ συρίζειν.

132. ΒΑΤΟΙ. Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγεται ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται. [Νῦν ἐπεὶ θνήσκω, πάντα ἐνηλλαγμένα γένοιντο, καὶ ἡ βάτος φέροιτο καὶ βλαστησάϊα, ἡ δὲ ἀρκευθὸς ἐπὶ τῆς κόμης νάρκισσον, καὶ ἡ πίτυς ὄχνας.]

133. ΑΡΚΕΥΘΙΣΙ Ἄρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους. τὸ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαυρέμματα ἀντὶ προστακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τουτέστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἀκανθαι. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκευθοῖς, ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἀρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι γίνεται ἀπὸ τοῦ κομάω, κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω κατὰ τὸ ⁶ ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝΑΣ. Ἦγουν ἀπία ἐνέικαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. Ὀχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἡ καὶ ἀχλάδας, ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι ὀχλησθιν οἰονεῖ ἔμπαιεῖν, ὀχλάδας τινὰς οὖσας· ὄχνας δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγγχεῖν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἢ ἐλέγετο Ἀπία.

135. [ΕΑΚ. Λαμβάνεται τὰ εὐκτικά ἀντὶ προστακτικῶν, ὥσπερ καὶ τὰ προστακτικά ἀντὶ εὐκτικῶν.]

136. ΣΚΩΠΕΣ. Ἡ Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὀμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι. Σκῶπες τ' ἱρηκέες τε· οὐ δεῖ γὰρ φησὶ γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ· οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιάσι. Καλλιμάχος δὲ φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ. ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. ⁸ Τυραννίων δὲ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἶον, σκίωπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄρα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. [Καὶ οἱ βαρεῖς τὸ φθέγμα σκῶπες ἀμιλληθεῖεν ταῖς ἀηδόσι γλυκυτάταις τὸ φθέγμα οὖσαις.] Ἄλλως. καὶ τῶς κύνας ὡ⁷ λαφος ἔλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἔλκετω. καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας.

⁵ ἄγετε] ἔλθετε Vat. 7.

⁶ ἄνω κ. τ. λ.] Sunt Euripidea ex Med. 414. Matth.

⁷ Ἀλέξανδρος] Scilicet ὁ Μύνδιος, qui denuo

commemoratur in Schol. ad Idyll. v. 96.

⁸ Τυραννίων] ὕπερ κάλλιον Τυραννίδων Vat. 3. 5. Videntur igitur verba ὕπερ κάλλιον esse inserenda.

138. ΑΠΕΠΑΥΣΑΤΟ. ἢ ἀνεπαύσατο· εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὁμηρος· ὡς ὁ μὲν αὐθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. [ΑΦΡ. Ἦγουν ἢ μὲν Ἀφροδίτῃ ἐβούλετο ἀναστῆσαι ὑγιαίνοντα τῇ δὲ μοιρα ἄλλως βεβούλευται. Ὁ γὰρ ἄτρακτος αὐτῆς ἐξεκέκλωστο, καὶ ὁ ἐπ' αὐτῶ μίτος ἐπέλιπεν.]

139. ΛΙΝΑ. Ἐπεπληρώκει τὸ χρεῶν. καὶ Ὁμηρος· Γεινομένου ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἑρίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς· καὶ αὐταὶ δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν εἰς γῆν ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ [διὰ τὸν] τὸν Ἀχέροντα διήλθε.

141. ΦΙΛΟΝ. Καθὸ πρῶτος εὔρατο βουκολικὴν. φίλον ἄνδρα, ἐπεὶ πάσαις οἰκείως διέτριβε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· καὶ ὁ μὲν τσοαῦτα εἰπὼν ἀνεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσε, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἢ Ἀφροδίτῃ ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγουν ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τὰ γε μὴν λίνα, τουτέστι, τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῶ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ροῦν, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἐκλυσε, ἤγουν ἐκάλυψε ἢ δίνη, τουτέστιν ἢ συστροφή τῶν ρευσμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον, ὡς τῶν ὠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν οὐ νόμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νόμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥΦΟΣ. Ἦγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς ¹⁰ Μούσαις. εἶτα ἀποτείνει πρὸς τὰς Μούσας, καὶ φησιν ὦ Μούσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ [καὶ] χάριν ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἐπιόν, ἄσω ἡδύτερον.

146. ΠΛΗΡΕΣ. Ἀντανυμία τὸ τοί. εἶθε γένοιτο τὸ καλὸν σου στόμα, δ' ὄρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. ΠΛΗΡΕΣ ΤΟΙ ΣΧΑΔΟΝΩΝ. Γράφεται καὶ πλήρες δέ· σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφῆνων κηγία, ὡς φησιν ¹ Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ τοὺς κηρούς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφῆνων τοὺς γόνους, οἳ τινες ἡδὺ ποιοῦσι βρωμα. οἳ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑἶΓΙΛΩ. ² Αἶγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τινος φυλῆς ἦρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι, καὶ ³ Δείνων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἶγιλον. τινὲς δὲ, ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗΡΕΣ. Ἦγουν μέλιτος κηρίου. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ τοί. καὶ ἀπ' Αἰγίλου εἶθε τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἶγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

⁹ ἑρίου] In edit. Brubach. est ἔλιου, quod Reines. mutat in βίου. Idem recte eis γῆν pro ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

¹⁰ Μούσαις] νόμφαις Vat. 2.

¹ Ἀριστοτέλης] Ἀριστοφάνης Vat. 3. 5.

² Αἶγιλος κ. τ. λ.] J. Gavelius ad Steph. Byz. Misc. Obs. Tom. iv. Ann. 1742. p. 233. hæc ita corrigit: δῆμος φυλῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τινος ἦρωος Αἰγίλου. Ahi-

ter Heringa, cujus verba repetimus in notis ad v. 147. Meursius conjicit: Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς . . . ἀπὸ τινος ἦρωος Αἰγίλου, quasi nomen tribus exciderit. Toupius delet φυλῆς.

³ Δείνων] Vulgo Δίων. Emendat Toupius ad h. l. et in Epist. de Syracus. p. 330. Locus Dinonis servatus est ap. Athenæum l. xiv. p. 652.

148. ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ἦγουν βέλτιον τέττιγος.

149. ΗΝΙΔΕ. Ἦγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὄσμην πέμπει.

150. ΚΡΑΝΑΙΣΙ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὀρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἕαρι· ἐπεὶ ἀνθεὶ πάντα τότε. Ἄλλως· Δοκασεῖς, ἤγουν δόξεις, νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὀρῶν οὕτως ἔστι δηλονότι ὠραῖον.

151. ΙΘΙ. Ἦγουν δεῦρο ἔλθε Κισσαίθα, ἢ ἡ πρὸς τὸ γενναῖν διάπυρος καὶ θερμή, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γεννῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καιῶ. εἰ δὲ κιναιῖθα γράψεις, κιναιῖθα ἔστιν ἢ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχέια αἶξ· ἀπὸ τοῦ κινῶ καὶ τοῦ αἴθω τὸ καιῶ. Ἄλλως· Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἴθω, ἢ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΤΔ. Σὺ δὲ ἀμελεγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συννόμου δηλονότι στερούμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ οὐ, ἀπὸ κοινοῦ. ἤγουν, οὐ μὴ ἐπιβῆ [αὐταῖς] δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ προλογίζει δὲ Σιμαίθα.

1. [ΔΑΦΝ. Συντελοῦσιν αἱ δάφναι ἐπὶ γοητείαν.]

2. ΣΤΕΨΟΝ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δὲ ἔστιν ὄνομα πόλεως· ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν 4 ποτηριοκλέπτῃ ὅς τις ἐμὴν κελέβην ἀλυβηῖδα μοῦνον ἀπήύρα. ΟΙΟΣ. Προβατου ἀνθει, ἀντὶ τοῦ ἐρίφ· ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῶ λεπτοτάτῳ καὶ ἔξαιρέτῳ ἐρίφ τοῦ προβατοῦ, τῶ φοινικῶ ἤγουν τῶ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην.

3. ΩΣ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΒΑΡΥΝΕΥΝΤΑ] ἵνα τὸν ἐμὸν φίλον ἀνδρα βαρύνοντά με καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καιούσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα. ὡσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἀπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καιεῖν ἀπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἴνα καταθύσομαι· ὀριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῶ ἵνα εἶδομεν ἀμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστώτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῶ μέτρῳ βραχὺ ἔχον τὸ εἶναι. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕνω ῥήματα ἐπὶ

4 ποτηριοκλέπτῃ] ποτηριοκλέπτῃ, ἢ ὁ ποτηριογλύπτης Vat. 5. Pius verum est; sicque correxit vulgatam ποτηριογλύπτη Tournius in Appendicula. Plena inscriptio fuit, Ἄρα ἢ Ποτηριοκλέπτῃς. Conf. Stephan. Byz. Ἀλύβη, ubi hic poematis ver-

sus, qui solus superest, sic citatur: ὅστις μὲν κελέβην Ἀλυβηῖδα μοῦνος ἀπήύρα· similiterque lectionem nostri scholiastæ emendat Casaubonus Lect. Theocr. p. 246. (p. 66. Reisk.). ἐμεῦ κελεύην Vat. 5.

τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν· οἷον κρίνω, κρίνω· εὐρύνω, εὐρύνω· πλατύνω, πλατυνῶ. [Ἄλλως. Βαρύνει γάρ με, ἐπεὶ αὐτὸν φιλοῦσαν ἀποστρέφεται. Καταθύσομαι, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκείνου θύματα ποιήσω. Γράφεται καὶ ⁵ καταμαγεύσω· δεσμεῦειν γάρ φασι αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχὴν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσιν.]

4. [ΠΟΘ. Προσῆκει, ἐπλησίασεν.]

6. ΑΡΡΑΞΕΝ. Ἐκρουσεν. ἀράσσω δι' ἐνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρεῖαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῶ· καὶ ἐν τῶ παρατατικῶ ἐκκλινόντες, τὸ κοινὸν ἄρρασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὐξόντες.

8. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΝ. Παλαιστρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛΑΝΑ. Πύδαρος φησιν ἐν τοῖς κευωρισμένοις τῶν ⁶ παρθένων, ὅτι τῶν ἑραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὐχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. ⁷ Ταῖς ἔρωτι κατεχομέναις τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες· ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πρᾶττουσαν ἐν τῶ ⁸ κατακαλυπτομένῳ Ἰππολύτῳ. κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἐνίοι φασι, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλὴ ἔστιν ἡ νύξ. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. ⁹ Μένανδρος· ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖστον Ἀφροδίτης. ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἔρωτικὴν τινα νεοσῆκει· παρὸ καὶ ταῖς τῶ αὐτῶ πάθει κεχρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεός, καὶ τὸδε πάθος τοιοῦτο.

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑΤΑ. Τὴν Ἐκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νεγτέρων πρύτανιν, κατὰ καὶ Σάφρων· Ἦραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννησάσθαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν ¹⁰ ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξυνθεῖσαν δὲ κλέψαι τὸ τῆς Ἦρας μῦρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθρον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοῖνικος θυγατρὶ. αἰσθημένη τὴν Ἦραν καὶ ἐφορμησάσθαι βουλομένη αὐτὴν κολάσασθαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρα νεκρὸν φέροντας, ὅθεν τὴν μὲν Ἦραν ἀποστήναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κλεῦσαι ἀναλαβόντας καθάραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἀγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἐκάτην διαφέρουσαν ἰσχυροῦ καὶ μεγέθει· ἦν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν

⁵ καταμαγεύσω] scribendum esse καταθήσομαι censet Toupus.

⁶ παρθένων, ὅτι] παρθένων τοι Vat. 5. idemque cod. paullo post pro τὸν ἥλιον habet εἶναι καὶ ἥλιον. Conf. de h. I. Schneider. ad Pindari fragm. p. 28. ed. Heyn.

⁷ Ταῖς — κατεχομέναις] Ex Vat. 5. Antea legebatur τὰς — κατεχομέναις.

⁸ κατακαλυπτομένῳ] Sic Vat. 5. Recte. Antea legebatur καλυμμένῳ. vide Toup. in Appendicula, et præter Bentl. Epist. ad Millium p. 31. sq. (p. 478 sq. Lips.) atque Valckenar. Prefat. in Euripid. Hippolyt. p. xvii. sq. quos citat Toupus, not. ad Eurip. fragm. p. 447. Lips.

⁹ Μένανδρος] Menandri senarium Toup. ad Suid. v. ἸΤΓΕ ita scribit: ὦ νύξ· σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις. In Vat. 5. est δὴ pro δεῖ. Male hæc emendare conatur Heinsius Lect. Theocr. p. 301. — Observante Wartonō in margine editionis a. 1545. ad ἔρωτικὴν τινα adscriptum est ἔρωτα, ἢ ἔρωτικά· quod Warton. non debebat probare, nam ex νεοσῆκει subinteligitur νόσον.

¹⁰ ὑπὸ] Videtur φασὶ scribendum, quod in margine edit. Brubach. notatum est. Ibidem paulo post notatum est Καβείρους vel Καβάρους.

Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ ¹ φύλαξ, καὶ δαδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥΛΛΑΚΕΣ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἐκάτῃ. ² Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες ἀντὶ τοῦ κύνης. τὴν Ἐκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ. τὴν Ἐκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεάς καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας. [Ἐκάτη χθονία καὶ σελήνη ἡ αὐτὴ ἐστὶ χθονία μὲν, ὡς γινομένη ὑπὸ τὸ ἡμισφαίριον· σελήνη δὲ, ὡς τὸ ὑπεράνω λάμπουσα. Ὄθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον, ³ χρυσεοσάνδαλον, καὶ λευχείμονα, καὶ μήκωνα· ταῖς χερσὶν ἔχουσαν, καὶ λαμπάδας ἡμμένας. Καὶ ἐστὶ τὸ λευκὸν καὶ τὸ χρύσειον σημεῖον τῆς τοῦ φωτὸς παραυξήσεως· καὶ αἱ ἡμμένοι λαμπάδες. ὁ δὲ κάλαθος ὃν ἐπὶ τοῖς μετεώροις φέρει τῆς τῶν καρπῶν κατεργασίας, οὗς ἀνατρέφει κατὰ τοῦ φωτὸς παραύξεσιν. ΣΚ. Ὅτι τῇ Ἐκάτῃ σκύλακας προσῆγον εἰς θυσίαν, ἣν ὡς φασματώδη δεδοίκασι.]

13. ΗΡΙΑ. Ἡρία οἱ τάφοι [κοινῶς] παρὰ τὸ ⁴ ἐνηρῖσθαι τῇ γῆ. ἢ παρὰ τὴν ἐπιχειομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἢ ἐστὶν ἱερά. [Τὰ ὑπὸ τὴν γῆν μνήματα.]

14. ΔΑΣΠΛΗΤΙ. Ἡ ἢ οὐκ ἂν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικόν, πολυπέλαστε. ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμικῆ. ἢ ἔγκειται ἡ δαίς, τουτέστιν ἡ μάχη. ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασί, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νε κύων ἀνά τ' ἡρία] ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλήτι δέ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήθει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε, τὰς μαγείας ταύτας ποιῶσα χεῖρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗΤΕ. Ἐτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληναίῳ ὄρει ὄλους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡΙΜΗΔΑΣ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὀμήρῳ ⁵ Ἀγαμήδῃ λεγομένη, ἢ τόσα φάρμακα εἶδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθῶν.

17. ΠΥΞ. Ἰὺγξ, ὄρνειον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνότος ζῶου Ἰύγγα, ὡς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῶων ⁶ μικρῶ μείζον σπίξης αὐτὸ λέγων. ἢ κίναϊδος, ἢ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγίς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγὴν. ἢ τὴν Ἰύγγα, ὡς φησι Καλλιμάχος, Ἡχῶς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ

¹ φύλαξ] φυλακή Vat. 5. Forsitan φυλακίς.

² Ἀριστοφάνης] Locum Aristophanis Toupus sic legit et interpungit:

Τί δαί; Κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ

Εἰς τὰς τριόδους;

³ χρυσεοσάνδαλον κ. τ. λ.] Locum antea ita corruptum, χρυσεύσαν δαλδν καὶ λευκείμονα, sanavit Toupus.

⁴ ἐνηρῖσθαι] ἐνηρῖσαι Vat. 3. 4.

⁵ Ἀγαμήδῃ] Περιμήδῃ Vat. 4. 5. Iidem μοχ τόσσα—ἄσσα.

⁶ μικρῶ κ. τ. λ.] Sic Reinesius hunc locum emendat, qui antea sic legebatur: μορίων vel μορίω μείζον πίννης. At locus apud Aristotelem non extat in libris περὶ ζῶων μορίων, sed περὶ ζῶων ἱστορίας lib. ii. c. 12. οἷον ἡ καλουμένη Ἰύγξ. αὐτὴ δὲ ἐστὶ μικρῶ μὲν μείζον σπίξης. Pro πίννης legendum esse σπίξης, monuerunt etiam Heinsius Lect. Theocr. p. 308. et Toupus. —Proxima Scholiastæ verba respiciunt Romanam vocem motacillam.—Pro καλουμένη in Vat. 4. 5. est καλεῖται.

τὸν Δία, ὅπως ἂν ἑαυτῇ μιχθῆ: ὅθεν ὑπὸ Ἡρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἰύγξ, ἡ λεγομένη σεισποπιγίς ἣν φασιν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικὴν τινα πειθῶ. ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἀπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινουῦντα φάρμακα ἰύγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφορὰν ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισποπιγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινὶ ἢ Σιμαίθῃ ἔχουσα ταῦτα ἐπάδει. [Στρουθάριον, ὃ συμβάλλεται πρὸς μαγγανείαν καὶ θέλγει, ὅθεν καὶ τοὺς θέλγοντας λόγους ἰύγγας φασί. Μὴ βουλόμενον δὴ λέγει, ἔλκε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον πρὸς τὸ ἐμὸν δῶμα.]

18. ΑΛΦΙΤΑ. Ὡς τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ, τύφεται, θυμιάται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ἂν, καὶ μέση, καὶ τέλος· καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιοούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ [τὸ τήκεται] ἀπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, ὃ καὶ φθίρεται. [ΕΠΙΠ. Πάσσω, τὰ τετριμμένα τινὰ ἐπιτίθημι. Πάσσω καὶ τὸ κοσμῶ. Ὅμηρος, πολλοὺς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους· ἀντὶ τοῦ μετὰ κόσμου ἐτίθη.]

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον, ὄντως βδελυρά, καὶ σοὶ γέλωσ γεγένημαι;

20. [ΗΡΑ. Ἡρά γέ τοι μυσαρά, ὃ ἐπίπονε; καὶ σοὶ τὸ τέρμα τῆς εἰμαρμένης πάρεστιν· ἐξέπτομένη γάρ, οὐ διακονεῖς μοι. τὸ δὲ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί, καταγέλαστός εἰμι παρὰ σοί.]

21. [ΕΠΙΧ. Ποιητικόν, ἐφ' ᾧ ἐπιχαίρει τις· τὸ δὲ ἐπιχαίρειν τὸ κατὰ τινος χαρὰν ἔχειν.]

23. ΑΝΙΑΣΕΝ. Ἦγουν ἐλύπησε· καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνης καίω· καὶ ὡς λακήσει μεγάλως πυρακτωθεῖσα καὶ ἐξαίφνης ἀναφθῆσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν εἶδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑΘΥΝΟΙ. Ἀμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσει. ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως εἴθε διαρρέοιτο εὐθὺς καὶ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ, ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι· Δαίμων ἄνδρὶ ἰοπαρίσταται εὐθὺς γινομένῳ. περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. ἸΜύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἐνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ στρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδί-

⁷ αὐτῇ] τῇ Ἰοί legit Kuster. ad Suid. v. ΙΥΓΞ. Mox pro μεταβαλεῖν Bentl. ad Fragm. Callim. p. 469. Ern. scribit μεταβληθῆναι. qua mutatione opus non est, quum forma activa etiam significationem neutram adsciscat. Conf. viros doctos, imprimis Schaefer. ad L. Bosii Ell. p. 312. et p. 521. Bast. Ep. crit. p. 151.

⁸ ῥύμβον] Sic recte Vat. 4. 5. pro vitioso κόρυμβον. Illud reponendum esse,

viderat jam Pierson. ap. Ruhnken. in Tim. Lex. Platon. p. 164. Conf. Warton. ad h. l. et Arnald. Lectt. Gr. II. c. xvi. p. 239.

⁹ καὶ] deest in Vat. 6.

¹⁰ παρίσταται] συμπαρίσταται Vat. 4. 5. ut in loco Menandri ap. Clement. Alex. citato a Toupio, ibidemque γενομένῳ.

¹ Μύνδος] ὁ Μύνδιος ὁ Μύνδης (vel Μύνδον) ὅθεν—Vat. 4. 5.

της, οὕτως ἐκείνος στρέφεται παρά ταῖς ἐμαῖς θύραις. [ΡΟΜ. Χαλκοῦν ἔφη ῥόμβον τὴν ἐκ τοῦ κηροῦ τοῦ αἰόλου καὶ τοῦ ἰπηνούς ἴγγα διὰ τὴν στερρότητα καὶ δύναμιν τῶν φαρμάκων. Μέχρι τριῶν τοῦτο ἐποίησε, διὰ τὸ τέλειον καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τρίτου.]

33. ΘΥΣΩ. Πυρὶ αἰούσω. ἦν δὲ πρὸ τούτου Ἐκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομείναι τινα κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. ³ΚΙΝΗΣΑΙΣ ΑΔΑΜΑΝΤΑ] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα, καὶ φησι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνει, καὶ εἴ τι περ στέρεσμον ἔχει τοῦ σώματος. [Τινὲς ἀδάμαντα τὸν Πλούτωνα βέλτιον δὲ κυρίως ἀδάμαντα διὰ τὴν στερρότητα τῶν πόνων.] Ἄλλως. Καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τίς ἐστιν ἐν τῷ ἄδη ἀδάμας, σκληρότερος ἂν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσας ἂν, ἀπὲρ τοῦ μαλάξαις. καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν ἄσκληρον καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Ἄρτεμις δὲ ἢ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. [Οὐχ ὅτι ἐν τῷ ἄδη ὁ ἀδάμας ἐστίν, ἀλλὰ τὸν πάνυ σκληρὸν φησιν· εἰ γὰρ δὲ ἐπὶ γῆς ἀδάμας οὕτως σκληρὸς, πολλὰ μᾶλλον ὁ ἐν ἄδη. ⁵Καὶ δὲ πρὸ τούτου Ἐκάτην ἔφη, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει διὰ τὸ ὑπομείναι τινα κοινωνίαν αὐταῖς θεαῖς.]

35. ΘΕΣΤΥΑΙ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ἐκ τῶν ἄρυγῶν ὁ τῶν κυνῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφηνυίας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἤχειν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανείσα.

36. ΤΡΙΟΔΟΙΣΙ. Ἰδρύντο δὲ τὴν Ἐκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μiasμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δὲ φασὶ Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγενῆσθαι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τριόδον αὐτὴν ἐρρίφθαι· τὸν δὲ Φέρετος βουκόλον ἀνεκλόμενον καὶ ἀναλαμβάνομενον ἐκθρέψαι· διόπερ τὰς τριόδους ἱεράς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. ἰδρύντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὡς φησὶν Αἰσχύλος· Δέσποιν' Ἐκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑΛΚΙΟΝ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἔπειδον, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομιζέτο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μiasμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῶν ἐχρῶντο, ὡς φησὶ καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ πρὸ θεῶν. τὸ ἄχει ἀπὲρ τοῦ ψόφει, κρούει, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἤχος οἰκείος τοῖς κατοιχομένοις. φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλυμένης ἐπιπρούειν τὸ καλούμενον ἤχειον· καὶ παρὰ Ἄλκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασιν κρούειν λέβητα. [Ἰδοὺ σιγᾶ μὲν ὁ πόντος, καὶ αἱ πνοαὶ ἐπαύθησαν· ἢ δὲ ἐντὸς τῶν στέρνων ἀνία ταράττουσα οὐ σιγᾶ, ἀλλ' ἤδη ὅλη δι' ἐκείνων καταίθουμαι, ὅς με τὴν παρθενίαν ἀφείλετο, καὶ πεποίησεν εἶναι με ἀναιδὴ ἀπὲρ κοσμίας γυναικός.]

² ἰπηνούς] Antea legebatur ἰπηνου.

³ ΚΙΝΗΣΑΙΣ] Vat. 6. omittit δ' post κινήσας. Mox pro τὸν Ῥαδάμαντα Valckenar. ad hunc Theocriti locum Scholion sic emendat: τὸν δ' ἀδάμαντα.

⁴ σκληρὸν] στερρὸν Vat. 6. 7.

⁵ Καὶ] ἦν scribendum, ut v. 33.

Theocr. Schol.

⁶ τῶν κυνῶν] hæc inseruimus ex Vat. 4.

⁷ ἐπειδον] Vocabulum corruptum, quod Reines. mutat in ἐπὶγον· equidem malim ἤπειγον. Mox in Vat. 5. κατοιχομένοις pro κατοιχομένοις· similiterque paulo inferius.

⁸ Ἀλκωσι] Ἀλκωνος Vat. 5.

40. ΤΑΛΛΑΙΝΑΝ. "Ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικός, ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσμενον. [Ὅϊον ὁμαίνουσιν ἐποίησεν τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ ἀπάρθενον ὅστις μιν γαμετῆς γυναικὸς ἀπαρθένευτον ἐποίησε καὶ ἄκοσμον.] Τὸ δὲ ἡμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεσθαι, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αἰ διφθόγγου, ἡμεν.

45. ΘΑΣΣΕΑ. Θησεὺς γὰρ ἀρπάσας Ἀριάδην τὴν Μίνως, καὶ ἀπάρτας εἰς Δίαν, τὴν ὕν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλῃσιν λήθη τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι, ἢ τε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ἧ οὐκ εἰδὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδην, ἢ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἢ περὶ Μῆλον, καὶ ἢ περὶ Ἀμοργόν, καὶ ἢ τῆς Κέω χερρρόνησος, καὶ ἢ Πελοποννήσου.

48. ΠΙΠΟΜΑΝΕΣ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἵππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες οὐ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πῶλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου ¹ ὀγλοῦδες, ἔλαττον ἰσχύδος, ὃ καλεῖται ἵππομανές. ἀποτρογῶουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσι ἐνθὺς αἱ ἵπποι. καὶ αἱ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργῶσι τὰ ἔκγονα εἰ δὲ μή, ἀπεχθαίρουσι καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἵπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτό, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασι δὲ, ὅτι, εἰ αἰσθόιντο τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἵππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς ¹ σικίου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὡσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέντοι προστίθῃσι, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔξῃ ὁ Θεόκριτος, οἰνεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πῶλοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιοῦτου φυτοῦ ² εἴκασιν· ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς· φυτόν ἔστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιον ἵππομανές· ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχέϊαι ἵπποι. τοῦτο ὡσπερ ἐφερμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ἵππομανές. οὐ δείκνυσι δὲ, τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πῶλους. ἴσως ἔλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' αὐτοῦ, καὶ ἐνθουσιᾶν ποιῆι ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ὀσφράμενον.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι, μαινόμενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἶκημα εἶθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαιστρας. [Λιπαρὰν φησὶ τὴν παλαιστραν διὰ τὸ ἔλαιον· ἠλείφοντο γὰρ οἱ εἰσιόντες ἔλαιω, γυμνοὶ παλαίοντες, διὰ γλίσχρον.] Λιπαρὰν δὲ λέγει παλαιστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἔλαιω πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

51. [Ἰδοιμι γοῦν τὸν Δέλφιν ἐκ τῆς παλαιστρας ἐρχόμενον εἰς τὸ ἐμὸν

⁹ μαίνουσιν] Pro hac voce corrupta Toupiou legendum videtur ἐγκυμοουσαν. Mox pro μιν scribendum videtur με ἀντί.

¹⁰ ὀγλοῦδες] Vat. 5. γλυῶδες. Literæ oi et v sæpissime commutantur. vide Koen. ad Gregor. Cor. p. 18. et Bast. ibid. p. 869. Ita in Idyll. xxii. 15. ἐφερποίσας

pro ἐφερπύσας certa emendatione scripsimus.

¹ σικίου] συκῆς Vat. 5.

² εἴκασιν] Corrigit Toupius in Appendicula p. 8. ἴασιν· quæ correctio Liebelium ad Archilochi loc. p. 90. latuit.

δῶμα μαινομένην ἴκελον. Ἐπαμφοτερίζεται τὸ ἴκελος, καὶ δίφθογγος γράφεται ἰ, ὡς ἔστιν εὐρεῖν ἐν τοῖς μέτροις. Ἔστι δὲ ποιητικόν.]

53. ΤΟΥΤ. Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἄκρου τῆς ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλα ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ δραστηρίῳ, ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρωσ ἀλγεινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς μοι; ἤγουν κατασχών με ὡς βδέλλα λιμνήτις.

56. ΒΔΕΛΛΑ. Αἱ βδέλλαι [καὶ] ἐν λίμναις γίνονται, καὶ ἐν ποταμοῖς, προσαγόμεναι δὲ [τῇ σαρκί] τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. εἶρηται δὲ βδέλλα παρὰ τὸ βδάλλειν, ὃ ἔστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. [Βδέλλα, ἀπὸ τοῦ βδέλλω, καὶ βδάλλω, Ἀττικῶς, τὸ μύζω.] ³Νίκανδρος ἤ ἐ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος.

58. ΣΑΥΡΑΝ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. διαλγοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὕτη δυσχερής, ἥτις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα καὶ συντριβεῖσα σὺν ἀλφίτῳ δίδεται, μεμύθειται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἔστιν ἔν.

59. ΘΡΟΝΑ. Θρόνα θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα Ἰκτύριοι δὲ τὰ ⁴ἀνθινὰ ἰμάτια. Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς φησι Κλείταρχος Ὁμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. [Τὰ φάρμακα, τουτέστι τὰ φίλτρα.]

60. ΦΑΙΑΣ. Γράφεται καὶ φιλίας, τουτέστι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔΕΜΑΙ. Ἦγουν ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμῆς εἰμι [τῷ θυμῷ], τουτέστι, τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ οὐδεμίαν φροντίδα ποιεῖται μου.

62. ΕΠΙΦΘΥΣΔΟΙΣΑ. [φθύουσα,] ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπάδουσα. [Ἀντὶ τοῦ μετὰ ψιθυρισμοῦ ἐπιπτύουσα.]

64. [ΜΟΤ. Ἀπελθούσης Θεστύλιδος μεμόνωτο ἡ Σιμαίθα, καὶ διηγεῖτο, ἐξ ἧς αἰτίας τῷ ἔρωτι τοῦ Δέλφιδος προσπεπτῶκει.]

65. ΑΓΑΓΕ. Ἦγουν, προὔξηνσεν.

66. ΗΝΘ. Ἀρχεται διηγεῖσθαι, ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ οὕτως ἤλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κληρονομοῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ⁵ἀγομένην τῇ θεῷ. [Ἄλλως. Αὕτη δὲ παρακληθεῖσα ὑπὸ φίλης ἐπὶ τὴν θέαν τῆς πομπῆς ἤλθεν, φησὶ, καὶ ἰδοῦσα τὸν Δέλφιν ἠρέσθη αὐτοῦ.] εἰώθασι γὰρ [καὶ] τῇ Ἀρτέμιδι κληρονομεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθένης, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκνηφόρου δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὄραν ἔχουσαι γάμου, ὡς περ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθένης τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιοπὸν φθειρῆσθαι. καὶ ⁶παρὰ Μενάνδρου

³ Νίκανδρος] Alexipharm. 253. Antea legebatur, καὶ συνέβδελμαι ἐν γλάγος. Nos cum Heinsio (Lectt. Theocr. p. 310.) et Arnaldo (Lect. Gr. i. vii. p. 41.) verba ita ut in Nicandro leguntur. In Vat. 5. ἡ σύ γε βδέλλα. Forsitan καὶ ante Νίκανδρος ponendum.

⁴ ἀνθινὰ] ἀνθινὰ Vat. 5.

⁵ ἀγομένη] ἐπαγομένη Vat. 5.

⁶ παρὰ Μενάνδρου] Toupio Menandri locus ita supplendus et numeris suis restituendus videtur: αἱ κνίσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε τὴν θεόν, quæ virum expertæ fuistis, Dianam invokeat. Quæ sequuntur,

Αἰ κῦσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἦνθ' ἂ τῷ ὑβούλοιο] ἦλθεν ἡ Ἄναξω ἢ τοῦ Εὐβούλου ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἢ κανηφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἄρτέμιδος, ἦγον εἰς τὸ ἴεμενος τῆς Ἄρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρῶδη ὄντα.

67. ΓΑ. Ταῦτη δὴ τῇ Ἄναξοι δηλονότι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα θηρία συνεπόμεπευ περισταδόν, ἦγον, κατὰ κυκλικὴν στάσιν, κύκλοθεν. ἐζωγραφεμένα δὲ ταῦτα, ὡς ἔοικεν, ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα ἐπόμεπευ.

70. ΚΑΙ. Καί με ἢ τροφὸς τοῦ Θεοχαρίλου ἢ ἀπὸ τῆς Θράκης ἢ μακαρίτις· ἐτελεῦτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧΙΘΥΡΟΣ. Ἐπιβήρηματικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον ναίονσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. τουτέστιν, ὄρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἰκέτευσεν, ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

73. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἢ μεγάλως δυστυχῆς, ἠκολούθουν. οἶτος γὰρ οὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐπέισθη προελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΞΥΣΤΙΑΔΑ. Ξυστὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. [Ἦν δὲ καὶ ἀνδρῶν. Ἰστοφάνης· μ' ἐλαύνεις ἐπὶ πόλιν ξυστίδ' ἔχων.] Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν, ᾧ χράνται καὶ οἱ ἀρματηλάται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν χοῦν ξύεσθαι, ἢ, ὡς ἔτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χροῦτα.

76. ΕΥΣΑ. Ἦγον οὔσα. τὸ γὰρ εὔσα ἀπὸ τοῦ εὐῦσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον ὁδοῦ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὄπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους. τούτοις δὲ ἦν γενεῖας μὲν ξανθοτέρα ἐλιχρῦσον, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλεον ἢ τὸ στήθος τῆς σελήνης δηλονότι ἢ τὸ φῶς.

79. [ΣΤΙΑ. Ὡς ἀπὸ τῆς λιπαρᾶς παλαιστρας ἔστιλβον. Καλὸν πόνον, τὸν καλλύνοντα. ἰσχὺν γὰρ περιποιεῖ καὶ εὐεξίαν γυμνάσιον.]

80. ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΟ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαιστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τοὺς γενναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.

82. [ΙΑΦΘΗ. Ἄντὶ τοῦ ἐτρώθη· ἀπὸ τοῦ ἰάπτω. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἰοῖς βάλλειν.]

83. ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς οὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἰσθησὶν ἔσχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα (τοῦτο γὰρ ὁμοῦ τὸ πάλιν ἀπῆνθον), ἔγγων.

85. ΑΛΛΑ. ἀλλὰ πυράδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς ἔδαπάνησεν, ἢ ἐξάλαπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ἰοῦ ἐξάλαξεν, ἢ ἢ ἐξήλασε. Ἄλλως. Ἀλλάπαθα παρ' Ἀττικῶς τὰ κενώματα· καὶ λάπαθος βοτάνη τις κενωτικῆ.

esse verba Scholiastæ, pro interpretamento adjecta. ἐπικαλεῖσθαι Vat. 5.

⁷ ἴεμενος] τέλος Vat. 2.

⁸ Ἰστοφάνης] Nub. 69.

⁹ τῆς ὁδοῦ] τῆς ὁδοῦ, ἢ καὶ ὅπου τὰ Λύ-

κωνος. γράφεται Λύκωνος· προσληπτέον δὲ τὰ οἰκήματα. Vat. 4. 5.

¹⁰ ἐξάλαξεν κ. τ. λ.] ἐξάλαξεν, ἢ ἢ ἐξήλαξε, scribit Heinsius Lect. Theocr. p. 313. assentientibus Valckenario (ad Io-

86. **ΚΕΙΜΑΝ**. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ [ἐπὶ δέκα] νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο καταπολὺ θάψφ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλω.

88. **ΘΑΨΩ**. χλωρός, ξανθός. θάψφος γάρ ἐστι ξύλον τι, ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἣγουν σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι ¹μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἐστὶ δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσοξύλον. Ἀσκληπιάδης δὲ φυτόν τι χλωρόν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ²ὑπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ. [Ἔστι δὲ καὶ κιτριόν.]

90. **ΟΣΤΕ**. [Καὶ ἐλεπτυνήθην, ὥστε τὰ ὀστέα μόνα ὑπολείπεται καὶ τὸ δέρμα.] Ὅστ' ἀκμήν εἰσιν ὑπόλοιπα· καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἣτις ἐπαδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι. ἀλλ' οὐδέμια ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφιζόμεν τῷ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. **ΧΩΤΩ**. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὕτως εἰποῦσα· εἶα ἄγε, ὦ Θεστυλι, μοι ἐπινόσον τινα μηχανὴν ἢ ἔξευρε, ἕνεκα τῆς ³χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυυδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαιστραν τοῦ Τιμαγῆτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99. **ΦΡΑΖΕΟ**. Συνεχῶς ἐπιμαλεῖται τὴν σελήνην, ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ἐνδυμίωνος.

100. **ΚΗΠΕΙ**. Καὶ ἐπειδὴν αὐτὸν μόνον ὄντα εἶδης, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἤσυχχα, ἣγουν ἡσυχῶς νεῦσον, καὶ εἰπέ· ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὀδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἤσυχχα Μούνατος παρῶξενεν, ἵνα ἦ ἀντὶ τοῦ ἡσυχῶς. ἄγνοσέ δὲ, ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικά ἀντὶ ἐπιρρήματων πολλακίς λαμβάνεται· οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως, καὶ ὅσια ἀντὶ τοῦ ὀσίως.

102. **ΩΣ**. Οὕτως ἔφην αὐτῇ, δηλονότι τῇ δούλῃ. **ΑΔ**. Αὐτὴ δ' ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφεῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον. [**ΛΙΠΑΡ**. Τὸν ἔχοντα τὸν χρῶα λιπαρόν, ἣγουν πίονα.]

103. **ΕΓΩ**. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλίαν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἣγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῶ, πλέον χιόνος ἅπαντα ἐψυχράνθην. [Πᾶσα ἐψύχθην, ἀντὶ τοῦ ψυχροτέρα γέγονα καὶ χιόνος, ἰδρῶτι δὲ περιεῤῥεόμεν ὅσω ἂν ἐν νοτίαις δρόσοις.]

104. [**ΑΜΕΙΒ**. Ἀντὶ τοῦ ἀμείβοντα. Ἀμείβω γὰρ τὸ διέρχομαι. καὶ Ὅμηρος, γήραος ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείβας. Ἀμείβω καὶ ἀντικαταλλάττω, ἀμείβομαι δὲ τὸ διαδέχομαι λόγῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ πράγματι.]

107. **ΙΑΡΩΣ**. κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ θαψιλῶς ἔρρει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ θαψιλῆς ροῦς. ἀνοματοποιήγαι δέ.

108. **ΦΩΝΑΣΑΙ**. Οὐδὲ φωνῆσαι τι ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὑπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνοῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι

cum Theocriti) et Toupio (Animadvers. Correxit jam Reinesius: item Toupius. in Schol.).

¹ μήλινα] μήλινα Vat. 4. 5.

² ὑπώπια] Antea legebatur ἐπώπια.

³ χαλεπῆς κ. τ. λ.] χαλεπῆς νόσου, ἣγουν βαρείας Vat. 1. 2.

ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινι φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιάσιν. [Ὅτε σαίνουσι τὸ οὐραῖον προσιόντες τοῖς δεσπόταις, καὶ κυζυθμὸς ἢ φωνή.] ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς-ὁμοίως τὸ φωνεῖντα, ἀντὶ τοῦ φανοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσῆμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ'. Ἀντὶ τοῦ ἀφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δὲ ἔστι κοροκόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην· οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοί, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγῶς ἐπ' αὐτήν. [ΚΑΛ. XI. Κρυστάλλω ὁμοία, ἢ στήλη· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρω, ἀλλ' ὥστε στήλη ἔμπεδον μένει.]

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδὼν με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτίνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆ στραωμῆ, καὶ καθεζόμενος ἔφη. [ΟΜΜ. Καὶ Ὀμηρος· Ὀδυσσεὺς κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.]

114. ΗΡΑ. Ὀντας, ᾧ Σιμαίθα, τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἶκημα καλέσασα, ὅπου με παρῆναι ἐκάλεσας, δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρῶην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα. [ἦγουν, ἀστεῖον καὶ χάριτος μέτοχον.]

118. ΗΝΘΟΝ. [Ἦλθον ἂν ἐγὼ πρότερον νυκτός, ἢ τρίτος, ἢ τέταρτος ὑπάρχων σοι προσφιλῆς· τουτέστιν, ἔπεκάμασα ἂν σοι μετὰ τῶν τριῶν ἢ τεττάρων.] Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ, νῆ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὢν, ἢ μετὰ δύο ἄλλους ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτός, ἦγουν κατὰ τὴν παροῦσαν νύκτα. [ΤΡΙΤ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός.] Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσματα καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰπομνέει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησι Ἡφιλιτᾶς, τὰ οἷ ποτε Κύπρις ἐλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσω μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ὀλυμπιονίκος φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ἄδου, εὐρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκη, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὀμηρος ἀχερωῖδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δὲ, φησί, λεύκη ἐληλύθει ὁ Δέλφισ, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἀθλοὺς διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἄνδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἢ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια μῖσος ἀπεργάζεται.

4 ἐπεκάμασα—τεττάρων] Antea legébatur ἀπεκωμασαίνην—τετάρτων· quod correximus.

5 ἔρωτος ποιητικά] ἐρωτοποιητικά Vat.

4. 5.

6 Φιλιτᾶς] Philetas locum Casaubon.

Lectt. Theocr. p. 248. (p. 72. Reisk.) sic citat:

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τὰ οἷ ποτε Κύπρις ἐλοῖσα

Δῶρα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Adde I. H. Vossium ad Virgil. Ecl. p. 80. et p. 315. sq.

μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρεὴ καὶ πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἔρωτα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφασθαι, κατάλυσις ἐστὶ τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὐξήσις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δὴ τινα καὶ τὸν Δέλφιν δεῖκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος. [HP. Κατελθὼν γὰρ ὁ Ἑρακλῆς εἰς ἄδην διὰ τὸν Κέρβερον, ἀνήγαγε καὶ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος· οἱ δὲ ἀθλοῦντες εἰς γυμνάσια ἐστέφοντο ἐξ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ τιμῇ τοῦ Ἑρακλέως. Καλεῖται δὲ Ἀχεροντὶς ἡ λεύκη. ἦν μὲν ὁ στέφανος ἐκ λεύκης, ἐν παντὶ δὲ μέρει διειλημμένος ζώναις πορφυραῖς.]

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν ἐδέχασθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὐστροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην, ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλὸν σου στόμα ἐφίλησα· εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθῆσθε, καὶ ἡ θύρα ἡσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῶ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ καταπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν καὶ λαμπάδες ἤλθον, ἤγουν κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

126. [ΩΘ. Ὡθῶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω· ὠθίξω δὲ τὸ ἀντωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος.]

130. [ΧΑ. Χάριν οἶδα τῇ Κύπριδι, καὶ μετ' ἐκεῖνην σοί· σὺ γὰρ με ἐρρύσω τοῦ ἔρωτικοῦ πυρός.]

133. ΕΡΩΣ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει, καταπολὸ καυστικωτέραν τοῦ πυρός τοῦ Αἰπαραίου, ἤγουν τοῦ ἐν τῇ Αἰπάρᾳ τῇ νήσῳ. [Αἰπαραῖον πῦρ, τὸ εὐτρεφὲς καὶ μὴ λεπτόν, ἀλλ' ἐκ περιουσίας.]

136. ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγεῖν ἐποίησε· σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην· καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. [Καὶ παρθένον πολλάκις ἐκμήνας, ἔτι νύμφην οὔσαν, ἐτάραξε, καὶ ἐκίνησεν, ὥστε καταλιπεῖν μὲν τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τὴν στρωμνὴν, ἐπ' ἄλλους δὲ τραπήναι.]

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν· ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἐκλίνα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς, καὶ ταχέως ἐμαλακίξετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

141. [ΧΡ. Καὶ ταχέως ἐμαλάχθημεν χρωτισθέντες ἐπ' ἀλλήλοις.]

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἂν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοῖν, ὡ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα, ἤγουν τὰ ἑπτά τῆς μίξεως. [τὰ τῆς συνουσίας. Ἴσα δὲ ταῦτά φησιν, ὅ, τι ἐψιθυρίζομες ἀδύ.] καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι, ἤλθομεν ἀμφοτέροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθῆς θέλει δηλοῦν· οὔτε ἐγὼ ἐκεῖνω ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἤλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον ἢ τε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιζοῦς· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον αἱ ἵπποι τοῦ ἄρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν, ἤγουν τὴν λαμπρὰν, [καὶ] τὴν τερπνὴν, τουτέστι, κατὰ τὸν ὄρθρον, καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφης ἔραται, ἀντὶ

τοῦ ἔρα, ἡγουν, ἔρωτι τινος κατέχεται, καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτόν, εἴτε καὶ ἀνδρός, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκέες, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκέως, ἡγουν φανερώς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι αἰεὶ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἀκράτως ἔρωτος ἐπειχεῖτο· ἡγουν συνεχῶς, ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρωῦντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. ⁸Καλλιμάχος· Ἔγχει, καὶ πάλιν εἶπε Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῷος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

151. [ΤΟΣ. Σύνηβες ἦν τοῖς πίνουσι, σπονδὴν ὑπὲρ οὗ ἔρα τις ποιεῖν.]

152. ΕΣ ΤΕΛΟΣ. Ἐπιρρήματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταίου, ὄχρητο φεύγων, ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῶ τῶ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἡγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δάματα. ταῦτά μοι ἢ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθῆς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρεῖς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλοῖς ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν, ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ὃ ἔχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις. [ΠΤΚ. Πυκάζειν· δύο σημαίνει ἢ λέξις, τὸ καλλύνειν καὶ τὸ σικεάζειν.]

156. ΟΛΠΑΝ. Ὀλπη κυρίως ἢ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἔστιν ὀπτῆσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται. [Τὸ ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον. Ὀλπίς, οἶνει ἐλαιοπίς, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλπίς.]

158. [ΗΡ. Ἐραστῆς γέγονεν ἄλλου· οὐκ ἐπ' ἀκριβείας δὲ εἶχεν εἰπεῖν, εἴτε γυνὴ εἴτε ἀνὴρ ἔστιν ὁ ἐρώμενος.] Ἠθικῶς ἐπαποροῦσά φησι ἄρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνόν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΑΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινουσι καταγοητεύσω. ἐὰν δὲ με εἴτι λυπήσῃ, νῆ τὰς μοίρας, τὴν τοῦ ἄδου κρούσει πύλην· τούτέστιν, ἀποθανεῖται. [ΑΡ. Ναί μοι τὰς μοίρας ἀράξει τὰς πύλας τοῦ Ἄιδου, τούτέστι τοῦ τάφου· ἄδης γὰρ ὁ τάφος.]

161. ΤΟΙΑ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακά φημι κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἡγουν ἐν κιβωτίῳ, ὃ δέσποινα, ¹⁰(πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει,) παρὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσυρίου τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ ἔθνος Περσικόν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ δὲ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τούτων τῶν περάτων Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὄρια.

163. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὃ σεβασμία σελήνη, χαίρουσα πρὸς Ὀκεανὸν τρέπε τὸ ἄρμα, ἡγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὡς περ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκῆλοιο —. τὸ ἐξῆς· χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκῆλου, ἡγουν, τῆς ἡσύχου, κατὰ τὴν ἀντυγα, [ἡγουν] ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρμα αὐτῆς. ἀπὸ

⁸ Καλλιμάχος] Est Callimachi Epigr. pxxi. F. Ursinus, Virgil. Coll. Georg. i. 9. pro πάλιν reposuerat χάριν.

⁹ ὀπτῆσασθαι] Alberti vult ὀπιπεύεσθαι, Jensius ὀπτῆσθαι. Vid. Hesych. Albert.

ii. p. 747.

¹⁰ πρὸς σελήνην κ. τ. λ.] Hic locus in Vat. 5. sic legitur: παρὰ Ἀσσυρίου τινός φησι τὰ φάρμακα μεμαθημένα. Δέσποινα δὲ τὴν σελήνην φησὶ.

τοῦ ἔκκληλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, εὔκληλος, ὁ χωρὶς μὲν τοῦ υ δασύνεται ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτό, ψιλοῦται.

166. ΝΥΚΤΟΣ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἄρματος ὀχεῖται ἡ νύξ. Ἐὐριπίδης. Ὡ νύξ ἰερά, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτός, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἄρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν. [ΟΠ. τουτέστιν, ἀκολουθοῦντες τῇ νυκτὶ καὶ συμπαρεπόμενοι τῷ ἄρματι αὐτῆς. Ἀντυγα δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ἄρμα φησί.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ.

1. ΚΩΜΑΣΔΩ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερόν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινα, ὃν ἐν ἐτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διαίγειν.

2. ΤΙΤΥΡΟΣ. Τοὺς τράγους τιτύρους λέγουσι· νῦν δὲ ὄνομά ἐστιν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτήρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος· τινὲς δὲ φασιν, ὅτι Σειληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς σατύρους, ἐνιοὶ ὄνομα πόλεως Κρήτης· ἄλλοι δὲ τοὺς προσπόλους τῶν θεῶν, τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως. Κωμάσδω.] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. [Μετὰ ᾠδῆς καὶ μετὰ κόμου συνδιαίγω, ἀπέρχομαι, φοιτῶ μετὰ ἀνέσεως.] Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πῆθος ὁ μικρὰν ἔχων οὐράν· ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΚΑΛΙΟΝ ΠΕΦΙΛΑΜΕΝΕ. Ἦγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε· ἢ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν, ἦγουν διὰ τὸ καλὸς εἶναι, ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλαμένε; ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξι ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ λίαν, ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν. [ΚΑΛ. Ὀνομαστικὸν ἐπὶ ῥήγμα, καὶ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ τὸ ἐνυπνιον ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως.]

4. ΚΡΑΝΑΝ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνήνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν ὄμηρος, πίομεν' ἐκ βοτάνης. ΕΝΟΡΧΑΝ. Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. καὶ ὄμηρος, Πεντήκοντα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5. ΚΝΑΚΩΝΑ. Τὸν κνήκου χροιάν ἔχοντα ἐκφυγε, ἴνα μὴ σε κερατίση. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. ΜΗ ΤΤ ΚΟΡΥΨΗ. Ὡ μὴ σε κερατίση. τὸ γὰρ κερατίζειν κερύττειν οἱ Ἀπτικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων

¹ Εὐριπίδης] Est fragmentum Andromedæ xxviii. p. 422. Ed. Beck. Conf. Toup. ad Suidam v. ΑΙΘΗΡ.

² τράγους] Antea legebatur ἀργούς, quod Reinesius correxit.

³ μικρὰν] μακρὰν Vat. 2.

⁴ ὄμηρος] Iliad. xiii. 493. In scholiast. antea legebatur, πίομεν ἐκ βοτάνων. sed

quum Vat. 4. 5. exhibeant πίωμεν ἐκ βοτάνης. locum sic, ut in Iliade legitur, restituumus.

⁵ ἡμιτομίαν] ἢ μὴ τομίαν scribit Desiderius Heraldus in Advers. i. vii.

⁶ μὴ σε κερατίζει] Conf. Phavorin. v. ΚΟΡΥΨΗ.

ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ ἑταῖς κορυφαῖς πληττότων καὶ ῥηγνυομένων. τὸ δὲ κορυφή οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικά ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

6. [ΧΑΡ. Χαρίεις ἐπὶ εἴδους· ὁ πεπαιδευμένος ὁ ἀστέα τινα λέγειν μετὰ χάριτος.]

7. ΕΡΩΤΤΑΛΟΝ. Τὸν ἔραστήν, τὸν ἔρωτικόν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ, ὡς τινες, ἢ κύριον. παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ἰοῦλος καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένη ἴτυλον. οἶον ἔρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἐρμούλος, Σιμούλος.

8. ΣΙΜΟΣ. Τινὲς διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτόν φασιν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ἀνόμασται· πλὴν οὐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, οὐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου, πατρωνυμικόν. ΗΡΑ ΓΕ ΤΟΙ. ἢ ῥά σοι, ὦ νύμφη, σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἢ γουν συιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥίνα καὶ προγένειος; ἢ γουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτήν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις εἰοικῦαν. νύμφαι δὲ εἰσι τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια.

10. ΗΝΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ. δασύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται τὸ ἡνί, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝΩΘΕ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· ἐκείνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκείνος τῆνός φασιν.

11. ΕΚΕΛΕΤ. Ἐκέλευσας ἦν, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγεται, τὸ προστάττω· ὁ παρατατικός, ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ τρέπουσιν. Ἄλλως. ὦ μ' ἐκέλευ ἢ γουν ἐφ' οὗ τόπου ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάττω· ἀφ' οὗ τὸ ἐκέλου καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣΑΙ. Θεάσαι δὴ τὴν λύπην, ἣτις τὴν ψυχὴν μου ἀλγεῖν ποιεῖ· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὀμηρος· Ὀσσομένους πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛΙΣΣΑ. Εὐχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κενθήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, ἢ ἐισέλθῃ. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἰζάνει· μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὀμηρος· Αὐτῆσιν ῥίζησι, καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλων. Ἄλλως. Ἰστορία· Ῥοϊκός τις Κινίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῆ Ἀσσυρίῳν, ἰδῶν εὐφυῆς τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνστηρίξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἢ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῶ ἀμολόγησεν. ἡλικιώτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν, εἴ τι ἀν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ἤτήσατο. ἢ δὲ ἔφη αὐτῶ· ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἔρωτας; ΠΤΕΡΙΣ δὲ εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῶ στρουθοκαμήλου, ἀφ'

7 ταῖς κορυφαῖς] Ita Vat. 3. 4. 5. Antea legebatur τὰς κορυφάς.

8 ὁ πεπαιδευμένος κ. τ. λ.] Haec sic scribenda videntur: ὁ πεπαιδευμένος ἀστέα τινα λέγειν—

9 κύριον] κυρίως Vat. 5.

10 ἰοῦλος] Antea legebatur ἰξυλος— ὀλοφυρομένην. Desumptum est ex Odys. xix. 522. Correxuit Toupius. Adde Bastii

Epist. cit. p. 243 sq.

1 ἵν'] Hanc particulam addit Toupius: ut clam intromittatur. In edit. Reiskii est: ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν εἰσελθάν. Mox τὸ μῆλον Vat. 3. pro τῶν μῆλων.

2 Ῥοϊκός τις] Ex Charonte Lampsaceno idem narrat scholiast. Apollon. Rhod. ii. 477. adde Tetz. ad Lycophr. 480. quos citat Reinesius.

ἤς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων διὰ τὴν μαλακότητα καὶ διὰ τὸ ἀποδιώκειν τῇ ὄσμῃ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ ³βληχρόν.

15. ΛΕΑΙΝΑΣ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεύς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριόν φησιν "Ομηρος" γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. "Οὕτως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαξε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἢ μήτηρ αὐτοῦ [ἢ Ἀφροδίτη.] τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ ἄδραστήριον διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὐς ἀν' ἀνάσχη, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩΝ. Σμύχω τὸ καίω, υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, ἢ, ἔξ οὗ σμῆγμα τὸ σαπῶνιον. [ΑΧ. Ἄχρι τοῦ σκοποῦ πέμπω τὸ βέλος, καὶ ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν. καὶ καίει με ἄχρις ὄστέων, καὶ καίει με ἄχρις τὸ ὄστέον.]

18. ΠΟΘΟΡΩΣΑ. Ἦγουν, ὧ ἢ τὸ καλὸν ὀρώσα, τουτέστιν ὧ ἢ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμοῦς. [Τουτέστιν ἢ βλέμμα ἔχουσα ἤμερον καὶ ἰλαρόν.] ΛΙΘΟΣ. Ἦγουν, σκληρὰ καὶ ἀτεγκτος, ἢ μονονουχὶ τοὺς ὀρώντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνας λέγουσιν. ἢ λευκὴ ὅλη, οἷον ἄγαλμα μαρμάρεινον. ἐὰν δὲ γράφηται ΛΙΠΟΣ διὰ τοῦ π, ἔσται οὕτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἢ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν· ὡς "Ομηρος" λευκοί, ἀποστίλβοντες ἄλοιφῇ· ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεές καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιβρῆματικῶς, ἀντὶ τοῦ διόλου· τουτέστι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛΑΙ. Τὸ ἐξῆς· ἦτοι κατατίλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. [Ἦγουν, διασπαράξαι.] στέφανοις ἐχρώντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, εὐστηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιτιτόμοιο τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὀμήρω· Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ποιήσεις με αὐτίκα τίλαι εἰς λεπτὰ, ἦγουν διασπαράξαι, καὶ τεμῆν τὸν στέφανον, ὃν χάριν σοῦ, ὧ Ἄμαρῦλλι φίλη, φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ, ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ εὐώδεσι σελίνοις.

23. [ΚΑΛ. Κορύμβοις τριακονταφύλλοις.]

24. ΔΥΣΣΟΟΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διωκόμενος. λαοσσός γὰρ ἢ Ἀθηναῖ, ἢ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος. καὶ "Ομηρος"· Ὀππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχεοῖντο Ἀχαιοί. [Ἄλλως· ἀπὸ τοῦ δυς τὸ κακόν, καὶ τοῦ σεύω τοῦ ὀρμῶ.]

25. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν μιλωτήν, ἢ τὴν διφθέραν, φησὶν, ἀπορρίψας καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν [ἐκείθεν] ἀλοῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἔμαυτὸν ρίψω, ὅθεν ὁ ΟΛΠΙΣ ὁ ἀλιεύς ΣΚΟΠΙΑΖΕΤΑΙ, ἦγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. [Σκοπιὰ ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπανεστηκῶς τόπος.] τὸ δὲ ὄλπας, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοιπός, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπας, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἔλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἀλιεύς. Ἄλλως. Ὀλπας, τὸ ὄνομα τοῦ ἀλιεύς, παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος σχῆσιν. ὄλπιν γὰρ φασι τὴν λήκυθον· ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνο-

³ βληχρόν] Reinesius legit βλήχρον.

⁴ δραστήριον] ἀνήμερον Vat. 4.

μα· ἢ ὄλιπς ὁ τοὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἀλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολοῦμενοι.

27. ΚΗΚΑ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω, φησίν, ὅμως εὐφρανθήσῃ, ὅτι ἔρριψα ἑμαυτὸν· ἢ τῆως τὸ πρᾶγμα, ὃ σε τέρπει, γεγένηται.

28. ΕΓΝΩΝ. Ὁ νοῦς· πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημείον θέλοντός μου λαβεῖν, εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, δι' οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΙΛΟΝ ΠΟΤΕΜΑΞΑΤΟ ΤΟ ΠΛΑΤΑΓΗΜΑ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἐτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἶτε δὲ τοῦτο, εἶτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἔρωντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἔρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον κατὰ κοινωσίαν τοῦ τ πρὸς τὸ δ, οἰοεὶ δηλέφιλόν τι ὄν, τὸ δηλοῦν τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ρίζιον τι θαμνώδες· κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρήκλωνος· τοὺς δὲ κλώνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ· λοβὸν δὲ ἀφήσιν ἐλικοειδῆ· ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, οὗ ἐπιχρισμένου ὁ χρῶς ἐξαίματτεται, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὤμον τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἀπεπειρῶντο τοῦ ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὤμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρούουσι· καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσι ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔρωμένων· τοῦ χρωτὸς δ' ἐμπρησθέντος, ἢ ἐλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγόνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧΕΙ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, καὶ φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ ΑΤΤΩΣ οὕτως μῆδεν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἀπαλῷ πῆχει· ἀντὶ τοῦ τοῖς ἀπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡΟΙΩ. Ἄγροιά, ὄνομα κύριον. οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν· ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣΚΙΝΟΜΑΝΤΙΣ. Ἦγουν ἢ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙΟΛΟΓΕΤΣΑ. Ἡ πρῶν σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχους ἀναλεγομένη. ποιὰν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν. ⁵ ποῖς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἢ βοτάνη. ἢ ἢ πρὶν καλάμην συλλέγουσα καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ἢ ἐπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙΘΑΚΙΣ. Ἦγουν, μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον· ἔστι δὲ καὶ ὄργανον, ⁶ ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

36. ΕΝΔΙΑΘΡΥΠΤΗ. Ἀπονοῆ, καὶ ἐμβλακεύη, σπαταλᾶς, τρυφᾶς.

37. ΑΛΛΕΤΑΙ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαι τινα τῶν οἰκείων,

⁵ ποῖς] ποία γὰρ κυρίως ὁ πυρός, scribendum putat Schäfer, ad Schol. Apollon. os. vid. not. ad Gregor. Cor. p. 413.

Rhod. ii. 470. Millies enim confusa a et

⁶ ἀφ' ἔφ' in margine edit. Brubach.

ἀν ἄλλωνται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἄλλεται καὶ πηδᾶ. ἀρά γε θεάσομαι αὐτήν;

38. ΑΙΣΕΤΜΑΙ. Ἐκνεύσας, τραπεῖς ὤδε πρὸς τὴν πίτυν, ἀσεῦμαι, Δωρικῶς, ἤγουν ἄσομαι, τὸ κοινῶς τραγωδήσω. ΠΟΤΙΔΗΙ. Καί με ἴσως ἀν προσίδη, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη ἄλλ' ἀνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Ἱστορία. ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεῖς, Ἀφροδίτης συνεργοῦσας ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἡ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἠττηθέντα θνήσκειν, ἢ περιγεγόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἐσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μῆλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφάσθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἀ δ' Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάνται εἰσὶν ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη τοξότις ἦν δεινή ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὔσα προέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσῃ αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν. καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικήσασα ἀνείλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ περιγεγόμενος τῷ δρόμῳ, ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοῦπίσω. ἡ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἕμερον τῶν μῆλων ἐγένετο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβεν.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος Ὡς ἴδεν, ὡς μιν μαῖλλον ἔδου χόλος. οἱ δὲ οὕτως ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. ΩΣ Εἰς ΒΑΘΥΝ ΕΡΩΤΑ αὐτῶν, δηλονότι τῶν μῆλων, ΑΛΛΕΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἤλατο, τουτέστιν, ἐπέπεσε. ΒΑΘΥΝ δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα οὐκ ἐδίδου αὐτὴν τινὶ γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῇ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς ἤρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἦν, πίπτειν, μάντις ἂν προεμήνυσεν. Ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ἰφίκλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ ἄτεκνος γὰρ ἦν ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντι ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἔκαλεῖτο, ὁ Ἰφίκλος παῖς ἂν παρείστηκει· ὃν ἐκπλήξαι θέλων ὁ πατήρ, ἦν εἶχε μάχαιραν, εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπήξαι ὤρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἰφίκλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν, καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἰφίκλον ἀποξέσαντα ¹⁰ τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν καὶ οὕτως

⁷ ἔχων κ. τ. λ.] Hæc sic leguntur in Vat. 4. μῆλα χρυσᾶ λαβὼν παρ' Ἀφροδίτης ἐκ τῶν Ἐσπερίδων κήπων.

⁸ τῷ δρόμῳ] ἐκ τοῦ δρόμου Vat. 2. 3.

⁹ ἐν φ] Nonne ἐφ' φ? [ἐν πρῶσους deleam, ut natum e syllaba prægressa.

G. H. S.]

¹⁰ τὸν ἰὸν] Simili modo sanatus est Te-lephus. Conf. Ovid. Trist. 1, i, 100. ii, 19. Pont. 11, ii, 26. Horat. Epod. xvii, 8. Hygin. fab. 101.

αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεΐ ταύτας ¹ δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πειροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ. παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑΣ. Αἰόλου, τοῦ Ἑλληνος, Σαλμωνεύς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ ² Κρηθέως Νηλεύς· ἐξ οὗ Πειρώ· ἐξ ἧς Ἀλφειβοία. Ἄλλως. ΤΑΝ ΑΓΕΛΑΝ Χ' Ω ΜΑΝΤΙΣ] ὁ νοῦς· καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου ἤγεν, ἀντὶ τοῦ ἠγάγεν, ἀπὸ τοῦ Ὄθρου εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Ὄθρος ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἦν Φυλάκη, ἧς ἤρχεν ὁ Ἰφίκλος, οὗ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Πειρὼ ἡ χαριῶν πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφειβοίας ἐκλήθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ οὕτως ἐπιπολὺ ἠγάγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτῆς τίθισιν;

47. [ΩΔ. Ὁ Ἄρης ἦρα τῆς Ἀφροδίτης, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἦρα τοῦ Ἀδωνίδος, διὸ τὸν μὲν Ἄρην ἀπεστρέφετο, τὸν δὲ Ἀδωνίδα ἐφίλει. ὁ γνοῦς ὁ Ἄρης καὶ λογιάμενος, εἰ ἀποκτείνων τοῦτον ἔξει τὴν Ἀφροδίτην ἐρῶσαν, αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν κυνηγεσίῳ χοῖρος γενόμενος.]

48 ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν τοῦ ἰδίου ἐαυτῆς μαστοῦ χωρίζει, ἀλλ' αἰεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἐξ πύρα Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ προστερνίζεσθαι. ³ λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδωνίδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν ἐξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὡσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῆτος ὁ σπειρόμενος, ἐξ μῆνας ἐν τῇ γῆ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἐξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τούτεστιν, ἡ εὐκράσια τοῦ ἀέρος. καὶ ἐκτότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡΟΠΟΝ, ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία. φασὶ γὰρ, ὡς τοῦ Ἐνδυμῖωνος ἠράσθη ἡ Σελήνη, καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνητος ὦν τῇ Σελήνῃ συνεθῆρα νυκτός, ἡμέρας δὲ ὕπνωττεν. Ἄλλως. Τοῦ Ἐνδυμῖωνος ἠράσθη ἡ Σελήνη· ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκύνητος δὲ ὦν ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς Σελήνης, ἐξῆει πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευε, διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξίεναι. μακαρίζω, φησί, διὰ τὸ ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ Σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμῖων, φασὶ, παρὰ τοῖς θεοῖς διατρέβων ἠράσθη Ἡρας· ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ⁴ ἀθάνατον. τὸ δὲ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

¹ δίδωσι καὶ διὰ] δοῦς διὰ Vat. 3. Paulo post pro ὅθεν καὶ est καὶ διὰ τοῦτο in Cdd. Vat. 3. 4. 5.

² Κρηθέως] Sic cod. Laur. 46. vulgo Κρηθέως. Correxit etiam Toupius. Paulo post pro Πύλον est πόλιν in Vat. 2.

³ λέγουσι] λέγει Vat. 3. 4. 5. Initio hujus male Reisk. δῖον pro ἰδίον. Monuit Schaefer. in Epimetro ii. ad Aristoph. Plut. p. 37.

⁴ ἀθάνατον] Vulgo ἀθάνατα. Correxit

50. **ΙΑΣΙΩΝΑ.** Ἱστορία. Ἱασίων ὁ Κρής, Κρήτης βασιλεύς, υἱὸς ἦν Μίνως, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ ἡ Δημήτηρ συνήλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλούτωνα.

51. **ΒΕΒΑΛΟΙ.** Τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ ὁ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἱασίωνος καὶ Δημήτηρος.

52. **ΤΙΝ.** Σοὶ δὲ οὐ φροντίς ἐστὶ, τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τότε ποιητικῶς, ἀφ' οὗ σημαينوμένου καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον, ὡς ἐν τούτοις. Οὐ γὰρ Πιερίδες σσι τόσον ἔμελλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τοῦ προτέρου σημαينوμένου, οὔτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, οὔτε δεύτερον ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαίνον τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαίνον τὸ λείπεται ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω. [**ΚΕΦΑΛΑΝ.** Νικανδρος. Κεφαλάν, ὡς] ἡμέραν. Πολλὰ γὰρ σώζεται παρὰ Συρράκουσις.]

54. **ΒΡΟΧΘΟΙΟ.** Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποῖον ἦχον ἀποτελοῦν. ἦγουν ὅπως τοῦτό σοι γλυκύ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι γένηται, τουτέστι τοῦ φάρυγγος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ.

3. **ΗΡΑ.** Ἦπου ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἐσπέραν ἀμέλγεις; τῷ γὰρ ψε οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφε χρώνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τοὺς δεσπότας ἀμέλγαι τὸ γάλα, ὑστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγουν.

4. **ΑΛΔ'.** Οὐδαμῶς δηλονότι, ὅτι ὁ γέγων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. οὗτος δὲ τάχα ἀν εἶη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς, φησί, δύναμαι λάθρα ἀμέλγουν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. **ΑΥΤΟΣ.** Ὁ δὲ βουκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποῖαν χώραν ᾤχετο, ἀφανῆς γενόμενος ἤδη;

6. **ΑΛΦΕΟΝ.** Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν παραρρεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Ἀλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νεικικῶς Ὀλύμπια. **ΜΙΑ.** Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησὶ λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρείον. κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν ἔλθων γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὐρών τινος δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βαλόντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτέλεύτησε.

7. **ΠΟΚΑ.** Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὃ ἐστὶ κότινον, ᾧ οἱ νικῆσαντες στεφανοῦνται. Ἄλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρησάτο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἤμιστα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρωῦνται. οὐχ, ὡς τινες

Toupius. Conf. Schol. Apollon. Rhod. iv. 57.

⁵ μυστικῶν] μυστηριακῶν Vat. 3.

⁶ μέλω] μέλος Vat. 2. Versiculus est pars Epigrammatis, quod repetit Toupius.

⁷ τὸ ἐπίλακκον μέρος] pars illa concava, quae collo subiacet. Latini vocant jugulum: Graeci antiquiores σφαγήν. vid. Toup. in Appendic. — Mox pro ἦγουν in Vat. 3. ἔλαως.

ἀναγινώσκουσιν, ἐλαιόν, ὡς ἀραιόν· ἵνα σημαίῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδεται, ὅστις ἀπέχει σταδίων ὀκτώ, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης.

8. ΒΙΗΝ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχύν, ἐκ παραλλήλου. ΕΡΙΣΔΕΝ ὅ καὶ ἰσοῦσθαι. Ἄλλως. βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον, ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ, ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Ἄλλως. τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμὲ· τὸ γὰρ, κῆμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑΠΑΝΑΝ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταί, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Ἄλλως. Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκαπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη [τοῦ σώματος] ¹⁰ ἀναβρῶννύντες. ΜΑΛΛΑ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ἐκ δὲ τούτου τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχη κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μῆλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων ροιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βοεῖοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὁμηρος· Ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ ΤΟΥΤΩΘΕ ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙΣΑΙ. Διεγείρει ἀνὸς Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαινεσθαι. τὸ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν, ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πείσειεν ἀνὸς καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομείναι· ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμήνῃ ἀνὸς Μίλων, ὅπου καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜΑΛΑΙ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτιθέσθαι.

14. ΟΥΚΕΤΙ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεισθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡΤΙΟΣ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἶόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι. ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσῳ, τούτέστιν ἐν τῇ ὀδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩΚΑΣ. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρῶτ' ἐπέπεσθαι. καὶ Ἡρακλῆος ὄσκειν ἐκεῖνα πρῶκες ἔραζε πε-

⁸ ἦτις] ἦτις Ἐλίσης, aut Ἐλίssonτος, aut Ἀλφειοῦ ἀπέχει etc. supplet Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 185.

⁹ καὶ] ἀντὶ τοῦ Vat. 1. 2.

¹⁰ ἀναβρῶννύντες] ἀναδύοντες Vat. 3. 4.

5.

1 Καλλίμαχος] Τουρίο hic locus ita restituendus atque in ordinem redigendus videtur: καὶ Καλλίμαχος·

— Ἐπι κεν ἐκεῖνα

Πρῶκες ἔραζε πέσωνιν. —

καί,

πρῶκιος ἐνδुकέως πρῶιον εἶδαρ ἔδωρ.

Bina loca hic proponit Scholiastes: quorum prior legitur apud Callimach. in Apoll. 41. posterior non legitur nisi apud nostrum Scholiastam. Conf. Callimach. ed. Ernest. p. 366. Alterum fragmentum Heinsius (Lect. Theocr. p. 321.) ita legit: πρῶιον ἐνδुकέως εἶδαρ ἔδων τρέφεται. Aliter et infelicitur Casaubonus (Lectt. Theocr. p. 249. p. 73, Reisk.). In Vat. 3. 5. ἐκέραζε

σοῦσαι, προίκιον ἐνδυκῆως εἶδαρ ἔων. [Πρωῆξ ἢ πρωϊνὴ δρόσος διὰ τοῦ ω μεγάλου. προῆξ δὲ ἢ ἔλαφος, ²διὰ τοῦ ο μικροῦ.]

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. Αἴσαρος ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

18. ΚΩΜΤΘΑ. Κώμυς, ἢ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμᾶτιον. [ὡς] ³Κρατίνος· Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ στεράνω. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἰκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς, κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑΙΡΕΙ. Σκαίρειν κυρίως τὸ σκιρτᾶν· ἀφ' οὗ καὶ σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι· ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ ⁴Ἀράτω. ΛΑΤΥΜΝΟΝ. Ὅρος Κρότωνος. ΒΑΘΥΣΚΙΟΝ δὲ τὸ ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει, σκιρτᾶ, ἀναστρέφεται· ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν· περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον· τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνον τινες ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασίν.

20. ΠΥΡΡΙΧΟΣ. Ἀπὸ τοῦ πυρρός, πύρριχος κατὰ παραγωγὴν. τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυρρίχος. ἔστιν οὖν ὑποκοριστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύρριχος, ὀσκάριος. τινὲς δὲ τὸν πύρριχον ἠπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύρρου τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες ἐκείνοι λείψανον εἶναι τῶν Γηρουσιῶν. [τῶν Λαμπριάδων δηλονότι.] ἦν δὲ καὶ Πύρρος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὡς φησὶν ⁵Λυγγεύς. ἢ πύρριχος κατὰ τινος, ὁ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ πυρὸς εὐκινήτου ὄντος, ἢ τὸν πυρρὸν κατὰ τὴν χροίαν.

21. ΛΑΜΠΡΙΑΔΑ. Ὁ τῶν Λαμπριάδων δῆμος, ἀπὸ τινος Λαμπρίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τοὺς φυλέτας τοῦ Λαμπριάδου φησὶν· εἴθε, ὅταν θύσωι τῇ Ἡρᾷ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῆ αὐτῶν ἢ θυσία ὑπὸ τῆς θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῆ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜΟΣ. Ἡ ὁ ταῦρος, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι, ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τοῦ δήμου· ἢ ὁ Λάμπριος, ἐξ οὗ ἀνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως. Κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος· ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινά. ἦν γὰρ τάχα κερᾶστις. ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτόν, δηλονότι τὸν ταῦρον ἢ λειπόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυρρός· εἴθε τοιόνδε λάχουσι οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, ἤγουν, οἱ ἀπὸ τοῦ Λαμπριάδου καταγόμενοι, ὅτε θύσωι τῇ Ἡρᾷ, ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῆ αὐτῶν ἢ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23. ΕΣ ΤΟ ΜΑΛΙΜΝΟΝ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἑστομαωμένας λίμνας οὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης. πιθανῶς δὲ τοῦτο ἀνόμασται. ΦΥΣΚΩ, μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ Φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Φύσκου ὄρους νομᾶς ἐπιτηδείας τοῖς βουσίην ἔχοντος.

πεσοῦν. Μοx ἐκδικέρως ἕδαρ ἔδων Vat. 5. ἐκδικῆως Ven.

² διὰ τοῦ ο] Hæc addidit Toup. quæ conjectura codicis Par. 2758. auctoritate confirmatur. vid. Bast. ad Gregor. p. 36.

³ Κρατίνος] Locus Cratini ita legendus et disponendus est:

Theocr. Schol.

— Ὁ δὲ μετ' ΕΥΘΑΔΜΟΥ τρέχων Κώμυθος. —

Cetera non expedio. Toup.

⁴ Ἀράτω] Phenom. v. 281.

⁵ Λυγγεύς] Toupius Λυγγεύς, ut intelligatur *Lynceus*, Samius, grammaticus satis nobilis, quem passim laudat Athenæus.

H

24. **ΝΗΑΙΘΟΣ** ποταμὸς Κρότωνος. Ἰνὸνμασται δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτε συνέβη κατακαῆναι Ἑλληνικάς.

25. **ΑΙΓΙΠΤΟΣ**. Ἔστιν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ εἶδος βοτάνης· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὡσπερ φακός· ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἔλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. **ΚΝΤΖΑ**. φυτὸν χορτῶδες, δ αἰ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἀγνείαν στιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἢ βοτάνη ψυχρὰ οὕσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. ἔνομος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια. εἰσὶ δὲ τὰ θεσμοφόρια ταῦτα· παρθένου γυναῖκες καὶ τὸν βίον σεμναὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τὰς νομίμους βίβους καὶ ἰεράς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπῆρχοντο εἰς Ἐλευσίνα. ἢ δὲ Ἐλευσὶν ἔστι λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. **ΜΕΛΙΤΕΙΑ**. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ. [ὡς φακός.]

26. **ΦΕΥ**. Προεῖρηται, ὅτι κωμικὴ ἢ διασκευή. οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἀρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. **ΕΥΡΩΤΙ**. Εὐρῶς κυρίως ἢ πρασινιώδης ὀμίχλη. **ΠΑΛΤΝΕΤΑΙ** δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρώτος. πάλιν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύροις ἐν τῷ ἔσθιεσθαι. **ΕΠΑΞΑ**. Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται· ἐνοήσω, ἐνοήσα, ἐγράψω, ἐγράψα· οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νοῦς· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγγξ, ἣν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκευάσας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρώτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθίρεται.

29. **ΤΗΝΑ**. Ἐκεῖνη, φησὶν, ἢ σύριγγξ, οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται, μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν· ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελωδεῖν. **ΠΙΣΑΝ**. Ἡ νῦν Ὀλυμπία· ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαιρέως, ἢ ἀπὸ Πίσσης τῆς Ἐνδυμῖανος θυγατρὸς· ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. **ΜΕΛΙΚΤΑΣ** δὲ ὁ μέλη εἰδῶς ἐργάζεσθαι, τραγωδητῆς· μελίζω γὰρ τὸ τραγωιδῶ.

31. **ΓΛΑΥΚΑΣ**. Ἡ Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός. ὁ γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἦν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριοῦ. ὁ δὲ Πύρρος Ἐρυθραῖος, ἢ Ἀέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. **ΚΡΟΤΩΝΑ**. Ἰὸ Ἀλκιμος καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί· καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. **ΠΟΤΑΩΟΣ**. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον ἀκρωρείᾳ τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ἡρας. Ἄλλως. **ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ**.

6 νόμος] Ex Cod. Laur. 46. hoc scholion suppletum et correctum dedimus. Heinsius in Lectt. Theocr. p. 322. corrigebat: παρθένου καὶ γυναῖκες, τὸν βίον σεμναὶ κατὰ τὴν etc.

7 ἦδὺ] "Scribendum putamus, Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἠλεμισαί. extat iste Cyrenæi poetæ pentameter in Etymologico magno, in voce ἰάλεμος, p. 463. 5." CASAUΒON. Lectt. Theocr. p. 74. Reisk. (p.

249.). Vid. Callimach. edit. Ernest. p. 508.

8 οὕτω] ὁμοίως Vat. 3. 5.

9 γέγονε] Vat. 4. 5. pro his ista habent: ἐγένετο δὲ κατόπιν Φιλοξένου τοῦ διθυραμμοποιού.

10 Ἀλκιμος] Ita hæc scribi jubet Duker (ad Thucyd. p. 212. 36.): Ἀλκίνοος vel Ἀκίνουος καὶ Κρότων Φαίακος υἱοί. Mox pro Σικελίᾳ scribendum Ἰταλίᾳ.

ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπό τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως. τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης [μέλη] ἀνακρούομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πύρρου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρούεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι ἀντὶ τοῦ μέλπω ἀπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· ἐπαιῶ τὴν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος διὰ μέσου λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ δὲ ποταῶν ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἔω λέγεσθαι· ἢ ἢ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον· ἢ τὸ ἔωον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὀνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλία πόλεων ἑυανδρία καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονία. ὄθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τάλλα πρὸς Κρότωνα τάσταια.

34. ΑἶΓΩΝ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἰστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἰστορούμενα εἰς Αἴγωνα μετένεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἰσθμια νικήσαντα καὶ οἴκοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὃ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὄπλῃν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὄπλῃν δὲ λέγει τὴν χηλῆν. καὶ Ἡσίοδος· Μῆτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοός ὄπλῃν, μῆτ' ἀπολείπων. Τὸ δὲ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτέτραπται. ΜΑΖΑ δὲ τὸ νεομάλακτον καὶ νεοφύρατον ψῶμιον.

35. ΤΗΝΕΙ. Ἐκτὶ φησὶν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρου, καὶ παρασπάσας τῆς ὄπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑΡΥΛΛΙ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἢ γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝΑΣ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούση διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλός.

39. ΟΣΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾶν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς, ὅσον αἱ αἰγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας, ὡς Ἀμαρυλλί, τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὔσα προσφιλῆς ἈΠΕΒΑΣ, ἣγουν ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθῆῖ καὶ ὁ κομμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κομμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὁσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἣγουν τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἰγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σύ, φίλη οὔσα δηλονότι, ἀπέσβας, ἣγουν ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

40. [ΑΙ. Ἐνεκα τῆς κατὰ πολὺ κακωτικῆς μοίρας, ἥτις με ἔλαχεν, ἣγουν ἥτις μοι ἀπεκληρώθη.]

41. ΘΑΡΣΕΙΝ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

¹ εὐανδρία] Sic correxit Toupius vitiosum ἐπ' ἀνδρία. Cum eodem viro docto scripsimus πρὸς Κρότωνα· si cum Crotone

comparentur: pro περὶ Κρότωνα. Vat. 4. 5. παρὰ Κρότωνος.

42. **ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ.** Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον καθὼ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

43. **ΖΕΥΣ.** Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὕετων, ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. **ΘΑΛΛΟΝ.** Θαλλὸς ἀπλῶς λέγεται πᾶν τὸ τεθηλός· κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. **ΔΥΣΣΟΑ.** Τὰ δυσδίωκτα, ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὀρμᾶν, διὰ τὸ εἶναι πτωχά. **ΣΙΤΤΑ.** Ἐπίφθεγμα ³βουκολικόν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. **ΛΕΠΑΡΓΟΣ** δὲ ὁ λευκός, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργόν, ὃ ἐστὶ λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκός, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργόν, ἡγοῦν δέγμα λευκόν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. **ΚΥΜΑΙΘΑ.** Ὀνομα βοός, καὶ αἰγός, παρὰ τὴν κόμυθα· ἢ παρὰ τὸ αἶθη, καὶ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἶθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθάς, ἢ ἐγκύμων.

48. **ΙΔ'.** Ἴδου πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. **ΡΟΙΚΟΝ.** Τὸ καμπύλον. ⁴Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ροικός τις εἶη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. **ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ** δὲ ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγοὶ βάλλονται· ἢ ὅτι ῥάβδον οὖσαν ὀρθὴν ἐπέυχεται γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκουον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50. **ΘΑΣΑΙ.** Ἀποστροφή τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπῶμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καὶ φησὶ· θεασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἀκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. **ΑΡΜΟΙ.** Εἰ μὲν φιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμσομένως. τὸ δὲ **ΒΑΘΕΙΑΙ** ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. **ΑΤΡΑΚΤΥΛΙΣ** εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἶρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας τὰ ἀγριολάχανά φασιν.

54. **ΕΧΩ.** Κρατῶ αὐτήν, τὴν ἀκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ **ΑΔΕ** ταῦτὸ δύναται τῷ ἴδει. ὁ **ΚΑΙ** περισσός, ὡς περ καὶ παρ' Ὀμήρω· Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἶπε καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἀκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττω, καὶ φησιν· ἄδε καὶ αὐτή.

55. **ΟΣΣΟΝ.** Βαβαί, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν. δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἥλικον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἢ ἢ μικρὸν ὄν τὸ τύμμα, ἥλικον ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον, δαμάζει. ἢ τὸ ἥλικον ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

² ὑετῶν] Verba Grammatici Heinsius (Lectt. Theocr. p. 322.) ita supplet: τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν· αἶθερα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

³ βουκολικόν] ἀποδιώκοντος τὰς βοῦς addit Vat. 3.

⁴ Ἀρχ[ίλοχος] Edit. Liebel. p. 112.

56. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. Ἦγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλόν, τὸ ὑπόδημα. ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα· ἀνήλιπος δὲ οἶονεὶ ὁ μὴ ἐλίσσειν τὸν πόδα.

57. ΚΟΜΟΩΝΤΙ ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ἕκτανται. ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης, ἣ πληγέντες οἱ ἔλαφοι ἀποθνήσκουσι. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἥτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ'. Ἄγε εἰπέ μοι, ᾧ Κορύδων. ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνα) ἄρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, τὴν μελαίνας ὄφρυς ἔχουσαν, ἧς ἐνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; ΜΤΛΛΕΙ δὲ, ἐλαύνει, ὡθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, καὶ τῇ κώπῃ τοῦς μύλους ἀθούντων. [Οὐχ Ἑλληνικὸν δὲ, ἀλλὰ ὑποκοριστικόν, καὶ μῦλλον τὸ διστραμμένον· οἱ γὰρ γέροντες διστραμμένοι τοῖς ὄμμασι βλέπουσιν.]

60. Ω ΔΕΙΛΑΙΕ. Οὐχ ὡς ῥοιδωρῶν, ἀλλ' ὑποκοριζόμενος καὶ ἀποκρινόμενος τοῦτο λέγει. πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸς ἐπελθὼν καὶ πρὸς τὴν ΜΑΝΔΡΑΝ, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον, ὀπνήκα ΕΝΗΡΓΕΙ τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν.

61. ΜΑΝΔΡΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὀρκάμην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἣ ἔστι σκευὸς ἕλινον ἀβακοειδές, τοῦ φυρᾶν εἰώθασιν. ἀνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάπτειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛΙΟΦΑ. Ἦγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρέσσι Κόροϊφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφάμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἐνθα καὶ ὀϊφολις γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἦν φασὶ διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν βῦναι, ἥτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ἐπὶ ἀρρεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρείοτερον αὐτὰν γένηται, καὶ ὁ τοῦτοι ἀνδρωθεῖσι συνίαται. Σκυθῶν οὖν λεγόντων καλὸν συνείναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκείναι ἔφασαν· ἄριστα χωλοὶ οἰφοῦσιν. ΣΑΤΤΡΙΣΚΟΙΣ. ¹⁰Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδῃ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες ¹εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποιῆται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἢ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως. ἢ Σατυρίσκοις]

⁵ ἔκτανται] γράφεται καὶ κάτριοι, κάτιοι, κάκτιοι Vat. 3. 4. 5. (Idyll. x. 4.)

⁶ ῥοιδωρῶν] ῥοιδωρούμενος Vat. 4. 5.

⁷ οὗ] Forsitan legendum ἐν φ.

⁸ οἰφολις] mulier salacior. Correxit Toupius. Antea legebatur οἰφολις. Quæ Scholiastes habet de κόροϊφος, Phavorin. in v. οἰφεῖν descriptis, monente Sturzio de dialecto Macedonia p. 77.

⁹ τοῦτοι] ταῦται ἀνδρωθεν συνουσιάζοι Vat. 3.

¹⁰ τοὺς Σατύρους κ. τ. λ.] Loci mens

est: tum Satyros, tum Silenos a nonnullis Panes appellari. vid. Toup.

¹ εὐεπίφοροι] Scholiastes Theocriti ineditus Genevensis: ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοῦντες, καὶ Καλλίμαχος φησι. Pro καταγνοῦντες, quæ vox nulla est, emendabat Casaubonus, κατ' ἀγροῦς ὄντες. Bentleius (fragm. Call. ccclxvi. p. 558. ed. Ern.) καὶ λάγνοι ὄντες. Veram lectionem κατάλαγνοι ὄντες restituit Toupius.

ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη. σάθη δὲ τὸ μῦρον τοῦ ἀνδρός, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. [Ἔλλως. Καὶ Καλλιμαχός φησι· Ἐἴ τί φημι ἄμωρος ἐρημώθη δύνατο ἐν πείρᾳ. Περὶ γὰρ τῶν σατύρων προδήλον· καὶ γὰρ τούνομα ὑπὸ τῆς σάθης λέγεται.]

63. ΚΑΚΟΚΝΑΜΟΙΣΙ. Ἐπειδὴ αἱ αἴγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὄρων τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε.

1. Αἴγες. Ἰστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομα ἐστὶ Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρίτου νέμει αἴγας, τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρίτου νέμει θρέμματα. ΣΥΒΑΡΙΤΑΝ. [Τὸν ἀπὸ Συβάρεως πόλεως. Σύβαρις δὲ καὶ Θουρία ἢ αὐτή. Μετὰ γὰρ τὸ καθαιρεθῆναι ταύτην ὑπὸ Κροτωνιατῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐλθόντες ᾤκησάν τε ταύτην, καὶ Θουρίαν προσηγόρευσαν ἀπὸ τινος κρήνης Θουρίας. Θεόκριτος δὲ διίστα, καὶ ἄλλην τὴν Θουρίαν λέγει, καὶ ἄλλην τὴν Σύβαριν. λέγει γὰρ παρακατιῶν· ἃ δὲ τοι ἃ ποίμνα τῷ Θουρίῳ ἐστὶ Συβάρτα· Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὀρῆς φίλε τῷ Συβαρίτα.] Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινός, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον· ταῦτ' ἂν Θούριον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γὰρ, ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθηρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκισαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκείσε ρέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὄρητικός.

2. [ΦΕΤ. Αἰπολικὸν τὸ ἦθος. διαλέγεται ταῖς αἰξίν ὡς λόγῳ καὶ χρωμέναις, καὶ δυναμέναις συνιέναι ὅ, τι καὶ λέγει.] ΛΑΚΩΝΑ. Λάκων ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα, οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚΟΣ. Ὅς μου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσῦπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος· Νάκος ἔλετ' αἰγὸς ὀριτροφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἐξῆς αἰγὸς φησιν. [Νάκος, κώδιον, ὃ μηλωτὴν καλοῦμεν.]

3. ΣΙΤΤ'. Σίττα, ψίττα, ποιμενικά, αἰπολικά καὶ βουκολικά ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες. ἀποστήσασθε ᾤφελεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἢ τι τοιοῦτον. ὃ δὲ ταῦτα ἀφείς τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χρῆται· ἐστὶ δὲ τοῦτο παρακέλευσις. ΑΜΝΙ-ΔΕΣ, τὰ μικρὰ προβάτια, οἰονεὶ ἀμηννά.

4. ΣΤΡΙΓΓΑ. Τὸν τῆν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒΑΡΤΑ. Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ Συβάργου.

² ἄμωρος κ. τ. λ.] ἐρημώθη ἄμωρος δύναται ἔμπειραι Vat. 5.

³ κρημνῶν] κρημῶν Vat. 3.4.5. Deest ibi κακοδέρμοις.

⁴ εἰώθασι κ. τ. λ.] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 8.

⁵ Συβάρτα] Heinsius p. 323. legit: Συβάρτα ὡς Περδικκα, Ἄγριππα quae duo nomina transtulit e Scholio ad v. 3. quod apud Calliergus tale est: ΣΙΤ. Περδικκα, Ἄγριππα, Ψίττα, ποιμενικά etc.

ΔΟΥΛΕ δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. ⁶δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὡς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἐστὶ ὑπὸ κτῆσιν ἄν' δοῦλος δὲ ὁ ἀπελευθέρως. **Συβάρτας** δὲ ὡς Περδίκκας, Ἀγρίππας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, **Συβαρίτης**· κατὰ δὲ Δωριεῖς, **Συβάρτης**.

6. ΚΟΡΥΔΩΝΙ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ ἀρκεῖ σοι, φησί, σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσᾶν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικόν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσειν, ⁷καὶ μόνον. **ΚΑΛΑΜΗ** δὲ ἐστὶ τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαράν οὖσαν ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. **ΠΟΠΠΥΖΕΙΝ** δὲ τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τὸ δέ; οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανὸν ἐστὶ σοι, αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἦτοι ἀπὸ καλαμάκας, ἔμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν. **ΣΤΥΝ ΚΟΡΥΔΩΝΙ**, τουτέστιν, ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποῖαν ἀποτείνει ἢ ἀπάντησις. τὸ δὲ **Ω** ἌΕΤΘΕΡΕ κατ' εἰρωνείαν εἰρηται.

10. ΟΥΔΕ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην **ΕΥΜΑΡΑ** ἐπικεικοιμῆσθαι, ἤγουν δέξματι. Ἄλλως. τὸ ⁸εὐμάρα δέξματι φασι εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὡς τινες, ἴν' ἢ· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότη τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέξμα τι ἦν, ὥστε ἐνεῦδειν. [**ΕΥΜΑΡΑ** ἀντὶ τοῦ Εὐμαρίτου, ἴν' ἢ κύριον ὄνομα.]

13. ΒΑΣΚΑΙΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶν, λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων τὸ ὄραθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14. ΑΚΤΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοί, ὡς φησὶ Ὀππιανός· ἢ, ὡς φησι Φιλοστέφανος, ἐστὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. [Τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον· οὐ ὁ ναὸς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ Ἰδρυται.] τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἰδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἀλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατὰ τινας, ⁹τὸν Ἀττικόν.

15. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν. βαιτάς γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνερραμμένα περιβόλαια. Ἀττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασι. καὶ Ἀριστοφάνης· Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρήνιά φαμεν. **ΚΑΛΑΙΘΙΔΟΣ.** Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱός, οὐ λέγει· διὸ οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ υἱόν φασιν. **ΚΑΤΑ.** ἢ εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐπιορκόην, ἀνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ὧ ἀνθρώπε, εἰς μανίαν ἐμπεσόν, εἰς Κράθιν τὸν ποταμὸν πη δίσαιμι, ἢ φθαροίμην. (γράφεται καὶ ἀλοίμην, καὶ ὀλοίμην.) εἰώθασι γὰρ ἐκ πτοίας τινὲς ἢ μανίας κατακρημνίζεῖν ἑαυτοῦς. [Πάντα δὲ εἰσι ταῦτα Πανὸς

⁶ δοῦλος κ. τ. λ.] Conf. Ammonium de affn. vocab. differentia s. v. δοῦλοι.

⁷ καὶ μόνον] Vide de hac locutione Tourpium ad Suidam v. ἴσαν.

⁸ εὐμάρα] Conf. Schæfer. ad Apollon.

Rh. Schol. p. 180.

⁹ τὸν Ἀττικόν] ἀκτικόν. legit Warton. ex Glossa Vat. 4. Ἄκτιον τὸν ἐν ἀκταῖς διάγοντα, τὸν ἀκτικόν. Conf. ad h. l. fragm. Pindari p. 28. ed. Heyn.

δείματα.] ΚΡΑΘΙΣ δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς ¹⁰Ἰταλίας. ἢ δὲ ΚΑΤΑ ἀντὶ τῆς ἀπό. Νυμφόδαρος δὲ καὶ Θεόφραστός φασι, τοῦ Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἄλλως. ἢ κατὰ τήνας] τὴν κατὰ τῶ ἀλοίμανα δεῖ συναπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρεῖται τοῦ ῥήματος ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ' Ὀμήρου· Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο καρῆνων χωόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τῶ πεζῷ λόγῳ συνημμένη ἐστὶν αἰεὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις τῶ ῥήματι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· Ὁ δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τοῦ Ὀλύμπου κάτεισιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας ἤγουν τὰς ἀναστρεφόμενας ἐν ταῖς λίμναις, αἵτινες ἐμοὶ προσηγεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθῶν.

21. ΘΕΜΕΝ. Ἄντι τοῦ θεῖναι, ἤγουν κατάθου. τὸ ΑΙΚΑ Δωρικῶς αἰεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχρηται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. ΕΝΤΙ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἑρακλῆς ἰδὼν ἰδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἀξίον τιμῆς καὶ ἰδρύσεως ²ἔκρινεν. [Ἄλλως. Ἔστι μὲν οὐδὲν μέγα, ὡς Ἀσκληπιάδης φησί.] Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησιν ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἀξίον. ἢ οὐδὲν ἱερόν, οὐκ ἔστιν ἀξίος ἰδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ἑρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δίον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἕκ τινος ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας. θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι, ἀνέκρινεν, ἤγουν ἠρώτησε, τίος εἶη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδωνίδος εἶναι, ἔφη, οὐδὲν ἱερόν, ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἀξίον. οὐδὲς γὰρ θεῶν ὑπάρχει. [Ἑρακλῆς ἐρχόμενος εἶδε τινὰς φέροντας τὸ τοῦ Ἀδωνίδος ἀγαλμα ἐπὶ λιτανείᾳ, καὶ ἔφη, Οὐδὲν ἱερόν, ἀντὶ τοῦ, εὐτελοῦς δεῖσθε θεοῦ. Vat. 7.]

22. ΔΙΑΙΕΙΣΟΜΑΙ. Ἄλλά σοι ἄδων ἐρίσω, διακριθῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσης, τὴν ἤτταν ὁμολογήσης.

23. ΤΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων.

24. ΕΥΒΟΤΟΝ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἢ τροφή, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον, καὶ ἰππόβοτον. ΕΡΕΙΔΕ. ἤγουν φέρων κατάθου. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρεῖδω δὲ ἐπὶ πραγμάτων.

25. ΚΙΝΑΔ' ΕΥ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιώται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟΚΙΞΑΤΟ. Ἄντι τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποίησατο. τίς γὰρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι καὶ τεταμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός· ἔρια δὲ τὰ λεπτά καὶ οὐλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅστις οὐ ποκίζεται.

¹⁰ Ἰταλίας] Antea legebatur Σικελίας. Mutavit Tourpius.

¹ Φιλοστράτῳ] Icon. i. 26.

² ἔκρινεν] ἐδοκίμασεν Vat. 5.—De iis,

quæ cum Hesychio Suida Scholiastes hic narrat, conf. etiam Potteri Archæolog. ed. Rambach. T. i. p. 791.

27. ΒΟΥΛΕΤ' ΑΜΕΛΓΕΙΝ. Ἡ δὴ λητ' ἀμέλγειν. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατὰ τινάς.

28. ΟΣΤΙΣ. Ἦγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅστις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα πεποιθῶ ἐνεστώς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοίκω. Ἄλλως. ὅστις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται· ἢ ὅστις θελήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγει, οἷον καὶ σὺ νικήσειν φῆς, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑΞ. Ὁ σφήξ, φησί, σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον, τοῦ τέττιγος, τολμᾶς βομβεῖν. ΑΛΛΑ οὐδαμῶς ἄριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ οὐκ ἰσχυοῦται τῷ ἀμνῷ, ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ἸΣΟΠΑΛΗΣ, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλήρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διὰ τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΙΟΝ. Ἦγουν ἠδέως μᾶλλον ἀσῆ.

32. ΤΑΔ'. Ὡδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾶδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖνδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧΡΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταρρεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφυκιά ἐστι βοτάνη, καὶ ἥδε ἢ στιβάς, ἢ ἐστὶν εἶδος βοτάνης. τὸ τῆνεὶ ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν. [Ἀκρίδες λέγονται τὰ πωλία τὰ καθήμενα εἰς τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Κυρίως δὲ αὐτὰ τὰ ἄκρα τῶν δένδρων.]

35. ΣΠΕΤΑΩ. Οὐδαμῶς σπουδάζω· μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σὺ με τολμᾶς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπεις, ὅτινά ποτε ἐδίδασκον ἐγώ, ἄδδεν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτὰ φησιν, ἔπι τῷ τὴν χάριν εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντι, ὡς καὶ προκαλεῖσθαι αὐτὸν εἰς ἄμιλλαν.

37. ΠΟΘΕΡΠΕΙ. Θεάσαι, εἰς τί προσέρπει καὶ τελευτᾶ ἡ χάρις, ἢ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕΨΑΙ. Ἐκθρέψειεν ἂν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῆ-λύμη τῆ αὐτοῦ, ἄς καγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἐστὶ δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ. ΘΡΕΨΑΙ ΚΤΝΑΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὐτῶν ποιούντων τὶ ἀπὸ Ἀκταίανος τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἢτοι τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις. [Οὗτος γὰρ, ὡς φησι, τὴν Ἄρτεμιν ἰδὼν γυμνήν, ἐκεῖνη αἰδεσθεῖσα λύσσαν τοῖς κυσὶν ἐμβάλλει, κακκείνον κατέφαγον.]

40. ΑΝΔΡΙΟΝ. Ἀνδράριον, ὑποκοριστικῶς, ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. ΑΤΤΩΣ δὲ οὕτως· ἐν οὐδεμίᾳ χρεῖᾳ, μάτην.

41. ΕΠΤΡΙΖΟΝ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερώς εἰπεῖν. ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον· σὺ δὲ ἤλγεις, αἰ δὲ αἰγες ἐβληχῶντο,

³ ἀξιοῦται] Toupus legit ἰσαξιοῦται, censet, ἐπὶ τῷ τὸν Λάκωνα εἰς ἄμιλλαν non ejusdem pretii est cum agno. αὐτῷ συνεληλυθέναι—Ὡς καὶ προκαλεῖσθαι αὐτόν.

⁴ ἐπὶ τῷ κ. τ. λ.] Toupus scribendum αὐτόν.

ἦγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγων αὐτὰς ὠχευεν.

43. ΒΑΘΙΟΝ. Μὴ βαυτέρου τύχης τάφου τοῦ πυγίσματος, οὗ φῆς με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ ἕγαμηθείης βαυτέρου σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνείται δὲ διὰ τούτου. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ Βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος πρὸς τὸ κρυπτόμενον καὶ ἔνδον νοούμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι, ἦγουν ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ τὰς τείχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως. Εἶθε μὴ ἐν βαυτέρῳ τάφῳ ταφείης ἐκεῖνου τοῦ πυγίσματος. ΤΒΕ, ἦγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὕβδς ἀπὸ τοῦ κυφός, ἀποβολῆ τοῦ κ, καὶ τροπῆ τοῦ φ εἰς β. ὕβωσις καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γὰρ ἐστὶ τὸ ἐμπροσθεν, ὕβωσις τὸ ἕκαστὸν κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχews πάθος, κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχews.

44. ΤΣΤΕΡΑ. Καὶ τελευταῖον τῆ βουκολικῆ ἀδῆ χρήσιν ἐρίζων.

45. ΕΡΨΩ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΟΤΤΙ ΔΡΤΕΣ. Ἐνταῦθα δρύες. [Ἐκεῖσε, ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἢ οἶον.] ὡς κύπειρος, ὡς καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τῶ δένδρῳ λιγυρὸν ἄδουσι καὶ ἡ σκιά οὐδαμῶς ὁμοία τῆ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοί, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους στροβίλου ἀφίσιν.

49. [ΚΩΝ. Στροβίλοις κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ τοῖς καρποῖς.]

51. ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπέικον, ὧ ἔναντιον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ ἔρια, καὶ κηρός, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος οὐ κατὰ ταῦτα λέγεται μαλακός, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός. [Ὅμηρος· μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνω. ὅθεν εἶληφεν Ἰππῶ μαλακώτερα.]

53. ΣΤΑΣΩ. Παρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις. αὐταὶ γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἄρισταιον, ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἐλαίου ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Ἰστημι, ὁ μέλλων στήσω, καὶ Δωρικῶς στασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν. ἰστᾶν δὲ τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι. ἐνταῦθα τὸ δευτέρον.

56. ΓΛΑΧΩΝ. Ὁ βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58. ΓΑΥΛΩΣ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ ἰο γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα· παρὸ καὶ εἰρηται πλεονασμῷ τοῦ υ· ἄτινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. στήσω τῷ Πανὶ ὀκτῶ μὲν γαυλοῦς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

⁵ γαμηθείης] Corruptum est. Mox pro Κλέωνας scribendum Κλεισθένους. Locus est in Aristoph. Ran. 425.

⁶ κατὰ] Antea legebatur μετὰ. Correxerit Schäfer. ad Gregor. Cor. p. 285. ibidemque sanat locum Etymol. M. p. 774, 11. loco hujus Scholiastæ affinem.

⁷ τῷ δένδρῳ] τοῖς δένδροις Vat. 2.

⁸ Ἄρισταιον] Ἀριστήη Vat. 3. 5.

⁹ βλήχων] Hæc est forma Attica. Pro

βληκώνιον cod. Parisinus dat βλησκοῦνιον. vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 40. Glossæ Vaticanæ: Γλάχων· τὴν κοινῶς λεγομένην βλισκούνην· ἐν γλάχῳ τὸ βλισκούνιον. Adde Dufresnii Glossar. Gr. Barb. v. Βλησκοῦνη.

¹⁰ γαλακτοδόχα] γαλακτοδόκα scribit Tourpius. Γαυλός· γαυλοὶ λέγονται τὰ ξύλινα ἀγγεῖα· ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγεται. Glossa Vat. 1. 2. 7. 8.

59. ΣΚΑΦΙΔΑΣ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας· τὸ δὲ πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη, ¹ ἐν ᾧ εἰσὶ μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣΤΡΗΣΟΜΕΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.

65. ΞΥΛΟΧΙΣΔΕΤΑΙ. Ξυλεύεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὶς ² πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. [Ξυλοχίζω, τὸ τὸν ξύλοχον τέμνω. Ξύλοχος δὲ ἔστι τὸ σύστημα τὸ ἐκ δρυῶν.]

66. ΒΩΣΤΡΕΟΜΕΣ. Ὀριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ· τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜΕΣ. Ἦγουν, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἦν κρείττων [κατὰ] τὴν αἰδὴν βουκολικὴν ἢ ἐρίζοντες πειρώμεθα γινῶναι, ὅστις ἔστι κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΤ Δ'. Σὺ δὲ, ᾧ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνης ὀμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν ἢ μήτε μὴν ³ περιῖδης ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί. [ΣΤΒ. Πρῶτον Σύβαρις, ὕστερον δὲ ἢ αὐτῇ ἀνακτισθεῖσα Θούριον ὠνομάσθη ἀπὸ τινος Θουρίου ἀνακτιστοῦ.]

74. ΜΗ. Τοῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῷ προπετεῖ καὶ περιέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ. Λοιδוריῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἔτι καὶ νῦν τοῖς δι' ὄχλου τινὸς γινομένοις εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν· ἄνες ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρίναι. Ἄλλως. ἄγε λέγε, εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αἰδῆς, ἀπελθεῖν δηλονότι ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν.

ΖΩΝΓ' ΑΦΕΣ. Τουτέστιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεῖς ἀπόλλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησὶν. [Τὸ γὰρ εἰς πόλιν ἄφες τὸν ξένον ζῶντα ταυτό ἐστιν, ὡς εἰ ἔλεγε, γελάσεται σὲ ἀκούων.]

Ἄλλως. τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον, ὡς ἀηδὲς τι μέλος ἔλεξεν· καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνής γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. ἢ ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ, ἀντὶ τοῦ ταχύ, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχεῖς, ζέοντας καὶ θερμούς λέγουσι. ταῦτα δὲ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγόμενου τοῦ αἰπόλου τῷ Μόρσωνι.

79. Ω ΠΑΙΑΝ. Ἐπὶ ἀγανακτῆσεως ἐνταῦθα ἢ ἐπὶ κλησίς.

80. ΜΩΣΑΙ. Ἀρχεται τῆς αἰδῆς ὁ Κομάτας, καὶ φησιν αὐτὸν μαῖλλον ἢ τὸν Δάφριν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων· καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων ΦΙΛΕΙ ΜΕΓΑ, ἀντὶ τοῦ μεγάλας καὶ κατὰ πολὺ.

83. ΕΦΕΡΠΕΙ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. ΚΑΡΝΕΑ δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπὸ τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, εἶπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος· ὄντινα ἐκτραπείς εἰς τῶν Ἡρακλείδων, Ἰππότης τοῦνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν

¹ ἐν φ κ. τ. λ.] Locum mutilum ita supplet Toupius: ΣΚΑΦΙΣ, ἀγγεῖον ἐν φ εἰσὶ μελικηρίδες.

² πεσοῦσης] jacente arbore, quivis ligna colligit. Antea legebatur παρούσης. Cor-

rexit Wartonus. vid. Michael. Apostol. Cent. vii. 39. Erasmi Adag. p. 218.

³ περιῖδης] ne sinas eum injuria affici. Correxerit Toupius. Antea legebatur παρ-
ίδης.

λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες ἔλαβον χρησμόν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρική, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντews, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἑρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ ὅτι τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἠγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἠγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἑρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ ⁴λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. ⁵Πραξιλάς μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐξώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἄλκιμῶν δὲ ἀπὸ Καρνείου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραῖναι, ὃ ἔστι ⁶τελέσαι. φησὶ γάρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἤῤατο τιμῆσαι αὐτόν, ἐὰν κραῖνῃ. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ ἔστι Διὸς Καρνεία ὀνομαζομένη. παρ' Ἑλληνιστῶν δὲ τελεῖται διὰ τὸ τὸν Δούρειον ἵππον ἐκ καρνείου εἶναι ξύλου.

84. ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΣ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν συγκαίμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνεργεῖαν· ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τρέφειν· οἶον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθεῖς· διδυματόκος αἶψ, ἡ διδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α. [Διδυματόκος, Αἰολικῆς διαλέκτου. Διδυματόκος, καὶ ἐκβολῇ τοῦ υ διδυματόκος, ὡς Πίνδαρος· Ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ ⁷κακηγόρος.]

85. ΚΑΙ ΜΕ Η ΠΑΙΣ ὈΡΩΣΑ. Τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίπην λέγει. τὸ δὲ ΟΡΩΣΑ Αἰολικόν.

86. Τὸ ΦΕΥ ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ ΤΟΙ περισσόν. ΤΑΛΑΡῶΣ. Τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

87. ΑΝΘΕΣΙ. Ἐν τῷ ἀνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτοῦ παιδευαστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἀνθεσι τοῦ τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χεῖλεσι παραχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις τὸν ἀνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολύνει, βινεῖ. [Μολύνει ἐπὶ συνουσίας νοητέον.]

88. ΒΑΛΛΕΙ. Πειράται τε εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. τὸ γὰρ μήλοισ βαλλεῖν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον. ΚΛΕΑΡΙΣΤΑ. Ἡ τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Ἀλκίπην, ἡ ἐρωμένη αὐτῶ.

89. ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ. Ἦγουν παρήλασε καὶ παρέδραμεν, ἦγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἢ Ἀλκίπην. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΤ. Καὶ ἡδύν τινα ⁸συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ δὲ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγένειος

⁴ λοιμοῦ] λιμοῦ Vat. 4. 5.

⁵ Πραξιλάς] Πραξιλάς Vat. 3. Πραξιλά legít Wartonus: quæ est vetus et celebris poetria. Adde viros doctos ad Callim. H. Apoll. 71. 72. 78. Albert. Hesych. ii. 151. Welcker. ad Alcman.

p. 54. Pro Ἄλκιμῶν Vat. 5. Ἄλκαμαν.

⁶ τελέσαι] τελειῶσαι Vat. 4.

⁷ κακηγόρος] Conf. Boeckh. notam ad Pindar. Ol. i. 53. (84. Heyn.).

⁸ συρισμὸν] συριγμὸν Vat. 1.

ὕπαντων, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει. [ΔΕΙ. Οὕτω τὸ ἐντελὲς λείος τὸ γένειον, καὶ λειοπώγων ὁ ἀγένειος.]

92. ΣΤΜΒΑΗΤ'. Ἦγουν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄρρενος. φυτᾶριον δὲ ὁ κυνόσβατος ἐστίν, ὁμοιον ῥόδω ἔχον τὸν καρπὸν. ἐστὶ δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, παρόμοιον ταῖς ῥοδαῖς ἢ ταῖς ῥοδαῖς, ἀκανθῶδες, ὡς φησι Θεόφραστος. ἐστὶ δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕΜΩΝΗ ἄνθος ἄοδμον, ὃ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νικανδρὸς φησὶν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ, ἢ Κρατίδης κατὰ τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμόνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σασίβιος δὲ τὰς ἀνεμόνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαι φησι. ῥόδον δὲ παρὰ τὸ θάττον ἀπορρεῖν ῥοῶδες γὰρ ἐστίν, ἧτοι φθειρόμενον.

93. ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ. Ὡν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων, ἀνδρα, ἡγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἀνδρα ὡν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα κυρίως δὲ ἀνδρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν ἧτοι τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα φύονται ταῖς αἱμασιαῖς. ἢ κυρίως ἀνδρα τὸν ἔνυγρον τόπον καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ¹⁰ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. [ΟΥΔ'. Οὐδ' ἄρ' ἀρμόδιά εἰσι, δηλονότι συγκρίνεσθαι.] ΑΚΤΛΟΙΣ. Ταῖς τοῦ πρίνου βαλάνοις. ἄκυλος γὰρ ὁ τοῦ πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι λεπτόσαρκοι, φησί, καὶ σκληραὶ ἢ ξηραὶ αἱ δὲ, ὀριμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν οὖν, ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας μελίχρους, ἢ δὲ Κλεαρίστη ἀειδής. ὀριμαλίδες δὲ τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἐστὶ δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα. [Ἄκυλος τὸ πρινοβάλανον ὀριμαλὶς δὲ τὸ ἄγριον μῆλον.]

95. ΜΕΛΙΧΡΑΙ. Τινὲς οὕτως ἐρμηνεύουσιν αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον αἱ δὲ μελιχραὶ, ἡγουν χροιάν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου κροκοειδής ἐστὶ. ποιεῖ οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην κιτρινοειδῆ καὶ οἰνεὶ ἀμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν κροκοειδῆ καὶ οἶον εὐμορφον.

96. Καὶ ἐγὼ, φησί, δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλκίπῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτήτα θέλει δηλοῦν τὸ ΑΤΤΙΚΑ. ἐπεὶ ἄλλως πῶς αὐτίκα δώσει, ἦν οὕτω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθεῖλεν; ΦΑΣΣΑ δὲ ὄνομα ὀρνεύου. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἢ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97. Ἀρκευθός. [Εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους.] Ἄλλως. Ὀνομα δένδρου ἀκάρπου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ἰαγρίων ἐστὶν ἐλά-

⁹ ὁ κυνόσβατος] Conf. notata ad Schol. v. 131. 39.

¹⁰ ἀναχωρήματα] ἀναχώματα corrigunt Koehler. et Toupius. Conf. Nicand. Conf. Nicand. Ther. 576. ibique Schol. Suidas: Ἄνδρα. μέρος τι τοῦ κήπου, ὡσπερ ἢ πρασιά. Adde Etymol. M. p. 101, 39.

¹ ἰαγρίων] ἀρίστων Vat. 3. "Forte τῶν

ἀρίων. Theophrastus hic citatus numerat ἀρκευθον, aliamque arborum hic loci memoratarum, nempe φελλόδρον, inter ἄριας. Est autem ἄρια arbor inter eas, quæ maxime sero germinant. Poni videtur hic pro specie. Vid. Plin. xvi. 25. Theophrast. Hist. Plant. i. 15." Hac necum communicavit vir doctus, reique botanicæ peritus.

τη, πεύκη, ἄρκευθος, ²σμίλαξ, θυία, καὶ ἦν Ἀρκάδες καλοῦσι φελλόδρυν.

98. ΠΕΞΩ. Πείκειν κυρίως τὸ ξαίνειν· ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν· ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδω· Ἡ μὲν οἷς πείκειν, ἡ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ΕΣ ΧΛΑΙΝΑΝ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν. [Πέκω, τὸ τὰς οἷς κείρω. ὅθεν καὶ πόκος τὸ κεκαρμένον σύστημα τῶν τριχῶν. Πόκον πέξω εἰς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ κερῶ ἔρια, ἵνα ποιήσω χλαῖναν.]

99. ΠΕΛΛΑΝ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῆ, πελιδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὴν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα δι' ³ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πελίωμα ἢ πελιδνωμα καλοῦσιν. ὁ τῆ Ἀφροδίτη συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνεται δὲ χροῶ καλόν.

100. ΣΙΤΤ'. Τοῦτο μεταξὺ τῆς φῶδης ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἴγας. ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθεῖσαι βόσκεισθε, εἰς τὸν ἀνεστηκῶτα τοῦτον ⁴λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύ, ΑΤΕ, καὶ ὀπου αἰ μυρσίνας.

102. ΑΠΟ. Ἀπόστητε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυός, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεισθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτο φησὶ τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κειμένου. ἄλλοι δὲ Φάλαρον λέγουσι τὸν λευκὸν κριόν. φιλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τουτεῖ ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝΑΡΟΣ διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνους, ἤγουν στροβύλους. [Ἄλλως. ὁ Κώναρος, ἤγουν ὁ κριός, παρὰ τὸ κέρατα ἔχειν κωνοειδῆ.] ΚΥΝΑΙΘΑ. Ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεία οἷς· παρὰ τὸ κινῶ καὶ τὸ αἰθῶ, τὸ καίω. Ἄλλως. Κιναίθ[α] Τοῦτο τῆς αἰγός ἐστιν ὄνομα· τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν. αἰθὼν γὰρ τὸ πυρᾶδες. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας αἰθωνὰς φησιν.

105. ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΤΣ'. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δὲ φασὶ Πραξιτέλει· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν· οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ ΦΙΛΟΠΟΙΜΝΙΟΣ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεται, ὃς κύων πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδί, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ ΔΙΩΚΕΙΝ ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἰρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, οἷον ἄβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι· καὶ αῦαι, ἤγουν

Veruntamen ἀγρίων in loco Theophrasti certe legendum. Præcesserat enim τῶν μὲν ἡμέρων, ex urbanis. Quibus nunc opponit ἄγρια, sylvestria. Vid. Theophrast. Hist. Plant. Heins. edit. p. 16. WARTON. Pro φελλόδρυν Vat. 4. μελλόδρυν.

² σμίλαξ κ. τ. λ.] Locum cum Reinesio correctum dedimus ex Theophrasti Hist. Plant. p. 18. ed. Ald. Antea legebatur

μελία, οἶτα, καὶ ἀναρῶκα, ἣν καλοῦσι φελλόδρυν.

³ ὑποδρομῆν] ὑπερβολὴν Vat. 3. Mox πελίωμα pro πέλλωμα scripsimus cum Koenio ad Gregor. Cor. p. 288. ed. Schæf. adde Etym. M. p. 659, 11.

⁴ λόφον] τόπον Vat. 2. 4. mox iidem μυρσίνας pro μυρσίνας.

ξηραί· και ἄζαι· ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδὴν τι καταλειφθῆ, ξηρανθὲν ἔξάλλεται· ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἄζα λέγεται. γράφεται και ἐντὶ γὰρ αὐταί· και λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110. ΑΠΘΛΟΝ. Οὕτω φησὶν· ὡς ὁράτε τὸν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἄμιλλαν, οὕτω και ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμειτάς, ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστάς, εἰς ἐργασίαν, ἄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θῆν ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δῆ.

112. ΔΑΣΥΚΕΡΚΟΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς οὐράς· τὰς ἐχούσας οὐράς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ οὐρά· αἶ τινες παραγενόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἐσπέραν ΡΑΓΙΖΟΝΤΙ, ἀντὶ τοῦ τὰς ῥάγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτάς. δι' ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάικων ἐν ταῖς Μίκωνος, ἀμπέλοις δηλονότι, αἰεὶ παραγενόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἐσπέραν, ἢ και κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν. ῥαγολογεῖ αὐτάς· ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον λέγουσι. μισῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, και δασυπύγους, οἱ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς τὰ τοῦ Μίκωνος ῥαγίζοντι, ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐσθίουσι, δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ βινοῦμενοι. ἀλώπηξι δὲ εἴκασε τούτους, ὡς πανούργους και δολερούς.⁶

114. ΚΑΙ ΓΑΡ. Και ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας, και πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν ἴσικώδη φύσιν.

116. ΜΕΜΝΑΣ. Οὐ μέμνησαι, ὅτε ἐγὼ σε ἐπέβαινον, και σὺ γελῶν ἐκινῶ ⁸ προσεχόμενος και οὐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἢ πρὸς)· σὺ δὲ ἐλαμβάνου, και ἤπτου ἐκείνης τῆς δρυός. Ἄλλως. Τὰς προειρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου βεβαιοῖ λέγων· οὐ μέμνησαι, ὅτε σε ἐπέβαινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ ΣΕΣΑΡΩΣ και γελῶν κατεκινῶ και ἐσαλεύου· γράφεται τὸ σεσαρῶς ἐν τισὶ και σιγηρῶς.

117. Κιγκλίξειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι και κινεῖσθαι. εἶρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κόραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον και ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως. ποτε κιγκλίξειν, προσεκινῶ, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου ⁹ ὀρνέου, ὃ νῦν σεισπογίδα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετήνκεται. κιγκλίξειν δὲ τὸ τὴν ὄσφυν κινεῖν φασίν. ὡσπερ δὲ παρὰ τὸ γινῶ γίγνω, οὕτω και παρὰ τὸ κλῶ κίκλω, και κίγκλος.

118. Γράφεται και τεῖν δέ τυ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ¹⁰ σε ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ περὶ οὗ μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι· τούτε δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης

⁵ ἐξάλλεται] “Quae exarescunt, sinitre, atque adeo praecalore exalllescunt dicuntur. Atque ita intelligendus videtur Callimachus in Cer. 89.” Toup.

⁶ Scholion MS. Cod. Par. 2758. ad hunc locum: Μίκων, ὄνομα κύριον, ἵ· μήκων δὲ, εἶδος φυτοῦ, και ὄνομα νήσου, ἢ. Vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 34.

⁷ σικῶδη] σικῶδα Vat. 5.

⁸ προσεχόμενος] Antea legebatur προσερ-

χόμενος, quod Toup. correxuit.

⁹ ὀρνέου, δ νῦν] Sic cod. Vat. 915. pro ἐνιοι, quod antea legebatur. Vid. Bastii Epist. crit. p. 36.

¹⁰ σε] Pronomen addidimus, monente Toupio. Idem vir doctus Aristophanis fragmentum, quod sequitur, ita scribit: Μ' ἔδει και τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε, me alligavit et tergora mea excoriatit. Και post πλευρὰς deest in Vat. 5.

σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης¹ πέθει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.

120. Ὡ Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τις δάκνεται, λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. ΟΥΧΙ ΠΑΡΗΣΘΕΤ;²] οὐκ ἐνόησας, οὐ κατὰ τὴν ἠσθάνης;

121. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρήστου· γρῆαις δέ, τὰς γεγηρακυίας καὶ ξηρὰς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιός εἰ, φησὶ, μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγραιωμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἢ περὶ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὐταὶ γὰρ παντελῶς ἀχρηστοὶ εἰσικαλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον ἀπελθὼν τίλλε, φησὶ, τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου. τὸ τίλλοις γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε. [Ἀπελθὼν τάχιστα σκίλλας παλαιὰς ἀπὸ μνίματος ἀνάσπα. ἔστι δὲ σκίλλα τὸ κοινῶς σκιλλοκρόμμυον.]

123. Ἡ κυκλάμιος βοτάνιον ἔστι ποιῶδες, λεπτόρριζον, ὅπερ χλιασθὲν ποιεῖ¹ πρὸς χίμετρα. [Καὶ ἡ κυκλάμιος βοτάνη ἔστι παντελῶς ἀχρηστος.] ΑΛΕΝΤΑ. Ποταμὸς οὗτος ἐν² Ἰταλίᾳ ἐλέγετο οὕτω καὶ τόπος τις ἐν Κῶ.

124. ΙΜΕΡΑ. Πόλις ἐν Σικελίᾳ καὶ πηγῇ, ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑΘΙ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡΦΥΡΟΙΣ. Βλύζοις ὑπὸ οἴνου· εἴτε πορφυροῦς εἴης, τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείς. ΣΙΑ. Ὡ βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνω, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δὲ τινὰς τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα⁴ βροῦλα.

126. ΣΥΒΑΡΙΤΙΣ. Πηγῇ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ΕΜΙΝ ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘΡΟΝ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, τὴν διὰ τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝ ΚΑΛΠΙΔΑ. Γράφεται καὶ τᾶ καλπίδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδύσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμὴ φησὶν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι ἀντλήσοι.

128. ΚΥΤ. Κύτισος, αἶγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσίν, οὓς ἐπιμένονται αἱ αἰγες.

129. ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. ΚΕΟΝΤΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣΣΟΣ, ἔστιν εἶδος βοτάνης⁵ ἀκανθώδους εὐοικίας ῥόδοις. ἐν

¹ πρὸς χίμετρα] Reinesius citat Dioscorid. ii. 194.

² Ἰταλίᾳ], Σικελία. Λέγεται ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ τὴν Σύβαριν. Vat. 2. Sed vid. ad v. 124. ΚΡΑ.

³ Hunc locum cod. Laur. 46. ita supplet: βοτάνη τίς ἐστιν, ἄκαρπος. καὶ Ὅμηρος· Ἄμφι δὲ λειμῶνος μαλακοῦ σία. Τὸ γὰρ ἴον ἐν τοῖς ἑμῶσιν οὐ πέφυκε γενέσθαι, ἀλλὰ τὸ σίον.

⁴ βροῦλα] vid. Schol. ad Idyll. i. 53. not. 41.

⁵ ἀκανθώδους κ. τ. λ.] Ita corrigit Salmasius: κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀνθώδους εὐοικίας ῥόδω. Hyl. Iatr. cap. vii. p. 8. Conf. Hesych. v. ΚΙΣΣΟΣ. Addam quod sentit idem Salmasius de plantarum descriptionibus apud Scholiastas hosce nostros. "Scholiastes Theocriti plane etiam refert, cynosbati fructum esse παραπλήσιον

ἑτέροις δὲ ῥοδάκιστος γράφεται, ἐν μέρος λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πῆσεται.

133. [ΩΤ'. Λαβουσία με ἀπὸ τῶν ὠτων, καὶ πρὸς σὲ κλίνασα.]

134. ΕΤΜΗΔΕΤΣ. Ἄντι τοῦ Εὐμήδους. ἕτερος οὗτος, ὡς ἔοικεν, ἐρώμενος αὐτῶ.

135. ΩΡΕΞΑ. Ὁρέγω τὸ ἐκτείνω. ἐπεὶ δὲ ὁ δίδωσί τις, δρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὠρεξα λέγει ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣΣΑΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὄθεν ἔπι γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνεται, παρόσον μὴ γεννώσαι, ἀηθίζονται πρὸς τὸ οὕτω ποιεῖν. ὁ νοῦς· ὡσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηθόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω καὶ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνηκός τις καὶ δύσερις εἶναι. [Ἵσπερ οὐ δίκαιον τὰ ἀμουσώτατα πρὸς τὰ ἔμμουσα ἐρίζειν, οὕτως οὐδὲ σὲ πρὸς τοῦτον ἀμουσος γὰρ εἶ.]

137. ΦΙΛΕΧΘΗΣ. Εἰς ἔχθος καὶ μῖσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνηκος.

138. Σοὶ δὲ Κομάτα τῶ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτήν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοί, τῶ Μόρσωνι, εὐθὺς πέμψον.

141. ΦΡΙΜΑΣΣΕΟ. Τουτέστι μεθ' ἡδονῆς σκίερα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσειο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ἀνομαστοπεποιήται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ φριμάσσειο, ἢ φριμαγμὸν ἀποδίδου μετὰ ἡδονῆς, τουτέστι, βρενθύου καὶ ἐναβρύνου, αἷ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἤχος τοῦ παρμῶν τῶν αἰγῶν. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ἢ τῶν ἵππων· βλήχη δὲ ἢ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

ῥόδιφ. [Idyll. v. 92. Nos habemus ὄμοιον ῥόδιφ.] Ita sane est, sicut describitur a Dioscoride. Sed morem ille suum tenet, quem in pluribus apud eum observavi, ut duas res una descriptione confundat. Sic duo glycyrrhizæ genera miscuit, sic duo echii æque in unum contraxit. Ita ergo κυνόβροδον et κυνόσβατος miscella et indiscreta historia exposuit. Salmas. ibid. cap. xxv. p. 24. Confer eund. cap. xxvi. p. 26. Nec non ibid. cap. li. p. 59. Locus Theophrasti, unde hæc de Cynosbato desumpsit Scholiastes noster, ab Athenæo servatur, l. i. pag. 70. C. edit. Cas. Extat et in Theophrast. Hist. Pl. l. iii. c. 11. ubi dicitur, Cynosbati fructum esse παραπλήσιον τῇ ῥοία. Corrige ergo in Scholio prædicto ῥοία pro ῥόδιφ. Cynosbati fructus similis est malo punico. Conf. tamen Casaub. ad Athenæum pag. 145. 10. edit. 1621. Ita tamen adhuc refingī meliusque disponi possit totum scholion : φυ-

Theocr. Schol.

τάριον δὲ ὁ κυνόσβατος ἐστὶν ὄμοιον ῥόδιφ, τὴν καρπὸν ἔχον παρόμοιον ταῖς ῥοίαῖς· ἐστὶ δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, ἀκανθῶδες, ὡς φησι Θεόφραστος. Est autem Cynosbatus planta similis rosæ, fructum habens similem malis punicis: est autem inter fruticem et arborem, nec non spinosa, ut ait Theophrastus. Bene et hic servari possit ἢ ταῖς ῥοδείαις· putem enim mala Punica vocata fuisse ῥόδεα. Vel in ea parte contextus lege, παρόμοιον τῶ τῆς ῥοίας, ἢ τῆς ῥοδείας. Hoc vel simile. Jam verò debetur ea confusio, de qua queritur Salmasius, diversis Scholiis in unum coalescentibus. WARTONUS.

⁶ ἐπὶ γυναικῶν] Toupius scribendum censet, οὐπὶ γυναικῶν γεννώσων. Verbum κισσᾶν de mulieribus prægnantibus usurpatum. Κισσᾶν idem quod γεννᾶν. Conf. Schol. i. 161.—Μοχ παραλαμβάνειν Vat. 3. pro παραλαμβάνεται.

⁷ φριμαγμὸν] φριμαδῶμον Vat. 3.

K

142. ΚΗΓΩ. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος, τὸ δὲ ΚΑΧΑΞΩ ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται διὰ τὸ μέτρον.

144. ΑΝΤΣΑΜΑΝ. Τὴν νίκην ἔλαβον. ΕΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΜΜΙΝ ΑΛΕΤΜΑΙ. Ἐκ περιχαρίας, φησίν, ὧ αἴγες κερουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡΟΥΧΙΔΕΣ. Αἱ κέρατα ἔχουσαι ἢ κεκρατημένα τοῖς κέρασιν. ἢ κερουλίδες, αἱ οὐλα κέρατα ἔχουσαι. ⁸ κερουλκίδες δὲ αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἐλκόμεναι. [Τρισσῶς γράφεται κερουχίδες.]

147. ΛΕΤΚΙΤΑΣ. Ὁ λευκός, πεποιήται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ τράγου. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὀδίτης, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης. ΚΟΡΠΤΙΛΟΣ. Ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τοῦ κορύπτω τὸ κερατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τοῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι ⁹ τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, ΘΛΑΣΩ σε, ἀντὶ τοῦ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΙΝ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Ἄλλ' ἐὰν μὴ σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθεῖην ὡς περ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ ¹⁰ Φιλοτίου ἐν τοῖς Ὀδυσσεύς οἴκοις. [Τὸν παρ' Ὀμηρὸν φησι Μελάνθιον ἦν γὰρ δοῦλος τῶν μνηστήρων Πηνελόπης.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

1. [ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ. Ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. Ἐνταῦθα γὰρ ἐνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσὶν ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τοῦ ἑνικοῦ οἶον, εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. Αὐεταὶ δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτω οἶον, εἰ δὲ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσι. Τοῦτο δὲ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνομεν τὸ ² ὁ βουκόλος.]

2. ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιήτην τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἐνθα πρὸς Ἀγεάνακτα τὸν Μιτυληναῖον ὁμίλει. [Ἄλλοι δὲ φασὶ πρὸς τινα οὕτω καλούμενον.] Ἄλλως. εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγκεχρονίκει ὁ Θεόκριτος, οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίματος ἀνέρι τήνῃ. κεῖνται δὲ δύο ἀνέρες ἄδοντες ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις· ἄδουσι δ' ἀμφοτέροι τοῦ Πολυφήμου Κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατεία· ὁ δὲ Δαμοίτας οἶους ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λόγους ἔφη πρὸς τοὺς ὑπ' ἐκείνου εἰρημένους. ΗΣ Δ' Ο ΜΕΝ. ³ Ἦν δὲ τῶν ἄδόντων ὁ μὲν ἄρτι χνοάζων

⁸ κερουλκίδες] Ἄλλως, κερουλίδες Vat.
3. 4. 5. Conf. Valcken. ad Phoeniss. v. 1157. p. 399.

⁹ τύπτοντα] πλήττοντα Vat. 3.

¹⁰ Φιλοτίου] Φιλοτίους Vat. 4. 5.

¹ ἐνικοῦ] Correxit Toupius. Antea legebatur ἐν. Qui sequitur hexameter, legitur apud Homer. Iliad. xx. 138.

² ὁ βουκόλος] Vox βουκόλος tam ad *Damætam* quam ad *Daphniam* referenda est. Schol. ad Findar. Olymp. iv. 38. Heyn. ἔχει δὲ ὁμοίως τῷ Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος· πλην ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος, ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκούν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον.

τὸ γένειον, ὃ δὲ πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυρρὸς ὁ ἀρτίχρους, ὁ ἦδη παγωνίτης· ὡς Ἐυριπίδης· Πυρρὸς γενύεσσιν. ἡμιγένειος δὲ ὁ οὐπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων.

4. Μεσοῦσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιάτῳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

6. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν Κύκλωπα διαλέγεται· μῆλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἦγουν μὴ εἰδὸτα ἔρᾶν, παρόσον οὐκ ἔπειχεν αὐτῇ. Θοῦρίς φησι, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θερμεμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν τὸν Πολύφημον ἰδρῦσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας· Φιλοξέρον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα τῆς Γαλατείας. ΑἰΠΟΛΟΝ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον, ἐπεὶ καὶ ὁ Κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἐνεμεν ὁ Κύκλωψ. καὶ Ὁμηρος· Μῆλ' οἷές τε καὶ αἶγες. τέως γοῦν τὸ αἰπόλου ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἰρήται.

8. ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὕτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοισι. τὸ γὰρ ἰδὲ ἀντὶ τοῦ καί. γράφεται καὶ ἀδί. καὶ λέγει τὸ σχόλιον οὕτω· τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἐξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἢ σοι ΤΩΝ ΟΙΩΝ ΕΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἦγουν ὅ φύλαξ.

10. ΒΑΤΣΔΕΙ. Αὐτὴ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαύζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαύσδει ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

11. [ΦΑΙ. Ἡ σκιά αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐτυποῦτο· ἢ ἡχώ τις γενομένη ἐκ τοῦ δρόμου αὐτῆς εὐαίσθητος τῇ ἀκοῇ ἐγένετο τῶν κυμάτων ἡσυχαζόντων.]

12. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν φησὶν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζεῖν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφήν τὴν θάλασσαν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιεῖα. ἢ καχλάζειν τὸ ψοφεῖν τὸ κύμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας. [κάχληκες δὲ εἰσὶν οἱ κερμάδες λίθοι.] τὸ δὲ ΕΠ' ΑἰΓΙΑΛΟΙΟ ΘΕΟΙΣΑΝ, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. Σκόπει, ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδός, ἦγουν τῆς Γαλατείας, ὀρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐεῖδὲς αὐτῆς σῶμα, ἦγουν, καταξάνῃ, κατασπαράξῃ.

15. Οἰκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαρρέϊται ὑπὸ τρυφερότητος, ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται

³ Ευριπίδης] Phœniss. v. 32. ἦδη δὲ τυχευ αὐτῆς. πυρραῖς γένουσιν ἐξανδρούμενος. ⁵ φύλαξ] φυλακίσσα Vat. 3.

⁴ ἐπέιχεν αὐτῇ] Antea legebatur ἐπέ-

δὲ οἶμαι χαίται διὰ τὸ κόμαις εἰκέναι. καपुरαὶ δὲ, αἱ κεκαυμένα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα, ὡς ἐν ἄλλω.

17. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ. ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς καὶ πανούργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὴν αἰσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειράται.

18. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου. Ἄλλως· καὶ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτήν, πάντα ἕκάλων κινεῖ, καθελύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἢ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἐτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινουσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμῆ ἢ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· δύναται ἢ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπιπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Η ΓΑΡ. Ὀντως πολλάκις, ὦ Πολύφημε, ὑπ' ἔρωτος τὰ μὴ εὐμορφα εὐμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε, εἰ ἔρᾳ σου ἢ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως ἀποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν, ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ἄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω σημαίνει τέσσαρα· τὸ προοιμιάζω ὡς τὸ ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδειν· τὸ ἀνακροῦω καὶ ἀναπέμπω ὡς τὸ ⁷ καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντανον· τὸ ἐνδύομαι ὡς τὸ ⁸ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι ὡς τὸ ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. Καὶ γὰρ εἶδον, ὡς λέγεις, τὴν Γαλάτειαν, νῆ τὸν Πᾶνα, ἠνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε, μὰ τὸν ἑμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὄφθαλμόν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

23. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὀμήρω Εὐρυμέδης ⁹ ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο· ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῶ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσεῶς τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς· ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ

⁶ κάλων] λίθον scribit Koehler. For-
sitan πάντα καὶ λίθον.—Mox pro ὅμοιον
παίκτηρα Τουρίο scribendum videtur ὁμο-
παίκτηρα collusorem. Recte, opinor.

⁷ καὶ οἱ μὲν κ. τ. λ.] Hæc sumta esse ex
Aphthonii Progymnas. initio, monet War-
ton. Conf. Phavor. s. v. ἀναβάλλω. Hom.
Odys. i. 155. viii. 266.

⁸ ἀναβάλλομαι κ. τ. λ.] Hoc est ex in-
terpretatione Græca Psalmi civ. 2.—De
significatione ultimo loco posita conf. etiam
Ammonium de differ. adf. voc. s. v. Ce-

terum pro ἀναβάλλομαι habet Vat. 3. ἀνα-
βολήν, quod vel præferendum videtur ob
genitivum.

⁹ ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος] Ea vult ex-
pun-genda vir doctus, Miscell. Obs. iii.
p. 371. Ita constituitur et legitur locus
in cod. Laurent. Num. 46. Τήλεμος παρ'
Ὀμήρω Εὐρύμαχος· Εὐρύμαχος δὲ μαντοσύ-
νην ἐκέκαστο. Recta ea repetitio, sed non
debiti nominis. Ubi vides unde ortus er-
ror, WARTON.

τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείποι. Ἄλλως, ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ΕΧΘΡΑ εἶθε ΦΕΡΟΙΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά. ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφύμῳ δηλονότι, Κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσεῶς χειρῶν ἀμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ φίλος ἐνίστε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίστε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς, τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίστε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίστε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὼς λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημι γυναῖκα ἔχειν· ἢ δὲ ἀκούσασα ζηλοτυπεῖ με, ὡς Παιάν, καὶ διαρρέεται. ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἢ ἐπίκλησις.

28. Τὸν οἰστρον τοῦ μύωπος ¹⁰Σώστρατος διαστέλλει. οἰστρος δὲ ἐστὶ πολέμιος τοῖς βουσίην. ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτούς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρκεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποιμένας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λεῖπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾶν καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΡΥΓΧΟΣ ΕΧΟΙΣΑ, ἢ κύων δηλονότι, ΕΚΝΤΖΑΤΟ, ἔσαινε, καὶ κατεθάπυε, τὸ στόμα ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχύων, αὐτῆς. ¹κνυζηθμὸς λέγεται ἢ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακῆ. ἸΣΧΙΑ δὲ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφύν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστέα, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἰερόν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀστέα τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἀρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ΡΥΓΧΟΣ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως. ῥίς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

32. ΑΓΓΕΛΟΝ. Μηνύειν ἐστὶ τὸ κλέπτοντά τινα δεικνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα· καὶ μηνυτῆς ἐπὶ τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἀπλῶς, καὶ δηλοῦν· οἶον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δὲ τις λόγους τινὸς πρὸς τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ λέγειν περὶ τινος, καὶ ἀγγελεῖος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὀρώσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἀγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντά μοι πρέπον τι περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑΣΩ. Κλείω, ²ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρῆσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληῖσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς η, εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάσω, καὶ κλασῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληῖζω εἶναι παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τούτου τοῦ

¹⁰ Σώστρατος] Conf. Phavorinum, v. ΟΙΣΤΡΕΙ: et Schol. ad Apollon. Rh. i. 1265. ubi in Scholiis e cod. Par. vitiose Σώκρατος. Idem: nomen in Schol. ad i. 115. corruptum in Σώπατρος.

¹ κνυζηθμὸς] Conf. Arnaldi Lectt. Gr. ii. xi. p. 205. Μοχ μηρῶν pro μερῶν ma-

lebat Pierson. ad Marid. p. 193. repugnante Toupio. Tamen Piersoni mutationi favent quæ in Scholiasta proxime sequuntur.

² δ] pro ὁ est ἀφ' οὗ in Vat. 1, 2. ut paullo post,

σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληίξω· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλαξῶ· ἀφ' οὗ καὶ κλαῖξ ἢ κλείς.

33. [ΣΤΟΡ. Ἡ διακονήσῃν ἐμοί, ἢ γνησίᾳ μοι γυνὴ εἶναι.] ΝΑΣΩ, τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω, ὡς λέγουσιν, εἶδος αἰσχροῦ, ἤγουν ἀσχημον· ὄντως γὰρ πρὸ ὀλίγου, γαλήνης οὕσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὐμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοί· εὐμορφος δὲ ὁ εἰς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἀμορφοὶ δοκοῦσιν· οὐχ ὁμοίως γὰρ κρῖνουσιν ἀμφοτέροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟΝΤΩΝ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἢ λευκότης λευκότερα εἰδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γὰρ ἐστὶ λίθος λευκῆ.

39. Ἴνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρεῖς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. ³Καλλιμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΤΤΑ. Ἦγουν τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυτταρίς δὲ ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεποιήται· καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν. ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοττώς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττώ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἀφίξιν, ὡς οἱ περὶ Ἰππόστρατον ἀποφαίνουσιν.

41. ΠΠΟΚ. Ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚΗ. Ἐνίκα μὲν οὐδ' ἔτερος, ἔξω δὲ ἤττης ἀμφοτέροι ἐγένοντο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

1. ΧΡΟΝΟΣ τὸ συμπαρακτεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δὲ ἐστὶ χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραι. ἦν χρόνος, ὅποτε ἐγὼ καὶ Εὐκρίτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας Εἰρημομέσ, ἀντὶ τοῦ ἀπηρχόμεθα. [εἰς τὸν Ἀλεντα, ἐκ τῆς πόλεως.] τὸ ἔρπειν κυρίως ἐπὶ ὄψεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἐτέρων ἀπόδων ζῶων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέστερον καὶ ἀσπουδῆι πορευομένων· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν ⁴λέγεται. ΑΛΕΝΤΑ. Ἀλεὺς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τινος Ἀλεντος· ἢ τόπος ἐν Κῶ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως· ἐστὶ δὲ Ἀλεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας.

3. ΘΑΛΤΣΙΑ, ἑορτῆ, ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὀμηρος· Θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς. ⁵ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ.

³ Καλλιμαχος] “Si versum integrum esse statuis, leges: δαῖμων, τρεῖς κόλποισιν. Sed profecto crediderim totum locum ita esse corrigendum: Καλλιμαχος δ' Αἰτίων (τετάρτῳ Αἰτίων) Τρεῖς κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.” Hæc Bentleius ad Fragm. Call. ccxxv. p. 526. ed. Ern. Pro τοῖσιν haud dubie τρεῖς scribendum. Δαῖμων cor-

rigit etiam Toupius Nemesin intelligens. Verba μέχρι τοῦ νῦν desunt in Vat. 3.

⁴ λέγεται] παρελήφμεν Vat. 3. idem mox ὀνομαζόμενος pro καλούμενος.

⁵ Verba Scholiastæ ita legit et supplet Wartonus: X' Ὁ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. καὶ ὁ Φρασιδαμος.

οὗτος ὁ ΚΑΙ περισσός. τὸ δὲ ἐξῆς· τῇ Διοῖ γὰρ ἔτευχε θαλυσία ὁ Φρασιδάμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος.

4. ΑΤΚΩΠΕΟΣ. Γράφεται καὶ Λυκώπεως, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται· ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχιλλεύς, καὶ Πήλεος, καὶ βασιλεὺς, βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπεος. διὰ τοῦτο ἡ τῶν εἰς ως γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩΝ. Χαὼν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὼν δὲ καὶ τὸ εὐγενές, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· εἴ τί ἐστιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκείνο· ἤγουν ὁ Φρασιδάμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος· ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαθοῦ γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κῶων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασιδάμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. οὗτοι μόνου ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοί, [καθάπερ] καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία θυγάτηρ Μέρποτος· γαμθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κῶων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κῶων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας τὴν Κῶ κατοιχήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιήει ζητοῦσα τὴν κόρην· ἢ νήσω ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλίωθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴ τί περ ἐσθλόν] εἴ τί ἀγαθὸν ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἦτοι εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ τῶν ἐτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι ἀπὸ τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βούρριαν ἢ Βούρειαν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως), ἣτις φασὶν οὕτως ὠνομάσθη διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν ὅρον ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοός. ΕΚ ΠΟΔΟΣ ΑΝΤΕΝ· ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει, καλῶς ἐρρυσάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γὰρ φασὶν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρρυσεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6. Ὅτε ὁ Χάλκων ἐβασιλεύσε τῶν Κῶων, εὐρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον οὔσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὐρέθη δὲ οὕτως. ἀνηγγέλη τῷ βασιλεῖ παρὰ τινος τῶν περὶ ταῦτα δεσπῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκείνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ἠτύρρησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνευ κρᾶνων. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν καὶ δι' αὐτεπιστασίας ἤρρυσεν, ἤγουν κατεργάσατο καὶ κατέρησεν τὴν κρήνην. τὸ δὲ εὐ γ' ἐνερρυσάμενος πέτρα γόνυ τοῦτο ἔστιν, ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἰστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεῖσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἐδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρῆ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοός ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἢ Βούρεια ἢ πολύρρους, ἀπὸ τοῦ βουῖ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ῥέω. βούραις γὰρ καὶ βουγάϊος ὁ μέγας παῖς· Ὁμηρος, δὴ νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων

6 πόρον] τόπον Vat. 2. Paulo post τόπον in textu Wartonii est pro τύπον.

Βύρβριν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὐρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο· καὶ νοοῦσι τὸ ὅς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνου, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούρειαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνου τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολυῤῥουον, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δὲ ἑτῆς οἱ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδόν, ἀλλ' ἐκτός. Βούρβριναν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἢ Βύρβρινα τῆς Κῶ. καὶ ⁸Φιλητᾶς· Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομηματίζων φησὶ, Βούρβρινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστίν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἢ ἐστὶ ρέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΕΚ ΠΟΔΟΣ. Ἡτοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δὲ φασιν ἐκείσε ἐφιστάται ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνου, ἢ σπουδαίως κατήρτισε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαιμέν ἐκ ποδὸς οἶον εὐθέως· εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἢ γουον, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη νεῖατόν φησι πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερεϊδόμενος ὅθεν χεῖται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ γουον, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὕψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῆ τῶν ὀρῶν ἢ γενναίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οἱ στενωποὺς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνου ἐρείδουσι τῇ γῆ, τῷ δὲ ἐτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διαθούνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρα γόνου τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἐτέρου ποδός, τὴν κρήνην ἐποίησε.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πηγὴν αἴγειροι καὶ πετελαί εὖσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἢ γουον δασεῖαι οὔσαι. ⁹ κλείθρη αἰεὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· αἴγειρος δὲ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. ἢ δὲ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ δὲ σκιώδεις.

8. Καὶ οὕτω τὴν μέσην ἠνούμενον, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑΣΙΔΑ. Οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἀμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασιδᾶς Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασιδᾶς οὐ ¹⁰ τέθαπται ἐν Κῶ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. Καὶ τινα συνοδίτην ΕΥΡΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἔσχομεν, ἄνδρα μουσικὸν ἀγαθόν, ΚΥΔΩΝΙΚΟΝ, τουτέστι, Κρητικόν. Κυδωνία γὰρ πόλις

⁷ tines οἱ] οἱ tines Vat. 3.

⁸ Φιλητᾶς] Versus Philetæ ita conceptus erat: δάσαντο δ' ἐν προχοῇσι σελαμπέτροιο (sic etiam Vat. 3. ap. Warton.) Βούρβρινης. Correxit Heinsius p. 336. Barnesius in Vita Theocriti præfixa edit. Wartonianæ p. li. terponit μελαμψήφοιο, quod

non displicet Wartonō.

⁹ κλείθρη] "Scribe, κλήθρη. Nimirum legebat Scholiastes, Αἴγειροι κλήθραί τε." TOUR.

¹⁰ τέθαπται] Sic Vat. 3. Antea legebatur θάπτεται.

τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἐρμῆος καὶ Ἄκακαλλίδος. καὶ Ὀμηρος· Ἐν δὲ Κρήτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες.

13. ΑἰΠΟΛΟΣ. Ἦν δὲ, τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι, αἰπόλος· οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλω ὠμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ αἰεὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σημαينوμένου ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ, ἤγουν ξανθόν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνθος. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας, τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνήκης. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρρὸν. ΝΕΑΣ. Ἀντὶ τοῦ προσφάτου πυτίας πνέαν. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπορία χειρομάκτρων ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐν οἷς δερματινοῖς εἴμασι περιβέβληνται. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἡ πυτία εἴρηται παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιόσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος, ΓΕΡΩΝ. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιωῶν. ἡ γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩ. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δὲ καὶ πλοκερῶ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένου, παρὰ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν ὕψην. ΡΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαιῶ ἐν τῇ δεξιᾷ χεὶρὶ ῥάβδον ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΤΝΗ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν, ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ἐγέλα διεστηκῶς τὰ χεῖλη, καὶ μειδιῶν. οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ δὲ ἤπτετο τοῦ χείλους αὐτοῦ.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱός, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν· οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπτарον. φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρίου κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους τῶν Ὀρχομενίων, οἱ τινες πολιτείας παρὰ Κόφοις τετύχηκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα] εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικά οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων· ὡσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὦν, ὁ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς· καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδά τινος Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ οὕτως λεγομένῳ αἰπολικῷ καὶ ποιμεινικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες

¹ Ἄκακαλλίδος] Vulgo Ἄκαλλίδος. Il-lud reponendum esse, monuerunt Toup. et Wartonus. Conf. Schol. Apollon. Rhod. iv. 1492. et Phavorinum, v. ΚΥΔΩΝΙΑ. Paulo ante scripsimus Κυδωνία pro Κύδων. —Versiculus Homericus est ex Odys-s. xix. 176.

² κνήκης] Antea legebatur κνήδης. Cor-rexit Toup. Vid. Schol. ad Idyll. iii. 5. Adde Schol. Nicandr. Ther. 577. quæ citat

Toup. in Appendic. ad Idyll. xi. 66.

³ αὐτὸ] αὐτὸν Vat. 3. idem ἠξιώσθαι pro ἀξιόσθαι.

⁴ γέρων κ. τ. λ.] Τουπίου corrigit, γέρων πέπλος, τριβαλὸν ἱμάτιον.

⁵ οὐκέτι] Valcken. ad Idyll. xx. 15. cum Wartonus οὐκ εἶδ' legit.

⁶ Σιμιχίδαν] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 325. et notas ad Gregor. Corinth. p. 290 sqq.

Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμόν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΝ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἔλκει τοὺς πόδας, ἀντὶ τοῦ πορεύει. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἔλκοντες τοὺς πόδας βαδίζουσιν.

22. ΑΝΙΚΑ. Ὅποτε καὶ ὁ σαῦρος, ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμαῖσι ἡρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου, ὅτι ξηραίνόμενον εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23. ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. ΚΟΡΥΔΑΛΙΔΕΣ ἔνταῦθα εἶδος ἑὸνέου. λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι τάφοις ὡς ἐπιτολὴ ἐνδιατρίβουσιν. εἰ δὲ κορυδαλίδας τὰ στρουθία νοήσεις, κορυδαλίδες μὲν λέγονται διὰ τὸ κόρυσιν εἰοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα, ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν, γεγόνασιν αὐταί. συνέβη δὲ ποτε αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκληθήσαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδεῖς γὰρ εἰσι. ΗΛΑΙΝΟΝΤΑΙ. Ῥέμβονται [ὑπὸ τῆς ἄλης], πλανώμεναι στρέφονται, ὅμως καὶ αὐταὶ ἡρεμοῦσιν.

24. Ἡ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ ληνόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχη· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία·

Ἄς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεῖς ὄψῃ ἔρχεται,

Ἡ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25. Ὅντως πορευομένου σου τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος ΠΡΟΣΠΤΑΙΟΤΣΑ, ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἤχηεῖ. ΑΡΒΥΛΗ δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἀρμόζεσθαι. θηλυκῶς ἡ ΔΙΘΟΣ, ὡς καὶ Ὁμηρος· Δίθοι πωτῶντο θαμειαί· καὶ Δόμον ξεστοῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολλὸν ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θερισταῖς.

28. ΣΥΡΙΚΤΑΝ. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συρικτῆς ἐπὶ τούτου. ἔνταῦθα δὲ ⁸συρικτὴν λέγει τὸν κοινῶς τραγωδητὴν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ ἄδειν, ⁹ἢ τὸ εἶναι τινα συρικτὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν, ἀντὶ τοῦ τὴν ἐμὴν ψυχὴν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν ὅτι οὐ παρευδοκίμησεις ἡμᾶς. καὶ Ὁμηρος· οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Α Δ' ΟΔΟΣ. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένη, ἢ ἐπὶ Θαλύσια ἀγούσα ἡμᾶς. [Ἐνθα σῖτον ἐντρίβουσι. Τὸ δὲ ὄλβον ἀπαρχόμενοι ἀντὶ τοῦ τῆς ἐπικερπίαις ἀπάργματα.] Η ΓΑΡ. Ὅντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρει τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι, τῶν καρπῶν ἀπαρχὴν διδόντες.

⁷ ὀρνέου] Cd. Laurent. 46. ἐρεπετοῦ.
Paullo post πρόγονον pro πατέρα Vat. 3.

⁸ συρικτὴν] συριστὴν Vat. 3.
⁹ ἢ] ἦτοι Vat. 3.

33. ΜΑΛΑ. Εὐκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλῶν αὐτῶν ἤγουν, εὖ ἔχουσιν, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ.

34. ΕΥΚΡΙΘΟΝ. Ἀπὸ μέρους, τῆς κριθῆς, τὴν εὐκαρπον παρεδήλωσεν. εὐκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὐσιτον ἀλῶν προσηγόρευσε, διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὐεθεῖναι τὸν τῆς κριθῆς καρπὸν. κριθὴ δὲ ἀνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προεκριθὴ τῶν ἄλλων καρπῶν, ἢ παρὰ τὸ τοὺς στάχους τῆς κριθῆς κεκριμένους καὶ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. ΑΛΩΝ δὲ τὴν ἀλῶνα, παρὰ τὸ ἄλως. ἄλως δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλίξω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς στάχους. καὶ Καλλίμαχος· Ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλείς δεῦτε. καὶ ἄλς, ἡ θάλασσα ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ἀλείς ἀντὶ τοῦ συστραφεῖς.

36. Βουκολικὴν ᾠδὴν ἄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ᾠφελήσει. ΤΑΧ' ὈΠΤΕΡΟΣ] Δωρικὴ ἢ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, οὔτερος διὰ τοῦ υ' ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ¹⁰ ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ὕτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

37. [ΚΑΠ. Ἦγουν τὸ ἡδὺ μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτα τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν.]

39. ΟΥ ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ᾠμνον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων ὡς Ὀμηρος· Χεῖρὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν. τὸ δὲ ΚΑΤ' ΕΜΟΝ ΝΟΟΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἀνωθεν. [Κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. Καὶ Ὀμηρος· ἡμέτερόν γε νόον.]

40. ΣΙΚΕΛΙΔΑΝ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὡς περ γὰρ Σιμιχίδα ἐαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα, καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδα, υἱὸν ὄντα Κρατίδα· οὕτω καὶ νῦν Σικελίδα ἐνομάζει τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, [τὸν ἐπιγράμματα γράψαντα,] ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὐ δοκεῖ ἀκουστῆς γεγονέναι. [Ὁ Θεόκριτος Σικελίδας δὲ ἐκαλεῖτο πατρωνυμικῶς· ἦν γὰρ Σικελοῦ, οὕτω καλουμένου, υἱός.] ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶς τὸ γένος· ἢ, ὡς ἔνιοι, Ἰ' Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητῆς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. ΒΑΤΡΑΧΟΣ. Ἦγουν, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφούς, οὐδαμινός εἰμι· καὶ ὡς περ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω ἀγῶ πρὸς αὐτούς· ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτούς, οἷαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ἀνομάσται, βοάτραχος τις ἂν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσὶ τινες, αἱ συρίζουσιν ἑναρμόνιον.

43. Ταύτην σοι ἔφη τὴν βράβδον χαρίσομαι, διότι εἰ φυτὸν ἐπ' ἀληθεία ὄλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ΕΦΑ μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

44. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδῆς ἐστὶν ὁ Ζεὺς· ὡς καὶ Ὀμηρος· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλόν, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

¹⁰ ἡμαρτημένως κ. τ. λ.] Scribit Heinsius (Lect. Theocr. p. 340): ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ἄλλος· ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν, ἄλλος ἐκ πλειόνων. Aliter Casaubon. p. 261. (p. 96. Reisk.). Conf. etiam Kæn. ad Gregor. p. 268. ΤΑΧ' ὈΠΤΕΡΟΣ ἐξημαρτη-

μένως ἐξηγεῖται. οὔτερος ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον διὰ τῆς μουσικῆς ἀφελήσει. Vat. 3.

¹ Ῥόδιος] Ῥόδιος ποιητῆς υἱὸς Τηλεφίλου Vat. 3. ποιητῆς etiam e cod. Laur. 46. enotavit Warton.

45. ΤΕΚΤΩΝ. Πλεῖστον ἔμοι μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ΕΡΕΤΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὀρομέδοντος. ἐν τῇ Κῶ φασὶν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὡς μοι καὶ τέκτων] οἶον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλούμενος οἶκον ποιεῖν Ὀρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδύνατου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὀρομέδοντα τὸν Πᾶνα, συνθέτως, ὅ ἐστι, βασιλεύα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ καὶ τέκτονα, ὅς ἐβρουᾶ οἶκον τελῆσαι μέγεθος ἔχοντα τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῶ, ἀπὸ Ὀρομέδοντος τοῦ τῆς ἡήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνα φησι παρὰ τὸ μέδεν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανόν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχόν ἤρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὀρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὀρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὐ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς προῖων οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ὀρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνα φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἕκτασιν τοῦ ο· οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὀρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθές· Ὀρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῶ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῶ ἐτέρων ὀρέων. κατ' ἕκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὀρομέδοντος. τοῦτε γὰρ ἀδύνατον.

47. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὐφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει Μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς, διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες] Τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἔμοι καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τούτέστιν οἱ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἦτοι τὸν Ὀμηρον, ἀπεναντίας ἄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι· τούτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

50. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Ἄλλως ἀρξάμενος ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὡσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἀνὸς λόγος οὗτος· ὦ Σιμιχίδα, καὶ ἐγὼ μὲν ἄσω τὸ μελῦδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὄρα, εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕΤΑΙ. Ἐαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναῖο τινὸς ἐρῶντα, καὶ τούτῳ εὐχόμενον. ἄδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὀρίων εἰς Ὀκεανόν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδα τὸ ἐρᾶν παύσῃ. [Ἄλλως. Τὸν Λυκίδα ὁ Θεόκριτος εἰσάγει ἐρῶντα τοῦ Μιτυληναίου παιδὸς Ἀγεάνακτος, ὅθεν καὶ εὐχεται ἵνα εὐπλο . . . κὰν χειμῶνι νότος τὴν θάλατταν διαταράσῃ, καὶ τῶν ἐρίφων δυνόντων, σφοδροὶ χειμῶνες γίνονται.]

53. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρά ἐλαύνῃ κύματα ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ ἐσπέρειος· τούτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἐσπέρειοι γίνονται, τούτέστι, δύνουσι τὴν ἑφάν δύσιν, ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα· καὶ ὅτε ὁ Ὀρίων [ἐπὶ τῷ ὠκεανῷ τοὺς πόδας ἔχει· ἤγουν, καὶ ὅτε Ὀρίων] δύνει τὴν ἑφάν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑφάν δύσιν μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. Ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις] δυνόντων

² ἡήσου] [Νάξου] ἡήσου Vat. 3. 4.

γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἐσπέρας, [τὸ πέλαγος] νότος ταράσσει· ἢ σφοδρῶς κατατὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες· καὶ ὅταν ὁ Ὀρίων εἰς τὸν Ὀκειανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὦν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χαρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, ἀλλ' χειμῶνος πλήρ' ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἐσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὀρίωνα καταφέρεισθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· κατασταθῆσεται δὲ φησὶν ὁ χειμῶν καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἔρᾶν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δὲ εἰσὶν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἢ θάλασσα.

57. Χ' ΑΛΚΥΟΝΕΣ. Ἀλκυῶν θυγάτηρ μὲν ³ Αἰόλου καὶ Κανώβης, γυνὴ δὲ Κήυκος. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὐτὴ θεῶν λέλογχε Νηρηίδων Λευκοθέην, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην. ἀλκυόνες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἀλί κύνειν. Ἀντίγονος δὲ φησὶν, ὅταν γηράσκουσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται· ⁴ Ἀριστοτέλης δὲ διήρησεν ἀλκυόνα καὶ κήρυλον καὶ κορώνην· οἱ δὲ φασὶν, ὅτι τὰ ἄρρενα τούτων κήρυλοι καλοῦνται· ὅπερ ἀληθές ἐστι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ⁵ νεοττεύου. τὸ κύμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσούς αὐτοῦ. δεκατέσσαρες δὲ ἡμέρας φασὶν, ὅταν γεννᾷ, περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἅς καλοῦσιν ἀλκυονίδας, ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννησεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟΡΕΣΕΤΝΤΙ. Καταστορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐὰν με τοῦ ἔρωτος ἐξέλθῃται, τὸν Λυκίδα.

58. ΦΥΚΙΑ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἢ φύκος ἐστὶ τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι· ἕτεροι δὲ φυκία φασὶ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκιννοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Ἐπανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν τικτουσῶν στορέννυται ἢ θάλασσα. ΓΛΑΥΚΑΙΣ. Γλαυκάς τὰς Νηρηίδας φησὶ διὰ τὸ ἐν θαλάσῃ διαγεῖν οὐ γὰρ εἰσι γλαυκαὶ τὸν χρῶτα. λέγει δὲ Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60. ΕΦΙΛΑΘΕΝ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλιμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. Ὀρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά, ἀπὸ τοῦ ὠρῶ τὸ φυλάσσω.

63. ΑΝΗΘΟΝ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθιον. ἀνηθίνους δὲ ἐχρῶντο στεφάνους, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ. φασὶ δὲ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἀνήθιον, παρὰ τὸ ἄνω τείνεσθαι, ἤγουν ἴεσθαι. ἀνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΝ. Πτελέα τόπος ἐν Κῶ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν· ἢ τὴν ἐν

³ Αἰόλου] Μαινολου et Μανωρης Vat. 3.

³ Μοx pro Μύνδιος Vat. 3. 4. Μυνδου, et Vat.

³ Παλαίμωναν pro Παλαίμονα.

⁴ Ἀριστοτέλης] Histor. Animal. viii. 3.

περὶ δὲ τὴν θάλατταν, καὶ ἀλκυῶν, καὶ κήρυλος, καὶ αἱ κορώναι δὲ νέμονται ἀπτόμεναι τῶν ἐκπιπτόντων ζῶων.

⁵ νεοττεύου] Cod. Laurent. 46. βιοτεύει.

⁶ ἀνήθιον] ἀνηθον legendum est et hic et paulo post, ubi recte Warton. in textu habet, πᾶν ἄνθος ἀνηθον. De hujus loci breviloquentia vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 34.

ἀναδενδράσι δρόσον, παρ' ὅσον ταῖς παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἢ Ἐφέσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ⁷ Ὁμηρος Πτελεὸν καὶ Ἐλος. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἱ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλίτου.

66. ΚΤΑΜΟΝ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙΒΑΣ. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα μέχρι πήχεως. ἢ καὶ ἡ στραμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἐς τ' ἐπὶ πήχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύξης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἡγουν, πολυελίκτου, πολυκαμπῶς. ΣΤΙΒΑΣ δὲ ἔστι στραμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΤΖΑ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ὑποστρωαννύουσι τὸ φυτόν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἰανθήρικος. καὶ Ἡσίοδος. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδέλος ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλου. καὶ Ὁμηρος. Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδέλῳ λειμῶνα. ΠΟΛΥΓΝΑΜΠΤΩ ΤΕ ΣΕΛΙΝΩ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι οὐλόν ἐστιν, ὡς καὶ καμπάς τινος ἔχειν.

69. ΜΑΛΑΚΩΣ. Ἠγουν ἠδέως, ἢ ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀθρόως, οὐ διαίρων εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπαμάτων.

70. ΕΣ ΤΡΥΓΑ. Ἠγουν μέχρι τρυγῆς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρυξ δὲ κυρίως ὁ νέος οἶνος λέγεται καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὸν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΤΤΗΣΕΤΝΤΙ. Ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δι' αὐλοῦ μέλειν· ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι ἀντὶ τοῦ ἄσουσι. ΑΧΑΡΝΕΤΣ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72. ΑΥΚΩΠΙΤΑΣ. Ἠγουν, Αἰτωλός. Λυκαπίτας γὰρ ὁ ἀπὸ Λυκώπης· ἢ δὲ Λυκώπῃ πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκαπίτας, ἐκ Λυκαπέως ἔχων τὴν κλήσιν. ΤΙΤΤΡΟΣ. Ὀνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασιν λέγεσθαι.

73. ΞΕΝΕΑΣ. Ὀνομα κύριον, ὡς τὸ Κινέας. ἀπέδωσαν δὲ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται τῆς ξανθᾶς, ὡς ἐν τισιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ¹⁰ ἢ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. Χ' ΩΣ. Τὸ πᾶν καὶ ὅπως περιήρατο τὸ ὄρος ζητῶν αὐτήν. καὶ

⁷ Ὁμηρος] Iliad. ii. 594.—Πτελεην ελαιος Vat. 3.

⁸ ἰανθήρικος] Conf. Arnaldi Lectt. Gr. i. iii. p. 14. Schol. Theocr. i. 52.

⁹ ἐν ἀναπαύσει] καὶ ἀπνευστί Vat. 3.

4. quæ vox quamquam non occurrat, tamen Wartono inter dicta convivalia esse potuisse videtur. Nam et alia ejusmodi adverbia habebant potantibus familiaria, similiter formata et terminata, ut πιεῖν ἀμυστί.

Denique Wartono duo Scholia in duos versiculos scripta videntur hic coaluisse, ut locus ita sit constituendus: v. 69. ΜΑΛΑΚΩΣ. ἡγουν ἠδέως. V. 70. ΑΤΤΑΙΣΙ ΚΑΛΥΚΕΣΣΙ. ἀπνευστί, ἀθρόως. Vat. 3. 4. totum Scholion ad v. 70. referunt; et post ἀπνευστί adjiciunt ἐν αὐταῖς sc. καλύκεσσι. Tamen pro ἀπνευστί potius ἀπνευστί erit scribendum.

¹⁰ ἢ Ξενέα] ἡ ξενία ἡ νύμφη Vat. 3.

ὅπως αἱ δρυές αὐτὸν ἐθρήνουν, αἶ τινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι παρὰ ταῖς ὕχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰμέρα· ὀπηνίκα ὡς χιῶν διερρέιτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἴμου τὰν ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ἸΜΕΡΑ γενικὴ πῶσις. ἐστὶ δὲ πόλις Σικελίας καὶ πηγὴ καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχὴν ἢ ποταμὸς Σικελίας καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜΟΣ, ὄρος Θράκης ἀπὸ Αἴμου τοῦ Βορέου καὶ Ὀρειθείας. καὶ ἢ Ῥοδόπη ὁμοίως ὄρος τῆς Θράκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ ¹ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ ² Σοφοκλῆς Ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας ἀλός. ἀνόμασται δὲ ἀπὸ τινος γίγαντος Ἄθου, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς Θράκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

77. ΕΣΧΑΤΟΕΝΤΑ. Τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεισι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Ἄετόν φασι εἶναι ποταμόν, περὶ δὲ τοὺς τόπους τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβρως φερόμενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεφεν Ἡρακλῆς. ἔξ οὗ φασὶν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τῆς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας· ταῦτὸ δὲ ἐστὶν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότης θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθου συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μούσαι. δύο δὲ μηνῶν διελθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὔρε, πλήρη δὲ καὶ λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐρέα λάρναξ] ³ Λύκος φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος θαλαμῶν, ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀλυσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος Ἀλυσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότης θρέμματα βόσκων, ἔθου συχνῶς ταῖς Μούσαις. οὗ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης, βουλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μούσαι. παραδραμόντος δὲ διμηνιαίου χρόνου, παραγενόμενος καὶ τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατείληψε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὔρεν. ἄνακτα δὲ φησι τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚΗΣΙΝ. Διὰ τὰς κακοτροπὰς δυσσεβείας τοῦ δεσπότης αὐτοῦ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον

¹ Ἀπολλωνίῳ] Argon. i. 601.

² Σοφοκλῆς] "Sophocles apud Scholiast. Theocr. Eid. vii. 76. Ἄθως σκιάζει νῶτα Δημνίας ἀλός. ubi in MS. Genev. legitur: Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Δημνίας βοός. Optime βοός, ut est apud Eustath. ad Il. E. p. 980. Suidam v. Ἄθως, et Etymol. M. p. 26. l. 16. Vide Salmasium Exerc. Plin. p. 129." Hæc Ruhnken. Epist. crit. ii. p. 284. ed. 1808.—Mox pro Ἄθου in Vat. 4. est ἀρχαίου.—Ceterum scholii ad v. 76. initium ex iis, quæ Wartonius ex cod. Laur. 46. attulit, sic corrigendum et supplendum videtur: Αἴμος καὶ

Ῥοδόπη ὄρη Θράκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως ὄρος Θετταλίας, ὃ διέκοψεν (pro ὄδε ἔκοψεν) ὁ Ἑρξῆς. Καύκασος, ὄρος Σκυθίας. ἐσχατόενα δὲ φησιν ἐν ἐσχάτοις μέρεισι ὄντα.

³ Λύκος] Antea legebatur Λύκιος. Correxerit Tournius. Est Lycus Rhæginus, historicus. Conf. de eo Thryllitsch. ad Tzetz. in Lycophr. v. 1206. Vide de hoc scholio Valcken. ad Idyll. i. 22.—Mox pro συχνῶς est ἐπὶ συχνᾷ in Vat. 4.—Proxima sic emaculanda videntur: ἐν τούτῳ διδάξει ὁ δεσπότης βουλόμενος.— Pro Μούσαι Vat. 3. 4. θεαί.

⁴ ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἀνάκτα εὐλαβουμένη, εἰδυῖα ὅτι οὐ πείσει ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθῆναι λέγουσα.

80. ΩΣ. Ὅπως τε αὐτὸν αἰ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἀπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν ΚΕΔΡΟΝ, [ἤγουν] τὴν λάρνακα, ἣ τις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ΗΔΕΙΑΝ διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. ΣΙΜΑΣ καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γοῦν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγγος, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπου τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμόβολόν τι ὄν.

82. ΟΥΝΕΚΑ. Ἦγουν διότι ἔχειε κατὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἡ Μοῦσα γλυκὺ νέκταρ· ἤγουν, διότι ἦν ἀριστος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ἄδειν ἐποίησαν, ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτερον τραγῳδῶν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ ΝΕΚΤΑΡΟΣ ὑπερβολικὴν τινα μελιχρότητα· ἢ τὴν γλυκυφωμίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ ΧΕΕ ΝΕΚΤΑΡ, ἐπὶ ἀορίστου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχεια. ΝΕΚΤΑΡ τὸ τῶν θεῶν πόμα· ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚΑΡΙΣΤΕ. Τὸ πᾶν ᾧ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα, σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες, καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος χρόνον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ΕΞΕΠΟΝΑΣΑΣ, ἢ ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ· γράφεται γὰρ καὶ οὕτως· ἤγουν, μετὰ πόνου διήνυσας. εἶθε ἀποκείμενον ἦν εἶναι σε ἐναγρίμιον τοῖς ζῶσιν ΕΠ' ΕΜΟΙ. ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνης ἱστορεῖται, ⁵ οὐχὶ κεράσταν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤΕΚΛΑΣΘΗΣ. ἡ κλεῖς παρὰ Δωριεῦσι κλαῖξ λέγεται, ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ. Γράφεται καὶ ἐξεπόναςας. τινὲς τὸν ὄλον ἐνιαυτόν. δύναται ὁ οὕτως οὐ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ἠρῶν μεταβολὴν. διαιρεῖται δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ΩΡΙΟΝ εἶπε· τουτέστι τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ἠραι τοῦ χρόνου. ἢ εἰς ἠρας παρεγένου, ἢ εἰς δύο μῆνας τοῦ ἔαρος.

86. ΑΙΘ'. Δωρικὸν τὸ αἶθε, Ἰωνικὸν τὸ εἶθε· ἔστι δὲ ἐπίρρημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ΗΜΕΣ ἀντὶ τοῦ εἶναι Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν ἵνα ἐγὼ τὰς καλὰς σου αἴγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων· σὺ δὲ ὑπὸ δρυσίν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἠδέα μελίζων, ἤγουν ἄδων, κατέκεισο, θεῖε Κομάτα· καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὐθις καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἐφάμαν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔφην.

92. ΝΥΜΦΑΙ. Ἐν εἰρωνείᾳ, ὡς πρὸς αἰπόλον. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν αἱ Μοῦσαι. εἰ μὴ τις παρεργῶς τὰς Νύμφας ἀκούει Μούσας. οὕτω γὰρ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93. ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

⁴ ἐξέθηκε. μετέθηκε scribit Toup. ut Idyll. iv. 34.

⁵ οὐχὶ κεράσταν κ. τ. λ.] Hæc depromta

ex Theocriti Syringe. Pro θρέψατο Vat. 4. ἐφάψατο.

⁶ οὕτως] οὗτος Vat. 3.

94. Ἄλλα ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ἄδειν ἄρξομαι ἄλλ' ἐπάκουσον. ΟΤΤΙ Κ' ΑΕΙΔΕΙΝ. Τὸ ὅ, τι κ' αἰδεῖν, γράφεται καὶ ὧ̄ τυ γεραῖρεν ἐν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ὧ̄ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' οὗ, ἢ ἢ γενική. τὸ δὲ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ ὃ μέλλω λέγειν, παρὰ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΕΙ. Ἐπεὶ φιλή ὑπὸ τῶν Μουσῶν τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἷς. ἄρχεται τῆς ἀδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΕΠΕΠΤΑΡΟΝ. Καθὸ τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ἀφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γὰρ φησιν αὐτὸς σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὀμηρος ἐπ' ἀγαθῶ τὸν πταρμόν φησιν. Οὐχ ὀράας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρην. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησι· τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἐρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἴγες ἕαρος. τὸν δὲ πταρμόν ἐπὶ τῇ χεῖρονι μοίρῃ.

98. ΩΡΑΤΟΣ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχχνων, τουτέστιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τοῦ Σιμιχίδα φίλος ἂν ἦρα παιδός. ἤδει δὲ καὶ ἠπίστατο αὐτοῦ τὸν ἔρωτα Ἄριστις ὁ κιθαρωδός. ὄνομα δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδί Φιλίνος.

99. Τὰ περὶ Ἄριστιδος διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἐξῆς· οἶδεν ὁ Ἄριστις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος, καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δὲ φησι τὸν Ἄριστιν οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρωδοῦντα ἰδὼν ἀποστραφίσσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ἄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄριστις ὁ κιθαρωδός, ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ, ὁ μέγα ἄριστος, ὃν ἄδειν σὺν φόρμιγγι οὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφαιτο, ὅπως ἔνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέων, ἤγουν, μέχρι μυελῶν ἢ ΥΠΟ τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ' ΑΡΙΣΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριστος. ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως. [Ἄλλως. τοῦτον δὲ φησι τὸν Ἄριστιδα.]

101. ΜΕΓΑΙΡΟΙ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφαιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς τῷ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμφεως ὡς παρ' Ἐυριπίδῃ Ὡς ἀποκτείνειν φθόνος Γυναίκας, ἅς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνετε.

103. Ἐπικαλεῖται τὸν Πάνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. [Καὶ Καλλιμάχος· Πάν Ὀμαλήτην τρύπανον αἰπολικόν.] Ὀμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἐφορος, καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὀμολαίων καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὀμο-

7 τῷ ἐρωμένῳ παιδί] Pro his est τοῦ παιδὸς in Vat. 4. Cod. Laur. 46. omittit παιδί, quod probat Wartonus.

8 ὁ μέγα ἄριστος] Pierson, ad Mærin v. ΙΣΘΜΙΟΝ, legit μέγ' ἄριστος, ut in textu. In nonnullis Vat. deest μέγα.

9 Ἐυριπίδῃ] Hecub. 288.

10 Ἐφορος] Euphoros Vat. 3.

1 Ὀμολαίων] Antea legēbatur Ὀμόλων Theocr. Schol.

(in Vat. 3. μῦρον). Primus emendavit Meursius in Græcia Feriata. Pauca de hoc festo novimus. Conf. Dorvill. Obs. Misc. Nov. T. iii. p. 159. quem citat Schneider ad Pind. fragm. p. 41. ed. Heyn. —Pro ἦ est ἄλλως in Vat. 3.—Aristodemus meminit etiam Schol. Apollon. Rh. ii. 906.

λος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὐχεταὶ δὲ αὐτῶ ὡς παιδεραστῆ. ὁ νοῦς ὄν, παῖδα δηλονότι, δι' ἐμὴν χάριν, ὃ Πάν, ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέραστον χωρίον τοῦ Ὀμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὀμολος) ἀκκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Ἀράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις, ἀντὶ τοῦ ἄγων ἐμβαλε. λέγω, εἴτε ποτὲ Φιλίνος ἐστὶν ὁ τρυφερός, εἴτε τις ἄλλος.

105. ΜΑΙΘΑΚΟΣ ὁ τρυφερός, [ἀπαλός,] ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ² ἀμόργη συνεψημένως. χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἐκκυσιν καὶ τὸ τρυφερόν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδορήματα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο ποιήσῃς, ὃ Πάν φίλε, εἴθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδιοὶ μαστιζοῖεν ὑπὸ τὰς πλευράς καὶ τοὺς ἄμους, τηρικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτὴ φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ἣ ὁἱ παῖδες τὸν Πάνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθουον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηνίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πάνα· εἰ δὲ τοῦναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρώνουν, παρόσον ³ ὄριων τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Μούνατος δὲ φησὶν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ἣ οἱ Παῖονες τὸν Πάνα σκίλλαις βάλλουσι. Χίοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ἦ τοῖς ἐσθίουσι. Διὸ φησὶ κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἄγων ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασισαρχῶν τιθέμενον λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. Εἰ δ' ἄλλως, ὃ Πάν, τὰ κατὰ τὸν Φιλίνον τελέσειας, καὶ μὴ βούλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸν δὲ Πάνα φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβούσης ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πάν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἐρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα, τούτου ἔρασθεισα ἡ Πηνελόπη καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄχευθεισα, ἔτεκε τὸν Πάνα. ἔστι δὲ ὁ Πάν τραγόπους.

110. Κνὶδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνὶδη, ἣς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἀγριον λάχανον.

111. ΗΔΩΝΩΝ. Ἔθνος Θρακίης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρακίη, ὡς τρόπον τινα ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὀμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρηκῆθεν ἤητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρακικῶν· ἔνθα φύχος πολὺ γίνεται. δυσχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. ΕΥΡΟΝ. Ἀλκαϊὸς [φησιν]· ⁴ Εὐρὸς κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεισθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕΜΤΩΝ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμῶν, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἐστὶν ὁρατός, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος.

² ἀμόργη] *amurca*. Antea legebatur ἀμόλγη. Correxerit Toupius. Pro συνεψημένως est συμμετριμένως in Vat. 4. Pro ἐκκυσιν in Vat. 3. ἐκκλυσίαν.

³ ὄριων] Toupius scribit ὄρειος ὄν. Pan

deus montanus, et venationi praesidet. Heinsius L. Th. p. 345. θηρίων. Idem mox ἐνιοι pro Χίοι ibid.

⁴ Εὐρὸς] Ἐβρος Vat. 4.

ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾤκισμένον. Ἄλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρουν· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἰπὼν εἰς τοὺς Βλέμυας. οὐκέτι γινώσκεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγὰς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχην ἔκτισε ⁵ Ναυκράτιν. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαίως, ὃ ἔστι κατὰ συστροφὴν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρῶν, ᾠρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πάνα, πρὸς τοὺς Ἐρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτούς, καὶ φησιν· ὦ μήλοις [ἔρευθομένοισι] ὅμοιοι Ἐρωτες, τουτέστι, ἐρυθροί, Ἐτίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν Φιλῖνον. Ἐτίς δὲ καὶ Βυβλίς ὄρη Μιλήτου, καὶ κρήνη. [Ἐνθα καὶ ἱερὸν Ἀφροδίτης.] Μιλήτου γὰρ Φασι καὶ Ἀρσίας ἐγένοντο παῖδες ⁶ Καῦνος καὶ Βυβλίς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Καῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα ἀπήγγεατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χώρον τῆς Ξανθῆς Διῶνης ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ Ξανθῇ Διῶνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ⁷ ἢ τοξέετε δι' ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραστον Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἔλεεῖ ὁ ΔΥΣΜΟΡΟΣ, ἤγουν ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. Ἀπίου χαυνότερος, ἀσθενέστερος, γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. Τὸ καλὸν ἄνθος σου ἤγουν ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὐμορφος ὄψις σου διαρῆϊται, φθείρεται.

122. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καὶ φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἐξῆς, Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν, ἤγουν καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινούντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καὶ φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τοὺς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ [κοκκύσδων] λυπεῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρούων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον δίδότω ἀπραξίαις ἀλεγειναῖς. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίαις.

125. Ἀλλὰ εἰς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολῶν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθεῖτω. ἀλὴν δὲ εἶπε τὴν ⁸ προσκαρτέρησιν, ἦτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα ἀλὴν. Ἄλλως. ἡμῶν φησὶν εἰς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιδάσκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ἣ ἔγυμνάζετο Φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμέν, ὄρθριαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἄρατου ἀντερασταί. παλαίστραν δὲ λέγει

⁵ Ναυκράτιν] Correxit ita Toupius. margine edit. Brubach. Καῦνος typis ex-Antea Εὐκράτιν. Pro λαίως λειως Vat. scriptum est.

3. 4. ⁷ ἢ] ἤγουν Vat. 2.

⁶ Καῦνος] Vulgo Δαῖνος. Corrīgunt ⁸ προσκαρτέρησιν] κακοπάθειαν Cd. Koehler. et Toupius. Quid quod jam in Laurent. 46.

τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς καὶ τὴν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολῶν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω, καὶ γραία, ἢ τις ἐπάδουσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωροῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατέχει. [ΓΡ. Παρὰ Δωριεῦσι ἢ μὲν α συλλαβὴ δξύνεται, ἢ δὲ δευτέρα μηκύνεται.]

127. Ἡ τις δι' ἐπαοιδῶν τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιοτο. ΦΘΥΖΕΙΝ δὲ τὸ πύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι, ὅταν ἐπάδωσιν, ἐπιπτύειν. τινὲς δὲ, ὀλίγω χρόνῳ συμπαροῦσα.

128. ΤΟΣΣ' ΕΦΑΜΑΝ. Τόσα ἔφην. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δὲ φησιν, ἠδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο, διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδὴν, ἣν ἦσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγούς. ΛΔΥ. Ἠδέως γελάσας, καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἔνεκα τῶν μουσῶν, τουτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῆρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι, τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130. ΠΥΞΑΣ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἑρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κῶων γενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῶ δῆμον· οἱ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Πύξιος λέγεται· ἤγουν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὄδον ἐβάδιζεν. ἢ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' οὗ καὶ Πύξιος Ἀπόλλων καὶ Πάν. ἤγουν Φύξα τις ἄν. ἐκείθεν γὰρ ἔφυγεν Ἑρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κῶων.

133. Ἐξωθεν δεῖ παραλαμβάνειν τὸ παραγενόμενοι κατεκλιθήμεν. ΣΧΙΝΟΙΟ. ἤγουν ἀπὸ σχίνου γενομένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

134. ΟΙΝΑΡΕΟΙΣΙ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φανίας δὲ φησιν οἰναρίζειν τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὴν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135. Πολλὰ δὲ αἴγειροι καὶ πετελαί ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ΕΔΟΝΟΥΝΤΟ, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινουῦντο. [Τὸ δὲ μετὰ τάσεως· ἐπὶ διαίρεσεως γὰρ σχηματίζει τὸν λόγον.]

138. ΣΚΙΕΡΑΙΣ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ΟΡΟΔΑΜΝΙΔΑΣ δὲ παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μούνατος δὲ ἐτυμολογεί, ὅσον ἐν ὄρει θάμνος. Ἄλλως. ὄροδάμνος λέγουσι κυρίως καὶ ὄροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνος. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἀπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ὡς ἐν τούτοις· ὅ πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὄροδάμνος Κέκλασμα. Αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἰθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γὰρ ἔστι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἰθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θερμῇ τοῦ ἡλίου χαίροντες, ΠΟΝΟΝ ΕΙΧΟΝ, ἤγουν ἐπόνουον ἄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139. Ἄ Δ' ΟΛΟΛΥΓΩΝ. Ἡ χελιδῶν ἢ τὸν Ἴγυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγῶν, εἶδος ὄρνεου. οἱ δὲ ζῶν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδῶν. ὀλολυγῶν δὲ ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶν ἐν τοῖς ἐλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν ἰνκτα

⁹ πάντας κ. τ. λ.] Versiculus hic est sit in Animadvers. Toupius, quem vide. pars Epigrammatis, quod integrum adscrip-

ἔχειν πόνον. πολλά τῶν ζῶων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλήσιν ὀλολύζω, ὀλολυγῶν στάζω, σταγῶν ἀεῖδω, ἀηδῶν τρύζω, τρυγῶν πλάσσω, πλαγῶν κοκκύζω, κόκκυξ.

141. **ΑΚΑΝΘΙΣ** δὲ ὄρνέον ἐστὶ ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλίς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρός φασὶ διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο ἰοῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἶμα αἰγίθου καὶ ἰ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. **ΠΙΟΝΟΣ**. Κατὰ πολὺ πλουσίον ἦγουν, εὐκάρπου ἢ πίονος, λιπαροῦ, [μεγάλου,] λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. **ΟΧΝΑΙ**. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. **ΒΡΑΒΥΛΑ** τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἦγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ ἔφη τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρημένανυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸ ἐπιθυμητὸν περὶ τὰ σπλάγγχνα ἐστὶ, τὰ δὲ σπλάγγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

147. **ΤΕΤΡΑΕΝΕΣ**. ἦγουν τετραετῆς Ἀττικῶς ἢ τὸ ἐν ἔτος κατὰ τινάς.

148. **ΝΥΜ**. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστραψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὐταὶ τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτάς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι. **ΕΧΟΙΣΑΙ**. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασοῦ, ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασός, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαγτεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

149. **ΦΟΛΩ**. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἰπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χεῖρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χεῖρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χεῖρων καὶ Φόλος, ὅς οὐ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέντοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινομένου παρ' αὐτῷ εἰς τὸν Ἡφαιστον. Φόλω δὲ ἀντὶ τοῦ Φόλου. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν οὐ δίφθογον εἰς ὠ μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χεῖρωνα συνυποδεχόμενον τῷ Φόλω τὸν Ἡρακλέα. **ΝΕΚΤΑΡ** δὲ διὰ τὴν ἠδονὴν τὸν οἶνον εἶπε τοῦ Ὀδυσσεως. τὸ δὲ **ΧΟΡΕΥΣΑΙ** τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδου μετήνεγκε.

151. **ΑΝΑΠΟΣ** ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας· οἰοεὶ ἀνευ πόσεως ὦν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν

¹⁰ οἶον] γοῦν Vat. 4.

¹ ἀκανθίδος] Reponendum cum Heinsio (p. 345.) ἀνθου ex Aristotele, cujus hæc sunt verba: λέγεται δ', ὅτι αἰγίθου καὶ ἄνθου αἶμα οὐ συμίσγεται ἀλλήλοις.—In scholio ad v. 143. ὀσφραντικῶν Reinesius mutat in γενεστικῶν.

² Τετράετες] Locum mutilum ita restituit Toupius: Τετράετες. ἦγουν τετραετῆς, Ἀττικῶς. Ἔνος γὰρ ὁ ἐμιαυτός· ἢ τὸ ἐν ἔτος κατὰ τινάς. Conf. Etym. M. v. Ἀφένος p. 177. 53. et notata ad Gregur. Cor. p. 273. Τὸ γὰρ ἔτος ἔνος κατὰ τινάς. Valcken. ad Ammonium, iii. 9. p. 197.

Κύκλωπα λέγει, ὅς ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλλε· ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς ³ Δημήτριός φησι, τοὺς πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπῃ φιλότης.

154. ΔΙΕΚΡΑΝΩΣΑΤΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ διεκράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποίησατε. ἢ ἐπηγάσατε. ὦϊξεν ταμῆ, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ' ⁴ Ὀμηρον.

155. ΔΑΜΑΤΡΟΣ ΑΛΩΛΔΟΣ. Ἡ Δημήτηρ παρὰ τὴν ἀλωάν ἀλωῖς καὶ ἀλωάς λέγεται. ΣΩΡΩ. Ὄταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύουσι τὸν πυρόν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ ⁴ Τριπτολέμου.

156. ΠΑΞΑΙΜΙ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τοὺς καρπούς καὶ σωρούς ποιήσαντες, τὸ πτύον πῆσσειν. ΑΥΤΗΣ δὲ λέγει τὸν σωρόν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛΑΣΑΙ. Ἰλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157. ΔΡΑΓΜΑΤΑ, τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωρούς ἢ τοὺς θημῶνας. τὴν Δήμητράν φησι μὴ μόνον ἀστάχυσ, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· διὰ τοῦ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ δὲ τὸ δαψιλῆς ἐμφαίνει. λείπει τὸ χερός· μὴ γὰρ τῆ μιᾷ χειρὶ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η.

2. Ὁ Μενάλκας, ὡς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήνησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βούς νέμοντι.

3. ΑΜΦΩ. Ἀμφότεροι οὔτοι ἦσαν πυρρότριχες, ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαϊδεκαετείς καὶ πρῶτῳ ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετείς καὶ κατωτέρω· ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν δεδιδαγμένοι. ἄδειν δὲ ἐστὶ τὸ κοινῶς τραγαδεῖν. [ΠΥΡΡΟΤΡΙΧΩ. Ἡ εὐθεία ὁ πυρρότριχος, ὡς ὁ μάγυρος, ὁ φύλακος. Τῶν Ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστὶ τὸ τὰς γενεῖκας ποιεῖν εὐθείας.]

6. ΜΥΚΗΤΑΝ. Ἀντὶ τοῦ μυκητῶν. ΕΠΙΟΥΡΕ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὀμηρος ⁶ ὅς τοι ὕων ἐπίουρος. καὶ ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ἄδων. διατείνομαί σε νικήσειν ἐγὼ ἄδων κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἡμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τούτου τοῦ λόγου ὃ Μενάλκα συρικτά, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδώς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδέποτε με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως διατεθείης· ἢ οὐδ' εἰ διαρραγείης ἄδων· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνης, ἢ ἐὰν ἀπάγῃ.

11. ΧΡΗΣΔΕΙΣ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι καὶ ἔργοις μαθεῖν, ὅτι σοῦ καλλίων εἰμί δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἄθλον; ΑΕΘΛΙΟΝ τὸ διδό-

³ Δημήτριος] De Elocut. cap. 115. Pro φιλότης suspicatur Φιλητᾶς Τουπίους in fine Addendor. p. 410.

⁴ Τριπτολέμου] Excidit nomen Sophoclis. Nam Triptolemus Sophoclis fabulae nomen est.

⁵ Δράγματα] Conf. de hoc scholio Ken. et in primis Bastium ad Gregorium Corinth. p. 362 sqq. Wartonus supplet: ΔΡΑΓ. Δράγματα τὰ πλεκώματά φησι. ΜΗΚΩΝΑΣ. τοὺς σωρούς ἢ τοὺς θημῶνας.

⁶ ὅς τοι ὄων] ὅστ' ὄων Vat. 4.

μενον τῶ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· ἐνταῦθα δὲ ἄθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήφεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν φῶδην.

26. ΤΗΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ πως ἐκείνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν ἢ ἐκείνον τὸν αἰπόλον, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκός, ὃς ἐκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον] λείπει τὸ σκόπει, ἢ ἢ· σκόπει ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ, τὸν αἰπόλον ἐκείνον. ΦΑΛΛΑΡΟΣ δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριῶντα λέγει, τὰ λευκαίνόμενα. τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῶ μετώπῳ.

30. Πρῶτος δ' οὖν ἦδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτῆς ὁ λιγυφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ΠΥΚΤΗΣ. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' ἂν ὄρος. ΛΑΧΩΝ καὶ κληρωθεῖς· ἄφ' οὗ λαχμὸς ὁ κληρὸς, ποιητικῶς. ἰύκτῆς δὲ παρὰ τὸ ἰύζω ἰύζω, [ἤγουν, συρικτῆς.] Δωρικὴ δὲ ἐστὶν ἡ κλίσις ἤγουν, ἰύκτα ἀντὶ τοῦ ἰύκτῆς· ὡς τὸ νεφεληγερέτα Ζεὺς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν· κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕἶΤΑ δὲ ἀμοιβαίαν φῶδην βουκόλοις ἀρμόζουσιν ὁ Δάφνης διαδεχόμενος ἦδεν. ἀρχεται τῆς φῶδης. τὸ δὲ μέτρον ἠραικὸν καὶ ἠρωελεγειῖον.

33. ΑΓΚΕΑ. Ὡς πρὸς ἐμφυχον ὁ λόγος, ποιητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἔθος. Ἄλλως. γλυκύτης τὸ σχῆμα, ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμφύχοις προσδιαλέγεται. ἀγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγω τὸ κλῶ, τὰ συγκεκλασμένα οἶον. ΘΕΙΟΝ δὲ ΓΕΝΟΣ τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ, ἢ ἐκ Διός, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἀγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματθειδεῖς θεοὺς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μείνωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι, παρὰ τὸ θέω, θεῖον. Αἱ ΤΙ. Εἴ τί που μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ἦσέ ποτε ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπιστάμενος. [ΠΗ. περισσὸν τὸ πῆ· διὸ δξύνεται· οὐ γὰρ ἴδιον ἔχει τὸν τόπον.]

35. ΕΚ ΨΥΧΑΣ. Ἦγουν ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τις τόδε, ἤγουν, ἐκὰν καὶ ἄφ' ἑαυτοῦ κινούμενος· οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινί, καὶ οὐχ ἄφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν κατὰ μεταφοράν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμφύχων ἐπὶ τὰ ἀψυχα.

36. ΕΛΑΣΣΟΝ. Ἐμοῦ δηλονότι. ΕΧΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΑΤΚΕΡΟΝ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ ΑἰΠΕΡ ΟΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἶπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγη τι ὡδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν, ἐπεὶ τὸ ΤΙ ἀορίστως λεγόμενον πληθυντικῆς δυνάμειν ἔχει.

41. Πανταχοῦ ἐστὶν ἔαρ, ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ΕΝΘΑ, τόπον ἕνα δηλοῖ τινά· ἀορίστως δὲ λεγόμενον πληθυντικῆς δυνάμειν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδεται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὁμοιον τῶ ἀνωτέρῳ· κῆν τι Μενάλκας τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἀφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τί, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο

7 ὃς ἐκρινεν] ὃς cum Toupio addidimus.

8 ἰύκτῆς] ἰύκτας Vat. 3.

ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δὲ εἰσι νομαί. νομός, ποιητικόν, νομή, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἢ ἐνέργεια, ἡγουν αὐτὸ τὸ βόσκεισθαι, καὶ ὁ χόρτος ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ ΝΟΜΟΙ ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαυνομένου. Ἄλλως. παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομαί. ὅπου φησὶν ἢ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾶ ἔαρ, καὶ παντᾶ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν καὶ αἱ βοτάναι. τὸ τὲ ΠΑΝΤΗ Δωρικῶς παντᾶ περισπωμένως. τὸ δὲ ΟΥΘΑΤΑ ΠΗΔΩΣΙ ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα. ΤΡΕΦΕΤΑΙ δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας, καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν ὁ μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ ΤΑ ΝΕΑ καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὖξονται. παντᾶ δὲ γάλακτος οὐθατα] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτός εἰσι πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

45. ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαιῆν, πάντα αὖξει, καὶ σμήνη, [καὶ δένδρα,] καὶ θρέμματα· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΧΩ. Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων αὐτέρεος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, ἡγουν ξηρός· καὶ αἱ βόες αὐαί.

49. ΑΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν τὸν τράγον φησὶν. Ω ΒΑΘΟΣ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθύ λήϊον ἐλθῶν.

51. ΕΝ ΤΗΝΩ. Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων. ΙΘ'. Ὡ κολοβὲ τράγε ἀπελθε ἐκεῖ, ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεύς θεὸς ἂν φώκας ἐνεμεν, ὅον μετὰ δυσόσμων ζῶων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερφάνηθι διὰ τὴν τῶν τράγων ὁσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς, ἥτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκην. Μίλω δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθείαν ἰοὺς ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. Ἄλλως. Ὡ βάθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ἢ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτά, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἢ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδαρ· ἐν ἐκείνῳ γὰρ, τῷ ὕδατι δηλονότι, ἐστὶν ἐκεῖνος, ἡγουν ὁ Μίλων. Ἰθ' ὦ κόλε] ἀπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἀκέρων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει. ἰ ΚΟΛΟΣ γὰρ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλω, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεύς φώκας ἔβροσκε, καίπερ ἂν θεός.

53. Μή μοι εἴη ἔχων οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἡγουν πλοῦτον· μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγωδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκομένα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. ΤΑΛΑΝΤΟΝ δὲ ὁ ζυγός· χρύσεια πατήρ ἐτίτανε τάλαντα. τάλαντα καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα· ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον.

⁹ μαζῶν] οὐθᾶτων Vat. 3.

¹⁰ οὐχ ὁ Μίλος κ. τ. λ.] Sic verba ordinavit Heinsius s. p. 348. quum antea ita

legerentur: οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος.

¹¹ κόλος] Conf. de hoc vocabulo etiam Arnaldi Lectt. Gr. p. 83.

55. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῆδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἐρμησιάνναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκου. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἔστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμῶν· πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά· πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ἜΣΠΛΑΓΞ, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὑσπληγῆ ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ ² κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερόν, παρθένου τρυφεράς πόθος.

59. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔσχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἔραστῆς.

61. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιρρήματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ' ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐτραγῶδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν προηγουμένως ἤδεν ὁ Μενάλκας.

63. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΑΔΩΝ ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

65. ΛΑΜΠΟΤΡΕ. Ὀνομα κυνός, ἀπὸ τοῦ λαμπρῶν ἔχειν τὴν οὐράν, ἢ πυρράν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσω, ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ἄρειν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρίς ἴσως εἶναι· ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοιοί. λαμπουρίς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ ΨΗΝΟΣ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἥτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β τῆς Ἰλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεῖν βουλευφόρον ἄνδρα. ΣΤΝ ΠΑΙΔΙ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασιν μὴ προσήκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ραθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἐνήβοι κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑΛΑΣ. Τρυφεράς, θαλεράς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιᾶσετε ³ ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἐκφυσιν αὐτῆς, ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη ΦΥΗΤΑΙ, ἤγουν βλαστάνη. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῆ.

72. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταῦτο συναπτούσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας, τουτέστιν, ⁵ εὐόφθαλμος ἢ συνετή. (λέγει δὲ τὴν ἐραστῆσσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἔχθες ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὐμορφον εἶναι ἔλεγε. οὐ περισσῶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ⁶ ἐπέραστὸς τις ἐστίν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλους γυναικῆς ὀρῶσαι

² κάγκελον] κάγκελλον Vat. 3. Est συνετή Cd. Laur. 46. quod probat Warton. Latinum cancelli.

³ ἐνεργοῦσαι κ. τ. λ.] Ἐνεργεῖν τὴν ἐκφυσιν, in herba carpenda exercitari. Illustrat hanc formulam Toupius.

⁵ εὐόφθαλμος] εὐόμματος Vat. 4. καὶ

Theocr. Schol.

⁶ ἐπέραστὸς τις] Hoc τις addidimus ex Cod. Paris. 2758. vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 8.

ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τις ἰδοῦσα ἐπήνεσεν. ΚΑΛΟΝ δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ ΟΥΔΕ ΛΟΓΩΝ. γράφεται καὶ λόγον. οὐ μὲν ἀπεκρίθη αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθη γὰρ τὸ ἐχωρίσθη δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἠδύν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν πικρὸν, ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. * Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην' οἶον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθη ἀτοπον, πικρὸν αὐτῇ, τουτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον. ἀπεκρινάμην αὐτῇ οὔτε τῶν πρὸς τὸ λιπαρόν, οὔτε τῶν πρὸς ἰδουήν. [ΠΙΚΡ. * Ὅπερ τὸ μὴ ἀποκριθῆναι με πικρὸν ἦν αὐτῇ. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων τὸ πικρὸν ἔχουσιν, ἵνα ἦ, οὐ μὴ οὐδὲ ἀπεκρίθη αὐτῇ οὐδὲν πικρὸν, ὡς λέγεται. εἰς ταύτην γὰρ καλῶς εἶποῦσαν οὐδὲν ἔδει πικρὸν ῥηθῆναι. Κρεῖττον ἂν εἴη εἰ τὸν πικρὸν γράφοιτο· ἀπαιτεῖ γὰρ καὶ τὸ μέτρον.]

84. Ἔθλον καὶ αὐτοῖς ἢ σύριγγ ἀπέκειτο, ἦν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἴγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα, ἤγουν τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΥΛΑΝ αἶγά φησι τὴν ἀκέρων. ΤΗΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα τῶν χειλέων ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. Οὕτως ὁ παῖς, ὁ Δάφνης, ἤσθεις ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἤλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤΕΣΜΥΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜΦΑ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μεγάλλας, καθὰ καὶ νύμφη ἢ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον [πόνω] τιτρώσκεισθαι.

93. [ΝΥΜΦ. ΑΚΡΗΒ. Νύμφην τὴν ξενέαν λέγει. * Ἀκρηβος δὲ ὁ ἀρχὴν ἔχων τὴν ἡλικίαν.] ΝΑΪΔΑ. Ἰστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπὸ τίνος νύμφης, ἦν ἡ Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακλευσταμένης δὲ αὐτῷ ἄλλη γυναικὶ μὴ ὀμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραινέσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησιν ἀπείπασθαι αὐτήν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. ὡς πόκα τὰς ξενέας ἠράσσατο Δάφνης. οἱ δὲ λοιποὶ φασιν αὐτὸν ⁸ τυφλωθῆναι, καὶ ἀλάμενον κατακρημμισθῆναι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ.

2. ΩΔΑΣ ΑΡΧΕΟ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορὰ. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα· ὡς καὶ Ὁμηρος·

⁷ Σωσίθεος] Quod hic Scholiastes habet, ad Sosithēi Daphnidem refert Nae-kius V. Cl. in Schedis Criticis. Conf.

Acta Seminarii Regii Lips. Vol. II. p. 391.

⁸ τυφλωθῆναι] τυφλωθέντα Vat. 4.

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ. λέγει δέ· ᾧ Δάφνι βουκολικῶς ἄδε· σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποιεῖ· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθήσάτω.

3. [ΒΟΥ. Βουρὴν θηλυκῶς.] **ΥΠΟ ΣΤΕΙΡΑΙΣΙ.** Ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς ἐπί, ἴν' ἧ, ἐπὶ στεῖραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν ὡς τινες. **ΣΤΕΙΡΑΣ** δὲ εἶπε τὰς οὐτῶ τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται, διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἔκλυόμενον ἢ παρὰ τὸ ἐστερηθῆσαι γόνου.

5. **ΜΗΔΕΝ ΑΤΙΜΑΓΕΛΕΥΝΤΕΣ.** Ἀτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου· ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κράσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν εὐ δίφθογγον, ἀτιμαγελεύντες.

7. **ΑΔΥ.** Ἡδὴ καὶ ὁ μόνχος, καὶ ἡ βοῦς, καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι. καὶ ἐγὼ ἡδύ, μελουργῶ δηλονότι.

9. **ΕΝΤΙ.** Ἔστι δέ μοι πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἢ γὰρ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἔστιβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, **ΝΕΝΑΣΤΑΙ**, ἤγουν ὑπέστρωται, σεσῶρευται δέξματα καλὰ δαμαλῶν λευκῶν· ἀπὸ τοῦ νάω ἢ νῶ τὸ σωρεύω, ἄς τινας, τὰς δαμάλας δηλονότι, τρωγούσας κόμαρον, ὁ λιψ ἄνεμος ἀπέρριψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. **ΣΚΟΠΙΑ** γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἔστι τινα ἰστάμενον τὰ κύκλω περισκέπτεσθαι.

10. [ΤΑΣ. Τῶν βοῶν φησὶ αὐτοῦ τινὰς κατακρημισθῆναι ἀπὸ τοῦ Λιβός. ἢ δὲ σύνταξις, ἀπὸ ἄκρας σκοπιᾶς.]

12. [ΦΡΥΓ. Φρυγανίζω, τὸ τὰ φρύγανα ¹⁰ τυγχάνω.]

13. **ΑΚΟΤΕΙΝ.** Ἀσίπει τὸ παῖδες.

14. [ΜΕΝ. Ὁ ποιμὴν ἢ ὁ Θεόκριτος· μᾶλλον δὲ ὁ ποιμὴν· οὐδὲ γὰρ φανερὸν τὸ πρόσωπον τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα.]

15. **ΑΙΤΝΑ.** Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε· ὡς καὶ Ὁμηρὸς τὴν Ἰδὴν μητέρα θηρῶν ἢ, ᾧ Αἴτην ἢ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ, καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. **ΟΣΣ' ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ.** Ἀπὸ τῆς παροιμίας· ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὄνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὁμηρὸς· Οὐδ' εἶ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα, ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δὲ φησὶ διὰ τὸ πολὺ τῶν γὰρ ὄνειρων ἢ φαντασία δαψιλῆς. [Εὐδαιμονοῦσι γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ πολὺ τοῖς ὄνειροις φανταζόμενοι πλοῦτος βάθος, καὶ δόξης μέγεθος δοκοῦντες ἔχειν.]

19. **ΔΡΥΤΙΝΟΝ ΠΥΡ** τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. **ΧΟΡΙΑ** δὲ τὰ κυτάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παριστᾶ τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾶν, εἶτα

⁹ ἐκλυόμενον] Ita Vat. 3. quemadmodum et Toupius mutabat ἐκλυόμενον, quod antea legebatur. In vett. edd. adscribitur ἐκλυόμενα.

¹⁰ τυγχάνω] Forsitan συνάγω.

¹ ἔγκατα πλήσαντες] ἐν γῆ καταπλάσσοντες Vat. 4.

ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. ² Κρατὶ νεοτρόφοιο γένεας. χόρια τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἐμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύνειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΗΓΟΙ οἱ βάλανοι. [εἶδος δρυός.] εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν τοὺς βαλάνους ἤσθιον ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. ³ εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε, φηγός, κιμερίς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔΟΣ, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. ⁴ οὐ μὲν δὴ νωδὸν φάμεν αὐτό· ἀλλ' ἐκεῖνόν φάμεν νωδόν, τὸν ὀδόντας κτησάμενον, εἶτα ἀσθενεῖα τινὴ ἢ γῆρα ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ΑΜΥΛΟΝ δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ ⁵ σεσῆμένου καὶ ἀποπεπισμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραίνόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τουτέστι, τοσοῦτο φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἀμύλοιο. [Οὐκ ἔχω δὲ μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων, καὶ καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἧτος πλακοῦντος. ἐν γὰρ τῷ πλακοῦντὶ εἰσι καὶ κάρυα.] ⁶ Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδος τι ἄρτου ἐκ τῶν ὀσητανίων πυρῶν γενόμενος. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γενόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΤΟΙΣ. Ἦγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23. ΚΟΡΥΝΑΝ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κᾶρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν. βαρύτερον γὰρ ἐστὶ περὶ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δὲ ἐστὶν ἀμυντήριον, καὶ ἑτερορῥεπές, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπήν ἔχον καὶ βάρος, ἦν τινα ἀγρός τοῦ πατρὸς μου ἀνέθρεψε· ἐν αὐτόρριζον ἦν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟΜΒΩ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. [Τούτου, φησὶν, τὸ κρέας αὐτὸς ⁷ ἐπασάμην μετὰ πέντε μερισάμενος.] ΕΚΕΙΝΩ δὲ φησὶν, ἤγουν τῷ Μεγάλῃ, ἐχαρισάμην ὄστρακον στρόμβου, οὐ τινὸς τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον, ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου

² Κρατὶ] Hæc corruptissima, quæ sunt ex Cratini trochaicis, ita refingenda putat Tourpius:

Κρατίνος·

— Ἄρτυς εὐτρόφου κρέας,

Χόρια τ', ἐμβρύων τε πλήθη. —

Mox αὔξεσθαι legitur in Vat. 4. pro αὔξεσθαι, et paulo post pro ὑπὸ τὸ πῦρ in Vat. 3. ὑπὲρ τὸ π.

³ εἰσὶ δὲ κ. τ. λ.] Kœhlerus hunc locum sic emendat: εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη τέσσαρα, φηγός, κιμερίς, ἐτυμόδρυς καὶ ἀλυφλοῖός. Lenius sic correxeris:—γένη πέντε, φηγός, ἡμερίς, ἐτυμόδρυς, πλατύφυλλος καὶ ἄκυλος· quanquam arbor πρίνος vocatur.

⁴ οὐ μὲν δὴ] Conf. de hoc scholio Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 636.

⁵ σεσημένου] Kœhler scribit σεσειμένου et mox ἐξηραμμένου pro ξηραίνόμενον.

⁶ ὀσητανίων] Sic scripsi pro eo quod antea legebatur σιτανίων. Tourpius malebat ΣΑΤΙΝΟΝ, quæ vox Dorica non convenit Scholiastæ. Conf. Etymol. M. s. v. σιτάνειοι πυροί, p. 711. 43. Stephani Thes. L. Gr. T. iii. p. 795. et de voc. ἄμυλος locum Dioscorid. L. ii. c. 123. a Kœhleio citatum.

⁷ ἐπασάμην] comedi. Correxerit Tourp. Antea legebatur ἐσπασάμην.

πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ὡς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβών, ἐπὶ τούτῳ ἠδέεως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚΟΙΚΑΙ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως, ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ μῦσαι, τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ' ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως μου ἐπὶ γλώσσαν φλύκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ εἴωθε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὐλογον κρίνουσι.

30. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἶθε ἡ σὴ γλώττα μηκέτι ἐμποδισθεῖη. ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφυγδόνες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθεῖη ἡ σὴ γλώττα. ΟΛΟΦΥΓΔΩΝ δὲ ἐστὶν ἡ φλυκτώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰῶθαι λέγειν αἱ γυναῖκες, ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεῶκασιν. ἢ κατὰ τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἧγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἦς τινὸς ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἕαρ ἐξαίφνης ἐλθόν, γλυκύ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35. ΩΣ ΜΕΝ ΟΡΗΤΕ. Γράφεται καὶ οὕς γὰρ ὀρῶσαι, καὶ οὕς μὲν ὀρεῦντι τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὲ φίλοι, ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν· ἐκείνοι δὲ, οὓς τινες οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Ὀδυσσεά φησὶν, ὃν τινα οὐ κατέθελε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα· τοὺς δὲ ἐταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συῶδεις γὰρ ἦσαν καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ¹⁰ ζῶα.

36. [ΔΑΛΗΣΑΤΟ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξε. δαλεῖς γὰρ ἀμαθεῖς.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

1. ΕΡΓΑΤΙΝΑ. ἡ εὐθεῖα ὁ ἐργατίνης, καὶ κλίνεται τοῦ ἐργατίνου. ῥὺς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. βουκαῖον οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω τὸ κόπτω καὶ θερίζω, ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ, καὶ ᾠδῇ· [Τινὲς δὲ τὸν βουκόλον.] βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσι καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν κύριον ὄνομα τὸν βουκαῖον λέγει. ΟΙΖΥΡΟΣ δὲ ὁ ταλαίπωρος· καὶ γίνονται ἀπὸ τοῦ οἰζύς, ἢ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἐξῆς· ὦ ἐπίπνε καὶ ταλαίπωρε θεριστά, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὐθ' ἄμα τῷ πλησίον λήιον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ οὔτε ἑμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις, θερισταῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχη.

2. ΟΓΜΟΝ. Ὀγμος κυρίως ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομῆ, ἧγουν ἡ αὐλαξ,

⁸ ὅτι Nonne ὥστε? [Cf. Schol. ad 1, 14. G. H. S.] Mox pro μέλος in Vat. 4. est μέρος.

⁹ ὀλοφυκτίδα] ὀλοφυκτίδα Vat. 3. [¹⁰ ἰμοῦ ἄλογα. G. H. S.]

ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὐλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ἄροτρον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἡ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομῆ. καὶ ἔστιν ὄγμος οἶον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὁμηρος· Ὁγμον ἐλαύνοντο ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙΟΤΟΜΕΙΣ. Ἀντὶ τοῦ θερίζεις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῆ τοῦ η εἰς α, καὶ συναίρεσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. ΚΑΚΤΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙΛΙΑΝ. Δεῖλη ἐφά, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δεῖλη δὲ ὄψια, ὅτε πρὸς δυσμᾶς κατέρχεται. ποταπὸς ἡ γενήση κατὰ μεσημβρίαν καὶ δεῖλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν στίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τοῦτο δηλοῖ. [Ἄλλως. ποταπὸς ἔση προϊούσης ἡμέρας, ὅτι νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος; καὶ εἴπερ σε καὶ τὸ καῦμα ἐκλύει περὶ τὴν δεῖλην;] Ἄλλως. πῶς φησὶν οὐκ ἀργότερος ἔση προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος, καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὐλακος οὐδέν. ΑΥΛΑΚΑ δὲ τὸν ὄγμον φησὶ· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑΜΑΤΑ. Τουτέστι μέχρις ὄψιας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὄψε, καὶ μόλις θερίζων, ἢ ὁ καρτερικός, ὁ μέχρις ὄψιας δεῖλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγεται· ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελυῖσθαι, ὄψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέστι μέχρις ὄψιας θερίζοντα καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤΡΑΣ ΑΠΟΚΟΜΜ'. οἶον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ΑΤΕΡΑΜΝΟΥΣ γὰρ τοὺς σκληροὺς φασί, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἀπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τειρομένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛΕΠΟΝ ΧΟΡΙΩΝ ΚΥΝΑ ΓΕΥΣΑΙ. Παροιμία τοῦτο ἔστιν ἐπὶ τῶν γευσασμένων ἢ ἐφετοῦ τινὸς, δυσασπαστάως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἢ τις καὶ ἐτέρως λέγεται. χαλεπὸν φασὶ μαθοῦσα κύων σκυτοτρωγεῖν· ὡς περ φησὶν ὁ γευσάμενος χορίου κύων δυσασποδιωκτὸς ἔστιν, οὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικῶν πάθους γευσάμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μὲν φησὶν ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις· ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΕΚ ΠΙΘΩ ΑΝΤΑΗΣ. Τουτέστιν, οὕτως ἐν περισσίᾳ ζῆς, ὥστε σε καὶ ἐρᾶν. ἢ εἰρωνευόμενός φησὶν, ἐκ περισσίᾳς, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγῆνων. ἐγὼ δὲ οὐδ' ἄλλο ὄξος ἔχω. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περισσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ καὶ πλουσίων ἀπολαύεις

¹ ὄρχον] ὀρδίνιον Vat. 3. Vide scholion ad v. 5. Locus Homeri, qui mox citatur, est Iliad. xi, 68.

² γενήση] ἔση Vat. 3. 4.

³ ἐφετοῦ] Vox ἐφετοῦ, quam hic usurpat Scholiastes, in rarissimis est. Est autem ἐφετόν, quod summo studio appeti-

mus et exoptamus. Verbum cognatum (ἐφετῶς) agnoscit Polybius, lib. i. p. 134. Τουρ.

⁴ ἢ] τοῦτο Vat. 4. Ex eodem codice proxima, quæ antea ita legebantur, ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω, correxi.

τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἴνου κεραννύμενος πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, ἄτε ἀργία συζῶν, ὁ δὲ μῆδ' ὄξους ἔχων πιεῖν, καὶ τὸ πόνη μαχόμενος, οὐκ ἐρᾷ.

14. Πάλαι φησὶν ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλά, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἵ ἀπὸ θυρῶν ἴν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόρρω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ΑΣΚΑΛΑ, τουτέστιν, ἄπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἡμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δέ, σκαλίδος, ἐργαλεῖον γεωργικόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15. ΤΙΣ ΔΕ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἔρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει· ἃ Πολυβῶτα. ἀθῆλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τοῦ Πολυβῶτου λέγει. ἢ τοῦ Πολυβῶτου οὖν φησὶ λυμαίνεται με· ἢ τις πρώην θειρίζοντων ἡμῶν παρ' ἸΠΠΟΚΟΩΝΤΙ, ἢ παρ' Ἰπποκίω (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἰπποκόωντι γράφων λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἰπποκίω, λέγει οὕτω καλουμένῳ. [Ἄλλως. Τίς ἄρα σε, ὦ πολυβῶτα; ὦ πλούσιε, συνεκδοχικόν. Πολυβῶτην δὲ εἶπεν αὐτὸν διὰ τὸ πλοναχῶς πολυβωτεῖν. Ὡ πολυβῶτα πολλοὺς ἔχων βόας. Ἄλλως. Τοιγαροῦν διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐλύεσθαί με ἀπὸ σποροῦ, ἤγουν ἀφ' οὗ ἔσπειρα ἀτημέλητά εἰσι πάντα τὰ χωράφιά μου καὶ ἄσκαλίστα, οὐ μόνον τὰ πόρρω, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ θυρῶν.]

17. ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ τὸ εὔρε θεὸς τὸν ἀλιτρον, καὶ τὸ εὔρε θεὸς τὸν ἀλιτρον λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἀμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἀμαρτωλῶ σοι ὄντι, δικαίως περιήλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέτωκας οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ χροῖξ εἶται ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται. ἃ ΚΑΛΑΜΑΙΑ δὲ ἀντὶ τοῦ ἢ ἀρουραία. ἔστι δὲ ἀκρις ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται ΜΑΝΤΙΣ. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχυρὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθινηκυῖαν, τοῦτό φησιν. ἢ τὴν ἐπιβλαβὲς καὶ χαλεπὸν ὀρώσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Δυκούργου ἢ Αἰσχύλου τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὲ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήμεις τοὺς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτοῦς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινούσα. λέγει δὲ, ἢ μάντις ἢ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροῖξεται καὶ πλησιάσει τῷ χροῖ τοι, καὶ σοῦ. ἀντὶ τοῦ ἢ εἰοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συνευνασθήσεται σοι. τινὲς φασὶν εἰκάσαι τὴν Βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἀκρις συγκοιμηθήσεται σοι, ἢ ἔστιν ἰσχυρὴ καὶ λεπτὴ καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα οὖν φησὶ καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν στάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι

⁵ ἀπὸ θυρῶν] πρὸ τῶν θυρ. Vat. 3.

⁶ ἀσκάλιστα] F. ἄσκαλτα vel ἄσκαλευτα. [Cf. ἀκτένιστος. G. H. S.]

⁷ Αἰσχύλου] deest in Vat. 3. ibidemque legitur προσβλέπει. Forsitan vera lectio est, προσβλέπει εἰς τι τῶν ζ.

κακόχρους καὶ πρασίζουσα οὖσα, οἷς ἂν ὀντρανίσση ζώοις, κακὸν προμη-
νύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἢ εὐκυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένη, τῇ
πρὸς μαντείας ἐπιτηδεῖα, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα
τουτέστιν, ἢ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεται σοι.
[Ἄλλως. Μάντις ἢ καλαμαία, διὰ τὸ μὴ λευκὴν εἶναι, ὡς οἱ Σύροι καὶ
Αἰγύπτιοι.]

19. ΤΥΦΛΟΝ τὸν Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν
διάνοιαν. Δῆμητρος δὲ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν
καρπῶν περιουσίᾳ ἢ εὐφορίᾳ ἡμῶν ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν
ᾠρηθῆναι φασιν, ἵνα μὴ βλέπων ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται· οἱ
δὲ τυφλὸν αὐτὸν φασὶ διὰ τὸ ἀκριτον. ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυ-
μέριμος. τὸ γὰρ ὉΦΡΟΝΤΙΣΤΟΣ ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφρόντιστος. τὸ α ἐν-
ταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστι τὸ πάθος τῶν ἐρώτων· οἱ γὰρ
ἐρῶντες ἐκτῆκονται ταῖς φροντίσι. Σημείωσαι, ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά
φασιν, τὸν Ἐρωτα καὶ τὸν Πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν ἐστὶν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς
δυσειδοῦς, ἢ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅπερ ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ
ἔρως τυφλός· ἢ γουον τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ καλὰ
ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλεῦτος τυφλός. παρερῆχεται γὰρ τοὺς καλοὺς
καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓΑ. Ὅρα ἵνα μὴδὲν ἀλαζονικὸν εἴποις.

21. ΜΥΘΕΤΜΑΙ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι. σὺ δὲ μόνον θέριζες τὸ λῆιον.
καὶ ἔνεκα τῆς κόρης μελώδει, τραγῶδει. οὕτω γὰρ ποιῶν ἥδιον ἐργάσῃ
ὅτι μουσικὸς ποτε ὑπῆρχες.

22. [Καὶ τὶ φιλικὸν μέλος εἰς τὴν κόρην ἀνάκρουσον.]

24. Ὡ Μοῦσαι Πιερίδες, ἤγουσιν αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ οὔσαι· συνυμνήσατε
σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παιδα. ὦν τινῶν γὰρ πραγμάτων ἀψεσθε θεαί, πάντα
καλὰ ποιεῖτε.

26. Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
[Σύραν καλέουσι πάντες διὰ τὸ ἥκιστα λευκὴν αὐτὴν εἶναι.] ΑἰΟΚΑΤΣ-
ΤΟΝ, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. ¹⁰ μελίχρουν δὲ, ἤγουσιν εὐκυῖαν κατὰ
τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρουν· τοιοῦτον γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ χρῶμα
τοῦ σίτου, ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ
δὲ ΜΕΛΙΧΛΩΡΟΝ, οἶον, μελανοχρῶτα, ἡρέμα καὶ οὐ λίαν μέλαιναν.

28. Τὴν ὑάκινθον φασιν ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ
ἐν Τροίᾳ μανέντος· διὰ τοι τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν
τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. διὰ τοῦτο οὖν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ
γραπτὴ ὑάκινθος, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη,
δηλονότι τὸ αἶ, αἶ· εἶναι δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένων.
Φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασὶ τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίας,
περιπεσὼν τῷ ἔξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνει. ¹ εἰς τὸν

⁸ ὀντρανίσση] Wartonus et Toupius recte,
opinor, scribunt, ἐνατενίσση. quodcumque
animal adspexerit locusta, malum ei prae-
nuntiat.

⁹ ᾠρηθῆναι κ. τ. λ.] δ' ἐπηρώθη, ὡς
φησιν Ἀριστοφάνης. Vat. 4.

¹⁰ μελίχρουν δὲ κ. τ. λ.] Warton. citat
ad h. l. Manuel. Moschopol. περὶ σχεδῶν
p. 64. edit. Steph. et Reinesius Plutarch.
de discr. amici et adulat. cap. xviii. extr.

¹ εἰς τὸν κ. τ. λ.] "Altera lectio est
alterius emendatio. Sed neutra vera est.

Εὐφορίωνα φεῖδων εἶπεν. [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται.] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ² αἰοιδῶν, Ῥοιτεῖης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο, Εἶαρος ἀντελλομένου γεγραμμένα κωκίουσαν.

29. ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Ἦγουν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

30. Ὁ ΚΥΤΤΙΣΟΣ φυτὸν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου αἱ γέρανοι φαίνονται· ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ μανίαν ἔχω.

32. Εἶθε ἐκεκτῆμην τὰ Κροῖσου, ἀμφοτέροι ἀν ἤμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ ΠΕΠΑΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ΣΧΟΙΜΙ Δ' ΕΓΩ ΚΑΙ ΚΑΙΝΑΣ ΕΠ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΜΥΚΛΑΣ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὄθεν καὶ ³ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὐρόντος. γράφεται καὶ σχῆμα δ' ἐγὼ. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὄρχοῦμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποιοῦν ἑμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα· ἢ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἀν ἔχουσα σχῆμα ὄρχηστοῦ, καὶ ⁴ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοί εἰσιν, οἶον, εὐρυθμοὶ καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι [κυβευόντων].

37. ΤΡΥΧΝΑ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἢ φωνὴ σου δὲ μαλακὴ ἰσοικυῖα τρύχνω. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἢ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιτζάνα, ἰκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἶπῶν. ΟΥΚ ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΛΑΣ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος ἐν ἤθει φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα· τὸν βουκαῖον, βουκον καὶ βῶκον εἰπῶν ὑποκοριστικῶς.

39. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς εὐ τὸ τῆς ἀρμονίας εἶδος ἐρύθημην ὁ βουκαῖος.

40. ΠΩΓΩΝΑ, τὰ γένειά φησιν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικός, ὅτι τὰ γένειά σου μωραίνουσιν. ἡλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

Scribendum, eis ὃ Εὐφορίων ἀπιδὼν εἶπε· Πορφυρέη ὑάκινθε.—Ad Ajacis mortem respexit Euphorio. Quæ mens Scholiastæ. Euphorionis autem versiculi, quos laudat Scholiastæ, ita legendi et distinguendi sunt,

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν φάτις ἐστὶν αἰοιδῶν

Ῥοιτεῖης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο Εἶαρος ἀντέλλειν, γεγραμμένα κωκίουσαν.

Quod vulgo legitur μία φάτις αἰοιδῶν, contra metrum est. Nam vox φάτις semper primum corripit, de quo consulerendus Suidas. Est autem Αἰακίδαο εἶαρος ἀντέλλειν, ex Ajacis sanguine nasci. Quod et recte observavit doctissimus Hemsterhusius ad

Theocr. Schol.

Lucianum. Hesyclus, Εἶαρ, αἶμα ἢ ψυχὴ· Vocem non semel usurpat Callimachus. Optime Scholiastæ. Ἔνασι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος Αἰαντός φασὶ τὴν ὑάκινθον." Toupus. Ante Toupium in hoc loco emaculando elaborarunt Heinsius (Lectt. Theocr. p. 351.), Casaubonus (Lectt. Theocr. p. 264. p. 101. Reisk.). Salmasius ad Solin. Tom. ii. p. 860. (1042). conf. Stephani obs. edit. Theocr. min. p. 204.

[² F. φῆμις. G. H. S.]

³ Ἀμυκλαῖον παιδίον] i. e. Hyacinthus, quem Amyclis oriundum disco interfecit Apollo. Conf. Toup. ad h. l.

⁴ ἐν ἀμφοτέροις κ. τ. λ.] ἐν τοῖς ποσὶ φοροῦσα ὑποδήματα Vat. 3. 4.

41. **ΘΑΣΣΑΙ.** Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηγεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ἂν ἐρωτικῶν ἄδει. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκκιῶν. θέασαι δὲ φησι καὶ ταύτην τὴν τραγωδίαν τοῦ Αυτιέρσου, ἣν μέλλω ἄσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Αυτιέρσης ᾤκει Κελαινῶν τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ἂν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων εὐχαῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἐσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνειλῶν ἦδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔρριψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμὸν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν ἄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. τοῦτον δὲ φησὶν Ἀπολλόδαρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω· καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἴουλος, ἀφ' ἧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν θεριστῶν ᾠδὴν Αυτιέρσας. εἶτα ἐξῆς ἄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Αυτιέρσου ᾠδὴν φησί. [Ἄλλως. Θέασαι φησι καὶ ταύτην μου τὴν τραγωδίαν, ἣν περὶ τοῦ Αυτιέρσα μέλλω ἄσαι.]

42. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Αυτιέρσου ᾠδή.

44. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἐπομένους, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεδουμέντας. **ΔΡΑΓΜΑΤΑ** δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σταχύων τὴν ἀριστεράν, παρὰ τὸ δρᾶττειν. ὅθεν καὶ δραχμὴ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. **ΑΜΑΛΗ** δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν ἢ καὶ διακοσίων.

45. **ΣΤΚΙΝΟΙ.** Ἦγονι ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον εὐθραυστον, ἀσθενὲς καὶ ἀδύνατον. ὅθεν καὶ παροιμία, συκίη ἐπικουρία, ἢ μηδὲν ἀφελούσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

46. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλας θημονοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχους ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. **ΚΟΡΘΟΣ** δὲ τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθον τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῆ, τοὺς στάχους σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινὲς αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἔωσι, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνεται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμείνη. ἡ κόρθος δὲ κλίνεται τῆς κόρθους· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. Ἐτέρα παραίνεσις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γὰρ ἐστὶν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾶν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. **ΚΑΛΑΜΗ** δὲ τὸ κατωτέρω τοῦ στάχους, ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἀτμητὸν ὑπολιμπάνεται.

50. Δεῖ φησὶ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν· τοὺς δὲ ἀμῶντας ἄρτι λευκαينوμένης τῆς ἡοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. **ΕΛΙΝΝΥΣΑΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΥΜΑ.** Ἦτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδύναι. τὸ θέμα ἐλιννύω τὸ βραδύνω. οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυθαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομάς ἀφικνείται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. **ΕΥΚΤΑΙΟΣ.** Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ

αὐταρκες ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκατῖος ἀπευκ-
τὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

54. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ὀλίγην τροφήν αὐτῷ
παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ΕΠΙΜΕΛΗΤΑ ἀντὶ τοῦ ὧ ἔργοδοτα ὃν δὴ
ἔργοδοτήν φιλάργυρόν φησι. Τὸ δὲ τὸν ΦΑΚΟΝ ΕΨΕΙΝ παρ' ὑπόνοιαν.
ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας. ἢ κάλλιον ὧ ἐπιστάτα ἔψειν σε τὸν φακὸν ὀλο-
κληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ΕΠΙΤΑΜΗΣ, ἤγουν σχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων
αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς
κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ ἢ καλὰς
ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου.
ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνος ἐστὶν ὁ λόγος τὸ ἢ καλὰς ἄμμε
ποῶν μέχρις ὧμοι τοῦ πῶγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ
μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ Λυτιέρ-
σα λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα
καταπρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἐξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος, ἦται τὸ
ταῦτα χρῆ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως.
Ταῦτα χρῆ μοχθεῦντας] ταῦτα, τὰ μέλη τὰ προσηρημένα δηλονότι,
χρῆ τοὺς θερίζοντας ἄδειν, καὶ οὐχὶ ἔρωτικά, ὥσπερ σὺ ποιεῖς βουκαῖε
δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ
τοῦ ἔρωτος; ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπάνω ταῦτα συνάπ-
τουσι.

57. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου, ὧ Βάττε, τοῦ πτωχοῦ, προσῆκόν ἐστι
τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένη. ἢ ἀνισταμένη
ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἔμοι. τὸ δὲ ΔΙΜΗΡΟΝ ἀντὶ τοῦ πτωχόν, ἢ χρῆ
δὲ σε τὸν σαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ
κοίτῃ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ.

1. ΟΥΔΕΝ. Ὁ νοῦς οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, ὧ
Νικία, εἰ μὴ ἢ παιδεία, καὶ αἱ μούσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς
διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρήτο. καὶ ⁶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν
Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐν-
τελλόμενον τοῖς δελφίσι, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν
ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος Ὡς ἀγαθὸς Πολύφραμος ἀνεύρατο τὰν
ἄοιδάν, Αἰ μούσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Ἄλλως. Ὡ Νικία, οὐδεμία
θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὰ αἱ μούσαι. αὐταὶ γὰρ θεραπεύ-
ουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς
τοὺς ἀνθρώπους· δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὔρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ
τοῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου
παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα
μελουργῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας νέος

⁶ Φιλόξενος] Conf. Valcken. ad Idyll. hujus vers. 7. et Toup. Addend. ad Idyll.
xii. 26.

ἂν καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῶν γενειῶν ἐν τῷ πάγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἠγεῖσθαι πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ οἷες αὐτοῦ ἄδοντος ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανήλθον εἰς τὸ ΑΓΑΙΟΝ, τουτέστιν εἰς τὴν μάνοραν. αὐτὸς δὲ καθήμενος ἦδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἔλκος, ὅπερ ἐπέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. Ἰστέον ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι ΧΡΙΣΤΑ, ἦγουν, ἄπερ χρισίμεθα εἰς θεραπείαν τὰ δὲ ποτά, ἦγουν ἄπερ πίνομεν τὰ δὲ ΕΠΙΠΑΣΤΑ, ἦγουν, ἄπερ ἐπιπάττομεν.

3. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἔρᾶν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος ἦγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία· καὶ σύντομον τὸ μουσικόν εἶναι τινα.

4. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει ἡ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγε- νέσθαι φιλοσοφίας ἢ παιδείας.

7. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥάδιον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ἀδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συρρα- κούσιός ἐστι. δοκεῖ δὲ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσεῦς περὶ Σικελίαν ποῦ γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη ἡράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν ἢ ἡράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων οὔτε μήλων. ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ΡΟΔΩΝ δὲ τῆς γυναικείας ἤβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει· ὡς ἧ Κρατίνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἦδομαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιά καὶ μῆλα καὶ σέλινα καὶ σισύμβρια. ΟΤΔΕ ΚΙΚΙΝΟΙΣ, τοῖς μαλλίοις, τῇ κόμῃ· ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται· Ὡσπερ ἐγχείλει χρυσοῦς ἔχων κικίνους.

12. ΑΓΓΑΙ ἀντὶ τοῦ μόναι· Ὀμηρος· Τυδεΐδης δ' αὐτὸς πονέων. ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. Ἀλλὰ ἑτερωμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εὔρε ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τουτέστιν τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς μέλη τινα συνετίθει ἐμμούσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟΒΑΛΛΗ. Μισεῖς, ἀπορρίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ τὸ ἀπορρίπτω· προσβάλλω τὸ προσκρούω· ὡς τὸ προσβάλλουσιν οἱ πολέμοι τῷ τείχει τῆς πόλεως· περιβάλλω τὸ ἐνδύω ὅθεν καὶ περιβολὴ τὸ ἐνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. Τυροῦ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀπτικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΤΡΟΤΕΡΑ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρεμένος· καὶ γαυ- ριᾶ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται. ἐκ τούτου συγκριτικόν, γαυρότερος καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ, σκληροτέρα ἄωρου σταφυλῆς. ΟΜ- ΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος σταφυλὴ καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία· ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἐλαιον, τὸ ἐξ ἄωρων ἐλαιῶν γενόμενον, ὃ δὴ πινόμενον τοὺς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατέας ἔλμινθας ἀναίρει.

⁷ Κρατίνος] Cratini locum ita scribit stophane, ut videtur, desumptum, ita dige-
Toupius :

Ὡς ἐσθίων συνήδομαι τοῖς σιτίοις

Ἄπαντα δ' εἶναι μοι δοκεῖ ῥοδωνιά,

καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια.

— Ὡσπερ ἐγχείλει ἔχων
Χρυσοῦς κικίνους. —

Idem fragmentum quod sequitur, ex Ari- ⁸ τερωμένος] Correrit Toupius. Antea
legebatur τετραμένος.

24. ΠΟΛΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ λευκόν. οἱ γὰρ λύκοι αἰθαλώδεις τὴν χροίαν ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκοῦς· ἢ πολιοῦς, ἀντὶ γεραιούς καὶ παλαιοῦς.

27. Τὸ ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἀχρήστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχους δρέπομεν.

28. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. Τουτέστιν εἰμὶ σιμός. σιμός δὲ ἐστὶν ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥίνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥάθωνας. γρυπός δὲ ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἰέρακος.

34. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ἂν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδής, ποιμὴν εἰμι προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά· καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινόν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἢ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ βδάλλω τὸ αὐτό. [AKP. Ἦγουν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τοῦ χειμῶνος, ὥστε ἄκρον ἐνταῦθα, ἢ ἀκμὴ τοῦ χειμῶνος. ἢ ἄκρον λέγει τὸ τέλος φθινοπώρου, ἀρχὴν δὲ τοῦ χειμῶνος.]

37. ΤΑΡΣΟΙ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός· ἐν ᾧ τινι δηλονότι ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλάπων.

39. ΓΑΤΚΥΜΑΛΟΝ. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκὺ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ἄδω, τουτέστι διὰ μελουργημάτων ἐγνωμιάζω. Ἄλλως. καὶ φησιν οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλάπων, ὕμνων τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον, ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δὲ ἐστὶν ὡς μελίλωτον. ἐστὶ καὶ μήλου γένος. Ὁ Σαπφῶ· Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρω ἐπ' οὐδῶ.

40. Τοῦτο ἐρεθιστικόν, ἤγουν παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ΑΜΝΟΦΟΡΩΣ γὰρ ἀμνίδας καὶ βρέφη φερούσας. ἢ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ. γράφεται γὰρ ἐν τισὶ καὶ οὕτω. ΜΑΝΝΟΣ δὲ ἐστὶν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον ¹⁰μαννάκιον.

41. Καὶ σχύμους ἄρκτων τέσσαρας.

42. Ἄλλ' ἐλθε πρὸς ἐμέ· καὶ οὐχ ἦττον ἐμοῦ ἔξεις· δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ΡΑΔΙΝΟΝ τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκάλως δονούμενον.

46. ΜΕΛΑΣ ΚΙΣΣΟΣ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ

⁹ Σαπφῶ] Sapphus versiculus Toupio ita scribendus videtur:—Ὡς γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρω ἐπ' οὐδῶ. Adde Casaubon. Lectt. Theocr. p. 264. (p. 102. Reisk.)

Spanhem. Callim. ii. p. 684. Wolfii Sapphon. p. 76.

¹⁰ μαννάκιον]. Warton. scribit μανιάκιον. Recte. Conf. Hesych. V. ΜΗΝΙΣΚΟΙ.

¹ Κρατῖνος καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν, οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον πρὸς παιδοποιεῖαν φασὶ συντελεῖν.

47. Ἰστέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας ἐξ ἐνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους ἐστὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιῶν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος, τῆς χιῶνος τηκομένης, βεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤΟΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα· ἀμβροσία, τροφή θεῶν, ὡς φασὶν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. Ἦγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεις ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκῆν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσσημαι, ἔστι μοι ξύλα δρυῖνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, οὗ γλυκερώτερον οὐδὲν ἐμοί, ὑπὸ σοῦ ὑπομείναιμι ἂν ἠδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐργῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἠδέως φέρουσιν.

54. Ἀπορῶν ὁ Κύκλαψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐργῶν Νηρηίδος τῆς Γαλατείας φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἂν μὴ τὸ στόμα ἦθελες.

56. Ἐφερον δὲ σοὶ καὶ ἐρωτικά σύμβολα, κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθεῖην φέρειν σοὶ ἀμφοτέρα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσὶ, τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα τοῦ χειμῶνος. ΜΗΚΩΝ δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ καὶ ἀνήφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κούδεα.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ ² πλατάσσειν, ὃ ἐστὶ ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπιχρυσθεῖη.

60. Λεῖπεται τοίνυν, ᾧ κόρη, ἐπεὶ οὐ βραγχία ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰχθύς ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν καὶ κολυμβᾶν, ἕανπερ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω, τί γλυκὺ ἐστὶν ὑμῖν, ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι, τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63. Τὸ πᾶν εἶθε ἐξέλθοις, ᾧ Γαλάτεια, καὶ ἐξελθούσα εἶθε λήθην λάβοις, ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν· καὶ εἶθε βουλευθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν καὶ εἶθε βουλευθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, ³ πυστίαν δραστηκωτάτην ἐμβαλούσα.

¹ Κρατῖνος] Quum Cratini nullus hic locus sit, Toupius, ut jam antea Reinesius, legit Κρατεῖας—φησὶ συντελεῖν. Fuit Crateus medicus et herbarius antiquissimus, de quo confer Sprengeii Historiam rei herbariae, Tom. i. p. 126. sq.

² πλατάσσειν] Sic emendamus cum Wartono e Stephani Thes. Gr. L. iii.

col. 356. a. Adde Suidam, v. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΟΝ. Vulgo πλάσσειν, quod tuetur Riemer. in Lex. Gr. s. v.

³ πυστίαν] Dicitur πυστία, πυστία et πυστία. Conf. Toup. ad h. l. In nostro loco antea legebatur πυστίαν, quod in πυστίαν mutat Lamb. Bos. Animad. p. 133.

67. Ἡ ΜΑΤΗΡ ἈΔΙΚΕΙ ΜΕ, ὅτι οὐ μαστροπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυκος θυγάτηρ ἢ Θάωσα, καθὼς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀγροικικὸν καὶ ἀφελές τὸ ἦθος, ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγέουσα τὴν ἐμὴν ἐραμένην πρὸς ἐμέ· καὶ ταῦτα ὀρώσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχυανόμενον καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἐκάστην ἡμέραν. διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλοπῆσω αὐτὴν, προφασισζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλὴν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐ [ἡ μήτηρ] φροντίζει.

70. Ὡσπερ συστράφεις καὶ ἀλγίσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται. ποῦ τὰς φρένας, ὡς Κύκλωψ, ἐκπεπετασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις; ἐὰν ἀπελθῶν καλαθίσκουσ συμπλέκης καὶ πόαν θερίας τοῖς ἄρνοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονημώτερος.

75. Ὁ νοῦς· τί πρὸς ἀμηχανίαν ⁴τρέπη; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπῶν τάνετοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει. τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε· ἤγουν, τὴν ἀγαπῶσαν φίλει.

77. [ΚΙΧΛ. Γελῶσι δὲ πᾶσαι, ἐπὶ καὶ ἀκούσωμαι αὐτῶν. ἴσως δὲ καταγελῶμαι αὐταῖς.]

80. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. οὗτος ὁ Πολύφημός φησι μετεχειρίζετο τὸν ἔρωτα, ἐθεράπευε μελουργῶν.

81. Εὐχέρεστερον δὲ διέζη, παρὰ ἕμισθον δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι, ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΒ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἀίτης. γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἐνὸς γὰρ προσώπου προάγεται ὁ λόγος, τουτέστι τοῦ Θεοκρίτου. διαλέγεται γὰρ ὡς ἔραστῆς πρὸς τινὰ ἐρώμενον, οὐ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησίν, ἤλθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποτῶν. ἔστι δὲ Εἷσπνιλος ὁ ἔραστῆς, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον· Ἀίτης δὲ ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. εὐχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιτο ἀοίδιμοι. ἐπαίνει δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τιμηκίτας τὸν Διοκλῆν παιδραστοτὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι, καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας ἔστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ. καὶ ἀπέρχεται πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. Ὡ φίλε μοι νέε, ἤλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἰσηκεν, ὅτι βραδέως ἤλθες. [Ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀφ' οὗ οὐκ εἶδόν σε. καὶ συντάσσεται οὕτως· Ὡ φίλε κοῦρε, σὺν νυκτὶ τρίτῃ καὶ ἀοιδίμους, ἤγουν μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας.]

2. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδουράμενοι γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὀμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγήρασκουσιν· ἢ οἱ δὲ ποθούντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερηθῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

7. Ὅσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἢ ὅς τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἢ παρθένος προτιμωτέρα τῆς πολυγάμου γυναικός, ὅσον

⁴ τρέπη] Debetur Toupio pro τρέπει. μισθον δοῦναι· quod nihil impendisset.

⁵ μισθον δοῦναι] Toupius legit παρὸ μη Particulae παρὸ secus accepit.

ταχυτέρα ἢ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἢ ἀηδῶν γλυκυτάτη, εἰς τὸ ἄδειν δηλονότι, τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανείς σὺ εὐφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σέ, ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὡσπερ καὶ ὄδοιπόρος, τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιᾶν δένδρου κατέφυγε.

8. Ὡς ἂν τίς φησι φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιᾶν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω καὶ γὰρ σοὶ προσαναπαυσάμην ἀσμένως.

10. Εἶθε φησὶν ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους [ἡμῶν] ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων περιβόητος ἡμῶν ἢ φιλία ἦ. ἢ, εἶθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιτο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως, γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἔσομένοις λόγος ἀδόμνος· ὅτι δύο τινὲς ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

11. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἔσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι ἦτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδῆ, ἦτοι ὁ ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙΩ ΔΗ ΤΙΝΕ. Τοῦτο ὡς τοὺς προγενεστέρους ἵνα οἱ μεταγενεστεροὶ τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες λέγωσιν, ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι, ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακῶνων λεγόμενος Εἰσπνιλιος, τουτέστιν, ἔραστής, ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν Αἰτᾶς, τουτέστιν, ἐρώμενος· οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἰσοῦ ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἰσπνιλιος ὀνομαζόμενος· οὗτοι γὰρ τὸν ἔραστήν Εἰσπνιλὸν φασὶν ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Αἰτή, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόρροπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοστάθμου. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάσαι ἀνδρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο. ΑΜΥΚΛΑΙ δὲ πόλις Λακωνικῆ. [Ἀμυκλαῖσδων, ὁ τῆ τῶν ἑπτὰ Ἀμυκλαίων χρώμενος διαλέκτωρ, ἀντὶ τοῦ τῶν Λακῶνων. οὗτοι γὰρ φασὶν ἐμπνεῖν τὸ ἔραν. Ἀμυκλαὶ δὲ πόλις Λακωνικῆς. Μυκλαῖσδων δὲ φησιν, κατὰ μετὰ θέσιν τοῦ ἀμυκλαῖζων. ἰσπνιλιος δὲ ἀπὸ τοῦ εἰσπνεῖσθαι.]

15. [ἸΣΩ ΖΥΓΩ, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ὥστε μῆτε γεγονέναι ἕτερον τρόπον τινὰ ὑπὸ τοῦ σταθμοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ ζυγοῦ μετήνεκται· εἴ τι ἴσον ἐστὶ καὶ ἕτερορρέπες.]

17. Εἶθε γὰρ τοῦτο ὧ Ζεῦ γένοιτο υἱὸς τοῦ Κρόνου. ΑΓΗΡΩ. Ἡγουν, ὧ Ζεῦ καὶ ὧ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναι φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις διὰ μνήμης εἶναι καὶ ἄδεσθαι καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἢ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὧ ἀθάνατοι, ἦγουν διὰ μνήμης ὑπάρχομεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἶθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὄλους γήρας γεγευμένοι· εἰ δὲ συμβαίῃ ἡμᾶς θανεῖν δηλονότι, εἶθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ἄδου, μετὰ διακοσίας γενεάς, ὅτι ἢ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου τοῖς πάντων ἐγκείται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἡϊθέων, στόμασι δηλονότι.

20. Ἄλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ οὐρανίωνες ὑπέργεροι τούτων, τουτέστιν, ἰσχυρότατοι βοηθοί, ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλόν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥίσις τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τοῦ ψεύδους σύμβολα.

⁶ ἄκουσμα] Toupius scribi jubet ἄσμα.

⁸ ὥστε κ. τ. λ.] F. ὥστε μηδὲ γεγονέναι

⁷ Ἀμυκλαίων] Antea legebatur Ἀμυκλῶν. Corcizit Toupius. ἑτέρωστε τροπὴν τινα.

Ἄλλως. ἐγὼ δὲ σὲ ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ· οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς σεῦσμα γενήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φύσιμενα ψυδράκια ψεύσματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. Φύσκει ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι Ἴονθοι, ἢ ὄνθιοι, ὡς κατὰ τὸ ἄθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ὡς ψυδράκια ἐκάλουν, καὶ οἱ Σικελιώται τὸν ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. Ἴονθος δὲ λέγεται παρὰ τὸ ὄνθος, οἶονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσης, ὁ λόγος ὁ τράσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας, καὶ ἐπανήλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. Νισαίους τοὺς πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἢ Νισαία· ἀφ' οὗ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίοιο, ἰσονοικήσαντες αὐτῷ. ΑΡΙΣΤΕΤΟΝΤΕΣ. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

28. Μακαρισθεῖητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθηνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρον φιλόποις ὑπερφυῶς ὢν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκείνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγωνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα ἑαυτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. εὐ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες καὶ τὰ ναυτικά ἀριστεύοντες, ὠτυχεοῖτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν περισσώτερον τῶν ἄλλων τιμήκατε, ἔραστην παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων θεθεῖκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χεῖλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χεῖλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Ὄντως ὁ κριτὴς φησὶν εὐχεταὶ τῷ Γανυμήδει, ἵνα ἐπιτήδειον ἔχη τὸ στόμα πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσόν, εἴτε καλὸς εἴτε καὶ μῆ, ἢ λεγομένη χρυσᾶ, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὕρισκομένους. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· εὐχεταὶ τῇ Λυδίᾳ πέτρα ἴσον ἔχειν τὸ στόμα, ἢ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσόν δοκιμάζουσιν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΔ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἔλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιδάγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς τὸν Ἔλαν καὶ Ἡρακλέα, τοῦ μὲν Ἔλα ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους

⁹ οὐ ψεύσομαι] Wartonus ante οὐ ex cod. addidit ὅτε, quod non ferendum.

esse monuit. Etiam praecedentia non integra videntur.

¹⁰ συνοικήσαντες] συμβοσκήσαντες Vat. 3. Paulo ante scripsimus Νισαία pro Νίσα· quod etiam Wartonus reponendum

αὐτῶν] αὐτὸν Vat. 3. et mox pro eodem αὐτῶν idem habet αὐτοῦ.

τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τοῦ Ἔλα βάσανον. Θεοκρίτου Ἔλας Δω-
ρίδι.

6. ΑΙΝ. Τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τῆς λῆς. καὶ ² Ὅμηρος· Ἐπὶ τε λῆν
ἤγαγε δαίμων. καὶ λῆς ἠυγένειος. ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους
διαφθαρῆναι, τὸν Ἐλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΤΛΑ. Τὸν Ἔλαν ³ Σωράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησὶν Ἀπολλώνιος
δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου καὶ Κύχκος· Εὐφορίων δὲ Εὐφήμου τοῦ Ποσει-
δάωνος ἐρωμένου. καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΠΛΟΚΑΜΙΔΑ ΦΟΡΕΤΝΤΟΣ. τοῦ
ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ἢ τὸ φοροῦντος ἀντὶ
τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος. [Ἡ τοῦ τοὺς πλοκάμους φοροῦντος, ἤγουν ἐν-
δουμένου καὶ περιβαλλομένου. ἴσως γὰρ ἂν φαλακρὸς ἦν, περιβεβέβλητο
δὲ ἄλλοτρίας τρίχας τῇ κεφαλῇ.]

9. ΟΣΣΑ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν
Ἡρακλέα. ⁴ Ἡρόδωρος δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων Ἀμφιτρώωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ
Χείρωνος καὶ Θεστιάδους.

10. Οὐδέποτε φησὶν ὁ Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσοῦσης τῆς
ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἐωθιναῖς ἡραῖς.

12. [Οὐδέποτε φησὶν Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὔτε πρῶτῃ, οὔτε
μεσοῦσης τῆς ἡμέρας] οὔτε τὸν καιρὸν, καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκῆματί τινι
ὄντες ἀποβλέποιν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν
ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ΟΡΤΑΛΙΧΟΙ δὲ
νεοσσοὶ μικροί, μηδέποτε πετόμενοι. ΜΙΝΤΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες,
καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέ-
ρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσοὺς.

13. ΠΕΤΕΥΡΟΝ δὲ σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς
ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεντες πετεύρον τὴν δοκὸν
λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντας ἀνα ῥῶγας μεγάριοι.
τινὲς δὲ φασὶν Αἰθαλοῖεν εἰπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθά-
λης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἰθεσθαι λίαν, οὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτω μέχρι
τοῦ αὐτῶ δ' εὐ ἔλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν φίλον ὄντα
τοῦ Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν, ᾧ
Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς ᾧ τινὶ ἐγένετο
τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὰ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἳ τινες θνητοὶ
ἔσμεν, καὶ σήμερον ὀρώμεν, αὔριον δ' οὐχ ὀρώμεν, τούτεστι, σήμερον
ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνήξομεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος,
τούτεστιν, ὁ στεβρὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ὅστις, ὁ Ἡρακλῆς, ἀπέκτεινε

² Ὅμηρος] *Iliad*. xi. 480.

³ Σωκράτης] *Toupius* intelligit *Socratem Argivum*, qui patriam historiam ornavit, ideoque de Hercule Argivo atque Argonautis scripserat. Cum nostro Scholiasta facit Scholiast. *Apollon. Rh. i. 1207.* at *Suidas* in *Χιζῆν* vocat *Isocratem*. *Apollonius Rh. i. 1213.* *Hylan* facit filium *Theodamantis*. Proxima sic legit *Wartonus*: *Εὐφορίων δὲ Πολυφήμου τοῦ Ποσειδάωνος ἐρωμένου.* “*Euphorion* dicit *Hylan amasium* fuisse *Polyphemi filii Neptuni.*”

Conf. Schol. Apollon. Rh. i. 40. At hæc est confusio duorum *Polyphemorum*, alterius *Argonautæ*, alterius *Cyclopis*. Præterea etiam *Scholia* ad *Pindar. Pyth. iv.* ut ad v. 35., satis docent, vanissimam esse *Wartoni* mutationem. Ἐρωμένου tamen probandum.

⁴ Ἡρόδωρος] *Vulgo* Ἡρόδοτος. *Conf. Toupius* ad v. 56. ubi eadem commutatio. Adde *Heyn. Obs. ad Apollodor. p. 76.* et *Mullerum* ad *Tzetz. Schol. in Lycophr. 662. p. 724.*

τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῷ ἔρωτι. ἤρᾳσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χάρϊεν-
τος Ἔλα, τοῦ φέροντος πλόκαμον, τούτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πε-
πλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν, τὸν Ἔλαν ὁ Ἡρακλῆς, πάντα τὰ πρὸς ὠφέ-
λειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν
αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν ἀγαθὸς ἐγένετο, τούτέστιν, ἐπαινετός.
ἔς τοσοῦτο δὲ δεδούλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τοῦ παιδός, ὥστε οὐδέποτε
ἦν χωρὶς αὐτοῦ, τούτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διὰ παντὸς συνῆν καὶ ὠμί-
λει αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδός,
μήτε τῷ μέσῳ τοῦ ἡματος, τούτέστι τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὀπότε ἀνατέλλει
ὁ ἥλιος· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἀνατρέχει ἡ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἡὼς ἔς τὸ
δῶμα τοῦ Διὸς, τούτέστιν, ἢ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη· μήτε ὀπότε
ὄρνις τις νεοσσὸς ἔχουσα, καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην, τοῦ ἡλίου δύνοντος,
ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπει καὶ πε-
ριθάλλει. οὕτω πεπαιδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμόν, τούτέστι, κατὰ τὴν
οἰκίαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὡσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἔλκων,
καὶ κατὰ μῆδεν ἔλαττούμενος, μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ
μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἔλκειν.⁵

20. ΜΙΔΕΑΤΙΔΟΣ. Μίδεια πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν.
Ἄργεια δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑΝΕΩΝ. Καρύστιος ὁ Περγαμνός φησι· Κυανέας μὲν ὑπὸ
ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν ὄρκου πύλας κεκλήσθαι· Τιμοσθένης δὲ φησιν, ἀπὸ
τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ στάδιον, εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες· καλεῖσθαι δὲ τὰς τού-
του ἄκρας Κυανέας. ΣΤΝΔΡΟΜΑΔΩΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις,
καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἄργω
φασὶ προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένος ταῖς συμπλη-
γάσι πέτραις, ὡς, εἰ διαβαίη τις ἄπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς
μετὰ ταῦτα μὲνεν τι πάσχειν δεινόν. ἔξ ἐκεῖνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ
ἡ Ἄργω διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΦΑΣΙΣ ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἑλλη-
νες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. Περὶ ἀνατολήν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο στέλλεσθαι τὸν
πλοῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἦρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου
τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένον εἶαρος, τούτέστι, λήξαντος.
Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλείσσης τῶν Ἀμαζόνων
ἦσαν θυγατέρες, αἱ ἃ Πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὐταὶ χο-
ρεῖαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς· καθ' ὃν φησι
καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τοῦ
ἔαρος, τηνικαῦτα τοῦ ἀπόπλου ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων
εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμῶ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία,
Λαμπαθῶ.

⁵ Adde Schol. ad v. 34. Ad v. 22. de
Cyaneis Reinesius citat Apollon. Rhod.
ii. 317 sqq.

⁶ ἄπαξ] μία Vat. 3.

⁷ ἔξ ἐκεῖνου κ. τ. λ.] ἔξ ἐκεῖνου τοῦ χρό-
νου στήναι. δι' ὃ καὶ ἔστησαν τῆς Ἀργούσ

διαβάσης. Vat. 3.

⁸ Πελειάδες] Πλειάδες scribit Toupius.
De Pleiadum nominibus conf. Ideler Un-
tersuchungen üb. d. Sternnamen, p. 144
sqq.

27. **ΛΩΤΟΣ** τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἰρηται δὲ ἄωτος ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. **ΟΡΜΟΝ ΕΘΕΝΤΟ**. Καθαρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι κατὰ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ἔλαν ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. **ΕΝΘΑ ΚΙΑΝΩΝ**. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες ἢ τις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ὁ Βιθυνῶν βασιλέως Προυσίου. Κίος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὀλυμπος.

34. **ΣΤΙΒΑΔΕΣΣΙΝ**. Ἦγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια παρ' ὅσον ἐπιούσιν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. **ΣΤΙΒΑΔΑ** δὲ καλοῦσι τὴν ἐξ ὕλης χορτάδῃ κατάστρωσιν. Αὐτῶ δ' εὐ ἔλκων—] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ ἔνθεν βούτομον ὄξυ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπευρον ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῶ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίῃ εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τούτέστιν ἀνδρείος ἀναφανείῃ, μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσειον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσωνος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵτινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ **ΩΝ ΟΦΕΛΟΣ ΤΙ**) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἡρώϊνης ὁ **ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ**, τούτέστιν, ὁ καρτερικός, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν **ΑΦΝΕΙΑΝ**, τούτέστι, τὴν πλουσίαν σὺν αὐτῶ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ἔλας εἰσέβαινε εἰς τὴν νῆα τὴν Ἀργῶ τὴν **ΕΥΕΔΡΟΝ**, καὶ εὐκάθεδρον, ἦτις, ἢ Ἀργῶ ναῦς δηλονότι, οὐχ ἤψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν **ΣΤΗΝΔΡΟΜΑΔΩΝ**, τούτέστι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ διέδραμεν αὐτάς καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθύν, ὡσπερ ἀετὸς διαπερᾶ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται πλεύσεως· λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν Ὁ **ΘΕΙΟΣ ΛΩΤΟΣ**) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶα εἰσιν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ **ΕΣΧΑΤΙΑΙ ΑΡΝΑ ΝΕΟΝ ΒΟΣΚΟΝΤΙ**. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γάρ ἢ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὤρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριοῦντες εὐρεῖαν τὴν αὐλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὄλον περίφρασις. Κίος δὲ πόλις τῆς Προποντίδος ἢ Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἔω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ, τῆς νηὸς δηλονότι, σῦνδου δειπνον ἐπιούοντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. προέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμῶν, ὅστις ἦν ὠφέλεια τῶν στρωμνῶν. ἐξ οὗ τινὸς λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὄξυ καὶ κύπευρον.

36. Ὁ νοῦς. καὶ ὁ Ἔλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδείπνιον,

⁹ Βιθυνῶν] Ita scribendum cum War-
tono et Toupio pro vulgato Ἀθηνῶν. Vid.
Holsten. in Stephan. Byz. p. 263. In

marginē edit. Brubach. notatum est Κια-
νῶν.

ἕνεκα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ στερέρου Τελαμώνος, καὶ ἐμβριβοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμποῦς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ **ΑΣΤΕΜΦΕΙ**, οἰονεὶ ἀστρεφεῖ· οἵτινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ἤχετο δὲ ὁ ἴγλας κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἐν τινὶ χώρῳ κοίλῳ καὶ οἰονεὶ καθημένῳ· παραπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί, λέγω θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδιάντον χλωρόν, καὶ σέλινα θαλερά, καὶ ἀγρωστis, ἢ τεινομένη ἄμα καὶ ἐλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης αἱ Νύμφαι ἐχώρευον. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ **ΧΟΡΟΝ ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ**. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίοις θεαί.

40. **ΘΡΙΟΝ** κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον παρὰ τὸ εἰς τρία διεσχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος ¹⁰ ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

41. **ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ**. φυτάριον ἐστὶ πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδόν, ὃ ἄμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. **ΑΔΙΑΝΤΟΝ** βοτάνη ἐστὶν ἀεὶ καὶ διαπαντός ¹ ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω· ἤγουν, τὸ μηδ' ὄλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τε καὶ ὄξυ καὶ γλίσχρον. ἐστὶ δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ρίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι, ἐπεὶ, ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. **ΔΕΤΣΑΙ** γὰρ τὸ βρέξει.

42. **ΕΛΑΙΤΕΝΗΣ**. Ἡ συνεστραμμένη, καθὼ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς, ἢ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἀγρωστίν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ κολλητζίδα.

43. **ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ**. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνέβη φησὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ ἴγλας ἤλθεν ἀντλήσαι, τὰς νύμφας αὐτοῦ χορεύειν στήσασθαι.

44. **ΔΕΙΝΑΙ**. Παρόσον φόβον ἐστ' ὅτε αὐτοῖς ἐγγενῶσί τε καὶ ἐπάγουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φαμεν.

45. **ΕΑΡ**. Ἰλαρόν καὶ ἠδὺ βλέπουσα· ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. Ὁ μὲν δὴ νέος ἴγλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν **ΚΡΩΣΣΟΝ**, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἀπαλὰς ἀπασῶν ὁ ἔρωσ περιέσχεν ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρως, ὅστις πυρώδης ὢν εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης· ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστὶ. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἀρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νικάνδρος. ὁ δὲ ² Ὀνασος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησὶν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλον ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐστὶ· διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

¹⁰ ὠνόμασται] ὠνομάσθη Vat. 3.

¹ ἄβροχον] ἄβρωτον Vat. 3.

² Ὀνασος] Verum nomen pro Ὀνατος restitutum cum Reinesio et Warton ex

Schol. Apollonii Rh. i. 1207. 1236. Scripsit *Amazonida* Marsus, poeta Romanus, a Martiale memoratus.

51. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας ὡ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδεϊότατος. Ἄλλως. Εὐλύτα καὶ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. οὐριον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιοῦτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πέσῃ ἀστήρ.

53. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ἰλῆαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἰλαροῖς τισὶ λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ἔνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη, κατὰ τοὺς Σκύθας λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερεῖ.

56. ΜΑΙΩΤΙΣΤΙ. Ἦτοι Σκυθιστί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρήτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδωρος καὶ Καλλιμάχος.

57. ΕΧΑΝΔΑΝΕ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει, ἀπὸ τοῦ χάω, τὸ χωρῶ, χάδω καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδάνω, ὡς περ ἀπὸ τοῦ ἦδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἀνδάνω.

58. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ἰλῆαν, ὅσον ΗΡΤΓΕΝ, ἤγουν ἐχώρει ὁ λαίμῳς αὐτοῦ, τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ἰλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἡ λεπτή δὲ καὶ ἀμυδρά ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος, καὶ ἐγγυὲς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔΕΤΟ. Ἦγουν ἐφκει πόρρω εἶναι.

61. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὦν καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθελξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἐτοιμοτάτην ἐκινήθη δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακτο ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπήλθε δὲ πολὺν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕΤΑΙΟΙ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμοὺς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἠγείτο.

68. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθησαν τὰ ἱστία κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ ΘΕΟΣ, τουτέστιν, ὁ ἔρως, τὸ ἦπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ΑΜΤΣΣΕΝ. ἀμύσσω γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαί, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

³ εὐτρεπῆ] Vulgo εὐπρεπῆ. Veram lectionem, quam etiam Glossæ Laurent. exhibent, restituit Toupius.

⁴ κατεχομένου] τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ τῶν νυμφῶν Vat. 3.—Ceterum bene Toupius hunc locum sic restituit: οὐχ ὡς κατὰ

φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ἰλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἡ λεπτή δὲ καὶ ἀμυδρά ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. Καὶ ἐγγυὲς ὦν αὐτῷ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς εἶδετο, ἤγουν ἐφκει πόρρω εἶναι.

72. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος ἄγλας ἐναριθμῖος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὲ Ἡρακλῆν οἱ συμπλέοντες ἤρωες ἐλοιδοροῦν, λέγοντες δηλονότι λειποναύταν, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὴν τὴν ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΖΤΟΝ· τούτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἐξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ἩΡΩΗΣῸΝ ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἔρωεισθαι.

73. [ΔΙΠΟΝΑΤΤ. Καθάπερ λιποναύτην.]

75. Ἰδίως ΠΕΖΟΝ φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἢ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλήν Ἡρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξειδιποιήσασθαι τὸν ἄθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζῆ ᾧ δ' εἰς Κόλχως.] ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῆ ἀπήλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ΑΞΕΝΟΝ, τούτέστι, τὸν κακόξενον. Μνασείας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ιδ.

1. ΧΑΙΡ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ τὸ γένειο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα;] ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἦκω. τί δέ σοι ἢ φροντίς; ὁ ἐράμενός φησι· πρᾶσσομενες οὐχ ὡς λῶστα.] ἤγουν, οὐ κατὰ γνώμην.

3. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένου, ᾧ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσταξ οὗτος πολὺς ᾧν ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. Ἀντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κικῖνοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην καὶ τὸ κείρεσθαι παραιτούμενον.

5. Τοιοῦτός τις ἦκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δὲ φασὶ τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, ὁ συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περισταλμένη καὶ αὐχμηρᾷ διαίτη χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς οὕτω φρονούντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καὶ τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρήσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα· οἵπερ

⁵ ἐρωεῖσθαι] Margo Brubach., vel potius ἐρωῆσαι πεζός.

⁶ συνταξόμενον] Locutionem, συντάσσεσθαι τι, confabulari cum aliquo, illustrat Toupius locis Schol. Apollon. Rhod.

iii. 482. et Sophocli. Trachin. 536. Confeiri potest συμφέρεσθαι τι, de qua formula vide Schaeferum ad Theocriti Epigr. vii. 2.

ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῶ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταί, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταί, Πυθαγορισταί.

7. Ἐμοί φησι δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ΗΡΑΤΟ καὶ ἐκεῖνος, ἦγουν ἐπεθύμει, ὅππου ἀλεύρου. ὅθεν ὠχρὸς τις ἦν.

8. Ἀττικῶς τὸ ΕΧΩΝ παρῆλκει· ἦγουν, σὺ μὲν παίξεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. Δαινάω φησὶν ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσῶν. εἶτα διὰ μέσου τὸ ΘΡΙΞ, ἦγουν, ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ τοῦ πάντη με μανῆνα.

10. ΑΣΤΥΧΟΣ ΟΞΥΣ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾶν ὀξυμένοσ. ἢ ὅτι μανιώδης εἰ ἠρέμα, οἶον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος. οὐ γὰρ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. Ἄλλ' ὅμως εἰπέ μοι, τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε ;

12. Διηγείται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΒΤΒΑΙΝΟΝ. Οἶνον δηλονότι Θρακικόν· ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρακίας, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλήσαι τῷ πίνοντι. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλεῖσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛΒΟΣ εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύω Κολχικῶ.

18. ΗΔΗ. Ἦγουν, ἦδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ἄκρατον· ἦτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν. οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχείειν τῇ γῆ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν ⁷φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. Ἐδει δὲ φησὶ μόνον εἰπεῖν, οὐ χάριν ὁ οἶνος ἔχειτο.

20. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Αὕτη δὲ, ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε παρόντος ἐμοῦ, οὐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχειεῖσθαι αὐτῇ κυάθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα ;

22. ΑΤΚΟΝ ΕΙΔΕΣ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται· ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφρω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφρωι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντίως εἶπεν· οὐχί, μήποτε ὑπὸ λύκου ἄφθης, ἀλλὰ, μήτι λύκου εἶδες. ΕΠΑΙΞΕ ΤΙΣ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφὸς τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰπούσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχρον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἄφαι.

28. ΜΑΤΑΝ. Τουτέστι, ματαιοπάγων ὑπάρχων, οἶον, μάτην ἀνδρὸς πάγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ⁸ρώμῃ.

34. ΤΑΜΟΣ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἶόν με σὺ θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. ΚΟΡΡΗΝ γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ ⁹Ἀττικοί.

38. ΤΗΝΩ. Ἐκεῖν φησὶ τῷ Λύκῳ τὰ ρέοντά σου δάκρυα μῆλα

⁷ φιλτάτων] In cod. Laur. 46. est φίλαυτων unde Wartonus φίλων αὐτῶν reponit.

⁸ ρώμῃ] Cod. Laur. 46., ἐρωμένη.

⁹ Ἀττικοί] ἱατρικοί id. codex.

πίπτει· τουτέστιν, ἔρωσ καὶ ἐπιθυμία. μήλοισ γὰρ εἰκαστέον τοὺς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτοὺς κάλλος.

39. Οὐχ οὕτω τις χελιδῶν τροφήν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἔτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν ΔΙΦΡΟΝ, ἤγουν, τὴν καθέδραν, ᾤχετο. ΜΑΔΑΚΑΣ δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ¹⁰ ἐν Συρακουσίαις.

42. ΙΘΤ. Ἦγουν εὐθύ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. ΑΜΦΙΘΤΡΟΝ γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτό ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. Α ΠΟΔΕΣ. ὅπου οἱ πόδες ἤγον.

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν μὴ ἀνκαστρεφόντων, διὰ τὸ τοὺς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀρ' οὐ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἶσι καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.¹

47. ΑΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν· ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῶχθαι.

48. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμὲν· ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινος ἄξιοι λόγου. Ἰστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτέ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσίν, ἐπίθοντο τοῦ θεοῦ, τίνες κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἀμεινον,

Ἴπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,

Ἄνδρες δ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.

Ἄλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμεινονες, οἷτε μεσηγῶ

Τίρυνθος ναῖουσι, καὶ Ἀρκαδῆς πολυμήλου

Ἄργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

Ἔμεις δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,

οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἂν μοι τὰ πάντα προχωροῖη.

51. ΜΤΣ. Παροιμία ἐστὶ τὸ Μῦς γευόμενος πίστεως. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀγδὲς πρᾶγμα ἐμπροσόντων, καὶ δυσεξειλήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γὰρ φησὶν ὁ πίστεως γευόμενος μῦς ἐνεληθεῖς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω καὶ γῶ.

68. Ἄ ΤΑΧΟΣ. Κατὰ τάχος, ἔρχου δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες· καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρεῖαν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ ² χρόνος.

70. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν Οἴσ' Ἦντ Χαλῶρον, ἀντὶ τοῦ ἔως ἀκμάζομεν.

¹⁰ ἐν Συρακουσίαις] Antea Συρακούσαις. Mutavit Toupius in Epist. de Syracusiis p. 328.

¹ Ad v. 46. hæc e cod. Laur. 46. sup-
plenda sunt: Θρακιστί, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ
Ἰλλυριστί. Glossa Vat. 5. Γράφεται, οὐδ'
εἰ Βουλγαριστί, ἢ Ἰλλυριστί, οἶδα.—Idem
cod. Laur. ad κέκαρμα· ἐκείροντο γὰρ
οἱ Θράκες, διὰ τὸ μὴ ἐν πολέμοις διὰ τού-

Theocr. Schol.

των ἀλάσθαι (Warton. suspicatur ἀλῶναι)
ἢ κενὸν ἔχειν βάρος αὐτοῦς.

² χρόνος] Post hoc verbum supple e
dicto cod. Laurent. ταχέως ἐπεισιτὸ γῆρας
ἡμῶν τοῖς προτάφοις. καὶ αἱ πολλαὶ ἀεὶ κα-
θήρπουσιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν μέχρι τοῦ γε-
νέου ἐφεξῆς. διὸ ποιεῖν τι δεῖ, ἕως τὸ γόνυ
χλωρόν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΕ.

1. **ΕΝΔΟΙ.** Ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστὶ; τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τούτοις τὸ οἶκοι. Ἡ Γοργῶ δὲ φησὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἔνδον ἐστὶν ἡ Πραξινοά; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει. Γοργῶ φίλα **ΩΣ ΧΡΟΝΩ**, ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα ἐπάγει, **ΕΝΔΟΝ**, ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστὶ.

4. Ἦδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσάθην ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἀρμάτων.

6. **ΚΡΗΠΙΔΕΣ.** ἤγουν, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ **ΕΚΑΣΤΟΤΕΡΩ**, ἀντὶ τοῦ, πόρρω μοι οἰκίεις.

8. Ἡ Πραξινοά ταῦτά φησὶ περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. **ΠΑΡΑΡΟΣ** δὲ ὁ παρηρητημένος τὴν γνάμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ³παρήρων ἵππων, οἳ τινες τῶ ζυγῶ οὐ χρησιμεύουσιν. **ΙΑΕΟΝ** δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἐρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. **ΦΘΟΝΕΡΟΝ** δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνηκον.

13. **ΑΠΦΤΝ.** Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς· ἦδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτερον.

14. Ναὶ μὰ τὴν θεὸν καὶ μὰ τὴν κόρην. εὐ δὲ τὸ τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνῦναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινοά δὲ φησὶ ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς οὖν φησὶν ἐκεῖνος, ὡς λόγῳ εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἄλλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τοῦ παλοῦντος ἄλλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. Ἡ Γοργῶ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκίον ἄνδρα φησὶ καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἐπτά δραχμῶν ⁴ἠγόρασε ποκάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' **ΕΡΓΟΝ ΕΠΙ ΕΡΓΩ**, διὰ τὸ δις αὐτὰ πλύνεσθαι. **ΚΤΝΑΔΑΣ** δὲ οἷον κύνεια, τραχέα.

21. **ΤΑΜΠΕΧΟΝΟΝ.** Τὸ περιβάλοιον, τὸ ἱμάτιον. **ΚΑΙ ΤΙΝ ΠΕΡΟΝΑΤΡΙΔΑ.** τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρώτον ὑπεζώνοντο. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περοᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τοῦ ἀφνειοῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγῆσαι ἀν τῶ μὴ θεασαμένῳ.

27. Ἡ Πραξινοά φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἧθει ᾧ Εὐνόα, ἄρσα τὸ

³ παρήρων] Pro hoc adscribunt in margine veteres edit. παρηρών. Vide ⁴ ἠγόρασε] ἠγόρασεν ἑ ποκάρια. Του-pius in Epist. de Syracus. p. 331. Valcken. ad Herodot. p. 236. 45.

νάμα, εἰς μέσον θῆς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμέλῳς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θῆσεις.

32. ΟΚΟΙΑ ΘΕΟΙΣ' ΕΔΟΚΕΙ. Ἀντὶ τοῦ εἶτε καλῶς, εἶτε κακῶς. ΚΛΑΞ δὲ ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

34. ΚΑΤΑΠΤΥΧΕΣ. Τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοῖδα, ἣν Ὀμηρὸς φησὶ δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣΣΩ. Ἦγουν, διὰ πόσης ἐξόδου σοὶ κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ ἢ διὰ πόσου σοὶ ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ καθηρέθη, ⁵ καὶ ἐξυφάνθη.

36. Πλέον ἠνάλωσά φησιν ἢ δυεῖν μναῖν καθαροῦ ἀργυρίου.

38. ΚΑΛΟΝ. Τοῦτο ἀληθές εἶπας, λέγει ἡ Πραξινοά, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπειαν καὶ φησὶ· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν ΘΟΛΙΑΝ, ἧγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ θόλω εἰκέναι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον ὁσκίρον καλοῦσι.

40. ΤΕΚΝΟΝ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον, ⁷ καὶ φησιν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμῶ ἵππος δάκνει. εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα μορμιολύκεια ἔλεγον.

46. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν Φιλαδέλφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀπεθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου.

48. ΔΑΛΕΙΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βλάπτει. ΠΑΡΕΡΠΩΝ. παρασυρόμενος Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν σὺν τοῖς ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις καὶ τοῦτο. οὐκέτι γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί. ἠπάτων γὰρ πολυπέριως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ ⁸ Αἰγύπτιοι. ΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΙ δὲ, διεῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. [Κεκροτημένοι· ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ⁹ ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφοκλῆς· πάνσαφον κρότημα, Δαέρτου γόνος.]

51. ὦ γλυκεῖά μοι Γοργώ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; εὐλαβοῦνται γὰρ θεασάμεναι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑΧΡΗΣΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΑΓΟΝΤΑ. Διαφθερεῖ τὸν ἵπποκόμον, ἢ τὸν ἠνίοχον.

57. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ ΚΑΤΤΑ ΣΤΝΑ-ΓΕΙΡΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΤΥΧΡΟΝ. Ἦγουν τὸν ψυχροποιόν.

⁵ καὶ ἐξυφάνθη] καὶ οἶον ἐξυφ. habet Valcken. ad Adoniaz. p. 339. C. De vocab. ἐξοδος conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 111.

⁶ σκίρον] sic Valcken. ad Adoniaz. p. 343. B. correxit vulgatum σκίρρον.

⁷ καὶ φησιν] Hæc e cod. Laur. 46. ita supplenda sunt: καὶ φησὶ, Μορμῶ, δάκνει ἵππος: Εἰς κατάπληξιν etc. ΜΟΡΜΩ. Λαμῖα βασίλισσα Λαιστρυγόνων, ἡ μὲν Γελῶ

λεγομένη, δυστυχοῦσα περὶ τὰ ἑαυτῆς τέκνα ὡς ἀποθνήσκοντα ἠθέλε, καὶ τὰ λειπόμενα φονεύειν.

⁸ Αἰγύπτιοι] Warton. e cd. Laur. post hoc vocabul. addit: ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος· Δεινοὶ πλέκων τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

⁹ ἡ δὲ μεταφορὰ] Confer de hoc additamento Warton e cod. Laur. Valckenaarium ad Adoniaz. p. 356. A. B.

60. ΕΞΑΤΔΑΣ. "Εν τισι γράφεται καὶ Ἐξ αὐλᾶς ᾧ ματερ; ἢ Γοργὼ φησι πρὸς γραυὴν τινά· λέγε ἡμῖν ᾧ μῆτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἢ δὲ φησι· πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλὴν.

62. Ἡ Γοργὼ φησιν, ὅτι χρησμούς ἀποφοιβάσασα ἢ γραυὴς ἀπῆλθε.

64. Φησὶν, ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάβρα τῇ Ἡρᾷ συνῆλθε. καὶ Ὁμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους ἐλάθοντο τοκῆας. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῶ, ¹⁰ ἢ διατριβῇ, περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἡρᾷ μιγῆναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλούμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ Κόκκυξ. τὸν δὲ Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἡραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος καὶ καθέζεσθαι ἐπ' αὐτὸ, ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἡρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἡραν ἰδοῦσαν αὐτὸν οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθὺς μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβεσθαι τῆς Ἡρας. τῆς δὲ μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων τιμᾶσι τὴν θεὸν τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἡρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκῆπτρῳ κόκκυξ.

67. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠΡΙΞ. Ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ ² διαπρίσαι τὴν συμφυῖαν.

74. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ᾧρας καὶ ἔσασι καλῶς εἴης περιστέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

76. Ἄγε ᾧ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ἄθει, ὥστε σε εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησί· κάλλιστα· ἐνδοῖ πάσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νόμφην τις, καλῶς τὰ γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησί, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν.

80. ΕΡΙΘΟΙ δὲ οἱ ³ ὑπουργοί· ἤγουν, ἱερούργοι.

82. ΩΣ ΕΤΤΜ. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἐστήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙΦΙΛΑΤΟΣ. Ὁ πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἀσπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, ⁴ Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ἄδῃ.

87. Παύσασθέ φησιν ᾧ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ,

¹⁰ ἢ διατριβῇ] Cod. Laur. 46. pro vulgato ἰδιώτερον habet ἢ διατριβῇ ἱστορεῖ unde veram lectionem restituumus: Aristoteles refert in templo Hermiones, sive tractatu de nuptiis Jovis et Junonis. Ceterum Toupus pro ἱερῶ malit ἱερῶν in libro de Hermiones delubris. Forsitan etiam Ἑρμιόνης mutandum in Ἡρας.

¹ μιγῆναι] Sic pro vulgato μιγῶναι ed. Paris. 2832. vid. Bastii Ep. Crit. p. 200.

² διαπρίσαι] Antea legebatur διαπρήσαι, quod certatim mutarunt Reinesius, Stephanus in Thesaurο, alii. Conf. Ouden-dorp. ad Thom. M. p. 107.

³ ὑπουργοί] legendum, αἱ ἱστουργοί, ἢ γουν ἐριουργοί. vide Valcken. ad Adoniaz. p. 373. B. et in Dissert. in Schol. Hom. ined. p. 124. Atque ἐριουργοί est in margine veterum editionum.

⁴ Διὸς] Διονύσου, suspicatur Valckex. l. c. p. 378. B.

ἤγουν πολυλογοῦσαι. κατὶλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δὲ φησὶ τις παρεπόμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἀγαν αὐτῶν ἀδολεσχία. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν εἰκόνων ἀνερευνώσαις· εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφω.

88. ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΕΚΚΝΑΙΣΕΤΝΤΙ ΠΛΑΤΟΙΑΣΔΟΙΣΑΙ. Ἦγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. ΕΚΚΝΑΙΣΕΤΝΤΙ δὲ ἀντὶ τοῦ διαφθεροῦσιν.

91. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ. Κορινθίων γὰρ ἀποικοὶ οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. Ἀντὶ τοῦ, κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. Ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο, ὡς Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος. ΜΕΛΙΤΩΔΕΣ δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρη· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος μελίσσας λέγεσθαι.

95. Μὴ μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσης.

97. ΑΡΓΕΙΑΣ. Ἀθλον τίς ἢ ποιήτρια αὕτη· ἐνιοὶ δὲ Ἀργείας αὐτὴν φασὶν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρὶ· εἶναι δὲ ἐκεῖνην Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛΓΟΣ πόλις Κύπρου, ὀνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινὸς Ἀδωνίδος καὶ Ἀφροδίτης. ΙΔΑΛΙΟΝ δὲ πόλις καὶ αὕτη Κύπρου.

101. ΕΡΤΞ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐρυκος τοῦ Ἑβούτου καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΤΞΩ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἔρωντες χρυσῶ πείθουσι τοὺς ἔρωμένους.

103. ΜΗΝΙ ΔΤΩΔΕΚΑΤΩ. Τινὲς ἑδὲ ἐξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἀδωνιν. Μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς Ὠρας, ἐπεὶ τὸ ἕαρ μαλακόν.

107. ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ δὲ λέγει τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης.

109. ΤΙΝ. Ἀντὶ τοῦ σοὶ φησὶ χαριζομένη ἢ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡΞΙΝΟΗ πᾶσι καλοῖς ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ καὶ δεξιούται τὸν Ἀδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ταλάσσω, τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄττω, τὸ ὀρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω, τὸ πηδῶ· καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρα παρὰ τίθενται τῷ Ἀδωνίδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὄπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἐν τισὶ προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν.

114. ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ, σκευὴ μύρων δεκτικά. ΠΛΑΘΑΝΑΙ δὲ ἐν αἰς

⁵ ἑταίρας] Pro hac voce Anna ad Callim. Apollin. 110. reponit *Ιερείας*. De ipsa appellatione conf. Muret. V. L. ii. 20. Schol. ad Pind. Pyth. iv. 104. Heyn.

⁶ Βούτου] Vulgo *Βοιωτοῦ*. Illud certatim mutarunt viri docti, veraque lectio est jam in margine veterum editionum. De Buta conf. Diodorus Sicul. iv. p. 326. ibique Wesseling. Apollon. Rh. i. 95.

Apollodor. i. 9. 25. Est Butes in Argonautis. vid. Tzetz. ad Lycophr. 175. p. 437. Müll. Hygin. Mythol. f. 260. Cluver. Sicil. Ant. ii. 1. p. 239. sq.

[⁷ L. δι' ἐξ. G. H. S.]

⁸ παρὰ τίθενται] Antea *legebatur περιτίθενται*, quod Toupius mutavit.

⁹ προαστείοις] Hanc vocem tuetur Bastius in Epist. Crit. p. 193. sq.

διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ΑΝΘΕΑ δὲ τὰ ἐπιτάμματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήμαμα.

117. ΓΑΤΚΕΡΩ ΜΕΛΙΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΣΚΙΑΔΕΣ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμενοι γεγόνασιν.

120. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτονται οἱ Ἑρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. Ω ΕΒΕΝΟΣ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ΑΙΕΤΩ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων Γανυμήδην.

125. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης, οὗς φησὶν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ῥηθήσεσθαι μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΤΟ ΦΙΛΑΜ'. Τὸ τοῦ Ἀδάνιδος δηλαδὴ. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια, ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ¹⁰ ἔτι χνοάζει.

132. ΑΜΑ ΔΡΟΣΩ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρα. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣΕΤΜΕΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἀδωνιν, ¹ ἔρριπτον ἐπ' αὐτήν.

139. ΕΙΚΟΤΙ. Εἴκοσι παιδων. τῷ γὰρ ἄρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΕΣ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι, ἀπὸ Δευκαλίωνος ² Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἔβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων ἢ οἱ Λοκροὶ Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῃ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ΙΛΑΘΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 15'.

5. ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΤΖΟΜΕΝΑΙ. Λοιδοροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεισις ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ. καὶ μέλλῃ πολεμῆν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙΘΙΗΝ. Ἦγουν ματαίαν ὁδόν, ἀλλοτριάν, πεπλανημένην ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλατῶ.

18. ΑΠΩΤΕΡΩ Η ΓΟΝΤ ΚΝΑΜΑ. Παροιμία ἐστὶ τὸ πορρωτέρω ἢ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτούς, καὶ λεγόντων προτιμωτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσίν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδια-

¹⁰ ἔτι χνοάζει] Vulgo ἐπιχνοάζει. Correxist Hemsterhus. Vid. Valcken. ad Adonias. p. 409. A.

¹ ἔρριπτον ἐπ' αὐτήν] Hemsterhus. ἔρριπτον ἐπ' αὐτῇ vel ἐν αὐτῇ. vid. Valck. l. c. p. 410. A.

² Θεσσαλοῦ] Valcken. p. 412. C. "pro Θεσσαλοῦ cum Claris. Ruhkenio οἱ Θεσσαλοὶ et mox pro Κύνῃ, scribebunt Κύνῃ τῆς Λοκρίδος, cum eodem et Ti. H. ex Strabonis ix. p. 651. A."

στολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ποῦρωτέρω κνήμη γόνυος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς, οὐκ ἐνήλλαχται.

34. **ΑΝΤΙΟΧΟΙΟ.** Ἀντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥστε πολλοῖς παρέχειν τροφὴν. ἀλλ' οὐδὲν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Ἀντίοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλεῦαν τὸν Σιμίου πάντα ³ἀνείλεκτο Εὐφορίαν. ὁ δὲ Ἀντίοχος Ἐχεκράτιδος καὶ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὡς φησι Σιμωνίδης.

35. **ΠΕΝΕΣΤΑΙ.** Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἴλωτας.

36. **ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ.** Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος. **ΚΡΑΝΩΝ** δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι οὐκ οἱ Θεσσαλοί.

39. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. **ΑΙΟΛΑ ΦΩΝΕΩΝ.** τὸν Σιμωνίδην φησί, παρόσον ἐκείνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν ἐπινίκια ἔγραψε καὶ θρήνους.

49. **ΚΤΚΝΟΝ** λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ ⁴Καλύκης, τὸν ἀνηρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιάν ἐκ γενετῆς, ὡς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυον αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν. διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

71. Οὕτω φησὶν ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγών, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρεῖαν ἔχοντες. Ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τρέχον ἄρματος τὸν τῆδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλοὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντάς φησι **ΦΟΙΝΙΚΑΣ**. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρου. οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

83. **ΜΑΤΡΙ.** τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην ⁵εἰληχένας τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστρ' οἶον, τὰς Συρακούσας, παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. Ὡς Θουκυδίδης φησί, **ΛΤΣΙΜΕΛΕΙΑΣ** ⁶λίμνη ἐν Συρακούσαις.

85. **ΕΧΘΡΟΤΣ ΕΚ ΝΑΣΟΙΟ.** Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. **ΣΑΡΔΟΝΙΟΝ ΚΑΤΑ ΚΤΜΑ.** Διὰ τούτου γὰρ ἔστιν ὁ εἰς Καρχηδόνα πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδῶν. ὃ καλεῖται Σαρδῶν.

93. ⁷**ΣΚΙΠΝΑΙΟΝ** δὲ ἐσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποιῆται. κνήψ γὰρ ζῶν ἔστι βραδυκίνητον.

³ ἀνείλεκτο] omnia collegit Euphorio. Vulgatam ἀνείλετο mutavit Reisk. Vide Toup.

⁴ Καλύκης] Vulgo Κήυκος. Correxit Toup. Conf. Hygin. fab. 157.

⁵ εἰληχένας] Vulgo εἰληφένας. Correxit Valcken. ad Herodot. p. 535. 99. Intellegitur Ceres Hermione, de qua vide Toup. in Animadv. in Schol. ad Idyll.

xv. 64.

⁶ λίμνη] Antea legebatur λιμην, quod correxerunt Reinesius et Toupus. Thucyd. vii. 53.

⁷ σκιπναῖον] Heinsius Lectt. Theocr. p. 384. hæc ita supplet: σκιπναῖον δὲ ἐσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκνίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποιῆται ἢ παρὰ τὴν κνήπα κνήψ γὰρ κ. τ. λ.

94. ΝΕΙΟΙ. τουτέστιν αἱ κεχερωσμένα χωραὶ νεάζονται πρὸς τὸν σπόρον· τουτέστιν, ἀροτριῶντο, ἥνικα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἤχει κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τοὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἔλασαντες γὰρ οὗτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τοὺς τέττιγας. τὸ δὲ ΔΙΑΣΤΗΣΑΙΝΤΟ ἀντὶ τοῦ διυφῆναιαν.

99. ΣΚΤΘΙΚΟΙΟ. Τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100. ΑΣΦΑΛΤΩ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104. ΕΤΕΟΚΛΕΙΟΙ θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἀποθύσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῶ τῷ Μινυεῖῳ.

105. ΘΗΒΑΙΣ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ ὧν Ἐργίνῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. οὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἶλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους.

106. ΑΚΑΗΤΟΣ ΜΙΜΝΟΙΜΙ. Οὐκ ἂν ἀπέλλοιμι. καλούμενος δὲ μεθ' ὑμῶν, ὧ Χάριτες, καὶ τῶν Μουσῶν, πορεύσομαι θαρρῶν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ.

1. ΕΚ. Ὁ νοῦς. πᾶν φησὶ ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνοῦμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίου οὖν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τοῦ ποιήματος.

9. Ὡς περὶ τὴν Ἰδην τὴν πολυδένδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· οὗτω δὲ καὶ γὰρ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἰδας δὲ φασὶ πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ φησὶν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλευέσγηται.

16. Τὸν Σωτῆρᾶ φησὶ Πτολεμαῖον ὃν τὸν Λαγοῦ, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνους ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἰς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ΑΜΦΟΙΝ ἀντὶ τοῦ τοῖς δυοῖν, τῷ Πτολεμαίῳ καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ΤΠΩΛΕΝΙΟΝ δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλλῃ οὖσαν.

34. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σάφροσι γυναῖξιν εὐδήςλος ἦν.

⁸ Ἐργίνῳ] Vulgo Ὀργίνῳ. Corrigit Wassius ad Thucyd. p. 283. 84. Adde ⁹ τὸν Λαγοῦ] Vulgo τοῦ Λαγοῦ. Corrigit Valcken. ad Adoniaz. p. 355. A. Toup. ad h. l.

36. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τούτεστιν, ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν· διὸ καὶ ἠγαπάτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτῆρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. Τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι· ὁ Λαγῶς· ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα· οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΜΕΜΕΛΗΤΟ. Ἦγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

50. ΑΠΕΔΑΣΣΑΟ. Ἀπεμερίσω· τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, φησὶν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανάτισα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡΓΕΙΑΝ εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἀργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεῖα καλουμένη.

54. ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝ φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟΩΣ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος ἐν Κῶ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ¹⁰ τοῦ ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ Τριόπιῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτοῦ δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68. Τρίσιψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου.

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Αἴνδος,¹ Ἰάλυτος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγῶν ἐν Τριόπιῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγῶν, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίσιπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἰάσων φησὶν.

70. ΡΗΝΑΙΑΝ. Νήσος οὕτω λεγομένη, ἦν καὶ Δηλὸν φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεὺς.

81. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμῦραι τρισχίλιαι² τριακόσια τριάκοντα τρεῖς.

105. ΚΤΕΑΤΙΖΕΤΑΙ. Καρποῦται ἀφόβως τὰ ἑαυτοῦ.

107. Περὶ τῶν μυρμηκῶν τῶν μεταλλευόντων χρυσοῦν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἰστορήκασιν.

121. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128. Πτολεμαῖω τῷ Φιλαδέλφῳ συνώκει πρότερον Ἀρσινόη ἢ Λυσίμαχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον καὶ Λυσίμαχον καὶ Βερενίκην· ἐπιβουλεύουσιν δὲ ταύτην εὐρὰν καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρόν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμ-

¹⁰ τοῦ κ. τ. λ.] Locum, qui antea sic legebatur ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ περιτροπίῳ τὴν Δωριέων σύνοδον, praecunte Salmasio correxit Toupius. Triopium est Cnidi promontorium, ubi iste Dorum congressus habebatur. Vide Stephan. Byz. V. Τριόπιον, et viros doctos ad Callim. in Cer. Theocr. Schol.

31.

¹ Ἰάλυτος] Vulgo Ἄλυτος. Conf. Toup. ad h. l. et Wassium ad Thucyd. p. 531. 55. Duk.

² τριακόσια] Hanc vocem cum Casaubono (Lectt. Theocr. p. 276. p. 129. Reisk.) addidimus.

ψεν εἰς Κοπτὸν ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσποιήσατο αὐτῇ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΗ.

³ Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἐλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἐλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δ' ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ἄδεται ἐσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἄτινα ἕως μέσης νυκτὸς ἄδουσι. τινὰ δ' ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. τὸν δ' ἐπιθαλάμιον ἄδουσιν αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἔξακούηται, λανθάνη δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

9. ΠΡΩΙΖΑ ἤγουν πραινὸς πρὸ τοῦ δέοντος.

24. ΝΕΟΛΑΙΑ ἐστὶ κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός.

45. ΕΞ ΟΛΠΙΔΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκ ληκύθου. Μενελάου δὲ καὶ Ἐλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης καὶ Ἰολμος. οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ἑρμιόνη.

Τοῦ σοφωτάτου Χαρτοφύλακος τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Βουλγαρίας κυροῦ, Ἰωάννου τοῦ Πεδιασίμου, ἐξήγησις εἰς τὴν τοῦ Θεοκρίτου Σύριγγα.

Δίκαιος ἂν εἶην, οὐχ ἀπλῶς τὰ τῇ ἀληθείᾳ δοκοῦντα (δύσληπτον γὰρ ἡ ἀλήθεια), τὰ δὲ ἐμοὶ τυγχάνειν ἀληθείας ἐπιλημμένα διὰ τὴν ὑμετέραν λέγειν ἀξίωσιν. εἴη δὲ τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα, καὶ ἀληθείας ἐντὸς εἶναι. τὸ δὲ τῆς Θεοκρίτου Σύριγγος, αἰνίγματι μὲν ὅμοιον, διὰ τε τὴν τῶν μεταλήψεων πύκνωσιν, καὶ διὰ τὸ ἀκροθιγῶς τῶν μνημονευθειῶν ἱστοριῶν ἔχουσθαι, καὶ τὸ ἔλλειπὲς τῆς συντάξεως. καὶ ταῦτα μὴ κατὰ τὴν Ἀττικὴν συνήθειαν, ἀλλὰ τινὰ ἔκφυλον, πολλὴν ἐμποιοῦσαν ἀσάφειαν. ἔχει μέντοι τόνδε τὸν τρόπον ἡ ταύτης ἀνάπτυξις, ὅσα ἐμοὶ δοκεῖ. Σύριγγε οὐνομ' ἔχεις· ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης. Ὁ πρώτος στίχος ἀποκεκομμένην ἰδίως ἔχει τὴν ἔνοιαν. ἐστὶ γὰρ ἐπιγραφή τῆς σύριγγος. πρὸς τὴν σύριγγα δὲ αὐτὴν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, λέγοντος, ὡς μὲν ἔχεις ὄνομα αὐτῇ, τὸ σύριγγε· τουτέστι, σύριγγε μὲν καλῆ, κατὰ τὰς λοιπὰς σύριγγας. ἄδει δέ σε] ἀντὶ τοῦ ψάλλει, οὐ τὸ ἀδικόν, εἶτον ἀρμονικὸν μέρος τῆς σοφίας, ἤγουν μουσικῆς, ἀλλὰ τὸ μετρικόν. οὐ γὰρ ἐμπνευστὴ αὐτῇ ἡ σύριγγε, ἵνα καὶ ᾠδὰς ἔχη, ἀλλὰ μετρομένη τῷ καλλίστῳ τῶν μέτρων δακτυλικῷ. ἢ καὶ ἄλλως· ἄδει δέ σε οὐχὶ αἰσθητῇ ἐμπνευσις στόματος, ἀλλὰ τὰ μέτρα τῆς σοφίας· ἤγουν, αὐτῇ ἡ σοφία περιφραστικῶς. εἶτα ἀποτείνει τὸν λόγον πρὸς τὴν Πενελόπην, τὴν τοῦ Ὀδυσσεῶς ὁμόκοιτον.

³ Eadem leguntur in Argumento ex cdd. Vat. 4. 5. 6. desumto apud Gaisfordium.

ἐπεὶ γὰρ τῷ Πανὶ ἀφίερου τὴν σύριγγα, τοῦ Πανὸς δὲ μήτηρ Πηνελόπη κατὰ τὸν μῦθον, ἐκεῖθεν ἀξιοῖ τοῦ λόγου κατάρξασθαι, καὶ φησιν· Οὐδενὸς εὐνάτειρα, Μακροπτολέμοιο δὲ μάτερ·] ᾧ εὐνάτειρα καὶ σύζυγε τοῦ οὐδενός, ἤγουν τοῦ Ὀδυσσεως. (οὕτω γὰρ Ὀδυσσεὺς κεκλησθῆναι προσεποιήσατο, ἡνίκα μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ὑποστροφὴν ἀλώμενος τῷ Κύκλωπι Πολυφῆμῳ ἐνέκυρσεν, ὃν καὶ τετύφλωκεν.) ἢ, οὐδενὸς τῶν μνηστῆρων εὐνάτειρα· ἵνα καὶ οἰκειῶς ἔχη ὁ λόγος. Πηνελόπης γὰρ καὶ τῶν μνηστῆρων ὁ Πάν, ἐξ οὐρίων, εἴτουν ἀνεμιαίων γάμων, κατὰ τὴν μυθώδη τερατείαν, σπαρείς. ἐκάστῳ μὲν γὰρ τῶν μνηστῆρων ὑπισχνεῖτο τὸν γάμον ἢ Πηνελόπῃ· ταῖς δὲ ἀληθείαις οὐδενὸς γυνὴ γέγονε· μήτηρ δὲ Μακροπτολέμου, ἤγουν τοῦ Τηλεμάχου. τῆλε γὰρ τὸ μακρὰν, καὶ μάχη ὁ πόλεμος. ἐκ μὲν γὰρ Κίρκης Τηλέγονος, ἐκ δὲ Πηνελόπης τῷ Ὀδυσσεὶ γενναῖται Τηλέμαχος. Μαίης Ἀντιπάτροιο θοδὸν τέκες ἰθυνητέρα.] τὸ ἐξῆς· ᾧ Πηνελόπη, σὺ τέκες καὶ ἐγέννησας τὸν θοδὸν καὶ ταχὺν ἰθυνητέρα καὶ ποιμένα τῆς Ἀμαλθείας τῆς μαίης καὶ τῆς τροφοῦ τοῦ Διὸς τοῦ ἀντιπάτρου, καὶ τοῦ ἐναντιωθέντος τῷ ἰδίῳ πατρὶ, τῷ Κρόνῳ δηλαδὴ· ἤγουν, τὸν Πᾶνα. οὕτω γὰρ φησιν ἀνεῖσθαι Πανὶ τὴν τῶν ποιμνίων ἐφορείαν. ἀπὸ δὲ μόνης τῆς Ἀμαλθείας συννοεῖν δεῖ καὶ πᾶν θρέμμα. τινὲς δὲ τὸ Ἀντιπέτρου, ἐκ τοῦ ἀντὶ πέτρας γεγενῆσθαι φασίν, ἢ ἢ, ἀντίπετρος ὁ Ζεὺς· ἀνθ' οὗ δηλονότι πέτρα ἐδόθη τῷ Κρόνῳ, ζητοῦντι τὸν Δία, βρέφος ἔτι ὄντα, καταπιεῖν. ὡς δὲ παιδοφάγος ὁ Κρόνος, καὶ ὡς λίθον ἀντὶ τοῦ Διὸς καταπέπωκεν ὑπὸ τῆς Ῥέας ἀπατηθεὶς, καὶ ὡς ἐκτεθείη ὁ Ζεὺς, καὶ ὑπ' Ἀμαλθείας αἰγὸς μαιευθεῖ, δῆλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν, καὶ οὐ δεῖ λεπτομερῶς τὰ περὶ αὐτῶν ἀκριβῶσασθαι. Οὐχὶ κεράσταν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.] Ἐπεὶ δὲ οὐ κυριωνυμικῶς εἶπε τὸν Πᾶνα, ἀλλὰ ἰθυνητέρα τῶν θρεμμάτων, ἣν δὲ καὶ Κομάτας ποιμένων ἐπίσημος, ὡς φιλόθεος ἢ φιλόμουσος, ποιεῖται διαστολὴν καὶ φησιν· οὐχὶ τὸν Κομάταν λέγω τὸν κεράσταν· τουτέστι, τὸν ποιμένα τῶν κερασφόρων ζώων· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν κεράστης, ἤγουν κερασφόρος. ὅν ποτ' ἐθρέψατο μέλισσα, ἣν φησι ταυροπάτορα, τὴν ἔχουσαν δηλαδὴ τὸν ταῦρον πατέρα. γενέσθαι γὰρ ταῖς μελισσαῖς ἀρχὴ σῆψις βοείων κρεῶν. Ἱστορία. Ἱστορήται δὲ περὶ τοῦ Κομάτα τούτου, ὡς ποιμὴν ἂν καθ' ἐκάστην ταῖς Μούσαις ἐκ τῶν θρεμμάτων ἔθυσεν. ἐφ' ᾧ δυσχεράνας ὁ δεσπότης αὐτοῦ κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν ξυλίνῃ λάρνακι, Μούσαις ἐπιτρέψας τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν, ἃς ὑπερβαλλόντως ἐσέβετο. χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀνοίξας τὴν λάρνακα ζῶντα τε τὸν Κομάταν εὕρισκει, καὶ κηρία μέλιτος, οἷς περισώσατο τὴν ζωὴν. Ἄλλ' ἀπέλειπες οὐ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους.] Οὐχὶ τὸν Κομάταν οὖν (φησὶ) λέγω, ἀλλὰ τὸν Πᾶνα, ὃν ἀπὸ σοῦ ἡμῖν ἔλιπες· ἀντὶ τοῦ, ὃν γεννηθέντα σοι δέδωκας ἡμῖν. τὸ δὲ λέγειν ὡς καὶ Κομάτας Πηνελόπης υἱὸς, μὴ καὶ ταῖς ἀληθείαις ἀνάρμοστον εἶη, σκοπεῖν ἄξιον. Πηνελόπη μὲν γὰρ εἰς Ἰθάκην, Κομάτας δὲ Σικελός· καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν, ὁ δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν. μεταξύ δὲ τοῖν τόποιν καὶ χρόνοι τοῦτοι χάσμα μέγα ἐστήρικται. οὐ Πανὸς αἶθε καὶ ἔρλεγε καὶ ἀνῆπτε τὴν φρένα καὶ τὴν ψυχὴν, τέρμα σάκους. οὐχὶ μεταληπτικῶς γυνὴ τις Ἴτυς καλουμένη ὁμωνύμως τῇ ἴτυϊ, τῷ τέρματι τοῦ σάκους, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἴτυς, τουτέστιν ἡ ἀσπίς, ἀπὸ μέγρους τὸ ὄλον. μᾶλλον δὲ ἀπὸ μόνης τῆς ἀσπίδος

καὶ πᾶν ὄπλον· ἴν' ἧ ἡ ἔννοια, ὅτι ἔρωτα εἶχε τῶν ὄπλων, ἤγουν, τῶν πολεμικῶν ἔργων. ἰστόρηται γὰρ ὁ Πάν συστρατεῦσαι τῷ Διονύσῳ παρ' Ἰνδοῦς, καὶ ἔργα ποιῆσαι πολεμικά. τὸ δὲ πάρος, ἤγουν πρότερον, οὐκ ἔναντιοῦται τῷ λόγῳ. οὐ γὰρ αἰεὶ ὁ Πάν περὶ τὰ πολεμικά ἡσχολῆσθαι ἰστόρηται, ἀλλ' ὅτε ὁ Διόνυσος κατὰ τῆς Ἀσίας ἐστράτευσεν. Ὁ δ' ὄνομα ὄλον δίζων] ἤγουν, οὐ ὄνομα ὄλον δίζων· τούτέστιν ἐκ δύο ζῶων σύνθετον. τὰ μὲν γὰρ κάτω ὁ Πάν τράγος· τὰ δ' ἄνω, ἄνθρωπος. λαμβάνει δὲ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἀντὶ εἶδους τοῦ Πανός· οὐ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ Πανός δίζων, ἀλλὰ τὸ εἶδος. ἌΟς τὰς μέροπος πόθον κούρας γηρυόνας ἄθεν.] ὃς ἦθε καὶ ἀνήπτε πόθον καὶ ἔρωτα ἔνεκεν τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Σύριγγος· οὐ γυναικίος τινος ὡς φασι κατὰ μετάληψιν, ἀλλὰ τοῦ ἐμπνευστοῦ ὄργάνου. κόρην δὲ φησι, διὰ τὸ τερπνὸν καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς μαλακὸν καὶ φιλοτήτων ἐπαγωγόν. οὐ χάριν καὶ ἐπιφέρει, μέροπος γηρυόνης, τούτέστι, μεμερισμένης κατὰ τὴν ὄπα. εἰ γὰρ μονόφθογγος, εἴτουν μονόφωνος ἦν ἡ σύριγξ, ἦν ἂν ἀνάρμοστος, καὶ μηδὲ ψυχὴν ἀνθρωπίνην καλεῖν οἶα τε. ἡ γὰρ ψυχὴ ἐξ ἀρμονιῶν συνέστηκε, καὶ ἐκ μόνων τῶν συγγενῶν ἀρμονιῶν καλεῖσθαι πέφυκεν. ἀρμονία δὲ ἐστὶ πολυμιγῶν καὶ δίχα φρονούντων ἔνωσις. τὸ δὲ γηρυόνης ἀντὶ τοῦ φωνητικῆς, ἀπὸ τοῦ γῆρυς, ἡ φωνή. Ῥστερόφωνα δὲ ἤχοῦς καὶ θυγατέρας φωνῆς, ὡς ἄργα μοι παρέδραμε. Τὰς ἀνεμώδεος] ἤγουν, τῆς ἐμπνευστῆς. ἐμπνευστὸν γὰρ ἡ σύριγξ. ἌΟς Μοῖσα λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνω] ὃς, ἤγουν ὁ Πάν, τῇ Μοῦσῃ τῇ Καλλιόπῃ, μᾶλλον δὲ τῇ Μελοπομένη· καὶ πάσας διὰ τοῦ ἐνικοῦ αἰνίττεται ὀνόματος. πῆξεν δὲ καὶ κατεσκεύασε λιγὺ καὶ ὀξύφωνον ἔλκος, καὶ σύριγγα κατὰ μετάληψιν. καὶ γὰρ ἡ σύριγξ οὐ μόνον τὸ ἐμπνευστὸν ὄργανον τὸ ποιμεικὸν σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸ διαβρωμένον ἔλκος τὸ μοτοῦ δεόμενον. ἀντὶ γοῦν τοῦ ἐτέρου σηματομένου τῆς σύριγγος, ἤγουν τοῦ ὄργάνου, τὸ ἔλκος περιεῖληφεν ὅπερ ἐστὶ μετάληψις. ἰοστεφάνω δὲ Μοῦσῃ, ὡς θηλεία θεᾶ. θηλείαις γὰρ πρόπον στέφανος. τὸ δὲ λέγειν Μοῦσαν ἰοστέφανον τὸ ἔαρ, οὐ μοι δοκεῖ λόγου ἔχουσθαι. Ἐλκος ἄγαλμα πόθοιο πυροσφάραγου.] ἐστὶ δὲ ἡ σύριγξ ἄγαλμα, ἤγουν τέρψις καὶ παροξυσμὸς τοῦ πόθου τοῦ ἐγκαρδίου, ὃν πυροσφάραγον λέγει, ὡς ἐν τῷ πυρὶ τῆς καρδιακῆς θερμῆς σπαραττόμενον καὶ ἀναφλεγόμενον. εἰδέναι δὲ ἄξιον, ὡς ὑποδοχὴν τοῦ τριμοροῦς τῆς ψυχῆς, λέγω δὴ λόγου, θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας, τρεῖς σωματικὰς ἀρχὰς κυριωτάτας ἡ φύσις ἐδημιούργησεν, ἐγκεφαλὸν μὲν, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ λογιστικοῦ, καρδίαν δὲ, τοῦ θυμοειδοῦς, ἦπαρ δὲ, τοῦ ἐπιθυμητικοῦ. ἀρχὴ δὲ πάλιν αὐτῶν, ἡ καρδία. διὸ καὶ ἀπαθεστάτη. τοίνυν εἰ καὶ ἐγκαρδίον τις τὸν πόθον ἐρεῖ, οὐχ ἀμάτη τοῦ δεόντος, διὰ τὸ καὶ ἦπατος εἶναι τὴν καρδίαν ἀρχὴν. ἌΟς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα] ὃς, ἤγουν ὁ Πάν, ἔσβεσε τὴν Περσικὴν ἀγερωχίαν, ὅτε συνεστρατήγει τῷ Διονύσῳ. ἦν καὶ ἰσαυδέα, ἤγουν ὁμώνυμόν φησι τοῦ παπποφόνου, τοῦ Περσέως δηλαδὴ. ἀπὸ γὰρ Περσέως, Πέρσης, ἐξ οὗ τῶν Περσῶν γένος. παπποφόνος δὲ ὁ Περσεύς, καθὼς ἱστορεῖ καὶ Διόδοτος. τὸν γὰρ πάππον Ἀκρίσιον μετὰ τὸν κατὰ Γοργόνης ἄθλον ἀπέκτεινε. καὶ ἀφείλετο, ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἡνορέαν, καὶ τὴν Περσικὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τῆς Τυρίας, ἤγουν τῆς Εὐρώπης μετωνυμικῶς. ἐν γὰρ τῇ Τύρῳ τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς ἐμίγη. Ὡς τὸδε τυφλο-

φόρων] ᾧ τινι Πανὶ τὸ πᾶμα καὶ κτῆμα τόδε τῶν τυφλοφόρων, ἤγουν τῶν ποιμένων κατὰ μετάληψιν, τουτέστι ηεροφόρων καὶ σακκοφόρων. ηεροφόρος γὰρ καὶ ὁ τυφλοφόρος, τὸ ἔρατὸν καὶ ἐπιθυμητὸν κατὰ ψυχὴν ὁ Πάρις, ἤγουν ὁ Θεόκριτος κατὰ μετάληψιν, διὰ τὸ καὶ τὸν Πριαμίδην Πάριν κρῖναι τὰς τρεῖς θεὰς περὶ τοῦ μήλου καὶ τῆς Ἑριδος. καὶ δύνασθαι καλεῖσθαι Θεόκριτον, θέτο καὶ ἀνέθηκεν ὁ Σιμιχίδης, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Σιμιχίδου. εἶτα πρὸς αὐτὸν τὸν Πᾶνα προσφώνημα. Ὡ βροτοβαῶμον στά-
 τας] ᾧ Πᾶν βροτοβαῶμον, ἤγουν πετροβαῶμον. ἐκ πετρῶν γὰρ οἱ βροτοὶ κατὰ τὸν παλαιὸν μῦθον. οἶστρε καὶ ἔρωσ τῆς Νυμφάλης τῆς στήτης καὶ γυναικὸς, τῆς δέτας καὶ Λυδῆς. Κλωποπάτορ τ' ἀπάτορ' ἤγουν, Ἑρμοῦ τοῦ κλέπτου υἱέ. κατὰ τινὰς γὰρ πάλιν Ἑρμοῦ παῖς ὁ Πᾶν. ἀπάτορ, ἤγουν πολυπάτορ' ἐκ πολλῶν γὰρ τῶν μνηστήρων γεγένηται. λαρνακόγυϊε] ἤγουν χηλόπου κατὰ μετάληψιν. χηλὸς γὰρ τὸ κιβώ-
 τιον, καὶ ἡ λάρναξ. καὶ χηλὴ ὁ ὄνουξ. χαίροις, ἡδὺ μελίροις] ἐν τῇ σύριγγι τῇ ἔλλοπι καὶ τῇ ἀφώνῳ· τῇ ἔλλειπομένη δηλαδὴ, ὁπὸς καὶ φωνῆς. αὐτὴ γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἡ σύριγγξ μὴ ἐμπνεομένη πρὸς τινος, ἀφω-
 νός ἐστι. τῇ κάρη πάλιν, καθὼς εἶπον, διὰ τὸ τερπνὸν καὶ ἐπαγωγὸν, τῇ Καλλιόπῃ, καὶ καλλίστῃν ἐχούσῃ ὅπα, ἐπὶ ἐμπνέηται. τῇ νηλεύστῳ, καὶ ἀθεάτῳ. ἀπὸ τοῦ νῆ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ λάω, τὸ βλέπω. ἀθέατον γὰρ τὸ ἀπήχημα. ἡ νηλεύστῳ, τῇ ἀλιθοβολήτῳ, ἤγουν ἀθα-
 νάτῳ· ἀπὸ τοῦ νῆ στερητικοῦ, καὶ τοῦ λέω τὸ λιθοβολῶ. ὁ λόγος γὰρ οὐ λιθάζεται.

Τέλος τῶν εὔρισχομένων σχολίων εἰς τὰ Θεοκρίτου εἰδύλλια.

INDEX

AUCTORUM, QUI IN SCHOLIIS CITANTUR.

A

- Αίσχύλος*, ii. 36. iv. 62. in Glauco, (Conf. Godofr. Hermanni Dissertatio de Æschyli Glaucis, edita a. 1812. p. 9.) x. 18. in Lycurgo.
Ἀλέξανδρος, i. 136. ad Homerum, vii. 141. Ὁ Μύνδιος, v. 96. vii. 57.
Ἀλκιμος, i. 65.
Ἀλκμάν, v. 83. Argum. xii.
Ἀλκαῖος, vetustior, vii. 63. junior et epigrammatista, 112.
Ἀμερίας, i. 32. 97. unus, ut videtur, interpretum Theocriti.
Ἀντίγονος, vii. 57.
Ἀπολλώνιος Ῥόδιος, vii. 76. xiii. 7. 43.
Ἀπολλόδωρος, i. 52. ii. 36. in libro *Περὶ θεῶν*, x. 41. δ *Δωριεύς*, i. 52.
Ἄρατος, i. 123. iv. 19. vi. 1. in Phænomenis.
Ἀρίσταρχος, x. 18. in commentario ad Æschyli Lycurgum.
Ἀρίστιππος, i. 3. in τῷ Ἀρκαδικῷ.
Ἀριστείδης, xvii. 69.
Ἀριστοτέλης, i. 34. 147. ii. 17. in libro *Περὶ ζῶων μορίων*, 48. iii. 21. iv. 6. v. 53. vii. 22. 57. 139. 141. xiii. 9. xv. 64. in τῷ *περὶ Ἑρμιόνης Ἱερῷ*, f. Aristophanes grammaticus. Legitur in cod. Laurent. numerat. 46. *περὶ τῆς Ἑρμιόνης Ἱερῷ ἢ διατριβῇ ἱστορεῖ*, etc.
Ἀριστοφάνης, i. 1. in Nubibus, 48. in Agricolis, 132. ii. 12. in Convivis, 74. v. 15. 43. in Ranis, 118. iii. 2. in Pluto, x. 19.
Ἀριστόδημος, δ *Θηβαῖος*, vii. 103. *ἐν οἷς ἱστορεῖ Περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὀμόλων*.
Ἀρχίλοχος, ii. 48. iv. 49.
Ἀσκληπιάδης, i. 4. Ὁ *Μυρλεανός*, 118. ii. 88. v. 21. 94. 102. Epigrammatista vel Salmius, vii. 40. Conf. Werferi Dissertat. Postum. in Actor. Monac. T. ii. Fasc. iv. p. 535. sqq.

Δ

- Δεινίας*, xiv. 48.
Δείων, i. 147.
Δημήτριος, δ *Καλατιανός*, i. 65. v. 83. vii. 151. x. 19.

- Διοκλῆς*, vii. 112.
Διονυσίδωρος, v. 21.
Διονύσιος, vii. 45.
Δίφιλος, x. 1. ad primum librum Nicandri *Θηριακῶν*.

Ε

- Ἑλλάνικος*, xvi. 49.
Ἐπαφρόδιτος, in libro *περὶ Στοιχείων*, i. 117.
Ἐπιμενίδης, i. 3. *ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ* (*περὶ αὐτοῦ*, scil. Πανός. In poematibus de Pane). Simpliciter *ἐν τοῖς ποιήμασι*, cod. Laur. 46. Necon Vat. 3. Erat, ut id obiter notem, Epimenides δ *γενεαλόγος* quidam: memorante Diog. Laert. i. § 15. Idem, ni fallor, citatur in Schol. ad Phæniss. Euripid. v. 13.
Ἐρμισιάνναξ, viii. 55.
Ἐσπολις, i. 95.
Εὐριπίδης, i. 78. ii. 10. in Hippolyto *καλυπτομένῳ*, 166. vi. 2. vii. 101. 149.
Εὐφορίων, ii. 2. in *Ποτηριοκλέπτῳ*, xiii. 7. x. 28.
Ἐφορος, vii. 103.

Ζ

- Ζηνόδοτος*, v. 2.

Η

- Ἡρόδοτος*, vii. 36. xvi. 100.
Ἡρόδωρος, xiii. 9. 56.
Ἡσίοδος, i. 6. 27. 48. 107. iv. 34. v. 98. vii. 68. x. 75. xvi. 49.

Θ

- Θεαίτητος*, i. 118. 148.
Θεόπομπος, v. 73. xvi. 35.
Θεόφραστος, i. 52. 115. ii. 48. iv. 31. v. 15. 92. 97.
Θουκυδίδης, xvi. 84.
Θούρις, vi. 7.

I

- Ἰάσων, xvii. 96. ἐν τοῖς περὶ Κνίδου.
 Ἰβυκος, i. 117. παριστορῶν Περὶ τῆς Ὀλυμ-
 πίας φιάλης.
 Ἰεροκλῆς, i. 56.
 Ἰππόστρατος, vi. 40.

K

- Καλλίμαχος, i. 136. ii. 17. 147. iv. 62. 16.
 vi. 39. vii. 34. 60. 103. viii. 30. xi. 1.
 xiii. 25. 56.
 Καρύστιος, ὁ Περγαμηνός, xiii. 22.
 Κλέανδρος, v. 21. ἐν δευτέρῳ τῶν Παροι-
 μιῶν.
 Κλείταρχος, ii. 59.
 Κρατεύας, ii. 48. v. 92.
 Κρατίδης, v. 92.
 Κρατίνος, iv. 18. xi. 10. in Nemesi, 46.

Λ

- Λεπτίνης, i. 112.
 Λυγγεύς, iv. 20.
 Λύκιος, vii. 78.

M

- Μένανδρος, i. 109. ii. 28. 66.
 Μρασέας, i. 64. ἐν τῷ Περὶ Εὐρώπης, xiii.
 75.
 Μούνατος, ii. 100. vii. 106. 138. Arg. xvii.

N

- Νεοπτόλεμος, i. 52.
 Νικάνδρος, ii. 56. v. 92. x. 1. in Theriacis,
 iii. 54. xiii. 46.
 Νικάνωρ, ὁ Κῶος, vii. 6. ὑπομνηματίζων sc.
 commentans in Theocritum.
 Νυμφόδωρος, i. 69. ἐν τῷ Περὶ Σικελίας, v.
 15.

O

- Ὀλυμπιονίκος, ii. 121.
 Ὀμηρος, i. 1. 12. 34. 36. 56. 62. 97. 103.
 105. 112. 125. 136. 138. 139. ii. 16. 18.

59. 121. iii. 4. 12. 13. 24. 42. iv. 10. 54.
 v. 2. 15. 51. 99. 149. vi. 7. 23. vii. 1. 6.
 11. 25. 39. 68. 69. 111. viii. 6. 26. 33.
 51. 66. in libro secundo Iliadis, ix. 1.
 15. x. 2. xi. 12. xii. 2. xiii. 13. xv. 34.
 86. 139.

- Ὀνασος, xiii. 46. ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς.
 Ὀππιανός, v. 14.

Π

- Πίνδαρος, i. 1. ii. 10. ἐν τοῖς Κεχωρισμένοις
 τῶν Παρθένων, 17. v. 14. 84. vii. 103. ἐν
 τοῖς Ὑπορχήμασιν. Sc. in cantilenis, quæ
 saltantibus accinuntur, xvi. 76.
 Πλάτων, i. 61.
 Πράξιλλα, v. 83.
 Πύρρος, ὁ Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, Μελῶν
 ποιητής, iv. 31. Alibi habetur, ποιητῆς
 Ἐρυθραῖος, iv. 20.

Σ

- Σαπφώ, ii. 88. xi. 39.
 Σιμωνίδης, i. 65. ἐν τῷ Περὶ Σικελίας, xii.
 27. xv. 139. xvi. 34. 36. ἐν Θρήνοις.
 Σοφοκλῆς, iv. 62. in Andromeda, vii. 76.
 Στησίχορος, xviii. 1. in primo Ἑλένης Ἐπι-
 θαμίου.
 Σωκράτης, xiii. 7.
 Σωσίβιος, v. 92.
 Σωσίθεος, viii. 93.
 Σώστρατος, i. 115. ἐν τῷ Περὶ Ἀρκτων, vi.
 28.
 Σάφρων, ii. 12.

T

- Τιμοσθένης, xiii. 22.
 Τριπτόλεμος, viii. 115.
 Τυραννίων, i. 136.

Φ

- Φανίας, vii. 134.
 Φιλητάς, ii. 118. vii. 6.
 Φιλόξενος, vi. 7. xi. 1.
 Φιλοστέφανος, v. 14.
 Φιλόστρατος, v. 15.

INDEX

RERUM MEMORABILIVM IN SCHOLIIS.

A.

Acis, fluvius Siciliae, i. 69.
 Actius, Pan ita dictus, v. 14.
 Adiantum, herba rutæ similis; ejus descriptio, xiii. 41.
 Adonia, Alexandriae magnifice celebrata, xv, 111. Vide Arsinoë.
 Adonis, ejus horti, xv. 112. Vide Ἀδωνία. Ejus historia et allegoria, iii. 48. xv. 86.
 Ægilus, populus Atticæ; item regio Laconica; item insula, i. 147.
 Ægipyrus, planta spinosa; ejus descriptio, iv. 25.
 Ægyptii, gens dolosa, xv. 48.
 Ægon; non scribitur ejus nomen in Olympionicis, iv. 6.
 Ænus, urbs, vii. 112.
 Æsarus, fluvius urbis Crotonis. Etiam fluvius Siciliae, iv. 17.
 Ætna, mons Siciliae; ejus etymologia, i. 65.
 Ἀγριομελιτζάνα, oleris species, x. 37.
 Ἀγρωστis, porri species; comunitur vocata Κολλητζίδα, vi. 42.
 Alcimus et Croton, filii Æaci, iv. 32.
 Alcyon, filia Æoli et Canobes, vii. 57.
 Alcyones, vii. 57. 59.
 Ἄλωα et Ἄλωis, Ceres, vii. 155.
 Alusias vel Halusias, antrum, vii. 78.
 Ambrosia, Deorum cibus, vii. 82.
 Amyclæ, urbs Laconica, x. 35.
 Amyntas, medicus Rhodius; insidias struit Ptolemæo Philadelpho, cum Chryshipo item medico Rhodio, et Arsinoë; occiditur a Philadelpho, xvii. 128.
 Anapus, fluvius Syracusarum, i. 68. vii. 151.
 Anemone, flos ortus a sanguine Adonidis, v. 92.
 Anethum, flos, vii. 63.
 Antiochus, rex Syriæ, filius Echechra-
 tidis et Syridis, xvi. 34.
 Aratus, auctor Phænomenon; astrono-

mus dictus; amicus et æqualis Theocriti, vi. 2.
 Arcadicum festum, in quo pueri Panis statuum scillis flagellant, vii. 106.
 Arethusa, fons Syracusarum, cui fluvius Alpheus incurrit ex Arcadia. Fons in Eubœa. Fons in Samo, ii. 117.
 Argiva, Deipyle, mater Diomedis, xvii. 53.
 Aristis, citharæodus, vii. 99.
 Arsinoë, soror et uxor Ptolemæi Philadelpho, xvi. 128. Sumptuose celebrare consuevit Adonia, xv, 23. 111.
 Assyrii, gens Persica, rei magicæ peritissima, inter Tigrida et Euphratem, ii. 162.
 Astyanax, Milesius; victor in Isthmicis; ejus historiam transfert Theocritus ad Ægonem, iv. 33.
 Asphodelus, planta latifolia, vii. 68.
 Atalanta, altera Arcadica, altera Bœotica, iii. 40.
 Athos, mons Thraciæ; dictus ab Atho gigante, filio Neptuni et Rhodopes, vii. 76.
 Ἀτρακτυλῖς, species ἀκάνθης. Vocatur et Ἀγριολάχανα, iv, 52.

B.

Berenice, regina, uxor Ptolemæi Soteris, mater Philadelpho et Arsinoës, xvii, 114.
 Biblinum vinum, sive Thracicum, xiv. 15.
 Blemyes, gens Æthiopica, vii. 114.
 Bolbus, planta cepæ Colchicæ similis, xiv. 17.
 Brasidas et Brasilas, alter Lacon, alter Cous, vii, 11.
 Briareus, unus Cyclopum, i. 65.
 Bucolion, Panis filius, a quo bucolica canere (βουκολεῖν), i. 64.
 Burinna vel Buræa, fons in Co, vii. 6.
 Byblis, fons Mileti; cur ita dictus, vii, 115.

C.

- Cabiri, ii. 12.
 Carnea, festum Apollinis Carnei, v. 83.
 Carnius, Trojanus, v. 83.
 Carnus, vates, filius Jovis et Europæ; amatus ab Apolline: ejus historia, v. 83.
 Castalides; dictæ a fonte Delphico, sc. Castalia, vii. 148.
 Caucasus, mons in extremo orbis terrarum, vii. 74.
 Celebe, nomen urbis, ii. 2.
 Ceus poeta, sc. Simonides, xvi. 44.
 Chalcon, rex Coorum, vii. 6.
 Chrysippus, medicus Rhodius. Vide Amyntas.
 Ciani; incolentes Cium, quæ nunc Prusa dicitur, xiii. 30.
 Cios; dicta a Cio, filio Olympi, xiii. 30.
 Cissybium, poculum ligneum pastorale, i. 27.
 Clytia, filia Meropis, mater Chalconis, vii. 5.
 Cnyza, planta graminei generis; adhibita ad lectos sternendos in Thesmophoriis ob castitatem, vii. 68.
 Colchi; dicti a Colcho, filio Phasidis, xiv. 75.
 Comicus apparatus, v. 26.
 Concha marina, ingens: præmium pastoralis cantilenæ, ix. 25.
 Cos; ibi natus Ptolemæus Philadelphus, xvii. 58.
 Cotto et Eurythemis, Timandei filia, vi. 40. Vide Cotytaris.
 Cotytaris; dicta a Cotto; culta apud Dores, vi. 40.
 Cranon, urbs Thessaliæ, xvi. 38.
 Crathis, fluvius Sybaridis, v. 16. 121.
 Croton, urbs pulcherrima, iv. 33.
 Cyclaminum, herba ποιώδης, tenui radice, adhibita ad ulcera, hyberno frigore facta, sananda, v. 123.
 Cycnus, filius Neptuni et Ceycis; cutem candidus, xvi. 49.
 Cydon, urbs Cretæ, vii. 12.
 Cynosbatus, planta fructum rosæ similem ferens, spinosa, inter fruticem et arborem, v. 92.
 Cyperus, planta parva et odorifera, i. 106.
 Cytisus, frutex capris depastus, v. 128.

D.

- Daphnis Siculus, i. 66. Inventor bucolicorum carminum, i. 141.
 Deucalion, Thessalus, rex Deucalidarum; incolebat Cydnum in Locride, xv. 141.
 Deucaliones sive Deucalidæ; a Deuca-

lione Thessalo, xv. 141. Vide Deucalion.

- Dia, Jovis filia, i. 95. Insula, hodie Naxus, ii. 45.
 Diocles, amator puerorum: Athenis Megara fugit et pro puero amasio se morti exponit. Hinc colitur ut heros a Megarensibus. Quin et in ejus memoriam, ejusque ad tumulum, festum celebratur quotannis, in quo certant oculis formosi pueri. Victor ad matrem redit floribus coronatus, xii. 28.
 Dione, mater Veneris, vii. 115.
 Dios, urbs Macedonia, v. 21.
 Dorum agon, sive certamen; fit Triopi, Nymphis, Apollini, et Neptuno, xvii. 69.
 Dorum Pentapolis, xvii. 69.
 Δύμβρις. Quadam lingua Θάλασσα. Vide Θύμβρις. i. 118.

E.

- Ebrus vel Hebrus, fluvius decurrens a Rhodope monte, vii. 112. Vide Eurus.
 Εἰσπυλος, amator apud Laconas; opponitur τῷ Ἀίτη, amato, sc. puero, apud Thessalos; xii. 12. 13.
 Ἐλαιος vel ἀγριέλαιος, sc. oleaster: eo coronabantur victores in Olympiis, iv. 7.
 Eleusis, locus Atticæ, iv. 25.
 Endymion; ejus historia, iii. 50.
 Eteocles; primus sacra fecit Gratiis Orchomeni, xvi. 104.
 Eteocleæ Gratiæ. Vide Eteocles.
 Europa, Phœnicis filia, ii. 12.
 Eurus, fluvius decurrens a Rhodope monte, vii. 5. Vide Ebrus.
 Euryppylus et Clytia, rex et regina Coorum; eorum historia, vii. 5. Vide Clytia.
 Eurythemis. Vide Cotto.

F.

- Ficus Atticæ, optimæ et celeberrimæ, i. 147.

G.

- Glauca, natione Chia; instrumenta musica pulsandi perita; filia Ptolemæi Philadelphii, iv. 31.
 Γλάχων, species herbæ, v. 56.
 Golgos, urbs Cypri; dicta a Golgo Adonidis et Veneris filio, xv. 100.
 Γραπτά Ἰάκινθος, sc. Hyacinthus inscriptus; symbolum eorum, quæ de Ajace finguntur, x. 28.

H.

- Hæmus, mons Thraciæ; dictus ab Hæmo, filio Boreæ et Orithyæ, vii. 76.
 Halens, fluvius in Sicilia. Locus in Co, v. 123. Populus Co, dictus ab Halente vel Halentio, rege quodam, vii. 1.
 Hedoni vel Edoni, populus Thraciæ, vii. 111.
 Hecate; ejus nomina et historia, ii. 12. 36.
 Helice, promontorium, montis vertex, i. 125.
 Helichrysus, planta, cujus flos croco similis, i. 30.
 Hellenes, colonia Milesiorum, ad Phasin urbem, xiii. 23.
 Helotæ, apud Lacedæmonios, xvi. 35.
 Hercules, educatus a Rhadamantho, xiii. 9. Quid dixerit de templo Adonidis, v. 21. Amat Hylan puerum, xiii. 10. 12. 13. Projicit Lyttersam in Mæandrum fluvium, x. 41. Liberat Thebas, ab Orgilo Orchomenio captas, xvi. 105.
 Himera, urbs, fons, et fluvius, in Sicilia, iv. 124. vii. 75.
 Hippocion, nomen proprium, x. 16.
 Hippocoon, fluvius, x. 16.
 Hippomanes, planta apud Arcades; carnis tuberculus in fronte pulli; describitur a veteribus botanicis; adhibetur in philtis; ad insaniam redigit, ii. 48.
 Hippomenes, filius Martis; cursum perficit cum Atalanta, iii. 40.
 Homole, mons Thessaliæ, ubi colitur Pan, vii. 103.
 Hyetis, mons et fons, vii. 115.
 Hylas, ejus genealogia, iii. 7.

I.

- Ialemus, Lessus, x. 41.
 Iasion, rex Cretæ; quocum congressa Ceres Plutonem, vel Plutum, parit, iii. 50. x. 19.
 Ida, mons Trojæ; item Cretæ, i. 105.
 Ἰδαί, summi montes in genere, xvii. 9. i. 105.
 Idalium, urbs Cypri, xv. 100.
 Jovis et Junonis nuptiæ, xv. 64.
 Ἰουλος, hymnus ita dictus, x. 41.
 Iphicli boves, iii. 43.
 Iynx, avis Veneri sacra; potens in re magica; Echus filia, ii. 17.

L.

- Lacinium, mons dictus a quodam Lacinio Cercyræo. Ibi templum Junonis, iv. 33.

- Λάμπουρος, nomen canis, viii. 65.
 Lampriada, populus ita dictus a Lamprio quodam, iv. 21.
 Λάτυμον, mons Crotonis, iv. 19.
 Leones, nulli sunt in Sicilia, i. 72.
 Lycæum, mons Pani dilectus. Ibi convertitur in propriam figuram a Mercurio Callisto, Lycaonis filia, i. 123.
 Lydius lapis, repertus apud Lydios, aurum probat, xii. 36.
 Lycope, urbs Ætoliæ, vii. 72.
 Lycopites, incola urbis Lycopes, vii. 72.
 Lysimelia, lacus apud Syracusas, xvi. 84.
 Lyttersa, agricola Phrygius; ejus cantilena et historia, x. 41.

M.

- Mænalus, mons Arcadiæ; dictus a Mænalo, filio Lycaonis, filii Mercurii, i. 124.
 Mæotici, Scythæ illi, qui prope lacum Mæotida degunt, xiii. 56.
 Μαιωτιστί, more Scythiarum, xiii. 56.
 Mala Bacchi, donata Hippomeni a Venere, ii. 118.
 Μάλιμον, lacus ita dicti, qui cum mari communicantur, iv. 23.
 Mathematici; qui ita dicti in schola Pythagoræ, xiv. 5.
 Μέλισσαι, ministræ Cereris, xv. 94.
 Μελίτεια, species herbarum, communiter vocatæ Μελισσοβότανον, iv. 25. v. 130.
 Μεταώδης, Persephones epitheton, xv. 94.
 Menelai et Helenæ filii, Sosiphanes, Iolmus; alius Thronius; filia, Melite et Hermione, xviii. 45.
 Midea, urbs Argorum. Alii vicum nominant, xiii. 20.
 Mideatis heroïna, Alcmena, xiii. 20.
 Milesii tapetes, optimi et elegantissimi, xv. 126.
 Milo, Crotoniates; dictus πολυδάγος. Ejus mors, ix. 6.
 Μοίρα, ejus historia, i. 109.
 Molon et Simon, Arati poetæ rivales, vii. 125.
 Mormo, infantium terculamentum, xv. 40.
 Myndus, urbs Arcadiæ; item Cariæ, ii. 26.

N.

- Narcissus, flos, i. 133.
 Næthus, fluvius Crotonis; quare ita dictus, iv. 24.
 Nereides, Leucothea, Palæmon, et Aphrodite, vii. 59.

- Nicias, medicus, amicus Theocriti, xiii. 13.
- Nisæi Megarenses, dicti a Niso filio Pandionis, xii. 27. Contemptissimi, xiv. 48.
- Nymphæ: ita vocatæ Musæ apud Lydos, vii. 92.
- O.
- Orion, ejus occasus, vii. 53.
- Ὄρομαλίδες, mala montana, v. 94.
- Oromedon, mons in Co. Item Pan. Item Sol. vii. 45.
- Othrys, mons Thessaliæ, iii. 43.
- P.
- Pan, ejus genealogia, i. 3. 123.
- Peneus, fluvius (Sicilia) Thessaliæ, i. 67.
- Perimede; eadem, quæ Agamede apud Homerum, ii. 16.
- Persephone; datur ei Sicilia a Jove, xv. 14.
- Phalarus, mons, v. 103.
- Philetas, poeta: alii Coum dicunt; alii Rhodium, Telephi filium, vii. 40. (Vide Ind. Auctor.)
- Philinus, puer formosus, amasius Arati poetæ, vii. 123.
- Phœnices, incolæ Carthagini, colonia Tyrionum, xvi. 76.
- Pholus, Centaurus, in cujus antro Hercules hospitio exceptus est, vii. 149.
- Physcus, nomen montis, iv. 23.
- Pindus, fluvius Thessaliæ, i. 67.
- Pisa; quare ita dicta: ibi templum Jovis Pisæi, iv. 29.
- Plato, in Siciliam peregrinatur, xiv. 5.
- Pleiades, filia reginæ Amazonum; salutationis inventrices. Earum nomina Κοκκυμά, Πλαυκία, Πρώτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαδά, xiii. 25.
- Plutus; ejus parentes; a Jove excæcatus, x. 19.
- Politici; qui ita dicti in schola Pythagoræ, xiv. 3.
- Polycrates, rex Sami, xvii. 70.
- Polyphemus, condidit templum Galatææ in monte Ætna, vi. 7.
- Pompa Dianæ, Athenis a virginibus celebrata, ii. 66.
- Πότνια, s. Πότνια, Proserpina: per eam rite jurant Syracusanæ, xv. 14.
- Praxiteles: duo fuere; alter antiquior, alter recentior; ambo statuarii, v. 105.
- Πρόσµα, præcium cantilenæ, i. 64.
- Prusia, Cios; dicta a Prusia Bithynorum rege, xiii. 30.
- Ptelea, locus in Co, vel in Arcadia, vii. 65.
- Pteleaticum vinum, Thessalicum vel Ephesium, vii. 65.
- Ptolemæi, tres, xvii. 41. 14. 16.
- Pythagoristæ, dicti etiam Pythagorici, xiv. 5.
- Pyxa, locus in Co; quare ita dictus: ibi templum Apollinis Pyxii, vii. 130.
- R.
- Rhenæa, Delus. Nonnulli volunt eam adjunxisse Delo Polycratem Sami regem, xvii. 70.
- Rhodope, mons Thraciæ, vi. 77.
- Ῥιον, nomen urbis, prope promontorium Achaicum, vel vertex Ægypti tumuli, i. 125.
- Ῥοδάκισσος, frutex, v. 131.
- S.
- Scopadæ, Cranonii, xvi. 36.
- Scopas, filius Creontis et Echecriatæ, xvi. 36.
- Scythicus pontus, Euxinus, xvi. 99.
- Σεβαστικοί, ita dicti theoretici in schola Pythagoræ, xiv. 5.
- Σικελίδας, Asclepiades Samius, epigrammatista; cujus pater Sicelidas, vii. 40. (Vide Ind. Auctor.)
- Simichidas, nomen Theocriti, vii. 21.
- Σιον, species junci, v. 125.
- Στομάλινον, lacus, qui cum mari communicatur. Vide Μάλινον.
- Sybaris, urbs Italiæ; dicta a conditore, vel a fluvio cognominæ; vocatur nunc Thurium, v. i.
- Syracusii, Corinthiorum colonia, xv. 91.
- Συρικτής, communiter vocatus Τραγφότης, vii. 28.
- T.
- Tempe; plur. valles in genere; sing. vallis inter Ossam et Olympum, xi. 67.
- Telemus, Homericus vel Eurymedes, vi. 67.
- Telephilum, folium papaveris: allisum brachio, quale signum det amatoribus, iii. 29.
- Tethys et Oceanus, parentes fluviorum, vii. 33.
- Teutarus, Scythia; Herculem sagittare docet, xiii. 46.
- Thalia, nympa, quæ Daphnida deperit, viii. 93.

- Thalysia, festum Cereris post frumentum
conditum, vii. 1.
- Theseus et Ariadne, ii. 45.
- Thesmophoria, Athenis celebrata quot-
annis, iv. 25.
- Θολία, umbella, feminis Alexandrinis
gestari consueta, xv. 38.
- Thoosa, mater Polyphemi, filia Phorcynis,
xi. 67.
- Thracia, ventorum officina, vii. 121.
- Thymbris, fluvius Siciliae. Vide Δύμβρις.
- Triops, rex Co; filius Abantis. Vide
Triopon.
- Triopon, promontorium Cnidi; dictum
a Triope rege, xvii. 68. 69.
- V.
- Vinum Amoris, quid sit, ii. 151.
- Z.
- Zacynthus, iv. 33.
- Ζατρίκιον, ludi species, vi. 18.

BIONIS ET MOSCHI

CARMINA.

EDIDIT

L. F. HEINDORFIUS.

CUM COMMENTARIIS INTEGRIS

L. C. VALCKENARII ET R. F. P. BRUNCKII.

HEINDORFII PRÆFATIO.

[EX HEINDORFII EDIT. THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI CARM.
BEROL. 1810.]

ETSI editio hæc Bucolicorum Græcorum novæ dotis nihil ostentat, non tamen meum editoris nomen profiteri dubito; quippe qui rem a multis expetitam litterarumque in patria studiis utilissimam tanta mihi videar cura religioneque executus, quantam pauci hucusque adhibuere hujusmodi operum curatores. * * * Theocriti, Bionis, et Moschi carminibus Græcis, uti ea edidit Lugd. Bat. 1779. Valckenarius, ex eadem editione integram subjunxi annotationem, nisi quod ad decem Idyllia illa, quum plane eadem ac ne verbo quidem mutata bis apponere lectori pigeret, præmissis e priore editione copiis ex posteriore ea tantum vel adjeci vel uncis inclusa suo inserui loco, quæ nova aut utcunque a prioribus diversa accessissent, hanc ubique legem observans religiose, ut utriusque editionis discrepantiam quamque, quæ quidem alicujus esset momenti, indicarem. * * * Valckenarianis ea quæ ad hæc carmina in *Analectorum Vett. Poet. Græcorum* volumine tertio annotavit Brunckius, ideo potissimum interjeci, quod Brunckii et textum, qualem *Analectorum* primum exhibet volumen, et animadversiones hasce diligenter in altera editione sua respexit Valckenarius. Et insunt sane in his multa si minus ex reconditis deprompta litteris, excogitata tamen ingeniose et ad interiorem carminum intelligentiam fructuosissima. * * *

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΤΚΩΔΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Ὦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιιάζουσιν Ἐρωτες.
 Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθειυδε·
 Ἐγγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
 Στάβεια, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις. 5
 Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιιάζουσιν Ἐρωτες.
 Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ἄρεσι, μηρὸν ὀδόντι
 Λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ
 Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
 Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὄφρυσί δ' ὄμματα ναρκῆ, 10
 Καὶ τὸ ρόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνω
 Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
 Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώντος ἀρέσκει,

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ] Inter carmina Theocriti hoc olim editum; sub nomine Bionis primus vulgavit Henr. Stephanus.

5. Λέγε πᾶσιν] Legendum conjecit Wasenbergius, λέγε παισίν, 'Cupidinibus': Petro Fonteinio placebat λίγα βῶσον.

7. Μηρὸν ὀδόντι] Eleganter corrigit Joann. Ruardī, —μηρὸν Ἄδωνις Λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς. Adonidis nomen hic perplacet repetitum.—Vox Λευκῶ ab Heskinō non debuerat tentari.

10. Ναρκῆ] Inusitatae formae ναρκεῖ, Doricam ex ed. Flor. et Ms. Paris. substituit, probatam ab Is. Vossio, et Brunckio.

ναρκῆ. Sic Regius codex, e quo v. seq. χεῖλεος recepi, quod habet etiam Aldina editio. Sed hoc minus bonum est.

Reponendum χεῖλεος, ut versus sit bucolicus. In hoc Idyllio versus sunt 98. e quibus 28. tantum bucolici non sunt. BRUNCK.

11. Τῷ χεῖλεος] Hic, ut multo suavius, praetuli alteri formae Doricæ χεῖλεος. χεῖλεος etiam probarunt Vulcanius, Heskinus, et Brunckius.

12. Ἀφήσει] Miror cur legi voluerit Brodæus ἀποίση. 'Auferet,' 'rapiet' dicitur ἀποίσηται, vel ἀποίσει, quorum hoc est in edd. Ald. et Juntæ. Ex Ms. Reg. Paris. ἀψησεῖ edidit Brunckius.

ἀψησεῖ. Sic Reg. cod. pro ἀψησεῖ. Aldus ἀποίσει, quod e genuino ἀψησεῖ depravatam. Est autem hoc recentioris Dorismi, in quem plura ex Ionica dialecto migrarunt. BRUNCK.

- 'Αλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
 Αἰιάζω τὸν Ἄδωνιν ἐπαιιάζουσιν Ἐρωτες. 15
- "Αγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις.
 Μείζον δ' ἂ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
 Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ἄρυσαντο,
 Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἂ δ' Ἀφροδίτα,
 Λυσαμένα πλοκαριῖδας, ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται 20
 Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
 Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
 Ὄξύ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεια μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
 Ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἤραεῖτο, 25
 Στάθαια δ' ἐκ μηρῶν φοιήσσετο. οἱ δ' ὑπομαζοῖ
 Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
 Αἰ' αἰ' τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ὦλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνῶλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζῶεσκεν Ἄδωνις, 30
 Κάτθανε δ' ἂ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἰ' αἰ'.
 Ὦρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἰ' τὸν Ἄδωνιν.
 Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τῆς Ἀφροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ἄρεσι δακρύνοντι,
 Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται· ἂ δὲ Κυθήρα 35
 Πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν αἰεῖδει.

14. Οὐκ οἶδεν] Ex cod. Ms. protulit Fulv. Ursinus; quod merito alteri, οὐκ εἶδεν, fuit praelatum, etiam a Brunckio, qui in vs. 13. edidit ἀρέσει.

18. Ἄρυσαντο] In ed. Flor. legitur, ὠδύραντο (in Aldi Veneta, ὀδύραντο.) Utrum posuerit Bion, dubitari potest.—Κείρον hoc in vs. in τήνον Brunckius mutavit: Καλὸν placebat Jo. Ruaidi.

20. Δρυμῶς] Posui cum Br. pro δρυμοῖς, in cod. Ms. repertum a D'Orvillio.

δρυμῶς suppeditavit cod. Reg. V. seq. alii minus bene νήπλεκτος. Hesych. νηπεκτέας, ἀκτενίστους. BRUNCK.

21. Νήπλεκτος] A Brunckio restitutum, νήπεκτος, a me jam olim fuit probatum.

22. Ἐρχομέναν κείροντι] Ex codd. fuit a D'Orvillio prolatum, pro vulgato τείροντι. κείροντι præbent etiam edd. Ald. et Flor. et κείρουσι legitur in cod. Reg. Paris. [Recte

Aldus κείροντι, quod dein depravatum est in τείροντι. Cod. Reg. κείρουσι. BRUNCK.] —Pro Ἐρχομέναν corrigendum Σπερχομέναν suspicatur D. Ruhnkenius.

23. Κωκύουσα] Br. ed. κωκίοισα.

26. Ἐκ μηρῶν] Nonnemini hic μηρῶν videbatur præferendum: ego vulgatam servarem.

29. Τὸν καλὸν ἄνδρα] Nihil habebat causæ C. Barthius, cur legi voluerit σὸν καλὸν ἄνδρα.

30. Ὅτε] Brunckius edidit ἕκα.

33. Κλαίοντι] Cum in hoc ipso carmine similia legantur, illud cum Br. recepi pro forma vulgari κλαίουσι.

35. Ἐρυθραίνεται] Ut suavius ex ed. Flor. recepi, pro ἐρυθραίνεται. et, pro Κυθήρη, Κυθήρα.

36. Πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν αἰεῖδει] Ista sic vitiose scripta le-

Αἰ' αἰ' τὰν Κυθέρειαν, ἀπάλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Ἄχῶ δ' ἀντεβόασεν, ἀπάλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Κύπριδος αἰὼν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἰ' αἰ'.
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδάνιδος ἄσχετον ἔλκος, 40
 Ὡς ἴδε φοίνιον αἶμα μαραιομένῳ περὶ μηρῶ,
 Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι
 Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὡς σε κιχέια,
 Ὡς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
 Ἐγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
 Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα. 46
 Ἄχρῆς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
 Πνεῦμα τεὸν ῥέυσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορζε φεύγεις. 50
 Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
 Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαινα
 Ζῶα, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
 Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσί γὰρ αὐτὰ
 Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσαν· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ κατ-
 ἀρρεῖ. 55

guntur in ed. Ald. Π. ἀνακναμῶσ' ἀνά-
 παλιν ἀπὸ αἰδεῖ. — In his pāsai πόλιν
 praeferbat Wassenbergius. Ruhnkenius
 legendum suspicatur: Πάντας ἀνὰ κναμῶς
 κνανοστόλος οἰκτρὸν αἰδεῖ. ultimum in αὐ-
 τεῖ mutandum censet Jo. Luzacius.

40. Ἐνόησεν] In ἐνόασεν mutavit Brun-
 ckius.

44. Χεῖλεα χεῖλεσι μίξω] Eleganter dic-
 tum; neque adeo μίξω in μάζω mutandum
 est, aut cum Is. Vossio legendum, χεῖλεα
 χεῖλεσ' ἀμύξω.

46. Ζῶει] In cod. Reg. Paris. et in Ald.
 ed. legitur ζῶη, quod Br. recepit.

ζῶη. Sic cod. Reg. a quo non mul-
 tum differt Aldina editio, qua carebam,
 quum haec excuderentur, ζῶη, ζ in ξ, ut
 sapissime in veteribus libris observatur,
 mutato. BRUNCK.

47. Κεῖς] Hic etiam κῆς praetulit Br.
 [Aldus κῦσ' ἐμὸν. Inde scribendum est
 κῆς ἐμὸν, quod genuinum est. Et sic vs.
 11. ser. καμάτως κῆς ἔργα. BRUNCK.]

48. Πνεῦμα τεὸν ῥέυσῃ] Br. cd. ῥευσεῖ,

quod, accentū aliter posito, legitur in ed.
 Ald. et in cod. Paris.

Ἀμέλξω] Ἀμέρξω hic viro D. videbatur
 vulgato. praefendum: mihi idem verbum
 videtur ἀμέλγειν et ἀμέργειν pronuncia-
 tum.

51. Ἐρχεαι] Recte Jo. Piersonus emen-
 dasset videtur οἴχεαι εἰς Ἀχέροντα quod
 in suam ed. Brunckius recepit.

54. Ἐσσί γὰρ αὐτὰ] Hoc alteri praestat,
 quod in nonnullis est edd. ἐσσί καὶ αὐτὰ.
 — vs. 55. κρέσσων positum fuit pro κρεῖσ-
 σων, etiam a Br.

55. Ἐς σὲ καταρρεῖ]. Vulcanius edide-
 rat ἐς σὲ καὶ Ἄδων· suam conjecturam; fac-
 tam ex vitiosa lectione ed. Flor. ἐς σὲ καὶ
 ἄρη. in Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ
 καὶ ἄρρει. Emendatam jam dedit Fulv.
 Ursinus: τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.

ἐς σὲ καταρρεῖ]. Sic olim scriptum fuisse
 indicio mihi fuit lectio parum depravata
 editionis Calliergi ἐς σὲ καὶ ἄρη. Aldus
 ἐς σὲ καὶ ἄρρει. At procul dubio scripsit
 poeta ἐς τὸ κ. — BRUNCK.

Εἰμί δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
 Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
 Θνάσκεις ᾧ τριπόθατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπη.
 Χήρη δ' ἅ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δάματ' Ἐρωτες.
 Σοὶ δ' ἅμα κεστός ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὴ κυνάγεις;
 Καλὸς ἔων τοσσοῦτον ἔμηνας θηροὶ παλαίην; 61
 Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαϊάζουσιν Ἐρωτες,
 Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Δάκρυον ἅ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
 Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη. 65
 Αἷμα ρόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
 Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
 Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα·
 Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις. 70
 Καὶ νέκυσ ἂν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυσ, οἷα καθεύδαν.
 Κἀτθεὸ νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίανεν,
 Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,

56. Εἰμί] Br. ed. ἐμίμ, et h. v. ἀνίαν.

57. Καὶ σὲ φοβεῦμαι] Barthius corrigendum putabat, κοῦ σὲ φοβεῦμαι· Κορπιarius, καὶ σὲ φοβεῖται, quod recepit in suam ed. Brunckius: mihi vulgata commodam videntur admittere interpretationem.

58. Πόθος δέ μοι] Dudum vidi emendandum, πόσις δ' ἔμοι ὡς ὄναρ ἔπη. idem restituit, ediditque Brunckius, πόσις δ' ἔμιν ὦ. ὁ. ἕ.

59. Κενοὶ δ' ἀνὰ δάματ' Ἐ.] Rectius, ni fallor, legi poterit: Κενὸν δ' ἀνὰ δάματ' Ἐρωτες.

60. Τί γὰρ τολμηρὴ κυνάγεις;] Corrigo: Τί γὰρ, τολμηρὴ κυνάγεις, Κ. ἕ.

61. Τοσσοῦτον ἔμηνας] Quod alibi, hic etiam hæret vitium, emendandum ita, ut scribatur: τί γὰρ, τολμηρὴ κυνάγεις, Καλὸς ἔων τοσσοῦτο μέρηνας θηροὶ παλαίην;—Brunckius hanc, opinor, lectionem præferret a se vulgatæ ἔμηνας alterique, qua legi posse putabat, ἐμήναο.

Edebatur antea ἔμηνας θηροὶ παλαίην, et sic est in Aldina. Inde scribere poteram ἐμήναο, ut in Theocr. xxx. 31. ἐμαινόμεν φιλάσαι: quo etiam modo versus bucolicus fieret. Sed ob præcedens τολμηρὴ Calliergi lectionem prætulὶ ἔμηνας, 'sustinuisti.' BRUNCK.

64. Τόσσον χέει] Hoc, pro vulgato τόσσον ἐκχέει, partim ex codd. et ex ed. Flor. partim ex conjectura D'Orvillii recepi. [Reg. cod. ἐγχείει. Vid. D'Orville in Miscell. Observat. vol. iv. p. 367. BRUNCK.]

65. Τὰ δὲ πάντα] Litera mutata, legendum arbitror: τὰ δὲ πακτὰ (id est πικτὰ, sive πεπηγμένα) ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη, 'terræ affixi sanguinis grumi Venerisque lacrymæ mutantur in flores.'

68. Ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα] Brunckius edidit, ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα.

69. Ἔστ' ἀγαθὰ] Jo. Luzacius legendum conjecit, Ἔστ' ἀπαλὰ στιβάς,—

70. Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε] Pro ἔχει scribi malim ἔχοι. τὸ σὸν in τὸ μὲν mutandum censuit Is. Vossius.—λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σόνγ', ἴδε, νεκρὸς Ἄδωνις· placebat Jo. Ruardi.

72. Κἀτθεὸ νιν] Ut legendum putabat Wassenbergius, cum scriptum sit in cod. Reg. Paris. illud recepi pro vulgato, Κἀτθεο καὶ. [κἀτθεὸ νιν. Sic recte cod. Reg. e quo etiam v. seq. ἐμόχθη recepi. BRUNCK.]—Pro φάρεσιν, οἷς, in edd. Ald. et Flor. legitur φάρεσιν, οἷ ἐνίανεν.

73. Τοῖς] Scribi etiam poterit, Τῶ· si referatur ad κλυτῆρι. hoc in vs. verbum ἐμόχθει, a Br. mutatum in ἐμόχθη, sicut

Παγχρῦσα κλινη̄ρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
 Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῶ,
 Ὡς τήνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. 76
 Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ραῖνε μύρτοισι.
 Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ἄλειτ' Ἄδωνις.
 Κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
 Ἄμφι δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἐρωτες, 80
 Κειράμενοι χαιτάς ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἴστως,
 Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'· ὃς δ' εὐπτερον ἄγε φαρέτρην.
 Χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδαρ· ὃ δὲ μηρία λούει·
 Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν. 85
 Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ἐσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ἑμέναιος,
 Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. οὐκ ἔτι δ' Ἑμᾶν,
 Ἑμᾶν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ἀδεται αἰ' αἰ'.
 Αἰ' αἰ' καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ἑμέναιος, 90
 Αἰ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,

legitur in cod. Paris. Ruhnkenio mihi quæ de menda suspectum est.

74. Πόθει καὶ στυγνὸν] Hæc quoque videri possunt vitata, et forte quis legi mallet:—Παγχρῦσα κλινη̄ρι ποθεινὸν στυγνὸν Ἄδωνιν, nisi sensus sit: τὰ φάρη, οἷς ἐνίανε, ποθεῖ, sive ποθοῦσιν Ἄδωνιν, καὶ στυγνὸν ὄντα.

75. Βάλλε δ' ἐνὶ στεφ.] Leni manu corrigiit Wassenbergius, Βάλλε δὲ νιν στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι.—Sequentia sic emendanda suspicabatur E. H. van Eldik: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι πᾶσσε· σὺν αὐτῶ Χῶ κήπος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. Vulgatas literas propius accedit conjectura Jo. Luzacii legentis: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεα πάντα· σὺν αὐτῶ, Ὡς τήνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

77. Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι,] Optime corrigiit D. Ruhnkenius: Ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι. In ed. legitur Ald. ραῖνεν δέ μιν μύρτοισιν ἀλείφασι· correctoris esse videtur, quod ex cod. Reg. Paris. Brunckius edidit: ραῖνε δέ νῦν καλοῖσιν ἀλείφασι.

καλοῖσιν ἀλείφασι. Sic Reg. cod. In Ald. sic scriptus hic versus: ραῖνεν δέ μιν μύρτοισιν ἀλείφασι ραῖνε μύρτοισιν. Callier-

gus ραῖνε—ἀλείφασι ραῖνε μύρτοισιν. Optimum et genuinum est, quod dedimus. BRUNCK.

82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'] In ed. Flor. sic scriptus versus legitur: ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δὲ πτερόν. ὃς δὲ φαρέτρην.

83. 84. Ὃς δὲ λέβησι Χρυσείοις] Rectius legitur in ed. Flor. ὃς δὲ λέβητι, Χρυσείῳ φορέησιν ὕδαρ.—Pro λούει nollem nuper editum fuisset λούει.

86. Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν] Quod sæpius est in hoc carmine, hic quoque ponendum putabat Lennepius: Αἰ' αἰ' τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες. idque Brunckius in suam edit. admisit.

88. Στέφος ἐξεπέτασσε] 'Coronam resolutam projecit,' me quidem adeo vulgatum non offendit. a Brunckio receptum, ἐξεκέδασσε, placuit Jo. Piersono; ἐξεπάταξε, Wassenbergio. — Proxima vs. 89. recte distinctit Heskinus.

90. Καὶ τὸν Ἄδωνιν] Καλὸν Ἄδωνιν legendum esse censet Wassenbergius.

Ἡ Ἑμέναιος] Sic ad mentem Ernesti Gul. Higtii reponere non dubitavi, pro αἰ' Ἑμέναιον. 'Adonin magis adhuc, quam Hymenæus, plorant Charites.'

91. Τὸν υἱέα τῶ] Τὸν υἱέα τὸν Κινύραο Vulcanius edidit.

Ὦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλησι λέγοισαι.
 Αὐταὶ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλεόν ἢ τὸ Διώνη.
 Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνι,
 Καὶ μιν ἐπαείδουσιν, ὃ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει. 95
 Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κῶρα δὲ μιν οὐκ ἀπολύει.
 Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'.

Ἰξευτὰς ἐτι κῶρος, ἐν ἄλσει δενδρέαντι
 Ὀρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἐρωτα
 Ἐσδόμενον πύξιοιο ποτὶ κλάδον ὡς δ' ἐνόησε,
 Χαίρων ἄνεκα δὴ μέγα φαίνεται ὄρνεον αὐτῷ,

93. Αὐτα] In schedis suis correxerat Piersonus: Αἱ αἱ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλεόν, ἢ τὸ Διώνη. commendat illud adjectum ὄξυ λέγοντι: cujus loco δεξο λέγοντι est in ed. Flor.

94. Καὶ Μοῖσαι] Sic recte jam edidit Vulcanius, pro Μοῖραι. quod ab aliis revocari non debbat: veram hic lectionem probarunt Barthius, Heskinus, Higtius, Piersonus, et Brunckius.

Ἀνακλαίουσιν Ἄδωνι] Quod Palmerio venit in mentem, ne memoratu quidem dignum est. Placet inventum Heskini, hæc et seqq. sic legentis: Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαείδουσιν. quæ sic scripta Brunckius recepit.

95. Οὐκ ἐπακούει] Legendum potius, οὐχ ὑπακούει.

96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει] Pro οὐ δύναται dictum putabat Heskinus; Higtius vero corrigendum, Οὐ μὰν, εἴ κ' ἐθέλοι. Ut

Brunckio, mihi quoque placet Koenii correctio, Οὐ μὰν, ὅκκ' ἐθέλει, sive potius ἐθέλοι.

οὐ μὰν, ὅκκ' ἐθέλει. Sic scripsi ex emendatione doctissimi Koen. ad Gregorium de Dial. p. 81. BRUNCK.

Κῶρα δὲ μιν] Infelix est Barthii tentamen scribentis, Κῶρα Κύπριν οὐκ ἀπολύει.

97. Ἰσχεο κομμῶν] 'Desine planctuum.' Veram lectionem, dudum inventam a Ruhkenio, pro vulgato κόμων restitui. Idem illud in mentem venit Barthio, et Wakero.

II.

1. Ἰξευτὰς] Hi xvi. versus ex Bionis Smyrnæi Bucolicis servati prostant in Stobæi Florileg. Gesn. p. 400. Grotii p. 267.

4. Μέγα φαίνεται ὄρνεον] Syllaba scribendum repetita: μέγα φαίνεται τῶρνεον αὐτῷ.

Τῶς καλάμωσ ἄμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων, 5
 Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
 Χῶ παῖς, ἀσχαλάων ἔνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
 Τῶς καλάμωσ ρίψας ποτ' ἀροτρεῖα πρέσβυν ἴκανεν,
 Ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
 Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενόν. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς 10
 Μειδίωσ κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
 Φεῖδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τᾶρνεον ἔρχευ.
 Φεῦγε μακρᾶν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσση
 Εἰσόκα μή μιν ἔλθῃ· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
 Οὗτος ὁ νῦν Φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ 15
 Ἐλθὼν ἔξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιζεῖ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλαῶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
 Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
 Ὅς λέγε, χ' ἄ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βουκολίασδον
 Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον· 6
 Ὅς εὔρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,

7. Ἀσχαλάων ἔνεχ' οἱ] Sic recte scriptam vocem ediderunt Ursinus, Gesnerus, aliique: οὐνεκα, quod præbet ed. prima Stobæi, fluxit ex interpretatione adjecta: ejus loco ὅτι Brunckius edidit.—Ἀσχαλάων scribatur, ἀσχαλάων, an ἀσχαλάων, nihil adeo interest.

11. Μειδίωσ] Cum Br. dedi, pro Μειδιάων.

12. Φεῖδεο τᾶς θήρας] Ex Stobæo Gesn. recte dedit Vulcanius: ex ed. Trincavelli τὰν θήραν exhibit ed. F. Ursini.

15. Ἀπάλμενος] Pro ἐπάλμενος reposui cum Higtio, Luzacio, Brunckio; qui vs. 16. edidit ἐνθῶν, vs. 14. ἐθρῃς.

ἐπάλμενος] Sic Stobæi editiones. Mallem ἀπάλμενος. BRUNCK.

III.

1. Ἄ μεγάλα] Hos etiam xiii. versus ut Bion.

Bionis præbet Stobæus Gesn. p. 388. Grotii, p. 245. in ed. prima Trincavelli et in Ms. Leid. adscriptum legitur: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

Ἐθ' ὑπνώοντι.] Amico cuidam meo hic in mentem venerat ἔτι χροάοντι. Veram lectionem detexit Jo. Fred. Herelius, in literis ad D. R. datis corrigens, ἔθ' ἡβῶοντι.

3. Τόσον δέ μοι] Ed. Brunckius, τόσον δ' ἐμὴν ἔ. μ. vs. 4. μέλπειν μοι φίλε βῶτα.

5. Ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βουκολίασδον] In his Brunckium sequutus, ἐγὼν tamen suo loco reliqui. Ante editum ἀπῆλθεν· et βουκολίασδον· cujus loco βουκολιάσδων erat in ed. Gesn. et cod. scripto.

6. Μαθεῖν] Ed. Br. μαθῆν.

Ὦς χέλυν Ἐρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
 Ἄλλὰ μοι αὐτὸς ἀείδεν ἔρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
 Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κήγῶν ἐκλαθόμεν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
 Ὅσσα δ' ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἔρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα τὸν ἄγχιον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῶ ἔπονται.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῆ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις ἔρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ, 5
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἔγῶν ὅτι μῦθος ὄδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
 Ἦν δ' αὐτ' ἔς τὸν ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαυ τι μελίσδω,
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά. 11

8. Κίθαριν δ' ὡς] Ed. Br. κιθάραν ὡς.

9. Ἐμπάζετο] Ed. Br. ἐμπάσδετο.

10. Ἄλλὰ μοί] Ed. Br. ἀλλ' ἐμν, et, pro καί μ', κήμ'. Cum illo vs. 11. recepi, Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους. Copula vocis θνατῶν subjecta aberat ab edd.

13. Ἐδίδαξεν] Ex Stobæo Ms. prodiit, hic melius vulgato ἐδίδασκεν.

IV.

1. Ταὶ Μοῖσαι] His etiam versibus, qui sunt in Stobæo Gesn. p. 387. Grotii p. 241. adscriptum in cod. Leid. ut in ed. Veneta: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

1. 2. Οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι] Hæc ad mentem meam Brunckius edidit, pro vulgatis, ἢ φοβέονται, ἢ κ' θυμῷ φιλέοντι. Stobæi Floril. Ms. mihi præbuit οὐ φοβέονται. In ed. Gesneri repertum οὐ φοβέουσαι dedit et Ursinus; quod recipi non debebat ab Heskino.—Whitfordus jam dederat, οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῷ φιλέοντι:

vocula δὲ requireretur interjecta, et verbi forma, his etiam Poetis usitata.

3. Ὀπηδῆ] Dubites, utrum ὀπαδῆ dederit Poeta, an ἀείδῃ. ἀείδῃ vetus est lectio codicum, ab H. Stephano et F. Ursino reperta: hinc fluxit lectio primæ ed. Stob. δῆ δῆ, et Ms. Leid. δ' εἰ δῆ. ὀπηδεῖ dedit in sua ed. Gesn. et satis commodum hic videtur ὀπαδεῖ, quod Br. admisit; qui vs. 4. scripsit διδάσκην.

5. Ἦν δὲ νόον τις] Sic cum Brunckio edere non dubitavi, pro vulgato, Ἦν δὲ νόον τῶ ἔρωτι.

7. Ἀληθής] Ed. Br. ἀλαθής.

8. Ἀθανάτων] Pro ἀθανάτων, prout videram scribendum, scriptum præbuit Stobæi cod. Ms.—In vs. seq. vitiose olim legebatur Καμβαίνει.

11. Καὶ τόκα μοι χαίροισα] Ruhnkenio præ vulgato placet, Ἀδτικά μοι. Brunckius edidit, καὶ τόκ' ἐμν: qui servandum putat

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἂ μὴ μάθομεν πονέεσθαι.
 Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
 Κῦδος ἐμοὶ θήσονται, τὰ μοι πάρος ᾤπασε Μοῖσα.
 Εἰ δ' οὐχ ἀδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήρονα μοχθῆν;
 Εἰ μὲν γὰρ βιώτω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν 5
 Ἡ Κρονίδα, ἢ Μοῖρα πολυτρόπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
 Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάσματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
 Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
 Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
 Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήνονα πάνταν, 10
 Ἐς πόσον ἄδειλοί καμάτως ἢ εἰς ἔργα πονεῦμες;
 Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
 Βάλλομες, ἰμείροντες αἰεὶ πολὺ πλήρονος ὄλβω;
 Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
 Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον. 15

χαίροισα· *cujus loco χαρίεσσα Lennepio videbatur aptius. [χαίροισα non sollicitandum. i. e. 'sponte sua fluit.' BRUNCK.]—Hoc in vs. pro βέει ἀδὰ, in una legitur ed. Ursini, βέει ἀδὰ. quod, si codices exhiberent, præferrem.*

V.

1. Οὐκ οἶδ'] In Stobæi Florileg. Gesn. p. 375. hic versus, ut Bionis, ceteris præfigitur: quem ut illius dedit etiam Grotius: sequentibus in ed. Stob. Veneta, et in Ms. Leid. præfigitur, ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. [Brunck. eum tanquam fragmentum separavit.]

2. Εἴ μοι]. Ed. Br. Αἴ μοι· qui hoc etiam in vs. μοῦνα mutavit in μῶνα, et vs. 4. 5. 9. Εἰ in αἰ.

3. Κῦδος ἐμοὶ θήσονται]. Ed. Br. K. ἐμὶν θησεῦντι.

Μοῖσα]. Sic mihi quoque, pro Μοῖρα, scribendum videbatur cum Piersono, aliisque: vulgatam lectionem tueri voluit Heskinus.

4. Τί μοι πολὺ πλήρονα μοχθῆν] Pro μοχθεῖν sic scripsi cum Br. πλήρονα jam dederant Vulcanius et Heinsius.

5. Ἄμμιν] Grotius edidit, ut usitatius, pro ἀμῖν· hic vitiosum erat ἀμῖν.

8. Ποθ' ὕστερον] Br. ed. πόχ' ὕστερον.

9. Ἐλθεῖν] Genuinam formam ἐνθῆν hic etiam exhibuit Br. et vs. 11. κῆς monuit scribendum.

15. Λάχομεν χρόνον] Hunc versum, adjecto ἐμβιοτεῖν, suppleri posse putabat Is. Vossius; λάχομεν scribendum, Brunck. [velut supra scribitur πονεῦμες, βάλλομες.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ.

- Κλε. Εΐαρος, ᾧ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,
 Ἦ θέρος, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὔχεται ἔλθειν;
 Ἦ θέρος, ἀνίκα πάντα τελείται ὅσα μογεῦμες;
 Ἦ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρὰ;
 Ἦ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ 5
 Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργεῖν τε καὶ ὄκνω;
 Ἦ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐάδεν; εἶπε τί τοι φέρη
 Αἰρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἅ σχολὰ ἄμμιν.
- Μύρ. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι
 Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδία· σεῦ δὲ ἕκατι 10
 Ἐξερῶ, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
 Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὀπτῆ.
 Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ἄρια τίπτει.
 Οὐδὸν χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι.

VI.

1. Εΐαρος] Ex Stobæi Eclogis Phys. Mss. in Bibl. Farnes. hos Bionis versus primus protulit F. Ursinus in Virg. cum Gr. Script. collato, p. 2. 3. et paulo post eosdem edidit cum ceteris Bionis et Moschi carminum fragmentis: editis postea Stobæanis istis Eclogis, Gul. Canterus eosdem exhibuit p. 18. et 19. velut ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν, prout in codice Sambuci vitiose scripti prostabant: Grotius in Excerptis dedit p. 147. 149. partim ex Ms. Paris. emendatos.

φθινοπώρου] Ed. Br. φθινοπώρω· et vs. 2. ἐνθῆν, pro ἐλθειν.

4. Ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρὰ] Cum Cantero Grotius edidit λιμὸς ἐλαφρός· sed Dorice ἅ λιμὸς dicebatur, ut et in vulgari Dialecto.—ὅκ' ἀνδράσι, Br. ed.

6. Θαλπόμενοι θέλγονται.] Sic recte vulgavit Ursinus: Grotius edidit, Θαλπόμενοι τέρπονται· ex conjectura corrigens vitiosa Canteri, θαλπόμενοι θάλποντας· hujus co-dex sequentem vs. sui parte defectum exhibebat.

Ἄεργεῖν] Vel ἀεργεῖα scribendum; non ἀεργίη, vel ἀεργία. ἀεργεῖη dederunt Canter. et Grotius.

8. Ἄ σχολὰ ἄμμιν] Pro ἰσχυροῦν, vel, ut erat in Ms. Paris. ἀσχολαί, sic fuit emendatum ab Ursino, et Grotio.—Pro ἡμῖν scripsi, more in his usitato, ἄμμιν.

10. Ἱερὰ ταῦτα] Lennepio scribendum videbatur ἄρια ταῦτα.

Ξεῦ δὲ ἕκατι] Sic ex codd. ediderunt Ursinus, et Grotius, et in vs. 11. πέλεν ἄδιον, vitiosa dedit Canterus.

13. Νόσον] Νόσος, ut edidit Brunckius, scribendum putabat Hemsterhusius.

14. Νιφετὸν κρυμούς τε] Qui hoc in vs. φέρην quoque scripsit, Br. edidit νιφετὸν (νιφετός, Vulcan.) κρυμῶς τε; sed in notis ex ed. Canteri repetitum praefert κρυμνόν: hæc mihi forma videtur vitiosa.

κρυμῶς τε. Hoc dedi e Fulvio Ursino, qui habet κρυμούς τε. Canterus in Stobæi Ecl. Phys. p. 19. aliam habet lectionem, quam sinceram puto, κρυμνόν τε, quod in Floril. Grotii depravatum est typhothetæ errore in κρυπνόν τε. Stobæum Canteri

Εἶαρ ἐμοὶ τριπόδατον ὄλω λυκάβαντι παρείη, 15
 Ἄνικα μῆτε κρύος, μῆθ' ἄλιος ἄρμε βαρύνει.
 Εἶαρι πάντα κύει, πάντ' εἶαρος ἀδέα βλαστῆ,
 Χ' ἄ νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίως ἀός.

ΕΙΣ ΤΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ'.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα
 Δίξετο φάρμακα πάντα, σοφᾶν δ' ἐπεμαίετο τέχνην.
 Χρῆεν δ' ἀμβροσίη καὶ νέκταρι, χρῆεν ἅπασαν
 Ὀτειλιάν Μοῖραισι δ' ἀναλθεα φάρμακα πάντα.

η'.

Ὀλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
 Ὀλβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθῶ παρεόντος,
 Εἶ καὶ ἀμειλίκτιοι κατήλυθεν εἰς Ἀἴδαο.
 Ὀλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας

inspicere neglexeram. Hesychius: κρυμνός, ἢ κρυμνός πάγος, ψύχος, μέγα βίγος. Doctissimi interpretes vocis κρυμνός exemplum non protulerunt. Hinc confirmari potest Hesychii glossa, Brunck.

17. Βλαστῆ] Brunckius edidit βλαστῆ, quæ Dorica erat in his contractis scribendi ratio: βλάστη dederunt Canter. et Grotius.

VII.

1. Ἀμφασία] Hoc etiam carminis fragm. primus edidit Ursinus in Virg. p. 3. et paulo post Lyricorum fragmentis subiectum; melius vero scriptum Canterus, in Stobæi Ecl. p. 11. his ex cod. adscriptis: ἐκ τῶν Βίανος βουκολίων (βουκολικῶν) εἰς Ἄκινθον.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν] Gul. Canterus et Grotius sic scriptum in suis quisque codd. invenerunt: ex Farnesiano dederat Ursinus, Ἀμφασία τὸν βιον ἔλεν' cujus

loco τὸν Φοῖβον scribendum; monuit et Theod. Canterus.—In sua ed. Vulcanius exhibuit: Ἀμφασία δὲ βίων' ἔλε τοσσόν δ' ἄλγος ἔχοντα' unde non absurde fecerat Higtius: Ἀμφασία Παιῶν' ἔλε, 'Ipse Deus medicinæ obstupuit.' Vera codicum lectio est, τὸν Φοῖβον.

2. Σοφᾶν δ' ἐπεμαίετο τέχνην] Vitiosum verbum ἐπεβῶετο dederunt Canter. et Grotius; quod in ἐπεμῶετο mutandum censuit Salmasius, qui tamen illud nusquam legerat. Ἐπεβαίνετο F. Ursinus invenit in cod. Flor. hoc recte Vulcanius in ἐπεμαίετο emendavit, a Dan. quoque Heinsio, aliisque probatum.—In vs. seq. formam ἀμβροσίη ne hic quidem mutandam arbitror in ἀμβροσίη.

VIII.

1. Ὀλβιοι] Ut Bionis habet hos versus Stobæus in Floril. p. 389.

Οὐνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἤρητο κελεύθους.

5

Ἦν μάκαρ Δίακίδας ἐτάρω ζώντος Ἀχιλλεύς,
 Ὀλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰὼν ἄμυνεν.

θ.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
 Μηδέ τι πάντ' ἄλλου χρέος ἰσχύμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρῆς ἔργον.

ι.

Μοῖσας Ἔρας καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροισιν·
 Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοι αἰεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
 Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἄδιον οὐδέν.

ια'.

Ἐκ θαμινῆς ραθάμιγγος, ὅπως λόγος, αἰὲν ἰοίσας
 Χ' ἅ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

5. Ἦρητο] Grotii lectionem cum Br. recepi, qui sic emendavit a Gesnero vulgatum ἔρητο, ἄρητο Vulcanius; ἄρητο dedit Heinsius: ἀροῖτο legitur in codice Stobæi Parisino. Poeta forte scripserat, ἤρεῖτο.

7. Θνάσκων, ὅτι] Frustra Gesnerus legere tentabat, θνάσκωντ', ὅτε—vulgata recte cepit Grotius.

IX.

1. Οὐ καλὸν] Hi tres vs. una cum fragm. xi. leguntur ut Bionis Smyrnæi in Stobæo Gesn. p. 200. Grotii p. 132. In prima ed. Veneta adscriptum: Σμυρναίου βουκολικοῦ: in Ms. Leid. ἐκ τῶν βίωνος Σμυρναίου βουκολικῶν.

2. Μηδέ τι πάντ' ἄλλου] Ἄλλο, quod est et in cod. Leid. dederunt Trincavellus et Gesnerus; e conjectura Grotius: Μηδ' εἰ παντελῶς χρέος ἰσχύμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Τεχνᾶσθαι σ. Salmasius corrigere tentabat, Μηδέτι πάντ' ἄλλω. Una litera mutata

veram, ut puto, lectionem restituet: Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχύμεν, 'Neque ad omnia alterius opera indigere.'—Rediit in hunc vs. αὐτὸς, a Grotio in αὐτὸν mutatum.

X.

1. Μοῖσας] Ex cod. Farnes. hoc carminis fragm. primus edidit F. Ursinus; in Eclogis Stobæi, a Cantero postea editis, legitur p. 22. ut ἐκ τῶν βίωνος βουκολικῶν. Primus horum vs. vitiose scriptus in ed. Canteri, in Excerptis Grotii prodiit, p. 149. ex cod. Paris. emendatus.

XI.

1. Ἐκ θαμινῆς] Vid. ad Fragm. ix.—Vitiosa primi versus scriptio in ed. Veneta Stobæi, ὃ κ' ὡς λόγος αἰ ἐσοίσας præbet saltem formam rariorem, quam habet etiam cod. Leid. αἰὲς ἰοίσας, a Grammaticis annotatam.—In vs. seq. pro ῥωγμὸν Brunckius edidit ῥωχμὸν: utraque forma fuit usitata.

ιβ΄.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασιεῦμαι ἐμὰν ὄδον, ἐς τὸ κάταντες
 Τήνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδω,
 Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
 Ἐλπίδας ὑστατίω μέγρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ιγ΄.

Μηδὲ λίπης μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χ' ὦ Φοῖβος ἀείθειν
 Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ιδ΄.

Μορφὰ θηλυτέρησι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκία.

XII.

1. Αὐτὰρ ἐγὼν] Hoc, velut ἐκ τῶν τοῦ Βίανος βουκολικῶν, dederat in sua ed. Trincavellus, legitur in Stobæo Gesn. p. 580. Grotii, p. 463.

Βασιεῦμαι] Hoc verbum dederant editores isti in tres voculas distractum, βὰς ἐδ καί, prout etiam legitur in cod. Leid. Emendatum βασιεῦμαι dudum præbuit ex Stobæo Ms. Ursinus; quod a Vulcanio, Heinsio, aliisque restitui etiam debuerat.

2. Ψιθυρίσδω] Scribi poterit [cum Brunckio] ψιθυρίσδων ex Ms. Leid. et ex ed. Trincav.

4. Οὐκ ἀπολείψω] Οὐκ ἀπολείψει est in ed. Trinc. ἀπολείψειν in ed. Gesn. qui in

marginè corrigit, οὐκ ἀπολείψω, ut est in cod. Leid.

XIII.

Μηδὲ λίπης] Ἐκ Βίανος βουκολικῶν dedit et hoc fragm. Trincav. a Gesn. vulgatum p. 239. Grotio p. 163.—In horum versuum secundo, ut vitium tolleretur, Brunckius edidit formam rarissime certe obviam: Μισθὸν ἔδω, τιμὰ —. servata forma solemnī, vox transponi poterit: Μισθὸν ἔδωκε· ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμὰ.

XIV.

Μορφὰ] Adscriptum huic vs. in ed. Stobæi prima: ἐκ τῶν τοῦ Βίανος βουκολικῶν. Est in Stobæo Gesn. p. 407. Exc. Grotii, p. 269.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ
ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

- Μύρ. Λῆς νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἀδὺ λιγαίνειν,
Ἰμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἶον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαιμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατεία;
- Λυκ. Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσαν, φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;
- Μύρ. Σκύριον, ᾧ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἀδὺν Ἔρωτα, 5
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάιν.
Πῶς παῖς ἔσματο Φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
Χ' ὅπως ἐν κόραις Λυκομηδίσι ἀπαλέγοισα
* Ἀηδῆν τ' ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.
- Λυκ. Ἄρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ Βασιλός. ἄγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνάνη κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἅ Λακεδαίμων, 11
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιϊκόν. οὐδέ τις Ἑλληνας,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακίωνων

XV.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ] Sic inscriptum, hoc carminis fragmentum inter reliqua Bionis ex duobus codd. primus edidit F. Ursinus: emendatius scriptum exhibuerunt Jo. Dan. Lennepius in Animadv. ad Coluthum iii. c. x. et nuper in Analectis Brunckius.

1. Λῆς νύ τι] Suspiciabatur Jo. Pierson tres primos versus ad aliud olim pertinuisse carmen; quo Lycidam Bion fecerat amores cantantem Polyphemum; hujusque carminis Bionis partes fecisse fragm. xii. et xiv. idem de fragm. x: forte suspicari liceret.

3. ἠϊόνι] Ed. Br. αἰόνι. vs. 4. Κῆμοι σ. [et Μόρσαν].

5. Σκύριον, ᾧ Λυκίδα, ζαλῶ μ.] Pro vulgatis, Σκύριον, Λυκίδα, ζαλῶν recte Lennepius correxit; atque id sequuti sunt Toupius et Brunckius.

7. ὅπως δ' ἐψεύσατο] Sic primus emendavit G. Canterus, pro ὅπως δὲ ἐγεύσατο. —Præterea scriptum maluit Lennepius:

Πῶς παῖς ἔσματο φάρει. Piersono venit in mentem: Πῶς παῖς ἔσματο, φωτὸς ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν.

8. 9. Ἀπαλέγοισα Ἀηδῆν τ' ἀπαστὸν] Vitiosa, quæ dedit ex codd. Ursinus, hic intacta reliqui; variis conjecturis tentata. Scaliger legi posse putabat: θάλπ' ἀλέγοισα Ἀικμηρον καὶ ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. Lennepius emendare conabatur: ἄγ' ἀλέγισεν Πηλεΐδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δ. Quod Toupius in Epist. Crit. proposuit, X' ὅπως — ἀμφαγαπάξοι Ἀειδῆ καὶ ἄπυστὸν Ἀ. Δ. in suam edit. recepit Brunckius: conferatur Heskinilectio. His, opinor, multo melior videbitur Ruhnkenii conjectura legentis: X' ὅπως ἐν κόραις Λυκομηδίσι ἀγκὰς ἔχοισα Πηλεΐδην ἀγάπαξεν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

10. τὰν Ἑλέναν πόθ' σ. β.] Ed. Br. τὰν Ἑ. πόχ. ὁ β. qui vs. seq. cum Heskinio recte literam δ' interjecit. Idem Br. vs. 13. vulgavit Ἄλιδος.

Μείνεν ἔον κατὰ δῶμα, * φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
 Λάνθανε δ' ἐν κάραις Λυκομηδίσι μούνος Ἀχιλλεύς, 15
 Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκῇ
 Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἥτε κῶρα·
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρη· 20
 Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
 Ἐξ αὐῶς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηίδαμεία·
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χεῖρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
 * Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἄδεα δάκρυ' ἐπήνει.
 Ἦσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὀμάλικι πάντα δ' ἐποίει 25
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾶ·
 Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
 Αἱ δύο, παρθενικαί, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.

14. Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα] Hic etiam Ursini vitiosa cum Heinsio et Vulcanio reliqui. Scaliger emendabat, φέρων τισὶν αἰνὸν Ἄρνα: accentu retracto τισὶν, 'vindictam,' maluit Lennepius: exhibuit ista in sua ed. Brunckius. Ab hac multum distat elegans, et, ut puto, vera Ruhnkenii conjectura, qua legit, — φέρων φθισάνορ' Ἄρνα.

15. Μούνος] Hic etiam a Br. in μῶνος fuit mutatum.

17. Παρθενικὸν κόπον εἶχεν] Sic cum Scaligero scripsi pro κόρον quod alii tamen servandum censuerunt, et a Br. fuit relictum.

Ἐφαίνετο] Hæc et proxima inibi quidem sincera videntur, quæ sic mutanda videbantur Heskinio: ὑφαίνετο δ' ἥτε κῶρα Κάδδ' ἄρ' ἴσον τήναις θ. tum saltem scribi debuerat ὑφανέ τε: sed neque præpositio verbo θηλύνετο congruit.

18. Καὶ τόσον ἄνθος] Corrigitur tentabat Eldikius: καὶ τ' ἴσον ἄνθος Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς: ultimum illud in παρήϊσι mutatum voluisse Salmasium, Is. Vossius adnotavit, ut versus esset numerosior. παρειαῖς ed. Br.

20. Παρθενικῆς] Qui παρθενικᾶς dedit, Br. et in hoc vs. ἐπύκασθε καλύπτρα: in tactum tamen reliquit ἐβάδιζε.

Bion.

21. Θυμὸν δ' Ἄρεος] Recte, me iudice, Lennepius emendavit: Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα. et hoc Br. recepit.—In vs. sequentem, pro παρίζετο, G. Canteri correctionem, παρίζετο admissi, a variis probatam: vera lectione inventa suam nollem Heskinus memorasset: παρῖσθε edidit Brunckius, et in vs. 23. καὶ πόκα μὲν τήνας —

24. Στόμ' ἀνὰ] Mendosa, ut erant in codd. reliqui: Ursino, corrigenti, Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, Heskinus et Brunckius adstipulantur.—Proxima hoc in vs. τὰ δ' ἄδεα δάκρυ' ἐπήνει. merito inepta videbantur Scaligero, sic autem hæc quæque præcedunt emendanda: Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἄδεα καίρε' ἐπήνει priore correctione, quæ Salmasio quoque venit in mentem, probata, sequentia Lennepius legebat: τὰ δαίδαλα δ' ἄτρο' ἐπήνει. Ab his diversum vulgato Brunckius substituit: τὰ δ' ἄδεα δάκρυ' ἐπέβρε.

28. Μούνα μίμνω] Eleganter corrigit Lennepius: Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ, νύμφα, καθεύδεις. Sic edidit e conjecturis h. v. Brunckius: Αὐτὰρ ἐγὼν μούνα, μούνα τὸ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.

29. Αἱ δύο, παρθενικαί] Viderunt Salmasius, et Heskinus, sic emendamam cecem, non Græcam, Αἱ δ' ὑποπαρθενικαί.

C

Ἄλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἅ δὲ πονηρὰ 30
 Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σεῖο * * *

15'.

Ἔσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσειον Φάος Ἀφρογενείας,
 Ἔσπερε, κυανέας ἱερὸν, Φίλε, νυκτὸς ἀγαλμα,
 Τόσσον ἀφαιρότερος μήνας, ὅσον ἕξοχος ἄστρων,
 Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
 Ἄντι σελαναίας τὴ δίδου Φάος· ἄνεκα τήνα, 5
 Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρᾶν
 Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὄδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἄλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερχᾶσθαι.

17'.

Ἄμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
 Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον; 5

Forsan in voce δύο ter repetita quaesiverat Bion elegantiam, dederatque adeo: Αἱ δύο παρθενικαί, δὴ ὁμάλικες, αἱ δύο καλάι.

30. Κατὰ λέκτρα] Pro vulgato καὶ, κατὰ posui cum Scaligero, Heskinio, Brunckio: κάλλεκτρα ἢ γὰρ concursus evitabitur, si cum Luzacio legamus: ἅ δὲ πονηρὰ Νύσσα καὶ ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει. [Ed. Br. Νύσσα, καὶ δολία με τροφὸς α. σ. μ.]

31. Νύσσα γὰρ δολία] In lectione Scaligeri, Νύσσα γὰρ ἀργαλέα· incommodus vocularum δὲ et γὰρ concursus evitabitur, si cum Luzacio legamus: ἅ δὲ πονηρὰ Νύσσα καὶ ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει. [Ed. Br. Νύσσα, καὶ δολία με τροφὸς α. σ. μ.]

XVI.

Ἔσπερε] Hos versus, inter Moschi car-

minum reliquias absque ulla auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobæus Gesn. p. 388. Grotii p. 245.

6. 7. Οὐκ ἐπὶ φωρᾶν Ἔρχομαι,] Sic recte scripta jam dederat in Thes. L. G. Henr. Stephanus. In ed. prima Stobæi φωρᾶν Trincavellus exhibuit; φωρᾶν, Gesnerus, et Grotius; quod etiam in cod. est Leidensi et in Ursini Bioneis.

7. Ἴνα νυκτὸς ὄδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω] Vere corrigat, ut equidem puto, D. Ruhmkenius: ὄδοιπορόντα λοχήσω. Noti sunt ὀδολόχοι, et νυκτιλόχοι.

XVII.

Ἄμερε Κυπρογένεια] Hoc etiam Bionis fragm. debemus Stobæo, cujus illud præbet

Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ἄπασαῖς ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πιπρὸν εἶοντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

Florileg. in ed. Gesn. p. 401. Grotii p. 267.—In his nihil novatum nisi vs. 3. quo τί νυ αὐτὰ a Scaligero positum, pro τίναυ-
 τα: et vs. 6. ἄμμιν scriptum, pro ἡμῖν.—
 In ultimo versu τῆνον in πτηνὸν, vel πταν-
 ὸν, mutandum suspicatur Villoisonus.—
 [Ed. Br. vs. 3. 4. καὶ τί δ' ἀάσθη, Ταλίκον
 ὡς—τέκοιο.]

EPITAPHIUM ADONIDIS.

IDYLLIUM I.

LAMENTOR Adonidem : interiit formosus Adonis.
Periit formosus Adonis, adlamentantur Amores.
Ne amplius purpureis in vestibus, Venus, dormias :
Surge misera pullata, et plange
Pectora, et dic omnibus, obiit formosus Adonis. 5
Lamentor Adonidem : adlamentantur Amores.
Jacet formosus Adonis in montibus, femur dente
Candidum candido dente percussus, et Venerem dolore afficit
Tenuiter anhelans : ater vero ipsi cruor manat
Niveam per carnem : sub superciliis autem oculi torpent, 10
Et rosa (i. e. roseus color) fugit laborum : circaque illa
Moritur et suavium, quod nunquam Venus relinquet.
Veneri quidem suavium, etiam non amplius viventis placet :
Sed non sensit Adonis, quod ipsum morientem osculata est.
Lamentor Adonidem : adlamentantur Amores. 15
Atrox atrox vulnus habet in femore Adonis :
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum et cari canes ulularunt
Et Nymphæ plorant Oreades : ipsaque Venus,
Solutis capillis, per nemora errat 20
Lugubris, incompta, nudis pedibus, et rubi ipsam
Incedentem infestant, ac sacrum sanguinem carpunt.
Clara autem voce ejulans per longas valles fertur,
Assyrium clamore requirens maritum, et puerum vocans.
At circa ipsius umbilicum ater sanguis alte erumpebat. 25
Pectusque a femore cruentabatur : mammarum autem loca
Nivea prius Adonidi rubebant.
Heu, heu Venerem ! adlamentantur Amores.
Amisit formosum illum virum, unaque sacram formam amisit.
Veneri enim formosa forma *fuit*, dum vixit Adonis : 30
Mortua autem cum Adonide est et forma Veneris ; heu, heu !
Montes omnes et quercus dicunt, heu Adonidem !
Et flumina deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubescunt ; Venus vero 35
Per omnes colles et per urbem flebiliter canit,

Heu, heu Venerem! obiit formosus Adonis;
 Echoque respondet: obiit formosus Adonis.
 Veneris dirum amorem quis non deplorat? heu, heu!
 Ut vidit, ut cognovit Adonidis insanabile vulnus, 40
 Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
 Brachia expandens, gemendo dicebat, mane Adoni,
 Miser mane Adoni, ut te postremum reperiam,
 Ut te amplectar, et labra labris misceam.
 Expergiscere paulisper Adoni, jamque postremo me osculare:
 Tantillum me osculare, donec vivit osculum; 46
 Donec ab anima in meum os et in meum jecur
 Spiritus tuus fluxerit, et tuum dulcem amorem exsuxero,
 Atque imbibero amorem: osculum autem hoc asservabo,
 Tanquam ipsum Adonidem; quando tu me infelix fugis. 50
 Fugis longe Adoni, et abis ad Acherontem,
 Et tristem regem et severum: ego vero misera
 Vivo, et Dea sum, neque possum te persequi.
 Accipe Proserpina virum meum: nam tu es
 Longe me potentior; et quicquid pulchrum est, ad te devolvitur. 55
 Sum autem ego valde infelix, et inexhausto dolore conficior,
 Deplorans Adonidem, quod mihi extinctus est, teque timeo.
 Obis, o terque quaterque desiderate: amor autem mihi, sicut
 somnium, avolvit.
 At vidua nunc Venus est; inanes sunt in domo amores.
 Tecum vero una cestus periit: quid enim temerarie vena-
 baris? 60
 Cum adeo pulcher esses, cum feris congredi ausus es?
 Sic lugebat Venus: amores una lugebant.
 Heu, heu Venerem! obiit formosus Adonis.
 Lacrymarum Venus tantum effundit, quantum Adonis
 Sanguinis fundit. Hæc vero omnia in terra convertuntur in
 flores: 65
 Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemonen.
 Lamentor Adonidem: interiit formosus Adonis.
 Ne amplius in silvis virum deplora, o Venus:
 Est recte instructus torus, est Adonidi torus paratus.
 Tuum, o Venus, huic lectulum tenet mortuus Adonis; 70
 Et licet mortuus, tamen pulcher est: pulcher mortuus, quasi
 dormiens.
 Depone eum et in mollibus vestibis in quibus cubabat,
 In quibus tecum per noctem sacrum somnum capiebat,
 In aurea culcitra: ama Adonin, etiamsi tristis sit adspectu.
 Depone (eum) inter coronas et flores: omnes cum eo, 75
 Postquam iste obiit, omnes, *inquam*, flores etiam contabu-
 erunt.
 Perfunde autem ipsum myrtis, *variis* olei generibus, perfunde
 unguentis:
 Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit, Adonis.

Recubat tener Adonis in vestibus purpureis :
 Circa autem eum plorantes gemunt Amores, 80
 Tonsi capillos propter Adonidem ; et hic quidem sagittas,
 Ille vero arcum calcat, alius bene refertam frangit pharetram :
 Alius solvit calcæamentum Adonidis, alius lebetibus
 Aureis fert aquam, alius femora lavat :
 Alius retro alis refrigerat Adonidem. 85
     Ipsam Cytheream adlamentantur Amores.
 Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
 Et coronam expandit nuptialem : non amplius Hymen,
 Hymen non amplius cantilena est ; sed cantatur, heu, heu !
 Heu, heu propter Adonidem adhuc magis ! heu propter
     Hymenæum ! 90
 Charites deplorant filium Cinyræ,
 Obiit formosus Adonis, inter se dicentes ;
 Et id voce clariori dicunt, quam tu, Dione.
 Et Musæ Adonidem deplorant, Adonidem,
 Et ipsum cantu revocant : at ille ipsas non exaudit : 95
 Non sane, neque potest : Proserpina enim ipsum non di-
     mittit.
 Finem fac lugendi, Cytherea, et hodie molli parce querelæ.
 Oportet enim te rursus lugere, atque in alium annum lacry-
     mari.

IDYLLIUM II.

AVCEPS adhuc puer, in nemore arboribus denso
 Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem
 Insidentem buxi ramo : ut igitur animadvertit,
 Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur, 5
 Calamos simul omnes inter se conjungens,
 Huc atque illuc transilientem observabat Amorem.
 Tandem vero puer indignatus, quia nihil proficiebat,
 Abjectis arundinibus aratorem senem adiit,
 Qui illum hancce artem docuerat, et narravit ei rem,
 Eique ostendit Amorem sedentem. Sed senex 10
 Subridens movit caput, et respondit puero :
 Abstine ab hac venatione, nec istam avem insequitor.
 Fuge procul : mala est hæc bestia : beatus eris,
 Dum non ceperis ipsam : sed si viri mensuram attigeris,
 Ille, qui nunc fugit et resilit, ipse sua sponte 15
 Accedens subito capiti tuo insidebit.

IDYLLIUM III.

MAGNA mihi Venus adhuc dormienti adstitit,
 Infantem Amorem pulcra manu ducens,
 In terram nutantem : atque his me verbis affata est :
 Cantare mihi, care bubulce, sumtum Cupidinem doceto.
 Sic locuta abiit : ego autem quæcunque pastoralia carmina
 canere solebam, 5
 Stultus, tanquam discere volentem Cupidinem, docebam,
 Quomodo invenerit tibiam obliquam Pan, tibiam Minerva,
 Testudinem Mercurius, et citharam dulcis Apollo.
 Hæc ipsum edocebam : at ille nihil curabat mea verba,
 Sed mihi ipse canebat amatoria, mæque docebat 10
 Mortalium et immortalium amores, et genetricis suæ opera.
 Tum ego oblitus sum illorum, quæ Cupidinem docebam :
 At, quæcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

IDYLLIUM IV.

MUSÆ Amorem crudelem non metuentes,
 Ex animo amant, et vestigia ejus sequuntur :
 Ac si quis ingenio præditus inamabili eas sequatur,
 Illum refugiunt, et docere nolunt.
 At si mentem amore agitatam habens suaviter cecinerit, 5
 Ad ipsum simul omnes festinæ confluunt.
 Testis ego sum, quod sermo hic sit plane verus.
 Si enim hominem quempiam alium aut immortalem carmine
 celebros,
 Cessat mea lingua, et, ut ante solebat, non amplius canit :
 Cum rursus in Amorem vel in Lycidam aliquid modulator, 10
 Tunc mihi lætum ore profuit carmen.

IDYLLIUM V.

* * * * *

Si pulchra mea sunt carmina, vel illa sola
 Laudem mihi dabunt, quæ jam antea mihi præbuit Parca :
 Sin autem non probantur illa, quid est, quod amplius labo-
 rem ?
 Si enim vivendi duo tempora nobis dedisset 5
 Sive Jupiter, sive Parca versuta, ita ut ageretur
 Alterum cum lætitia et gaudio, alterum in labore,
 Liceret post labores aliquando bonis frui.

At si Dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitam *transi-*
gendam venire
 Hominibus, idquæ breve et minus omnibus; 10
 Quam diu (vah!) miseri in labores et opera nos fatigamus?
 Et quousque animum ad lucra et artes
 Applicamus, semper desiderando multo majores opes?
 Omnes sane obliti sumus, mortales nos esse natos,
 Et quod brevè tempus a Parca sortiti sumus. 15

IDYLLIUM VI.

CLEODAMUS ET MYRSON.

CLE. VERE, o Myrson, aut hyeme, aut autumnò,
 Aut æstate, quid tibi jucundum? et quodnam *ex his* magis
 optas advenire?
 Num æstatem, cum omnia absolutâ sunt, quæcunque labo-
 ramus?
 An dulcem autumnum, cum hominibus fames levis est?
 An vero hyemem ad opera pigram? quoniam et hyeme multi,
 Dum se calefaciunt, oblectantur otio et pigritia? 6
 An vero tibi pulchrum ver magis placet? dic, quid tibi
 animus
 Eligit? loqui enim permittit otium nobis.
 MYR. Judicare non decet mortales divina opera.
 Omnia enim hæc sacra sunt, et jucunda: tui autem gratia
 Dicam, *Cleodame*, quodnam mihi præ aliis gratum sit: 11
 Non volo æstatem esse; quoniam tunc me sol torret:
 Nec volo autumnum; quoniam morbos fructus autumnales
 pariunt:
 Perniciosam hyemem sufferre, nives pruinasque timeo:
 Ver mihi ter exoptatum toto anno adsit, 15
 Cum neque frigus, neque sol nos gravat.
 Vere omnia fœcunda sunt, omnia vere suavia germinant,
 Et nox hominibus par, et par dies.

BIONIS FRAGMENTA QUÆDAM.

VII.

CONSILII inopiâ *Bionem* occupavit tantum dolorem susti-
 nentem.
 Quærebat remedia omnia, et sapientem exquirebat artem:
 Ungebat etiam ambrosia et nectare, ungebat totum
 Vultus: sed Parcis remedia omnia vana sunt.

VIII.

BEATI, qui amant, cum æqualiter redamantur.
 Beatus erat Theseus, cum Perithous adesset;
 Etiam si implacabilis descenderit in Plutonis *domum*.
 Beatus erat inter rigidos Axenos Orestes,
 Quoniam communes cum eo Pylades susceperat protectiones.
 Erat felix Æacides socio vivente Achilles: 6
 Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam
 propulsavit.

IX.

NON pulchrum (*est*), o amice, omni de causa ad fabrum
 ventitare,
 Neque in omnibus alio indigere: sed et ipse
 Fabrica fistulam; est autem tibi facile opus.

X.

MUSAS Amor vocet, Musæ Amorem ferant:
 Cantum Musæ mihi semper amanti donent,
 Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

XI.

EX crebra gutta, ut proverbium est, semper eunte
 Etiam lapis in foramen cavatur.

XII.

AT ego bene procedens meum iter, in loco declivi
 Isto, apud arenam et littus susurro,
 Duram obsecrans Galateam: dulcem vero
 Spem ad extremam usque senectutem non relinquam.

XIII.

NEC sinas me sine præmio : nam et Apollo pro cantu
Mercedem dedit. Honor vero res meliores facit.

XIV.

FORMA mulieribus est res decora, viris autem fortitudo.

XV.

EPITHALAMIUM
ACHILLIS ET DEIDAMIÆ.

MYRSON, LYCIDAS.

MYR. VISNE nunc mihi, Lycida, quoddam Siculum carmen
suaviter canere,
Desiderabile, animum mulcens, amatorium, quale Cyclops
Cantavit Polyphemus Galatææ in littore sedens ?

LYC. Etiam si mihi canere, o Myrson, gratum sit, quid
vero canam ?

MYR. Scyrium, o Lycida, æmulare canticum, dulcem
Amorem, 5

Furtiva Peleidæ oscula, furtivum concubitus :
Quomodo ille juvenis vestem muliebrem induebat, quomodo
sexum suum mentitus est,

Et quomodo in filiabus Lycomedis fovebat sedulo curans
Obscurum, et inauditum Achillem Deïdamia.

LYC. Rapuit Helenam quondam pastor, *Paris* : duxitque
ad Idam, 10

Ænonæ atrocem dolorem ; indignata est autem Lacedæmon,
Totumque populum commovit Achaicum : neque ullus Græ-
cus,

Neque Mycenæorum, neque Elidos, neque Laconum
Mansit suam apud domum, ferens vindictam, grave bellum.
Delitescebat autem inter filias Lycomedis solus Achilles : 15

Lañamque *tractare* pro armis edocebatur, et manu nivea
Virgineum laborem tenuit : et telam texebat sicut puella.

Et non minus istis effæminabatur, idemque flos

Niveis erubuit in genis ; et gressum

Virginis gradiebatur, comasque tegebat calyptra : 20

Animum autem Martis habuit, et viri habuit amorem.

Ab aurora enim usque ad noctem adhærebat Deidamiæ,
 Et nonnunquam illius osculabatur manum, et sæpius illius
 Corpus sustollebat pulchrum, lacrymæ autem dulces glome-
 rabantur.

Edebat vero cum nulla alia coætanea : omniaque faciebât
 Festinans ad communem concubitum : dixitque (*hæc*) verba
 ipsi : 26

Reliquæ quidem cum aliis condormiunt sorores ;
 At ego sola maneo, tuque, Nympha, dormis.
 Nos duæ virgines coætaneæ, nos duæ pulchræ
 Diversis solæ in lectis dormiemus ; iste autem malus 30
 Pariet et perfidus me infeliciter a te dividit.
 Non enim ego a te * * *

XVI.

VESPER, aurea lux amabilis Veneris,
 Care vesper, cæruleæ noctis sacrum ornamentum,
 Tantum obscurior luna, quantum præstantior astris,
 Salve dilecte ; et mihi ad pastorem comissatum eunti
 Tu lumen præbeto vice lunæ : hæc enim 5
 Incipiens hodie, citius occidit. Non ad furandum
 Eo, nec ut iter noctu facientem invadam :
 Sed amo : decet autem amantem juvare.

XVII.

O PLACIDA Venus, Jovis et maris filia,
 Quid est, quod adeo hominibus et Diis indignaris ?
 Parum dixi ; quid adeo infensa es, et quid te lædit,
 Tantum ut omnibus malum, Amorem, pepereris,
 Crudelem, immitem, ingenio longe dissimilem formæ ? 5
 Cur vero alatum eundem et peritum sagittarium dedisti nobis,
 Ut illum quantumvis acerbum non possemus effugere ?

INDEX

OMNIUM VOCABULORUM IN BIONE OCCURRENTIUM.

Litera Idyllium, numerus versum significat.

Α ²Α, ε 11 ²Αβρὸς, α 79 ²Αγαθὰ, α 69 ²Αγαλμα, ις 2 ²Άγε φαρέτραν, α 82. ab ἀγνώω vel ἄγ- νυμι. ἄγε δ' ἐς ²Ίδαν, ιε 10 ²Άγειρεν πάντα λαβὺν ²Αχαϊκὸν, ιε 12 ²Άγκεα μακρὰ, α 23 ²Άγοισα, γ 2 ²Άγριον, α 16. 52. δ 1 ²Αδέα, ε 4. ς 10. 17. ιε 24 ²Αδελφαί, ιε 27 ²Αιδεται, α 89 ²Αδιον, ς 11. ι 3 ²Αδὺν, δ 5. ς 2. ιε 1 ²Αδὺν, ιε 5 ²Αδὺς, γ 8 ²Αδωνι, α 42. 43. 45. 51 ²Αδώνιδι, α 27. 31 ²Αδώνιδος, α 40 ²Αδωνι, α 1. 6. 15. 32. 34. 50. 57. 67. 74. 85. 90 ²Αδωνις, α 1. 2. 5. 7. 14. 16 ²Αεί, ε 13. ι 2 ²Αείδει, α 36. δ 9 ²Αείδειν, ιγ 1 ²Αειδόμενον, α 89 ²Αειρε, ιε 24 ²Αεισεν, ιε 3 ²Αεργείη, ς 6 ²Αηδήνη, ιε 9 ²Αθάνα, γ 7 ²Αθανάτοισι, ις 2 ²Αθανάτων, γ 11. δ 8 Αἶ, α 28. 31. 32. 37. 39. 63. 89. 90 Αιάξω, α 1. 6. 15. 67 Αϊακίδας, η 6	²Αἶδαο, η 3 Αἶεν, ια 1 Αἶμα, α 9. 22. 25. 41. 65. 66 Αἶνον, α 39. η 7 Αἰρείται, ς 8 ²Ακρόστον, α 56 ²Αλλάτται, α 20 ²Αλγος, ζ 1 ²Αλείφασι, α 77 ²Αληθής, δ 7 ²Άλιος, ς 12. 16 ²Αλικὰ, ιδ ²Άλλα, α 14. γ 10 ²Άλλαι, ιε 27 ²Άλλάλοισι, β 5 ²Άλλήγησι, α 92. ιε 27 ²Άλλο, α 98 ²Άλλον, δ 8 ²Άλλου, θ 2 ²Άλλων, ς 11 ²Άλσει, β 1 ²Άλεύξει, η 7 ²Άμα, α 60. β 5 ²Άμβροσίη, ζ 3 ²Άμβετο, β 11 ²Άμειλίκοιο, η 3 ²Άμέλξω φίλτρον, α 48 ²Άμερε, η 1 ²Άμμε, ς 16 ²Άμμιν, ε 5 ²Άμπετάσασα, α 42 ²Άμυνη, η 7 ²Άμφασία, ζ 1 ²Άμφεδόκευεν, β 6 ²Άμφι, α 11. 25 ²Άν, α 39 ²Άνά, α 20. 36. 59. ιε 24 ²Άνακλαίουσιν, α 94 ²Άναθέα, ζ 4 ²Άνάν, ιε 14 ²Άναστενάχουσιν, α 80 ²Άναψύχει, α 85 ²Άνδρα, α 29	²Άνδράσι, ς 4 ²Άνεμώνων, α 66 ²Άνέρα, α 68 ²Άνέραστον, δ 3 ²Άνeros, β 14. ιε 21 ²Άνθεα, α 35. 76 ²Άνθεσι, α 75 ²Άνθη, α 65 ²Άνθος, ιε 18 ²Άνθρώποις, ιε 10 ²Άνθρώποισιν, ς 18 ²Άνιᾶ, α 8 ²Άνιην, α 56 ²Άνικά, ς 3. 16 ²Άντεβόασεν, α 38 ²Άντεράωνται, η 1 ²Άνύεσθαι, ε 6 ²Άξεινοισιν, η 4 ²Αοὺς, ιε 22 ²Απαλέγοισα, ιε 8 ²Απάλεμος, β 15 ²Απάντη, β 7 ²Απασαν, ζ 3 ²Απαστὸν, ιε 9 ²Αφανρότερος, ις 3 ²Άχρις, α 47 ²Άχω, α 38 ²Άως, ς 18	Γ Γαλατεία, ιε 3 Γαμήλιον, α 88 Γὰρ, ε 5 Γενόμεσθα, ιε 14 Γήραος, ιβ 4 Γίγνεται, α 65 Γλυκείας, ιβ 3 Γλυκεράν, ι 3 Γλυκερόν, ς 4 Γλυκὺν, α 48 Γλυκὺθμον, ιε 2 Γλῶσσα, δ 9 Γῶων, α 97
			Δ Δάκρυ', ιε 24 Δάκρυα, α 66 Δάκρυον, α 64 Δακρύοντι, α 34 Δακρύσαι, α 98 Δέ, α 9. 10. 11. 17. ιε 9. ς 2. 10. ιε 9 Δειλαία, α 4 Δειλοι, ιε 11 Δεῖξεν, β 10 Δενδράεντι, β 1 Δέχεσθαι, ε 8 Δή, β 4 Δηϊδάμεια, ιε 9. 22 Διὰ, α 23. δ 11 Διδάσκει, γ 4 Διδάσκειν, δ 4 Διδασκον, γ 6. 12 Διδοῦεν, ι 2 Διδου, ις 5 Δίξετο, ζ 2 Διδς, ις 1 Διπλόον, ε 5 Δισσῖν, ιε 14 Διάκειν, α 53 Διάνα, α 93 Δολία, ιε 31 Δονεύμενος, δ 5 Δρόπονται, α 22 Δρύες, α 32 Δρυμοῖσι, α 68 Δρυμῶς, α 20
			Β Βάδισμα, ιε 19 Βάλλε, α 75 Βάλλομες, ιε 13 Βαμβαίνει, δ 9 Βαρύνει, ς 16 Βασιλῆα, α 52 Βασεύμαι, ιβ 1 Βάτοι, α 21 Βίον, ε 9 Βιότω, ε 5 Βλαστεί, ς 17 Βοώσα, α 24 Βούτα, γ 4 Βραχύν, ε 10. 15 Βροτοῖσι, ς 9 Βροτὸν, δ 8 Βωκολίασδον, γ 5 Βωκόλος, ιε 10

- Δύεν, ις 6
 Δυναίμεθα, θ 7
 Δύναμαι, α 53
 Δύο, ιε 29
 Δύσεργον, ς 5
 Δύσομορ, α 50
 Δύσποτμε, α 43
 Δῶμα, ιε 14
 Δῶματ', α 59
- É
 *Εαρ, ς 7
 *Εβάδιζε, ιε 20
 *Εβαι', α 82
 *Εγεύσατο, ιε 7
 *Εγρεο, α 4. 45
 *Εγῶ, α 56. γ 5. ιε 28. 32
 *Εγῶν, δ 7. ιβ 1
 *Εδιδάξατο, β 9
 *Εδίδασκε, γ 10
 *Εδιδάσκετο, ιε 16
 *Εδιδάχθην, γ 13
 *Εδωκεν, ε 5
 *Εθ', γ 1
 *Εθέλει, α 96
 *Εθέλοντα, γ 6
 *Εθέλοντι, δ 4
 *Εθέλω, ς 12. 13
 Εί, ε 2. 4. 5. 9.
 Είαρ, ς 15
 Είαρι, ς 17
 Είαρος, ς 1
 Είβεται, α 9
 Είδεν, β 2
 Είδος, α 29. 30
 Είμασι, α 79
 Είμι, α 56
 Είπέ, ς 7
 Είρια, ιε 16
 Είς, α 51. 98. ε 11. η 3
 Είχεν, ιε 17. 21
 *Εκ, α 26. 49. γ 2. δ 2
 *Εκαβόλον, ις 6
 *Εκατι, ς 10
 *Εκλαθόμαν, γ 12
 *Εκλαυσεν, α 39
 *Ελαφρά, ς 4
 *Ελεν, ς 1
 *Ελέναν, ιε 10
 *Ελεξε, ιε 26
 *Ελγς, β 14
 *Ελθειν, ε 9. ς 2
 *Ελθς, β 14
 *Ελθῶν, β 16
 *Ελκος, α 16. 17. 40
 *Ελλην, ιε 12
 *Ελπιδας, ιβ 4
 *Ελυσε, α 83
 *Εμᾶν, ιβ 1
- *Εμαράνθη, α 76
 *Εμεῦ, α 55
 *Εμηνας, α 61
 *Εμι, α 53
 *Εμοι, ε 3. ς 15
 *Εμὸν, α 47. 54
 *Εμὸχθει, α 73
 *Εμπάζετο, γ 9
 *Ενα, ε 9
 *Ενεχ', β 7
 *Ενι, α 3. 68. 72. 75. ε 7
 *Ενλαυεν, α 72
 *Ενόασε, β 3
 *Ενόησεν, α 40
 *Ενοχλήσω, ις 7
 *Εντ', β 13
 *Εξαπίνας, β 16
 *Εξεδίδασκον, γ 9
 *Εξεπέτασσε, α 88
 *Εξέρει, ς 11
 *Εχοχος, ις 3
 *Εδν, ιε 14
 *Εόντα, ις 7
 *Επαίδουσιν, α 95
 *Επαίξουσιν, α 2. 6. 15. 28. 62. 86
 *Επακούει, α 95
 *Επει, α 50. ς 5. 12. 13
 *Επειγόμεναι, δ 6
 *Επεμαίετο, ς 2
 *Επέοικε, ς 9
 *Επέτραπεν, ς 8
 *Επῆν, ιγ 1
 *Επῆναι, ε 24
 *Επι, α 7. 81. 82. 87. β 5. 16. ιε 22
 *Εποίει, ιε 25
 *Επονται, δ 2
 *Εππη, α 58
 *Επύκαζε, ιε 20
 *Ερασσαμένω, ις 8
 *Ερατᾶς, ις 1
 *Εργα, γ 11. ε 11. ς 9
 *Εργον, θ 3
 *Ερμάων, γ 8
 *Ερυθραίνεται, α 35
 *Ερχεται, α 51
 *Ερχεν, β 12
 *Ερχομέναν, α 22
 *Ερως, γ 13
 *Ερωτα, α 39. 49. β 2. 10
 *Ερωτες, α 2. 6. 15. 28. 59. 62. 80. 86
 *Ερωτι, δ 5
 *Ερωτικόν, ιε 2
 *Ερωτύλα, γ 10. 13
 *Εσβεσε, α 87
 *Εσδόμενον, β 3
- *Εσθλά, ε 8
 *Εσσατο, ιε 7
 *Εσση, β 13
 *Εσσί, α 54
 *Εστιν, α 69
 *Ετάρω, η 6
 *Ετι, α 90. β 1
 *Ετοίμα, α 69
 *Ετος, α 98
 Εύαδεν, ς 7
 Εύμαρες, θ 3
 Εύναν, ιε 6
 Εύπερον, α 82
 Εδρεν, γ 7
 Εύφροσύναν, ε 7
 Εύχει, ς 2
 *Εφαίνεται, ιε 17
 *Εφαν, ις 3
 *Εφίλασεν, α 14
 *Εφίλει, ιε 23
 *Εφρασε, γ 3
 *Εχει, α 16. 70
 *Εχοντα, ς 1
 *Εχω, α 56
 *Εχων, δ 3
 *Εχώσατο, ιε 11
 *Εῶν, α 61
- Ζ
 Ζαλω, ιε 5
 Ζώει, α 46
 Ζώεσκεν, α 30
 Ζῶντος, α 13
 Ζῶω, α 53
- Η
 *Η, ε 6
 *Ηδὲ, ις 1
 *Ηίονα, ιβ 2
 *Ηίόνι, ιε 3
 *Ηλιδος, ιε 13
 *Ημεν, ς 12
 *Ην, β 14. δ 3. 5. 8. 10
 *Ηπαρ, α 47
 *Ησθιε, ιε 25
 *Ηῦτε, ιε 17
 *Ηωρείτο, α 25
- Θ
 Θαλπόμενοι, ς 6
 Θαμινῆς, ια 1
 Θάνε, α 57
 Θασεὺς, η 2
 Θεΐα, ς 9
 *Θέλγονται, ς 6
 Θέρους, ς 2
 Θέρος, ς 3. 12
 Θηλύντο, ιε 18
 Θήρας, β 12
 Θηρεύω, β 2
 Θηριον, β 13
- Θηρι, α 61
 *Θήσοντι, ε 3
 Θνάσκει, α 12
 Θνάσκεις, α 58
 *Θνάσκοντ', α 14
 Θνάσκων, η 7
 Θνατοί, ε 14
 Θνατοίσι, ις 2
 Θνατῶν, γ 11
 Θυμὸν Ἄρεος εἶχε, ιε 21
 Θυμῶ, δ 2
- Ι
 *Ίδαν, ιε 10
 *Ίδεν, α 40. 41
 *Ίερᾶ, ς 10
 *Ίερὸν, α 22. 29. 73
 *Ίκανεν, β 8
 *Ίμερβεν, ιε 2
 *Ίξεντᾶς, β 1
 *Ίοίσας, ια 2
 *Ίσα, ς 18
 *Ίσον, η 1. ιε 18
 *Ίσχυμέν, θ 2
 *Ίσχεο, α 97
- Κ
 Κάθευδε, α 3
 Καθεύδεις, ιε 28
 Καθεύδομες, ιε 30
 Καθεύδων, α 71
 Καθήμενον, β 10
 Κακόν, β 13. ιε 11
 Κακῶς, ιε 31
 Καλᾶ, ε 2. ιε 24
 Καλαί, ιε 29
 Καλάμας, β 5. 8
 Καλᾶς, γ 2
 Καλέοι, ι 1
 Καλεῖσα, α 24
 Καλόν, α 29. 30. 55. ς 7. ιε 24
 Καλὸς, α 1. 2. 5. 7. 37. 38. 61. 63. 67. 71. 92
 Καλύπτρη, ιε 20
 Καμάτας, ε 11
 Κάρη, β 11
 Κατᾶ, α 10. 16. ιε 14
 Κάταντες, ιβ 1
 Καταβρεῖ, α 55
 Κατένευσαν, ε 9
 Κατήλυθεν, η 3
 Κάτθανε, α 31
 Κάτθεο, α 72
 Κείνας, ιε 23
 Κείων, α 18
 Κειράμενοι, α 81
 Κείροντι, α 22
 Κεῖται, α 7

- Κέκλιται, α 79
 Κελεύθους, η 5
 Κενοι, α 59
 Κεστὸς, α 60
 Κεφαλᾶν, β 16
 Κήγῶν, γ 12
 Κῆν, ιε 4
 Κίθαριν, γ 8
 Κῆνῆσε, β 11
 Κινύραο, α 91
 Κινύρετο, α 42
 Κιχείω, α 43
 Κλάδων, β 3
 Κλαίοντες, α 80
 Κλαίοντι, α 91
 Κλαίουσιν, α 19. 33
 Κλαίω, α 57
 Κλαῦσαι, α 98
 Κλεόδαμε, ζ 11
 Κλινητήρι, α 74
 Κνωμῶς, α 36
 Κνώσσοισι, ιε 27
 Κοιλιναίεται, ια 2
 Κοινῶν, ιε 26
 Κόμας, ιε 20
 Κομμῶν, α 97
 Κόπον, ιε 17
 Κρέσσονα, ιγ 2
 Κρέσσων, α 55
 Κρίνειν, ζ 9
 Κρονίδας, ε 6
 Κρυμὸς, ζ 14
 Κρύος, ζ 16
 Κυανοστόλε, α 4
 Κῦδος, ε 3
 Κῦει, ζ 17
 Κυθέρεια, α 17. 59.
 70. 97
 Κυθέρειαν, α 28. 37.
 63. 86
 Κυθήρα, α 35
 Κύκλωψ, ιε 2
 Κυνάγεις, α 60
 Κύνες, α 18
 Κύπρι, α 3. 68
 Κύπριδι, α 13. 30
 Κύπριδος, α 31. 39
 Κύπριν, α 8
 Κύπρις, α 12. γ 1
 Κυπρογένεια, ιζ 1
 Κωκύουσα, α 23
 Κώμον, ις 4
 Κῶρα, α 96. ιε 17
 Κῶραις, ιε 8. 15
 Κῶρος, β 1
 Δ
 Λαβὼν, γ 4
 Λαθόμεθ', ε 14
 Λάβρια, ιε 6
 Λακεδαίμων, ιε 11
 Λακώνων, ιε 13
 Λαλέειν, ζ 8
 Λάμβανε, α 54
 Λαμπάδα, α 87
 Λάνθανε, ιε 15
 Λαθῶν, ιε 12
 Λάχομεν, ιε 15
 Λέβησι, α 83
 Λέγε, α 5. γ 5
 Λέγεν, β 9
 Λέγοισαι, α 92
 Λέγοντι, α 32. 93
 Λέκτρα, ιε 30
 Λέκτρον, α 70
 Λεπτόν, α 9
 Λευκά, ιε 16
 Λευκῶν, α 8
 Λευκῶ, α 8
 Λῆγε, α 97
 Λῆς, ιε 1
 Λιγαίνειν, ιε 1
 Λιμὸς, ζ 4
 Λίπης, ιγ 1
 Λισσόμενος, ιβ 3
 Λοῦει, α 84
 Λυκάβαντι, ζ 15
 Λυκίδα, ιε 1. 5
 Λυκιδαν, δ 10
 Λυκομηδίσιν, ιε 8. 15
 Λυσαμένα, α 20
 Μ
 Μαθεῖν, γ 6
 Μάκαρ, η 6
 Μακρά, α 23
 Μακρὰν, β 13
 Μακρῶν, α 51
 Μάλα, δ 6
 Μάλακοῖς, α 72
 Μὰν, α 96
 Μαρινομένω, α 41
 Μάρτιος, δ 7
 Ματέρος, γ 11
 Μέγα, β 4
 Μεγάλα, γ 1
 Μειδιῶν, β 11
 Μείνεν, ιε 14
 Μείνον, α 42. 43
 Μείζον, α 17
 Μέλαν, α 9. 25
 Μελίσση, δ 5
 Μελίσθα, δ 10
 Μέλος, α 89. ιε 5
 Μέλπειν, γ 4
 Μέλπω, δ 8
 Μελύδρια, ε 2
 Μέλω, ιε 4
 Μερίσδει, ιε 31
 Μετάλλμενον, β 6
 Μεῦ, δ 9
 Μηκέτι, α 3. 68
 Μήνας, ις 3
 Μηνοῦ, ιε 10
 Μήποτε, α 12
 Μηρία, α 84
 Μηρῶν, α 7. 16
 Μηρῶν, α 26
 Μήτε, ζ 16
 Μίμων, ιε 28
 Μιν, α 14. 25. 77.
 80. 95. 96
 Μίξω, α 44
 Μογεῦμες, ζ 3
 Μοῖρα, ε 6
 Μοίρας, ε 15
 Μοῖσαι, α 94. ι 1. 2
 Μοῖσας, ι 1
 Μολπάν, ι 2
 Μόνα, ιε 30
 Μόρον, η 7
 Μορφά, α 31
 Μορφᾶν, ιε 7
 Μοῦνα, ε 2
 Μοῦνος, ιε 15
 Μοχθῆν, ε 4
 Μοχθήσαντι, ε 8
 Μόχθω, ε 7
 Μῦθον, γ 3
 Μῦθων, γ 9
 Μυκηναίον, ιε 13
 Μύρα, α 78
 Μύρεο, α 68
 Μύροισι, α 77
 Μύρον, α 78
 Μύρων, ζ 1. ιε 4
 Μύροισιν, α 77
 Ν
 Ναρκῆ, α 10
 Νέκυς, α 71
 Νεκρὸς, α 70
 Νευστάζοντα, γ 3
 Νηπίαχον, γ 2
 Νήπιος, γ 6
 Νήπλεκτος, α 21
 Νιν, α 21
 Νιφετῶν, ζ 14
 Νόον, δ 5. ιζ 5
 Νόσον, ζ 13
 Νυ, ιε 26
 Νύμφα, ιε 28
 Νύμφαι, α 19
 Νῦς, ζ 18
 Νύσσα, ιε 31
 Ξ
 Ξυνὰς, η 5
 Ο
 'Οδοιπορέοντ', ις 7
 'Οδόντι, α 7. 8
 'Οδύνας, α 35
 Οἶα, α 71
 Οἰκτρὸν, α 36
 Οἰνώνη, ιε 11
 Οἶον, ιε 2
 'Οίστῶς, α 81
 'Οκνω, ζ 6
 'Ολβιοι, η 1
 'Ολβιος, β 13. η 2.
 4. 7
 'Ολβω, ε 13
 'Ολλύσθω, α 78
 'Ολοφύρατο, α 62
 'Ολφ, ζ 15
 'Ολωλε, α 60
 'Ομάλικι, ιε 25
 'Ομματα, α 10
 'Ομοιον, ιζ 5
 'Ομφαλὸν, α 25
 'Οναρ, α 58
 'Οξῶ, α 23. 93
 'Οπηδῆ, δ 3
 'Οπιθεν, α 85
 'Οπλων, ιε 16
 'Οπτῆ, ζ 12
 'Οπως, ιε 7
 'Ορειάδες, α 19
 'Ορέστας, η 4
 'Ορνεα, β 2
 'Ορνεον, β 4
 'Οτε, α 30. δ 7
 'Οτι, δ 7
 Οὐ, α 13. 96
 Οὐδὲ, ιε 12
 Οὐδὲν, β 7
 Οὐκ, α 14. 39. 95.
 96. γ 9
 Οὐκέτι, α 88. 89
 Οὐλον, ζ 14
 Οὐνεκα, η 5
 Οὐτε, ιε 13
 'Οφρῦσι, α 10
 Π
 Παγχρῶσφ, α 74
 Παῖδα, α 18. 24. β
 11
 Πᾶς, β 7. ιε 7
 Παλαίειν, α 81
 Πάλιν, α 98
 Πᾶν, α 55
 Πᾶν, γ 7
 Πανάποτμος, α 56
 Πάντα, α 32. 65. 75.
 76. 78
 Πάντας, α 36. β 5
 Πάντες, ιε 14
 Πάντεσσι, ιζ 4
 Πανύστατον, α 43
 Παρέιη, ζ 15
 Παρείης, ιε 19
 Παρεόντος, η 2
 Παρέστα, γ 1
 Παρβενικαί, ιε 29
 Παρβενικῆς, ιε 20
 Παρβενικῶν, ιε 17

- Παρίζετο, ιε 22
 Πάρος, δ 9. ε 3
 Πᾶσαι, δ 6
 Παφία, α 64
 Πέδιλον, α 83
 Πειριθόω, η 2
 Πέλει, ε 2
 Πέλεν, ζ 11
 Πενθαλέα, α 21
 Πένθεα, α 33
 Περιπτύξω, α 44
 Περσεφόνα, α 54
 Πηλείδαο, ιε 6
 Πικρὸν, ιζ 7.
 Πίω, α 49
 Πλαγιάυλον, γ 7
 Πλατάγγησον, α 4
 Πλέον, α 90. 93. ζ 2. 7
 Πλήγῃ, ε 4
 Πλήγῃνος, ε 13
 Πλοκαμίδας, α 20
 Πνεῦμα, α 48
 Ποδὸς, δ 2
 Ποθ', ε 8. ιε 10
 Πόθει, α 74
 Ποθέοντι, ι 2
 Πόθος, α 58
 Πολλάκι, ιε 23
 Πολλὸν, α 55
 Πολύτροπος, ε 6
 Πολύφαιμος, ιε 3
 Πονεῦμες, ε 11
 Πονηρὰ, ιε 30
 Πορφυρέοις, α 3. 79
 Πορφύροντο, α 27
 Πόσω, α 24. 54
 Πόσον, ε 11
 Ποτ', β 8
 Ποταμοί, α 33
 Ποτὲ, ιε 23
 Ποτι, α 65
 Ποτικάρδιον, α 17
 Πρέσβυν, β 8
 Πρέσβυς, β 10
 Προρέοντι, δ 6
 Πτανὴν, ιζ 6
 Πτερύγεσσω, α 85
 Πτόλι, α 36
 Πυλάδας, η 5
 Πύματον, α 45
 Πύξιο, β 3
- Πῶς, ιε 7
- P
- 'Ραθάμυγγος, ια 1
 'Ραίνε, α 77
 'Ρέει, δ 11
 'Ρεύση, α 48
 'Ρήσας, β 8
 'Ρόδον, α 11. 66
 'Ρωγμὸν, ια 2
- Σ
- Σάμερον, ις 6
 Σείο, β 16. ιε 31
 Σελαναίας, ις 5
 Σέο, ιε 32
 Σεῦ, α 48. 73. ζ 10
 Σικελδν, ιε 1
 Σκύριον, ιε 5
 Σοφὰν, ζ 2
 Σπεύδων, ιε 26
 Στάθεα, α 5. 26
 Στεφάνοισι, α 75
 Στέφος, α 88
 Στιβὰς, α 69
 Στυνγρὸν, α 52. 74
 Συνάπτων, β 5
 Συνεράσθαι, ις 8
 Συνομάλικες, ιε 29
 Συνώλεσεν, α 29
 Σύρισθεν, ιε 4
 Σφίσι, α 95
 Σχολὰ, ζ 8
- T
- Τᾶ, β 6
 Τάλανα, α 52
 Ταλικόν, ιζ 4
 Τάχα, ε 8
 Τέθνακε, α 76
 Τέκται, ιζ 4
 Τέκος, ιζ 1
 Τέκτονα, θ 1
 Τέλος, β 7
 Τεδν, α 48
 Τέχραν, β 9
 Τέχνας, ε 11
 Τεχνᾶσθαι, θ 3
 Τήναις, ιε 18
 Τήνο, ιβ 2
 Τήνον, δ 4. 6. ιζ 7
 Τήνος, α 76
- Τήνω, α 11
 Τίκτηι, α 66. ζ 13
 Τίπτε, ιζ 2
 Τόδε, α 70. β 12
 Τοι, ε 2. 7
 Τόκα, δ 11. ζ 12
 Τολμηρὲ, α 60
 Τόξον, α 82
 Τοπάροισιν, α 27
 Τοσήμερον, α 97
 Τριπόθατε, α 58
 Τριπόθατον, ζ 15
 Τὸ, α 93
 Τυτθὸν, α 45. ιζ 3
 Τῶ, α 11
 Τῶς, β 5. 8
- Υ
- 'Υδωρ, α 84
 'Υμᾶν, α 88. 89
 'Υμέναιος, α 87. 90
 'Υπεκφεύγοντι, δ 4
 'Υπνον, α 73. ιε 20
 'Υπνώοντι, γ 1
 'Υπομαζοί, α 26
 'Υστατίω, ιβ 4
 'Υστερον, ε 7
- Φ
- Φαίνετο, β 4
 Φάος, ις 1. 5
 Φάρεσι, α 3. 72
 Φαρέτραν, α 82
 Φᾶρος, ιε 7
 Φείδεο, β 12
 Φεῦγε, β 13
 Φθινώπορον, ζ 4. 13
 Φίλαμα, α 12. 13. 46. 49
 Φιλάματα, ιε 6
 Φίλασον, α 45. 46
 Φίλε, γ 4
 Φιλέοντες, η 1
 Φιλεῦντι, δ 2
 Φίλοι, α 18
 Φίλον, ιε 4
 Φλιαῖς, α 87
 Φοβέονται, δ 1
 Φοβεῦμαι, α 57. ζ 14
 Φοῖνον, α 41
 Φοινίσσето, α 26
 Φορήσιν, α 84
- Φορεῖται, α 23
 Φρήν, ζ 7
 Φυλλὰς, α 69
- X
- X', ια 2
 Χαίροισα, δ 11
 Χαίρων, β 4
 Χαίτας, α 81
 Χαλεποῖσιν, η 4
 Χαλέπτεις, ιζ 2
 Χάρτες, α 91
 Χάρματα, ε 7
 Χέει, α 61. 65
 Χέλεος, α 11
 Χέλεσι, α 44
 Χείμα, ζ 5. 14
 Χείματι, ζ 5
 Χέλυν, γ 8
 Χέρα, ιε 23
 Χερὶ, ιε 16
 Χήρη, α 59
 Χθόνα, γ 3
 Χθονί, α 65
 Χιονέαις, ιε 19
 Χιονέας, α 10
 Χρέος, θ 2
 Χρίεν, ζ 3
 Χρυσείοις, α 84
- Ψ
- Ψάμαθον, ιβ 2
 Ψιθυρίσδω, ιβ 2
 Ψυχὰν, δ 3. ιε 12
 Ψυχῆς, α 47
- Ω
- Ω, α 58. ζ 1
 Ωδ', α 62
 Ωιδὰ, δ 11
 Ωλεσε, α 29
 Ωλετο, α 2. 78. 92
 Ωνεκα, β 4
 Ωπασας, ιζ 6
 Ωπασε, ε 3
 Ωπως, ιε 8
 Ωρεα, α 32
 Ωρεσι, α 7. 34
 Ωρια, ζ 13
 Ωρνεον, β 12
 Ωρῶσαντο, α 18
 Ωπειλᾶν, ζ 4

Μ Ο Σ Χ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ε Ι Δ Υ Λ Λ Ι Α.

1850

1851

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

Ἄ Κύπρις, τὸν Ἔρωτα τὸν υἷα, μακρὸν ἐβάστρει,
 Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
 Δραπετίδας ἐμός ἐστιν ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
 Μισθός τοι τὸ Φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγης νιν,
 Οὐ γυμνὸν τὸ Φίλαμα, τὸ δ' ᾧ ξένη καὶ πλέον ἐξεῖς. 5
 Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι παῖσι μάθοις νιν·
 Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος ὄμματα δ'
 αὐτῶ

Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα.
 Οὐ γὰρ ἴσον νόεει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φανά.
 Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἡπεροπευτὰς, 10
 Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
 Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
 Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ] Ut Moschi legitur in Stobæi Floril. Gesn. p. 391. 392. Grotii p. 255. 257.

1. Τὸν Ἔρωτα τὸν υἷα] Has voces a seqq. separavi, ut clamasse videretur Venus, εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα τὸν υἷα.

2. Εἴ τις] Αἴ τις ed. Brunckii.

5. Τὸ δ', ᾧ ξένη.] Sic recte vulgarunt Vulcanius et D. Heinsius, pro vitioso τί δᾶ ξένη, quod est in ed. Ald. Stobæo Gesn. et in codd. Parisinis, quos in meam gratiam contulit Villosionus: τί δ', ᾧ ξένη, dederunt Grotius, et Brunckius.

6. Ἔστι] Relictum vs. 3. hic in Ἐντί

mutavit Brunckius.

Ἐν εἴκοσι παῖσι] Miror cur veterem scribendi morem oblitteratum hic voluerit D. Heinsius, corrigendo παῖσι, quod, amici iudicium sequutus, Grotius repræsentavit.

7. Ὅμματα δ' αὐτῶ] Dorice sic scribatur, an αὐτῶ, nihil interest.

10. Ἦν δὲ χολᾶ] Ex suo Stobæi cod. diversam lectionem Ursinus enotavit, Ἐν δὲ χολᾶ: quæ, si paululum adjuvetur, veram forte dabit: Ἐν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος.

13. Τήνω] Is. Vossius, quod in cod. Ms. reperit, prætulisse videtur τήνω.

Βάλλει κείς Ἀχέροντα, καὶ εἰς αἴδω βασιλῆα.
 Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται. 15
 Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
 Ἀνέρας ἢ δὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχχοις δὲ κάθηται.
 Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον.
 Τυτθὸν εἰσὶ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριν, ἔνδοθι δ' ἐντὶ 20
 Τοῖ πιερὸὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμὲ τιτρώσκει.
 Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα πολὺ πλείον δέ οἱ αὐτῶ
 Βαιὰ λαμπὰς εἴοισα, τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 Ἦν τύ γ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μὴδ' ἐλεήσης.
 Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ. 25
 Κῆν γελᾷ, τύ νιν ἔλκε' καί, ἦν ἐθέλῃ σε φιλαῖσαι,
 Φεῦγε' κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα φάρμακὸν ἐντὶ
 Ἦν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα,
 Μῆτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέ-
 βαπται.

16. [Ὡς ὄρνις] Pro ὄσον ὄρνις, quatuor codices præbuere, Florentinus Ursino, Parisinus Grotio, Brunckio Vindobon. Mosquensis Christ. Frid. Matthæo. [ὄσον ὄρνις. cod. Cæsar. et Stob. in Floril. Grot. p. 267. ὡς ὄρνις, quod præferendum videtur. BRUNCK.]—Pro ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους in cod. suo. legit Ursin. ἄλλον ἐπ' ἄλλω, idem in Mosq. Matthæus, in alio Is. Vossius: poeta probabiliter dederat more suæ gentis: ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως.

18. [ὑπὲρ τόξω] In duobus codd. Reg. Paris. legitur ἐπὶ τόξω· qua etiam ratione scribi potuit.

19. Τυτθὸν εἰσὶ] Pro Τυτθὸν ἐντὶ τὸ β. quod est in edd. Stob. sic ediderunt Ursinus, Vulcanius, Heins, alique, ut inventum fuit in codd.

21. Κῆμὲ] Rectius in Stob. scribitur Floril. quam ab Ursino κᾰμέ.

κῆμὲ habent Planudeæ codices, Florentina editio, et Regius Bucolicorum codex. In recentioribus Anthologiae editionibus mutatum in κᾰμέ. Sic singulis dialectis proprias formas obliteravit ipsorum editio- rum incuria aut prava sedulitas. Supra 14. scribendum fuerat κῆς: et 28. χαρίσσομαι. BRUNCK.

22. Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα] Piersonus emendabat, Πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα. Jo.

vero Luzacius hæc et seqq. hac ratione: Ταῦτα μὲν ἄγρια πάντα· πολλὸν πλείον δέ οἱ αὐτῶ Βαιὰ λαμπὰς εἴοισα, τῶ ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει, 'Sæva quidem ista sunt omnia; sed multo his sævior est ipsi parvula fax, qua solem ipsum accendit.'—Has ex cod. Ms. lectiones Is. Vossius enotavit: πολὺ πλείον δ' ἐντὶ αὐτῶ Βαιὰ λαμπὰς ἐνοῖσα τὸν ἄ. α. ἐναίθει. In duobus codd. Paris. Villoisonus invenit ἀναίθει· in tribus ἀνέχει.

24. Δάσας ἄγε] In Stobæo Gesneri deterior est lectio δαμάσας ἄγε· quæ reperta quoque fuit in quatuor Paris. retinuit illam Grotius; Latina tamen dedit, 'strictum rape.'

25. Κῆν ποτ' ἴδῃς] Recte Brunckius edidit, κῆν ποτ' ἴδῃς.

26. Κῆν γελᾷ] In tribus Parisin. hoc fuit inventum, pro γελᾷ a Br. quoque receptum. VALCK. κῆν γελᾷ. Sic Planudeæ codices quidam et Florentina editio. Perperam mutarunt in γελᾷ. BRUNCK.

27. Φάρμακὸν ἐντὶ] Genuinum arbitror, quod Is. Voss. ex Ms. cod. adnotavit, τὰ χεῖλεα φαρμακόντα.

28. Χαρίζομαι] Hic etiam Br. scribi mallet χαρίσσομαι.

29. Μῆτι θίγῃς] Mallet μὴ τὸ θίγῃς. BRUNCK. Præferrem cum Br. μὴ τὸ θίγῃς· μητοθίγῃς in cod. legit Is. Vossius.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β΄.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἤκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
 Ὕπνος ὅτε γλυκίαν μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
 Λυσιμελῆς, πεδάα μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ·
 Εὔτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὄνειρων. 5
 Τῆμος ὑπαιοφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
 Φοῖνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπαϊή,
 Ὀΐσατ' ἠπέϊρους δοιὰς περὶ εἶο μάχεσθαι,
 Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε, Φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκας.
 Τῶν δ' ἢ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν ἢ δ' ἄρ' ἐφύκει 10
 Ἐνδαπὴ, καὶ μᾶλλον ἔης περιῖσχετο κούρης·
 Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτιπτε, καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
 Ἡ δ' ἐτέρη, κρατερῆσι βιαζομένα παλάμησιν
 Εἶρυν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπαϊήν. 15
 Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρατῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
 Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὥς ὑπαρ εἶδεν ὄνειρον·
 Ἐζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρως δὲ
 Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
 Ὅψε δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδὴν, 20

ΕΥΡΩΠΗ] Editum ab H. Steph. velut Moschi carmen, huic adscriptum invenit in duobus codd. Fulv. Ursinus, altero Vaticano, altero Mediceo: in Parisiis codd. hoc carmen non fuit repertum.

7. Εὐρωπαϊή] Cum aliquoties sic nomen scribatur in hoc carmine, hic illud recte dedit etiam Br. pro Εὐρώπεια, et vs. 15. Εὐρωπαϊήν.

15. Γέρας ἔμμεναι] Γέρας ἔμμεν οἱ, ut legendum Jo. Piersonus in Verisim. sus-

picabatur, edidit ex illius conjectura Brunckius.

20. Ὅψε δὲ δειμαλέην] Cum Brunckio Lennepii conjecturam recepi, sic corrigentis vulgata, Ὅψε δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ'· quia illam D'Orvillius scripti codicis auctoritate confirmatam invenit.

Ὅψε δὲ δειμαλέην ἀνεν. Ex hac sincera lectione depravata est ea, quæ editiones omnes obtinet, ὁψε δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀν. Vid. d'Orville ad Charit. p. 480. ΒΡΥΝΚΣ.

Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
 Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὑπὲρ ἐν θαλάμοισιν
 Ἐδὴ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτόησαν ὄνειροι;
 Τίς δ' ἦν ἢ ξεινή, τὴν εἰσίδον ὑπνώουσα;
 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος ὡς με καὶ αὐτὴ 25
 Ἀσπασίας ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
 Ὡς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἑταίρας
 Ἠλικας, οἴετας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
 Τῆσιν αἰεὶ συνάθρυνε, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναίτο, 30
 Ἡ ὅτε φαιδρύνοιτο χροά προχοαῖσιν Ἀναύρω,
 Ἡ ὀπότη' ἐκ λειμῶνος εὐπνοα λείρια κέρσοι.
 Ταὶ δὲ οἱ αἰψὰ φάνθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκάστη
 Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 Ἀγγιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸν ἠγερέθοντο, 35
 Τετρύμεναι ῥοδέῃ τε φυῆ, καὶ κύματος ἠχῆ.
 Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρον Εὐρωπαϊή
 Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἠφαιστοιο,
 Ὀν Διβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
 Ἡἴεν· ἢ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση, 40
 Ἦτε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῃ δ' Εὐρωπαϊῇ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ἄπασε δῶρον.
 Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχαστο μαρμαίροντα·
 Ἐν μὲν ἦν χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχίς Ἰῶ,
 Εἰσέτι πόρετις εἴουσα, φυῆν δ' οὐκ εἶχε γυναικός. 45
 Φοιταλέῃ δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
 Νηχομένη ἰκέλη· κυανῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.

24. Τὴν] Ex ed. Junt. a me positum fuit pro ἦν.

26. Ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα] Servandum est ἴδε, quamvis τίε, quod amico venit in mentem, primo aspectu blandiri possit.

30. Ἐντύναίτο] In ed. prima Ald. legitur ἐντύναντο. et vs. seq. φαιδρύνοντο. quæ, aliunde adfirmata, genuina poterunt videri.

31. Ἀναύρω] Ἀναύρων est in ed. Flor. Hæsit in Ἀναύρου nomine Palmerius; Heskinus sequitur Jac. Nicol. Loënssem; hic Schol. Apoll. Rhod.

36. Κύματος ἠχῆ] Quod jam olim protuli [ad Ammon. p. 204.] necdum displicet, κύματος ἀγῆ; hoc Brunckius recepit.

41. Ἦτε οἱ αἵματος ἔσκε] Casaubonum miror, cur legi voluerit: Ἦγέ οἱ ἐννυδὲς ἔσκε· vel ἦγε εἰοῖ νυδὲς ἔσκε: quorum prius Brunckius recepit: una tantum litera mutata legerem: Ἦγε οἱ αἵματος ἔσκε, quæ ipsi sanguine erat juncta. Sic interdum loquuntur poetæ.

44. Ἰναχίς Ἰῶ] Ἰναχίου Ἰῶ est in ed. prima Aldi, hinc in illa Ursini.

Δοιοὶ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὄφρυός αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήθην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφάμενος ἡρέμα χειρὶ θεεῖῃ 50
 Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρον παρὰ Νείλω
 Ἐκ βοῶς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
 Ἀργύρεος μὲν ἦν Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκείῃ χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἦν Ζεὺς.
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο 55
 Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἄργος, ἀνοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
 Τοιοῦ δὲ φοινήμετος ἀφ' αἵματος ἐξάνετελλεν
 Ὅρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ χροῖῃ,
 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥσει τέ τις ἀκύαλος νηῦς, 60
 Χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἦν τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπαϊῆς.
 Αἰ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
 Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἀνθεσι θυμὸν ἕτερπον·
 Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον, 65
 Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἔρφυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
 Λειμῶνων ἑαροτρεφῶν πίπτεσκε πέτῃλα.
 Αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἑθείρη
 Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔστη ἀνασσα,
 Ἀγλαίην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λέγουσα, 70
 Οἶά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
 Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,

51. Πόρτιος Ἰναχίης] Pro vulgata voce εἰναλίης, Piersoni conjecturam cum Brunckio recepi: has ex cod. Ms. lectiones edidit Ursinus: Πόρτιος· ἐς καλλίστην δ' ἑπταπόρον παρὰ Νείλω. Clara veræ lectionis vestigia sunt in his ed. Ald. Πόρτιος εἶναι ληίστην δι' ἑπτ. π. Ν.

Recentiores editiones, πόρτιος εἰναλίης, τὴν — e nescio cujus emendatione. Aldus: πόρτιος εἶναι ληίστην δι' ἑπταπόρον παρὰ Νείλω. Cod. Cæsar. εἶναι ληίστην δι' ἑπτ.— Calliergus et F. Ursinus: πόρτιος. ἐς καλλίστην δ' ἑπτ.— Longe melius est, quod dedi e Piersoni emendatione, quem vide Verisimil. p. 51. BRUNCK.

54. Χαλκείῃ] Sic recte scripsit Br. pro

Χαλκεία.

60. Ταρσὸν ἀναπλώσας] Hic distinguendum erat; quo non animadverso libri ora Is. Vossius ἀναπλώσας adscripserat.

61. Χρυσείου] Ex ed. Flor. et optimo Cod. restitutum est pro vitioso Χρυσοῖο, forte nato ex Dorico Χρυσείω· quod probabiliter Moschus posuerat: ex diversis lectionibus Χρυσείου probarunt D'Orvillius [Vann. Crit. p. 379.] et Brunckius.

67. Ἐαροτρεφῶν] Vulgatæ scriptioni, ἑαροτροφῶν, legitimam prætulī, ex cod. Ms. ab Ursino oblatam.

Πίπτεσκε] Hujus loco edd. Ald. et Flor. præbent θαλέσκε: quod pæne Moscho restituissem.

Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτηρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
 Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο
 Θυμὸν, ἀναιΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι 75
 Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
 Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον Ζηλήμονος Ἦρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νοὸν ἐξαπατήσαι,
 Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
 Οὐχ οἶος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἶος 80
 Ὡλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπῆς ἄροτρον
 Οὐδ' οἶος ποιμνῆς ἐπιβόσκειται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
 Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσα μάρμαριε μετὰφα, 85
 Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἴμερον ἀστράπτοντέ
 Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρῆνον,
 Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἄτε κύκλα σελήνης.
 Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
 Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρωσ γένετ' ἐγγὺς ἰέσθαι, 90
 Ψαῦσαι θ' ἡμερτοῖο βοῶς, τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμή
 Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν αὐτμήν.
 Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπέης,
 Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθειλε δὲ κούρην.
 Ἦ δὲ μιν ἀμφαφάσκει, καὶ ἥρέμα χεῖρεσιν ἀφρὸν 95
 Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο φαίης κ' αὐλοῦ

73. Παρθενίην μίτηρην] Sic recte scriptum legitur in edd. Ald. Junt. et Ursini; non παρθενικῆν, quod hic minus erat commodum.

74. Hunc et duo sequentes versus habet Stobæus Floril. Grot. p. 255. sub Theocriti nomine. BRUNCK.

77. Δὴ γὰρ] Usitatius Τοιγὰρ est in edd. Junt. et Ursini: sed et alterum hoc in carmine similiter positum recurrit.

79. Κρύψε θεὸν] Primum suspicatus Casaubonus, legendum, Κρύψε θ' ἔδν καὶ τρέψε δέμας· postea vidit nihil hic mutandum.

82. Οὐδ' οἶος ποιμνῆς ἐπιβόσκειται] Hunc certe versum, si abesset, nemo desideraret; nam non bene coherent quæ sequuntur:

οὐδὲ μὲν οἶος Ὅστις — ablato versu, vicini optime cohærebunt.

86. Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε] Vitiosum ὑπογλαύσεσκε Casaubonus mutavit in ὑπογλαύσεσκε· quod Brunckius recepit: litteram duplicatam maluit.

91. Τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμή] Literam interjectam, quæ vulgo omittitur, ex ed. Junt. recepit.

94. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην] Pro δέρην legendum χέρας censebat Piersonus: servare malim vulgatum.

95. Ἀμφαφάσκει] Omnino probandum est; vitiosum ἀμφαφάσεσκε.

96. Ἀπεμόργνυτο καὶ κύσε] Præbuit ed. Junt. pro ἀπομόργνυτο καὶ κύσε· in Ald. etiam est κύσε.

Μυγδονίου λιγὺν ἤχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
 Ὕκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν ἑδέρκετο δ' Εὐρωπαϊήν,
 Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον. 100
 Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι,
 Δεῦτ' ἐτάραι φίλιαι καὶ ὀμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῶδε
 Ἐζόμεναι ταύρω τερπόμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νῆϋς.
 Πρῆϋς ὄδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις 105
 Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δὲ οἱ ἦϋτε φωτὸς
 Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδύεται αὐδῆς.
 Ὡς φαμένη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδιώσα·
 Αἰ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλματο ταῦρος,
 Ἦν θέλεν ἀρπάξας ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἴκανε. 110
 Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταῖρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 Ἀκτάων δ' ἐπιβάς πρόσσω θέεν, ἦϋτε δελφίς·
 Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἰ δ' ἄρα πᾶσαι
 Κητείοις νῶτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχώαντο. 115
 Καὶ δ' αὐτὸς βαρυδούπος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
 Κῦμα κατιθύνων, ἀλίης ἠγεῖτο κελεύθου
 Αὐτοκασιγνήτῳ τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτῳ, πόντοιο βαθυρῥόου ἐνναετῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες. 120
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νῶτοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρασ, ἐν χειρὶ δ' ἄλλη·

98. Ἀνηπύοντος] Nusquam compositum illud reperitur; scribendum arbitror ἀν ἠπύοντος, usitato more; ut ἀν cum φαίης jungatur.

104. Οἷά τε νῆϋς] Οἷά τε νῆα est in ed. prima Aldi. Alibi commoda, hinc aliena mihi videtur ista comparatio. Si legerentur hæc in codd. ἀπάσας, Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται οἷά τ' ἀπήνα· mihi quidem placerent.

109. Ἀνεπίλματο] Hic non convenit: ἀνεπίλματο est in ed. Junt. ἀνεπίλλματο in Ald. ἀνεπήλατο recte in ora libri sui correxisse videtur Is. Vossius; prout in notis subjectis Brunckius etiam legendum censuit.

Scr. ἀνεπήλατο, i. e. ἀνεπήδησε, ab ἀνεπάλλομαι. Imperfectum ἀνεπάλλετο temporum rationi contrarium est. Verbum debet esse in aoristo. Cæsar. cod. ἀνεπήλατο, quod emendationem meam confirmat. Aldus ἀνεπίλματο. Cætera editiones ἀνεπίλματο, sine sensu. BRUNCK.

115. Ἐστιχώαντο] Sic Scaliger emendavit ab Aldo vulgatum ἀντεχώαντο.

119. Βαθυρῥόου ἐνναετῆρες] Loco primæ vocis βαθύρροοι legitur in Ald. ed. pto ἐνναετῆρες, in ed. Junt. αὐλητῆρες.

120. Κόχλοισιν τ.] Κόχλοισι τ. legi mallet Brunckius. [κόχλοισι. Εἰ 133. νησί.] Hanc scripturam confirmat Cæsar. cod. BRUNCK.]

- Εἶψε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ᾤην
 Δεῦοι ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἄσπετον ὕδαρ.
 Κολπῶθι δ' ἄμοισι πέπλος βαθύς Εὐρωπαϊῆς, 125
 Ἴστίον αἰῶ τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρη.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἀνευθεν,
 Φαίνεται δ' οὐτ' ἀκτὴ τις ἀλίρροθος, οὐτ' ὄρος αἰπύ,
 Ἄλλ' ἀῆρ μὲν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
 Ἀμφὶ ἐπαπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν, 130
 Πῆ με φέρεϊς θεόταυρε; τίς ἐπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
 Ἀργαλείοισι πόδεσσι διέρχεται, οὐδὲ θάλασσαν
 Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
 Ὀκυάλοισι, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
 Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἀλὸς ἔσσειτ' ἐδάδῃ; 135
 Ἦ ρά τις ἐσσι θεός; τί θεοῖς ἀπεικίότα ρέζεις;
 Οὐθ' ἄλλοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτε τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 Ἀβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δὲ τοί εἰσιν ἔρετμά.
 Ἦ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψὸς ἀερεθίς, 140
 Ἰκελος αἰψηροῖσι ποτήσεται οἰανοῖσιν.
 Οἶμοι ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἦ ρά τε δῶμα
 Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἐσπομένη βοῖ τῶδε,
 Ξείνην ναυτιλίην ἐφέτω, καὶ πλάζομαι οἴῃ.
 Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἀλὸς Ἐννοσίγαιε 145
 Ἰλαὸς ἀντιάσεις· ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
 Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο,
 Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' ᾧδε προσεφάνειεν εὐρύκερας βοῦς,
 Θάρσει παρθενικῆ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα· 150

123. Ὄφρα κεν ᾤην Δεῦοι] Aurati conjecturam, a Casaubono probatam, legentis, ὄφρα μὴ ᾤην Δεῦοι ἐφελκομένην, recepit Brunckius. Requirit omnino videtur μὴ, sed malim etiam Δεῦρ· quod in vitiatu legitur ab Ursino editis ex cod. Ms. ὄφρα κε νηῶν ἐνδεύη. hæc in Ald. sunt ed. ὄφρα κε νηῶν Ἐν δὲ οἱ ἐλκόμενον· in ed. Flor. κενῶν et ἐφελκόμενον.

125. Κολπῶθι δ' ἄμοισι πέπλος] Lennepius et Pieroson emendarunt: Κολπῶθι δ' ἀγέμοισι πέπλος· dudum ante idem

placuit Salmasio.

127. Ἄνευθεν] Ἄνευθε hic scribi maluit Br.

128. Ἀλίρροθος] Cum Brunckius meum illud [ad Eurip. Hippol. p. 291.] jam admiserit, pro ἀλίρροθος recepit.

133. Νηυσὶν γὰρ] Νηυσὶ γὰρ legi mallet Brunckius.

138. Σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον] Sic ista mihi, instar similium, eleganter scripta videntur; neque adeo mutanda in σὺ δ' ὡς χθόνα.

Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμί, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, ττ' ἐθέλοιμι.

Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνεήκε τόσῃ ἄλλα μετρήσασθαι

Ταῦρον εἰδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,

Ἢ μ' ἐθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σείο 155

Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσειαι νῆας,

Οἱ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνεται μὲν
δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέραν ἀνελάζετο μορφήν·

Λῦσε δὲ οἱ μίτρην, καὶ οἱ λέχος ἔντυνον Ὀραι. 160

Ἢ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.

[Καὶ Κρονίδη τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

154. Ταῦρον εἰδόμενον] Homericō more scīpserat, opinor, Moschus: Ταῦρω εἰδόμενον. [vs. 155. Pro ὅπα Br. edidit ὅπη, ut supra etiam vs. 13. βιαζομένη et vs. 97. μυκήσατο.]

156. Κλυτοὺς φιτύσειαι νῆας] Ex cod. Vindobon. hanc lectionem poeta a Brunckio recepit: in vulgatis erat edd. κλυτοὺς μάλα φύσειαι νῆας· sed vox μάλα aberat a vet. edd. Adscīpserat Is. Voss. 'ed. Rom. κλεινοὺς, lege, κλεινοὺς φύσειαι νῆας.'

κλυτοὺς μάλα φύσειαι. Istud μάλα addidit nescio quis ad fulciendum metrum: in veteribus editionibus non comparet. Aldus: ἐξ ἐμέθεν δὲ κλειτοὺς φύσειαι νῆας. Hunc secuti Calliergus et F. Ursinus mutato solum κλειτοὺς in κλεινοὺς. Cod.

Cæsareus κλυτοὺς φητύσειαι, unde vera et indubitata emergit lectio: κλυτοὺς φιτύσειαι νῆας, quod reponendum: φύσειαι vix Græcum est. Hac significatione forma activa φύσειαι sola in usu est. Brunck.

157. Ἄπαντες] A Br. jure probatum pro ἅπασιν, ex Ms. Vindob. et ex ed. Ald. recipere non dubitavi.

ἅπασιν. Cod. Cæsar. et Ald. editio ἅπαντες, quod verum est. Tres Europæ filii Minos, Sarpedon et Rhadamanthus 'omnes' reges fuere; at non 'omnes homines' sub imperio habuerunt. Brunck.

162. Καὶ Κρονίδη] Ultimus mihi carminis versus fuisse videtur: Ἢ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη· qui que sequitur versus hujus poematis conditore indignus.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δάριον ὕδαρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερόντα Βίωνα.
Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
"Ανθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνεῖοιτε κορύμβοις.
Νῦν ρόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶνα· 5
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ' αἰ'
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἀρχετε Μοῖσαι.
"Αδόνες, αἰ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγεῖλατε τὰς Ἀρεθοῖσας, 10
"Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ἄλετο Δωρὶς αἰοιδά.
"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἀρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν, 15
Οἶαν ὑμετέροισ ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἶπατε δ' αὖ κῶραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ] Hoc Moschi carmen, pro-
ut F. Ursini Virgilio cum Græcis Script.
collato, ante hos annos triginta in Frisia
renovato, fuit subjectum, hic representa-
tur: * quæ mutata sunt, Brunckii, codi-
cumque Regii Paris. et Cæsar. Vindob.
memoratu dignæ lectiones hic adnotabun-
tur.

3. Γοάοισθε] Sic legatur, an ex ed.
Urs. γοάοιτε, parum refert: hoc dedit
Brunckius.

5. Νῦν ἀνεμῶνα.] Scribi quoque potuit:
νῦν ἀνεμῶναι.

7. Βάμβαλε] Hoc, jam olim a me resti-
tutum, idoneis iudicibus multo aptius fuit
visum ante vulgato Λάμβανε.

10. Ἀρεθοῖσας] Recte dedit Br. pro
forma vulgari Ἀρεθούσας.

14. Στρυμόνιοι] Scribi malim: Στρυμο-
νίοις μύρεσθε παρ' ὕδασιν.

16. Οἶαν ὑμετέροισ] Hunc versum, qui
spurius videbatur Heskinio, ut adulterinum
prorsus omisit Brunckius; ego vero sus-
picari malo, versum nobis Moschi perisse,
qui sextum hunc decimum olim sequeba-
tur, quo Orpheï facta fuerit mentio.

* Notas etiam quasdam in carmen hoc dederat ibidem Valckenarius, quas infra post Commen-
tarium in Adoniasusas exhibebimus.

Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπάλετο Δάριος Ὀρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι. 20
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.

Ὀρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοῶντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι. 25
Σεῖο, Βίαν, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτός Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοὶ τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶτε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ἀδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἄχῳ δ' ἐν πέτρησιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῆς, 30
Κοῦκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἔμαρᾶνθη.
Μάλαν οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σιμβλᾶν·
Κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι. 35

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἀόσι μύρατο δελφίν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἀείσειν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδᾶν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ἄρεα μακρὰ χελιδᾶν,
Ἄλκυόνος δ' οὐ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ, 40

20. Κεῖνος] Ed. Br. Τῆνος, et vs. 21. ἐρημαίαισιν: alibi quoque Br. et in hoc carmine hanc formam posuit loco alterius.

24. Οὐκ ἐθέλοντι] Heskini conjecturam, e Theocriteis hic etiam legentis, οὐκ ἔτι λῶντι, lectoribus representavit Brunckius.

29. Ὑδατα δάκρυα γέντο] Quid velit poeta satis liquet; sed sententiam ille suam, ut opinor, aliis verbis expresserat.

34. Κάτθανε δ' ἐν καρῶ] Sic dudum emendavit Jo. Luzacius vulgatum, Κάτθανεν ἐν κ. Illud in cod. repertum Vindob. in suum nunc locum rediit. [Κάτθανεν ἐν κ. Melius cod. Cæsar. κάτθανε δ' ἐν καρῶ. BRUNCK.

35. Αὐτὸ τρυγᾶσθαι] In tribus quatuorve codd. inventum, pro ἄλλο τρυγᾶσθαι, restitutum fuit.

αὐτὸ τρυγᾶσθαι. Sic Aldina et Reg. cod. ubi glossa superscripta, τὸ μέλι. In editione Aldina Idyllii iv. cui titulus: ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, extant tantum xiii. primi versus, post quos sine ulla distinctione sequitur pars hujus Idyllii ab hoc versu τῷ μέλιτος τῷ σῶ, usque ad finem. Ibi reperiuntur fere omnes bonæ lectiones, quas e Regiæ codicibus restitui. Mirum est editorem Anglum Aldinam editionem neglexisse. In codice Bibl. Regiæ MMDLI. eadem pars hujus Idyllii post xiii. primos versus Idyllii iv. repetita est sine ulla distinctione, ut in editione Aldina. BRUNCK.

40. Ἰαχε Κήϋξ] Sic legendum jam olim conjeceram, pro ἴσχετο Κήϋξ. Ἰαχε D'Orvillius in duobus codd. Mss. legit; in Parisino Villoisonus: idem exhibet altero

[*Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.*]

Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,

Οὐ τόσον ἀφοῖσιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄοῦς,

Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,

Ὅσπον ἀποφθιμένοιο καταδύραντο Βίανος.

45

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς ποτ' ἔτερπεν,

Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,

Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκνον· αἱ δ' ὑποφάνεον

Ὀρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

50

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελίζεταί, ᾧ τριπόθατε;

Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασύς

οὕτως;

Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χεῖλεα, καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.

Ἄχῶ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκει' αἰοιδάς.

55

saltem loco ed. Ald. cum eadem alibi det ἴσχετο· quod priore illic est loco κήρυξ est et in cod. Paris.

41. [*Ἄρχετε*] Versum hic intercalarem omisit Brunckius, recte, opinor.

43. Ἄφοῖσιν ἐν ἄγκεσι.] Vitiosa dat cod. Paris. οἰωνοῖσι ἐν ἄλγεσι: est illud οἰωνοῖσι etiam in ed. Ald. Brunckius legendum suspicatur: Ἰθαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄοῖς· nam et hoc, forte fortuna scriptum in cod. Vindobon. genuinum putat.

In Cæsareo codice scriptum παῖδα τὸν Ἄοῖς, qui genitivi flexus in Bucolicis nostris nondum comparuit; at quum rarior sit, librario vix imputari potest, et ab antiquo codice derivata est hæc lectio. Suspectum mihi est ἀφοῖσιν, quod diversimode in codicibus scriptum. Ad Trojam occisus et sepultus est Memnon. Non dubito quin scripserit poeta: οὐ τόσον Ἰθαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄοῖς. ἄγκος de monte semper dicitur. Vide paraphrasin poematis deperditi Dionysii de Aucupio i. 6. Brunck.

48. Καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις.] Genuinum hoc, ex cod. Cæs. oblatum a Brunckio, restitui pro vulgatis, καθ. δ' ἐπὶ πρέμνοις· quibus saltem δ' ejiciendum jam viderat Heskinus.

καθεσδόμεναι ἐπὶ πρέμνοις. Cæteræ editiones καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις. Perperam insertam particulam δὲ sustuli. At

melius Cæs. cod. ποτὶ πρέμνοις. Sic supra Bion ii. εἶδεν Ἐρωτα ἐσδόμενον τύξοιο ποτὶ κλάδον.—vs. 50. nescio quid sibi vulerint librarii scribentes: ὄρνιθες λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. BRUNCK.

50. Ὀρνιθες. λ. π. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς] Quamvis ne sic quidem scripta videantur ista sincera, pro ὄρνιθες posui ἡμεῖς ex duobus Aldi codd. Parisino, et Vindob. In cod. Paris. reperiuntur et vitiosa: λυπεῖσθαι πενθάδες ἂ. κ. ἡμεῖς· in Cæs. cod. λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. [Ed. Br. καὶ ὄρνιθες.]

51. Ἄρχετε Σικελικαὶ] Ἄρχετε βοκολικαὶ hic, et vs. 120. legitur in ed. Ald. et in cod. Paris.

52. Μελίζεταί] Pro μελίζεταί, vel μέλισσεται, positum cum Ursino et Brunckio, legitur in cod. Cæs. et in ed. Ald. Ex alio cod. μελίζετε enotavit Is. Vossius.

ποτὶ σᾶ. Sic recte ediderat Aldus: μελίζεταί, quod e conjectura scripseram, habet Cæsareus codex. vs. 56. et infra 93. μέλιγμα habent Regii codices et Aldina secundo loco. Dōrica hæc forma a futuro μελιζῶ deducta, e cod. restituta fuit Theocrito xx. 28. reponenda etiam Idyll. xiv. 32. BRUNCK.

53. Ὁσεῖ] Recte scripsit Brunck. pro θάσει.

55. Τεὰς ἐπιβόσκει' αἰοιδάς.] In Ald. scribitur ed. τεὰς ἐπὶ βόσκει' αἰοιδάς. Higtio

Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἀκείνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποτ' ἕτερπες
Ἐσδομένην περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσας. 60

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μέλισσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἄκαλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας.

Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν φαρμάθοισι
Ἐσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι. 65

Πάντα τοι, ᾧ βῶτα, ξυγκάθανε δῶρα τὰ Μοισῶν,

Παρθηνικῶν ἐρόεντα φιλάματα, χεῖλεα παίδων·

Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἐρωτες.

Ἄ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,

Τῷ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε. 70

Τοῦτό τοι, ᾧ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,

placebat τεῆς ἔτι βόσκει' αἰδᾶς· Brunckio, τεῆς ἔτι βόσκει' αἰδᾶς. Ad horum mentem scribi etiam potuit τεῆς ἔτι βόσκει' αἰδᾶς.

Manifestum est ex hujus loci sensu ἔτι hic esse reponendum, quod insuper hoc commodum habet, quod versus fiat Bucolicus, ut sunt alii fere omnes: nam ex 131. versibus, quibus constat hoc carmen, 25. tantum non sunt Bucolici. In Aldina secundo loco divisim ἐπὶ βόσκει', quod emendationem meam confirmat. Sciunt qui veteres tractarunt libros, quam sæpe ἐπὶ et ἔτι permutentur. Audax autem in his verbis est metaphora: τεῆς ἔτι βόσκει' αἰδᾶς: 'Tuos adhuc depascitur cantus.' 'Se nourrit encore de tes chants.' BRUNCK.

56. Τὸ μέλιγμα] Ex codd. hoc prodiit, pro μέλιγμα· ut et vs. 93. Lennepio nollem placuisset τὸ μέλημα· mirum tamen, 'fistulam' dici potuisse μέλιγμα. — Pro κἀκείνος, hoc in vs. καὶ τῆνος edidit Br.

59. Ἄν ποτ' ἕτερπες] Male mutatum recte tuetur D'Orvillius ad Charit. Bene se habet Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος.

60. Ἐσδομένην περὶ σεῖο] In quinque codicibus a se lectum παρὰ σεῖο merito rejicit D'Orvillius: non minus vitiosum est περὶ σεῖο. Jo. Luzacius legendum putabat: Ἐσδομένην παρὰ σοὶ ἐπὶ αἰόνεσσι θαλάσσας· quod mihi quidem non displicet: viro D. in περὶ σεῖο maris epitheton latere videtur.

Brunckius legebat: περὶ σεῖο ποτ' αἰόνεσσι θ.

Melius Cæs. cod. ἔσδομένην παρὰ σεῖο. Vix Græcum est περὶ σεῖο. Dein ad vitandam ejusdem præpositionis repetitionem scribendum ποτ' αἰόνεσσι. Sic integer versus legatur: ἔσδομένην παρὰ σεῖο ποτ' αἰόνεσσι θαλάσσας. BRUNCK.

62. Σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας] Sic scriptum inveni in edd. Ald. et Juntæ, pro vulgatis, σὲ δ' ἄδῶν ἀπέβλεπεν ἄλμας: alterum in duobus legit codd. Paris. probavitque Brunckius.

σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας. Sic duo Regii codd. et Aldina secundo loco. Ineptæ est vulgata. E mari non prospectabat illum, sed ei in littore ad latus adsidebat. Sic etiam versus suo modulo restituitur. BRUNCK.

64. Ἐσδετ' ἔ.] Ἰζετ' ἔ. est in cod. Paris, quem Villosionus adhibuit.

68. Στυγνοὶ] Ursinus sic recte jam dederat ex Ald. ed. non στυγνόν: atque ita repertum fuit in duobus codd. Reg. Paris. [Sic et Brunck.]

70. Τῷ πρῶαν.] In omnibus hic hæsit edd. τὸ πρῶαν. Jo. Brodæus jam emendaverat τῷ π. quod, me judice, tanquam dubio vacuum, recipi potuit. — Post hunc vs. 70. verisimiliter suspicabatur Higtius, olim lectum fuisse intercalarem, Ἄρχετε Σ. τ. π. ἔ. M.

Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπάλετο πρᾶν τοι "Ὀμηρος,
 Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σὲ λέγοντι
 Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ρέεθροις,
 Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον 75
 Τίεα δακρῦεις, καινῶ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
 Ἀμφότεροι παραῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
 Παρασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
 Χ' ἂν μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θυγάτρα,
 Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον 80
 Κεῖνος δ' οὐ πολέμω, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰείδων ἐνόμει,
 Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
 Καὶ παῖδαν ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν. 85
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἀρχετε Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίαν, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄσπετα πάντα·
 Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
 Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἵλαι·
 Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἔραυνά· 90

72. Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος] Brodæo mirum est aliam placere potuisse lectionem, μέλει, 'cura est,' repertam in ed. Ald.

74. Πολυκλαύστοισι] Scribatur, an πολυκλαύστοισι, nihil interest: quod mihi venit olim in mentem, πολυκλύστοισι, Br. recepit.

76. Καινῶ δ' ἐπὶ πένθει τάκη] Pro αἰνῶ hic emendantis καινῶ, Higtii jam olim vera mihi videbatur conjectura; quam lectionem cum Brunckio recipere non dubitavi, firmatam duobus' codd. Parisinis, et Ald. ed. in qua scribitur καὶ νῶ.

καινῶ δ' ἐπὶ πένθει. Sic duo Regii codices. Superscripta glossa νέφ. In Aldina sec. loco καὶ νῶ δ'. Quod attento et erudito editori genuinam lectionem indicasset. BRUNCK.

78. Ὁ δ' ἔχεν πόμα] Hic quoque vi cæsura productum legi maluit Brunckius: ὃ δ' ἔχε πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας: hanc nominis formam ex cod. cum eodem recepi. Nonnemi hic placebat ἔλεν πόμα.

ὃ δ' ἔχε πόμα. In ἔχε ultima produciatur vi cæsura. Importunum ν ἐφέκλυστικὸν saepe sine auctoritate et ex aurium solo judicio sustuli, quod tamen, ex incu-

ria aut festinatione, non ubicunque opus fuerat, feci. Hic monendus est lector codices Regium et Casareum ἔσχε et ἔχε exhibere. Regius τᾶς Ἀρεθοίσας. BRUNCK.

85. ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν] Hoc etiam cum Br. posui, pro ἤρεσε, oblatum a tribus saltem codd. collatis et ab Aldo, in cujus ed. altero loco ἤρεθε legitur, altero ἤρέθιζε.

ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν. Sic duo Regii, Casareus, et Aldina sec. loco, quod vulgato ἤρεσε meliorem facit sensum. In Aldina priori loco genuina lectioni substituta est: ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἠρέθιζε τὴν Ἀφροδίτην. BRUNCK.

89. Βοιωτίδες Ἵλαι] Sic, pro ἔλαι, scribendum censuit Palmerius, ut oppidi nomen, quod Findaro fuerit natale, designetur: Palmerium hic et Brunckium sequutus sum.

90. Λέσβος ἔραυνά.] Adrian. emendavit Heringa, pro ἔραυνά. Cum ἔραυνά legere-tur in codice Paris. et in ed. Ald. Heringæ illud recte Brunckius admisit.

ἔραυνά. Sic scripsi e Regiorum uno, in quo ἔραυνά.—τῆνον in seq. v. habent duo Regii, Ald. sec. loco. Corrupte Cas. ἴηου. BRUNCK.

Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστῳ.
 Σὲ πλεόν Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφῶς
 Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.
 Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, Βωκολιασταὶ
 Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος· 95
 Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
 Ὅ πρὶν μειδιῶντι σὺν ὄμματι Φαιδρὸς ιδέσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίαν χέει· ἐν τε πολίταις
 Τριοπίδαις ποταμῶ Ἰθρηνῆ παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς·
 Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγὼ τοι 100
 Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
 Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἂν τ' ἐδιδάξαιο· σῆο μαθητὰς,
 Κλαρονόμος, Μῶσας τᾶς Δαρίδος· ἄμμε γεραίρων
 Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδᾶν.
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι. 105
 Αἰ, αἰ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὶν κατὰ κᾶπον ὄλυν-
 ται,
 Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐβαλὲς οὔλον ἀνήθον,
 Ὅστερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,

91. Κήϊον ἄστῳ] Sic scribendum esset, an Τήϊον, jam olim dubitatum, liquet ex ed. Ald. quæ altero loco utrumque, nempe κτήϊον ἄστῳ, exhibet, altero Τήϊον: hoc vero, Τήϊον, exhibent Parisini codd. duo et ed. Flor. quod mihi quoque genuinum videtur; ut intelligatur Anacreon: Κήϊον ἄστῳ nobilitavit Simonides.

93. Μέλιγμα] Hic positum, ut vs. 56. pro μέλισμα.

94. Πάντες, ὅσοις] Hic versus et quinque sequentes, ut absunt a cod. Paris. quem adhibuit Villosionus, aberant ab Ald. exemplaribus: cum ex aliis codd. essent editi, Fulv. tamen Ursinus, aliique crediderunt, a Marco fuisse Musuro conditos ad explendam lacunam: sed monuit Jos. Scaliger, a Musuro hos versus, et a M. Ant. Mureto repertos in vetustissimis fuisse codicibus: designat ipse Scaliger cod. in quo hos sex versus genuinos 'antedecedebat alius non eadem moneta cusus: Πάντοσε κλαύσει σ' ἢ νήσος Σικελή τ' Ἀρέθουσα.'

Mosch.

Βωκολιασταὶ] Doricam hic quoque formam dedit Brunckius, βωκολιάκται.

99. Παρ' Ἀλεντι] Ex Theocriteis notum fluminis nomen suspectum esse non debuerat Brodæo.—Vs. seq. ἐγὼν τοι ed. Br.

103. Κλαρονόμος] Ut legendum fueram suspicatus, pro Κλαρονόμος, præbuerunt duo saltem codd. et ed. Ald. idque Brunckius recepit, quocum in sequentem versus ex codd. eademque ed. admisi ἀπέλειπες, pro ἀπέλειπας.—Posita distinctione post vocem Δαρίδος, ad mentem Herm. Tollii, hic versus intellectu facilius evasit.

κλαρονόμος. Sic Regiorum unus, Cæsareus, et Aldina secundo loco recte. Ordo est: οὐ ξένος ᾠδᾶς βωκολικᾶς, ἀλλὰ κλαρονόμος (ἐκείνης) ἂντ' ἐδιδάξαιο.—Seq. v. ἀπέλειπες Regii. Aldino secundo loco ἀπέλειπες, priori, ἀπέλειπας. BRUNCK.

107. Ἡ τὰ χλωρὰ σ.] Ex iisdem codd. et ed. Ald. ἤδὲ τὰ χλ. placuit Brunckio; mihi vulgatum Ἡ potius servandum videtur.

109. Οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ]

G

Ὅπποτε πρᾶτ' ἀνάνομες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλα 110
 Εὐδομες εὐ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσειαι ἐν γᾷ,
 Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
 Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν
 ἄδει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι. 115
 Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, Φάρμακον
 εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
 Ἡ δοῦναι λαλέοντι τὸ Φάρμακον; ἔκφυγεν ὠδάν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι. 120
 Ἀλλὰ δῖκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε

Καρτεριοὶ σοφοὶ ἄ. legitur in duobus Paris. in totidem codd. quos Aldus adhibuit et in ed. Flor. vulgata retinenda censeo.

Editio Aldina: ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεριοὶ σοφοὶ ἄνδρες. Sic etiam scriptus hic versus in Cæsar. cod. et Regiorum uno. At lectio, quam secutus sum (καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ) præstat: μεγάλοι sunt oribus potentes: καρτεροὶ, bello fortes: σοφοὶ, artibus clari, et specialiter poetæ, qui κατ' ἐξοχὴν σοφοὶ appellantur. In seq. v. πρῶτα ε. Regiis dedi codd. et Aldina sec. loco. BRUNCK.

110. Ὅπποτε πρᾶτα] Hoc Doricum nititur codd. Parisinis et Ald. ed. Ὅπποκα hic etiam Br. recepit.

111. Νήγρετοι. Sic in ed. Br.] Scr. νήγρετον ὕπνον, ut recte in omnibus libris, nec mutandum fuerat. Sic apud Homerum multa in Somnum epitheta congesta, Odys. v. 179. Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάραισιν ἔπιπτε, νήγρετος, ἥδιοςτος, θανάτω ἄγχιστα ἐοικώς. BRUNCK.—Videri quidem hic potuit νήγρετον mutandum in νήγρετοι: sed servandum potius censeo quod vulgatur. VALCK.

112. Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ.] Hic versus et duo seqq. mihi quidem hujus carminis conditore prorsus videntur indigni, atque adulterini.

114. Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθ.] Editio Ald. uno dat loco, Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ φθ. altero autem, Οὐδ' ἐγὼ οὐ φθ. quorum hoc est et in cod. Paris.

116. Φάρμακον ἦλθε] Doricum probabiler dederat ἦνθε quod in sua posuit ed. Br. Idem adscripserat Is. Voss. et mox ad εἶδες, εἶδες, quod et mihi venit in mentem.

117. Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι π.] Videtur illud recte se habere. In ed. Ald. et in cod. Paris. legitur: Τοιοῦτοις χεῖλεσσι πότε ἔδραμε, οὐκ ἐγλυκάνθη: eadem sunt in altero Paris. nisi quod præbet Τοιοῦτον. Alio loco ed. Ald. idem est ac in ed. Urs. Τίς τευ τοῖς χ. ποτέδραμε. Brunckius exhibuit Τοιοῦτος.

118. 119. Ἡ κεράσαι τοι Ἡ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον] Sic duo Regii codd. optime, et Aldina sec. loco. BRUNCK. Ex codd. et ed. Ald. editam a Brunckio lectionem representavi, tametsi λαλέοντι vitiosum videatur, velut meliorem vulgatis: ἢ κεράων τοι Ἡ δοῦναι καλέον τὸ φάρμακον. In ed. Ald. priore loco vulgatur κεράοντι Ἡ δοῦναι καλέοντι: posteriore, κεράσαιτο Ἡ δοῦναι λαλέοντι: ex cod. Paris. κεράσαιτο et λαλέον enotavit Villosionus. VALCK.

119. Ἐκφυγεν ὠδάν.] Sic commode dici potuit de eo qui caruit omni sensu elegantia Musica: videturque mihi illud præferendum lectioni, quam Brunck. recepit, ἢ φύγεν ὠδάν.

121. Ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε] In ed. Br. est ἐγὼν δ' ἐπὶ π. τ. Viro D. hic venit in mentem legendum: ἐγὼ δ' ὑπὸ δένδρεϊ τῷδε Δακρυχέων τῶν οἶτον ὀδύρομαι. Ed.

Δακρυχέων τεόν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
 ὧς Ὀρφεύς καταβάς ποτὶ τάρταρον, ὡς ποτ' Ὀδυσ-
 σεύς,

ὧς πάρος Ἀλκείδας, κῆγ' ἀν' ἐς δόμον ἦλθον
 Πλουτέος, ὡς κεν ἴδοιμι, καί, εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεαι, 125

ὧς ἀν' ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κάρῃ
 Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βοκολιάσδευ.

Σικελικὰ κἀκείνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν

Ἀίοσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δάριον οὐκ ἀγέραστος

Ἔσσειτ' ἄ μολπά. χ' ὡς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν 130

Ἀδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,

Καὶ σέ, Βίαν, πεμφεῖ τοῖς ἄρσειν. εἰ δέ τι κῆγ' ἂν

Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ καὶ τὸς αἶιδον.

dat Aldi loco posteriore: Δάκρυα καὶ τεδν ὕδωρ οἶτον ὀδύρομαι. Est in cod. Paris. δάκρυα καὶ τεδν.

122. Εἰ δυνάμαν δέ] Ed. Br. αἰ δ. δ.

124. Κῆγ' ἀν' ἐς δ. ἦλθον] Ed. Br. κῆγ' ἂν ἐς δ. ἦρθον.

125. Εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεαι] In cod. Paris. Reg. scriptum μελίσδεαι hoc in vs. posuit Brunckius, et in vs. seq. ex eodem ἀκουσαίμαν [pro vulg. ἀκουσαίμην].

126. Τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κάρῃ] In ed. est Ald. τί μελίσδεο καὶ παρὰ Κάραν: idem est in cod. Paris. et sincerum esse illud, si scribatur παρὰ Κάρῃ, putabat Villosionus.

128. 129. Σικελικὰ κἀκείνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν Ἀίοσι] Emendatius scriptum versum exhibui, qui, sic ferebatur in edd. vulgatis: Κἀκείνη Σικελιάς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν Ἄ. Dudum vero monuit Ursinus, in vetustissimis illis codd. sic legi: καὶ κείνος (vel καὶ κείνη) Σικελικὰ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ. In ed. Ald. qua-bis eadem diversis locis exhibentur, priore quidem scriptum, καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν: altero autem, καὶ κείνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν: quorum hoc est et in cod. Paris. In ed. Flor. καὶ κείνη Σικελιάς καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ. Quam restitui, lectio debetur Heskino et Piersono. In cod. Vindob. quum legeretur ἄγγεσι, Brunckius emendandum censuit: Καὶ τῆνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν Ἄγγελσι. Optime correxit Ruhnkenius: ἐν Ἐνναίαισιν ἔπαιξεν Ἄγγελσι. Enna Proserpinæ congruit.

128. Misere depravati sunt hi versus in

omnibus editionibus. Aldus, priore loco: καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ἄσοι. Calliergus: κἀκείνη σικελιαῖσιν ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν αἰόσι.—Multo meliorem lectionem dedi (καὶ τῆνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ἄσοι) partim ex emendatione, partim e Regiis codicibus, qui habent, ut et Aldina altero loco καὶ κείνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ἄσοι: sed ultimum ἄσοι sincerum non est; quis unquam fando audivit αἰτναίας ἡϊόνας? ἡϊών littus est, fluvii aut maris, et monti non tribuitur. Cod. Casareus ἄγγελσι, unde scribendum esse manifestum est ἄγγεσι. Sic igitur locus reformandus est: καὶ τῆνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ἄγγεσι. BRUNCK.

129. Μέλος οἶδε] Cum Br. ex cod. Paris. et ed. Ald. recepi πρό ἦδε. VALCK.—οἶδε suppeditavit cod. Reg. Est etiam in Aldina secundo loco. Verum hoc est, non ἦδε. BRUNCK.

132. 133. Εἰ δέ τι κῆγ' ἂν Συρίσδων δυνάμαν] Pro Εἰ, Αἰ ed. Br. qui Συρίσδων etiam recepit, pro Συρίσδων. Συρίσδων, olim a me positum, nunc censebitur dubio vacare, quum in codd. Parisinis fuerit et in Ald. ed. repertum.

133. συρίσδων δυνάμαν, sic Regius unus. Alter συρίσδων δυναίμαν, ut Ald. sec. loco. Hoc jam et alia multa ingenio assecutus fuerat elegantissimus Valckenaer, qui librorum Mss. ope destitutus Idyll. hoc multo emendatius, quam antea lectum fuerat, edidit post Virgilii cum Græcis collationem. Quæcunque ex venustissimo hoc

carmine ex Mss. codd. aut mutavi, aut mutanda supererant, accurate quantum potui notavi, cum quia dignissimum erat, quod integritati suæ restitueretur, tum quia omnes, qui id in recentioribus editionibus repetierunt, præter F. Ursini et Dan. Heinsii editiones nullum aliud subsidium quævisse videbantur. Spurious et additium versum, quæ in editionibus post decimum quintum legitur, eo abire jussi, unde ma-

lum intulerat pedem. Versum intercalarem, quem post trigesimum nonum addunt editiones, Ms. codicis auctoritate et Aldinæ sec. loco ablegavi. Denique versus sex, quos a Marco Musuro in veteri codice repertos, Calliergus suo loco inseruit, quem imitari debuissent qui subsecuti sunt editores, suo loco reliqui, eorum doctum Cretensem non magis auctorem esse ratus, quam totius reliqui Idyllii. BRUNCK.

ΜΕΓΑΡΑ

ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ᾧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
 Ἐκπάγλας ἀχέουσα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
 Σάζετ' ἐπὶ ρεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠήνησαι;
 Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
 Ἄνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ἄσει θ' ὑπὸ νεβροῦ; 5
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί νυ μ' ᾧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
 Ἀθάνατοι; τί νυ μ' ᾧδε κακῇ γονέες τέκον αἴση;
 Δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἤλθον,
 Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
 Ἦδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν. 10
 Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώνταν,
 Οὐδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων
 Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἃ οἱ πόρην αὐτὸς Ἀπόλλων,
 Ἦέ τινος Κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
 Παῖδας ἐοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμὸν, 15

ΜΕΓΑΡΑ] Hoc quoque carmen sub Moschi nomine scriptum invenerunt in codd. Michael Sophianus, Henr. Stephanus, et Fulv. Ursinus. Quæ præcedunt, ut Moschi Poemata, Ἔρωσ δραπέτης· Εὐρώπη· Ἐπιτάφιος Βίανος· primum certe et tertium pervenusta sunt: sed hoc carmen, Megaræ continens et Alcmenæ querulas, cum istis, me iudice, non æquiparandum, neque ejusdem esse videtur poetæ, sed illius, cujus inter Theocritea legitur (xxv.) Ἡρακλῆς Λεοντοφόνος.

1. Μᾶτερ ἐμὰ] Ed. Br. Μητηρ ἐμή: et vs. 2. ἀχέουσα. Alios etiam Dorismos idem hinc sustulit.

3. Ἐπὶ ρεθέεσσι] Ut pronunciabantur ista, scribuntur in edd. Aldi, Juntæ, F. Ursini, ἐπιρρεθέεσσι.

6. Ἐτίμασαν] Ed. Br. ἐτίμησαν.

9. Ἰσαν φαέεσσιν] Codicis Cæs. lectio, ἴσα φαέεσσιν elegantior Brunckio videtur.

12. Οὐδὲ τόσων] Sic scr. pro οὐδὲ τόσον. Ita Cæs. cod. editiones Aldi, Calliergi et F. Ursini. BRUNCK.—Οὐδὲ τόσον male irrepererat in edd. recentiores: alterum dant veteres edd. et codices. VALCK.

14. Καρῶν] Ed. Br. Κηρῶν.

15. Παῖδας ἐοὺς κατέπεφνε] In Euripidis dramate una cum Ἴberis Megara sagittis confixa jacuit: is Stesichorum in his

Μαινόμενος κατὰ οἶκον, ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
 Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
 Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω)
 Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
 Μητέρ' ἔην· ἐπεὶ ἐγγυὸς ἀνίκητον κακὸν ἦεν. 20
 Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 Ὀλλυμένοις, οὗς τ' αἰνὸς ὄφεις, ἔτι νηπιάχοντας,
 Θάμνοις ἐν πυκνοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
 Πατᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἱ αὐτῇ 25
 Ἄσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχτιοι πελάρου·
 Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
 Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κατὰ πολλὸν ἐφοίτων.
 Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θήσκουσα καὶ αὐτῇ
 Κεῖσθαι, φαρμακόντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισά, 30
 Ἄρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρείουσα γυναιξί.
 Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆς
 Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καί κεν ἓνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρυσσὸν ἀπάντων
 Λέξαντες κατέβαψαν ὅτι πρῶτον γενόμεσθα. 35
 Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἵπποτρόφον ἐνναίουσιν,
 Ἄονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἦρας
 Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
 Αἰὲν ὁμῶς· δακρῦάν δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή. 40

videtur et Panyasin sequutus : in hoc carmine narratis fere continunt Plutarchus et Pausanias.

20. Ἀνίκητον] Hic poni poterat pro ἀνικατον ex cod. Vindobon.

Idyllium hoc Ionica dialecto scriptum est. Dorismi, qui in eo obtinent, librariis imputandi sunt, quorum memoriae inhaerebant, e frequenti in superioribus Bucolicorum poematis usu. Hic cod. Caesar. recte ἀνίκητον. Hinc vs. 47. scribendum ἄλλος μὴν — BRUNCK.

27. Φίλον τέκος] Φίλον γόνον edidit Br. forte quia in cod. Vindob. legitur τόκον.

Φίλον γόνον. Sic e conjectura scripsi. Editi τέκος, cod. Cas. τόκον, quæ sic in

singulari posita de pluribus natis non possunt intelligi. In vs. 31. desinit Cas. cod. BRUNCK.

28. Δόμον κατὰ πολλὸν] Domus amplā sic recte dicta non debuerat esse viro D. suspecta.

31. Ἄρτεμι] Ruhnkenio versus alienus ab hoc loco videtur, et aliunde temerè huc immisus.

36. Θήβην ἵπποτρόφον] Θήβην κουροτρόφον ex cod. Ms. in sua ed. præbet F. Ursinus : utrumque Thebis congruit.

38. Ἦρας] In Ἦρας mutavit Br.

40. Οὐδ' ἴ' ἐρωή.] Piersono scribendum potius videbatur, Δακρῦάν δὲ πάρεστί μοι οὐκ ἐρωή : mihi quidem hæc lectio placet

Ἄλλὰ πόσιν μὲν ὄρῳ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλάμενος ἠδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὄγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρου
 Καρτερόν ἐν στήθεσσι. σὺ δ' ἤυτε λείβεαι ὕδαρ, 45
 Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὀπόσσα.
 Ἄλλος μὰν οὐκ ἂν τις εὐφρῆναι με παραστάς
 Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δοῖων κατὰ τοῖχος ἔργει.
 Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἴσθμοῦ
 Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα, 50
 Οἶα γυνὴ πανάποτος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἢ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἴφικλῆϊ,
 Σῶ νιῶ. πάντων γὰρ οἰζυρώτατα τέκνα
 Γείνασθαί σε θεῶν τε καὶ ἀνέρι θνητῶ ἔολπα. 55
 Ὡς ἄρ' ἔφη. τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπον ἐς ἡμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἔχέοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
 Ὡς δ' αὐτὰς δακρυόισι παρήϊα λευκὴ ἐδίαιεν
 Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἤγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα, 60
 Μύθοισιν πυκνοῖσι φίλην νυὸν ᾧδε μετηύδα,
 Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
 Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀρθοῦνέμεν ἄμφω,
 Κῆδ' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κε-
 κλαυται.
 Οὐχ ἄλλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτερον αἰὲν ἐπ' ἡμᾶρ 65
 Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοβρηνῆς κέ τις εἶη,

præ vulgata. In initium hujus vs. Αἰὲν ὁμῶς cum Br. recepi, pro Αἰεὶ ὁμῶς.

46. Ἡμαθ' ὀπόσσα] In cod. Ms. legi ἡματα πάντα, testatur F. Ursinus, v. 47. μὴν rectius scribitur a Br. quam in edd. μάν.

51. Οἶα γυνὴ πανάποτος] Miram hic lectionem, nec dignam memoratu, commentus Vulcanius, in Græcis expressit et in Latinis.

Ἀναπτύξαιμι] Ex cod. Paris. oblatum a Brunckio, restitui pro vulgato ἀναψύξαιμι. ἀναπτύξαιμι. Genuina lectio, quæ co-

dici Reg. debetur: superscripta glossa ἀνακαλύψαιμι. Idem v. 58. τεκέων. BRUNCK.

58. Μνησαμένη τέκνων] Cum in hoc vs. mentio fiat τοκήων τεκέων, quod ex eodem cod. fuit prolatum, suo loco reliqui.

61. Μύθοισιν πυκνοῖσι] Syllabam hic etiam prætulit Br. vi cæsurae productam; ediditque adeo, Μύθοισι πυκνοῖσι.

65. Οὐχ ἄλλις] Ex cod. quoque Reg. scribi cum eodem poterit, Ἡ οὐχ ἄλλις.— Ut αἰὲν ἐπ' ἡμᾶρ scripsi, pro αἰεὶ ἐπ' ἡμᾶρ.

66. Φιλοβρηνῆς κέ τις εἶη] In Flor. legitur ed. φιλοβρηνῆς κατ' ἂν εἶη. Parum

"Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
 Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
 Καί δ' αὐτὴν ὀρώω σε φίλον τέκος ἀτρυτοισιν
 "Ἀλγεσι μοχθίζουσας ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμί 70
 Ἀσχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
 Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἑλεαίρω,
 Οὐνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
 "Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρῦς αἰωρεῖται.
 "Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ, 75
 ("Ἄς κε μέγα βλαφθεῖς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσαι
 Δυσμένεων) μηδέν σε χερείοτερον φρεσὶν ἦσι
 Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες,
 Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δάμασι παρθένος ἦσθα·
 Οὐδ' αὐτὴν γέ νυ πάμπαν ἑολπά σε τοῦτό γε λήθειν. 80
 Τῷ μὴδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,
 Μηδ' εἴ κ' ἢ κόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
 Οὐθεν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμμον,
 Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα, 85
 Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀἰδονῆος·
 Ὡδέ ἐ δυστοκέσασα κακὰς ᾠδῖνας ἀνέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἄθλον
 Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἶτε μιν αὐτίς
 Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἶτε καὶ οὐκί. 90
 Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτόϊησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος

juvat formam posuisse usitatam φιλόρηγος· cum hæc et vicina obscura sint et videantur vitiatæ: neque enim ἀριθμῆσαι ἐφ' — ἀχέεσσι Græce dicitur, nec, si vel ita diceretur, sensus his commodus inesset.

68. Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐ.] Corrigi forte poterit: Θάρσει γοῦν· τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης· 'obdura itaque; tam triste fatum divinitus fuimus sortitæ.'

76. Ὁμόσσαι] Pro ὁμῶσση reponere non dubitavi, prout legendum recte monuit Brunckius.

78. Suspecta mihi est hujus versus scriptura, ob secundam productam in νηδυόφιν, quæ in νηδὸς semper corrigitur. Facile, et quidem diversis modis refingi

potest; sed e melioribus libris vera lectio expectanda. BRUNCK.

Ἦπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες] Ut syllaba vocis vulgatæ, νηδυόφιν, produci posset, forma fuit Homericæ reposita.

81. Ἀκηδέω] Pro ἀκηδῶ editum fuit ex ed. Flor. et ex cod. Paris. VALCK.—E Regio cod. scribendum ἀκηδέω. BRUNCK.

83. Οὐθεν] Ex eadem est ed. Flor. et Ursini. [Vulgo οὐδέν.]

85. Ἐχοισα] Ἐχουσα hic edidit Br.

87. Ἀνέτλαν] Ed. Br. ἀνέτλην.

88. Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱός] Ex conjectura, quæ dubio vacare videtur, pro οἴος, 'solus,' edidit υἱός: mutata fere tantum pronuntiatione.

Ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
 Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
 Εἶσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργία χερσὶ
 Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι βίη Ἡρακλεΐη. 95
 Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῶ)
 Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινος ἀγροῦ,
 Γυμνός, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
 Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς, 100
 Ἦτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
 Ἀυδῆρου καταδῦναι ἅ καὶ πάρος εἴματα ἔστο.
 Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλιῖτο φλόξ.
 Αὐτὰρ ὄγ' αἰὲν ὀπίσθε θεοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν, 105
 Ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
 Αἰεὶ δὲ προπάρουθεν εἰς χροῶς, ἦύτε γέρρον,
 Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταιεν, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἀοσσηῖσαι λελημένος (ὡς μοι εἶικτο) 110
 Ἴφικλῆς μεγάλθυμος, ἐπ' οὔδ' εἰ κάππεσ' ὀλισθῶν,
 Πρὶν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἀστεμφές ἔκειτο, γέρων ὡσεὶ τ' ἀμηνῆος,
 Ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βίησατο γῆρας ἀτερπές
 Καππεσέειν· κεῖται δ' ὄγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ, 115
 Εἰσόκε τις χειρὸς μιν ἀνεῖρυσσεν παριόντων,
 Αἰδεσθεῖς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
 Ὡς ἐν γῆ λελίστο σακέσπαλος Ἴφικλείης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντα ὄρῶσα

93. Ἀποθύμιον ἔρδοι] Omnino non erat mutandum.

98. Ἄτερ χλαίνης] Cum ex codd. pro ξνευ χ. præberet ed. Ursini, vocem quibusvis poetis usitatam, ἄτερ, hanc restituit.

108. Νώμασκεν μακέλην] Hic quoque prætulit Br. Νώμασκε μακέλην· et vs. seq. Πάπταιεν μὴ δῆ.

116. Ἀνεῖρυσσεν παριόντων] Probabilis est conjectura Brunckii legentis, ἀνεῖρυσσε

Mosch.

τῶν παριόντων.

ἀνεῖρυσσεν versus modulo non congruit; nam penultima corrigitur; proinde scribendum ἀνεῖρυσση; aut, quod quidem mallet, εἰσόκε τις χειρὸς μιν ἀνεῖρυσσε τῶν παριόντων. Articulus vix supprimi potest.

BRUNCK.

117. Αἰδεσθεῖς ὄπιδα προτέρην] Hoc certe vitiosum est: an forte dederat ὄπιδα στυγερῆν;

Παῖδας ἐμούς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτα νήδυμος ὕπνος
 Ὀφθαλμῶν, ἧς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε. 121

Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
 Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο,
 Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνω
 Θυμὸς ἐμὸς, μὴδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων. 125

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

Τὰν ἄλλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ἄνεμος ἀτρέμα βάλλη,
 Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
 Ἄλλ' ὅταν ἀχῆση πολὺς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
 Ἐς χθόνα παπταίνω, καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω
 Γὰ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύση πολὺς ἄνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
 Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῦς,
 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἃ πλάνος ἄγρα. 10
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,

V.

1. Τὰν ἔλλα] Hos xiii. versus Moschi Stobæus nobis servavit; in cuius Floril. ed. Gesn. leguntur p. 377. Grotii p. 229. In ed. Stob. Veneta et in Ms. Leid. adscriptum, ἐκ τῶν Μόσχου βουκολικῶν.

2. Οὐδ' ἔτι μοι γὰ] Sic primus, pro Μοῖσα, emendavit Simeon Bosius apud Lambin. ad Lucret. atque ita Salmasium etiam correxisse Grotius monuit, qui conjecturam in hunc vs. recepit, ab aliis etiam probatam.—Pro ἐρεθίζομαι hoc in vs. ed. Br. ἐρεθίσδομαι.

3. Ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα] In hac lectione tanquam sincera omnes acquiraverunt: debetur illa Henr. Stephano, qui in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθείει δὲ πολὺ πλεόνα μεγάλαν ἔλλα. sic exhibent ista ed. prima Veneta, et recentiores; codex etiam Leid. nisi quod in hoc cod. scribitur et in ed. Trincav. ποθήη. ποθείη est in cod. Mosquensi. Προσάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Græce non adhibetur: mihi ποθείει genuinum, et sic ista scripsisse videtur poeta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι (οὐδ' ἔτι μοι γὰ Ἐντὶ φίλα), ποθείει δὲ πολὺ πλεόν ἄδε γαλάναν; desiderat vero illa (nempe ἃ φρήν ἃ δειλὰ)

multo magis mitem undarum tranquillitatem.

4. Ὅταν ἀχῆση] Formam usitatam, ἠχῆση, edidit Grotius: ἤχος certe in hoc ipso carminis fragm. recte legitur; quamvis enim Dorienses ἀχῆσαι scriberent, 'sonus' tamen ab ipsis ἤχος dicebatur.

5. Ἐπαφρίζῃ] Ed. Br. ἐπαφρίσθη. Τὰ δὲ κύματα μακρὰ] Omissam in edd. vocem μακρὰ vel ex cod. Ms. vel ex conjectura minime dubia recte Grotius inseruit.

6. Παπταίνω] Παπταίνων est in ed. Trincav. Veneta, scribique versus potuit: Ἐς χθόνα παπταίνων καὶ δένδρεα, τὰν ἄλλα φεύγω.

7. Γὰ δέ μοι ἀσπαστὰ] Pro vulgatis, Γὰ δέ μοι ἃ πιστὰ, illud e cod. Paris. Grotius recepit; cumque in aliis esset edd. τάχα δ' εὐσκιος, vel τάχα δ' ἄσκιος, recte dedit cum Gesnero τάχα δάσκιος: quod et in Ms. est Leid. Sinceras lectiones edidit Brunckius, ut et Γὰ δ' ἔμιν, pro Γὰ δέ μοι.

10. Ἄ πλάνος ἄγρα] Pro ἀπλανῶς ἄγρα, ut est in edd. Stobæi, et Leid. cod. recte sic emendavit Henr. Stephanus, quem alii sunt sequuti.—In vs. 12. nollem nuper ἄχον esset editum.

Καὶ παγαῖς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
 " Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

" Ἡρα Πὰν Ἀχῶς τὰς γείτονος, ἦρατο δ' Ἀχῶ
 Σπιρητῆτᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα·
 ' Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωσ δ' ἐσμύχεται ἄμοιβᾶ·
 " Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα, 5
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἴν', ἦν φιλέητε, Φιλῆσθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

" Ἀλφειὸς, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 " Ἐρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδαρ,
 " Ἐδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·

13. " Ἄ τέρπει — τὸν ἄγριον] Sic recte partim Henr. Steph. partim Grotius correxere vulgata: ἀτερπῆ ψοφέοισα τὸν ἀγροῖκ' (Ms. ἀγροῖκον) οὐχὶ ταράσσει. In cod. F. Ursinus invenit ἄ τέρπει. ἄγρικον Stephanus, ἄγριον formam usitatam dedit Grotius.

τὸν ἄγρικον. Sic scripsi ex editione Jo. Heskin, qui ipse a Wintertono habuit; sed genuina non est hæc lectio, quam non agnoscunt veteres editiones; scribendum credo: ἄ τέρπει ψοφέοισα, τὸ δ' ἄγριον οὐχὶ ταράσσει. BRUNCK.

VI.

1. " Ἡρα Πὰν] Hi octo versus in Floril. sunt Stob. Gesn. p. 389. Grot. p. 247. In ed. prima Trincavelli ut in Leid. cod. adscripta leguntur ista: ἐκ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελικοῦ Βουκολικῶν.

2. Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα] Apud Stobæum etiam a Grotio vulgata, ἐπεμήνατο Λύδαν sic recte H. Stephanus emendavit, quem sequuti sunt alii.

6. Πάσχε δ' ἄποινα] In cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἄ ποιεῖ: quod et in suo F. invenit Ursinus, probavitque; cui alii adstipulantur. Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem præbet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα: 'justam pœnam patiebatur.' ἄποινον æque ac ἀμοιβή vox est μέση.

7. Πᾶσιν τὰ διδ.] Πᾶσι τὰ διδ. ed. Br.

VII.

1. Ἀλφειὸς] Ut Moschi leguntur octo hi versus in Stob. Gesn. p. 400. Grot. p. 265. Adscriptum in ed. Veneta Trincavelli: ἐκ τοῦ (τῶν) Μόσχου τοῦ Σικελικοῦ.

Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑποτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασι· ὕδαρ· 5
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωσ ἐδίδαξε πολυμβῆν.

4. Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει] Adscriptum a viro D. ὑμβαίνει: placeret si reperiretur ὑββαίνειν: ut in usu fuere poetarum ὑββάλλειν: καββάλλειν: et pauca similia.

7. Κῶρος δεινοθέτας] Hoc alibi nusquam

fuit inventum et aptissimum foret Κῶρος ἀγωνθέτας, quod idem ille, cui ὑββάλλει placebat, voci adscriperat: dantur tamen in Socraticis, quibus vulgatum quis tueri possit.

ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΑΡΟΤΡΙΩΝΤΑ.

Λαμπάδα θείς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
 Οὔλος ἔρωσ, πήρην δ' εἶχε καταμαδίην
 Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
 Ἔσπειρεν Διοῦσ αὐλάκα πυροφόρον.
 Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῶ Διὶ, πλήσον ἀρούρας, 5
 Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ] Velut Moschi legitur in Anthol. iv. c. xii. 49.—In hujus epigrammatis vs. 5. vitiosum erat *πρήσον ἀρούρας*: *πλήσον ἀρούρας* est ex conjectura Vulcanii: *βρέξον ἀρούρας*, quod mihi placuit, in hunc vs. Brunck. recepit. VALCK.—*βρέξον ἀρούρας*. Ex emendatione Cl. Valck. in Diatribae Euripideae p. 52. In Anthol. p. 469. legitur *πρήσον*. Codices quidam *πλήσον*,

commodiori sensu; sed verum est *βρέξον*. Notus *ἴτιος Ζεὺς*, de quo videndi interpretes ad Tibullum i. 7. 26. BRUNCK.

Leguntur in eadem Anthologia i. 3. c. lxxx. tanquam *ἀδήλου*, sex versus, duorum, ut puto, carminum fragmenta, quorum tres primi mihi Moschi videntur; sunt autem hi:

Αἶθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν
 Ὄσκειν, ὑπὸ πτελέησι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
 Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

Versus certe sunt bucolici; quorum adeo similes alii in Anthologia Græca non reperiuntur.

AMOR FUGITIVUS.

IDYLLIUM I.

VENUS Amorem filium altum inelamabat, i. e. *alta voce clamans, dicebat* :

Si quis in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus est: index munus habebit.
Merces tibi erit suavium Veneris: si vero adduxeris ipsum,
Non nudum suavium, sed quiddam, o hospes, plus etiam
habebis. 5

Insunt autem plurima signa puero: inter viginti alios cognoveris ipsum.

Corpore non albus, verum igni similis: oculi ipsius
Acres et flammei: mala mens, dulcia verba:
Non enim idem sentit, quod loquitur. Vox illi dulcis, ut
mel:

Sed cum irascitur, mens est immitis, fraudulenta, 10
Nihil veri dicens: dolosus puer, crudeliter ludit.
Pulchre capillatum (est illi) caput, habet autem protervam
faciem.

Exiguæ quidem illius sunt manus, sed procul jaculatur:
Jaculatur usque ad Acherontem, et inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta est; 15
Et volucris sicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad
illos,

Viros et mulieres, visceribusque insidet.
Arcum habet valde exiguum, super arcu vero sagittam:
Exigua illa sagitta, at in cælum usque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem sunt 20
Amarulentæ arundines, quibus sæpe etiam me sauciat.
Omnia sunt crudelia, omnia: multo vero magis, quæ ipsi
est,

Parva fax, solem ipsum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miserearis.
Et si quando flentem videris, cave ne te fallat: 25

Etiamsi rideat, tu trahe illum: atque si voluerit te oscu-
lari,

Fuge: malum est osculum, ipsa labra sunt venenum.

Si vero dixerit, cape hæc, dono tibi, quæcunque mihi sunt
arma,

Ne quicquam attigeris: fallacia dona (sunt): igne enim om-
nia tincta sunt.

EUROPA.

IDYLLIUM II.

EUROPÆ olim Venus suave somnium immisit,
Cum tertia pars noctis (i. e. *gallicinium*) stat, et aurora
prope est :

Cum somnus melle dulcior in palpebris sedens,
Membra resolvens, oculos molli vinculo ligat ;
Cum et veracium pascitur turba somniorum. 5
Tunc *illa* dormiens in ædibus, quæ sub tecto sunt, (i. e. *in*
parte ædium superiore)

Phœnicis filia, adhuc virgo Europa,
Videbatur sibi videre continentes duas de se contententes,
Asianam, et alteram oppositam : indolem autem habebant ut
mulieres.

Harum altera peregrinæ formam habebat : altera autem
similis erat 10

Indigenæ, et *ut* filiam suam magis vindicabat :
Dicebat vero, quod eam genuisset, et enutrivisset ipsa.
Verum altera validis contendens manibus,
Trahebat non invitam : quoniam fatale esse dicebat
A Jove Ægiôcho, ut præmium (sibi) esset Europa. 15
Illa vero e strato exiliit toro, metu perculsa,
Palpitans corde : nam somnium viderat tanquam rem evi-
dentem.

Diu autem sedebat taciturna : ambas enim
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verum postea valde sero extulit virgo vocem : 20

Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit ?
Qualia me super stratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia ?
Quæ vero fuit hospita, quam adspexi dormiens ?
Quam mihi perculit cor illius amor ! quam me et ipsa 25
Amanter suscepit, et tanquam suam adspexit filiam !
Sed mihi Dii bene vertant somnium.

Sic locuta, surrexit, et caras quæsivit sodales,
Æquales, cœvas, animo charas, nobiles,
Quibuscum semper ludebat, choream cum iniret, 30
Vel corpus cum ablueret ad ostia Anauri,
Aut quando e prato odorata lilia tonderet (i. e. *carperet*).
Itaque illæ statim ei comparuerunt : quælibet autem manu
tenebat

Flores recipientem calathum : et in prata exhibant

Maritima, ubi semper una congregari solebant, 35
 Oblectantes se rosarum germine, et undarum strepitu.
 Ipsa vero aureum ferebat calathum Europa,
 Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani;
 Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
 Ivit : illa vero præbuit formosæ Telephaessæ, 40
 Quæ ex illius sanguine erat : innuptæ vero Europæ
 Mater Telephaessa eximum præbuit donum :
 In eo artificiosa multa fabrefacta erant resplendentia.
 Inerat ex auro facta Inachi filia Io,
 Cum adhuc vitula esset, formamque non habebat mulieris.
 Cæstro autem percita pedibus per mare ambulabat, 46
 Natanti similis : mare autem cœruleo colore factum erat.
 Duo vero stabant superne in supercilio littoris
 Viri simul : spectabantque pontigradum bovem.
 Aderat et Jupiter, demulcens placide manu divina. 50
 Vitulam marinam : quam apud Nilum septem ostia habentem
 Ex bove pulchre cornuta rursus transformavit in mulierem.
 Argentea erant Nili fluenta : ipsa vero vitula
 Ærea : ex auro vero factus erat ipse Jupiter.
 Circum vero, sub corona calathi rotundi, 55
 Mercurius fabrefactus erat : propeque eum extensus erat
 Argus, pervigilibus instructus oculis.
 Hujus autem ex purpureo sanguine nascebatur
 Avis, exultans pennarum multiflorido colore,
 Caudæ pennas explicans ; sicut aliqua velox navis 60
 Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
 Talis erat calathus formosissimæ Europæ.
 Illæ vero, postquam ad prata pervenerunt florida,
 Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
 Ex iis hæc odoratum Narcissum, illa Hyacinthum, 65
 Illa violam, illa vero serpillum decerpebat : multaque in ter-
 ram
 Pratorum vernorum cadebant folia.
 Aliæ porro flavi croci odoratam comam
 Decerpebant certantes : verum in medio stabat ipsa regina,
 Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens, 70
 Et excellebat, sicut inter Gratias Venus.
 Neque diu animum floribus oblectatura erat,
 Nec virginalem zonam impollutam conservatura ;
 Nam certe Jupiter, ut ipsam consideravit, mox ictus est
 In animo, inopinatis domitus sagittis. 75
 Veneris, quæ sola potest etiam Jovem domare.
 Etenim sane, ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
 Cum vellet teneram puellæ mentem fallere,
 Occuluit deum, et mutavit corpus, et factus est taurus ;
 Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis 80
 Sulcū secat, trahens curvum aratrum ;
 Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis ille

Qui domitus valde onustum trahit plaustrum.
 Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
 Circulus autem candidus in media splendebat fronte, 85
 Oculi vero subglaucci erant, amore coruscantes :
 Æqualia vero inter se cornua e capite emergebant,
 Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitus.
 Venit autem in pratium : nec exterruit, cum visus est,
 Virgines : sed omnibus licebat accedere propius, 90
 Et contrectare amabilem bovem, cujus divinus odor
 Procul et prati superabat dulcem halitum.
 Stetit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
 Et illi lambebat collum, demulcebatque puellam :
 Illa vero contrectabat eum, et placide manibus spumam 95
 Multam ab ore abstergebat, et osculabatur taurum.
 At ille placide mugit : diceret tibi
 Mygdoniam stridulum sonum edentem (*te*) audire.
 Flexit autem genua ante pedes, atque intuebatur Europam
 Cervice retorta, et illi latum ostendit dorsum. 100
 Illa vero valde capillatis dixit virginibus :
 Huc adeste sodales charæ atque æquales, ut in hoc
 Considentes tauro nos oblectemus : certe enim omnes,
 Dorsum ubi substraverit, recipiet veluti navis.
 Mansuetus hic adspectu est, et blandus : neque tauris 105
 Aliis similis : mens enim ei tanquam viro
 Benigna versatur, et sola indiget voce.
 Sic locuta, tergo insidebat ridens :
 Cæteræ vero adscensuræ erant. Statim autem exiliit taurus,
 Cum eam, quam volebat, rapuisset : ac celeriter ad mare
 pervenit. 110
 Ipsa autem conversa charas vocabat sodales,
 Manus porrigens : at illæ non poterant eam assequi.
 Ex littore vero mare ingressus, longe procurrit ut Delphin.
 Nereides autem e mari emerserunt, atque omnes
 Cetorum tergis insidentes, ordine ibant. 115
 Et ipse gravisonus Neptunus supra mare
 Fluctus complanans, marini dux erat itineris
 Germano fratri : atque circa ipsum congregabantur
 Tritones, profundum maris incolæ,
 Conchis longis nuptiale carmen sonantes. 120
 Illa vero sedens in bubulis tergis Jovis,
 Altera quidem (*manu*) tenebat longum tauri cornu ; manu
 vero altera
 Trahebat purpureæ vestis sinus, (*eousque*) quousque fimbriam
 Comma defaceret attractam cani maris copiosa unda.
 Sinuabatur autem in humeris vestis ampla Europæ, 125
 Ceu velum navis, atque allevabat puellam.
 At illa, cum jam terra a patria esset procul,
 Conspicereturque nec littus ullum, quod a mari alluitur, nec
 ullus mons altus,

- Verum supra cœlum, et infra immensum mare,
 Circum se spectans, talem extulit vocem : 130
 Quo me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem
 (*hanc*) viam
 Gravibus pedibus conficis, neque mare
 Reformidas? navibus enim pervium est mare
 Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
 Qualis tibi potus dulcis? quis e mari cibus erit? 135
 Num Deus aliquis es? cur, quæ Deos non decet, facis?
 Neque marini Delphines in terra, neque tauri
 In mari ambulant: tu vero per terram et mare
 Immadefactus ruis, unguæ autem tibi sunt remi.
 Forte etiam in cœruleum aerem sublatus alte 140
 Volabis, velocibus similis volucris.
 Hei mihi multum infelici, quæ quidem domo
 Patris relictæ, et hunc bovem secuta,
 Peregrinam navigationem conficio, et erro sola!
 Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes, 145
 Propitius occurras: spero me visuram esse
 Hunc qui cursum dirigit, ducem meum.
 Non enim sine Deo per has humidæ vias transeo.
 Sic dixit. Hanc vero sic allocutus est amplis cornibus
 præditus bos :
 Bono sis animo, virgo, ne time marinos fluctus. 150
 Ipse sane sum Jupiter, et cominus videor esse
 Taurus: nam possum apparere, quicquid velim.
 Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
 Tauro assimilatum. Creta autem te jam recipiet,
 Quæ me ipsum quoque enativit, ubi nuptiæ tuæ 155
 Erunt; ex me autem valde inclytos paries filios,
 Qui (*reges*) sceptrigeri inter omnes homines erunt.
 Sic dixit: et facta sunt, quæ dixerat. Apparebat enim
 Creta, et Jupiter rursus aliam assumebat formam,
 Solvitque ei zonam, et illi lectum parabant Horæ. 160
 Illa vero antea quæ virgo, sponsa statim Jovis facta est,
 Et Jovi filios peperit, statimque facta est mater.

EPITAPHIUM BIONIS,

BUBULCI AMATORIS.

IDYLLIUM III.

LUGUBRITER mihi ingemiscite, saltus et Dorica unda,
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, et nemora nunc plorate :
Nunc flores tristibus odorem emittite corymbis :
Nunc rosæ rubete lugubriter, nunc Anemone : 5
Nunc Hyacinthe litteras tuas loquere, et amplius (*solito*)
heu, heu,
Accipe tuis foliis, præclarus obiit poeta.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Luscinia, quæ densis lugetis in foliis,
Nunciate Siculis undis Arethusæ, 10
Quod pastor Bion obiit, quodque una cum ipso
Et carmen interiit, periitque Dorica Musa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Strymonii cyni miserabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen, 15
Quali voce (*Bion*) olim vestris labris cecinit.
Dicite autem puellis Æagriis, dicite omnibus
Bistoniiis nymphis : Periit Doricus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Ille armentis charus non amplius canit, 20
Non amplius solitariis sub quercubus recubans cantat :
Verum apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes autem sunt muti, et vaccæ, quæ apud tauros
Vagantur, plorant, et non volunt pasci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ. 25
Tuum, o Bion, deflevit subitum interitum ipse Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris vestibibus induti Priapi :
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen : et per silvam
Fontium nymphæ plorant, et lacrimæ fiunt undæ.
Echo vero in rupibus luget, quod taceat, 30
Neque amplius labra tua imitetur ; in tuo autem interitu
Arbores fructus suos abjecerunt, et flores omnes marcidi facti
sunt :
Ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus :
Periit in cera, dolore tabefactum ; non enim opus est
Melle tuo extincto, aliud carpere. 35

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 Non adeo in littore marino luxit delphin,
 Neque adeo cecinit unquam in rupibus lusciniæ,
 Nec tanto cum luctu quæstæ est altis in montibus hirundo,
 Neque Halcyonis mœroribus adeo premebatur Ceyx. 40
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 Nec Cerylus adeo cecinit in mari cœruleo,
 Nec in vallibus orientis filium Auroræ
 Volitans circum sepulchrum adeo deploravit Memnonis ales,
 Quantum extinctum deploraverunt Bionem. 45
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 Lusciniæ, omnesque hirundines, quas olim oblectabat,
 Quas loqui docebat, residentes in arborum ramis,
 Ex adverso aliæ aliarum lamentabantur, aliæ vero responde-
 bant
 Volucres. Vosque quoque columbæ mœrorem ostendite. 50
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 Quis jam tua fistula canet, o desideratissime?
 Quis calamis tuis os admovebit? quis adeo audax erit?
 Nam adhuc spirant tua labra et tuum halitum.
 Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus. 55
 Pani fero fistulam (*tuam*): fortasse et ille effigere
 Os verebitur, ne post te secundas ferat.
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 Deflet et Galatæa tuum carmen, quam olim oblectare solebas,
 Sedentem apud te in littore maris. 60
 Non enim sicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
 Pulchra Galatæa, te vero blande e mari adspiciebat:
 Et nunc oblita pelagi, in arenis
 Sedet desertis, et adhuc boves tuos pascit.
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ: 65
 Omnia tecum, o pastor, mortua sunt dona Musarum,
 Virginum suavia oscula, puerorum labra:
 Et miserabiliter apud tuum sepulchrum plorant Amores:
 Venus te amat multo magis, quam osculum,
 Quo nuper Adonidem morientem osculata est. 70
 Hic tibi, o fluviorum maxime canore, alter mœror est;
 Hic, o Mele, novus dolor: interiit enim tibi prius Homerus,
 Illud Calliopès dulce os: et te aiunt
 Deplorasce pulchrum filium flebilibus undis,
 Totumque replevisse voce tua mare: nunc iterum alium 75
 Filium deploras, et tristi luctu contabescis.
 Ambo fontibus chari (*erant*): alter bibebat
 De fonte Pegaseo: alter tenebat poculum de fonte Are-
 thusæ.
 Et alter Tyndarei formosam cecinit filiam,
 Et magnum Thetidis filium, et Atridam Menelaum: 80
 Alter vero non bella, non lacrimas, verum Pana canebat,
 Et pastores sonabat, et inter canendum pecora pascebat,

- Et fistulas fabricabat, et suavem vitulam mulgebat,
 Et puerorum oscula docebat, et Amorem
 In gremio fovebat, atque Veneri charus erat. 85
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
 Ascra te deflet magis quam Hesiodum;
 Neque adeo desiderant Pindarum Bœoticæ Hylæ;
 Nec propter Alcæum adeo flevit Lesbos munita: 90
 Nec vatem suum adeo flevit Cæium oppidum.
 Te magis quam Archilochum desiderat Parus: proque Sapphone
 Adhuc tuum carmen sonat Mitylene.
 Omnes, quibus eloquens est os bucolici
 A Musis *datum*, tui fatum deflent morientis. 95
 Deflet Sicelidas Sami decus, interque Cydonas,
 Qui prius ridentibus oculis hilaris *erat* videri,
 Lacrimas nunc Lycidas plorans fundit: interque cives
 Triopidas fluvium luget apud Alenta Philetas.
 Inter Syracusanos etiam Theocritus: verum ego tibi 100
 Ausonici mœroris carmen cano, non alienus a cantione
 Bucolica, quam docuisti tuos discipulos,
 Hæredes Musæ Doricæ nos eo honore afficiens.
 Aliis opes tuas, mihi vero reliquisti carmen.
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ. 105
 Heu, heu! malvæ, cum in horto interierunt,
 Vel viride apium, vel florens crispum anethum,
 Postea reviviscunt, et altero anno renascuntur.
 Nos vero, qui magni et fortes aut sapientes viri sumus,
 Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava 110
 Dormimus valde longum infinitum inexcitabilem somnum.
 Et tu quidem in silentio conditus eris in terra;
 Nymphis vero ita placet, ut rana semper cantet,
 Cui ego sane non invideo: nam carmen non bonum canit.
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ. 115
 Venenum venit, Bion, ad tuum os, venenum sensisti.
 Quomodo ad tua labra accessit, et dulce factum non fuit?
 Quis homo adeo immitis, vel miscens tibi,
 Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem?
 Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ. 120
 At pœna justa deprehendit omnes: ego vero in hoc luctu
 Lacrimas fundo, tuumque fatum deploro. Quod si possem,
 Ut Orpheus, qui descendit ad inferos, sicut olim Ulysses,
 Ut ante eum Alcides: ita et ego forsitan venirem ad domum
 Plutonis, ut viderem, an etiam Diti cantes, 125
 Atque quid cantes, audirem. Verum apud Proserpinam

Siculum aliquod carmen modulari, et suave aliquod bucolicum canere.

Nam et ipsa in Siculo et Ætneo lusit
Littore, et carmen Doricum cecinit. Non sine præmio
Carmen erit: et sicut Orpheo prius dedit 130
Suaviter citharâ canenti, reducem Eurydicen,
Sic et te, o Bion, remittet montibus. Si vero et ego
Fistula cantare scirem, ipse apud Plutonem (*ad recuperandum te*) cantare vellem.

MEGARA UXOR HERCULIS.

IDYLLIUM IV.

MATER mea, quid ita charum animum affligis,
Horrifice gemens? pristinus vero tibi non amplius rubor
Conservatur in genis: quid mihi adeo mœrore conficeris?
Anne quod infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo? 5
Heu mihi! cur me ita Dii contumelia affecerunt
Immortales? cur me ita adverso parentes genuerunt fato?
(O ego) infelix! quæ postquam viri inculpati in torum veni,
Eum quidem colebam sicut oculos meos,
Et adhuc vëneror ac revereor ex animo: 10
Sed hoc nemo fuit alius miserior viventium,
Neque gustavit suis in curis tantum dolorum.
Miser, qui arcu, quem illi præbuit ipse Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos suos interfecit, et illis charam eripuit animam, 15
Furens in domo; atque plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi
A patre confixos: (quod neque per somnium alteri in men-
tem veniret:)
Neque ipsis poteram opem ferre crebro invocantibus
Matrem suam: quoniam imminebat insuperabile malum. 20
Verum ut queritur avicula ob suos pullos
Pereuntes, quos sævus anguis adhuc parvulos
In densis arbustis devorat; ipsa vero circum ipsos
Volat stridens admodum acuta voce pia mater,
Neque sane potest filii opem ferre: nam et ipsa 25
Valde metuit prope accedere ad immite monstrum:
Ita ego infelix mater, charam prolem deplorans,
Pedibus furiosis per domum hinc inde currebam.
Utinam cum filiis simul mortua et ipsa
Strata jacuissem, venenatam in jecore sagittam habens, 30
O Diana, mollibus potenter imperans mulieribus.
Tunc nos ubi deflevissent, amicis manibus parentes
Una cum multis inferiis in communi posuissent rogo:
Et omnium ossa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primum nati sumus, sepelivissent. 35
Nunc vero illi Theben equorum altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes:
Ego vero in Tirynthe aspera Junonis urbe
Multis misera afficior doloribus cor

- Eodem modo semper : neque a lacrimis ulla est quies. 40
 Sed maritum exiguo tempore oculis conspicio
 Domi nostræ : nam illi multorum paratum est opus
 Laborum, quos terra marique oberrans
 Sustinet, ex saxo aut ferro animum habens
 Rigidum in pectore : tu vero sicut aqua liquescis, 45
 Per noctes lugens, et ex Jove quotquot dies sunt.
 Alius autem nemo me exhilararit adstans
 Affinium : non enim illos ædium paries retinet,
 Sed omnes procul ultra pinosum Isthmum
 Habitant : neque ullus est, ad quem respiciens, 50
 Ut mulier afflicta, charum cor recreare possim ;
 Excepta Pyrrha sorore : ea vero et ipsa
 Propter virum suum Iphicium, multo dolore conficitur,
 Filium tuum : omnium enim ærumnosissimos liberos
 Te Deo et viro mortali peperisse credo. 55
 Sic locuta est : et humidæ lacrimæ per malas
 In pulchrum ipsius sinum e palpebris fundebantur,
 Recordanti liberorum et suorum deinde parentum.
 Eodem autem modo lacrimis albas genas rigabat
Alcmena : graviter autem hæc et ex animo ingemiscens, 60
 Verbis sapientibus caram nurum sic allocuta est :
 Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem venit tibi
 Tristem ? quomodo nos vis commovere ambas,
 Intolerabiles curas commemorans ? quas non nunc primum
 deflevimus.
 Annon sufficiunt, quibus afficimur semper in proximum
 quemque diem 65
 Incidentibus ? ut admodum lugendi cupidus sit,
 Qui nostra mala numerare velit.
 Bono animo esto : non tale fatum ex deo sortitæ sumus.
 Nam te quoque video, chara filia, ingenti
 Dolore confici : ignosco vero tibi, 70
 Quod doleas, quoniam sane lætitiæ quoque satietas (*tibi*) est.
 Et te valde vehementer deploro ac miseror,
 Quod nostræ tristis fortunæ particeps facta es,
 Quæ capitibus nostris gravis incumbit.
 Nam sciat Proserpina et decenter velata Ceres, 75
 (Quas cum suo magno malo sponte aliquis perjure juraverit
 Ex hostibus) quod te non minus in animo meo
 Charam habeo, quam si mihi ex utero egressa esses,
 Et mihi unica in domo virgo, esses :
 Neque te ipsam hoc omnino latere existimo. 80
 Quare ne dicas, meum germen, quod te non curo,
 Non, quamvis crebrius ploro, quam pulchricoma Niobe :
 Neque enim culpanda est, si propter filium lugeat
 Mater afflictum : quoniam decem mensium laborem sustinui,
 Priusquam ipsum adspicerem, quem sub hepate meo habe-
 bam. 85

- Et me adduxit prope munitas-habentem- portas Plutonem :
 Sic ipsum difficulter enixa graves dolores pertuli.
 Nunc vero abest peregre solus, novum certamen
 Perficiens : neque infelix scio, utrum ipsum rursus
 Huc reducem receptura sim, nec ne. 90
 Præterea etiam somnium triste terruit me per dulcem
 Somnum : quare metuo, cum infestam visionem viderim
 Vehementer, ne quid liberis injucundum adferat.
 Visus est enim mihi tenens ligonem pulchre fabrefactum ma-
 nibus
 Ambabus filius meus vis Heraclea, (i. e. *Hercules*;) 95
 Quo magnam effodiebat, [tanquam suscepisset (*hoc opus*
pacta) mercede]
 Fossam in extremitate cujusdam florentis agri,
 Nudus, absque læna, et absque cinctili tunica.
 Sed postquam totius pervenerat ad finem operis,
 Validum vitiferæ elaborans munimentum arææ : 100
 Tunc, illo defixo ligone in eminenti
 Sulco, induturus erat vestes, quibus ante indutus fuerat :
 Subito vero illuxit supra fossam profundam
 Ignis indefessus, et immensa circa ipsum flamma volvebatur.
 Verum ille semper velocibus retrocedebat pedibus, 105
 Effugere cupiens sævam vim Vulcani :
 Semper vero ante suum corpus, velut scutum,
 Quætiebat ligonem : oculisque huc illuc
 Circumspiciebat, ne ipsum adureret infestus ignis.
 Huic quidem opem ferre cupiens (ut mihi videbatur) 110
 Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapsus,
 Priusquam (*ad ipsum*) perveniret, neque rectus rursus re-
 surgere potuit,
 Sed immobiliter jacebat, sicut imbecillis senex,
 Quem etiam invitum vi coegit injucunda senectus
 Concidere : jacet autem humi defixus ibi, 115
 Donec quis manu erexerit prætereuntium,
 Reveritus adspectum senilem canæ barbæ :
 Ita in terra volvebatur bellicosus Iphiclus.
 At ego flebam ope destitutos videns
 Filios meos ; donec mihi excussus est dulcis somnus 120
 Oculis, et aurora statim illustris prodiit.
 Talia, o chara, mihi somnia mentem perterruerunt
 De nocte : verum omnia ad Eurysthea vertantur
 A domo nostra ; fiatque vates illi
 Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat. 125

IDYLLIUM V.

CUM ventus leniter mare glaucum ferit,
 Impatientem proritor animum, nec amplius mihi terra
 Grata est, sed multo magis me rapit tranquillitas :
 At quando resonat canum pelagus, et unda marina
 Incurvata spumat, ac fluctus * * * agitantur, 5
 Ad terram oculos converto et arbores, mare autem fugio ;
 Terra vero mihi fida, et statim opaca silva placet,
 In qua, magno etiam spirante vento, pinus canit.
 Miseram profecto piscator vitam agit, cui domus est navis,
 Et labor est mare ; et pisces, fallax venatio. 10
 At mihi dulcis sub platano comata (*sit*) somnus ;
 Et fontis amem vicinum murmur audire,
 Qui oblectat strepitu agrestem, non exterret.

IDYLLIUM VI.

PAN amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
 Saltatorem Satyrum, Satyrus vero insane deperibat Lydam :
 Quantum Echo Pana, tantum et Satyrus Echo urebat,
 Et Satyrum Lyda : sic amor per vices flagrabat.
 Quantum enim ipsorum aliquis amantem oderat, 5
 Tantum et ipse amans odiosus erat, et patiebatur vindictam.
 Hæc ego documenta narro omnibus ab amore alienis :
 Diligite amantes, ut, si ametis, redamemini.

IDYLLIUM VII.

ALPHEUS ubi post Pisam mare ingressus est,
 Procedit in Arethusam, aquam adducens oleastros vectantem,
 Dona ferens, pulchras frondes, floresque et sacrum pulverem,
 Et profundus undas ingreditur ; sub mari autem
 Inferius currit, nec aqua aquæ miscetur ; 5
 Cæterum mare non sentit transeuntem fluvium.
 Puer ille graviter afficiens, mala machinans, ardua docens,
 Cupido amnem quoque propter amoris vim urinare docuit.

EPIGRAMMA

IN AMOREM ARANTEM.

FACE deposita et arcu, boum agitatricem accepit virgam
Perniciosus Amor, pendeat illi puer ab humeris :
Et cum junxisset sub jugo laborum patiens collum taurorum,
Seminavit Cereris sulcum frugiferum.
Dicitque sursum adspiciens, ipsi Jovi : imple arva,   5
Ne te Europæ bovem aratro subjiciam.

INDEX

VOCABULORUM PRÆCIPUORUM IN MOSCHI IDYLLIA.

Litera Idyllum, numerus versum significat.

A		
Ἄβροχος, β 139	Ἄϊσσεις, β 139	Ἄναπλώσας, β 60
Ἀγάγης, α 4	Ἄϊτε, γ 28	Ἄναπτέξαιμι, δ 51
Ἀγαλλόμενος, β 59	Ἄϊτναίαισιν, γ 128	Ἄναστήναι, δ 112
Ἀγγεῖλατε, γ 10	Ἄϊψα, β 33	Ἄναύρω, β 31
Ἄγε, α 24	Ἄϊψηροῖσι, β 141	Ἄνδῆρου, δ 102
Ἀγέλαισιν, γ 20	Ἄϊωφρείται, δ 74	Ἄνεδυσαν, β 114
Ἀγέραστος, γ 129	Ἄκῆν, β 18	Ἄνειρύση, δ 116
Ἀγκεσι, γ 43	Ἄκῆδew, δ 81	Ἄνελάξετο, β 159
Ἀγλαῖην, β 70	Ἄκοιμήτοισι, β 57	Ἄνελάμψεν, δ 103
Ἄγρα, ε 10	Ἄκουσαίμην, γ 126	Ἄνεμώνα, γ 5
Ἀγχιάλους, β 35	Ἄκῶων, β 113	Ἄνεμίκατο, β 20.
Ἄγων, ζ 2	Ἄκτῆ, β 128	130
Ἄιδει, γ 21	Ἄλα, β 153. ε 1. 6	Ἄνεπίλνατο, β 109
Ἄιδειν, γ 113	Ἄλαθεύων, α 11	Ἄνεπτοίησαν, β 23
Ἄιδων, δ 19	Ἄλαστα, δ 64	Ἄνέρας, α 17
Ἄδῶνες, γ 9	Ἄλαγειν, γ 40. δ 39	Ἄνεράστοις, ε 7
Ἄδωνίδες, γ 47	70	Ἄνέτελλε, β 87
Ἄδωνιν, γ 70	Ἄλεντι, γ 99	Ἄνέτλαν, δ 87
Ἄειδον, γ 133	Ἄλευόμενος, β 77	Ἄνευθεν, β 127
Ἄειδων, γ 82	Ἄλίην, β 134	Ἄνεχάξετο, δ 105
Ἄεισειν, γ 38. 79	Ἄλίης, β 117	Ἄνηθον, γ 107
Ἄέκουσαν, β 14	Ἄλιοι, β 137	Ἄνηπυόντος, β 98
Ἄερθεις, β 140	Ἄλιον, α 23	Ἄνθεμόντας, β 63
Ἄηδῶν, γ 38	Ἄλις, δ 65	Ἄνθεσι, β 64. 72
Ἄηρ, β 129	Ἄλκαῖω, γ 90	Ἄνθοδόκον, β 34
Ἄθάνατοι, δ 7	Ἄλκείδας, γ 124	Ἄνίκητον, δ 20
Ἄθεεῖ, β 148	Ἄλκμήνη, δ 60	Ἄνόρουσε, β 28
Ἄθέςφατος, δ 104	Ἄλκυόνος, γ 40	Ἄντιάσεις, β 146
Ἄθλον, δ 88	Ἄλμαν, γ 62	Ἄντιπέρην, β 9
Ἄιάζουσα, δ 27	Ἄλμυρὰ, β 46	Ἄντυγος, β 88
Ἄίγιαλοῖο, β 48	Ἄλσεια, γ 3	Ἄνύμφη, β 41
Ἄιγίχου, β 15	Ἄλφειδς, ζ 1	Ἄνωῖστοισιν, β 75
Ἄιδέομαι, δ 10	Ἄλωῆς, δ 100	Ἄοιδὰ, γ 12. 104
Ἄιδεσθεις, δ 117	Ἄλώμενος, δ 43	Ἄολλήδην, β 49
Ἄίδω, α 14	Ἄμβροτος, β 91	Ἄονίου, δ 37
Ἄιδωνῆος, δ 86	Ἄμελγε, γ 83	Ἄοσσησαι, δ 110
Ἄιεί, δ 40. 65. 107	Ἄμεληνός, δ 113	Ἄπαίνυτο, β 66
Ἄϊθέρα, α 19	Ἄμῆχανέοντας, δ 119	Ἄπείριτα, δ 4
Ἄίλινα, γ 1. 14	Ἄμοιβᾶ, ε 4	Ἄπεμόργνυτο, β 96
Ἄινὰ, δ 14. ζ 7	Ἄμοτον, δ 104	Ἄπεικίτα, β 136
Ἄινός, δ 22. 91	Ἄμύμονος, δ 8	Ἄπέσσυτο, δ 120
Ἄϊνοτόκεια, δ 27	Ἄμφαφάσκει, β 95	Ἄπήνην, β 83
Ἄϊόσι, γ 129	Ἄμφιθέει, β 107	Ἄποθύμιον, δ 93
Ἄϊπν, β 128	Ἄναδέξεται, β 104	Ἄποινα, ε 6
Ἄϊση, δ 7	Ἄναίθει, α 23	Ἄποπνείοιτε, γ 4
Ἄϊσις, δ 68	Ἄνάκοι, γ 110	Ἄποπρολιπούσα, β
Ἄϊσιμος, β 107	Ἄνάμερος, α 10. γ	143
	118	Ἄποτμότερος, δ 11
		Ἄποφθιμένοιο, γ 45
		Ἄργαλέοισι, β 132
		Ἄργύρεος, β 53
		Ἄργύφειος, β 85
		Ἄρέθοισαν, ζ 2
		Ἄρεθόισας, γ 10. 78
		Ἄριθμήσειεν, δ 67
		Ἄροτρα, Ερ. 6
		Ἄροτρον, β 81
		Ἄροῦντες, δ 37
		Ἄρούρας, Ερ. 5
		Ἄρπάζας, β 110
		Ἄρτεμι, δ 31
		Ἄρχετε, γ 8. 13. 19.
		25. 36. 41. 51. 58.
		65. 86. 105. 115.
		120
		Ἄρχιλόχοιο, γ 92
		Ἄσπασίως, β 26
		Ἄσπετον, β 124
		Ἄσσον, δ 26
		Ἄστυα, γ 87
		Ἄστεμφές, δ 113
		Ἄστράπτοντε, β 86
		Ἄστυ, γ 91
		Ἄσχαλάαν, δ 71
		Ἄταλδν, β 78
		Ἄτὰρ, β 69
		Ἄταρπὸν, β 134
		Ἄτέρμονα, γ 111
		Ἄτερπές, δ 114
		Ἄτίτηλε, β 12
		Ἄτρείδαν, γ 80
		Ἄτρεκέων, β 5
		Ἄτρώτοισιν, δ 69
		Ἄυδῆν, β 20
		Ἄυτιμῆν, β 92
		Ἄυλοῦ, β 97
		Ἄυσονικῆς, γ 101
		Ἄυτις, δ 89. 112
		Ἄυτοκασιγνήτη, β
		118
		Ἄυχέν', β 100. Ερ.
		3
		Ἄφαρ, β 109
		Ἄφίκετο, δ 99
		Ἄφρογένεια, β 71
		Ἄφροδίταν, γ 85

- Ἄχέεσσιν, δ 67
 Ἄχέισα, δ 2
 Ἄχθεται, δ 53
 Ἀχραντον, β 73
- B
- Βαθειαν, δ 37
 Βαθείης, δ 103
 Βαθυπλοκάμοισι, β 101
 Βαθυφύλλω, ε 11
 Βαρύδουπος, β 116
 Βάτραχον, γ 113
 Βέβαπται, α 29
 Βελέεσσι, β 75
 Βη, δ 95
 Βιήσατο, δ 114
 Βιστοναίαι, γ 18
 Βίωνα, γ 2
 Βίωνος, γ 45
 Βλαφθείς, δ 76
 Βλεφάροισιν, β 3
 Βλεφάρων, δ 57
 Βλέψας, Ερ. 5
 Βόας, γ 64
 Βοείος, β 121
 Βοηλάτιν, Ερ. 1
 Βοιωτίδες, γ 89
 Βωκολιάσδεν, γ 127
 Βωκολιασταί, γ 94
 Βῶλον, δ 37
 Βώτας, γ 82
- Γ
- Γαλάτεια, γ 59
 Γάμιον, β 120
 Γείτονος, ε 1
 Γελάη, α 26
 Γενείου, δ 117
 Γένοιτο, δ 124
 Γέντο, γ 29
 Γέρας, α 3. β 15
 Γέρβρον, δ 107
 Γεραίρων, γ 103
 Γέρων, δ 113
 Γῆρην, γ 16
 Γλάγος, γ 33
 Γλαυκᾶν, ε 1
 Γλαυκῆς, β 140
 Γλαυκοῖς, γ 42
 Γλαυκίων, β 3
 Γοάσθαι, δ 83
 Γοίαι, γ 88
 Γοάοισθε, γ 3
 Γοόοντι, γ 24
 Γοερούς, γ 15
 Γονέες, δ 7
 Γριπέυς, ε 9
- Δ
- Δαίδαλα, β 43
 Δαιμονίη, δ 62
- Δαίμον, δ 125
 Δακρύεις, γ 76
 Δακρύοισι, δ 59
 Δακρύων, δ 40
 Δακρυχέων, γ 122
 Δαμάσσοι, β 76
 Δάσας, α 24
 Δεδεγμένος, δ 96
 Δείδιθι, β 150
 Δείκνυε, β 100
 Δειμαίνεις, β 133. δ 92
 Δειμαῖνοι, γ 57
 Δεῦφις, β 113
 Δέμας, β 79
 Δένδρα, γ 32. ε 6
 Δέξεται, β 154
 Δέρην, β 94
 Δεσμφ, β 4
 Δεοῖ, β 124
 Δεῦδατον, δ 65
 Δεῦτ', β 102
 Δήγε, δ 71
 Δήμιον, δ 109
 Δημήτηρ, δ 75
 Δηοῦς, Ερ. 4
 Δηρόν, β 18. 72
 Δῆτι, β 142
 Διατιμήσεται, β 81
 Διδάγματα, ε 7
 Διέπρεπεν, β 71
 Διέρχεται, β 132
 Δινηέντος, β 55
 Δοιάς, β 8
 Δόλιον, α 11
 Δολιχόν, β 122
 Δόμοισι, β 6
 Δονάκεσσι, γ 55
 Δούνη, γ 119
 Δραπειτίδας, α 3
 Δρέπτον, β 69
 Δριμύλα, α 8
 Δυνάμην, δ 19
 Δύνατ', δ 112
 Δύναται, β 76
 Δυσάμορος, β 142. δ 89
 Δυσμένεων, δ 77
 Δύσματος, δ 8
 Δυσπαθέοντος, δ 84
 Δύστηνος, δ 17. 39
 Δυστοκέσασα, δ 87
 Δώμασι, δ 79
 Δωρίδος, γ 103
 Δώριον, γ 1. 129
 Δώριος, γ 18
 Δωρίς, γ 12
 Δῶρον, β 39
- E
- Ἐαροτροφῶν, β 67
 Ἐβλεπεν, γ 62
- Ἐβώστρει, α 1
 Ἐγγύθεν, β 151
 Ἐγλυκάνθη, 117
 Ἐδέρεκτο, β 99
 Ἐδίαων, δ 59
 Ἐδιδάξω, γ 102
 Ἐδνα, ζ 3
 Ἐδωδή, β 135
 Ἐθεῖρην, β 68
 Ἐθρεψε, β 155
 Ἐῖδομαι, β 151
 Εἵκελος, α 7
 Εἵκτο, δ 110
 Εἰλείτο, δ 104
 Εἰναλλαισι, γ 37
 Ἐκόκων, γ 49
 Ἐλαφρίζεσκε, β 126
 Ἐλάχαινε, δ 96
 Ἐλαῖρω, δ 72
 Ἐμελεπε, γ 81
 Ἐμίσει, ε 5
 Ἐμπεδον, δ 115
 Ἐμπεπύκασται, α 15
 Ἐμπλεος, δ 16
 Ἐμύρατο, γ 91
 Ἐνδαπῆ, β 11
 Ἐνδοθι, α 20
 Ἐνήκε, β 153
 Ἐνερχε, β 129
 Ἐνικνώσσουσα, β 6
 Ἐνιφέρβεται, β 80
 Ἐνναετήρες, β 119
 Ἐνναίοντων, δ 36
 Ἐννοσίγαιος, β 39. 116. 145
 Ἐνόμεινε, γ 82
 Ἐντύναιτο, β 30
 Ἐντυνον, β 160
 Ἐξανέτελλεν, β 58
 Ἐξαπατήσται, β 78
 Ἐξαπίνης, δ 103
 Ἐοῖ, α 19
 Ἐολπα, δ 55. 80
 Ἐπαιξεν, γ 128
 Ἐπαρκέσαι, δ 25
 Ἐπαφρίζη, ε 5
 Ἐπαφώμενος, β 50
 Ἐπέβησαν, δ 33
 Ἐπεδίξ'εθ', β 28
 Ἐπεμαίνατο, ε 2
 Ἐπιβᾶς, β 113
 Ἐπιβόσκειται, β 82
 Ἐπιγνώμων, δ 70
 Ἐπιδεύεται, β 107
 Ἐπίδρομος, β 133
 Ἐπινε, γ 77
 Ἐπιστρέψας, β 100
 Ἐπιφλέγη, δ 109
 Ἐπλεο, β 131
 Ἐπλησᾶς, γ 75
 Ἐπταπόρφ, β 51
 Ἐπτοίησαν, δ 122
- Ἐπτοίησε, δ 91
 Ἐραζε, β 66
 Ἐραυνά, γ 90
 Ἐράσμιος, γ 20
 Ἐρδοί, δ 93
 Ἐρεθίζομαι, ε 2
 Ἐρεῖσαι, γ 56
 Ἐρεῖσας, δ 101
 Ἐρετμὰ, β 139
 Ἐρευθος, δ 2
 Ἐρημαῖαισι, γ 64
 Ἐριδμαίνουσαι, β 69
 Ἐριννός, δ 14
 Ἐριψε, γ 32
 Ἐρκος, δ 100
 Ἐρμείης, β 56
 Ἐρόντα, γ 67
 Ἐρπυλλον, β 66
 Ἐρῆνυσε, γ 33
 Ἐρῆνι, β 83
 Ἐρσθαί, β 73
 Ἐσῆλυθον, β 63
 Ἐσκε, δ 16
 Ἐσμύχετ', ε 4
 Ἐσπειρεν, Ερ. 4
 Ἐσομένη, β 143
 Ἐστιχῶντο, β 115
 Εὐάνας, δ 75
 Εὐθαλές, γ 107
 Εὐκαμπές, β 81
 Εὐμίτροιο, δ 98
 Εὐπατερείας, β 29
 Εὐπλόκαμον, α 12
 Εὐπνον, β 65
 Εὐρυδίκειαν, γ 131
 Εὐρύκρωος, β 149
 Εὐρυσθήα, δ 123
 Εὐρωπείη, β 7. 15. 37. 62. 93. 99. 125
 Ἐφεξομένη, β 121
 Ἐφελικόμενην, β 124
 Ἐφέπα, β 144
 Ἐφήμεναι, β 115
 Ἐφίζανε, β 108
 Ἐφίζων, β 3
 Ἐφίπταται, α 16
 Ἐφοίτων, δ 28
 Ἐφύπερθε, δ 74
- Z
- Ζεύξας, Ερ. 3
 Ζηλήμονος, β 77
 Ζῆνα, β 76
 Ζηνός, β 121. 161
- H
- Ἠγερέθοντο, β 35. 118
 Ἠλικας, β 29
 Ἠμενος, γ 21
 Ἠμιτόμου, β 85

- Ἡπατ', δ 85
 Ἡπεύρους, β 8
 Ἡπεροπειντάς, α 10
 Ἡπόντες, β 120
 Ἡρεθε, γ 85
 Ἡρς, β 77
 Ἡσητο, β 56
 Ἡτίμασαν, δ 6
 Ἡκόμου, δ 82
 Ἡφαίστοιο, β 38
- Θ
- Θαλάμοισιν, β 22
 Θαλερώτερα, δ 56
 Θάμοις, δ 23
 Θάνωμες, γ 110
 Θανόντος, γ 95
 Θεείη, β 50
 Θεῖς, Ερ. 1
 Θεόκριτος, γ 100
 Θετίδος, γ 80
 Θήβην, δ 36
 Θητόν, β 38
 Θίγγης, α 29
 Θρασὺς, γ 53
 Θρηνεῖ, γ 87. 99
 Θρήνησεν, γ 39
- Ι
- Ἰαίνειν, β 72
 Ἰάπτεις, δ 1
 Ἰδε, β 26
 Ἰκέσθαι, β 90
 Ἰλαος, β 146
 Ἰμεν, δ 26
 Ἰναχίς, β 44
 Ἰπποτρόφον, δ 36
 Ἰπτάμενος, γ 44
 Ἰσμοῦ, δ 49
 Ἰστίον, β 126
 Ἰταμόν, α 12
 Ἰφικλείης, δ 118
 Ἰώ, β 44
- Κ
- Καθεσδόμεναι, γ 48
 Κακομήχανος, ζ 7
 Κάπων, γ 106
 Κάππεσ', δ 111
 Καππεσείν, δ 115
 Κάρανον, α 12
 Καρήνον, β 87
 Κάρης, δ 74
 Καρτεροί, γ 109
 Καρτερὸν, δ 45. 100
 Καταβάς, γ 123
 Καταδύναι, δ 102
 Κατέβαψαν, δ 35
 Κατέδελγε, β 94
 Κατέπεφνε, δ 15
 Κατεσθίει, δ 23
- Mosch.
- Κάτθανε, γ 34
 Κατιθύνων, β 117. 147
 Κατωδύραγο, γ 45
 Κατωμαδίην, Ερ. 2
 Κεκασμένος, β 57
 Κέκλανται, δ 64
 Κέλευθα, β 46. 131
 Κηδεμόνων, δ 48
 Κηδέων, δ 12
 Κήϊου, γ 91
 Κηρῶν, δ 14
 Κητέοις, β 115
 Κινύρατο, γ 44
 Κινύρεται, γ 93
 Κιχάνεω, β 112
 Κλαρόνομος, γ 103
 Κνώσσουσαν, β 23
 Κολπώθη, γ 125
 Κολυμβήην, ζ 8
 Κορύμβοις, γ 4
 Κοτινηφόρον, ζ 2
 Κόχλοισιν, β 120
 Κρανῆν, δ 38
 Κρίνειαν, β 27
 Κρόκου, β 68
 Κρονίδη, β 162
 Κρύψε, β 79
 Κρώσσον, δ 34
 Κύκνοι, γ 14
 Κῶμα, β 117
 Κύμασι, γ 42. ζ 4
 Κυρτόν, ε 5
- Λ
- Λάβε, α 28
 Λάθαιον, γ 22
 Λαμπάς, α 23
 Λαρὸν, β 92
 Λεῖβειαι, δ 45
 Λειμῶνα, β 89
 Λείρια, β 32
 Δελίαστο, δ 118
 Δελιημένος, δ 110
 Λέσβος, γ 90
 Λευκὸς, α 7
 Λέκος, β 39. 160
 Λήθειν, δ 80
 Λιβύη, β 39
 Λίγαυε, γ 127
 Λιγὸν, δ 24
 Λιγὺν, β 98
 Λιγυρώτατε, γ 71
 Λίην, δ 49
 Λίστρον, δ 101
 Λιχμάζεσκε, β 94
 Λυγροῦ, δ 73
 Λύδαν, ε 2
 Λυσιμελής, β 4
- Μ
- Μάθοις, α 6
- Μαινομένοις, δ 28
 Μάκαρες, β 27
 Μακέλην, δ 94. 108
 Μαλακά, β 4
 Μαλάχα, γ 106
 Μανυτάς, α 3
 Μάντις, δ 124
 Μάρμαιρε, β 85
 Μαρμαίροντα, β 43
 Μεγάθυμος, δ 111
 Μεδέων, β 145
 Μειδιώσσα, β 108
 Μειλίχιον, β 97
 Μείλιχος, β 105
 Μελάγχλαινοι, γ 27
 Μέλην, γ 72
 Μέλι, α 9. γ 33
 Μέλιγμα, γ 56. 93
 Μελικτάς, γ 7
 Μελίσδεαι, γ 126
 Μελίσδει, γ 125
 Μελίσδεο, γ 61
 Μέλιτος, β 3. γ 35
 Μέλλεσκον, β 109
 Μέλπει, γ 20
 Μεμαῶς, δ 106
 Μεμήρη, ε 5
 Μέμονος, γ 44
 Μένελαον, γ 80
 Μέσσω, β 85
 Μετάμειβε, β 52
 Μεταστρεφθεῖσα, β 111
 Μετέννεπε, β 101
 Μετέπειτα, δ 58
 Μετηῦδα, δ 61
 Μετρήσασθαι, β 153
 Μετώπη, β 85
 Μήλων, δ 56
 Μῆνας, δ 84
 Μικκύλα, α 13
 Μιτυλάνα, γ 93
 Μνησαμένη, δ 58
 Μολπά, γ 130
 Μόρομμον, β 14
 Μοχθίζει, δ 44
 Μοχθίζουσαν, δ 70
 Μόχθων, δ 43
 Μυγδονίου, β 98
 Μυκάστατο, β 97
 Μύρατο, γ 37. 90
 Μύρσθαι, γ 74
 Μύροnton, γ 27
 Μώσας, γ 103
- Ν
- Νάρκισσον, β 65
 Ναυτιλίην, β 144
 Νεμεσητόν, δ 83
 Νήγρετον, γ 111
 Νηδυϊόφιν, δ 78
 Νήδυμος, δ 120
- Νηπιάχοντας, δ 22
 Νηχομένη, β 47
 Νομείη, γ 64
 Νυόν, δ 61
 Νώμασκεν, δ 108
- Ξ
- Ξανθοῦ, β 68
 Ξανθόχροον, β 84
 Ξείνη, β 24
 Ξυγκάτθανε, γ 66
- Ο
- Ὀδεῖη, ζ 1
 Ὀδοῖ, β 91
 Ὀδύρεται, γ 30. δ 21
 Ὀδυσσεὺς, γ 123
 Οἰαγρίσιν, γ 17
 Οἴπερ, β 71
 Οἶδμα, β 150
 Ὀἰζυρώτατα, δ 54
 Οἴμοι, β 142
 Ὄχρεται, δ 88
 Ὀλέθρω, γ 31
 Ὀλοῦν, δ 106
 Ὀλοφύρομαι, δ 72
 Ὀμήλικες, β 102
 Ὀμηρος, γ 72
 Ὀμιλαδὸν, β 35
 Ὀμοίης, δ 33
 Ὀνειρα, δ 122
 Ὀνειροί, β 23
 Ὀνειρον, β 1. 17. 27
 Ὀνειρος, δ 91
 Ὀνειρῶν, β 5
 Ὀπιδα, δ 117
 Ὀπισθε, δ 105
 Ὀπλα, α 28
 Ὀρθὸς, δ 112
 Ὀριθες, γ 50
 Ὀρφεὺς, γ 18. 123
 Ὀστέα, δ 34
 Ὀδλος, Ερ. 2
 Ὀύνεκεν, δ 73
 Ὀφελον, δ 29
 Ὀφρα, β 102
 Ὀψε, β 20
 Ὀψιν, δ 92
- Π
- Παγαῖς, γ 77
 Παγασίδος, γ 78
 Πάσδει, α 11
 Παλίγκοτον, δ 92
 Παλίσσυντον, γ 131
 Παλλομένη, β 17
 Πάμπαν, δ 80
 Πάνα, γ 81
 Πανάποτμος, δ 51
 Παννυχίη, δ 123
 Πάπταυεν, δ 109
 Παπταῖνα, ε 6
- Λ

- Παραστὰς, δ 47
 Παραντικά, δ 121
 Παρεκτελέσειε, δ 125
 Πεῶδα, β 4
 Πένθιμα, γ 5
 Πένθιμον, γ 15
 Πέπλος, β 125
 Πεπταμένοιισιν, β 19
 Πεπυκασμένος, γ 112
 Πέρην, δ 49
 Περιῖσχετο, β 11
 Περικαλλέος, β 62
 Περικλυτὸν, β 42
 Περίσασμα, α 6
 Περίσκεπε, β 61
 Πετάλοισι, γ 7
 Πέτηλα, β 67
 Πευκαλίμης, δ 63
 Πήρην, Ερ. 2
 Πνύδαρον, γ 89
 Πίπτεσκε, β 67
 Πίσαν, ζ 1
 Πίτυς, ε 8
 Πιτυώδεος, δ 49
 Πλάζομαι, β 144
 Πλάνα, α 29
 Πλανήση, α 25
 Πλάνος, ε 10
 Πλησον, Ερ. 5
 Πλουτέος, γ 125
 Πολυκλαύστοισι, γ 74
 Πολύφορτον, β 83
 Πόντιον, β 150
 Πόρεν, β 40. δ 13
 Πόρτιος, β 51
 Πόσει, δ 53
 Ποτάγει, ε 3
 Ποτέδραμε, γ 117
 Ποτήσσαι, β 141
 Πότνια, δ 24
 Πράν, γ 72
- Πρέμνοισι, γ 48
 Πρήπιοι, γ 27
 Προῖηλε, β 21
 Προκέλευθον, β 147
 Προσάροιβεν, β 93. δ 107
 Προσέοικε, β 106
 Προσεφάνεεν, β 149
 Πτεργῶν, β 59
 Πτερείς, α 16
 Πτύχας, β 123
 Πυκινώτερα, δ 82
 Πυλάρταο, δ 86
 Πυροφόρον, Ερ. 4
 Πύρρησ, δ 52
 Πυρσόιο, β 70
- Ρ
 'Ρὰ, β 142
 'Ράβδον, Ερ. 1
 'Ρεέθροισι, γ 74
 'Ρόδα, γ 5
 'Ρόδος, β 70
 'Ρόος, β 53
- Σ
 Σακέσπαλος, δ 118
 Σάμα, γ 44
 Σατυρίσκον, ε 4
 Σάτυρος, ε 2. 3
 Σατύρω, ε 2
 Σέλινα, γ 107
 Σικελικά, γ 128
 Σίμβλων, γ 33
 Σιωπῆ, γ 30
 Σκηπτούχοι, β 157
 Στείχουσι, β 138
 Στενάχουσα, δ 60
 Στέργειν, δ 78
 Στοναχεῦντι, γ 28
 Στυγνοῖσιν, γ 4
 Συνάθρυνεν, β 30
- Συνομαίμονος, δ 52
 Σύριγγας, γ 83
 Σύριγγι, γ 52
 Συρίσδων, γ 133
 Σχεδὸν, δ 86
 Σχέτλιος, δ 13
- Τ
 Ταλαεργὸν, Ερ. 3
 Ταλάριοι, β 55. 61
 Τάλαρον, β 34. 37
 Τάλαρος, β 62
 Ταναοῖς, β 120
 Ταράσσει, ε 13
 Τάρβος, δ 26
 Ταρσοῖς, β 61
 Ταρσὸν, β 60
 Τάρταρον, γ 123
 Τερπάμεθα, β 103
 Τηλεθάοντος, δ 97
 Τηλόθι, β 92
 Τηλυγέτη, δ 79
 Τῆμος, β 6
 Τίεσκον, δ 9
 Τίρυνθα, δ 38
 Τιτρώσκει, α 21
 Τόξα, Ερ. 1
 Τρέπειτο, δ 123
 Τρίτωνες, β 119
 Τυνδαρέοιο, γ 79
- Τ
 'Τάκινθον, β 65
 'Τπαρ, β 17
 'Τπέδεκτο, β 26
 'Τπερθεν, β 129
 'Τπνώσουσα, β 24
 'Τπογλαύσσεσκε, β 86
 'Τποδηθεῖς, β 75. 83
 'Τποτροχάει, ζ 5
- Φ
 Φαανθεῖς, β 89
 Φάανθεν, β 33
 Φάεα, β 4
 Φάεεσσιν, δ 9
 Φαίδιμος, δ 4. 121
 Φαιδρύνοιτο, β 31
 Φαρέτριον, α 20
 Φάσματ', β 21
 Φιλοθρηγῆς, δ 66
 Φοίνικος, β 7
 Φῶτες, β 49
- Χ
 Χαρίζομαι, α 28.
 Χείλεα, α 27. β 61. γ 31. 54
 Χελιδόνες, γ 47
 Χελιδὼν, γ 39
 Χερύδρια, α 13
 Χλαίνης, δ 98
 Χλωρὰ, γ 107
 Χόλον, β 77
 Χρῦσειον, δ 34
 Χρῶτα, α 7
- Ψ
 Ψαμάθοισιν, γ 63
 Ψαῦσαι, β 91
- Ω
 'Ωδᾶν, γ 15. 119
 'Ωδε, δ 1. 6. 7. 61
 'Ωκλασε, β 99
 'Ωκάλος, β 60
 'Ωκὺς, β 110
 'Ωλκα, β 81
 'Ωμοισι, β 125
 'Ωνεμος, ε 1. 8
 'Ωρεσι, γ 132
 'Ωσει, β 60

IN MOSCHI

EPITAPHIUM BIONIS

L. C. VALCKENARI COMMENTARIUS CARMINI HUIC POST F. URSINI
VIRGILIUM ILLUSTRATUM EDITO SUBJUNCTUS.

MOSCHI versiculos aliquot, in editionibus Vulcanii, Heinsii, et Davidis Whitfordi, prætermisissos, in sedem restitui legitimam, e qua male fuerant ejecti: sunt autem sex illi, qui nonagesimum tertium proxime sequuntur. Equidem miror, qui tandem criticis potuerit in mentem venire, sex istos versus esse Marci Musuri, ad codicis Aldini lacunam supplendam ab homine poetico scienter edolatos: *Μουσούρου* nomen in editione sua versui 94. adposuerat Fulvius Ursinus. Res est exploratæ veritatis, a Musuro fuisse repertos in codice vetusto: hoc monuit Jos. Scaliger, Emend. in Moschum, p. 231. esse autem veros Moschi filios, idem ille iudicavit, a cuius opinione hac in re dissentire non debuerant. Poterunt humaniorum literarum studiosi sex istos Moschi versus comparare cum Ecloga Theocriti septima, quam omnium Reginam vere nuncupabat Daniel Heinsius; præsertim cum v. 37. et seqq. ac eadem opera Theocriti versum, qui istos proxime antecedit, integrare, pro, *ξυνὰ γὰρ ὀδδς, ξυνὰ δὲ καὶ ἄως*, legendo:

Ἄλλ' ἔγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὀδδς, ξυνὰ δὲ καὶ φδᾶ.)

Βακολιασδώμεσθα.

Apollonius Rhodius iii. 137.

Ξυνὴ γὰρ χρεῖῶν, ξυνὸι δὲ τε μῦθοι ἕασιν
Πᾶσιν ὁμῶς.

Qui carmen Moschi, prouti fuit renovatum, legerunt, mirabuntur forte nonnulli, quamobrem toties receptis lectionibus novas substituerim; et hanc pæne nimiam licentiam dictitabant, ubi cognoverint, nullo scripto codice instructum hoc tamen facinus me perpetrasse: sed hi velim cogitent, pleraque aut leviora esse, aut ita certe in

melius mutata, ut in illis codicum consensus non adeo videretur hæc in usum adolescentum evulganti nunc quidem expectandus. Doricæ dictionum formæ frequenter fuerant in hoc Moschi carmine oblitteratæ: eas, ubi pudenter illud fieri poterat, revocavi. Noveram, hæc non esse ad vetustissimæ linguæ normam exigenda, et Moscho placuisse Doricam, ad Ionismum in nonnullis inclinantem, scribendi consuetudinem: idcirco tantum formas adoptavi Doricas, quas e similium comparatione liquido constaret a Syracusano poeta positas. Quis enim, hujus partis paulo studiosior, absonam toleraret priorum et Heinsianæ editionis in uno carmine et in iisdem sæpe dictionibus inconstantiam? dederat Heinsius, *τέθνηκε*, v. 7 et 11. *τέθνακε*, v. 12. 35. | *τῆς Ἀρεθούσης*, v. 10. *τὰς Ἀρεθούσας*, v. 78. | *σῆμα*, v. 68. *σᾶμα*, v. 44. | *φιλήματα*, v. 67. *φιλάματα*, v. 84. etc. | *ἦσοι*, v. 37. *ἄδοι*, v. 129. | *Κούραις*, v. 17. *κῶρα*, v. 126. | *βούτα*, v. 66. *βώτας*, v. 82. | (*Μοισῶν*, v. 95.) *Μοισῶν*, v. 66. | *Φορμίζοντι*, v. 131. *μελίσθεο*, v. 61. etc. Hæc, et similia, quæ facillime poterant e comparatione, paulo consideratius instituta, et ad aurium iudicium exacta, refici, nihil erat causæ cur perverse scripta reponerentur. Satis meminerau eorum, quæ Gellius N. A. xiii. c. 20. acute disputavit, ‘diversis in locis *urbes* et *urbis* dixisse Virgilium, arbitrio consilioque usum auris;’ Homerum autem, cum dixerit *ψῆρας*, alibi posuisse *ψαρῶν*, ut obsecundaret soni jucunditati: sed putabam, horum similiumque rationem ab istis Moschi non parum esse separatam. Ferme tricies formæ communes fuerunt in hoc carmine mutata: in quinque vel sex dictionibus præverat David Whitfordus: nonnullas sciens intactas reliqui; quoniam

nihil in illis sine libris veteribus videbatur novandum. Præterea tres quatuorve correctiones in contextum introduxi. Carminis initio sic fuerat v. 6. vulgatum :

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ
πλέον αἶ ἀἶ
Δάμβανε σοῖς πετάλοισι. καλὸς τέθνηκε
μελικτὰς.

Qui veterem historiam copiose tractavit, Salmasius in Plin. Exercit. Moschi locum prætermisit: etiam alius verbum Δάμβανε hac in sede suspicor displicuisse. Plei- que, qui quidem sunt κριτικοί, fatebuntur, pristinam restituisse me Moschi scripturam, reponendo Βάμβαλε. De hac correctione propterea minime dubitandum censebam, quod illi potuerim eam approbare, qui, nemine non tribuente, primum tenet in his literis locum. Flos hyacinthus dudum habuerat foliis inscriptos Apollinis gemitus; (neque enim de Ajace cogitavit noster) nunc vero, dum, alter veluti Hyacinthus, Bion male perierat, funestas literas suas eloqui iubetur, et tremulo foliorum motu sæpius repetitum suum edere gemitum, αἶ, αἶ :

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ
πλέον αἶ ἀἶ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνηκε
μελικτὰς.

Eleganter hyacinthum dixerat Euphoriion γεγραμμένα κωκίουσαν, in eo loco, quem, e Porphyrio citatum ab Eustathio ad II, B. p. 216. v. 12. conservavit Schol. Theocr. ad Eid. x. 28. quemque, Heinsio et Salmasio minime intellectum, enodavit Tib. Hemsterhusius, ad Lucian. t. i. p. 240. et 241. Duplex innotuit verbi forma: Hesy-chius: Βαμβάλλειν, (sic legendum), τρέμειν, φοφείν τοῖς χεῖλεσι. Altera, Βαμβάλειν, quoniam fuerat ab Homero usurpata, notior fuit grammaticis, ponitur autem Βαμβάλειν titubandi significatu: sicuti 'titubare' de gressu dicitur et de lingua, ita et Βαμβάλειν. inter alia redditur ab etymologo, ἀνάρθρος λέγειν: quæ interpretatio, si spectes originem, congruit etiam verbo λαλεῖν: et venuste Moschus, λάλει et βάμβαλε, de hyacinthi foliis in uno loco posuerat. Propter Ursini librum attingam, qui poterat alias omitti, Bionis locum, e Fragm. Eid. iv. hoc modo corrigendum :

* Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τιὰ
μέλπω,
Βαμβάλειν μὲν γλώσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ
ἔτ' αἶδεϊ.

Quæ sequuntur, sunt pervenusta: sed in

istis, quæ posui, vulgari solet ἀθάνατον, et Καμβάλει. Æmilius Portus magno nisu conatur ostendere in suo Diction. Dor. Καμβάλειν verbum esse Græcum: de Porto, qui erat ab ea parte, qua iudicamus, non paratissimus, minus illud est mirandum, quando Vulcanius, Grotius et Heinsius in locum Moschi receperunt dictionem minime Græcam; quamque dudum emendate scriptam exhibuerat Henr. Stephanus, in Thes. Gr. L. t. i. p. 632. quid genuinum sit, ubi lectionem utramque memorat, non decernit Ezechiele Spanhemius, ad Callim. p. 198. In editione renovata operis Ursiniani reperietur Βαμβάλειν, in Moschi versu, ad Virgil. Eclog. vi. 3. versum Ursinus scripserat καμβάλειν olim literam κ in β transmutaveram: nollem factum: nam βαμβάλειν introduxerunt in hanc editionem, ubi error Ursini non fuerat corrigendus. In Eidylliū nostri versu 30. unam literam addendo, Moschi sententiam arbitror fuisse restitutam:

Ἄχῳ δ' ἐν πέτρῳσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῆς,
Κοῦκ ἔτι μιμείται τὰ σὰ χεῖλεα.

Quoniam mortui Bionis vocem non posset amplius imitari, idcirco lugebat Echo: antea legebatur, ὅττι σιωπῆ. Whitfordus interpretabatur:

Et quoniam muta est in montibus ingemit Echo.

Versum 40. intactum reliqui:

Ἄλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχετο
Κῆνῆς.

quem Bonaventura Vulcanius Latine converterat

Nec tantum Halcyones tetigere Ceyca dolores.

Quæ posuit Whitfordus, historiæ, minus autem versui nostro conveniunt. Nemo poetarum veterum paulo diligentior negabit, Ceyca Græce dici potuisse Ἄλκυόνος ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχεσθαι verumtamen, huic loco ἴαχε multo esse accommodatius, non diffitebitur, qui vicinos versus propius consideraverit: in illis occurrit verba, μύρατο, ἄεισε, θρήνησε: commode successit ἴαχε: hoc primum in ἴαχε, deinde, ut versus suppleretur hiatus, ab homine non indocto mutatum, degeneravit in ἴαχετο. Qui Hesy-chium tractauerat, haud ignorant, ἴαχε et ἴαχε frequentar a librariis fuisse commutata. Scripserat itaque, mea certe sententia, Moschus:

Ἄλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε
Κῆνῆς.

Ovidius Metam. xi. v. 544.

Halcyone Ceyca movet; Ceycis in ore
Nulla nisi Halcyone est.

v. 562.

Plurima nantis in ore

Halcyone conjux: illam meminitque re-
fertque.

Ob eandem rationem, quæ me præcipue
movit ad illud ἴσχετο corrigendum, mori-
bus et doctrina minime vulgari insignis
adolescens, qui hic nobiscum sacra tractat
Musarum, ingeniose versum hujus carmi-
nis quartum emendavit; sed ipsius verbis
acutissimum inventum doctus explicari
melius erit. Versus 59. sic vulgabatur:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ'
ἔτερπε.

Sensum arbitrator me planum effecisse, scri-
bendo:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ σὸν μέλος ἄν ποκ'
ἔτερπε.

De versibus 28. 113. 114. quid sentiam, et
quo modo dictione quasdam, præter eas
quas indicavi, hoc in carmine tentari posse
suspicor, privatim indicare malo. Unam
e lectionibus editionis Fulvii Ursini recepi
in v. 90. Illa, præter alia, v. 3. γοάοισα,
et v. 98. pro χέει exhibet βέει quæ non
improbem, si veterum librorum firmarentur
auctoritate. πολυκλαύτοις legitur v. 74.
in eadem editione, pro πολυκλαύτοις
quod qui mutandum censuerit in πολυκλύ-
στοις, a meo iudicio non dissidebit. Sed
majoris est ponderis, et profecto venustum,
quod mecum communicavit Adrianus He-
ringa, in versu 90. ubi memoratur Λεσβὸς
ἔρμυνά: sibi videri legendum:

Ὁὐ τὸσον Ἄλκαϊφ πέρι μύρατο Λέσβος
ἔρανα.

Eam in rem egregiū sunt versus e Phano-
clis Elegia, apud Stobæum Floril. p. 400.

v. 5. sic de Lesbo loquentis:

Ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ καθαριστὸς
Νῆσον ἔχει· πασέων τ' ἔστιν αἰδοτάτη.

Quæ versum hujus carminis ultimum insi-
debat, menda tamen videbatur tollenda:
neque enim facile quis mihi persuaserit,
scribere potuisse Moschum:

Εἰ δέ τι κήγῶν
Συρίσδεν δυνάμην.

Illud extra controversiam erat positum,
posse Moschum scienter συρίσδεν artem
Musicam supra fatebatur a Bione se didi-
cisse, et accepisse veluti hæreditate tradi-
tam, v. 101.

Αὐσονικᾶς δδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος
ῥῥῥῥ

Βακολικᾶς, ἀλλ', ἄν τ' ἐδιδάξαο σείο μα-
θητᾶς,

Κλαρονόμος, μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε
γεραίρων.

Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας
δοιδᾶν.

ita legendum puto pro Κλαρονόμωσ· Hæc
qui scripserat, in ultimo versu canere non
potuit:

Εἰ δέ τι κήγῶν
Συρίσδεν δυνάμαν,

sed poterat merito dubitare, si descensus
illuc pateret, utrum carmina sua quidquam
essent apud Inferum Jovem valitura. Po-
suerat itaque:

Εἰ δέ τι κήγῶν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ κἀντὸς
ἄειδον.

Nota sunt bene ominata principis poetæ
verba, Æn. ix. v. 446.

Si quid mea carmina possunt,
Nulla dies unquam memori vos eximet
ævo.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΔΩΡΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΟΡΡΩΜΑΙΚΟΝ,

HOC EST

DICTIONARIUM DORICUM

GRÆCOLATINUM,

QUOD TOTIUS THEOCRITI, MOSCHI SYRACUSANI, BIONIS
SMYRNÆI, ET SIMILÆ RHODII

VARIORUM OPUSCULORUM ACCURATAM ET FIDELIEM INTERPRETATIONEM CONTINET,
CUM VERBORUM ET LOCUTIONUM IN HIS OBSERVATU DIGNARUM DESCRIPTIONE,
QUÆ DORICÆ LINGUÆ PROPRIETATES, ET REGULAS SUPRA NOMINATORUM POETA-
RUM EXEMPLIS ILLUSTRATAS, ET CONFIRMATAS DEMONSTRAT.

A M. ÆMILIO PORTO.

LEXICON DORICUM.

A pro E Dorice sæpe usurpatur. Ut, αἶκα, pro Poetico εἶκε, quod communiter dicitur εἶ ἄν. Theoc. Idyll. i. 4. et 5. Αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ. Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ. Et 9. Αἶκα τὰ μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται. Et 10. αἶ δέ κ' ἀρέσκη. Et 23. αἶ δέ κ' ἀέσις. Sic πόκα pro ποτὲ, 24. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι; pro communibus verbis, Πῆ ποτ' ἄρ' ἦθ' ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; πῆ ποτε Νύμφαι; Idem Idyll. ii. 100. Κῆπει κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεύσον, 'et quum ipsum esse videris solum, tacite nuta:' [id est, eum tacito, vel occulto nutu ad te voca.] Hic τὸ κά pro κὲ positum. 159. αἶ δ' ἔτι κῆμὲ, 'si vero præterea me quoue.' Idyll. iii. 27. Κῆ κα, pro καὶ εἶ κε, εἶ ἄν. Idyll. v. 69. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσσης, 'neque etiam tu hunc iuvenis,' vel iuves. 71. μήτ' ὦν τύγα τῶδε χαρίξη, 'neque etiam tu isti gratificeris.' 98. ὀππόκα, pro ὀππότε, quando. Idyll. xi. 42. ἀμὲ, pro ἐμὲ, me. 60. αὐτόγα, pro αὐτόγε, vide suo loco. Idyll. xv. 84. θαπῆδς, pro θεπῆδς, hocque pro θεατῆδς, vide suo loco. Idyll. xxiv. 64. τόκα, pro τότε.

A in E Æolice mutatum. Consule Magnum Etymologicum p. 537. 18. in voce Κρείσσω, quam ἐκ τοῦ Κράσσω formatam docet, κατ' Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ α εἰς ε. Sic etiam fortasse apud Theocritum Idyll. xv. 4. ἀδέματος ἐκ τοῦ ἀδάματος factum, sublato σ μέτρον χάριν, et α in ε mutato. Vide E pro α Æolice positum. Vide et 'Αδέματος. Eodem modo et σκιερὸς, umbrosus, ὀραcus, ex σκιαρὸς, Æolice mutatum videtur. Quod patet ex ipso primitivo vocabulo σκιά, ἄς, ἦ, umbra. Theocritus Idyll. xviii. 44. et 46. Sic etiam a communi βέλλω deductum videtur inusitatum βέλλω, quod Æolice factum (unde medium perfectum βέβολα, ut α στέλλα, ἔστολα,) hinc βέλος, et βελόνη,

de quibus Lexica. Eustathius, Βέλεμον, καὶ βέλος, παρὰ τὸ βέλλειν δοκοῦσιν ἔχειν τὸ ε. Idem, Βέλος ἐκ τοῦ βέλλω ἀρρήτου θέματος δοκεῖ ἔχειν τὸ ε.

A longum, pro communi η, in articulis præpositivis et subjunctivis Dorice positum. Theocritus Idyll. i. 1. et 2. 'Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἅ πίτυς αἰπόλε τήνα, ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. Hic videmus articulum præpositivum ἄ, Dor. pro comm. ἠ positum, et ἅ articulum subjunctivum pro com. ἦ. Idem eodem Idyll. 6. ἅ χίμαρος, pro ἠ χίμαρος. idem 9. αἶκα τὰ μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται. Hic τὰν pro τὴν positum. Et 11. τὸ δὲ τὰν ὕιν ὑστερον ἄξεις. Idem eodem Idyll. 20. Καὶ τὰς βακολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο μώσας. τὰς, pro τῆς. ut Idyll. ii. 60. Et 21. τὰν πτελέαν, pro τὴν πτελέαν. Et 26. Ἄ δὲ ἔχουσ' ἐρίφως, pro ἠ δὲ ἔχουσ' ἐρίφους. Et 40. ἐφ' ἅ, pro ἐφ' ἦ. Et 47. Τὰν, pro τὴν, hoc vero pro ἦν. Et 48. et 49. ἅ μὲν, ἅ δὲ, pro ἠ μὲν, ἠ δὲ. 49. τὰν, pro τὴν. 62. τὰν γὰρ αἰοῖδαν, pro τὴν αἰοῖδην. 82. ἄδε, pro ἦδε, τουτέστιν αὐτῆ, i. hæc. 100. Τὰν, pro τὴν, hocque pro ταύτην, hanc, &c.

A longum, pro communi η, in principio nominum tam adjectivorum, quam substantivorum, Dorice positum. Theocritus Idyll. i. 1. et 2. 'Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἅ πίτυς αἰπόλε τήνα, ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται ἄδὺ δὲ καὶ τὸ. Hic τὸ ἄδὺ positum Dor. pro com. ἠδὺ, et παγαῖσι, pro πηγαῖσι. Idem 7. Ἄδιον δ ποιμάν. Et 27. ἀδέϊ καρῶ, pro ἠδέϊ καρῶ. Et 44. ἄβας, pro ἦβας. 83. κρίναν, pro κρήνην. 95. ἀδεία, pro ἠδεία. 101. θνατοῖσιν, pro θνητοῖσιν. 102. ἄλιος, pro ἠλιος. 124. νᾶσον, pro νῆσον. 125. σᾶμα, pro σῆμα. 145. ἄδιον, pro ἠδιον. 148. ἀδείαν, pro ἠδείαν. 150. κρίνανισι, pro κρήναισι. Idyll. ii. 31. ἀμετέρησι, pro ἠμετέρησι. 45. Θασέα, pro Θησέα, Theseum. 86. ἄματα, pro ἠματα. 100. ἄσυχα, pro ἠσυχα. 134. Ἀφαίσταιο, pro ἠφαίσταιο. Idyll.

ii. 49. ζαλωτός, pro ζηλωτός. Idyll. iv. 21. δαμόται, pro δημόται. 22. δάμος, pro δήμος, &c.

A longum, pro communi η, in mediis nominibus Dorice positum. Ut καταχῆς, pro κατηχῆς, resonans, a κατηχῆς. Quod compositum ex κατὰ et ἦχος, ου, δ; unde verbum καταχεῖν, et κατηχίζειν, de quo vulgata lexica. Theocritus Idyll. i. 7. ἄδιον δ ποιῶν τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς, &c. Idem 15. τὸ μεσαμβρινόν, pro τὸ μεσημβρινόν. 101. νεμεσσατὰ, pro νεμεσσητή. 128. εὐπάκτιοι, pro εὐπήκτου. Idyll. ii. 66. καναφόρος, pro κανηφόρος. 10. et 69. Ξελάνα, pro Ξελήνη. 94. ἀλαθέα, pro ἀληθέα. Idyll. iii. 20. φιλάμασιν, pro φιλήμασιν. Idyll. iv. 33. προσαῶον, pro προσῆῶον. Idyll. v. 76. ἀλαθέα, pro ἀληθέα. 87. ἄναβον, pro ἀνηβον. Idyll. vi. 46. ἀνάσσατοι, pro ἀνήσσητοι, invicti. Idyll. vii. 44. ἀλαθεία, pro ἀληθεία. 134. νεοτμάτοι, pro νεοτήτοις. Idyll. viii. 14. ἰσομάτορα, pro ἰσομήτορα, &c.

A longum in principio et fine nominum Dorice pro communi η positum. Ut σακίτας, α, δ, pro σηκίτης, ου, qui in stabulo servatur, et impingatur; unde ἄρες σηκίται dicuntur agni subrumi, qui materno lacte nutriuntur, ac impinguntur in stabulis. Interpres vero Theocriti tradit sic appellari agnos, qui lactis alimento adhuc indigent, et qui a matrum uberibus abducuntur, et in proprio stabulo separatim a pastoribus aluntur ac impinguntur. Theoc. Idyll. i. 10. ἄρα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας, 'agnum tu pinguem accipies donum.' Et 44. ἄβας, pro ἕβης. 83. κρέναν, pro κρήνην. Idyll. ii. 45. λάθας, pro λήθης. Idyll. vi. 1. Δαμοίτας, unde Latinum Dametas, pro communi Δημοίτης. De quo suo loco.

A longum Dorice in medio et fine vocabulorum, pro communi η. Theocrit. Idyll. i. 101. νεμεσσατὰ, pro νεμεσσητή. Idyll. ii. 10. et passim, Ξελάνα, pro Ξελήνη. Idyll. v. 23. Ἀθναία, pro Ionico Ἀθηναία, quod ab Ἀθήνη deductum. Idyll. vi. 35. γαλάνα, pro γαλήνη.

A longum, pro communi η, in fine nominum et participiorum, Dorice positum. Theocritus Idyll. i. 7. ἄδιον δ ποιῶν τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς, pro ποιῶν, et κατηχῆς. Et 15. Οὐ θέμις δ ποιῶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἕμιν, pro ποιῶν, μεσημβρινόν, et ἕμιν. Et 20. Καὶ τὰς βοκολικῆς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκει μύσας, pro βοκολικῆς, et μούσης. Et 31. ἀγαλλομένα, pro ἀγαλλομένη. 32. γυνά, pro γυνή. 33. ἀσκητὰ, pro ἀσκητή. 49. σινομένα, pro σινομένη. 53. καλὰν, pro καλήν. 63. αἰδὰν, pro αἰδήν. 65. et 70. 73. 76. 79. 84. 89. 91. 99. 104. 108. 111. 119. 122. idem

carmen repetitur, ἔρχετε βοκολικῆς μῶσαι φίλαι, ἔρχετ' αἰοῖδās, pro communi, ἔρχετε βοκολικῆς μούσαι φίλαι, ἔρχετ' αἰοῖδης. 65. Αἴτνας, et φωνά, pro Αἴτνης, et φωνή. 69. Αἴτνας, pro Αἴτνης. 77. Ἐρμάς, pro Ἐρμῆς. 83. κρέναν, pro κρήνην. 101. νεμεσσατὰ, pro νεμεσσητή. 105. Ἰδαν, pro Ἰδην. 106. Ἀγχίσαν, pro Ἀγχίσην. 112. βώταν, pro βούτην. 116. ὕλαν, pro ὕλην. 125. τὰν Σικελὰν, Ἐλικας, pro τὴν Σικελήν, Ἐλικῆς, &c.

A longum Dorice, pro communi η, in nominativi, genitivi et accusat. singularis pronominum ultima syllaba. Quod in genere femineo tantum habet locum. Theocritus Idyll. i. 1. τήνα, pro com. ἐκείνη, illa. Et 35. αὐτās, pro αὐτῆς, ipsius. Idyll. iv. 29. τήνα, pro ἐκείνη. Idyll. iv. 53. ταύταν, pro ταύτην. 54. αὐτὰ, pro αὐτή. 59. τήναν, pro ἐκείνην. Idyll. v. 15. τήνας, pro ἐκείνης. idem et 117. Idyll. vi. 30. αὐτās, pro αὐτῆς. Idyll. xiv. 23. ἀπ' αὐτās.

A longum in principio verborum Dorice pro communi η saepe ponitur. Ut, λαψοῦμαι, ἦ, λαψέται, pro com. λήφομαι, λήψη, λήψεται. Theoc. Idyll. i. 4. αἶγα τὸ λαψῆ, pro com. λήψη. Et 10. Ἄρα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας. 29. μαρίεται, pro μηρύεται. 51. φατὶ, pro φησὶ, dicit. 54. γαθεῖ, pro γηθεῖ, gaudet. 82. τάκει, pro Ionico τήκει, quod communiter τήκη dicitur, liquescis, tabescis. 83. ζατεῦσα, pro ζητούσα, quaerens. 93. Ἄνε bis, pro ἦνε, perficiebat. 112. στάση, pro στήση, stabis, consistes, vel statura sis. 135. θνάσκει, pro θνήσκει, moritur. Theoc. Idyll. ii. 8. βασεῦμαι, pro βήσομαι. Iso. 46. λασθῆμεν, pro λησθῆμεν, hocque pro λησθῆμεναι, quod ab infinito aor. 1. pass. λησθῆναι deductum. vide Λασθῆμεν. 92. ἄνυτο, pro ἦνυτο, perficiebatur. 102. ἄγαγε, pro ἦγαγε. Idyll. iii. 41. ἄνυεν, pro ἦνυεν. Et 43. ἄγε, pro ἦγε. 47. ἄγαγε, pro ἦγαγε, &c.

A longum Dorice positum in medio verborum pro communi η. Theocritus Idyll. i. 66. ἐτάκετο, pro ἐτήκετο. 133. κομάσαι, pro κομήσαι. vide suo loco. 150. δοκασεῖς, pro δοκῆσεις. 152. σκιρτάσητε, pro σκιρτήσητε. vide Σκιρτασεῖτε. Idyll. ii. 5. τεβνάκαμες, pro τεβνήκαμεν. 101. ὕφαγεο, pro ὕφήγεο. videas suo loco. 108. φωνάσαι, pro φωνήσαι, loqui. 126. ἐφίλασα, pro ἐφίλησα. 158. λέλασταί, pro λέλησταί. Idyll. iii. 19. φιλάσω, pro φιλήσω. Idyll. iv. 28. ἐπάξω, pro ἐπήξω, a πήγνυμι μ. πήξω. 61. ἐνάργει, pro ἐνήργει. 3. singul. imperfecti ab ἐνεργέω, ᾧ. Idyll. v. 5. Ἐκτάσω, pro ἐκτήσω; possidisti. 12. ἐτάκευ, pro ἐτήκου, tabescbas. 28. νικασεῖν, pro νικήσειν, vincere. 40. μέμναμαι, pro μέμνημαι, recordor. 69. δνάσσης, pro δνήσσης, juvenis.

109. λωβάσῃσθε, pro λωβήσῃσθε, lædatis.
116. μέμνησαι, pro μέμνησαι, meministi,
&c.

A longum Dorice positum in fine verbo-
rum communiter η habentium. Theoc.
Idyll. i. 60. ἀρεσαίμαν, pro ἀρεσαίμην. Et
82. κήφα, pro καὶ ἔφη. 140. ἔβα, pro ἔβη.
Idyll. ii. 108. δυνάμαν, pro ἐδυνάμην. 102.
ἐφάμαν, pro ἐφάμην. 130. ἔφαν, pro ἔφην.
164. ἐπέσταν, pro ἐπέστην, ab ὑφίστημι.
Idyll. iii. 12. γενοίμαν, pro γενοίμην. 13.
ἰκοίμαν, pro ἰκοίμην. Idyll. iv. 53. ἐτύπαν,
pro ἐτύπην. Idyll. v. 8. ἔβα, pro ἔβη. 16.
ἀλοίμαν, pro ἀλόιμην, ab ἄλλομαι. Potest
autem esse vel 1. pers. singul. optat. fu.
ἀλοῦμαι, vel 1. pers. aor. 2. med. ἤλδμην,
ut τυποίμαν, et ἰκοίμαν, pro τυποίμην, et
ἰκοίμην. 20. ἀροίμαν, pro ἀροίμην. Pri-
ma person. sing. optat. vel fu. ἀροῦμαι,
ab αἶρω, vel aor. 2. med. ἠρόμην, susci-
perem. 144. ἀνυσάμαν, pro ἠνυσάμην, con-
fecti, expediti. Idyll. vii. 42. ἐφάμαν, dixi.
43. ἔφα. et Idyll. xiv. 23. κήφθα, pro καὶ
ἤφθη, &c.

A longum pro com. η, Dorice positum
in participiis. Theoc. Idyll. i. 17. τανίκα
κεκμακῶς ἀμπαεταί, ' tunc defessus quies-
cit.' Hic τὸ κεκμακῶς, pro com. κεκμηκῶς,
Dorice dictum. 31. ἀγαλλομένα, pro ἀγαλ-
λομένη. 49. σινομένα, pro σινομένη. Idyll.
118. δάσας, pro δήσας, a δέω, ligo. Idyll.
vii. 134. γεγαθότες, pro γεγηθότες.

A longum in adverbis Dorice pro com-
muni η positum. ἄτε, pro ἦτε, vide ἄτε.
Theoc. Idyll. i. 13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο
γεώλοφον, ἄτε μυρικοί, ' Ad declivem istum
collem, ubi [sunt] myricæ.' Idem eodem
Idyll. 17. τανίκα, pro τηνίκα, τότε, tunc.
66. πᾶ, pro πῆ. Πᾶ πὸς' ἀρ' ἦσθ' ὄκα
Δάφνης ἐτάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι; Ubinam
eratis quando Daphnis tabescebat? ubi-
nam Nymphæ? Theoc. Idyll. ii. 6. ἄλλα,
pro ἄλλη, alio. Et 11. ἄσυχα, pro ἥσυχα,
quiete, remisse, summissa voce. 101. τῆδε,
pro τῆδε, δεῦρο, huc. 115. πρᾶν, pro πρῆν.
Hoc vero per Syncopein dictum a πρῶνν,
nuper. 127. ἄλλα, pro ἄλλη. 147. ἀνίκα,
pro ἥνίκα. Idyll. iii. 34. μᾶν, pro μῆν.
Idyll. iv. 3. πα, pro πη, ἐγκλιτικῶς. Ibi-
dem, κρύβδαν, pro κρύβδην. Idyll. iv. 24.
σπα, pro σπη, ubi. 33. ἄπερ, pro ἦπερ,
ubi. 60. ἀκμᾶν, et πρᾶν, pro ἐκμῆν, et
πρῶνν, vehementer, et nuper. Idyll. v.
4. πρᾶν, pro πρῶνν, &c.

A longum ex contractione gemini aa
in unum. Theoc. Idyll. iii. 31. τἀλαθέα,
pro τὰ ἀλαθέα, τουτέστιν ἀληθέα, quod
ex ipsa versus mensura patet.

A commune non solum Ionice, sed
etiam Dorice in η sæpe mutatur. Ut
pro com. Πρίαπος Iones et Dores dicunt
Πρήπος. Theoc. Idyll. i. 21. τῷ τε Πρή-

πῷ, pro τοῦ τε Πρήπον. idem Idyll. ii. 155.
ἐφοίτη, pro ἐφοίτα, vide ἐφοίτη. Idyll. v.
3. ἐσορήτε, pro ἐσοράτε. 35. τομῆς, pro
τομᾶς. Hic non solum a in η Dorice
mutatur, sed etiam i subscribi solitum,
nunc est neglectum. 42. ἐτρόπη, pro ἐτρό-
πα, a τρυπάω, ὦ. 73. ὄρης, pro ὄρας. 110.
ὄρητε, pro ὄρατε. Idyll. vii. 23. ἡλαινον-
ται, pro ἀλαινονται, τουτέστιν ἀλῶνται,
πλανῶνται. Idyll. xv. 2. ὄρη, pro ὄρα,
vide; vel ab ὄρημι deductum, cujus imperati-
vativus a 3. pers. singul. imperfecti for-
matur, ut ἴστη, pro ἴσταθι, ab ἴστη, quod
ab ἴστημι. Nam si dicas a 2. conju-
gat. in ᾶω, ὦ, deductum, tunc imperativus
com. desinit in αε, et Attice, facta con-
tractione, in α, quod deinde Ionice, quine-
tiam Dorice in η mutatur. Idyll. xix. 3.
ἐφύσση, pro ἐφύσσα, &c.

A longum ex ae κατὰ κρᾶσιν formatum,
in η Dorice non raro mutatur. Ut ex com-
munibus vocibus καὶ ἔφη, sublato i ex con-
junctione καὶ, et a et ε mixtis, fit α, quod
postea Dores in η vertunt dicentes κῆφα,
pro communi καὶ ἔφη, et dixit. Theoc.
Idyll. i. 82. Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ
τάκειαι; ' et dixit, Daphni miser, quid tu
liquescis?' [quid ita tabescis?'] Idem Idyll.
ii. 159. κῆμῆ, pro καὶ ἐμέ. vide Κρᾶσις.

A longum ex αη κατὰ κρᾶσιν formatum.
Ut βοᾶτον, ex βοάητον. Sic τᾶματα, pro
τὰ ἡματα, dies. Theocritus Idyll. xxi. 23.
vide suo loco.

A longum Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ε
καὶ α conflatum. Ut ex θέασαι imperat.
aor. 1. med. fit θᾶσαι. Theoc. Idyll. i.
149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσει, ' vide
amice quam suave olet.' Idem Idyll. iii.
12. Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος, ' res-
pice quæso animum cruciantem [id est,
gravem vel acerbum] meum dolorem.'

A longum Attice et Dorice κατὰ κρᾶσιν
τοῦ ω καὶ τοῦ α, εἰς α, vel τῆς διφθόγγου
ω καὶ τοῦ α, εἰς α. vide αα, vel αα in α.

A pro ε in multis a vocabulo πέντε de-
ductus reperitur non solum apud Poetas,
sed etiam in oratione soluta. Ut πεντά-
πηχυ, pro πεντέπηχυ, &c. Vide Eustath.
in Πέντε, ubi docetur τὸ πέντε in com-
positionis initio modo τὸ ε finale servare,
modo in a mutare.

A Dorienses interdum ponunt pro com-
muni diphthongo ει. Ut, κατεκλάσθης, pro
κατεκλείσθης, inclusus fuisti. Theocritus
Idyll. vii. 84. Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρ-
νακα, ' et tu inclusus fuisti in arcam.' Vide
Κατεκλάσθης. Sic Idyll. xv. 33. κλαῖ, pro
κλεῖς, clavis. 43. ἀποκλαῖσον, pro ἀποκλεί-
σον, claude. 77. ἀποκλάξας, pro ἀποκλεί-
σας, claudens, vel, cum clausisset, cum
inclusisset.

A Dorienses interdum, imo sæpe pro

communi o ponunt, ut *εἴκατι*, pro *εἴκοσι*, viginti. Theocritus Idyll. iv. 10. *εἴκατι μάλα*, 'viginti oves.' Idyll. v. 86. *ταλάρωσ σχεδὸν εἴκατι πληροῖ*, 'calathos fere viginti implet.' Idyll. xv. 103. *μαλακάποδες*, pro *μαλακόποδες*, teneros habentes pedes. Vide O *μικρὸν* a Doriensib. in a sæpe mutatur. Ut, *ὕπαλ*, pro *ὕπδ*; *μεσαιπόλιος*, pro *μεσοπόλιος*; *μεσαιτέρος*, pro *μεσότερος*; *φιλαίτερος*, pro *φιλότερος*. De quibus consule Eustathium in *αἴτερος* et *αἴτατος* terminationibus comparativorum et superlativorum. Item in *αι δίφθογγος ἀντὶ τοῦ ο*, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α, καὶ κατὰ πρόκλησιν τοῦ ι. Idyll. xviii. 27. *ἄτε*, pro *ἔτε*, quum, quando. *Πόντια νύξ ἄτε*, 'veneranda nox quum [ahit].' Sic *ὀψιατάτα*, pro *ὀψιότατα* inusitato, pro quo magis regulare, esset *τὸ δὲψιότατα*, tardissime. Item *πρωῖατάτα*, pro *πρωϊότατα*, vel potius *πρωϊότατα*, summo mane. Idyll. xxii. 121. *ἄπαλ*, pro *ἄπδ*, a, ab. Idyll. xxiii. 60. *ἕπαλ*, pro *ἕπδ*, pæ, ob. Eodem ver. *ἄκράχολον*, pro *ἄκρόχολον*, iracundum.

A interdum a Doriensib. in o *μικρὸν* mutatur. Ut, Poet. et Dor. *τέτορα*, *τετόρων*, pro com. *τέσσαρα*, *τεσσάρων*, quatuor. Theoc. Idyll. xiv. 16. *τετόρων ἐτέων [οἶνον]*, '[vinum] quatuor annorum' [id est quadrium]. Sic autem hoc formatur: primum quidem metri causa alterum σ ἐκ τοῦ τέσσαρα tollitur, alterum in τ mutatur, deinde vero τδ α in o *μικρὸν* vertitur.

A communiter etiã in multis vocabulis compositis, in o *μικρὸν* mutatur. Ut *σκιαγραφεῖν*, *σκιογραφεῖν*. Vide O *μικρὸν*, pro α positum.

A longum Dorice positum in principio quorundam nominum, aut verborum, quæ communiter habent ω. Theoc. Idyll. i. 77. *ἦνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος*, pro communi *πρῶτιστος*, primus. Idyll. ii. 130. *πρᾶτον*, pro *πρώτον*, adverbialiter est positum, primum. Idyll. viii. 5. et 30. et 32. *πρᾶτος*, pro *πρώτος*. Idyll. xv. 22. *βᾶμες*, pro *βᾶμεν*, eamus. Est autem prima persona plur. subjunct. aor. 2. act. a *βαίνω*, aor. 2. act. *ἔβην*, ης, η, subjunct. βῶ, βῆς, βῆ.

A longum Dor. pro communi ου, in genitivo singulari primæ declinationis parisyllabico nominum. Ut *Αἰνεία*, pro *Αἰνείου*. *Ἐπαμινώδα*, pro *Ἐπαμινώνδου*. Sic apud Theoc. Idyll. iv. 1. *Φιλώνδα*, pro *Φιλώνδου*. 21. *Δαμπριάδα*, pro *Δαμπριάδου*. Idyll. v. 72. *Συβάρτα*, et 73. *Συβαρίτα*, pro *Συβάρτου* et *Συβαρίτου*. 114. *Φιλώνδα*, pro *Φιλώνδου*. Idyll. vii. 11. *Βρασίλα*, pro *Βρασίλου*. 75. *Ἰμέρα*, pro *Ἰμέρου*, a recto *Ἰμέρας*; quod fluvii nomen: sed ad similitudinem τοῦ Πυθαγόρας, *Πυθαγόρα*, declinatur hoc nomen. Quamvis autem hæc τοῦ εἰς α terminatio pro ου

sit Doriensium propria, in multis tamen et in communi lingua servatur. Qua de re consule Grammaticos. Sic Idyll. x. 15. *Πολυβῶτα* (vel fortasse, *Πολυβῶτα*) pro *Πολυβώτου*. vide suo loco. 41. *Λυτιέρσα*, pro *Λυτιέρσου*. Idyll. xiii. 7. *ἴλα*, pro *ἴλου*, ab *ἴλας*, recto casu. Idyll. xiv. 24. *Δάβα*, pro *Δάβου*, a recto *Δάβας*, pro com. *Δάβης*, &c.

A breve non solum Poetice, sed et communiter, pro ω, ut in multis ab *ὀκτώ* deductis aperte videmus. *Ὀκτάπηχυς*, pro *ὀκτάμηχυς*. Et adverbium *ὀκταίχις*, pro *ὀκτάχις*, &c. Consule Eustathium in *ὀκτώ*, ubi docet hoc vocabulum in compositionis initio modo quidem τδ ω finale servare, modo vero in a vertere. Lexica passim horum exempla suppeditant.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis primæ declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ων desinunt. Ut, *Αἰνεῖων* et *Χρυσῶν* Dor. pro com. *Αἰνεῖων* et *Χρυσῶν*.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis 2. declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ων desinunt. Ut *μουσῶν* Dor. pro com. *μουσῶν*. Sic *νυμφῶν*, pro *νυμφῶν*. Theoc. Idyll. i. 12. *Ἄησ ποτὶ τῶν Νυμφῶν*, *Ἄησ αἰπόλε τῆδε καθίξας*. 140. *ἐκ μοιρῶν*, pro *μοιρῶν*. 150. *ῶρῶν*, pro *ῶρῶν*. Idyll. vii. 37. *μουσῶν*, pro *μουσῶν*. 84. *μελισσῶν*, pro *μελισσῶν*. Idyll. x. 14. *θυρῶν* pro *θυρῶν*.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis tertie declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ων vel ᾶν desinunt. Ut *αἰλῶν*, *κυρίων*, *ἄγιων*, *θεῶν*, pro communi *αἰλῶν*, *κυρίων*, *κυρίων*, *ἄγιων*, *θεῶν*, tibiarum, dominorum, sanctorum, deorum. Qua de re plurib. in Pindaricis Dorismis agitur, ubi res variis exemplis illustratur.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis quintæ declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ων vel ᾶν desinunt. Ut *Κραυνιάδων*, pro *Κρηνιάδων*. Theoc. Idyll. i. 22. *καὶ τῶν Κραυνιάδων κατεναντίων*. idem Idyll. v. 148. *τῶν αἰγῶν*, pro *τῶν αἰγῶν*, a recto plur. *αἰγες*, αἰ. Idyll. viii. 49. *τῶν λευκῶν αἰγῶν*.

A longum Dorice pro communi ω in participio verborum secundæ conjugationis contractorum, quæ communiter ex αο faciunt ω, per contractionem. Ut, *βοᾶντι*, Dor. *βοᾶντι*. Sic *πεινᾶντι*, pro *πεινῶντι*, esurienti. Theoc. Idyll. xv. 148. *πεινᾶντι γε μηδέποτ' ἔνθησ*, pro *πεινῶντι γε μηδέποτ' ἐπέλησ*, vel *ἀπαντήσ*,

‘ esurienti vero [ipsi] nunquam occurras.’

A commune Dorienses interdum in ω mutant. Ut pro communi αὐτός, dicunt αὐτός, ipse. Quod et Iones faciunt, ut pluribus ostenditur in nostro Græcolatino Ionico Lexico, in ω, pro av. Theoc. Idyll. iv. 5. αὐτός δ' ἐς τίν' ἀφαντός ὁ βακόλος φέρετο χάραν; 'ipse vero bubulcus in quam regionem abiit invisus? non visus?' Vel, 'ex hominum oculis, conspectuque sublatus, ita ut nusquam amplius appareat?' E. P. Stephani versio sic, 'Ipse autem in quam evanuit bubulcus abiens regionem?' Crispinus vero locum istum in sua editione ita Latine redditum habet, 'Ipse vero bubulcus absens, quo tandem abiit?' Lector eam interpretationem sequetur, quam optimam esse judicavit.

A longum pro communi ω in genitivo plurali articuli præpositivi. Theoc. Idyll. i. 12. Δῆς ποτὶ τῶν Νυμφῶν, pro 'Ἐθέλεις πρὸς τῶν Νυμφῶν. Idem eodem Idyll. 22. Καὶ τῶν Κρανίδων, pro καὶ τῶν Κρηναίδων. Idyll. v. 148. et Idyll. viii. 49. τῶν αἰγῶν, pro τῶν αἰγῶν.

A interdum ex principio nominis ob præcedentem vocalem metri causa tollitur. Theoc. Idyll. i. 62. ᾧ γὰθῃ, pro ᾧ ἀγαθῃ, 'o bone [vir]. Idem repetitur 78.

ᾗ Dor. pro com. sed poet. ἦ, τουτέστιν οὐ, eis ὃν τόπον, quo, in quem locum. Theoc. Idyll. xiii. 70. ὁ δ' ᾗ πόδες ἄγον ἐχάρει, 'ille vero quo pedes [ipsum] ducebant, ferebatur.' Idyll. xiv. 42. idem exstat, ᾗ πόδες ἄγον, 'quo pedes [eam] ducebant.'

ἄβαι, αἰ, Dor. pro com. ἦβαι, quod poetice dictum, et figurate, pro communi ἀπαλαι, tenellæ, teneræ. Verbum sonat, pubertates, pro puberes. Vel, juventutes, pro juvenes, ac proinde teneræ. Sed alias ἦθηκαὶ diceretur adjective, quod longe facilius intellectu. Theoc. Idyll. v. 109. Μὴ μεν λωβάσσηθε τὰς ἀμπέλους ἐντὶ γὰρ ἄβαι, 'Ne meas lædatis vites; sunt enim teneræ.'

ἄγαγον, 3. pers. plur. aor. 2. act. Doric. pro com. ἦγαγον, quod ab ἦγον, factum, πλεονασμῷ τῆς γα συλλαβῆς. Theoc. Idyll. xv. 103. ἄγαγον ὄραι, 'adduxerunt horæ.' Idyll. xxvi. 2. ἄγαγον αἶται.

ἄγάνωρ, ορος, ὁ, Poet. et Dor. pro com. poet. ἀγῆνωρ, ὁ ἄγαν ἀγῆρ, magnanimus, superbus, fortis, audax: tam in malam, quam in bonam partem accipitur. Consule Eustath. Theoc. Idyll. xvii. 85. τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἄγάνωρ ἐμβασιλεύει, 'his omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.'

ἀγαπατός, ᾧ, ὁ, Dor. pro com. ἀγαπητός, οὐ, ὁ, carus, dilectus, gratus, jucun-

us. Theoc. Idyll. xvi. 108. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; 'quid enim sine Gratis amabile [esse potest] hominibus?' τὸ ἀπάνευθεν jungendum cum Χαρίτων: sed metri causa jam durior hæc verborum trajectio videtur facta. Idyll. xviii. 5. τὰν ἀγαπατὰν, pro τὴν ἀγαπητὴν, dilectam.

ἀγαστός, ἦ, ὃν, poet. pro com. θαυμαστός, ἦ, ὃν, admirandus, ab ἄγαμαι, de quo Eustath. Hoc in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullis exemplis conficitur. Theoc. Idyll. i. 126. τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστὸν, 'quod et [Diis] beatis admirandum.'

Ἄγαυά, as, ᾧ, Dor. mulieris nomen, quod communiter dicitur Ἀγαυή, ης, ἦ, utrumque παροξύτωνος πρὸς διαστολήν τοῦ ἐπιθέτου ἀγαυῆ κοινῶς, καὶ ἀγαυὰ Δωρικῶς. consule Magnum Etym. p. 6. 24. in ἀγανός. Theoc. Idyll. xvi. 1. μαλοπάριος Ἀγαυά, 'malis similes genas habens Ἀραυε.'

ἄγε, Dor. pro com. ἦγε, duxit. Theoc. Idyll. iii. 43. τὰν ἀγέλαν χ' ὠ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους, 'armentum et vates Melampus ab Othry monte egit.' Idyll. iv. 35. τῆνέ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ἄρεος ἄγε πιάξας, 'illic et taurum a monte abduxit prehensens.'

ἀγέομαι, οὔμαι, Dor. pro com. ἠγέομαι, οὔμαι, duco, arbitror, puto. Theoc. Idyll. xi. 11. ἀγέιτο δὲ πάντα πάρεργα, 'ducebat autem omnia secunda.' Vel, 'omnia posthabenda ducebat.' Verba sonant, accessoria: πάρεργον enim vocatur id, quod est præter præcipuum opus, quod quis sibi faciendum proposuit. Quidam secundum, et secundarium opus appellant; ἔργον, primarium opus. Sic et Galli dicunt, 'un accessoire, qui n'est pas la principale besogne, qu'on veut faire.'

ἄγες, Dor. pro com. ἦγες, ducebas. Theoc. Idyll. x. 2. οὔτε τὸν ἄγμον ἔγειν ὀρθὸν δύναι, ὡς τοπρὶν ἄγες, 'neque sulcum ducere rectum potes, ut ante ducebas.'

ἀγήρω, οἰ, nom. plur. masc. g. sine i subscripto, a recto sing. ἀγήρως, ω, δ. Quod Att. formatum a comm. ἀγήρατος, unde Ion. sublato τ, fit ἀγήραος, hinc Att. κατὰ κράσιν ἀγήρως, et ω in omnibus casibus servatur: τὸ i autem, quod alias sub φ describi solet, quod τῆς διεθρόγγου οἰ eis φ fiat mutatio, sæpe non solum Ion. et Dor. sed etiam Att. præteritur. Theoc. Idyll. xii. 17. εἰ γὰρ ἀγήρω Ἀθάνατοι, 'utinam enim senii expertes [Dii] Immortales.'

ἀγκοῖνη, ης, ἦ, poet. pro com. ἀγκάλη, ης, ἦ. Dicta ἀγκοῖνη (ut ait Eust.) ἐκ τοῦ ἀγκῶν, ἀγκῶνος, quasi ἀγκώνῃ, cubitus, brachii flexus, lacertus, ulna. Theoc. Idyll. iii. 44. ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοῖνησιν ἐκλίνθη,

‘illa vero Biantis in ulnis [et amplexu] jacuit.’

ἀγκρούομαι, Dor. κατὰ συγκοπὴν dictum, pro comm. ἀνακρούομαι, a sublato, mutatoque ν in γ, ob sequens κ. Vide vulgata Græcolatina Lexica, quæ varias hujus verbi significationes fuse docent. Apud Theoc. fistulæ tribuitur, qua quis carmen aliquod canit, quod fit ipsa digitorum agitatione, crebraque pulsatione, dum per certa temporis intervalla digiti leviter ad fistulæ foramina advententur, flatus, numeri, cantusque moderandi causa, unde suavis harmonia resultat. Theoc. Idyll. iv. 31. Κηθὲ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εἰ δὲ τὰ Πύρρῳ, ‘Et bene quidem illa Glauca [carmina] accino, [cano,] bene etiam illa Pyrrhi [encomia].’

ἀγλαΐζειν, splendide dicere, sive consecrare. Theoc. in Epigr. i. 4. Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσει, ‘Delphica quia petra hoc tibi splendide dicavit.’ Et Athen. lib. xiv. 308. 25. Σοὶ Βάκχε τάνδε μούσων ἀγλαΐζομεν, ‘tibi Bacche hoc carmen splendide dicamus.’

ἄγον, Dor. pro com. ἤγον, ducebant. Theoc. Idyll. xiii. 70. ἔ πόδες ἄγον ἐχώρει, ‘quo pedes [ipsum] ducebant, ibat.’ Idyll. xiv. 42.

ἀγοράσδειν, Dor. pro com. ἀγοράζειν, emere. Theoc. Idyll. xv. 16. φύκος ἀπὸ σκανῆς ἀγοράσδων, ‘fucum ex taberna emturus.’ Est enim χρόνου ἐναλλαγὴ, præsens pro fut. ἀγοράσαν.

ἀγρευτήρ, ἦρος, ὁ, poet. nomen, quod in vulg. Græcol. Lex. non exstat; pro eodem dicitur et ἀγρευτῆς, οὐ, ὁ, et θηρευτήρ, ἦρος, ὁ, venator. Theoc. Idyll. xxi. 6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κέντρο γέροντες, ‘piscium venatores una jacebant duo senes.’ περιφραστικῶς poeta sic τοὺς ἄλιεις, i. piscatores, appellat. Simul hic est piscatoris definitio. Quid enim est piscator? piscium venator, et captator. συνεκδοχικῶς vero metri causa. Theoc. ἰχθύος, pro ἰχθύων dixit, singularem pro plurali ponens.

ἄγρια, poet. pro com. ἀγρίως, rustice, rusticorum more. Theoc. Idyll. xx. 6. ὡς ἄγρια παΐσδεις, ‘quam rustice ludis,’ pro eodem dicitur, quod magis est com. ἀγροικῶς. Idem eodem Idyll. 4. οὐ μὲ μάθηκα Αἰγροικῶς φιλέειν, ἀλλ’ ἄστυκὰ χεῖλεα θάλβειν, ‘non didici Rustico more [quenquam] osculari: sed urbana labra premere.’

ἀγρώτης, ου, ὁ, poet. κατ’ ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ, ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀγρότης, unde et alterum poeticum ἀγροιώτης, πλεονασμῶ τοῦ ι, καὶ τοῦ ω μεγάλου; com. ἄγροικος προπαραοξύτων, agricola, rusticus; vocem ἀγροιώτης habemus apud Theoc. Idyll.

xiii. 44. et Idyll. xxv. 23. et 168. Vocabulum ἀγρώτης, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, legitur apud eundem Theoc. Idyll. xxv. 51. διὸς ἀγρώτης, ‘inclutus agricola.’

ἀγχιθύρος, ου, ὁ καὶ ἡ, foribus propinquus: qui prope fores alicujus est, vel habitat, vicinus: Poeticum, παρὰ τὸ ἀγχι τῶν θυρῶν εἶναι, i. ‘prope fores esse.’ Theoc. Idyll. ii. 71. ἀγχιθύρος ναίοισα, ‘prope fores habitans.’

ἄδῃ, Dor. pro com. ἄδη, dat. sing. ἰ τῶν ἰσοσυλλάβων ὀνομάτων. Theoc. Idyll. ii. 33. καὶ τὸν ἐν ἄδῃ, ‘vel illum, qui apud inferos [est].’ Scilicet, non autem ἄδῃ, cum ι subscripto in utraque syllaba, quemadmodum in vulgatis codicibus scriptum habemus. Rationem τῆς ὀρθογραφίας, in ἄδῃ vide.

ἄδε καὶ αὐτὰ, Dorice dictum pro communibus ἰδὸν δὲ καὶ αὐτῇ verba sonant, hæc etiam ipsa. Subauditur autem ἐστὶ, vel παρέστιν, i. est, adest. Pro, en eam ipsam. Theoc. Idyll. iv. 54. Vel, en etiam illam ipsam.

ἄδε, Doricum adverbium, pro com. ἦδε, quod fit η in α verso. Idem autem sæpe significat ac τὸ δεῦρο, vel ἐκεῖσε, huc, vel illuc, eo. Theoc. Idyll. iv. 48. ἄδε ποθέρπει, ‘huc [vel illuc] accedit.’

ἄδε, Dor. adverbium, pro com. ἦδε, καὶ ᾧδε, τουτέστιν ἐνταῦθα, hic, hoc in loco. Theoc. Idyll. v. 34. ἄ στιβὰς ἄδε, ‘torus hic [est].’

ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, sic in omnibus, quos vidi, codicibus, invenio scriptum. Quam lectionem et vulgata Græcolatina Lexica videntur agnoscere, quum ita scribunt: ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, corpore exutus; mortuus. ἀδέματος ψυχῇ, ‘intrepidus animus, et fortis.’ Theoc. Idyll. xv. 4. ᾧ τὰς ἀδέματον ψυχῆς, ‘O intrepidum animum.’ At Crispini codex hæc ita Latine reddita habet, ‘O incorpoream animam.’ H. Steph. versio, sic: ‘O patientissimum animum.’ Sed, si codices mendo carent, ἀδέματον, proprie τὸ ἄνευ δέματος, ἡγῶν σώματος, τὸ ἀσώματον significat, quod est sine corpore, quod est incorporeum. Quamvis autem δέμας sit indeclinabile, jam tamén ad similitudinem τοῦ πέρας, πάρατος, τὸ, et τοῦ σέλας, τος, τὸ, ad hujus vocis legitimam formationem declinabile videtur. τὸ α nunc privationem indicat, τὸ δέμας, corpus, παρὰ τὸ δεῖν, ligare, vincire, quia corpus est quoddam ad animæ vinculum, ut Corn. Gallus Poeta canit: ‘Æmula cur cessas finem properare senectus? Cur et in hoc fesso corpore tarda sedes? Solve, precor, miseram tali de carcere vitam.’ Alii δέμας structuram vertunt, παρὰ τὸ δέμειν, edi-

ficare, extruere, quod ipsum corpus sit quoddam τῆς ψυχῆς δῶμα, εἶτε δόμος. Consule Eustathium, et alios. Sed quis (quæso) sensus ex hoc animæ epitheto nunc eliceretur? Si quid mutare mihi liceret, existimarem ἀδάματος legendum, ε sublato. Levis mutatio, quæ lectoris oculos, mentemque facile falleret, optimumque sensum ei suppeditaret. ἄδματος enim Dorice dicitur, qui communiter ἄδμητος, et ἀδάματος appellatur, ab α privante particula, et verbo δαμάω, ᾧ, domo, unde κατὰ συγκοπήν δαμάω, ᾧ, unde inusitatum δμημι, hinc verbale δμητὸς, domitus, cuius contrarium ἄδμητος, indomitus, aut qui propter ferocitatem ac robur domari non potest. μεταφορικῶς vero, et μεταωνυμικῶς, durum, patientem, constantem, ac intrepidum significabit, ut hic locus videtur flagitare, vel (si quis hanc nostram conjecturam probare nolit) ἐκ τοῦ ἀδάματος, Æolice, verso α in ε, et metri causa, sublato σ, fiet ἀδέματος, quod ἰσοδυναμήσει τῷ ἀδάματος, unde formatum. Lectori liberum iudicium relinquo, ut id sequatur, quod veritati et rationi maxime consentaneum esse iudicari. Vide ε pro α Æolice positum. Magnum Etym. 537. 18. in voce κρεῖσσον. Vel (ne quid relinquamus intentatum veritatis investigandæ causa) a nomine poetico ἀδείμαντος, ου, δ καὶ ἦ, intrepidus, non metuens, sublato λ, et ν, sit ἀδέματος, ου. Hoc vero ἀδείμαντος deducitur ab α, privante particula, et verbo poetico δειμάνω, i. metuo, formido: futurum δειμανῶ, &c. Pindarus Nemeorum Ode χ. 144. F. σπέρμ' ἀδείμαντον Ἡρακλέος, vocat 'intrepidum semen Herculis.'

ἄδης, ου, ὄ, commune, Pluto, Orcus, Inferi, sepulcrum, mors. Hoc nomen duobus modis legitime scribitur: ἄδης, ου, ὄ, per α, cum denso spiritu, et sine ι subscripto, ab ἄδω Dorico, pro communi ἦδω, delecto, voluptate afficio. Quod κατ' ἀντίφρασιν dictum, quia mors et sepulcrum neminem delectat. αἴδης vero, sive ἄδης in orationis cursu, non adscripto, sed subscripto, factum κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ αἴδης, quod poeticum potius, quam soluta orationis nomen, compositum ex α, privante particula, et verbo ἰδεῖν, quod est aoristi posterioris activi ab εἶδω, scio, video, aor. 2. act. ἴδον, ες, ε. Mors enim, quos vita privat, eos etiam aspectu et videndi facultate privat. Sepulcrum vero, locus est obscurus, in quo nihil videre licet. In plerisque tamen codicibus, tam poetarum, quam oratorum, historicorum, et aliorum, in hoc nomine scribendo graviter peccatur, quotiescunque scribitur ἄδης cum aspero in priore syllaba, et

Lex. Doric.

cum ι subscripto. Vel enim ἄδης scribendum, ut supra demonstratum, vel ἄδης, quod ex αἴδης contractum. Vocem αἴδαν Dor. pro com. αἴδην, recte scriptam habemus apud Theoc. Idyll. i. 63. οὔτι πο εἰς αἴδαν γε τὸν ἐκκλεάθοντα φιλαξείς. At v. 130. ἄδαν vitiose scriptum legitur, pro αἴδαν, vel ἄδαν, quæ communiter αἴδην, vel ἄδην efferuntur. Sed si quis plura de huius nominis spiritu et etymologia scire cupit, is Eustat. in voce ἄδης consulat. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν αἴδαν πόλαν, 'Orci fores.'

ἄδιον, ἀδίονος, τὸ, Dor. pro com. ἦδιον, ἦδιονος, τὸ, jucundius, suavius, dulcius, gratius. Theoc. Idyll. i. 7. ἄδιον ᾧ ποιμῖαν τὸ τέον μέλος, 'dulcior o pastor tuus cantus.' Idem Idyll. v. 31. ἄδιον ἀσῆ, 'suavius cantibus.'

ἄδοιμι, οἰς, οἰ, poeticum verbum optativi modi aoristi secundi activi. De quo sic Eustathius, ἄδοι, ὅ ἐστιν ἀρέσκοι, δεύτερος ἀρίστος ἀπὸ τοῦ ἦδω θέματος, ὅτι ψιλοῦνται Ἰωνικῶς, καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, ὡς δεύτερος ἀρίστος ἐν τῷ, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μῖμνεν. Ὀδυσσεας Z. 1561. 51. Herod. tamen lib. ix. 343, 4. ἄδοιμι cum aspero scriptum effert. Sic etiam Theoc. Idyll. xxvi. 30. αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι, 'ipse vero sancte agam, et sancte agentibus placeam.' Vide ἀδεῖν apud Eustath. ubi pluribus de huius verbi vario spiritu, variaque significatione agitur.

ἄδονις, ἴδος, ἦ, Poet. nomen κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ ἀηδονίς, ἴδος, formatum. Vide ἀηδῶν, ὄνος, ἦ, in Lexico Dorico Theocriteo, et ἄδαν, ἀδόνος, infra. Moschus Idyll. iii. 47. ἀδονίδες, lusciniolæ, lusciniæ.

ἄδν, εὐς, τὸ, Dor. pro com. ἦδονῆ, ἦς, ἦ. Theoc. Idyll. iii. 27. τόγε μὲν τευδν ἄδν τέτυκται, 'tua tamen voluptas perfecta est,' i. voluptatem tamen hinc percipies; vel, tuæ voluptatis desiderio satisfacies. ἄδν vero, pro ἦδν, vide suo loco. Idyll. xi. 62. ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἄδν κατοικῆν τὸν βυθὸν ἕμμιν, 'ut videam quænam voluptas [sit] vobis imum gurgitem [maris] incolere.'

ἄδν, Dor. pro com. ἦδν, hoc vero pro ἦδέως. Nomen generis neutrius pro adverbio. Sic et Latine dulce, pro dulciter, atque suaviter. Horat. Carm. lib. i. Ode 22. 'Dulce ridentem Lalagen amabo, Dulce loquentem.' Consule doctissimi Lambini commentarios in hunc poetæ locum, ubi plura de hoc loquendi genere tradita reperies. Theoc. Idyll. vii. 42. ἄδν γελάσσας, 'dulce ridens.' Idyll. vii. 89. ἄδν μελισσόμορος, 'suaviter modulans.' Idem Idyll. viii. 77. ἄδν δὲ χ' ᾧ μόσχος γαρύεται, ἄδν δὲ χ' ᾧ βῶς; 'suaviter vero etiam vitulus mugit, suaviter etiam vacca.'

B

ἄδῶς, ἀδεία, ἄδῶ, Dor. pro com. ἡδῶς; ἡδεΐα, ἡδῶ, dulcis, et e, suavis, et e, jucundus, a, um, gratus, a, um. Theoc. Idyll. i. 1. et 2. ἄδῶ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἐπίτῳ αἰπόλε τήνα, 'A ποτὶ ταῖς παραγῆσι μελίσδεταί' ἄδῶ δὲ καὶ τῷ. Idyll. v. 54. ἄδέος ἄλλον ἐλαΐα, pro ἡδέος. Idyll. vi. 9. ἄδέα συρίσδων, 'suaviter fistula canens.' Idyll. xx. 8. ἄδέα χαίταν, pro ἡδέα χαίτην, alias ἡδῶν χαίτην. Sed est Atticismus, epithetum masculinum cum nomine substantivo fœmineo, pro ἡδείαν χαίτην, 'suavem comam; vel, 'pulcram cæsariem.'

ἄδῶν, ὄνος, ἡ, poet. pro com. ἀηδῶν, ὄνος, κατὰ συγκοπὴν. Magnum Etym. 23. 38. ἀηδῶν. παρὰ τὸ ἀεῖδω, ἀεῖδῶν. καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς η, ἀηδῶν. οὔτως Ὀρίων. ἄλλοι δὲ τροπῇ μόνον τοῦ εἰ εἰς η. τὸ δὲ ἰ προσγεγραμμένον. Idem tradit et Eustathius. Alii παρὰ τὸ ἀεῖδειν τὴν ἀηδῶνα dictam putant. Quod veritati repugnat. Nec enim semper: sed statis anni temporibus Luscinia canunt. Qua de re pluribus apud Plin. lib. x. cap. 29. ubi pulcherrimum exstat Lusciniarum encomium. At Æ. P. credit, παρὰ τὸ ἀεπιτακτικῶν, καὶ τὸ ἡδειν, τὸ εὐφραίνειν, fortasse dictas ἀηδῶνας, quod varianum vocum suavitate nostras aures mirum in modum Luscinia delectent. Moschus Idyll. iii. 9. ἄδῶνες αἰ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις, 'Luscinia densis lugentes in foliis.' Vel, 'Luscinia quæ densis lugetis in [arborum] foliis.'

ἄδῶρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. indonatus, sine dono. Theoc. Idyll. xvi. 7. ἀδῶρητους ἀποποιεῖ; '[Gratias] indonatas remittet?' ἀελλητήρ, ἦρος, ὁ, poet. pro com. ἀγωνιστής, οὐ, ὁ. In vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur et ἀεθλητήρ, ἦρος, ὁ. Sed nec interpretatio, nec uilius auctoris auctoritas notatur: certator, pugil. Theoc. Idyll. xxii. 24. ἰππήες, κιθαρισταί, ἀεθλητήρες, αἰοῖδοι, 'equites, citharistæ, pugiles, cantores.'

ἄεθλοφόρος, ου, ὁ, Poet. pro quo et ἀθλοφόρος dicitur. Victor in certamine. Qui parta victoria præmium ex certamine reportat. Theoc. Idyll. xxiii. 53. τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης, 'eum in certaminibus victor Pollux alloquutus est prior.'

ἄειδε, Dor. pro com. ἤειδε, canebat, vel cecinit. Theoc. Idyll. viii. 39. πρῶτος δ' ὦν ἄειδε λαχῶν ἰκτὰ Μενάλκας, 'primus autem cecinit sortito canorus Menalcas.'

ἄειδειν, Poeticum, unde commune verbum per contractionem τοῦ α καὶ τοῦ ι, sublato prius ε, formatur ἄδειν, canere, cantare. Interdum autem τὸ α productum. Theoc. Idyll. vii. 41. ἀείδων, βέτραχος, &c. ἀεῖδειν τι, Theocritea locu-

tio, pro qua συνωνύμως diceretur alias, φθῆ πρός τινα ἐρίξω, 'cantu cum aliquo certare.' Theoc. Idyll. viii. 6. λῆς μοι ἀείσαι; φαμί τὸ νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς ἀείδων, 'vis mecum certare cantu? affirmo fore ut ego te vincam canendo quantum ipse vulerō,' i. facile, idque arbitrato meo.

ἄειδεν, producto α, Theoc. Idyll. xvi. 3. θεαὶ ἀείδοντι. 4. βροτοὶ ἀείδωμεν. Idyll. xviii. 36. Ἄρτεμυ ἀείδουσα. Idyll. xxiv. 75. ἀείδουσαι.

ἄειδεν, Dor. sublato ι, pro com. ἀείδεν, canere. Theoc. Idyll. vii. 100. αὐτὸς ἀείδεν. Idyll. viii. 4. ἄμφω ἀείδεν. 71. ἀνέβαλλετ' ἀείδεν, 'cæpit canere.'

ἄειδουσα, Dor. pro com. ἀείδουσα. Theoc. Idyll. xviii. 36. Ἄρτεμυ ἀείδουσα, 'Dianam cantu celebrans.'

ἄειδον, Dor. pro com. ἤειδον, canebant. Theoc. Idyll. vii. 141. ἄειδον κόρδοι, 'canebant cassinæ.'

ἄειδοντι, Dor. pro com. ἀείδουσι, canunt. Theoc. Idyll. xvi. 3. θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι, 'deos deæ canunt [celebrant].' Idem Idyll. xvii. 115. Μουσῶν δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαίων, 'Musarum vero ministri, [poetæ, scil.] canunt Ptolemæum.'

ἄειρον, imperativus aor. 1. act. ab ἀείρω poet. [pro com. αἶρω] μ. ἀερώ, ἄρω. α. ἤειρα. προστακτικῶν, ἄειρον, ἀειράτω. Theoc. Idyll. xxii. 65. εἰς ἐνὶ χείρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστὰς, 'unus adversus unum manus attolle, [vir] contra virum consistens [in pugna stans].'

ἄεις, ἀέντος, ὁ, Poet. partic. præ. a verbo ἄημι, quod ab ἀέω, ἄω, quod ab ἄω, τὸ πνέω, deductum: spirans, flans. Theoc. Idyll. xiii. 29. Νότω τρίτον ἄμω ἀέντι, 'Austro tertium [jam] diem spirante.'

ἄέλιος, ου, ὁ, Poet. pro com. ἥλιος, sol.

Eustath. ἥλιος παρὰ τὸ ἥλιος ἐπενθέσει τοῦ ε, ἡ ἐκ τοῦ ἄω τὸ λάμπα, καὶ ἔλη ἡ θερμασία. καὶ καινικῶς φιλοῦται. ἀλλαχοῦ ἥλιος λέγεται οἰνεὶ ἡοῦς ἔλων ἔχων. Theoc. Idyll. xii. 9. ἀελίου φρύττωντος, 'sole torrente.'

ἀεργοῖς ἀὲν ἑορτῶ, Ion. poet. et Doric. pro com. ἀεργοῖς ἀεὶ ἑορτῆ, 'otiosus semper feriæ [sunt].' Sic et Galli, 'Il est toujours feste pour les oisifs.' 'Les oisifs font toujours feste.' Vel, 'Ils estiment qu'il est toujours feste.' Theoc. Idyll. xv. 26.

ἄζυγα κῶραν, Doric. pro com. sed poetico ἄζυγον κούριν, innuptam puellam. Theoc. Idyll. xxvii. 7. καλὸν σοὶ δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κῶραν, 'debet te vaccas osculari, non [autem] innuptam puellam.' Sed ambigi potest utrum hoc ἄζυγα deductum sit tanquam a recto ἄζυγος, ὁ καὶ ἡ, an vero κατὰ μεταπλασμὸν declinationis atque terminationis sit dic-

tum, pro com. ζυγον, quod idem valet ac *ἄζευκτον, καὶ οὐκ ἐζευμένην*. Sic autem virgo vocatur, quae nondum marito juncta fuit, et quae (ut poetae loquuntur) nondum ullum viri jugum est passa.

Αη in a comm. et Dor. ut in βοάητον, βοάτον. Sic apud Theoc. Idyll. xxi. 23. τάματα, pro τὰ ἡματα, vide suo loco.

ἀηδονίης, ων, οἱ, Poet. luscinarum pulli. Dicitur autem hoc Ion. ut βασιλῆς. Theoc. Idyll. xv. 121. οἰοὶ ἀηδονίης ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων, 'quales luscinarum pulli insidentes arboribus.'

ἀηδονίς, ἴδος, ἦ, Poeticum diminutivum nomen ab ἀηδών, ἀηδόνος lusciniola, parva luscinia, luscinia. Eustathius, ἀηδών, παρὰ τὸ ἀεῖδειν, τροπῇ Αἰολικῇ τῆς εἰς διφθόγγου εἰς τὴν η καταχρηστικῇ. Magnum Etymologicum, ἀηδών, παρὰ τὸ ἀεῖδειν, Αἰολικῇ τροπῇ τῆς εἰς διφθόγγου εἰς η. Alii putant hoc nomen inditum lusciniis παρὰ τὸ ἀεῖ ζῆδειν, id est, semper canere, quod per aliquot dies sine cantu intermissione canant. Nam (ut scribit Plin. Nat. Hist. l. x. c. 28.) lusciniis, diebus ac noctibus continuus 15. garulus sine intermissu cantus, &c. In plerisque tamen codicibus τὸ η sine ι subscripto legitur, unde quis fortasse conjiciat præter superiores etymologias, illam quoque non absurdam visum iri, si quis dicat παρὰ τὸ ἀ ἐπιτατιδὸν μόριον, καὶ τὸ ἦδειν, id est, delectare, sic appellatas lusciniās, quod sui cantus, atque variae modulationis suavitate nostras aures vehementer delectant. Theoc. Idyll. viii. 38. ἀπὲρ ὁμοῖον Μουσίσοδο Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίαι, 'si similem [cantum] canat Daphnis lusciniis.' [id est, si æque suaviter canat, ac ipsæ lusciniæ.] vide Μουσίσοδον.

ἀήτης, ου, ὄ, [Poet. pro com. ἀνεμος, quod extat Idyll. xxii. 19.] flatus. Deducitur autem ab ἀέω, ἀώ, τὸ πνέω, spiro, flo; μ. ἀήσω, &c. Hoc ab ἄω, quod est πρωτότυπον τοῦ περιπωμένου ἄω. Theoc. Idyll. xxii. 9. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις, 'in graves inciderunt [ventorum] flatus.'

Ἀθάνα, as, ἄ, Dor. pro com. Ἀθήνη, ης, ἦ, Minerva. Theoc. Idyll. xviii. 36. Ἀρτεμιν ἀείδοισα, καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν, 'Dianam cantu celebrans, et amplo pectore præditam Minervam.' Idyll. xx. 25. ὄμματά μοι δ' ἔρ' ἔην χαροπότερα πολλῶν Ἀθάνας, 'oculi vero mihi erant multo venustiores, quam Minervæ.'

Ἀθανάα, as, ἄ, Doric. pro com. sed poetico Ἀθηναίη, hocque pro com. Ἀθήνη, Minerva. Consule Eustathium de hujus vocis etymologia. Theoc. Idyll. xxviii. 1. Γλαυκῆς δ' φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας, 'Glaucæ, o amica lanificii colus, donum Minervæ.'

Ἀθαναία, as, ἦ, Dor. pro communi, sed

poetico, Ἀθηναία, τὰι [Ionic], Ἀθηναίη, ης, ἦ, Minerva. Theoc. Idyll. v. 23. ὅς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἦρισε, 'sus contra Minervam certamen certavit, [vel, suscepit.] Quid autem hæc sibi velit, docet Erasmus Adag. Chil. 1. Cent. 1. Adagio 40. 'Sus Minervam;' et Adag. 41. 'Sus cum Minerva certamen suscepit.' Eum consule.

ἀθανάταν, Dor. pro com. ἀθανάτην, immortalem. Theoc. Idyll. xv. 106. Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερονίκαν, 'Venus Dionæ filia, tu quidem immortalem ex mortalibus Hominiibus (ut fama [fert]) fecisti Beronicen.' In Crispini codice scribitur Βερονίκαν, ut est apud Stephanum Idyll. xvii. Vide Βερονίκα.

ἄθλημα, τος, τὸ, Poet. exercitium, res, in qua quis se exercet. Theoc. piscatorium instrumentum, quo tractando piscatores exercentur, sic appellat Idyll. xxi. 9. Κεῖτο τὰ τῶν χειρῶν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι, 'jacebant manuum exercitia, calathiscis.'

Αἰ diphthongus a Doriensibus ob sequentem vocalem sæpe metri causa rejicitur. Vide χ' ὦ, et χ' ὄς, et Κράσις. Theoc. Idyll. ii. 30. χ' ὄς δινεῖθ' ὕδε ῥόμβος, pro καὶ ὡς δινεῖται ὕδε ῥόμβος. Idyll. v. 34. χ' ἄ στιβάς, pro καὶ ἡ στιβάς. 40. μέμναι ὦ, pro μέμνημαι ὦ. 116. ἦ οὐ μέμναι ὅτε, pro μέμνησαι. 118. οὐ μέμναι ὅκα, pro μέμνημαι ὅτε. 132. οὐκ ἔραμ' Ἀλέκπας, pro ἔραμαι. Idyll. vii. 95. ἀρξέυμ', ἀλλ' ὑπάκοισον, pro ἀρξέυμαι. hoc vero pro ἀρξέυμαι. Idyll. viii. 28. et 29. χ' οἱ, pro καὶ οἱ. et passim.

Αἰ Dorice pro communi ei, verso e in a. vide αἴκα. Theoc. Idyll. i. 10. αἰ δέ κ' ἀρέσκη, pro αἴκα δ' ἀρέσκη videtur enim esse τμησίς vel sumendum simpliciter pro αἰ δέ κεν ἀρέσκη, pro quo poetice diceretur εἰ δέ κεν ἀρέσκη, si versus hoc loco particulam κεν ἀντέγραμ ferre posset. Sic 23. αἰ δέ κ' αἰέσις, pro integro, αἰ δέ κα αἰέσις, vel αἴκα δ' αἰέσις. 62. αἴκεν αἰέσις, pro εἰ αἰέσις ἄν. idem Idyll. ii. 159. αἰ δ' ἔτι κῆμέ, pro εἰ δ' ἔτι καὶ ἐμέ. Idyll. v. 20. αἰ τοὶ πιστεύσαμεν, 'si tibi crederem.' 64. αἰ λῆς, 'si vis.' 150. αἰ μή τυ φλάσαιμι, 'nisi te percutiam.' Idyll. viii. 33. αἰ τι, pro εἰ τι. 37. αἰ περ, pro εἴπερ, &c. Idyll. xi. 50. αἰ δέ τοι αὐτὸς ἔγων δοκέω λασιώτερος ἦμες, &c.

Αἰ diphthongus etiam sequente consonante corripitur, ut multis exemplis docet Isaacus Casaub. Theoc. Lect. cap. xviii. pag. 124. 125. 126. vide. His addi potest et Apollonii carmen, quod extat τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. iii. 133. Λαίνεος χαλκείας ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρῆρει. Hic in voce χαλ-

κείαις præter morem diphthongus αι, licet in eadem voce sit s sequens, tamen corripitur, nisi pro dactylo παλιμβάκειον esse dicas, sic, κείαις ε.

Αι metri causa in quibusdam vertitur in ε, vide Isadas Cas. in Theoc. Lect. cap. xviii. pag. 126. et 127.

Αιακίδας, α, β, Dor. pro com. Αιακίδης, ου, δ, Æacides, Æaci filius. Theoc. Idyll. xvii. 56. Αιακίδα Πηγήι, ' Æacida Peleo.'

αἰγῶν, Genitivus plur. Doric. pro communi αἰγῶν, caprarum. Theoc. Idyll. viii. 49. ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ἕλας, ' o hirce, albarum caprarum vir, o profunditas sylvæ.' Sic et Virgil. Ecloga vii. 7. ' Vir gregis ipse caper.' Interpretes Latini verterunt, ' o hirce, albarum caprarum marite.' Sensus idem. Vide an Dor. pro com. ων in quinta simplicium declinatione.

Αἰγίλω, Dorice, pro communi gen. Αἰγίλου. Est autem Αἰγίλος insula in mari Ligustico, quæ Latine Capraria vocatur. Plin. lib. iii. cap. 6. Theoc. Idyll. i. 147. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις, ' ab Ægilo caricam [allatam] comedas.'

αἰγοβότας, α, δ, Dor. pro com. poet. αἰγοβότης, ου, δ, ὁ τῶν αἰγῶν βόσκων, ὁ τῶν αἰγῶν βότης, εἶτε βοτῆρ, caprarius, qui capras pascit. Hoc vocabulum in vulgatis Græcolatinis Lexicis non extat, in quibus αἰγοβόσκος παροξυτόνωσ scriptum legitur, et αἰγονόμος pro eodem: sed ὄξυτόνωσ potius videtur scribendum αἰγοβοσκός, ut γηροβοσκός, et πορνοβοσκός, et alia sexcenta. Theoc. in Æpig. 252. F. Πᾶνα τῶν αἰγοβόταν ὀφραίνισωμεν ἕπνον, ' Pana caprarum pastorem [caprarium] privaverimus somno.'

αἶδαο, Genitivus singularis Æolice formatus pro communi αἶδου, a recto αἶδης, unde κατὰ συναίρεσιν Ἀπτικὴν ἄδης, et ideo tenui spiritu notatur, et ι non adscribitur more prisco, sed subscribitur. vide ἄδης, Orcus, Pluto, Dis. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν αἶδαο πύλαν, ' Orci fores.'

αἶδομαι, Poet. idem ac αἰδέομαι, οἶμαι, revereor. Theoc. Idyll. xxiv. 68. αἰδόμενος ἐμέ, ' reveritus me.'

αἶδομαι, Poet. pro com. αἰδέομαι, οἶμαι, pudore affici, verecundari, pudore suffundi. Theoc. Idyll. xxvii. 69. ὀμμασιν αἰδομένη, ' oculis verecundans; ' vel, ' oculis pudore suffusis.' Eustath. αἶδομαι βαρυντόνωσ, ἀφ' οὗ αἰδόμενος, ἐν ἴσῳ τῷ αἰδοῦμαι, καὶ αἰδοῦμενος.

αἶεν, ex com. αἶελ, verso ι in ν, factum Argivorum dialecto. Sic et σπένδω formatum ἐκ τοῦ σπέλω. Consule Magnum Etymologicum pag. 302. 2. Semper. Theoc. Idyll. xv. 10.

αἶθε, Dor. pro communi εἶθε, utinam,

Theoc. Idyll. iii. 12. cum optativo junctum habet, αἶθε γενοίμαν, ' utinam fierem.' Idyll. v. 62. αἶθ' ἔνθου, ' utinam veniat.' Idyll. vii. 86. αἶθ' ὅπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναριθμοῦσ ὄφελος ἦμες, ' utinam ætate mea viventium in numero fuisses.' Idyll. x. 32. αἶθε μοι ἦσαν ὄσα Κροῖσον πόκα φαντ' πεπᾶσθαι, ' utinam mihi essent [tantæ opes,] quantas Cræsum quondam ferunt possedisse.'

αἰθριοκοτεῖν, Verbum Theocriteum, τὸ ἐν αἰθρία κοίτην ἔχειν, καὶ κοιμᾶσθαι, dormire sub dio. Theoc. Idyll. viii. 78. ἀδδ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδαρ βρέον αἰθριοκοτεῖν, ' suave vero [est quoque] æstate juxta aquam fluentem sub dio dormire.'

αἶθω, commune; sed quum active ponitur, accipitur pro καίω, quod magis usitatum: uro, comburo. Theoc. Idyll. ii. 24. αἶθω [δάφραν], ' uro [laurum].'

αἶκα Dorice pro poetico εἶκε, vel sequente vocali εἶκεν, quod communiter dicitur εἶ ἄν, si. Theoc. Idyll. i. 4. et 5. αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὴν λαψή-αἶκα δ' αἶγα λάβην τῆνος γέρας, ἐς τὴν καταρρεῖ. Et 9. αἶκα ται Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται. Et 10. αἶ δὲ κ' ἄρέσκει. Sed hic est τμήσις, pro αἶκα δ' ἄρέσκει. Observandum etiam τὸ κα licentia poetica, Doricaque producti, vel ob ancipitem τοῦ α naturam. Idyll. v. 21. αἶκα λῆς, ' si vis.' 51. αἶκ' ἔνθης, pro εἶκ' ἔλθης, ' si veneris.' Idyll. xi. 73. αἶκ' ἔλθων, pro εἶκεν ἔλθων.

αἶκε, Doric. pro com. sed poet. εἶ κε, com. vero εἶ ἄν. Theoc. Idyll. v. 55. αἶ δὲ κε καὶ τὸ μόλις, ' si autem et tu veneris.' Hoc autem εἶ κε poet. vel εἶκε Dor. plerumque sequente consonante, αἶκεν vero sequente vocali ponitur.

αἶκεν, Dorice, pro communi εἶ ἄν, quod Poetice εἶ κε et εἶ κεν, si. Non solum autem sequente vocali, sed etiam sequente consonante locum habet hoc αἶκεν. Theoc. Idyll. i. 61. αἶκεν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀέσης, ' si mihi tu amice illud amabile carmen cecineris.' Idyll. vii. 55. αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας βύσσηται, ' si Lycidam tostum ab amore liberaverit.'

αἶλινα, Poeticum adverbium, quod regulariter dicendum esset, si vocem usus pateretur, αἶλινωσ, τουτέστι θρηνητικῶσ, καὶ μετὰ θρήνου, lugubriter, et cum luctu, vel cum lamentatione. Magnum Etym. 35. 1. αἶλινον. τοῦτο ἐπὶ θρήνων ἐτίθετο, καὶ ἐν τοῖσ ἐφρμυνοῖσ. γέγονε δὲ εἰς τιμὴν Ἰλίου τοῦ τῆσ Καλλιόπης. Athenæus τῶν δεκποσοφιστῶν lib. xiv. pag. 306. Ἰλινωσ, καὶ αἶλινωσ οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μοιλαῖ κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Euripidis locus extat in Hercule Furente,

318. ita scriptus, *ἀλλιον μὲν ἐπεντυχεῖ* Μολπᾶ φοῖβος ἰαχεῖ. Sed apud Athenæum corrupte legitur *μολπᾶ* pro *μολπᾶ*, et apud Euripidem unica voce scriptum legitur *ἐπεντυχεῖ*, quod apud Athenæum duabus est distinctum. Utraque tamen lectio retineri commode potest, et idem est utriusque sensus. Euripides in Oreste vocis hujus vim, et usum optime his versibus explicat, pag. ex Plantini typis, 83. φρ. *αἴλιον, αἴλιον ἀρχὰν θανάτου Βάρβαροι λέγουσιν αἰ αἰ, Ἀγιάδι φωνᾶ, βασιλέων ὅταν αἶμα χυθῆ κατὰ γῆνι εἰφέσει σιδαρέουσιν αἶδα*. Vide et *ἰήλεμον* apud Æschylum ἐν *ἰκέισι* 312. 1. Et apud Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. iv. 223. Παννύχια ἐλευσὲν ἰήλεμον ὠδύροντο. Consule Græca scholia. Nam hæc omnia varias luctus voces, variosque gentium mores in luctu usurpatos indicant. Moschus in Bionis Epitaph. Idyll. iii. 1. *αἰλινά μοι στοναχεῖτε νάπια, καὶ Δάριον ὕδωρ*, 'lugubriter mihi ingemiscite saltus, et Dorica unda.' Vel, ut in Stephani codice legitur, 'cum lamentatione miserabili mihi,' &c. Idem eodem Idyll. 14. *Στρυμονίσι μύρεσθε παρ' ὕδασι αἰλινα κύκνοι*. 'Strymonii cynici miserabiliter lugete ad undas.'

αἰμασιά, *αἶς*, ἡ, comm. sepes, septum, maceria. Eustathius: *αἰμασιά*, παρὰ τὸ αἰμάσσειν τοὺς μεταχειριζομένους, διὰ τὸ ἐξ ἀκανθῶν καὶ βάτων γίνεσθαι, καὶ αἰμασιά, τὸ ἐκ λεπτῶν λίθων τεχνίον. Idem, *αἰμασιά*, τεχνίον ἐκ χαλκῶν ὁμοιον φραγμῶ. Vide vulgata Græcolatina lexica. Theoc. Idyll. i. 47. *τὰν ὀλίγος τίς κῶρος ἐφ' αἰμασιάσι φυλάσσει*, 'quam parvus quidam puer ad sepes custodit.'

αἰμοβόρος, *ου*, ὁ καὶ ἡ, Poet. sanguivorus, cuorivorus. Theoc. Idyll. xxiv. 18. *γαστέρας ἄμφω αἰμοβόρας ἐκόλιον*, 'ventres ambo Cuorivoros vollebant.'

αἰνολέων, *αἰνολέοντος*, ὁ, Poet. nomen, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Com. *αἰνός*, καὶ *δεινός λέων*, gravis, sævus, formidabilis leo. Theoc. Idyll. xxv. 168. *Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις*, 'feram, sævum leonem, malum monstrum agricolis.'

αἶνος, *ου*, ὁ, Com. pro quo frequentius *αἶνιγμα*, *τος*, τὸ, παρὰ τὸ αἶναν, τὸ σκοτεινόν' *παροιμία*, proverbium. *αἶνος* autem *προπερισπᾶται* ad differentiam τοῦ ἐπιθέτου *αἶνός*, gravis, atrox, dirus. Theoc. Idyll. xiv. 43. *Αἶνος θὴν λέγεται τις*, *ἔβα καὶ ταῦρος ἐν ὕλαν*, 'proverbium certe quoddam dicitur, abiit et taurus in sylvam.' De hoc proverbio consule Erasmi Adagia, Chil. i. Cent. i. pag. 38. Ad. 43.

αἰνοτόκεια, *ας*, ἡ, Poet. pro quo alias dicitur et *αἰνοτόκος*, *ου*, ἡ, *τουτέστιν ἡ αἰνώως τεκοῦσα*, quæ duriter, ac infeliciter

liberos peperit, infelix mater. Moschus Idyll. iv. 27. *ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα*, 'ita ego infelix mater, caram prolem deplorans.'

αἶντο, 3. pers. singul. imperfecti poetice neglecto augmento, pro comm. sed poet. *ἦντο*, quod ita formatur: *αἶρω*, tollo, suscipio, sumo, *αἶρώω*, versoque ρ in ν, *αἶνώω*, *αἶνωμι*, *αἶνωμαι*, *ἡνώμην*, σο, το. Theoc. Idyll. xxiv. penult. *αἶντο δόρπον*, 'sumebat cœnam.'

αἰουσα, Dor. pro communi *αἰουσα*, audiens. Theoc. Idyll. vi. 26. ab *αἰώ* poetico, quod *αἰούω* significat.

αἰολομήτας, *α*, ὁ, Doric. pro comm. sed poet. *αἰολομήτης*, *ου*, ὁ, ὁ *αἰόλας* καὶ *ποικίλας* ἔχων *μήτιας*, καὶ *μήδεα*, *τουτέστι βουλευμάτα*, καὶ *βουλὰς*, καὶ διὰ τοῦτο *φρόνιμος*, *σοφός*, καὶ *δὴ* καὶ *πανούργος*, qui varia habet consilia, et qui propterea prudens, sapiens, quinetiam astutus, ac vafer est. Nam et in malam partem accipitur interdum. Theoc. Idyll. xvii. 19. de Alexandro Magno illic verba sunt. *ἔδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεός, αἰολομήτας*, 'sedet, Persis gravis Deus, variis consiliis instructus, [id est, sapiens.]' Alter Latinus interpres vertit, 'pictam gerens mitram.' Quare videtur lectionem aliam nactus, quam et *οἱ λεξικογράφοι* sequuntur, nimirum, *αἰολομήτης*. Vertunt autem ὁ *ποικίλην* ἔχων *τὴν* *μίτραν*, qui balteum, vel zonam habet variam. Hujus loci faciunt mentionem, et addunt integram versus interpretationem, hanc scil. 'sedet, Persis gravis Deus, æolomitris.'

ἄπερ Doric. pro commun. *ἦπερ*, ubi. Theoc. Idyll. i. 22. *ἄπερ ὁ θῶκος*, 'ubi sedes (est).'

ἄπερ antiquo more cum i non subscripto, sed adscripto, Dorice. Quod et *ἄπερ* cum i subscripto dicitur, pro communibus *ἦπερ*, *ἔπου*, *ἔθι*, ubi, quo in loco. Theoc. Idyll. iv. 33. *ἄπερ ὁ πύκτας*, 'ubi ille pugil.'

αἰπολεῖν, Poet. et Theocriteum verbum, capras pascere, quod ab *αἰπόλος* deductum. *Αἰπόλος* vero vocatur caprarius, quasi *αἰγοπόλος*, καὶ κατὰ συγκοπήν *αἰπόλος*, ὁ περὶ τὰς αἶγας παλῶν, καὶ στρεφόμενος, id est, qui circa capras versatur, qui in caprarum cura occupatur. Theoc. Idyll. viii. 85. *αἰπολέοντα διδάξει*, 'capras pascentem docere.'

αἰπολικόν τι θαῆμα. Sic in H. Stephani codice apud Theoc. Idyll. i. 56. scribitur. Quod ita Latine redditur, 'caprario immane miraculum.' Ab aliis, ita: 'caprario dignum miraculum.' Sed in Crispini codice legitur *Αἰολικόν τι θαῆμα*, 'Æolicum quoddam miraculum,' id est, quoddam opus Æolicum admiratione dig-

num propter ejus excellentiam. Consule Hesychium in *Διοδικὸν θέαμα*.

αἶπος, eos, ovis, τὸ, Poet. pro com. ὕψος, altitudo, montis cacumen, jugum, locus excelsus. Theoc. Idyll. vii. 148. Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι, 'Nymphæ Castalides Parnasium cacumen habentes.' [id est, quæ Parnassi juga tenetis, incolitis.] Hoc vocabulum et Hippocrates sæpius usurpat. Variorum locorum exempla. reperies in Hippocratis *Εconomia*.

αἰσεῦμαι, Futurum medium Dorice formatum, pro com. ἄσσομαι. Quod alias eadem dialecto diceretur ἄσοῦμαι, ἦ, εἶται, ab ἄσω, μ. ἄσω, eis, ei com. ἄσῶ vero, εἰς, εἶ, Dor. At ipsum ἄσω deductum ab ἀείδω, sublato ε, et contractione facta, et i subscripto ex recentiorum Grammaticorum præceptis, quod olim adscribebatur, ut videmus hic in verbo αἰσεῦμαι, canam. Theoc. Idyll. iii. 38. ἄσειμαι ποτὶ τὴν πίνυν, 'canam ad hanc pinum.'

αἰσι vel αἰσι, Dorica, et poetica terminatio tam adjectivorum, quam substantivorum nominum, quæ dativum pluralem in prima et secunda τῶν ἰσοσυλλάβων declinatione per αἰς, vel αἰς communiter effecerunt, pro accentus varietate. Ut, ἀγῆαἰς, communiter, ἀγῆαἰσι, Dorice, et poetice. μαλακαῖς, comm. μαλακαῖσι, Doric. et poet. Hic alterum quidem communiter παροξυτονεῖται, Dorice vero, et poetice, προπαροξυτονεῖται. Alterum vero, communiter quidem περισπᾶται, Dor. vero, et poet. προπερισπᾶται. Hoc autem sequente consonante locum habet, i ad ultimum σ addito, nec semper fit: sed plerumque, quum ipsa metri ratio hoc flagitat. Theoc. Idyll. i. 2. ἂ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, pro com. Doric. ταῖς παγαῖς. Et 47. ἐφ' αἰμασιᾶσι φυλάσσει, pro ἐφ' αἰμασιᾶς. 91. μετὰ ταῖσι χορεύεις, pro μετὰ ταῖς, ἤγουν αἰταῖς, vel ταῦταῖς. 150. κρᾶναισι, pro κρήναις, etc.

αἰσιν, vel αἰσιν. Vide αἰσι, vel αἰσι. Sed alterum quidem sequente vocali ponitur, ne geminæ vocalis concursus insuavior aures offendat. Alterum vero locum habet proprie in iis vocabulis, quibus consonans subjicitur, ut ex ipsis exemplis aperte patet. Theoc. Idyll. ii. 107. νοτῆαἰσιν ἔέρσαις, pro νοτῆαἰς. Idyll. vi. 13. κνᾶμαισιν ὄρουση. Idyll. ix. 26. πέτραἰσιν ἐν ἰκνῆραἰσι. Quidam tradunt in omnibus omnium declinationum pluralibus dativis desinentibus in s, Attice, Ionic. Dor. Æol. et poet. i addi ad finale s.

αἶτας, α, ο, Doric. pro com. poet. αἶτης, ου, δ. αἶτας autem Thessali vocant eos, qui amantur, amatos. Alii vero sic ipsos socios appellari tradunt. Quidam

etiam aiunt probos, et modestos ita nominari, quasi dicas μὴ ἴτας, id est, qui non sunt itores. (ut ita loqui liceat) qui non sunt impudentes in adendis aliis. Alias αἶτης vocatur ὁ συναἶτης, id est cohabitator, et concivis. Hæc ex argumento Græco duodecimi Idyll. Theoc. 'sunt desumta, 14. τὴν δ' ἕτερον πάλιν ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἶταν, 'alterum vero ut Thessalus diceret αἶταν,' [id est 'alterum vero Thessalus sua lingua vocaret αἶταν, amatorem, amasium.] Vel τὸ ὄς, poetice dictum,

ἀντὶ τοῦ οὔτως, sic. πᾶς; αἶταν. Quare vertes, 'Alterum vero rursus sic Thessalus vocaret, [quomodo? scil.] αἶταν.' 20. τοῦ χαρίεντος αἶτew, 'venusti amatoris [tui, vel 'tui amasii:]' αἶτew autem est Ionicus gniivus, pro com. αἶταν, Dor. αἶτα, Æol. et Bæot. αἶταo, Poetice vero κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ω, ex Ion. αἶτew, fit αἶτῶ, Idyll. xxiii. ult. Στέργετε δ' ἕμμες αἶτας, 'vos vero amicos amate.' In ara Simmiæ, Achilles vocatur χρυσοῦς αἶτας, i. aureus, flavus amasius. Aristot. ἠθικῶν Εὐδημίων, lib. iii. cap. ii. p. 93. dixit, αἰτῶν ἀνθρώπων, pro ἐρατῶν, i. amabilem, suavium forum: unde patet αἶτην, tam active tam passive dici, et apud Latinos, amicus tam de eo dicitur, qui alium amat, quam de eo, qui ab alio amatur.

αἶτατος, Ionica, Dorica, et poet. terminatio nominum communiter superlativum gradum per ὠτατος, aut ὀτατος, efferentium. Qua de re sic Eustathius, ἀτερος λήγοντα συγκριτικὰ, καὶ αἶτατος ὑπερθετικὰ, ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἕτερος, καὶ ὀτατος, τροπῆ τοῦ ο μικροῦ εἰς α, καὶ προσλήψε τοῦ ι, γενόμενα ὀδον, μυχὸς, μυχὸτατος, καὶ μυχαῖτατος' μέσος, μεσαίτερος' φίλος, φιλαίτερος. Quænam autem nomina comparativum per ἄτερος, aut ἕτερος, item quænam superlativum per ὠτατος, aut ὀτατος, communiter forment, et exceptiones in vulgatis Grammaticis vide.

αἶτε, Dor. pro com. εἶτε, sive, an. Theoc. Idyll. v. 74. et 75. αἶτε Συβάρτα, Αἶτ' ἐμὸν ἐστὶ κάκιστε τὸ ποίμνιον, 'an Sybaritæ, An meus sit, [o] pessime, grex iste.'

αἶτεῦ, Dor. et Æol. pro com. αἰτοῦ, hoc vero Attice, pro αἶτει, pete. Theoc. Idyll. xvii. ult. ἀρετὴν γέ μὲν ἐκ Διὸς αἶτεῦ, 'virtutem tamen a Jove pete.'

αἰτεῦμενος, ω, δ, Dor. pro com. αἰτοῦμενος, ου, δ, qui rogatur, rogatus, a quo aliquid petitur. Theoc. Idyll. xiv. 63. αἰτεῦμενος οὐκ ἀνανεῶν, 'rogatus non abnuens.' [i. liberalis, et munificus. Si quis enim aliquid ab eo petat, is id ei dat, largitur, nec denegat rem petitam.]

αἰφνίδιον, Poet. adverbium, quod et αἰφνιδίως alias dicitur, subito, repente.

Dictum παρὰ τὸ φαίνεσθαι, quod interdum accipitur pro præter omnem expectationem alicui apparere, et in ejus conspectum venire. Hinc φαινίδιος, α, ον, repentinus, a um, subitus, a, um. Sed non est in usu sic formatum, ἀτὰρ στοιχείων μετάρθεσιν αἰφνίδιος, α, ον, unde ipsum adverbium, pro quo frequentius ἐξαίφνης, et ἐξαπίνης, et ἐξαπινάλως, de quibus suo loco. αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι, 'subito tumultuantur, [tumultum excitant, sonnumque turbant] instantes curæ.'

αἰχητᾶς, ᾧ, ὁ, Dor. pro com. αἰχητῆς, οὔ, ὁ, bellicosus, bellator. Sic autem proprie vocatur is, qui telorum cuspidem egregie novit tractare. συνεκδοχικῶς vero, καὶ γενικῶς quivis ita vocatur, qui rerum bellicarum est peritus. Theoc. Idyll. xvii. 57. αἰχητᾶ Πτολεμαίω, 'bellicoso Ptolemaeo.'

αἶων, αἶνος, ᾧ, Dor. pro com. ποετ. ἡῖων, ὄνος, ἦ, littus. Varias hujus vocis ἐτυμολογίας, vide in Magno Ety. p. 422. 51. et deinceps, et 423. I. Moschus Idyll. iii. 123. κἀκέλευη Σικελιάς, καὶ Αἰτναίαισιν ἔπειξεν Αἰῶσι, καὶ μέλος ἦδε τὸ Δάριον, 'et illa [in] Siculis, et Aetnaeis lusit Littoribus et carmen cecinit Doricum.'

αἶων, ὄνος, ᾧ, Dor. pro com. ἡῖων, ὄνος, ἦ, littus. Theoc. Idyll. xi. 14. ἀτῶν ἐπ' αἶνος κατετάκετο φυκιόεσσης, 'illic, in litore consumebatur algosus.' Idyll. xv. 133. ποτὶ κύματ', ἐπ' αἶνοι πτόοντα, 'ad undas in litore spumantes.'

αἰρέω, ᾧ, vide ἡωρέϊτο.

ἀκίρως, οὔ, ὁ, vocabulum Æolicum, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis traditur. Idem autem valet ac ἰσχνός, et ἀσθενής, gracilis, et debilis. Consule et Hesych. Videtur compositum hoc vocabulum ex a particula vim intendentis nunc habente, et nomine κίς, κίς, quod vermem significat, et verbo ῥέω, fluo. Quæ enim a vermibus jam sunt corrosa, ea profecto valde sunt attenuata, tenuia, fluxa, caduca, et infirma. Si quis meliorem, atque probabiliorem hujus nominis ἐτυμολογίαν attulerit, eam haud gravate sequar. μεταφορικῶς vero sic et ignavus appellatur. Theoc. Idyll. xviii. 15. οὐ γὰρ εἰς ἀκίρως, οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμεναι ὄππασαι σε δόμωσ. Pro, οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμεναι ὄππασαι σε δόμους, 'haud enim in ignavam, aut otiosam decrevi tradere te domum.' Vide βάλλομαι. Quanquam non absurdum, nec incredibile fortasse videretur, si diceres τὸ ἀκίρως deductum a nomine adjectivo ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἦ, quod significat antiquatum, obsoletum, irritum, vanum, invalidum, ac imbecillum. Hic autem τὸ υ in ι mutatum, et accentus ex prima syllaba in ultimam translatus. Con-

sule nomen ἄκυρος in vulgatis Lexicis. Quod autem non raro τὸ υ in ι mutetur, ex variis exemplis facile cognosces. Vide τὸ υ in ι sæpe mutatur. Item, ι communiter etiam, &c. Hac posterior ἐτυμολογία multo verisimilior videtur, quam prior.

ἀκμᾶν, Dor. pro com. adverbio ἀκμῆν, valde, vehementer, admodum. Eodem autem modo nunc adverbialiter dicitur, quo ἀρχήν, initio, principio. Quod utrumque κατ' ἄλλεψιν τῆς κατὰ πρόθεσως dictum videtur. Theoc. Idyll. iv. 6. ἀκμᾶν γ' ᾧ δειλαίε, 'vehementer sane o miser [is eam molit].' Varias τῆς ἀκμῆς significationes apud Eustath. Suid. et in Hippoc. Ecnomia vide. Consule et Magnum Etymologicum.

Ἀκμονίδας, α, ὁ, Dor. pro com. Poet. Ἀκμονίδης, ου, ὁ, ὁ τοῦ Ἀκμονος παῖς, ὁ Οὐρανός, Acmonides, i. Cælus, Acmonis filius, Cælum. Eustat. in Iliad. σ. 1154. 23. Ἀκμων καὶ ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατήρ, διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανοῦ κινήσεως, ἀφ' ἧς ἐνοίας καὶ ὁ Ἄτλας εἰληπται. καὶ Ἀκμονίδαι οἱ Οὐρανίδαι. Consule et Magnum Etymolog. p. 49. in Ἀκμων. Simmias Rhodius in Alis, v. 1. Λεύστέ με τὸν γῆς τε βαυσιτέρονου ἄνακτ', Ἀκμονίδα, τὰν ἅλα θ' ἐδράσαντα, 'intuere me, qui sum et telluris vastum pectus habentis rex, et cælium, et mare, qui fundavi [condidi].'

ἀκοίμητος, ου, ὁ καὶ ἦ, com. non sopitus, non dormiens, vigilans, insomnis, pervigil. Theoc. Idyll. xiii. 44. νύμφαι ἀκοίμητοι, δευαλ θεαὶ ἀγροῖούταις, 'nymphæ pervigiles, formidabiles deæ rusticis.'

ἀκοντιστᾶς, ᾧ, ὁ, Dor. pro com. ἀκοντιστῆς, οὔ, ὁ, jaculator, bellator. Theoc. Idyll. xvii. 55. ἀκοντιστᾶν Ἀχιλλῆα, 'bellatorem Achillem.'

ἀκουσας, Dor. pro ἤκουσας, audisti. Theoc. Idyll. iv. 6.

ἀκούσσαι, Ion. 2. pers. sing. fut. med. pro com. ἀκούσῃ. Formatur autem a 3 singul. ejusdem temporis, ἀκούσεται, unde Ionice sublato τ, fit ἀκούσσαι, et 3. pers. in secundam migrat poetice: audies. Theoc. Idyll. xxix. 21. ἀγαθὸς ἀκούσσαι, 'bonus [i. bene] audies.'

ἄκρα, ων, τὰ, Poet. pro com. τὸ ἄθλον, τὸ νίκος, præmium, victoria. Victoria enim est summum quiddam, et, qui vincit aliquem, is eo superior est. Theoc. Idyll. xii. 31. κοῦρὸν ἐριδμάνοντι φιλάματος ἄκρα φέρεσθαι, 'pueri contendunt osculi victoriam reportare.'

ἄκρα, ων, τὰ, personis tributum accipitur pro summis viris, qui summam dignitatem inter aliquos obtinent. Theoc. Idyll. xv. 142. Ἀργεὸς ἄκρα Πελασγοί, 'Argorum summa Pelasgi.' [i. Pelasgi ditionis Argivæ flos. Vel, Pelasgi flos Peloponnesi].

ἀκράτιστος, ὁ καὶ ἦ, nomen Theocriteum, quo significatur is, qui sumsit jentaculum, vel qui habet jentaculum, vel qui est cum jentaculo. ἀκράτισμα, τος, τὸ, et ἀκρατισμὸς, οὖ, ὁ, vocatur jentaculum, quod ab Eustathio sic definitur, τὸ πρῶτον ἐμβρωμα, παρὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βεβρεγμένους προσέσθαι ψωμῶς, i. Matutinus cibus, quod panis frusta in vinum purum intincta [vino puro rigata ad os] admoverentur [i. assumerentur, et comederentur]. Ipsum vero verbum, unde hæc verba sunt deducta, est ἀκρατίζειν et ἀκρατίζεισθαι, q. d. vinum merum, et purum haurire, vel jentaculum sumere ex panis frustis mero rigatis. Galli sic: 'Dejeuner de morceaux de pain trempés en vin pur, et non mêlé avec eau.' Quod alias dicunt, 'Manger ou dejeuner une soupe au vin pur.' Qui mos etiam nunc in regionibus frigidioribus a multis servatur, ad aeris injuriam facilius arcendam. Sed hisce de rebus ab Athenæo libro τῶν δευπροσοφιστῶν i. p. 6. fusius agitur, ubi varia τῶν ἡρώων τροφαὶ describuntur. Vide et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. i. 51. φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθέξῃ. Sic enim in quibusdam exemplaribus legitur. Vide καθέξῃ. Æ. P. 'Ait, priusquam [ipsum] cum jentaculo in sicco collocarit, [i. e. suo jentaculo privarit.] Vulgata Crispini versio locum istum sic Latine versum habet, 'Affirmat, quam impransum in arido collocet.' Stephani vero versio sic, 'Ait, quam sine jentaculo in sicco collocarit.' Uterque Latinus interpres ipsum sensum potius, quam vocem spectasse mihi videtur. Hanc tamen eorum interpretationem et vulgata Græcolatina Lexica tuentur, et confirmant, quum vertunt, ἀκράτιστος, ἄγευστος, jejunos. Et hoc ipsum Theocriti carmen afferunt. Alias τοῦ ἀκρατίστου significationes illic descriptas prætereo. Quamobrem nomen ἀκράτιστος sumserunt pro composito, et vim privantis habente nomine, ἀνακράτιστος, τούτῃ ἐστιν ἄνευ ἀκρατίσματος, εἶτε ἀκρατισμοῦ. Sed hoc nimis acutum, et audax. Præstat igitur rem ita accipere, ut accepimus, et vertimus. Idem tamen est sensus.

ἄκρατος, οὖ, ὁ καὶ ἦ, comm. immixtus, non mixtus, purus, merus. Ut, οἶνος ἄκρατος, vinum purum, non dilutum, nec mixtum. Theoc. Idyll. ii. 152. ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, 'meri infundebat.' Vide ἀκράτῳ, et ἐπεχεῖτο. Theoc. xiv. 18. ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον, 'placuit infundi merum.' Illud obiter hic observandum τοῦ ἀκράτου medium a productum, vel ob ancipitem τοῦ α naturam, vel ex Ionice ἀκρητος factum, η in a longum mutato.

ἀκράτου, Doricus genitivus pro com-

muni ἀκράτου, versa οὖ in ω, puri, meri. Illud vero medium α jam producitur ob ancipitem naturam τοῦ α, vel ab Ionico ἀκρητος deductum, verso η in a longum. Theoc. Idyll. ii. 152. ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, 'meri infundebat [in poculum].' Vide ἐπεχεῖτο.

ἀκράχολος, οὖ, ὁ καὶ ἦ, Poet. et Atticum, ut οἱ λεξικογράφοι tradunt: sed tamen Δωρικώτερον videtur, pro com. ἀκρόχολος, verso ο in α. ὁ τῆν ὄργην ἄκρος, ὁ εἰς ὄργην πρόχειρος, qui ad iram est valde proclivis, in iram propensus, q. d. qui in summo iræ fastigio versatur, iracundus. Vide A pro ο μικρόν. Item ο μικρόν in α, a Doriensibus mutatum. Theoc. Idyll. xxiv. 60. ἀκράχολον Ἰφικλήα, 'iracundum Iphiclem.'

ἀκρέσπερον, Poet. adverbium, pro com. inusitato ἀκρεσπέρω, ἦγουν ἄκρας ἐσπέρας, ἢ κατ' ἄκραν ἐσπέρας, extremo vespere. Theoc. Idyll. xxiv. 75. ἀκρέσπερον ἀείδοισαι, 'extremo vespere canentes.'

ἄκρηβος, οὖ, ὁ καὶ ἦ, Poet. Quod in vulgatis quidem Græcol. Lex. reperitur: sed nullius auctoritate confirmatur. ὁ ἄκρω ἦβῶν, qui summe pubescit, i. qui vehementer adhuc est puer, vel juvenis, adolescentulus. Vel, ὁ ἐν ἄκρα ἦβῃ ὢν. Qui est in summa pubertate, i. in maxima pubertate, qui valde juvenis est. Theoc. Idyll. viii. ult. καὶ νόμφαν, ἄκρηβος ἔων ἔτι, Ναΐδα γάμεν, 'et nympham, quamvis adhuc esset adolescentulus, Naiadem in matrimonium duxit.'

ἀκριδοθήρα, ας, ἦ, nomen Theocriteum. Decipula ad locustas capiendas. Theoc. Idyll. i. 52. αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, 'at ille ex culmis pulchram necit locustis capiendis decipulam.' Dicta παρὰ τὸ ἀκρίδας θηρᾶν, locustas venari, capere. ἀκρίς enim ἀκρίδος, ἦ, locustam significat, quam Galli a saltando vocant, Sauterelle, quod propter alarum infirmitatem e terra se modicis volatibus attollat, ac ita feratur ut saltare potius, quam volare videatur. Interpretes Latini per ἀκρίδας putant cicadas intelligi, quæ τέττιγες appellantur: sed qui volet, eorum sententiam libere sequetur. Ego vero manifesta vocum discrimina temere non confundam. Consule Suidam, Eustath. et Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. vii. 41. βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσσω. Lat. interp. 'sed tanquam rana quædam cum cicadis contendō.'

ἄκρον, com. summum. εἰς ἄκρον, in summum, vel ad summum, pro ἄκρω, summe. Theoc. Idyll. xiv. 61. εἰς ἄκρον ἄδῃς, 'summe jucundus.'

ἄκρω, Dor. pro com. ἄκρον. Theoc. Idyll. xi. 37. χεϊμῶνος ἄκρω, 'hyeme extrema.'

ἀκτῆμων, ονος, ὁ καὶ ἦ, Poet. ὁ μῆδεν κτῆμα ἔχων, qui nullam possessionem habet, qui nihil possidet, imops, egenus, pauper. Theoc. Idyll. xvi. 33. πενίην ἀκτῆμονα κλαίων, 'paupertatem inopem plorans.'

ἄκυλος, ου, ἦ, com. Eustath. ἄκυλος, ὁ τῆς πρίνου καρπός, ilicis fructus, glans lignea, sive iligna. Theoc. Idyll. v. 94. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοισ ὄριμαλίδες. αἱ μὲν ἔχοντι λεπτόν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. αἱ δὲ μελιχραί, 'neque enim etiam cum ilicis glandibus montana poma [sunt conferenda.] Illæ enim [ilignæ glandes] habent tenuem ab ilice corticalem. Hæc vero [montana poma sunt] mellei coloris.' Vide Œconomiam Hippoc. in ἄκυλοι.

ἀλάβαστρον, ου, τὸ, com. idem ac ἀλάβαστρος, ου, ὁ, alabaster, vel alabastrum vas unguentarium. Nominis etymologiam in vulgatis Græcolatinis Lexicis habemus, ubi hac de re plura. Theoc. Idyll. xv. 114. Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρον, 'Siriique unguenti aurea alabastra.'

ἀλάθεια, as, ἄ, Dor. pró com. ἀλήθεια, as, ἦ, veritas. Theoc. Idyll. vii. 44. ἐπ' ἀλαθείᾳ, pro ἀληθῶς, 'in veritate' [pro reuera].

ἀλαθής, ὁ καὶ ἄ, Dor. pro com. ἀληθής, ὁ καὶ ἦ, verus, a, um. Theoc. Idyll. ii. 94. χ' οὕτω τᾷ δούλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα, 'atque ita famulæ verum sermonem dixi.' Idyll. xxvii. 64. ἀλαθέα πάντα λέγοντα, 'vera omnia dicentem.' Idyll. xxviii. 1. ἀλαθέα, pro τὰ ἀληθῆα, ἦ, hoc-que pro ἦ ἀλήθεια, vera, i. e. veritas. 2. ἀλαθέας ἔμμεναι, 'veraces esse.'

ἀλακάτα, as, ἄ, Dor. pro com. ἡλακάτη, ης, ἦ, colus. Gallice, 'quenouille.' Magnum Etymol. p. 57. 1. ἀλακάτη, καὶ ἡλακάτη Ἰωνικῶς. παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, [ἦγμαί, ἦξαι, ἦκται.] γίνεται ἄκτος, καὶ τὸ θηλυκὸν, ἄκτη, καὶ πλεονασμῷ του α, ἀκάτη, καὶ πάλιν ὑπεισελθούσης τῆς αλ συλλαβῆς, ὥσπερ εἴωθε γίνεσθαι, ἀλακάτη, ἦ ἄγουσα τὸ ἔριον, ἦ λίνον. Ergo dicta colus ἀλακάτη, quod per eam fuis agatur, atque deducatur lana vel linum. Idem pag. 424. 43. ἡλακάτη, τὸ γυναικείον ἐργαλεῖον, ὕφανον, περὶ δ' εἰλοῦσιν αἱ γυναῖκες τὸ νῆμα ἐκ τοῦ ἡλάσκω, ἡλακτῆ, ὡς διδάσκω, διδακτῆ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἡλακάτη, etc. Consule et Eustath. et Poll. et vulgata Græcol. Lex. Theoc. Idyll. xxviii. 1. Γλαυκᾶς, ὃ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἄθανᾶς, 'Glaucæ, o amica lanifici colus, donum Minervæ.' Vide φιλέριθος, et nostros in hunc locum commentarios.

ἄλατο, 3. pers. singular. aor. 1. medii, Dor. pro com. poet. ἦλατο, saliiit, saltavit, exiliit; ab ἄλλομαι, μ. ἀλοῦμαι, aor.

Lex. Doric.

1. med. ἦλάμην, ω, ατο. Theoc. Idyll. xix. 4. καὶ τὰν γῆν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο, 'et terram pulsavit, et saltavit.' Idyll. xxiii. 60. ἄλατο καὶ τῷγαλμα, pro ἦλατο καὶ τὸ ἔγαλμα, 'desiluit et simulacrum.'

ἀλδήσκω, poet. pro com. αὔξειν, et αὔξάνειν, augere, incrementum dare. Sic autem formatur, ἄλδω, ἀλδέω, ἀλδῶ, fu. ἀλδήσω, et inserto κ, ἀλδήσκω, et ex fut. in præsens poet. transit, quod ultra imperfectum non conjugatur. Ab eodem ἄλδω deductur ἀλδάνω, et ἀλδαίνω, τὸ αὔξάνω. Ipsum vero ἄλδω dictum, quasi ἄλτω, ab ἄλλομαι, fu. ἀλοῦμαι, perf. ἦλμαι, ἦλσαι, ἦλται, neglecto incremento temporali, ἄλται, hinc præ. Ion. et Æol. aspero in tenuem mutato, ἄλτω, et verso τ in δ, ἄλδω. Magnum Etym. p. 58. 12. ἀλδαίνειν, τὸ αὔξειν, παρὰ τὸ ἀλλεσθαι, τὸ πηδᾶν κατὰ τὴν αὔξησιν. Ibid. vide τὸ ἀλδήσκω. Vide et ἄλθω ἐν τῷ ἀλδαίνω, p. 63. 6. Consule et Eust. qui eadem confirmat, et addit, ἀλδήσκειν λέγεται λήϊον, ἦγον ἐκ ποτισμοῦ αὔξεσθαι, παρὰ τὸ ἄρδω, τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ. Theoc. Idyll. xvii. 78. λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφειλλόμενον Διὸς ὕμβροψ, 'segetem augment amplificatam Jovis imbre.'

ἄλειφαρ, τος, τὸ, pro pice sumi videtur apud Theoc. Idyll. vii. 147. vide τετραένης.

ἄλευα, Dor. genitivus, pro com. ἀλείον. Sed et in communi lingua Dorismus hic servatur. Qua de re pluribus in a pro ou in gen. singul. I. declin. simpl. Theoc. Idyll. xvi. 34. ἄνακτος ἀλεύα.

ἄλευμαι, futur. medium Dorice; Æolice, quinetiam Ionice formatum, pro com. ἀλοῦμαι, ab ἔλλομαι, salio, salto. Theoc. Idyll. iii. 25. τὰν βαίταν ἀποδῦς, εἰς κύματα τῆνα ἀλεύμαι, 'pelliceo exuto, in fluctus illos saltabo.' Idyll. v. 144. ἐς οὐρανὸν ὕμιν ἀλεύμαι, 'in cælum vobis saltabo.'

ἀληθής, ὁ καὶ ἦ. Sic in omnibus codicibus, quos legi, scribitur, non ἀλαθής, ut alias diceretur, de quo suo loco. Quamobrem non semper, nec in omnibus vocabulis η in a Dorice mutatur. Theoc. Idyll. ii. 154. ἔστι δ' ἀληθής, 'est autem verax.'

ἄλης, ἄλεντος, ὁ, fluvii nomen. Theoc. Idyll. v. 123. εἰς τὸν ἄλεντα, 'ad Halenta.' Idem extat Idyll. vii. 1. Declinatur ut Κλήμης, Κλήμεντος.

ἀλίβατος, ω, ὁ, Dor. pro communi poetico ἡλίβατος, ου, ὁ, altus, excelsus, accessu difficilis. Epithetum loci. Sic autem formatur hoc vocabulum, ut docet Magnum Etymolog. p. 427. 39. ἡλίβατος, δύσβατος, καὶ ὕψηλός τόπος, μέγας, καὶ ἔβατος. καὶ, Πέτραι τ' ἡλίβατοι, μεγάλοι, καὶ ὕψηλαί. ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ, ἀλιτόβατος,

C

καὶ συγκοπῆ ἀλίβατος, καὶ ἐκτᾶσει ἡλίβατος' [ἡλίβατος δὲ] πέτρα, ἐφ' ἣν ἂν τις βαίνων ἁμαρτάνει, καὶ ἀποτυγχάνει· οἱ δὲ δασύνουσι, λέγοντες παρὰ τὸν ἥλιον, ἡλιόβατος, ἡλίβατος, ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. οὐκ ἐπέισθη δὲ αὐτοῦ ἡ παράδοσις. ἢ ἀλίβατος, ἣς οὐδὲν προβαίνει. ἐκ τοῦ θέλω, συγκοπῆ [vel potius ἀφαιρέσει] λῶ, καὶ ἄλῶ, ἀλίβατος. ἢ παρὰ τὸ θαλάσση, τῇ ἄλι βαίνουσα, καὶ βεβηκυῖα. Στήσιχος δὲ, Τάρταρον ἡλίβατον, τὸν βαθὺν λέγει. ἔνιοι ἡλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίφ φαινόμενον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ, Ἡλιβάτοις κευθμῶων· βαθυτάτοις, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῦ τῆς βάσεως. Eustathius et ipse idem fere totidem verbis tradit. Eum consule. Theoc. Idyll. xxvi. 10. Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἅπο πάντ' ἐθεώρει, 'Pentheus vero ex alta rupe omnia spectabat.' ἀλιέων βίος, καὶ σκευῆ ποῖα, 'piscatorum vita, et instrumenta qualia,' Theoc. Idyll. xxi. quod Ἀλιεῖς inscribitur, pluribus, et feliciter describit.

ἀλίθιος, ἴα, ον, poet. inanis, et e, irritus, a, um. Vide ἀλιθῶς. Theoc. Idyll. xvi. 9. ἀλιθῆν ὄδδον ἦνθον, 'irritum iter iterunt' [i. iter frustra susceperunt].

ἀλίθιος, adverbium Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non invenitur. Idem autem valet ac μάτην, καὶ ματαίως, frustra, incassum, inaniter. Deducitur autem a nomine λίθος, lapis, unde λίθιος, lapideus, et πρᾶξις a intendente, fit ἀλίθιος ὁ σφόδρα λίθου δικῆν ἀναίσθητος, qui valde lapidis instar est sensu carens: μεταφορικῶς accipitur pro fatuo, et stolido, et stupido. Sæpe tamen τὸ α in η vertitur, et dicitur ἡλίθιος. Consule Suidam. Theoc. Idyll. x. 40. ἔμοι· τῶ πάργανος, ὃν ἀλιθῶς ἀνέφρυσας, verba sonant, 'Hei mihi [propter] barbam, quam frustra procreasti,' vel protulisti. Pro, 'o barbam, quæ tibi fatuo nata est!' Vide et vulgatas versiones.

ἀλίκος, α, ον, Dor. pro communi ἡλικός, α, ον, quantus, a, um, quam magnus. Theoc. Idyll. iv. 5. ὀσσίχον ἐστὶ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα διαμῶσαι, 'quantula est plaga, et quantum virum domat.' Vel 'quam parvum est vulnus,' etc.

ἀλιόκαυστος, ω, ὁ καὶ ἄ, Dor. pro com. ἡλιόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἦ, sole tostus, ἥλιος exustus. Theoc. Idyll. x. 27. ἰσχυνᾶν, ἀλιόκαυστον, 'gracilem, sole tostam,' [vel, adustam.]

ἄλιος, ω, ὁ, Dorice, pro communi ἥλιος, ου, ὁ, sol. Theoc. Idyll. v. 102. ἦδη γὰρ φράσσει πάνθ' ἄλιος ἔμμι, 'jam enim dicit, [declarat, prodit, indicat] omnia sol nobis.' Vide δεδύκει. Idyll. x. 56. ἐν ἄλιφ, pro ἐν ἡλίφ, 'in sole,' 'in solis æstu.'

ἀλίφρυτος, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. ὁ τῇ ἄλι, vel ὁ ἐν τῇ ἄλι πετρυμένος, qui mari, vel

in mari est attritus, vel exesus, vel absumtus. τρύειν enim proprie quidem significat atterere, et terendo absumere. Sed translate τὸ φθείρειν, καταπονεῖν, τείρειν, καὶ κακοῦν, i. corrumpere, laboribus conficere, fatigare, vexare. Quamobrem ἀλίφρυτος dicit potest de eo, qui vitam in mari terit, exhaurit, atque conficit, et qui rebus marinis operam navans, vitam, et corpus in mari fatigat, vexat, et perpetuis laboribus emaciat, exhaurit, absumit. Quod piscatoribus plerumque contingit, quorum manus, et pedes non raro, marinis aquis exesos, vel saltem arrosos videas. Theoc. Idyll. i. 45. ἄπωθεν ἀλιφρύσιο γέροντος, 'procul a sene marinis aquis exeso, vel arroso.'

ἄλλᾶ, com. sed, verum, quamobrem, quare. Theoc. Idyll. i. 113. καὶ λέγε, τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἄλλᾶ μάχου μοι, 'et dic, bubulcum vinco Daphnin: quamobrem pugna mecum.'

ἀλλάλαις, Dor. pro com. ἀλλήλαις, dat. plur. Theoc. Idyll. xv. 10.

ἀλλάλοις, Dor. pro com. ἀλλήλοισι. Theoc. Idyll. xv. 50. ἀλλάλοις ὄμαλοι, 'inter se similes,' Idyll. xxii. 192. ἀλλάλοισι, pro ἀλλήλοισι.

ἀλλάλων, Dor. pro com. ἀλλήλων. Theoc. Idyll. xiv. 46. ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων [διακεχωρισμένα] 'ex quo alter ab altero [disjuncti separatique sumus].' Idyll. xviii. 51. ἴσον ἔρασθαι ἀλλάλων, 'parem amorem inter nos.' Et 54. εὔδεται ἐς ἀλλάλων στέρον φιλόδητα πνέοντες, 'dormite mutuo in pectus amorem spirantes.'

ἄλλοκα, Doricum adverbium, quod ab ἄλλοτε communi formatur, verso τ in κ, et e in α, alias, interdum. Sæpe geminatur, et modo quidem, modo vero, Latine redditur. Theoc. Idyll. i. 36. et 37. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέκεται ἄνδρα γελῶσα, ἄλλοκα δ' αἰ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον, 'modo quidem illum aspicit virum ridens, modo vero rursus ad hunc projicit [i. celeriter convertit] animum.' Idyll. iv. 17. ἄλλοκά μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω, 'alias ipsam ad Æsarum pasco.' Idem eodem Idyll. 19. ἄλλοκα δὲ σκαίρει, 'alias vero saltat.' 42. χ' ὧ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει, 'et ipse Jupiter interdum quidem est serenus, interdum vero pluit.' Jupiter hic figurate poeticeque pro cælo ponitur, quod modo serenum est, modo nubibus obductum, unde pluvia cadit.

ἀλλοφρονεῖν, εἶν, poet. aliud mente sentire quam quod est sentiendum, a sano mentis statu esse alienatum, exanimem esse. Theoc. Idyll. xxii. 129. κείτ' ἀλλοφρονεῶν, 'jacebat exanimis.'

ἄλλυδις, poet. adverbium pro com. ἀλλαχῶ, ἀλλαχῶσε, vel ἀλλαχῶθι, ἄλλῃ, alibi, i. in alium locum; vel, alibi, i. in alio

loco. Theoc. Idyll. xxii. 20. *νεφέλαι δὲ διέδρομον ἄλλυδις ἄλλαι*, ‘nebulæque diffigerunt alio alia.’

ἄλλυτος, ου, ὁ καὶ ἦ, poeticum nomen, pro communi per simplex λ, ἄλυτος, ου. Sed metri causa geminatum λλ. Theoc. Idyll. xxvii. ἐς λίνον ἄλλυτον ἐλθης, ‘in laqueum indissolubilem [ac inevitabilem] incidās.’

ἄλλωθεν, περὶ ὠμέγα, κατ’ ἑκτασιν, μέτρον χάριμ, poet. adverbium, quod apud Theocritum reperitur, nec in vulgatis Lexicis exstat. Hoc autem pro com. ἄλλοθεν per ὁ μικρόν, aliunde, ex altera parte. Theoc. Idyll. ix. 6. ἔμπροθεν’ ἄλλωθεν δέ γ’ ὑποκρίνονται Μενάλκας, ‘ex altera parte, [vel, coram,] ex altera vero parte respondeat Menalcas.’

ἄλοιμαν, Dor. pro com. ἄλοιμην. Est autem vel optat. fut. ἀλοῦμαι, ab ἄλλομαι, vel optat. aorist. 2. med. ἤλόμην. De quo consule nostrum Græcolat. Indicem in Xenophontem, in voce ἤλοντο: saltarem, saltabo, desiliam. Theoc. Idyll. v. 16. εἰς Κράθιν ἄλοιμαν, ‘in Crathin desiliam.’

ἄλοιτο, 3. pers. sing. aor. 2. medii, optat. ab ἄλλομαι, μ. ἐλοῦμαι, aor. 1. med. ἤλάμην, de quo in ἀνήλατο, aor. 2. ἤλόμην, ἤλου, ἤλετο, optat. ἄλοιμην, ἄλοιτο, ἄλοιτο. Theoc. Idyll. viii. 89. νεβρὸς ἄλοιτο.

ἄλωά, ἄς, ἄ, Dorice, pro Ionico et poetico ἀλωή, ἦς, ἦ, quod communiter dicitur ἀμπελών, ὄνος, ὄ, ut Matthæi cap. xx. 1. 2. 3. 7. 8. et cap. xxi. 28. 33. 40. 41. In vulgatis Græcol. Lex. scribitur ἀμπελών, ὄνος, ἦ. Sed nullius auctoritate genus hoc fœmineum confirmatur. Masculi vero nulla fit mentio. Quare pluribus exemplis rem confirmandam censui. Vide locos a nobis ante notatos, quos brevitatis causa hic non adscripsi. Nomen hoc, alii quidem aspero notant, ut et ἄλως, alii vero tenui scribunt, quia ab ἀλοιάω, ὦ, pro quo et ἀλωάω, ὦ, dicitur, deductum putant. Quibus de rebus Eustathium consule, ubi docet quid sit ἀλωή, quod ejus ἔτυμον, ac spiritus discernim, et causa. Theoc. Idyll. i. 46. πυρναῖαι σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωά, ‘rubris uvis pulchre gravatur [vel, onusta est] vinea.’ Consule et Adonidis Hortos in ἀλαφή.

ἄλωά, ἄς, ἄ, Dorice pro com. poet. et Ion. ἀλώη, ἦς, ἦ, area, in qua frumentum tunditur, atque teritur. Quædam etiam accipiunt pro ipso horreo, in quo reconditur frumentum, quod jam ex suis folliculis est extractum, sive jumentorum pedibus id fuerit tritum, sive flagris excussum. Theoc. Idyll. vii. 34. ἄ δαίμων εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἄλωάν, ‘Dea [Ceres] frugibus abundantem replevit arcam.’ Alter

interpres vertit, ‘Dea frumento complēvit horreum.’

ἄλωά, ἄς, ἄ, Dorice, pro com. poet. et Ion. ἀλώη, ἦς, ἦ, locus arboribus constitus, hortus. Theoc. Idyll. xxv. 30. πυροφόροι τε γυαί, καὶ ἄλωαὶ δενδρήσσαι, ‘frumentiferaque arva, et horti arboribus constiti.’

ἄλωās, ἀδος, ἦ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur: arealis. Cereris est epithetum, quod triticum in areis tundi, terique solet. Theoc. Idyll. vii. 155. βωμῶ πὰρ Δάματρος ἄλωάδος, ‘aram ad Cereris arealis.’

ἄμᾶ, Dorice pro com. ἄμα, simul. Theoc. Idyll. ix. 4. χ’ οἱ μὲν ἄμᾶ βόσκειντο, ‘et hi quidem simul pascuntur.’ Idyll. xi. 39. ἄμᾶ κῆμαντὸν αἰείδων, ‘simul et meipsum celebrans.’

ἄμαθύνειν, poeticum verbum, quod Eustathius interpretatur, λεπτύνειν ὡς ἄμαθον, minuere, sive comminuere ut arenam, vel pulverem, in pulverem redigere, consumere, absumere. Quid ἄμαθος, vide apud eundem Eustathium. Theoc. Idyll. ii. 22. Οὐτῶ τοι καὶ Δέλφισ ἐν φλογὶ σάρκ’ ἄμαθύνει. Latina interpretatio: ‘Ita et Delphidos ad flammam carnes frientur.’ Altera Latina interpretatio, ‘Ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur.’ Ἄ. Ρ. ‘Sic etiam Delphis in flamma carnem consumat.’ Vel, ‘Carnem in cinerem redactam absumat.’

ἀμαλλοδέτης, ου, ὄ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur: at sine scriptoris certi auctoritate. Pro eodem dicitur et ἀμαλλοδέτηρ, ἦρος, ὄ. Eustath. ἀμάλλη, τὸ ἐπ’ ἀγκάλη συμπίεσμα τῶν δραγμάτων ἀμάλλον δὲ, σχοινίον, ἧ τὰς ἀμάλλας, ὅ ἐστι τὰ δράγματα τῶν σταχύων ἐδέσμων. ἀμαλλοδέτηρ δὲ, οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν δραγμάτων δεσμοῦντες. Magnum Etymol. ἀμάλλα, ἦ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή. καὶ ἀμάλλαι, τὰ δράγματα τὰ τοῦ σίτου ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἄμα ἀολλῆσθαι ταῖς χερσὶ τὴν τοῦ σίτου μετὰ τῶν ἀσταχύων καλᾶμην, ἰ. ‘ἀμάλλη vocatur manipulorum sub ulnis compressio atque collectio; ἀμάλλον vero, funis, quo manipulos spicarum ligabant; ἀμαλλοδέτηρ vero, qui manipulos spicarum collectarum ligabant.’ Item, ἀμάλλα dicitur multorum manipulorum collectio; et ἀμάλλαι, tritici manipuli. Quod nomen dictum vel ab ἀμᾶσθαι, ἰ; meti, vel ab ἄμα ἀολλῆσθαι, [vel, ἠολλῆσθαι,] ἰ. collectum esse, quod manibus una cum spicis ipsæ tritici stipulæ, culmique colligantur, et constringantur in unum fascem.’ Sic autem messores appellantur, quia frumenta secant, calamos, spicasque frugiferas colligunt, et ex iis mani-

pulos confectos ligant, ut facilius ferantur. Theoc. Idyll. x. 44. σφίγγετ' ἀμαλλοδέτα τὰ δράγματα, 'stringite messorum manipulos.'

ἀμῶν, priore producta, metere. Theoc. Idyll. x. 50. ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. Pro, ἄρχεσθε δ' ἀμῶντες ἐγειρομένου κορυδαλλοῦ.

ἄμαρ, ἄματος, τὸ, Dor. pro com. sed poetico, ἡμαρ, ἡματος, τὸ, quod ab ἡμέρα deductum, dies. Theoc. Idyll. vi. 4. ἐσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιαῖδ' ἄειδον, 'sedentes astatibus meridie talia caneant.' Idyll. vii. 63. τήνο κατ' ἄμαρ, 'illo die.' Idyll. x. 5. ἐν μέσῳ ἄματος ἐσση, 'in medio diei, [id est, meridie] eris.' Idyll. xi. 69. ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ, 'in dies.' Idyll. xii. 2. οἱ δὲ ποθεῦντες, ἐν ἄματι γηράσκουσιν, 'qui autem amant, in die [unico] die senescunt.' Idyll. xiii. 10. εἰ μέσον ἄμαρ ὕροιο, 'si medius dies [id est, meridiem] oriebatur' [id est, meridiem, meridianis horis]. 29. νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι, 'austro jam tertium diem spirante.' Idyll. xxiv. 137. ἐπ' ἄματι, pro ἐπ' ἡματι, i. ἡμέρας ἐτι οὐσης, 'in die' [vel de die, dum diei lux adhuc luceret]. Gallice, 'de jour.' Sequitur explicatio, ἄνευ πυρὸς, sine igne, i. sine ignis flamma, sine lucerna, sive sine facibus accensis.

ἀμάσας, Dor. pro com. ἀμήσας, partic. m. g. aor. 1. act. sing. n. ab ἀμάω, ᾧ, μ. ἀμήσω, μετο. Theoc. Idyll. xi. 73. θαλλὸν ἀμάσας, 'ramos frondentes,' vel, 'frondes metens.'

ἀμβάλειν, poet. et Dor. κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ ἀναβαίνειν, ascendere. Theoc. Idyll. xxiv. 78.

ἀμβάλευ, Æol. et Dor. imperativus aor. 2. medii, pro com. ἀμβалоῦ, quod κατὰ συγκοπήν formatum ex ἀναβαλοῦ. Æolice vero accentus in priorem syllabam est retractus. Deducitur ab ἀναβάλλομαι. De quo sic Eustathius: ἀναβάλλεσθαι λέγονται οἱ καθαρίζοντες, ἀντὶ τοῦ προανακρούεσθαι, ἥτοι προοιμιάζεσθαι, ἢ πνεῦμα συνάγειν, ἢ ἀνάγειν, οἶον, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν. Sic et Theoc. Idyll. viii. 71. λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀεΐδειν. Quod et Ovidius in lib. v. τῶν Μεταμορφώσεων, 156. 4. feliciter exprimere videtur, quum de fidibus verba facit, 'Calliope querulas prætentat pollice chordas.' Alias τοῦ ἀναβάλλεσθαι significationes, et apud eundem Eustathium, et apud alios λεξιγραφῶν vide. Theoc. Idyll. x. 22. μέλος ἀμβάλευ, 'carmen incipe.'

ἀμέ, Dor. pro com. ἐμέ, verso ε in α. Theoc. Idyll. xi. 42. ἀλλ' ἀφίκεν τύ ποτ' ἀμέ, 'quare veni tu ad me.'

ἀμείβεσθαι, com. cum personæ vel rei dativo nullum instrumentum, aut pera-

gendi modum significante. Pindar. Pyth. Ode iv. pag. 70. τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι, γάρνον τοιαῦτα, 'illi quidem alteri alteris respondententes, [i. inter se colloquentes,] dicebant talia.' Theoc. Idyll. xxiii. 13. τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, pro τῇ δὲ χολῇ τὸ πρόσωπον ἡμείβετο, 'bili vero ipsa facies respondebat.' [i. qualis autem erat flavæ bilis color, talis etiam erat ejus faciei color, ut quodammodo color colorum similitudine respondere videretur, i. similis esset.]

ἀμείφθην, Dor. pro com. ἡμείφθην, aor. 1. pass. ab ἀμείβομαι. Theoc. Idyll. vii. 27. τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην, 'Huic autem ego respondi.'

ἀμέλγες, Dor. pro com. ἀμέλγεις, i. sublato. Theoc. Idyll. iv. 3. ἢ πὰ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?'

ἀμέλγειν, τὸ ἀμέργειν, καὶ ἐκπιέζειν, τροπή τοῦ ρ εἰς λ. ἀμολγὸς, οὔ, ὁ ὁ πρὸς τῷ τέλει τῆς νυκτὸς καιρὸς, καὶ ὁ πρὸς ἑσπέρας, πρὸ τὸ ἀμέλγειν, ἐπεὶ κατ' ἀφοπέρους τούτους τοῦς καιροὺς ἀμείλγονται τὰ θρέμματα· καὶ ἀμολγῆς, σκευὸς ποιμενικόν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσι. καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ἀμολγῆα πληροῦν, ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιστέφειν· καὶ ἀμολγοῖ, εἶτε ἀμοργοῖ, ῥήτορες κατὰ σκῶμμα λέγονται οἱ ἀμέργοντες, εἶτε ἀμέλγοντες καὶ ἐκμυζῶντες, καὶ ἐκπιέζοντες τὰ δημόσια. τὸ δὲ ἀμολγῶν, οὐ, ταῦτον τῷ ἀμολγῆς. Observandum autem hoc, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, in quibus (nisi fallor) vitiose scribitur, ἀμολγῆς, ἑός, ὁ, pro ἀμολγῆς. Ideo quisquis hujus βραβωλεξίας auctor fuerit, ait sibi magis probari τὸ ἀμολγῆς. Simplex autem verbum est μέλγειν, sive μέργειν (nam ut ipse quoque Eustathius tradit, non constat utrum altero sit prius. Illud vero certum, τὸ α præfixum utriusque πλεοναστικῶς) quod idem significat ac ipsum compositum ἀμέλγειν, sive ἀμέργειν. Ab illo μέλγω, more Attico formatum περισπῶμενον μελγέω, ᾧ. Hinc Latinum, mulgeo, verso priore ε in u. Vel α μέλγω, κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, et inserto u Latino ante λ, factum mulgeo. At a verbo μέργω derivatur præteritum perfectum medium μέμοργα, as, e. Unde Germanicum vocabulum Morgen videtur formatum, quod mane, vel cras significat, et quo utuntur Germani quum mane alteri alteris bonum matutinum tempus, bouumque diem precantur. Hoc enim tempore apud eos quoque pecus mulgeri solet.

ἀμέργω, μ. ἀμέρξω, poeticum verbum, pro com. ἐκπιέζειν, ἢ τρίβειν, καὶ ἐκπιέζειν, exprimere, vel terere, et exprimere. Proprie autem dicitur (ut quibusdam doctrina

clarissimis viris placet) de oleis, quæ teruntur, et premuntur, ut oleum illinc exprimator. Unde nomen *ἀμοργή*, quæ Latine dicitur amurca. Est autem amurca olearum tritarum, sive contusarum recrementum: *ἀμέργειν* etiam accipitur pro *καρπολογεῖν*, id est, fructus legere. Et *γενικῶς* pro *δρέπειν*, καὶ *συλλέγειν*, id est, decerpere, et colligere. Quod ideo dictum, quia res quæ decerpitur, atque colligitur, ab eo quodammodo premitur, qui eam decerpit, atque colligit. Theoc. Idyll. xxvi. 3. *χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα*, 'et hæc quidem stringentes hirsutæ quercus sylvestres frondes.' Eustathius tradit *ἀμέργειν*, et *μέργειν* idem esse, neque credit constare utrum altero sit prius, ut alterius *πρωτότυπον* jure dici possit. Consule Magnum Etymologicum, pag. 129. 6. ἐν τῷ ἀπεμόρξατο.

ἄμερος, ω, ὄ, Dorice pro com. *ἡμερος*, ου, ὄ, lenis, mitis, mansuetus. Theoc. Idyll. xxiii. 3. οὐδὲ ἐν ἄμερον εἶχε, 'neque quidquam mansuetum habebat.'

ἀμέτερος, α, ου, Dorice pro com. *ἡμέτερος*, α, ου, noster, stræ, um. Theoc. Idyll. ii. 31. ὡς κείνος δινούτο ποθ' ἀμετέρῃσι θύρησιν, 'sic ille volvatur ad nostras fores.'

ἀμητήρ, ἦρος, ὄ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis Græcolatina legitur: sed nullius auctoris auctoritate confirmatur. Communiter *θεριστής*, ου, ὄ, dicitur, messor. Theoc. Idyll. vii. 29. ἐν τ' ἀμητήρῃσι, 'et inter messorum.'

ἀμήχανος, ου, ὄ καὶ ἦ, com. quidem, sed poet. ὁ μηδεμίαν μηχανὴν ἔχων, qui nullam machinam habet. Metaphorice vero, qui nullam habet difficultatis alicujus expediendæ rationem, consilii inops. Theoc. Idyll. i. 85. ἀμήχανος ἐσσι, 'consilii inops es.'

ἀμίδεος, ω, ὄ, Dor. pro com. poet. *ἡμίδεος*, ου, ὄ, semideus. Theoc. Idyll. xviii. 18. μαῖνος ἐν ἀμιδέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς, 'solus inter semideos Saturnium Jovem socerum habebis.' Idyll. xxiv. 130. Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιδέοις πολεμιστής, 'Castori vero nullus similis inter semideos bellator [erat].'

ἄμιν, Dor. pro com. *ἡμῖν*, nobis. Theoc. Idyll. v. 106. *χ' ἄμιν ἐστὶ κύνων φιλοπόμνιος*, ὃς λύκος ἄγχει, 'et nobis est canis amans gregis, qui lupos strangulat.' Idyll. vii. 11. τὸ σᾶμα ἄμιν τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο 'sepulcrum nobis Brasilæ apparebat.' Idyll. viii. 13. *ὅ κεν ἄμιν ἄρκιον εἶη*, 'quod nobis satis dignum sit?' Idyll. xiii. 1. Οὐχ ἄμιν τὸν ἔρωτα μόνους, 'non nobis amorem solis [peperit Venus].' 3. οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμες, 'non nobis primis quæ pulchra [sunt] pulchra videntur esse.' Idyll.

xiv. 27. *χ' ἄμιν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγενεθ' ποθ' ἤσυχα οὐτως*, 'et nobis hoc in aurem olim fuit insusurratum clamabit.'

ἄμμε, Dor. et Æol. pro com. *ἡμᾶς*, nos. Theoc. Idyll. viii. 25. ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; 'sed quis nos judicabit?' [quis nobis erit iudex? quis de nostro certamine cognoscet, judicabit, sententiam feret?] Idyll. x. 35. ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος κοιδὰ, 'profecto messor egregia carmina faciens nos latebat,' i. ignorabam hunc messorum adeo pulcra carmina facere, vel, tam benecanere. Idyll. xv. 75. ἄμμε περιστέλλων 'nos protegens,' [defendens, curans.]

ἄμμες, Æol. pro Dor. *ἄμμες*, et com. *ἡμεῖς*, nos, in nomin. Theoc. Idyll. v. 67. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομος ὅστις ἄρειων βακολιαστάς ἐστι, 'nos enim certamus uter melior carminis bucolici cantor sit.' Idyll. xiv. 20. ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπινομες, 'nos quidem clamantes bibebamus.' 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, 'nos vero neque ratione ulla digni [censemur, i. in nullo pretio sumus].' Vel, 'nos vero nec ullo pretio digni [sumus, i. in nullo sumus pretio].' Idyll. xv. 132. ἄσθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ξέω Οἰσεύμεσ ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰῶνα πτύοντα, 'mane vero nos frequentes ipsam [Adonidis simulacrum,] una cum rore, [i. dum ros adhuc est supra terram,] foras efferemus ad undas in littore spumantes.' Idyll. xvi. 4. ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε, 'nos vero mortales [sumus,] etc.

ἄμμι, datus pluralis pronominis primæ personæ quæ com. habet *ἡμῖν*, Dor. *ἄμῖν* poet. sæpe metri causa, ut i corripitur, *ἄμμι* sequente vocali, et *ἄμμι*, sequente vocali, quod tamen non est perpetuum. Sic autem formatur, longum η in a breve mutatur, et ideo μμ geminatur, ut a breve producat, densus vero spiritus in tenuem sive lenem vertitur. Æoles enim in vocalibus nunquam asperum, at lenem semper notant. Theoc. Idyll. i. 102. ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι, 'jam enim dicit, [declarat, prodit, indicat,] omnia sol nobis.' Vide *Δεδούκει*. Idyll. v. 61. ἀλλὰ τίς ἄμμι, τίς κρινεῖ; 'sed quis nobis, quis [nobis] judicabit?' [i. quis nobis erit nostri certaminis iudex?] vel (ut in vulgatis versionibus scribitur), 'quis nos judicabit?'

ἄμμιγα, poet. adverbium, pro com. *ἀναμμιγμένως*, q. d. ἐκ τοῦ ἀνάμμιγα, unde κατὰ συγκοπήν τὸ ἄμμιγα, καὶ τροπή τοῦ ν εἰς μ, *ἄμμιγα*, mixtum, promiscue, simul, una. Alias *ἄμα*, et *ὁμοῦ* dicitur *συνωνύμως*. Vide Magnum Etymologicum, p. 84. 22. Theoc. in Epig. 252. F. *ἄμμιγα* θελεῖ Δάφνις, 'simul mulebit [ac oblectabit nos] Daphnis.'

ἄμμιν, Dativus pluralis Æolicus, pro Dor. ἄμιν, et com. ἡμίν, nobis. Theoc. Idyll. i. 15. οὐ θέμεις ἄμμιν συρίσδεν, 'non fas [est] nobis fistula canere.' Idyll. ii. 34. Θεστυλι, τὰ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠύονται, 'Thestyli, canes nobis per urbem litrant.' Idyll. v. 25. ἐξ ἴσου ἄμμιν; τίς πύχας; 'ex æquo nobis? quis pilos,' etc. Idyll. vii. 2. σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμώντας, et tertius nobiscum Amyntas.' 126. ἄμμιν δ' ἄσυχια τε μέλοι, 'nobis vero quies cura sit.' 135. πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἰγυριοί, 'multæ autem nobis supra caput quatiébantur populi.' 145. Δαψιλῆως ἄμμιν ἐκυλίνδετο, 'Abundanter nobis vollebantur.' Idyll. xv. 17. ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, 'venit ferens salem nobis,' etc.

ἄμναστος, ω, ὁ καὶ ἄ, Dor. pro com. ἄμνηστος, ου, ὁ καὶ ἦ, cujus nulla fit mentio, ignotus, obscurus, inglorius. Theoc. Idyll. xvi. 42. ἄμναστοί δέ, τὰ πολλὰ, καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, Δειλοῖς ἐν νεκροῖσι μακροῖς αἰῶνας ἔκειντο, 'inglorii vero, multis et beatis illis [opibus] relictis, Miseros inter mortuos per longa secula jacent.'

ἄμνειός, εἰα, εἶον, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, agninus, α, um. Theoc. Idyll. xxiv. 61. τὸν ἄλλον ὑπ' ἄμνειαν θέτο χλαῖναν, 'alterum sub agninam posuit lanam.'

ἄμνις, ἰδος, ἦ, poet. et Theocriteum nomen diminutivum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis Theocrito quidem tribuitur: sed tamen nullus ex eo locus affertur; agnicula, agna. Theoc. Idyll. v. 3. Οὐκ ἀπὸ τὰς κρῶνας σιτ' ἄμνιδες; 'Non a fonte celeriter abibitis agnæ?' 139. Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἄμνίδα, 'Donat Morson agnam.' Idem Idyll. viii. 35. βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἄμνιδας, 'pascite ex animo agnas.'

ἄμνδς, οὔ, ὁ, poeticum; com. tenui, Attice vero notatur aspero spiritu, ut docet Eustath. Pollux lib. vii. 414. 10. et deinceps: αἱ προβάτων ἡλικίαι. τὸν μὲν ἀπὸ γονῆς, εἴποις ἂν μσχίον, τὸν δὲ ἔτειον ἄρνά, εἴποις ἂν ἄμνδν, ἢ ἄρνιον. εἶτα ἄρνδν, δς καὶ ἄρην παρὰ ποιηταῖς. Id est, 'ovium ætates. Illum quidem [fætum,] qui recens est natus, vocabis μσχίον, id est, agnellum. Agnum vero anniculum, qui unum annum habet, vocabis ἄμνδν vel ἄρνιον. Postea [nominabis] ἄρνδν, qui et ἄρην apud poetas appellatur.' Theoc. Idyll. v. 24. τὸν εὐβοτον ἄμνδν εἶρειδε, 'saginatam agnum depono.' τοῦ ἄμνοῦ ἔτυμολογίαν his verbis docet Magnum Etymologicum: ἄμνδς, ὁ ἀπαλδς, καὶ τρυφερδς. ἄμνις, καὶ ἄμνδς, τὰ πρόβατα τὰ μικρά. παρὰ τὸ μένος, μετὰ τοῦ στερητικοῦ,

α, ἄμεγος, καὶ συγκοπῆ ἄμνδς. οἶονεὶ ἀδύναμος. καὶ ὑποκοριστικῶς ἄμνις. ἢ παρὰ τὸ μνοῦς (ἔπερ σημαίνει τὴν ἐκ γηνετῆς μαλθακὴν αὐτοῦ τρίχα) γίνεται ἄμνδς, οἶονεὶ ὁ ἔστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. i. ἄμνδς [vocator agnellus] tener, et delicatus. Ἄμνις, et ἄμνδς, oves parvæ [dicuntur.] A [nomine] τὸ μένος, [robur, vim, et potentiam significante,] cum [particula] privante a [præfixa,] formatur ἄμεγος, et per syncopen ἄμνδς. quasi [dicas] ἀδύναμος, [impotens, potentia, virium, roboris exers,] et per diminutionem ἄμνις. Vel a [nomine] μνοῦς (quod significat molles pilos, qui una cum ipso [agnello nascente] nascuntur) deducitur ἄμνδς, q. d. ille, qui tenellis pilis est nudatus.' Idem Idyll. viii. 14. ἰσομάτορα ἄμνδν, 'æqualem matri agnum.' 15. Οὐ θησῶ πόκα ἄμνδν, 'non deponam unquam agnum.'

ἄμνοφόρος, ου, ἦ, proprie quidem hoc est ovis agnum in utero ferentis epithetum: sed tamen interdum καταχρηστικῶς, καὶ γεμικῶς de quavis animante fætum in utero ferente dicitur, atque ἄμνδς, quod agnum significat, pro quolibet fetu sumitur, ut apud Latinos catuli nomen et lænis tribuitur. Theocritus cervæ fætum ferenti hoc tribuit. Idyll. xi. 41. πρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς, Πάσας ἄμνοφόρος, 'nutrio enim tibi undecim cervas, Omnes fætatas.' Alii vertunt, 'undecim hinnulos, omnes fætatos.' Sed hæc ob ambiguitatem nimis obscura sunt. Quare præstat alteram interpretationem sequi. Quidam tamen (inter quos est et Is. Cas. Theoc. Lect. pag. 97. et 98.) putant apud Theocritum legendum μανοφόρος, id est, maculis quibusdam tanquam torquibus distinctos, et ornatos hinnulos. Et νεβρῶς, pro νεβροδς, propria significatione sumpsum interpretantur. Vide vulgata Lex. in μανιάκης, et μάννος, unde compositum μανοφόρος, quod nunc tribuitur hinnulis pelles variis maculis, tanquam torquibus quibusdam, et ornamentis distinctas, ac ornatas habentibus, quæ conjectura mihi quoque probatur. Consule nostros comment. in hunc locum. Item Græca Scholia.

ἄμνοφόρος, Doric. pro ἄμνοφόρους. Theoc. Idyll. xi. 41.

ἄμοιβადις, poeticum, pro quo et ἄμοιβადδν, et ἄμοιβαίως alias dicitur, vicissim, per vices, alternatim, alternis vicibus. Theoc. Idyll. i. 34. ἄμοιβαδῖς ἄλλοθεν ἄλλος, 'vicissim aliunde alius.'

ἄμολγεῖς, ἐος, ὁ, poeticum vocabulum, de quo sic Eustathius, ἄμολγεῖς, σκεδὸς ποιμενικόν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσι. καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ἄμολγέα πληροῦν, ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιστέφειν. id est, ἄμολγεῖς [est] vas

pastorale, in quo [pastores] mulgent, [et lac ex pecoris uberibus expressum excipiunt, quod Latine mulctra, mulctrum, et mulctrale nominatur. Virg. lib. iii. Georg. 309. 'Quam magis exhausto spumaverit ubere mulctra, Læta magis pressis manabunt flumina mammis.' Idem Ecl. iii. 30. 'Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus.' Horat. Epod. Ode xvi. 466. 8. 'Illic injussæ veniunt ad mulctra capellæ.' Virg. lib. iii. Georg. 73. 18. 'More patrum nivea implebunt mulctralia vaccæ.] Theoc. Idyll. viii. 87. 'Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. 'Quæ supra caput, [id est ad summum usque, ad summa usque labra] semper mulctram implet.' Vide ὑπὲρ κεφαλᾶς πληροῦν. 'Ἀμολγεὺς vero formatum ab ἀμέλγω, de quo suo loco. Hujus verbi perfectum medium est ἤμολγα, neglecto augmento, ἔμολγα, hinc ἀμολγεὺς, ἀμόλγιον, idem.

ἀμόλγιον, ου, τὸ, poet. atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Idem ac ἀμολγεὺς, ἐὺς, ὄ. De quo suo loco. Vide Mulctra, æ. Theoc. Idyll. xxv. 106. ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρὸν, 'alius mulctram tenebat, alius addensabat pinguem caseum.'

ἄμος, ἄμα, ἄμον, Dor. pro poet. ἡμὸς, ἡμῆ, ἡμόν. Quod pro com. ἡμέτερος, ῥα, ῥον, noster, stra, strum. Theoc. Idyll. v. 108. ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμαὺν ὑπερπαθῆτε τὸν ἄμον, 'locustæ, quæ sepem transilitis nostram.'

ἄμος, Dor. et Æol. pro com. sed poetico ἡμῶς, quod (ut docet Eustathius) tenui spiritu notatur. ἡνίκα, ὅταν, quum, quando. Theoc. Idyll. iv. 61. ἄμος ἐνάρχει, 'quum operabatur' [quum opus Venereum faciebat.] In ipso Venereo opere. In ipso facto. Sic et Galli, 'Lorsqu'il besogneoit,' 'Sur le fait.']. Idyll. xiii. 25. ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελεΐάδες, 'quum autem oriuntur Pleiades.' Idyll. xxiv. 11. ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος, 'quum vero media nocte ursa vertitur ad occasum.'

ἀμπαθεσθαι, Dor. et poet. κατὰ συγκοπήν formatum, pro com. ἀναπαθεσθαι, quiescere. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὸς ἀμπαθεταί, 'tunc defessus quiescit.'

ἀμπεδίον, poet. et Dor. κατὰ συγκοπήν formatum ἐκ τῶν ἀνὰ πεδίον, et duæ voces in unam coalescent; ν vero mutatum in μ obsequens π; idque ex Grammaticorum præceptis; in campo. Theoc. Idyll. xvi. 38. ἀμπεδίον Κρανώνιον, 'in campo Cranonio.'

92. ἀμπεδίον βλήχοντο, 'in campo balent.'

ἀμπέλαγος, poet. pro com. ἀνὰ πέλαγος, unde κατὰ συγκοπήν hoc est formatum.

Theoc. Idyll. xxi. 20. γαλάνα ἀμπέλαγος, 'tranquillitas per mare.'

ἀμπελεών, ὄνος, ὄ, poet. pro com. ἀμπελῶν, ὄνος, ὄ. ἀμπελόφυτος γῆ, 'vitiibus consitus ager.' Varroni vitiarium: alius, vinetum. Communiter vinea vocatur. Hocdum ἀμπελεών formatum ex com. ἀμπελῶν, τοῦ ε ἐπενθέσει, μέτρου χάριν. Theoc. Idyll. xxv. 157. δι' ἀμπελεῶνος, 'per vinetum' [vel, per vineam]. In vulgatis Græcolatinis Lexicis ἀμπελῶν femineo genere notatur: at est masculiei. Matthæus cap. xx. 1. τὸν ἀμπελῶνα. Item 2. 3. 7. et 8. τοῦ ἀμπελῶνος. cap. 21. 28. ἐν τῷ ἀμπελῶνι. 33. ter pronomen masc. g. ponitur. 40. τοῦ ἀμπελῶνος. 41. τὸν ἀμπελῶνα. Hinc patet in vulg. Græcolat. Lex. in generis notatione peccatum. Quid autem sit ἔμπελος [id est vitis, unde nomen ἀμπελεῶν] Magnam Etymologicum, pag. 86. 37. his verbis declarat: ἔμπελος, παρὰ τὸ ἀνάπηλός τις οὔσα, ἢ μὴ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλὸν, ἡγῶν τὸν οἶνον. ἢ παρὰ τὸ πᾶλλειν, καὶ στείλειν ἡμᾶς [οἶνον ἀμέτρως] πίνοντας. At ego crediderim potius ἔμπελον οἶνον εἰρηλον esse dictam, διὰ τὸ ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλόν, τουτέστι τὸν οἶνον ἔχειν. Vitis enim καὶ δυνάμει, καὶ ἐνεργείᾳ, sed stato tempore, uvam, vinumque inde confici solitum, in se continet. Vide Aristophanem in Pluto, p. 23. annot. 3. in Καπηλῆς. Vide et Πηλὸς in Magno Etymologic. pag. 670. et Κἀπηλος, pag. 490. Consule et Suidam in Καπηλῆς. At Ovidius Fastorum lib. iii. cum com. pag. 187. a quodam Ampelo puero, quem Bacchus amabat, ἔμπελον appellatam tradit. Hæc sunt poetæ verba, 'Ampelon intonsum Satyro, Nymphæque creatum, Fertur in Ismariis Bacchus amasse jugis.' Tradidit huic vitem pendentem e frondibus ulmi, Quæ nunc de pueri nomine nomen habet.' 'Comment. Quæ nunc: Quæ vitis nunc habet nomen de nomine pueri.' Nam vitis Græce vocatur ἔμπελος et ἀμπελῶν, vinea.

ἀμπέλος, τὰς, Dor. pro com. ἀμπέλους; sublato ν metri causa. Theoc. Idyll. v. 109. μή μεν λαβάσθητε τὰς ἀμπέλους. ἐντὶ γὰρ ἄβαι, 'ne meas vites lædatis. sunt enim teneræ.' Vide ἄβαι.

ἀμπέχονον, ου, τὸ, quid, et unde dictum, vide Τῶμπέχονον. Theoc. Idyll. xv. 21.

ἄμπυξ, ἄμπυκος, ὄ, vel ἦ, reticulum muliebre, capitis ornamentum. Theoc. Idyll. i. 33. ἀσκητὰ πέπλω τε, καὶ ἄμπυκι, 'ornata peploque, et reticulo.' Varias hujus nominis significationes et ἔτυμολογίαν in vulgatis Lexicis vide.

ἀμπύκλαι, ὦν, αἶ, Laconici calceamenti genus, quod Julius Pollux, lib. vii. cap. 22. columna 388. lin. 11. ἀμπύκλαϊδας vocat,

et ab Amyclis urbe Laconica sic appellatas tradit. Suidas vero ait ἀμύκλας fuisse quoddam ornamentum, quod Empedocles in pedibus gestabat, et aëreas fuisse dicit has ἀμύκλας. Quas alii quidem aëreos calceos, alii vero crepidas aëreas vertunt. Theoc. Idyll. x. 35. καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέρωσιν ἀμύκλας, 'et novos [habens] in ambobus [pedibus] calceos amyclæos.'

ἀμυκλαῖσδεν, Dor. pro com. ἀμυκλαῖζειν, Amyclæice, id est, Laconice loqui. Amyclæa, id est, Laconica lingua loqui. Amyclæa enim erat urbs agri Laconici. Theoc. Idyll. xii. 13. χ' ὠμυκλαῖσδων, pro κε ὀ ἀμυκλαῖζων, ille, 'qui Amyclæa lingua loquitur.' 'Qui Laconice loquitur.' Hoc verbum in vulgatis Lexicis non legitur.

ἀμυχμὸς, ου, ὄ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Idem valet ac ἀμυχή, ἦς, ἦ. Quod in iis legitur, laceratio, vulnus. Utrumque derivatum ab ἀμύσσω, μ. ξω, π. ἤμυχα, unde ἀμυχή et ἀμυχμὸς π. ἤμυγμα, unde ἄμυγμα, et ἀμυγμὸς, idem. Ἀμύσσειν vero, pungere, laniare, lacerare. Dictum quasi αἰμύσσειν, cuentare, sanguine tingere, fœdare. Quod accidit iis, quorum corpus pungitur ac laceratur. Sublato i, tenui notatur. Eustathius ait proprie de carnibus dici. Theoc. Idyll. xxiv. 124. ξιφῶν τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν, 'ensiumque sustinere vulnera.' Verbum ἀμύσσειν habes Idyll. xxvii. 18. χεῖλος ἀμύξω, 'labrum laniabo.'

ἀμφαίνειν, poet. κατὰ συγκοπήν, pro com. ἀναφαίνειν, ostendere. Theoc. Idyll. xxiv. 12. ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὄμον, 'ille vero ostendit latum humerum.'

ἀμφιδέρχθης, 2. pers. singul. aor. 1. pass. neglecto syllabico augmento, pro ἀμφιδέρχθης, ab ἀμφιδέρκομαι, μ. ἀμφιδέρχομαι, etc. circumspicio. Simmias Rhodius in Securi: Τρίσμακαρ, ὃν σὺ θυμῷ ἴλαος ἀμφιδέρχθης. Τὸν ὄλβος ἀεὶ πνέει, 'ter beatus [est], quem tu animo propitia circumspexeris. Hunc felicitas semper spirat,' vel, circumspirat, ut sit simplex pro composito περιπνέει, vel ἀμφιπνέει. Sensus, huic felicitas semper aspirat, eumque suo flatu semper fovet. Vel est ὑπαλλαγή, ἀντὶ τοῦ, οὗτος ὄλβον ἀεὶ πνέει, 'hic felicitatem semper spirat, semper est felix, adeo ut felicitatem undique spirans redoleat.' Simile quiddam apud Horatium legitur Carminum lib. iv. Ode 3. 'Quem tu Melpomene semel Nascentem placido lumine videris,' &c.

ἀμφιδοκεῖν, poet. pro com. ἐπιτηρεῖν, observare capiendi causa. Vide simplex δοκεῖν in vulgatis Lexicis. Bion, Idyll. ii. 6. Vide Μετάλλμενος.

ἀμφίθυρος, ου, ὄ καὶ ἦ, com. Epithetum domus, quæ utrinque, id est, et ab ante-

riore et posteriore parte, januam et fores habet, sive quæ anticæ et posticæ fores habet. At ἀμφίθυρος θύρα, 'janua geminas habens fores.' Gallice, 'huis, ou porte a deux battans.' Apud Theoc. vero Idyll. xiv. 42. ἀμφίθυρος, καὶ δικλὶς eodem loco συνωνύμως, subauditio tamen substantivo nomine θύρα, poni videntur. Vel neutro genere sumendum ἀμφίθυρον pro simplici θύρα. Quid autem hoc sibi velit, statim subjicitur, καὶ δικλὶς. Quare τὸ δικλὶς præcedentis vocis quandam interpretationem habebit. Ἀμφίθυρον, καὶ δικλὶς, ἐν διὰ δυοῖν, ἀντὶ τῶν ἀπλῶν, ἀμφίθυρος θύρα τί δὲ τοῦτο; δικλὶς θύρα ταυτολογία. Quod ab Eustathio confirmatur, quum dicit, Δικλίδες θύραι, αἱ δίθυροι, καὶ διχόθεν κλειόμεναι, ἀπὸ τοῦ κλειῖς, ἢ κλειῶ, ἀποβολῆ τοῦ ε. Ovid. ii. Metam. 15. 'argenti bifores radiabant limine valvæ.' Theoc. Idyll. et ver. supra scripto, ἰθὺ δὲ ἀμφίθυρον, καὶ δικλίδος, ἢ πόδες ἄγον, 'recta per biforem januam, et [per fores] bifores, quo pedes [ipsam] ducebant.' Vel, 'recta per januam, et bifores,' pro, per bifores fores; vel, 'recta per portam, geminasque fores, quo pedes [eam] ducebant.'

ἀμφίκλυστος, ου, ὄ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. ὃ ἀμφοτέρωθεν, ἢ πάντοθεν κλυστὸς, καὶ κλυζόμενος. Epithetum loci, qui vel utrinque tantum, vel etiam undique aquis alluitur. Circumfluius [Pro quo συνωνύμως dicitur et ἀμφίβρυντος, et ἀμφύρυντος. Pindarus Isthm. Ode i. 152. P.]. In Ara Simmiæ, 15. ἐν ἀμφικλύστω, vertitur, 'in insula.' Quamobrem hoc substantive sumetur, si vulgata interpretationem sequamur. Sed longe probabilius, si dicas nomen substantivum νήσω, jam subaudiri; id est, 'in circumflua [insula].' Lemnum autem intellige, de qua ibi verba fiunt. Vide ἐπιθετα ἀντὶ τῶν ὑπαρκεικῶν.

ἀμφιμάτριος, ω, ὄ καὶ ἄ, Doric. pro com. poet. ἀμφιμήτριος, ου, ὄ καὶ ἦ, ὄ ἀμφὶ τῇ μήτρᾳ, ὃ ἐν τῇ μήτρᾳ ὄν, 'qui est in matrice, sive utero.' In Ovo Simmiæ Rhodii pag. 388. F. Λίγεια μὲν ἐ' ἀμφιμάτριος ὤδῃς ἀγνᾶς ἀηδόνας, 'Canorus quidem vel in utero partus castæ lusciniæ.'

ἀμφίπαλτος, ου, ὄ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod in Ovo Simmiæ Rhodii legitur, et ab Interprete Latino vertitur, undique peltis densus. p. 388. κατὰ ῥύθμιον ἴχνος τιθήνας καὶ τῶν ὁμοθύμων ἀμφίπαλτον, ἀψ' οὐδ' ἂν θῆς ἐν κόλποις, δεξαμένα πικνύτητα. Lat. Interp. 'juxta concinnum vestigium matris, et sociarum undique peltis denso, facile ne posueris in gremio, admissio comitatu.' Hic τιθήναν Δωρικῶς τὴν κοινῶς τιθήνην, καὶ τροφὸν, ipsam matrem vocat, quæ liberorum suorum est nutrix. ἀμφί-

παλτον νερο πυκνότητα, frequentem comitatum, qui peltis undique cingit aliquem. Quam interpretationem si quis admittat, dicit *Δωρικῶς τὸ εἰς α* mutatum, pro communi ἀμφίπελτον. πέλτη enim, non autem πάλη, dicitur id scuti genus, quod et Latine pelta, Græca voce servata, nominatur. Unde Virgil. *Æneid.* lib. i. 127. 'Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis Penthesilea furens.' Consule Eustath. et Magnum *Etymol.* Sed fortasse longe simplicius atque commodius fuerit si τῶν δημοθίμων ἀμφίπαλτον πυκνότητα nunc appellari dicas τὸν πυκνόν, καὶ πολλὸν χορὸν τῶν δημοφρόνων ἀκολουθῶν τὸν ἀμφὶ τὴν Ἀρτεμιὺν παλλόμενον, καὶ ἀλλόμενον; id est, 'densum, et multum, magnumque chorum concordium sociarum, qui circa Dianam vibrabatur, et saltabat,' aut 'saltantium instar concitato motu ferebatur circa Dianæ latus.' Quod a Poeta *Æneid.* lib. i. pag. 127. carminibus elegantissimis describitur: 'Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi Exercet Diana choros: quam mille secute Hinc atque illinc glomerantur Oreades.' Illa pharetram Fert humero, gradiensque Deas supereminet omnes.'

ἀμφιπολέω, ᾧ, poeticum, circumeo, circumversor, lustror, pererō, perlustror. Theoc. *Idyll.* i. 124. εἶτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μενάλων, 'sive tu obambulas magnam Menalum,' vel pererras, vel perlustras. Hoc verbum in vulgatis Græcolatinis Lexicis scriptum quidem legitur; sed nullius auctoritate confirmatur. Vide ἀμφίπολος, et simplex πολέω, ᾧ, apud Eustathium.

ἀμφοτέρως, Dor. pro com. ἀμφοτέρους. Theoc. *Idyll.* xi. 70. πῶδας ἀμφοτέρως μεῦ, 'pedes ambos meos.'

ἀμφώης, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἀμφῶες. Nomen, quod in vulgatis quidem Lexicis extat, sed nullius auctoritate confirmatur. Duas aures, vel ansas habens. Utrunque auritum, vel ausatum. Epithetum est vasis, geminas ansas habentis. Theoc. *Idyll.* i. 28. κισσύβιον ἀμφῶες appellat poculum ex hederâ factum, et geminas ansas habens. Vide Suidam in voce ἀμφῶες. Pro eodem unico vocabulo συνανώμας dicitur ἔμφωσις. Eustath. ἔμφωσις ἐύλινον ποτήριον χρήσιμον τοῖς ἀμέλγουσιν, ὅτι παρὰ τὸ ἔμφωτον εἶναι, οὕτω λέγεται. Idem ἀμφώτιδες ἐλέγοντο, ἃς περὶ τὰ ὄψα εἶχον οἱ παλαισταί, καὶ εἶδος ἐκπώματος ὀμωνώμας.

ἄμων, Dor. pro com. ἡμῶν, nostri, vel nostrum. Genit. plur. pronominis ἐγῶ. Theoc. *Idyll.* ii. 158. ἄμων δὲ λέλασται; 'nostri vero oblitus est?' et *Idyll.* viii. 25. τίς ἐπάκοος ἔσσειται ἄμων; 'quis auditor erit
Lex. Doric.

nostrum?' *Idyll.* xv. 94. ἃς ἄμων καρτερὸς εἶη, 'qui nobis imperet.' Vide καρτερὸν εἶναι.

αν, et ἄν Dorica terminatio genitivi pluralis nominum, tam adjectivorum, quam substantivorum, in αν, vel ἄν communiter desinentium. Hoc autem in variis declinationibus, mutato ω in α. Vide α Dorice, pro communi ω, ubi declinationes ordine describuntur, et exemplis illustrantur. Theoc. *Idyll.* i. 12. τῶν Νυμφᾶν, pro τῶν Νυμφῶν. Idem eod. *Idyll.* 22. τῶν Κρανιάδων, pro τῶν Κρηναῖδων. 140. Μοιρᾶν, pro Μοιρῶν. 150. ὠρᾶν, pro ὠρῶν. *Idyll.* v. 148. et *Idyll.* viii. 49. τῶν αἰγᾶν, pro τῶν αἰγῶν, a recto αἶγες. *Idyll.* vii. 37. Μουσᾶν, pro Μουσῶν. 84. μελισσᾶν, pro μελισσῶν. *Idyll.* x. 14. θυρᾶν, pro θυρῶν. *Idyll.* xiii. 18. πασᾶν, pro πασῶν. 22. κυναεᾶν, pro κυναεῶν. *Idyll.* xviii. 4. Λακανᾶν, pro Λακαινῶν.

αν terminatio Bœotica tertiæ personæ plur. perfecti act. communiter in asi desinentis. Ut τέτυφαν, pro τετύφασι: πέφρικαν, pro πεφρίκασι. Canin. 192. Vide ἔγνωκαν.

ἄν, Æol. Dor. et poet. κατ' ἀποκοπήν, pro ἀνά, in, circa. Theoc. *Idyll.* xxv. 15. Μηνίον ἄν μέγα τίφος, 'Menii circa ampla loca palustris,' vel, 'Menii circa magnam paludem.' Apud Apollonium Rhodium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. i. pag. 7. v. 127. unica voce legitur ἀμμέγα. Vide Τίφος.

ἀνά, præpositio Dorice, et poetice, cum accusativo pro communi κατά, in, per. Theoc. *Idyll.* i. 48. ἀν' ὄρχως, pro ἀν' ὄρχους, 'per vitium ordines.' 83. Πᾶσαν ἀνά κρᾶναν, 'Omnem per fontem,' vel, 'Omnes per fontes.' 115. ᾧ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἔρκτοι, 'o in montibus lustra habentes urci.' 116. ἀν' ὕλαν, 'in sylva,' ἀνὰ δρυμῶς, 'in lucis.' Et *Idyll.* ii. 13. ἀνὰ τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἶμα, 'perque sepulchra, et atrum sanguinem.' 35. ἀνὰ πτόλιν, 'per urbem.' 49. ἀν' ὄρεα, 'per montes.'

ἄναβος, ω, ὁ καὶ ἄ, Dor. pro com. ἀνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, impubes, vel impubis, is, impuber, impuberis, qui ad pubertatem nondum pervenit. Theoc. *Idyll.* v. 87. καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει, 'et impubem in floribus puerum inquinat.' *Idyll.* viii. 3. ἔμφω ἀνάβω, 'ambo impuberes.'

ἀνάθρεμμα, τος, τὸ, poet. nomen, quod idem valet ac τὸ θρέμμα, τος. Sed hoc quidem in vulgatis Lexicis reperitur, illud vero nequaquam. Alumnus. Theoc. *Idyll.* xxiii. 19. ἀνάθρεμμα λεαίνας, '[o] alumne leaenæ.'

ἀνάκοος, ω, ὁ, Dor. pro com. poet. ἀνήκοος, ου, ὁ. Proprie sic vocatur qui aliquid non audivit, ac proinde non percipit, nec

didicit: μετ'ωνυμικῶς accipitur pro imperito, et rerum ignaro. Interdum pro eo, de quo nihil auditur, et cuius nomen est ignotum ac obscurum. Moschus Idyll. iii. 104. *ὄππότε πρῶτα θάναμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλα* Εὐδομος εὐ μάλα μακρὸν, ἀτέρμονα, νήγρετον ὕπνον, 'ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava Dormimus valde longum, infinitum, inexcitabilem somnum.' Possumus tamen commode, nunc saltem, ἀνάκοι vertere, sine auditu, id est, sensus omnis expertes. Nam mortuorum corpora nihil audiunt, omnique sensu carent. Catullus autem Epig. iii. ad Lesbiam scribens, huc videtur allusisse, quum ita canit, 'Soles occidere, et redire possunt: Nobis quum semel occidit brevis lux, Nox est perpetua una dormienda.' Virgilius vero *Æn.* lib. x. pag. 380. idem his verbis feliciter expressit, 'Olli dura quies oculos, et ferreus urget Somnus, in æternam clauduntur lumina noctem.' Hic τὸ θάναμες Dorice positum pro com. θάναμες, quod est aor. 2. act. a θνήσκω, et εὐδομες, pro εὐδομεν, ab εὔδα.

ἀνάλιπος, ου, ὁ καὶ ἦ, nomen Theocriticum, et poeticum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur: sed pro eo communiter forinatum ἀνήλιπος; ου. Legitur, et vertitur ἀνυπόδητος, discalceatus, sine calceis, non calceatus. Componitur ex a privante particula, et nomine ἥλιψ, ἥλιπος, calceus; suavitatis vero causa τὸ ν insertum: ἥλιψ autem significat ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα calceus enim pedem involvit, suaque materia circumvoluta tegit. Suidas: ἀνήλιπος, ὁ ἀνυπόδητος. Magnum Etymologicum consule in voce ἀνήλιπος, ubi docetur et sine a νήλιπος dici, quasi ἀνήλιφός τις ὢν, &c. Idem in voce Νήλιπος. Νήλιπος, ὁ ἀνυπόδητος, κατὰ στέρησιν τοῦ νη. καὶ νήλιποι, ἀνυπόδητοι. συνήρηται ἀπὸ τοῦ νηλίποδος. Soph. in *Œdipo* Colonæo 283. κατ' ἀγρίαν ὕλην ἕσιτος, νηλίπους τ' ἀλωμένη. Schol. Græcus: νηλίπους, ἀνυπόδητος. Vide ἥλιψ in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ubi nec vocis huius certum genus indicatur, nec ullius auctoris ullum exemplum affertur, quod calcei significationem confirmet. Quare Magnum Etymolog. et Soph. Scholiasten sequi præstat, quorum sententia probabilior videtur. Theoc. Idyll. iv. 56. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπει, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε, 'In montem quum vadis, ne discalceatus, [vel, sine calceis] vade. Batte.'

ἀναμετρήσασθαι λόχον, poeticum loquendi genus, pro quo συνωνύμως dicitur Ἴζειν λόχον, disponere insidias, insidias locare, collocare, struere, facere, moliri. Qui enim aliquos in aliquo loco collocant, ad aliquem insidiis excipiendum, ii locum ipsum, in quo milites collocantur, quodam-

modo metri videntur. Theoc. Idyll. xxiv. 125. Κοσμήσαι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι, 'instruereque aciem, insidiasque disponere.'

ἀνάνυτα, Dor. pro com. ἀνήνυτα, hocque pro ἀνηνύτως ἤγουν ἀναφελῶς imperfecta, inutilia, pro inutiliter, irrito conatu, frustra. Compositum vocabulum ex a privante particula, et verbo ἀνύτω, quod ab ἀνώ, quod ab ἄνω deducitur: perficio, conficio. In compositione, suavitatis gratia ν inseritur, ne geminum a concurrat, et a in η mutatur communiter, quod in a postea Dorice convertitur. Theoc. Idyll. xv. 87. ἀνήνυτα κατ'ίλλουσαι, 'inutiliter [inaniter] garrientes.'

Ἀνάπω, Doric. pro com. Ἀνάπου, a recto Ἀναπος, quod est Siculi fluvii nomen. Theoc. Idyll. i. 12. Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῦ μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω, 'Non enim tuus fluvii magnum fluxum habebatis Anapi.' Idyll. vii. 151. τὸν ποκ' Ἀνάπω, pro τὸν ποτ' ἐπὶ Ἀνάπου, τοῦτέστι παρὰ τῷ Ἀνάπῳ, id est, ad Anapum.

ἀνάριστος, ου, ὁ, com. ὁ ἄνευ ἀρίστου ὢν, ὁ μῆπω ἀριστήσας, qui est sine prandio, qui nondum est pransus, impransus. Theoc. Idyll. xv. 147. ἀνάριστος Διοκλείδας, 'impransus [est] Diocledes.'

ἀναβρήξαι Νείκος, poeticum loquendi genus, q. d. rumpere contentionem, vel prælium, pro, per contentionem ad prælium prorumpere. Qua de re plurib. in nostris in Theocritum commentariis. Theoc. Idyll. xxii. 172. Νείκος ἀναβρήξαντες ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι, 'prælium committentes anceps, odia dirimere,' vel, 'commissio ancipiti prælio odiosas controversias dirimere.'

ἀνάριστος, poeticum, inimicus, infensus, hostis, inhumanus, crudelis. Componitur autem ex a particula privante, et verbo ἄρω, μ. ἀρῶ communiter, *Æolice* ἄρσω, ἄρω. a. com. ἦρα, *Æol.* ἦρσα, π. ἦρκα, π. π. ἦρμαι, ἦρσαι, ἦρται. unde verbalia, de quibus vulgata Græcolatina Lexica. ἄρω vero, apto, adapto, concinno. Suavitatis autem causa, ne geminum a concurrat insuavius, ν insertum. Theoc. Idyll. ii. 6. Οὐδὲ θύρας ἔβραξεν ἀνάριστος, 'Neque fores pulsavit crudelis.' Ἀνάριστος Χθυμαρης, et θυμήρης. ὁ τῷ θυμῷ, τοῦτέστι ψυχῇ ἀραρῶς, καὶ ἀρέσκων, id est, qui animo est aptus, placens, iucundus, gratus, amicus. Idem Theoc. Idyll. xvii. 101. Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσιν ἀνάριστος Αἰγυπτίησιν, 'Armatus in armenta *Ægyptia* [fecit impetum] inimicus [hostis, hostili animo].'

ἀνάστατος, ω, ὁ καὶ ἦ, Dor. pro com. ἀνήσσητος, ἤγουν ἀνίκητος, invictus, non victus. Compositum est ex a privativa particula, et nomine verbali ἡσσητός, ἦ, ὢν,

victus, a, um. Quod ab ἡσσάω, ᾧ, formatur, id est, clade afficit, vinco, supero. Hoc ab ἡσσα, sive ἡτα, ης, ἡ, clades, quam quis accipit, aut aliis infert: calamitas, praelium adversum, victoria, tam activa, quam passiva. Nam et illam significat, qua vincimus hostem, et illam, qua vincimur ab hoste. Sed propter compositionem accentus priorem sedem mutat, et in alteram migrat. Suavitatis vero causa, ne geminum a concurrat, insertum est *v.* Theoc. Idyll. vi. 46. Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσει δ' ἐγένοντο, 'Neuter tamen [alterum] vicit: sed invicti fuerunt [ambo].'

ἀνάσσεισθαι τι, poetic. locutio, pro ἀνάσσεισθαι, καὶ ἐρχεσθαι ὑπὸ τινος, ab aliquo regi, alicujus imperio parere, in alicujus ditione, ac potestate esse. Theoc. Idyll. xvii. 92. Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ, 'Et fluvii resonantes imperio Ptolemæi parent.'

ἀνάσσαν, Dorice pro communi, sed poetico, ἀνήσαν, acclamarunt, exclamarunt, clamorem sustulerunt. Est autem aor. 1. act. 3. person. plur. ab ἀναῖω, μ. ἀναῖσω, ἀόρ. a. com. ἀνήσσα, Dorice vero non neglecto augmento temporali, sed verso η in α longum, ἀνάσσα. Componitur ex præpos. ἀνά, et verbo poetico ἀνω, quod κατὰ διάλωσιν ἐκ τοῦ αἴω, τὸ φωνῶ, formatum. Varias τοῦ αἴων significationes apud Eustathium vide. ἀναῖω idem ac ἀναβοῶ. Theoc. Idyll. iv. 37. Μακρὸν ἀνάσσαν, 'magnum clamorem sustulerunt,' vel, 'eminus acclamarunt.' Ut τὸ μακρὸν sumatur ἀπὸ τοῦ μακρόθεν, ἤγουν πόρρωθεν. Ideo alter Lat. interpres vertit, 'procul acclamarunt.'

ἀναΐξας, in vulgatis Græcolatin. Lex. scribitur, ἀναΐξας, erumpens, festinans. Mendum, pro ἀναΐξας. Sed nullus locus notatur. Videtur tamen ille intelligi, qui in Ara Simmiæ, vs. 12. legitur, εἶξεν ἀναΐξας. Sed hæc scriptura mendo caret. Nam τὸ εἶξεν Dorice dictum, pro communi ἤϊξεν, exiliit, ab αἶσσω, μ. ξω. Illud vero ἀναΐξας est participium aor. 1. act. ab ἀναΐω, quod compositum ex præpos. ἀνά (quæ in compositis interdum ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄνω, ut ἀναβοῶ, clamorem in altum tollo, pro quo apud poetas (ut hic) συναντῶνως dicitur ἀναΐω) et verbo poet. αἶω, καὶ διαλύσει αἶω, μ. κοινῶς μὲν, αἶσσω, Δωρικῶς δὲ, αἶξω, ἀόρ. a. ἤϊξα, καὶ Δωρικῶς εἶξα, as, &c. Vide ξ pro σ in futuris Doricis.

ἀναφυσῶ, ἀπὸ τοῦ ἀναφυσήσω, κατὰ χρόνον ἐναλλαγῆν. Theoc. Idyll. xii. 24. Vide ψεύδα ῥινός.

ἀγνοή, poet. et Dor. κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ ἀναγνοή formatum. Est autem aor. 2. act. ab ἀναγνώσκω, de quo Grammatici in

verbo γινώσκω, sive γιγνώσκω. Leg. Theoc. Idyll. xviii. 18.

ἄνθηρα, ὡν, τὰ, Doricum vocabulum, pro communi ἄνθη, flores; unde etiam nomen hoc θ in δ mutato deductum videtur, quasi dicas ἄνθηρα. Ut autem discrimen statueretur inter adjectivum ἄνθηρὰ, (id est, florida, quod in numero plurali neutrius generis sæpe legitur,) et nomen substantivum, quod flores significat, hoc 'quidem προπαροξυτονεῖται, illud vero ὀξετονεῖται. Cætera τῶν ἀνθῆρων significationes apud Eustathium, Suidam, Jul. Pollucem, et Magnum Etymologicum vide. Theoc. Idyll. v. 93. Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα φαρ' αἰμασιὰσι πεφύκει, 'Cum ros, quarum flores apud sepos nascuntur.'

ἀνδρείος, ον, ὁ, poet. pro com. ἀνδρείος, unde ἀνδρείος διαλύσει formatum. Theoc. Idyll. xxviii. 10. ἀνδρείοις πέπλοις, pro ἀνδρείοις πέπλοις, 'virilibus vestibus' [ἄρτα, congrua, convenientia, vel ad viriles vestes spectantia, sive pertinentia].

ἀνδρῖον, ον, τὸ, commun. homuncio, parvus homo, parvus vir. Theoc. Idyll. v. 40. ᾧ φθορον τὸ, καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρῖον αὐτῶς; 'o invade tu, et turpis homuncio nullius usus?'

ἀνδριστὶ, poet. vocabulum pro commun. ἀνδρῶν δίκην, ἢ ἀνδρῶν τρόπον, virorum more. Vulgata Græcolatina Lexica vertunt, viriliter, et Aristoplani tribuunt, nullum tamen locum citant. Quamobrem idem hoc valeret ac τὸ ἀνδρείως, quod commune. Theoc. Idyll. xviii. 23. Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λαιοῖσι, 'Uncitis virorum more apud Eurotæ lavacra.'

ἀνδροβόρος, ὠτος, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat, quæ viros vorat. Epithetum viri bellicosus, qui suis armis, telisque viros interficit, et quodammodo vorat, dum eos ex hominum conspectu tollit. Pro eodem dicitur a poetis ἀνδροβόρος, ον, ὁ. Illud quidem παρὰ τὸ ἄνδρας βρώσκειν, καὶ κατεσθῆιν. Hoc vero παρὰ τὸ ἄνδρας βορῶν, unde Lat. vorare. In Ara Simmiæ, 17.

ἀνδροθέα Ἀθάνα, in Σιμμίᾳ Rhodii Securὶ Δωρικῶς, καὶ ποιητικῶς, ἢ ἀλκιμωτάτῃ Ἀθήνῃ, fortissima Minerva, vocatur, pag. 416. 1.

ἀνεγρόμενος, η, ον, Poet. κατὰ συγκοπήν formatum ἐκ τοῦ ἀνεγειρόμενος, η, ον, excitatus, experefactus, surgens, qui surrexit. Theoc. Idyll. xxvii. 68. χ' ἢ μὲν ἀνεγρομένη, 'et illa quidem excitata.' Vel, 'et illa quidem surgens' [vel, 'cum surrexisset'].

ἀνεῖσαι, particip. aor. 2. act. f. g. ab ἀνίημι, μ. ἀνήσω, ἀόρ. a. ἀνήκα, ἀόρ. β. ἀνήην, ἀνής, ἀνή, inusitatus, infinit. ἀνεῖναι, usitatum; participia, ἀνεῖς, ἀνεῖσα, ἀνέην.

Consulte Grammaticos, et vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xv. 134. ἐπὶ σφύρα κόλπῳ ἀνείσαι, 'ad talos veste demissa.'

ἀνέκραγον, es, e, poet. Est autem aor. 2. act. ab ἀνακράζω, μ. ξω, vociferor, exclamo. Theoc. Idyll. xxvi. 12. ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα, 'exclamavit horribiliter [irsum] conspicata.'

ἀνέλπιστος, ὁ καὶ ἦ, comm. desperatus, is de quo nulla spes amplius superest, expers omnis spei. Theoc. Idyll. iv. 42. ἐλπιδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες, 'spes [sunt] in vivis, desperati vero [sunt] mortui.'

ἀνεύεικατο, poet. 3. person. singul. aor. 1. med. ab ἀνεύεικω poet. inusitato, pro com. ἀναφέρω. De quo Grammatici. Theoc. Idyll. xxiii. 18. ἀνεύεικατο φωνὰν, 'emisit vocem.' Metri vero causa neglectum est augmentum temporale, pro ἀννεύεικατο.

ἀνέξοδος, ου, ὁ καὶ ἦ, ὁ ἀνεξέξοδος. Proprie dicitur de loco, qui nullum habet exitum, unde non possūmus exire. Theoc. Idyll. xii. 19. ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα, 'exitu carentem apud Acherontem,' id est, unde redire non datur ad superos. Sic et Catullus de inferorum tenebris, Epig. iii. canit, 'Qui nunc it per iter tenebrosos Illuc, unde negant redire quenquam.'

ἀνέραστος, ου, ὁ καὶ ἦ, commune quidem nomen: sed significatio minime communis: interdum enim non passive, pro inamabili, aut non amato; sed active sumitur, pro non amante, et eo, qui est ab amore alienus; ὁ μὴ ἐρώων, 'qui non amat.' Moschus Idyll. vi. 7. Ταῦτα λέγω πάνιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνέραστοις, Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἦν, ἦν φιλέετε, φιλήσθε, 'Hæc [ego] narro omnibus ab amore alienis documenta, Diligite amantes, ut, si [quos] ametis, [ab illis vicissim] amemini.' De huiusmodi nominum terminatione passiva, et significatione activa consule nostrum Græcolatinum Ionicum Lexicum in voce ἄκριτος. Item δρόματα πολλὰ εἰς κτος, καὶ τος desinentia. Item Bion Idyll. iv. 3. Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχὰν τις ἐξω ἀνέραστον ὀπηθῆ, 'Et si quis quidem ænium habens ab amore alienum [cas] sequatur.' ψυχὰν ἀνέραστον ἄξ5. ἦν δὲ νόον τῷ Ἐρωτὶ δονέμενος.

ἀνέστα, Dor. pro com. ἀνέστη, hoc vero ἀναρθάθη, erectus est, rectus stetit. Theoc. Idyll. xv. 53.

ἀνεχοίμαν, Doric. pro com. ἀνεχοίμην, sustinerem, ferrem, tolerarem. Theoc. Idyll. xi. 52. Καίθμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν, 'cremari autem a te vel animam [meam] ferrem [paterer].'

ἀνή, 3. person. singul. subjunctivi modi, aor. 2. act. ab ἀνίημι, dimitto; μ. ἀνήσω,

ἀόρ. β. ἀνήν, ἀνής, ἀνή, sine i subscripto sub η. sed in subjunct. subscribitur hoc modo, ἐάν ἀνῶ, ἀνής, ἀνή. Theoc. Idyll. xi. 23. ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνή με, 'quum dulcis somnus dimiserit me.'

ἀνήλατο, 3. person. singul. aor. 1. medii, ab ἀνάλλομαι, μ. ἀναλοῦμαι, ἀόρ. α. μ. ἀνηλάμην, ἀνήλω, ἀνήλατο. Theoc. Idyll. viii. 88. ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο, καὶ πλατάγησε.

ἀνήνηται, 3. pers. singul. subjunct. aor. 1. medii ab ἀναίνομαι, fu. ἀνανοῦμαι, aor. 1. med. ἀνηνάμην, ω, ατο, subjunct. ἐάν ἀνήνωμαι, ἀνήνη, ἀνήνηται. Sunt tamen, qui τὸ ι in priore η minime subscribendum censeant, quod tunc aor. 1. fu. med. ἀνανοῦμαι formari tradunt, ubi nullum est ι, nisi in fine, vel ab act. inusitato ἀνανῶ, in quo nullum est ι. Hoc vero ab ἀναίνω. Consule Magnum Etymologicum, p. 101. 19. ubi varias hujus verbi ἔτυμολογίας videbis. Sic etiam scribendum aiunt αἶρω, ἀρῶ, ἦρα, ἦρα, sine ι, non autem ἦρα, nec ἦρα. Quam sententiam sequitur et doctissimus Caninius in suis Hellenismis, pag. 90. in diphthongo η. Quod patet ex participio ἔρατος, ἔρατος, quod nullum habet ι. Nam si res aliter haberet, in ipso quoque participio τὸ ι resumendum esset, quemadmodum fit in αἰτέω, αἰτῶ, fu. αἰτήσω, aor. 1. ἤτησα, part. αἰτήσας. Cur enim hoc participium habet ι? quia ι est in ejus futuro, unde aor. 1. est formatus. Sic etiam φαίνω, φανῶ, ἔφην, πέφην, sine ι. Hac tamen in re multi vel aliqui peritissimi viri passim falluntur, ut et Lascaris lib. i. 113. et alii non obscuri nominis scriptores. Hoc in vulgatis Græcorum auctororum voluminibus facile deprehendas. Qui vero τὸ ι in his verborum temporibus, modisque subscribendum censent, hoc fieri tradunt, ut ipsius thematis origo melius agnoscatur. Ego tamen, hac saltem in parte, Caninii sententiam sequi malle, si mihi libera eligendi optio daretur. Sed quisque sua fruatur iudicii libertate. ἀναίνεσθαι autem (ut docet Eustathius) τὸ μὴ αἰνεῖν, ὅ ἐστι συγκατατίθεσθαι, παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν. καὶ ἀναίνεσθαι, τὸ ἀποφάσκειν, καὶ παραιτεῖσθαι, id est, 'ἀναίνεσθαι significat non laudare, non comprobare, hoc est, non consentire; deducitur ab αἶνος, quod consensum, et assensum indicat, quo quis cum aliquo consentit, ac ei assentitur. Item ἀναίνεσθαι significat negare, recusare, deprecari, nolle aliquid in alicujus gratiam dicere, vel facere; μεταφορικῶς, aliquid aversari.' Theoc. Idyll. xxv. 6. Εἶκεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὀδίτην, 'Si quis via valde indigentem aversetur viatorem;' id est, 'Si quis viatori, quem itinere facien-

di magna necessitas urget, vlam quærenti, vlam indicare nolit: at eum aueretur. Vide Ζαχρείος.

ἀνηρώτευν est tertia persona pluralis imperfecti, Ionice, et Dorice formata, pro communi formatione ἀνηρώτων, ου diphthongo in ευ mutata. Deducitur autem ab ἀνερωτώ, ω, Ionic. et Doric. pro communi ἀνερωτάω, ω, interrogo, inquirō. Dores enim, ut et Iones, sæpe verba contracta secundæ conjugationis in άω communiter desinentia, ad primam revocant, et per έω efferunt, atque contrahunt, ut communiter in verbo πιποιέω, ω, videmus. Plerumque tamen diphthongum ου, quæ per contractionem ex εο fit, in ευ mutant, ut hic habemus in verbo ἀνηρώτευν, quod ex ἀνηρώτεον, ουν, est formatum. Vide έω. Ion. et Dor. terminatio. Theoc. Idyll. i. 81. Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν, 'Omnes interrogabant quod malum passus fuisset,' id est, 'quærebant quid mali ei accidisset.'

ἀνήσειν, infinitivus futuri verbi ἀνίημι, μ. ἀνήσω, de quo Grammatici: dimitto; quod Barbari dicunt relinquere ire. Gallice, 'laisser aller,' 'quitter.' Theoc. Idyll. i. 50. Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν φατί, 'Omnem dolum struens, illum puellum non prius [se] dimissuram ait;' id est, 'Ait se non ante recessuram ab illo, quam,' etc.

ἀνθέρει, κοσ, ό, poeticum, pro quo συνωνύμως dicitur et ἀνθέρικος, ου, ό. Suidas: ἀνθέρικος, αἱ τῶν σταχίων προβολαί, τὰ ἄκρα. 'Hρόδοτος δὲ [ἐν τῷ δ. 179. 4.] τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων, εἰσὶ δὲ ἄβραστοι, ἢ ἀνθέρικων, ἀνθέρων, ἢ λαμπρῶν. Consule Eustathium, et vulgata Græcolatina Lexica, Hesychium, et Theoc. Græc. Schol. Unde patet quamnam sint hujus nominis significaciones. Theoc. Idyll. i. 52. pro culmo, frumentique calamo a radice ad summam usque spicam exprorecto, sumit. Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθέρικεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, 'At ille ex culmis pulcræ nectit locustis capiendis decipulam.' Homerus Iliad. v. 743. 1. accipit pro spicam summatisibus. ἄκρον ἐπ' ἀνθέρικων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων, 'per summum spicarum fructum currebant neque frangebant [eum].'. Quem locum Virg. Æn. vii. 301. videtur imitatus, ubi de Camilla dicit, 'Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas.'

ἀνθετο, poet. κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνέθετο, 3. pers. singul. aorist. 2. med. ab ἀνατίθημι. Theoc. in Epig. 250. M. ἄνθετο Πανὼ τάδε, 'dedicavit Pani hæc.'

ἀνθεύσαν, Dor. pro com. ἀνθοῦσαν, par-

ticipium præ. temp. f. g. accus. casus, num. sing. ab ἀνθέω, ω, 'floreo.' Theoc. Idyll. v. 56. καὶ γλάχων' ἀνθεύσαν, et pulegium florens.'

ἀνθοδόκος, ου, ό, poeticum epithetum canistri, quod flores recipit. παρὰ τὸ ἀνθη δέχεσθαι: sed Ionice τὸ χ in κ versum. Moschus Idyll. ii. 34. ἀνθοδόκον τάλαρον, 'flores recipientem calathum.'

ἀνία, as, ἦ, com. dolor, cruciatus. Theoc. Idyll. ii. 39. ἃ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἐνδοσθεν ἀνία, 'ille vero meus non silet intra pectora dolor.'

ἀνιασθῆ, 3. pers. sing. aorist. 1. pass. poet. ab ἀνιάζω, μ. σω, quod ab ἀνιάω, ω, inserto ζ formatum. Unde pass. ἀνιάζομαι pro com. ἀνιῶμαι, crucior, vexor, tristor. Theoc. Idyll. xi. 71. ὡς ἀνιασθῆ, ἐπεὶ κήγων ἀνιῶμαι, 'ut crucietur, quia et ego crucior.'

ἀνιάω, ω, com. dolore afficio, crucio, vexo. Theoc. Idyll. ii. 23. Δέλφισ ἐμ' ἀνιάσεν, pro ἠνίησεν. Quod factum utroque η in a Dorice verso.

ἀνούατος, ου, ό καὶ ἦ, poet. ὁ ἀνεὺ οὔατος, εἴτε ὄπτος, καὶ ὄπτων, qui est sine auribus, qui nullas habet aures. Vocabulum hoc in vulgatis Lexicis non reperitur. Compositum autem ex a privativa particula, et nomine τὸ οὔα, οὔατος, pro quo τὸ οὔς, et Dor. ὄς, ὄπτος, unde plur. τὰ ὄτα, τῶν ὄτων, etiam in oratione soluta dicitur. Etymologiam hujus vocis in vulg. Lex. vide Theoc. in Epig. 252. 3. ἀνοῦατον ξόανον vocat statuum auribus carentem. τὸ ν suavitatis causa insertum.

ἀνίκα, Dorice, pro communi ἠνίκα, quando, quum. Theoc. Idyll. ii. 147. σήμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐράνον ἔτρεχον ἵπποι, 'hodie, quando in cælum currebant,' i. cursu ascendebant equi. Idyll. v. 11. ἀνίκα ἔθυσσε, 'quando sacrificavit.' 41. ἀνίκα ἐπόγυζόντῃ, 'quum te nates ferirem,' i. quum tibi, vel tuas nates ferirem. Gallice nelius, 'quand je te fessoie.' Vide πυγίξιν. Idyll. xi. 25. ἀνίκα πρᾶτον, 'quum primum.' Idyll. vi. 21. τὸ ποίμνιον ἀνίκα ἔβαλλε, 'gregem quum petebat.' Idyll. vii. 1. ἦς χρόνος ἀνίκα ἐγῶ, 'erat tempus quum ego.' 22. ἀνίκα δὴ καὶ σαῖρος ἐφ' αἰμασσιαῖσι καθεύδει, 'quum jam et lacertus in sepibus dormit.' Idyll. xxiii. 30. μαραινεται ἀνίκα πίπτη, 'tabescit quum cædit.' 31. τάκεται ἀνίκα παχθῆ, 'liquefit quum concreverit.' 34. ἀνίκα τὰν κραδίαν, etc.

ἀνίκατος, ω, ό καὶ ἃ, Dor. pro com. ἀνίκητος, ου, ό καὶ ἦ, invictus. Theoc. Idyll. xxii. 111. ἀνίκατος Πολυδεύκης, 'invictus Pollux.'

ἀνίστα, Dor. pro com. ἀνάστηθι, surge. Quod est imper. aor. 2. act. τοῦ ἀνίστημι.

De quo vide simplex Ἰστημι in vulgatis Grammaticis. Primum autem in ἀνάστη-θι fit συγκοπή, ἀνάστηθι, deinde τὸ η in a Dor. mutatur, postremo, Poet. Ion. Dor. et Æol. fit ἀποκοπή τῆς θι συλλαβῆς. Theoc. Idyll. xxiv. 36. ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι, 'surge, nec pedibus.' 50. ἄνστατε, προ ἀνάστητε. ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες, 'surgite famuli operum patientes.'

ἄνσταθι, Dor. pro com. ἀνάστηθι, vide ἄνστα, surge. Theoc. Idyll. xxiv. 35. ἄνσταθ' Ἀμφιτρώων, 'surge Amphitruo.'

ἀνταμείβετο, Dor. 3. pers. sing. pro com. ἀντημείβετο. Theoc. Idyll. xxiv. 71. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως, 'ille vero respondit ita.'

ἀντέλλουσα, Dor. pro com. ἀντέλλουσα, quod ex ἀνατέλλουσα κατὰ συγκοπήν formatum. Theoc. Idyll. xviii. 26. Ἄδς ἀντέλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον, '[Sicut] Aurora exornans decoram ostendit faciem.'

ἀντέλλουσι, Dor. κατὰ συγκοπήν dictum, pro com. ἀνατέλλουσι, oriuntur. Theoc. Idyll. xiii. 25. ἄμος δ' ἀντέλλουσι Πελειάδες, 'quum autem oriuntur Pleiades.'

ἀντεφίλασε, Dor. pro com. ἀντεφίλησε, vicissim amavit, redamavit. Theoc. Idyll. xii. 16. θεὸν ἀντεφίλασ' ὁ φιλαβέλις, 'quum redamabat is, qui amabat.'

ANTI Dorica terminatio tertiæ personæ pluralis activi perfecti communiter in ασι desinentis. Ut περιφάντι, pro περιφασί, γεγράφαντι, pro γεγράφασι, λελέξαντι, pro λελέχασι. Theoc. Idyll. i. 43. αἱ δὲ οἱ ἀθήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες, 'nam ipsi tument in cervice undique venæ.' Hic φθήκαντι positum pro φθήκασι, quod ab οἰδέω, ὦ, μ. οἰδήσω, ἄρ. α. φθήσα. π. φθήκα, ας, ε. Idyll. xv. 82. ἐστήκαντι, pro com. ἐστήκασι, stant.

ANTI Dor. terminatio 3. pers. plur. verborum in μι, quæ communiter in ασι, sequente consonante, et ασιν, sequente vocali, in indicativo præsentis desinunt. Ut ἰσάντι, pro ἰσῆσσι, φαντὶ, pro φασί. Theoc. Idyll. ii. 45. Θασέα φαντὶ, 'Theuseum aiunt.' Idyll. iv. 8. φαντὶ νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν, 'aiunt ipsum cum Hercule viribus et robore certare.' Idyll. xv. 64. πάντα γυναῖκες ἴσαντι, pro ἴσασι, 'omnia mulieres norunt.'

ἀντία, poeticum adverbium, pro quo et ἀντίον in singulari. ἐξ ἐναντίας, ex adverso, vel contra. Theoc. Idyll. vii. 48. ἀντία κοκκίζοντες, ἐτάσια μοχθίζοντι, 'ex adverso garrientes, frustra laborant.'

ἀντία, poet. adverbium, pro com. ἐκ τῆς ἐναντίας, e regione; Gallice, 'Vis à vis,' 'à l'opposite.' Theoc. Idyll. xvii. 20. Consule vulgata Gracolat. Lexica: ἀντία

δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνου ἴδρυνται, 'e regione vero ipsorum Herculis sedes tauricidæ stat.'

ἀντιαχεῦσι, Dor. et Æol. pro com. ἀντιαχοῦσιν, ἦγον ἐξ ἐναντίας ἰαχοῦσιν. ἰαχεῖν δὲ, καὶ ἰαχεῖν, τὸ ἰαν, καὶ φωνῆν χεῖν, καὶ ἀφίεναι. Ex adverso respondent. ἰαχεῖν vero, et ἰαχεῖν, significat vocem emittere, ac sonum edere, resonare, sono voceque respondere. Theoc. in Epig. iv. 12. ξουβαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμιον ἀντιαχεῦσι, 'flavæ lusciniæ minuritionibus ex adverso respondent.' Quoniam autem Theoc. in præced. v. dixit τοὺς κοσσόφους ἀχεῖν, ἦγον ἡχεῖν, ideo nunc τὰς ἀηδονίδας ἀντιαχεῖν ait.

ἀντίπατρος, ου, ὁ, patris adversarius, qui patri adversatur. περιφραστικῶς, καὶ αἰνιγματικῶς ita vocatur Jupiter. Qua vero de causa fusa docetur in notis in Syringen. 3. pag. 430.

ἀντρο, Dor. pro com. ἀντρον, Lat. antri. Theoc. Idyll. viii. 72.

ἄννε, Dor. tertia imperfecti singularis, pro com. ἦννε, perficiebat, ab ἀννώ, perficio. Theoc. Idyll. i. 92. τὸν αὐτῷ ἄννε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄννε Μοίρας, 'suum perficiebat amarum amorem; et ad finem perficiebat Parca,' i. ad vitæ finem perducere conabatur. Idyll. iii. 41. δρόμον ἄννευ, 'cursum conficiebat.' Idyll. vii. 6. Χάλκωνος, Βούρειαν ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε κράναν, 'Chalcone, Buriam qui a fundamentis confecit fontem.' Idyll. xxi. 19. οὖπω τὸν μέσατον δρόμον ἄννευ ἄρμα Σελάνας, 'Nondum medium cursum confecerat curus Lunæ.'

ἄννυες, Dorica prima persona pluralis imperfecti, per synopen formata ex communi ἦννυεν, verso η in α, et finali ν in σ, quod ab ἀνώ, perficio, absolvo, conficio. Theoc. Idyll. vii. 10. κοῦπω τὰν μεσάταν ὄδδν ἄννυες, 'nec dum mediam viam confeceramus.' Virg. Eclog. ix. 59. hunc locum est imitatus, atque adeo fere totidem verbis expressit. 'Hinc adeo media est nobis via, namque sepulcrum Incipit apparere Bianoris.'

ἀννυόδατος, ου, ὁ, Dor. pro com. ἀννυόδητος, ου, ὁ, ὁ ἄνευ ὑποδημάτων, discalceatus, sine calcis, nudis pedibus. Theoc. Idyll. xiv. 6. Ὀχρὸς, κἀννυόδατος, 'Pallidus, et sine calcis.'

ἀνυσάμαν, Dor. pro com. ἠνυσάμην, confeci, expediti, acquisivi, lucratus sum. Theoc. Idyll. v. 144. ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν, 'expediti agnum,' i. lucratus sum, acquisivi. Quæ significatio eo diligentius est observanda, quo rariores ac inusitatiores.

ἀνυσιεργὸς, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. In opere conficiendo

velox, vel operis conficiendi studiosus, vel operibus conficiendis addictus. Interpretes Latini vertunt, operosus, quod bene. Pro eodem alias dici commode posset, laboriosus. Gallice, 'qui est de grand travail,' vel, 'qui travaille beaucoup.' Theoc. Idyll. xviii. 14. de Nicia uxore verba faciens dicit, οὕτως ἀνυσιεργός, 'adeo operosa' [est, i. operum conficiendorum adeo est studiosa, et in iis conficiendis adeo laborum est patiens]. Hoc sequentibus Poetae verbis facile patet. Compositum autem est hoc nomen ex verbo ἀνύω, μ. ἀνώω, εἰ, εἰ, i. conficio, expeditio, perficio, absolvo, et nomine τὸ ἔργον, ου, opus. A tertia persona futuri, ἀνίσει, sublato ε, et addito nomine ἔργον formatur hæc vox, ut alia sexcenta. Sic etiam συνώνυμον hujus, τελεσιουργός, a 3. pers. fut. τελέσει, et a nom. ἔργον, ου.

ἄνυτο, Doricum imperfectum, pro communi ἦνυτο, perficiebatur. Theoc. Idyll. ii. 92. ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων, 'tempus autem perficiebatur fugiens,' i. celeriter consumebatur. Sic autem hoc formatur, ἄνω, quod idem valet ac τελέω, ὦ, vel τελειόω, ὦ, perficio, conficio, consumo; inserto υ fit ἀνώω, idem. hinc verbum in μι, ἄνυμι, ut ab inusitato ζεύγω, fit inserto ν, ζευγνύω, unde τὸ ζεύγνυμι, et pass. ἄνυμαι, ut ζεύγνυμαι. Vel est 3. pers. singul. plusq. perf. pass. ab ἀνώω, μ. ἀνώω, ἀόρ. α. ἦνυσα, π. ἦνυκα, π. π. ἦνυμαι, ὁ ἕπερσυντελικός, ἦνύμην, ἦνυσο, ἦνυτο. Utraque formatio legitima videtur.

ἀνώπται, 3. pers. singul. præter. perf. pass. ab ἀνοίγω, fut. ἀνοίξω, aor. 1. act. ἀνώξα, perf. act. ἀνώχα, perf. pass. ἀνώγμαι, ξαι, κται. Theoc. Idyll. xiv. 47. hoc cuidam mulieri tribuit, quæ deserto marito, sui corporis liberio rem potestatem Lyco amasio faciebat, ut non solum interdiu, sed et noctu tota in ejus esset arbitrio. Sed translatio ducta est ab ædium foribus, quas quis alteri semper patentes præbet, ut arbitrato suo domum intrare possit. Qua de re vide Πάντα.

αο, Æolica et Bœotica terminatio genitivi singularis primæ declinationis τῶν ἰσοσυλλάβων ὀνομάτων, communiter in ου, Dorice in α, Ionice in εω desinentium. Ut Αἰνέλου, com. Αἰνεία, Dor. addito ο, Æol. et Bœot. Αἰνείαο, Ion. Αἰνείεω, Pœtice vero κατὰ κράσιν, Αἰνείω. Sic etiam apud Theoc. Idyll. i. 126. τῆνο Λυκαονίδω, pro Dor. Λυκαονίδα, hocque pro communi Λυκαονίδου. Idyll. xviii. 23. Εὐρώταο, quod a Dor. Εὐρώτα, pro com. Εὐρώτου, formatum a recto Εὐρώτας. Idyll. xxiv. 113. Ἑρμείαο, pro Ἑρμείου. Idyll. xxv. 7. Αὐγείαο, pro Αὐγείου. αο, Ionica, et poetica terminatio secundæ personæ singularis aor. 1. medi,

communiter in ω desinentis. Quam non raro vel ipsi Dorienses usurpant. Formatur autem a tertia pers. sing. ejusdem temporis in ατο communiter desinentis, unde Ionice sublato τ fit αο. Ut, ἐτύφατο, ἐλέξατο, com. ἐτύφαο, ἐλέξαο, Ion. Poet. Dor. Sic etiam apud Theoc. Idyll. iv. 27. κακῆς ἡράσασα νίκας, 'infelicem concupivisti victoriam.' Hic præterea metri causa geminatum σο. Idyll. xxvii. 48. τί δ' ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν; 'quid vero intus, [i. in meo sinu] tetigisti, [attrectasti] mammas?' Idyll. xvix. 18. ἐθήκαο, pro ἐθήκα, a τίθημι, pono.

αοίδιμος, ου, ὁ, poet. celebris. Theoc. Idyll. xiii. 9. αοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο, 'celebris ipse evasit.'

αοιδωτάτη, ης, ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem superlativi gradus a positivo αοιδός, οὐ, ὁ καλὴ ἢ canendi peritissima, cantu suavissima, cantu superans alias. Theoc. Idyll. xii. 6. ἀηδῶν Συμπάντων λιγύφωνος αοιδωτὰτη πεπενηῶν, 'luscina Omnes canora cantu superans [est, superat] volucres.'

αολλήδην, poet. adverb. quod in vulgatis Lexicis non exstat, confertim, simul. Moschus Idyll. ii. 49. φάτες αολλήδην, 'viri simul [stabant].' Vide αολλῆς, et αολλίζειν, in vulg. Lex.

αόντι, tertiæ personæ plur. indicativi modi, temporis præsentis Dorica terminatio, in verbis contractis secundæ conjugationis, quæ communiter desinunt in αόνσι, factaque contractione in αόντι. Ut βοδόντι, pro βοδούσι, βοῶσι. Alias idem Dorienses eandem personam efferunt per ἄντι, ut βοάουσι, βοῶντι. Utraque vero terminatio et αόντι, et ἄντι, Dorice in hac 3. personâ plur. eodem modo effertur, quo participii dativus singularis tam masculi, quam neutrius generis. Moschus Idyll. iii. 24. γοδόντι, pro γοδούσι, γοῶσι, plorant, lugent, gemunt.

αοσσεῶ, ὦ, poet. pro com. προθύμως βοθηῶ, auxiliorum, opem ferro, juvo, adjuvo. Moschus Idyll. iv. 110. τῶ μὲν αοσσεῖαι λελημένος, 'huic quidem opem ferre cupiens.' Eust. αοσσητήρ, ὁ ἔτοιμος, καὶ σπουδαῖος βοηθός, καὶ χωρὶς ὄψεως τουτέστι μαρτείας, καὶ ἐπερωτήσεως χρηστηρίου βοηθῶν τινι, i. 'αοσσητήρ, (quod est verbale deductum ab αοσσεῶ, ὦ,) dicitur promptus, et bonus auxiliator, et qui sine oraculo; i. non consulto oraculo, nec expectato oraculi responso confestim, et prompte alicui fert opem.' Hinc facile patet quid sit τὸ αοσσεῖν. Cui verbo similem habet significationem τὸ ἀμύνειν, τὸ χωρὶς μνήης, τὸ ἄνευ προφάσεως, τὸ ἀπροφασίστως βοηθεῖν, i. sine ullo prætextu, sine ulla excusatione, aut cunctatione alacriter opem ferre.

ἀπαλ, poet. et Dor. pro communi ἀπδ, α, ab. Theoc. Idyll. xxii. 121. ἀπαλ λαγός, a latere. Vide ο μικρόν a Doriensibus interdum in a mutatur. Item α pro ο com. Dorice positum.

ἀπαλαλκόμεν, poet. verbum, quod ita formatum, ἀπαλαλκέν, Dor. ἀπαλαλκέν, i sublatο, et inserta syllaba με, Ion. et Dor. ἀπαλαλκόμεν. Compositum autem est ex præpositione ἀπδ, et poet. verbo ἀλαλκέν quod ἀπδ τοῦ ἀλκείν ἀχρήστου deductum, unde κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τῆς αλ συλλαβῆς, factum ἀλαλκέν, τὸ μετ' ἀλκῆς, καὶ ῥώμης βοηθεῖν, καὶ ἀπωθεῖν, i. cum viribus, et robore opem ferre, et' propulsa [aliquid]. Consule Eust. in ἀλκῆ, ἦς, ἦ. δ παρὰ τὸ ἄλκω, ἄλξω, τὸ βοηθῶ. Theoc. Idyll. xviii. 20. ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰ ἀπαλαλκόμεν, 'remedia ad arcendos morbos tristes ab hominibus.'

ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν προστακτικῶν. Infinitī modi loco imperatorum Dorjensibus, ut et Ionibus, ac Æolensibus familiaris. Theoc. Idyll. x. 48. σίτον ἀλοῖωντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον: hic τὸ φεύγειν, pro φεύγετε positum, nec (ut interpretes Latini putarunt) verbum χρῆ subaudiendum, i. oportet. 50. ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας, pro ἄρχεσθε. 51. καὶ λήγειν εἰδοντος. ἐλινύσαι δὲ τὸ καῖμα, pro λύγετε, καὶ ἐλινύσατε κατὰ τὸ καῖμα. Idyll. xv. 24. δοῦναι, pro δος, da. 25. ἔρξαι, pro ἔρξον. ἤγουν ῥέξον, fac. 26. ῥέξειν, pro ῥέξε, fac. 27. ἔμμεναι, pro ἴσθι, vel ἔσο, sis. 28. ἀποπέψαι, pro ἀπόπεψον, remitte, dimitte. 29. τίειν pro τίε, honora. Idyll. xxiv. 93. νέεσθαι, pro νέεσθω, re-deat. 96. ἐπιῤῥάινειν, pro ἐπιῤῥάινετε, in-spergite. 97. ἐπιῤῥέξαι, pro ἐπιῤῥέξατε, mactate. Quidam tamen aliter sentiunt, quam in vulg. Græcis dialecticis legimus traditum. Aiunt enim in his infinitivis, si nominativus sit vel præcedens, vel sequens, subaudiri verbum respondens numero nominis, vel pronominis expressi, ut σὺ ποιεῖν, sub. ὀφείλεις, vel μέλλεις. Et, ἡμεῖς πράττειν, sub. ὀφείλετε, vel μέλλετε. Si vero sit accus. subaudiri δέ, sive χρῆ, sive πρέπει, sive προσήκει, oportet, decet, convenit. Ut, ἡμᾶς λέγειν, sub. δεῖ, etc. Horum sententiam Eust. his verbis videtur confirmare, ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν κατ' ἄλλειψιν προστακτικῶ προαιρετικῶ ῥήματος, etc. 110. 31. ut, ἀγόμεν, sub. θελήσατε, etc. Idem, ἀπαρέμφατα ἐν εὐκτικοῖς λόγοις ἐλλιπῆ τοῦ δὸς προστακτικῶ ῥήματος, ὅσον, ᾧ Ζεὺ νικῆσαί με. 805. 34. Sed utraque sententia si non semper, at plerumque locum opportune potest habere.

ἀπάρθενος, ὁ καὶ ἦ, qui, quæne non est virgo. Theoc. Idyll. ii. 40. ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν, καὶ ἀπάρθενον

ἦμεν, 'qui me miseram pro conjuge fecit infamem, et non virginem esse.'

ἀπάρχεσθαι, com. τὰς ἀπαρχὰς θύειν, καὶ προσφέρειν, primitias immolare, vel offerre. Theoc. Idyll. vii. 33. ἔλβω ἀπαρχόμενοι, 'fortunarum primitias offerentes.'

ἀπάτα, as, ἄ, Dor. pro com. ἀπάτη, ἦς, ἦ. κυρίως ἀπάτη λέγεται. ἦ ἀπαγωγή ἀπὸ τοῦ πάτου, τούτεστι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, i. proprie ἀπάτη vocatur abductio ἀπὸ τοῦ πάτου, a calcata, tritaque via, seductio. μεταφορικῶς vero, dolum, fraudemque significat. Sic Eustath. ἐν τῷ ἀπατῶν aperte docet, ubi duplex τῆς ἀπάτης, ut et doli, genus tradit, bonum et malum. Sæpe autem discriminis statuendi causa inter hæc duo, alterum epithetum addi solet. Magnum vero Etymologicum 118. 51. ἀπὸ τοῦ ἀπατῶν, quod ἀπατῶν significat, τὴν ἀπάτην, verso π in τ formatum dicit. vel ἐκ τοῦ ἀάτη, quod noxam damnique significat, πλεονασμῶ τοῦ π factum hoc vocabulum ait. Theoc. Idyll. xv. 49. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, 'ex fraude confati homines,' vel, 'in fraude exercitati homines.' Vide κροτεῖν, unde participium passivum perfectum κεκροταμένοι Dorice pro communi κροταμένοι, deductum.

ἀπάτωρ, opos, ὁ, patre carens, incerto patre natus. Theoc. in Syringe, 16. Vide Lat. notas, pag. 435. item Græcum Scholiasten, pag. 442. ubi ἀπάτωρ vertitur πολυπάτωρ. Illic docetur qua de causa Pan sic appellatus fuerit.

ἀπανδῶννεϊκος, poeticum loquendi genus, pro com. τὴν ἔριν, ἢ τὴν μάχην ἀπαγορεύειν, contentioni, vel pugna renuntiare, seque victum fateri. Theoc. Idyll. xxii. 129. νεῖκος ἀπανδῶν. 'contentioni renuntians.' Isaacus Cas. legit. νῖκος, i. νίκην, victoriae renuntians, victum te fateris, bonus uterque sensus, quare nihil mutandum.

ἀπέβα, Dor. pro com. ἀπέβη, successit. Theoc. Idyll. xv. 38. vide γνώμα.

ἀπεδάσασο, Ion. 2. pers. sing. aor. 1. medii, pro com. ἀπεδάσω, sed μέτρον χάριν τὸ σσ, geminatur. Formatur autem a tertia pers. singul. ejusdem temporis, ἀπεδάσαστο, sublato τ, et tertia persona migrat in secundam. Formationis vero series hæc est, δάσω, poeticum, pro communi διαίρω, καὶ διανέμω, divido, distribuo, futurum commune δάσω, et sublato ι, δάσω, aor. 1. act. ἔδασα, et poet. metri gratia geminato σσ, ἔδασσα, aor. 1. med. ἔδασσάμην, ω, απο. Vel a futuro δάσω, geminato σσ, fit præsens δάσσω, unde Æolice et Dorice δάξω, et δάξομαι, verso gemino σσ in ζ. Qua de re consule Magnum Etymol. pag. 582. 13. in voce μείζων, et 573. 25. in nomine μάζα. Theoc. Idyll. xvii. 50. εἰς δ' ἀπεδάσασο τιμᾶς, 'et de tuo

honore [ei] partem dedisti.' Vel, 'tuique honoris [eam] participem fecisti.'

ἄπει, com. 2. pers. singul. tam praesentis, quam futuri, pro quo frequentius occurrit ἀπέρχη, vel ἀπελεύση, abis, vel abibis. Vide verbum εἶμι in vulgatis Grammaticis. Theoc. Idyll. iv. 48. εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν, 'nisi abeas isthinc.'

ἀπειεῖν, praeter alia multa, quae fusius in vulgatis Graecolatinis Lexicis describuntur, significat etiam adeo lassatum esse, ut propter nimiam defatigationem loqui non possimus. Quod Galli frequenter usurpant, quum dicunt, 'je suis tant las, que je n'en puis plus.' Hoc ad extremam virium imbecillitatem refertur, quae per manifestam ἀφωρίαν, i. vocis defectum, indicatur. Consule Eustathium in verbo ἀπειεῖν, et Hippocr. Ec. in ἀπανδάω. Theoc. Idyll. v. 22. ἀλλὰ γέ τοι διαίεσομαι, ἔστε κ' ἀπέιτης, 'sed tecum cantu certabo, donec praer nimia defatigatione dicere cogaris te non posse amplius loqui.' Hoc sonant verba: sed hic est sensus, Donec te victum fatearis. Vel, Donec diutius mecum certare recuses. Vel, Donec ita defatigeris, ut te vox, viresque prorsus deficiant.

ἀπενθεῖν, Dor. pro com. ἀπελθεῖν, abire. Theoc. Idyll. xi. 64. οἶκαδ' ἀπενθεῖν, 'domum abire.'

ἀπέσβας, Dor. pro com. ἀπέσβης. Consule vulgatas Grammaticas in verbo ἀποσβεννώ, ἀποσβέννυμι. Vel simplex σβεννώ, σβέννυμι, vide. Theoc. Idyll. iv. 39. ὅσον αἴγες ἐμοὶ φίλαι, ὅσων ἀπέσβας, pro, ὅσον αἴγες ἐμοὶ φίλαι, ὅσων ἐμοὶ σὺ φίλη ἀπέσβης, ἤγουν ἀπέθανες, 'quantum caprae mihi [sunt] carae, tantum [tu mihi cara] extincta es' [vel, obiisti].

ἀπέστιχες, est secunda persona singul. aor. 2. act. poet. a verbo ἀποστείχω, μ. ἀποστειξω, ἀορ. β. ἀπέστιχες, es, e. Quamvis autem ἀποστείχων proprie significet ἀποχωρεῖν, et ἀπέρχεσθαι, i. recedere et abire, interdum tamen accipitur non neutraliter, at active, et transitive, pro ποιεῖν ἀπέρχεσθαι, i. facere abire; ἀποχωρίζειν, καὶ ἀπαθεῖν, i. removere, amovere, repellere. Theoc. Idyll. xxvii. 54. Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες. ἐς τί δ' ἔλυσας; 'Hei mihi, hei, et mitram [id est, zonam] amovisti. Ad quid vobis solvisti? [cur vobis eam solvisti?]' Jos. Scal. legit ἀπέστιχες: at ἀπέσχιγας esset legendum, ut sit 2. pers. aor. 1. act. ab ἀποσχίζω, μ. σω. Vide vs. 58.

ἀπεχθέμεναι, poet. pro com. poet. ἀπέχθειν, unde sublato ι, Dor. fit ἀπέχθεν, Ionice inserta syllaba με ante ν, ἀπεχθέμεναι, Attice, Ion. et Dor. addita diphthongo αι, formatur ἀπεχθέμεναι, τὸ δηλοῦν τὸ Lex. Doric.

μισεῖσθαι, καὶ ἐχθρὸν εἶναι τινί, εἴτε ὑπὸ τινος μισεῖσθαι, odiosum esse alicui. Theoc. Idyll. xxvi. 27. ἀπεχθέμεναι Διονύσω, 'in-fensum, [ac odiosum,] esse Baccho.'

ἀπέχεσθαι, poeticum, pro com. μισεῖσθαι, odio haberi, odiosum ac invisum esse. Theoc. Idyll. vii. 45. ὣς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχεται, 'ita mihi quoque faber vehementer est invisus.'

ἀπέχομαι, poet. pro com. μισοῦμαι ἐχθρὸς εἶμι, sum inimicus, sum odiosus. Theoc. Idyll. xxii. 174. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης, 'manus abstinebunt inimicas [a] praelio.'

ἀπήνθον, Dor. pro com. ἀπήλλον, abii. Theoc. Idyll. ii. 84. οἶκα δ' ἀπήνθον, 'domum abii,' Idyll. xii. 26.

ἀπίκη, Ion. 2. pers. singul. subjunct. aorist. 2. med. pro com. ἀφίκη, ab ἀφικνέομαι, οὔμαι, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. xxiii. 44. κἄν ἀπίκη, 'et quum discedes.'

ἀπίξεται, Ion. pro com. ἀφίξεται. Quod ab ἀπικνέομαι, οὔμαι, deductur: μ. ἀπίξομαι, quod ab ἀπικόμαι. Sed φ in π Ion. mutatum. Theoc. Idyll. xxix. 13. ὕπη μὴδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἐρπετόν, 'quo nulum accedat saevum reptile.'

ἀπὸ, a, post. Theoc. Idyll. i. 16. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας, 'certe enim a venatione,' i. post venationem. Quemadmodum nos Lat. dicimus a caena, sic etiam Graece ἀπὸ δείπνου, ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ δείπνον, 'post coenam.'

ἀποδύειν, com. exuere, spoliare, cum gemino accus. positum. Theoc. Idyll. v. 15. οὐ σέ γε Λάκων τὰν Βαίταν ἀπέδυσε, 'non te profecto Lacon pellicea spoliavit.'

ἀποκλάξας, Dor. pro com. ἀποκλείσας. Theoc. Idyll. xv. 77. ὁ τὰν νύδιν εἶπ' ἀποκλάξας, 'ille, qui sponsam [in thalamo] incluserat, dixit.' Est autem partic. aor. 1. act. ab ἀποκλείω, μ. κοιν. ἀποκλείσω, καὶ Δωρικῶς ἀποκλαῶ, εἰς, εἰ, etc. claudio, includo, concludo.

ἀπόκλαξον, Dor. pro com. ἀπόκλεισον, claudere. Quod ab ἀποκλείω, μ. κοινός, ἀποκλείσω. Dorice vero ἀποκλαῶ, εἰς, εἰ. Theoc. Idyll. xv. 43. τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον, 'aulae fores, [vel, vestibuli januam] claudere.'

ἀπόκομμα, τος, τὸ, com. nomen, quod in vulgatis Graecolat. Lexicis, exstat, et vertitur frustum. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. x. 7. πέτρας ἀπόκομμι' ἀπεράμνω, 'petrae fragmentum duri' μεταφορικῶς ita vocatur homo laboribus ferendis assuefactus; et saxorum instar durus.

ἀποκοπαλ Doricensibus familiares. Theoc. Idyll. i. 33. πᾶρ δέ οἱ ἄνδρες, pro παρᾶ. Idem Idyll. ii. 41. ἦμεν. ἐκ τοῦ ἔμεναι, ἔμεν, ἦμεν. Vide ἦμεν, esse. 151. ἴδμεν,

pro ἴδμεναι. Vide ἴδμεν. Idyll. viii. 51. Μίλω, pro Μίλωνι. Idyll. x. 2. δόνα, pro δόνασαι, vide δόνα. Idyll. ii. 116. παρήμεν' ἐκ τοῦ παρήμεναι, quod a παρέμεναι, κατ' ἔκτασιν τοῦ εἰς ἠ, hoc vero a παρείναι, sublato ι, et inserta syllaba με. Idyll. vii. 155. πὰρ, pro παρά. Idyll. xxv. 15. ἄν μέγα, pro ἀνά μέγα. Vide τίφος. ἀποπεμψεί, Dor. pro com. ἀποπέμψει, remittet. Theoc. Idyll. xvi. 7.

ἀπόπροθεν, poet. adverbium compositum ex præpositione ἀπό, et adverbio πόρρωθεν, unde κατὰ συγκοπὴν, πόρθεν, κατὰ στοιχείων μεταθέσιν, πρόθεν, addita præposit. ἀπό, fit ἀπόπροθεν, quod idem valet ac simplex πόρρωθεν, unde formatum. Sed ἡ ἀπό præpos. hic redundat, ut apud Matthæum cap. xxvi. 58. et cap. xxvii. 55. ἀπὸ μακρόθεν. Qua de re fusius a nobis agitur in προθέσων μετὰ τῶν ἐπιφρήματων εἰς θεν ληγόντων πλεονασμῶ. Eminus, ex longinquo. Gallice, 'de loin.' Theoc. Idyll. xxv. 68. τοὺς δ' κύνες προσιώντας ἀπόπροθεν αἰψ' ἐνόησαν, 'hos autem accedentes eminus statim senserunt canes.' Apollonius τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. i. pag. 2. 39. idem adverbium habet, ἔμφω συμφορέονται ἀπόπροθεν εἰς ἐν ἰόντες. Idem lib. ii. pag. 60. 1227. ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο. pag. 61. 1244. γῆρυσ ἀπόπροθεν ἴκετο μήλων. Idem lib. iii. pag. 163. 1110. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν. Hoc autem ἀπόπροθεν plerumque poni solet sequente vocali, ut τὸ ἀπόπροθε sequente consonante. Sic etiam adverbium ἀπόπροθι formatum ex præpos. ἀπό, et adverbio πόρρωθι, quod quietem in loco denotat, procul, in longinquo, sive remoto loco. Hinc κατὰ συγκοπὴν πόρθι, κατὰ στοιχείων μεταθέσιν πρόθι, addita ἀπό, fit ἀπόπροθι: sed hic multo magis redundat hæc ἀπό præpos. nec quidquam ad significatum addit, nec, nisi cuiusdam complementi caussa, videtur addi. Quoniam autem in his accurate declarandis, et justa bonorum scriptorum et explorum copia confirmandis, οἱ λεξικογράφοι suo defuerunt officio, nos εἰς τὴν τῶν φιλελλήνων χάριν opportune nostrum facere volumus. Idem Theoc. eod. Idyll. 252. ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο, 'sic in me leo sævus toto impetu prosiliit.'

ἀπόπροθι, poeticum adverbium, pro communi πόρρω, procul, longe. Sic autem formatum, a præpositione ἀπό, et adverbio non usitato πόρρωθι, κατὰ συγκοπὴν fit πόρθι, καὶ μεταθέσει πρόθι, addita præpositione ἀπό, fit ἀπόπροθι, quod jam idem valet ac τὸ ἀπόπροθε, et ἀπόπροθεν, ἤγουν ἀποπόρρωθεν, ex loco remoto, e longinquo, eminus. Πόρρω vero sic formatum, ut docetur in Magno Etymologico,

pag. 683. 42. a præpositione πρός, addito ω, fit πρόσω, κατὰ μεταθέσιν, πόρσω, τροπή τοῦ σ εἰς ρ, πόρρω; ut μυρσίνη, μυρρίνη. Sic (ut etiam docetur in eodem Etym. pag. 350. 8.) ab ἀνά, ἄνω, a κατὰ, κάτω, ab ἐξ, ἔξω, ab ἐς, ἔσω, ab εἰς, εἶσω, sine ι subscripto. Theoc. Idyll. xiii. 61. ἀπόπροθι λῖς ἔσακούσας νεβρῶ φθεγξάμενας, 'eminus leo audiens hinnulum vociferantem.'

ἀποσκυλάω, ᾧ, poet. idem ac ἀποσυλάω, ᾧ. Sed hoc quidem in vulg. Lex. legitur: illud vero non exstat: spolio, despolio, rapio, eripio, prædor, privo. Quid σκύλα, quid σῦλα, quid σκυλάω, et συλάω, vide apud Eustat. et in M. Etymol. Theoc. Idyll. xxiv. 4. ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου' Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλησε πεσόντος, 'scutum, quod Ptereleo Amphitryon pulcrum armaturam ademerat interfecto.'

ἀποστενοῦν, μι. ἀποστενώσω, com. angustum reddere, coarctare. Theoc. Idyll. xxii. 101. ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου, 'oculi vero in tumefacto contracti sunt vultu.'

ἀποστέργειν, com. quod compositum ex ἀπό præpositio, quæ nunc vim privantis habet, et verbo στέργειν, amare: non amare, odio prosequi. Quidam vertunt, amorem deponere. Suidas, καρτερικῶς ὑπομένειν, fortiter ferre, durare. Quod exemplo confirmat, quum scribit, ὁ δὲ τροφήν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν, i. 'ille vero, cum cibum non admitteret: sed fortiter [inediam] ferret, [ac ita duraret:] vitam generose finivit.' Græcolatina Lexica rem nullis aliquorum fide dignorum virorum scriptis illustrent: sed hæc tantum tradunt: ἀποστέργω, odi, fortiter fero, sustineo. Quamobrem ἀποστέργειν interdum accipitur pro καρτερικῶς τὸν ἔρωτα, καὶ στοργὴν φέρειν. Vel, τὸ στέργοντα διατελεῖν, i. amorem constanter ferre, et in eo perseverare. Sic autem ἡ ἀπό præpositio τὴν ὑπομόνην, κ' αἱ καρτερίαν significabit, i. constantiam et tolerantiam. Theoc. Idyll. xiv. 50. κ' αἱ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρωτοι, 'ac si amorem quidem [ejus] deponere possem, omnia recte cederent.' Alii, quos Crisp. sequitur, hæc ita verterunt, 'et si modo durarem, omnia recte essent.' At Æ. P. 'et si modo [ejus] amorem patienter ferre possem, omnia opportune cederent.' Vel, 'et si quidem [ejus] amorem æquo animo constanterque tolerare possem, omnia recte [mihi] cederent [præclare mecum agi putarem].'

ἀποστέρξαι, infin. aor. 1. act. ab ἀποστέργειν, vulgata Græcolat. Lex. ἀποστέργω, odi, fortiter fero, seu sustineo. Suidas, ἀποστέρξας, καρτερικῶς ὑπομένειν. ὁ δὲ τροφήν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας,

ἐγγένως τὸν βίον κατέστρεψεν. Theoc. Idyll. xiv. 50. accipere videtur pro amore deponere, amore liberari, non amplius amare. Idem in Epig. 252. M. codex modo accipit, εὔχε ἀποστέρεαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους, pro εὔχεο, εὔχου ἐμὲ καταπαθεῖν τοὺς Δ. π. 'precare ut ego possim amores Daphnidis deponere.' 'Ora ut amore, quo Daphnidem prosequor, liberari possim.'

ἀπότιλμα, τος, τὸ, commune nomen, quod in vulg. Græcol. Lex. nullius scriptoris auctoritate confirmatum, sic explicatur: laceramentum, frustum. Sed, si vim verbi spectes, sic appellatur id, quod est avulsum, vel evulsum alicunde. Nam avulsio, et evulsio, et convulsio dicitur ἀπότιλσις, ipsamque avellendi, evellendi, et convellendi actionem significat. Theoc. Idyll. xv. 19. κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν, 'caninos pilos, veterum avulsiones perarum' [i. qui pili canini ex veteribus peris caninis, ex vetulis sacculis caninis evulsi fuerunt; vel, caninos pilos evulsos ex vetustis peris, quæ ex caninis pellibus erant confectæ]. Vide γραιῶν.

ἀπριξ, comm. tenaciter, consertis manibus, mordicus, firmiter, confertim. Consule Suidam, et vulg. Græcol. Lex. Theoc. Idyll. xv. 68. πᾶσαι ἄμ' εἰσέθωμες ἀπριξ, 'omnes simul ingrediamur confertim.'

ἀπφύς, ύος, ὁ, δευτῶνας, vel ἀπφύς, ύος, ὁ, περισπωμένως, ὁ πατήρ, ἀφ' οὗ ἔφυ, καὶ ἐγεννήθη τις, pater, ex quo natus est aliquis. Eustath. in E. τῆς Ἰλιάδος, 565. 27. ἀπφύς παρὰ Θεοκρίτῳ, πατὴρς κλήσις, ἦν βρέφος ἂν προσεῖποι πατέρα τὸν ἀφ' οὗ ἔφυ. Suidas vero sic, ἀπφύς ὑποκοριστικῶς, ὁ πατήρ. παπύς τις ἂν, καὶ ἀπφύς. Theoc. Idyll. xv. 13. οὐ λέγω ἀπφύν, pro περὶ τοῦ ἀπφύος, 'non dico patrem,' pro de patre. 14. καλὸς ἀπφύς, 'pulcher [est] pater.' 15. ἀπφύς μὲν τῆνος, 'pater tamen ille.'

ἄπωθεν, adverb. poet. pro com. πόρρωθεν, procul, eminus, longe, cum gen. Theoc. Idyll. i. 45. ἄπωθεν ἀλιτρύτοιο γέροντος, 'procul a marino sene.' Vide ἀλιτρυτος.

ἀραξεῖ, Dor. pro com. ἀράξει, ab ἀράσσω, μ. ξω, eis, ei, com. Dor. vero ξῶ, eis, ei. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν Ἀΐδαο πύλαν ναὶ Μοῖρας ἀραξεῖ, 'Orci fores per Parcas pulsabit.'

ἀράρισκε, poet. 3. pers. singul. imperfecti, pro ἠράρισκε. Neglectum enim est augmentum temporale metri caussa. Sic autem formatur, ἔρω, τὸ ἀρμόζω, arto, adapto, μ. ἀρῶ, π. μ. κοινῶς, ἦρα, Ἀττικῶς, ἄρηρα, ποιητικῶς neglecto augmento temporali, ἔραρα. Hinc poetice formatur præsens ἀράρω, eis, ei. Imperfectum neglecto augmento, ἔραρον, res, re, a secunda autem

persona imperfecti, ἄραρες, addita poetice syllaba κω, fit alterum præsens ἀραρέκω, versoque ε in ι, ἀραρίσκω. Ut factum videmus in ἴσχω, quod ab ἔσχω, quod ab ἔχω. Sic a τελέσκω, τελίσκω, a μολέσκω, μολίσκω: sed hæc quidem duo postrema formantur a futuro desinente in σω, inserto κ, et ex futuro in præsens migrant. De qua formatione consule Eustath. in σκω λήγοντα ῥήματα, &c. Illud vero ἴσχω, a præs. ἔσχω, quod ab ἔχω derivatum inserto σ. At a medio perfecto præsencia multa poetice formantur, ut a mediis perfectis δέδωκα, πέφυκα, πέπληγα, deducuntur poetica verba præsencia δεδύκα, eis, ei, de quibus suo loco. Hoc tamen ἀραρίσκω nihil aliud significat, quam ejus πρωτότυπον ἔρω. Theoc. Idyll. xxv. 103. καλοπέδιλ' ἀράρισκε, 'lignæ compedes adaptabat.'

ἀργηστής, οὔ, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulg. Græcol. Lexicis non reperitur. Idem valet ac τὸ ἀργῆς, ἦτος, ὁ, et ἀργός, οὔ, ὁ, i. λευκός, οὔ, ὁ, candidus, albus. Theoc. Idyll. xv. 131. ἀργησταί, 'candidi [boves].'

ἀργυραμοιβός, οὔ, ὁ, com. argentarius, nummularius, trapezita, mensarius. Dicitur παρὰ τὸ τὸν ἄργυρον, ἢ ἀργύριον ἀμείβειν, quod argentum; i. argenteos, aliosque nummos quæstus caussa permutare solet. Gallice, 'changeur.' Theoc. Idyll. 12. pen. et ult. Λυδῆ Ἰσον ἔχων πέτρη στόμα, χρυσὸν ὀποῖη πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί, 'Lydio lapidi simile os habere, quo aurum explorant argentarii utrum [sit] malum, [et adulterinum, an vero] verum' [i. purum, et bonum]. Hæc enim idem videntur valere jam, ac si poeta dixisset, ἢ πέτρα οἱ ἀργυραμοιβοί πεύθονται, δοκιμάζουσι, βασανίζουσι τὸν χρυσὸν, ὅπως γινώσκωσιν εἰ φαῦλος, καὶ κίβδηλος, ἢ ἐτήτυμος, ἀληθής, καὶ ἀγαθός, vel, πότερον φαῦλος, ἢ ἀγαθός ἐστιν. Vide πεύθεσθαι.

ἀργυρίω καθαρῶ, Dor. pro com. ἀργυρίου καθαρῶ, 'argenti puri,' Theoc. Idyll. xv. 36.

ἀρδεῖν, Attice et Dor. pro com. ἄρδειν, rigare, madefacere. Theoc. Idyll. xv. 31. τί μεν τὸ χιτῶνιον ἀρδεῖς; 'cur meam tunicam madefacis?'

Ἄρθουσα, Dor. pro com. Ἀρέθουσα, fons, de quo Ovid. τῶν Μεταμορφώσεων lib. v. 165. 166.

ἀρεσαίμαν, Dor. pro com. ἀρεσαίμην. Vide ἀρέσκομαι.

ἀρέσκομαι, μ. ἀρέσομαι, ab ἀρέομαι, cum accus. junctum, placare, lenire, gratiam alicujus sibi conciliare. Theoc. Idyll. i. 60. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, 'quo te valde promptus placabo,' i. quo tuam gratiam valde lubens mihi conciliabo. Consule Eustath. et vulg. Græcol. Lex.

horti Adonidis, ἀρέσκω, παρὰ τὸ ἔρω, τὸ ἀρμόζω, γίνεται ἀρῶ, ἀρέσω, ὡς τέλω, τελέσω, καὶ [κατ' ἐπεμβολὴν τοῦ κ] ἀρέσκω. τὸ γὰρ ἀρέσκον, καὶ ἀρμόδιον, καὶ ἀρεστόν.

ἀριθμεύνται, Dor. pro com. ἀριθμοῦνται, numerantur. Theoc. Idyll. xvii. 27. ἀμφότεροι δ' ἀριθμεύνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα, 'ambo quoque numerantur usque ad extremum Herculem,' [i. suum genus ad ultimum, summumque generis auctorem Herculem referunt].

ἀριθμεῦντι, Dor. pro com. ἀριθμοῦσι, numerant. Theoc. Idyll. viii. 16. τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι, 'oves vero vespere omnes numerant.'

ἀριθμητὸς, οὐ, ὁ, com. pro quo poet. ἐναριθμῖος, ου, ὁ, dicitur, numeratus, annumeratus, qui est in aliquo numero. μεταφορικῶς vero, qui est in aliquo pretio, et honore. Theoc. Idyll. xiv. 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτοι ἀριθμητοί, 'nos vero nec ullo pretio digni, nec in ullo numero [sumus], i. nec in ullo pretio, nec in ullo numero, nec in ullo honore sumus.'

ἀρίσματος, ω, ὁ καὶ ἄ, poet. et Dor. pro com. sed poet. ἀρίσματος, ου, ὁ καὶ ἦ. Suidas vertit, φανερός ἐν πολέμοις, 'clarus in bellis,' 'bello clarus.' Ἀτ γενικῶς de quolibet hoc dicitur quomocunque sit clarus, conspicuus, et insignis, ac illustris, apparens valde, valde conspicuus. Theoc. Idyll. xxv. 158. νῆα, semitæque tribuit hoc epithetum, οὔτε λην ἀρίσματος ἐν ἕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα, 'neque admodum conspicuus in sylva viridi existens.'

ἀρίστεύειν, cum gemino acc. uno pers. quæ vincitur, altero, rei, qua quis ab aliquo vincitur. Theoc. Idyll. xv. 98. ἢ τις καὶ Σπέρχυν τὸν ἰάλεμον ἤριστεύει, pro ἀριστεύουσα, καὶ ἄριστα ἀείδουσα ἐνίκησε τὸν Σπέρχυν, τί; τὸν ἰάλεμον. κατὰ τὸν ἰάλεμον. ἐν τῷ ἄδειν τὸν ἰάλεμον. τῆ τοῦ ἰαλέμου φῶδῆ. 'quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo superavit.' Quid sit ἰάλεμος, vide suo loco.

ἀρίστεύουσα, Dor. pro com. ἀριστεύουσα, cum dat. rei, et gen. personæ. Theoc. Idyll. xvii. 45. κάλλι ἀριστεύουσα θεῶν πόντ' Ἀφροδίτα, 'pulcritudine superans deas veneranda Venus.'

ἀρίστεὺς, εὐς, ὁ, poet. pro com. ὁ ἄριστος, optimus, fortissimus, primarius, princeps. Sed in plurali potius, quam in singulari legitur usurpatum. Theoc. Idyll. xviii. 17. ὅσοι ἄλλοι ἀρίστεες, 'ubi [erant] alii principes.' Idyll. xxii. 99. πάντες ἀρίστηες κελάθησαν, 'omnes principes exclamaverunt.' 154. ἀριστήεσσιν ἔοικε, 'principes decet.'

ἀριστοτόκεια, as, ἦ, poet. ἦ ἀρίστους τίκτουσα παῖδας. Vel ἦ ἄριστα τίκτουσα τέκνα, quæ optimos parit liberos. Theoc.

Idyll. xxiv. 72. Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, 'bonum animum habe præstantissimæ prolis parens mulier.'

ἀριφραδέως, poet. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Deducitur a poetico nomine ἀριφραδῆς, καὶ τὸ ἀριφραδές, i. εὔγνωστος. De quo Eustathius in ἀριφραδῆς, valde manifeste. Hom. Odys. ψ. 686. M. Theoc. Idyll. xxv. 175. ἀριφραδέως ἀγορεύει, 'valde manifeste indicat.' Verba sonant, dicit, i. adeo manifeste hoc arguit, ut quodammodo clara voce dicere videatur.

ἀρκεῖν, com. cum dat. junctum, sufficere, satis esse. Theoc. Idyll. v. 7. ἀρκεῖ τοι καλῶμας αἰλὸν ποππίσδεν ἔχοντι, 'sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti.'

ἀρκευθος, ου, ὁ, com. juniperus, Gallice, 'geneure,' Ital. 'ginepro.' Consule Diosc. lib. i. c. 84. Nominis ἐτυμολογίαν, et caussam in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. i. 133. 'Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομᾶσαι, 'Pulcra vero narcissus in juniperis efflorescat.' Sic alter interpres, 'Alter vero, juniperi pulcro narcisso floreat.' At Ἄ. P. 'Ita formosus vero narcissus [flos] in juniperis floreat' [vel comam producat]. Vide Νάρκισσος.

ἀρκεύθω, Dor. pro com. gen. ἀρκεύθου, a recto ἀρκευθος, ου, ἦ, juniperus. Theoc. Idyll. v. 97. ἐκ τᾶς ἀρκεύθω, 'ex junipero.' ἄρκιον, poet. pro com. ἄλις ἄξιον, satis dignum. Theoc. Idyll. viii. 13. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὁ κεν ἄμιν ἄρκιον εἶη; 'sed quid deponemus, quod nobis satis dignum sit?' Communes, tritasque τοῦ ἀρκίου significaciones in vulg. Lexicis vide.

ἀρμαλιὰ, ἄς, ἦ, com. vel ἀρμαλιή, ἦς, ἦ, Ion. et Dor. pro com. τροφή, ἦς, ἦ, cibus, alimentum. Poeticum vocabulum quod dictum παρὰ τὸ ἀρμόζειν τῇ ψυχῇ, καὶ τῷ σώματι, quod et animæ et corpori conveniat. Nam conveniente cibo corpus alitur, ut et animus deinde melius habeat. Corporis enim bona constituto, robur, et valetudo secunda lætiorum animum reddunt. Vel, παρὰ τὸ αἰρεῖν τὰ σώματα, 'quod extollat, ac augeat corpora.' Theoc. Idyll. xvi. 35. ἀρμαλὴν ἔμμηρον ἐμετρήσαντο πενέσται, 'cibum menstruum dimensi sunt famuli.'

ἀρματοπηγὸς, οὐ, ὁ, poet. pro com. ὁ ἄρματα συμπηγνύων, qui currus compingit, curruum compactor, carpentarius. Gall. 'charpentier.' Theoc. Idyll. xxv. 247. ὡς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνήρ, 'quemadmodum autem carpentarius.'

ἄρμενος, ου, ὁ, poet. pro com. ἡρμωσμένος, ου, ὁ, et poet. ἀρμόδιος, ου, ὁ, conveniens, congruus, aptus. Est autem partic. præteriti perf. et plusquamperf. pass. Æolice formati. Ipsum thema est ἔρω,

apto, adapto, concinno, μ. ἀρῶ, π. π. ἤρμαι, ἤρσαι, ἤρται. ἡ μετοχή, ἡρμένος, η, ον, neglecto augmento poetice, vel etiam Dorice verso η in α, ἄρμενος; Æolice vero accentu in præced. syllabam retracto, ἄρμενος, η, ον, ut a βέβλημαι, βεβλημένος, βλημένος, de quo Eustat. Theoc. Idyll. xxix. 9. πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίας δίδων; 'quomodo hæc [sunt] convenientia, [quom. conveniunt, quom. congruunt, quom. decet,] amantem dolorib. tradere, [et doloribus afficere?]' in vulg. cod. hæc ita scribuntur, πῶς ταῦθ' ἄρμενα. Sed Eustat. verbis disertissimus dicit τὸ ἄρμενον φιλοῦσθαι, i. tenui spiritu notari. Quamobrem τὸ τ in θ minime vertendum in pron. ταῦτα, post reiectam α finale ob sequentem vocalem α tenui notatam.

ἄρμοι, modo, nuper, recenter. Eustathius ἄρμοι, τὸ νεωστὶ κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων. δασύνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄρμυς, ἄρμυ, ἄρμῳ γενόμενον. Vide Magnum Etymologicum in voce ἄρμῳ, ubi docemur hunc dativum ἄρμῳ α nominativo ἄρμυς in adverbium ex nomine mutari, Syracusanorum vero lingua ἄρμοι dici κατὰ συστολήν τοῦ ω εἰς ο. Illic etiam Artemidorus tradit τὸ ἄρμοι, si tenui spiritu notetur, significare ἀρτίως, id est, modo, recenter, nuper. Si aspero notetur, significare ἀρμοδίως, id est, congruenter, convenienter, apte, concinne. Theoc. Idyll. iv. 51. ἄρμοι μ' ὠδ' ἐπάταξε, 'modo me hic percussit,' vel, sauciavit.

ἀρνακίς, ἴδος, ἡ, commune quidem: sed poeticum, agni pellis, pellis ovina. Consule Suidam in ἀρνακίς. Item Aristoph. interpretem Græcum ubi τῶν Νεφελῶν illa verba, explicat, εἰ μοι τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων γνάμην ἀποστερητίδα. Theoc. Idyll. v. 50. ἡ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἶρια τᾶδε πατησεῖς, 'atqui agnorum pelles et lanas hic calcabis.'

ἀρξέυμαι, Dor. et Æol. ab altero Dor. ἀρξομαι, pro com. ἀρξομαι, ab ἀρχομαι, incipio. Theoc. Idyll. 7. 95. Idem in Epigram. 252. F. ἀρξέυμαι τι κρέκειν, 'incipiam aliquid sonare.'

ἀροίμαν, Doric. pro communi ἀροίμην, susciperem, perferrem, vel, suscipiam, perferam. Est autem prima persona singularis optativi modi vel futuri ἀροῦμαι ab αἶρομαι, vel aor. 2. mediū ἤρομην. Theoc. Idyll. v. 20. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν, 'Daphnidis dolores suscipiam' [et perferam].

ἀροτρεὺς, ἑός, ὁ, poet. pro quo et ἀρότης, ον, ὁ, et ἀροτήρ, ἡρος, ὁ, arator, agricola, rusticus. Bion Idyll. ii. 8. ἀροτρεῖα πρόσβυν, 'aratore senem.'

ἄρραξεν, poeticum. Est autem 3. pers. singul. aor. 1. act. neglecto temporali in-

cremento pro ἄρραξεν, hoc vero pro ἤραξεν. Nam metri caussa τὸ ρρ geminatum. Vide ἀρράξαι in vulgatis Græcolatin. Lexicis. Deducitur ab ἀράσσω, μ. ἀράξω. Eustathius, ἀράσσειν, τὸ βραδίως, καὶ ἀπόνως ἀποκόψαι, καὶ κρατερῶς, ὡς πρέπει Ἄρει, ὃ ἐστὶ σιδήρω. καὶ ἀράσσειν, τὸ συντρίβειν, καὶ θραύειν, id est, 'ἀράσσειν significat, facile, et sine labore rescicare, sive rescindere. Item, violenter, ut Ἄρει, Marti, id est, ferro convenit, secare. Item conterere, et comminuere, pulsare, tundere.' Theoc. Idyll. ii. 6. Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάσσιος, 'Neque fores pulsavit crudelis.'

ἄρρήνης, ἑός, οὖς, ὁ καὶ ἡ, poet. Hesych. ἄγριος, δυσχερής: molestus, difficilis. Ductum videtur ab ἀρρήνειν, quod (ut idem tradit) significat λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ (vel potius, καὶ γυναικᾶ) πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι, id est, conviciari, et dictum de muliere, sive uxore, quæ cum viro, sive marito verbis contendit, ei convicia dicit, ac ita molestiam exhibet. Quamobrem ἀρρήνην idem valet ac τὸ πρὸς τὸν ἄρρανα διαφέρεσθαι, i. e. adversus mare contendere. Quoniam autem hoc valde molestum est viris, quum præter decorum et pietatem mulieres ἀντιανέλπας habent, earumque petulantiam, et convicia pacis fovendæ caussa patienter ferre coguntur, ideo factum ut μεταφορικῶς, καὶ γυνικῶς hæc verba de quibuslibet aliis animantibus rebusque dicuntur, quæ sunt graves, difficiles, ac molestæ. ἄρρηνν vero, sive ἄρσην (ut docet Magnum Etymolog. pag. 149. 41.) παρὰ τὸ ἄρῶ, τὸ ποτίζω, καὶ τὸ μετεγχεῶ. ὁ γὰρ ἄνθρωπος τῇ γυναικὶ ἐπαρθεύει. ἄρῶ, ἄρτω, ἄρσην, ὁ ἄρδων τὴν θήλειαν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο πόσις λέγεται ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὸ ποτίζω τῇ γυνή. ἡ παρὰ τὸ ἄρῶ, τὸ πράττω. ὁ μέλλων, ἔρσω, καὶ ἄρσην ἐξ αὐτοῦ, τουτέστιν ὁ πρακτικὸς. Idem eadem pag. 149. 52. ἔρσαι, τὸ ποτίσαι, ἀφ' οὗ καὶ ἄρσην ὁ τὴν γυναικᾶ ποτίζων τῇ σπορᾷ. Quam sententiam confirmat et Eustathius, quum dicit τὸν πόσιν, i. maritum, dictum παρὰ τὴν πόσιν, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑπόρρητα. Maritus igitur bono agricolæ similis est, qui suum agrum bene colit, opportune arat, ei semina committit, eumque rigat, ut omnia felicitus crescant, amplumque fructum ipse suo tempore percipiat. Theoc. Idyll. xxv. 83. de cane verba faciens, eum vocat animal: ζάκοτόν τε καὶ ἀρρήνῆς, 'iracundumque, et molestum,' vel, ut alii vertunt, sævum.

ἀρχαγός, ᾧ, ὁ, Dor. pro com. ἀρχηγός, οὔ, ὁ, dux, princeps, rex, auctor. Theoc. Idyll. xxii. 110. ἀρχαγός Βεβρυκῶν, 'princeps Bebrycum.'

ΑΣ, Dorienses ultimam syllabam accusativi pluralis secundæ declinationis no-

minum parisyllabicorum in *as* longum communiter desinentium, sæpe metri causa, idque sequente vocali, corripiunt, et præcedentem syllabam, quæ propter longam sequentem ante acuebat, circumflectunt, si ejus natura circumflexum admittat. Vocales enim et syllabæ natura breves nunquam circumflectuntur: sed tantum acuuntur, si tonus in eas cadat. Longæ vero ante longas acuuntur, ut docent Grammatici. Theoc. Idyll. i. 134. ὄχνας ἐνείκαι, 'pira ferat.' et Idyll. ii. 160. τὰν Ἀΐδαο πύλαν ναὶ Μοῖρας ἀραξεῖ, 'Orci fores per Parcas pulsabit.' Hic Μοῖρας προπερισπωμένως metri causa Dorice scriptum videmus, quod alioqui communiter Μοῖρας παροξυτόνως scribitur. At ὄχνας, licet τὸ *as* corripiatur, tamen τὸ *ο* μικρὸν acuto notatum habet, quia nulla vocalis, aut syllaba natura brevis circumflectitur, nec positio naturam tollit, aut immutat hac in parte. Idem in articulis, et pronomibus ejusdem declinationis, generis, casusque Dorienses facere consueverunt. Theoc. Idyll. iii. 2. καὶ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει, 'et Tityrus ipsa agit.' Idem 3. βόσκει τὰς αἰγας, 'pascit capras.' Idem Idyll. iv. 2. βόσκειν δὲ μοι αὐτὰς ἔδωκεν, 'pascendas autem mihi eas dedit.' Idyll. iv. 29. Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας. ἐπεὶ, 'Non illa profecto, non per Nymphas. quia.' Idyll. v. 42. αὐτὰς ἐτρέπη. 64. ὄς τὰς ἐρείκας. 103. Τοῦτ' ἐβοσκησείσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος; 109. Μὴ μὲν λωβάσθησθε τὰς ἀμπέλους. ἐντὶ γὰρ ἄβαι. 121. Σκύλλας ἰὼν γρῆας ἀπὸ σάματος ἀντίκα τίλλοις. 136. κίσσας ἐρίσδεν. 146. Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθὶ κράνας. Idyll. vi. 32. κλασῶ θύρας, ἔσται κ' ὀμόση. Idyll. vii. 87. τὰς καλὰς αἰγας. Idyll. ix. 11. τραγοῖστας ἀπό. Idyll. x. 35. καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισι ἀμύκκας. Eodem Idyll. 38. ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν. Idyll. xv. 65. περὶ τὰς θύρας ὄστος ὄμιλος. Idyll. xxi. 1. τὰς τέχνας ἐγείρει.

ἄσας, Doric, pro com. ἦσας, cecinisti. Quod vel neglecto augmento temporali factum, vel verso *η* in *α*. Theoc. Idyll. i. 24. ἄσας ἐρίσδων, 'cecinisti certans.' Est autem 2 pers. aor. 1. act. ab ἄδω, *μ*. ἄσω, aor. 1. act. com. ἦσα, Dor. ἄσα, *as*, *ε*, τὸ *ι* subscriptum habet, quia fit ab ἀείδω poetico, unde sublato *ε*, et facta crasi, formatur ἄδω, quod *α* diphthongum impropriam habet, ex *αι* propria diphthongo mutata. ἄσεύμαι. Vide αἰσεύμαι. Theoc. Idyll. iii. 38.

ἄση, canes, cantabis. Ab ἄδω deducitur fut. med. communiter ἄσσομαι, ἄση, ἄσεται, Dorice vero, ἄσοῦμαι, vel ἄσειμαι, ἄση, ἄσειται. Attice vero mediæ, vel passivæ

vocis verbum pro activa voce ponitur non raro. Theoc. Idyll. v. 31. ἄδιον ἄση, 'suavius canes.'

ἄσκαλος, *ου*, ὁ καὶ ἦ, incultus, *a*, um. Nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur ἀκάθαρτος, et Hesychio tribuitur. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Comproitur ex *a* privante particula, et verbo σκάλλειν, τὸ σκάπτειν, fodere, sarrire, sarculis purgare scalpendo terram. Quod fit quum segetes malis herbis sunt refertæ. Ab hoc σκάλλειν deducitur τὸ σκαλεῖν, καὶ τὸ σκαλίζειν, idem. Theocr. Idyll. x. 14. ἄσκαλα πάντα, 'inculta [sunt] omnia.'

ἄσκητὸς, ἦ, *ου*, commune, excultus, *a*, um, elaboratus, ornatus: ab ἀσκέω, ὦ, *μ*. ἀσκήσω, *π*. ἤσκηκα. Cujus varias significaciones in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. i. 33. ἀσκητὰ πέπλω τε, καὶ ἄμυκι, 'ornata peploque, et reticulo.'

ἄσπιδιώτας, *α*, ὁ, Doric, pro com. poet. ἄσπιδιώτης, *ου*, ὁ, scutatus, militis epithetum. Theoc. Idyll. xiv. 67. Τολμασεῖς ἐπίοντα μένειν θρασὺν ἄσπιδιώταν, 'Audebis irruentem audacem [hostem] scutatum sustinere.'

ἄστράγαλοι πόδες, lucidi pedes. Theoc. Idyll. x. 36. οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ, 'tui quidem pedes [sunt] lucidi.' Alii vertunt, candidi, quæ significatio vocabuli non est trita: sed Theocrito propria. Consule vulgata Lexica.

ἄστρεπτος, *ου*, ὁ καὶ ἦ, com. idem ac ἀστραφής. ὁ μὴ στρεφόμενος ἵνα προσορφή τὰ ὄπισω qui se non convertit, ut aspirat, quæ sunt a tergo, non respiciens. Theoc. Idyll. xxiv. 94.

ἄστυκός, *ου*, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis sine auctoritate legitur. Communiter pro eodem dicitur πολιτικός, *ου*, ὁ, civilis, urbanus. Theoc. Idyll. xx. 4. οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χεῖλεα θλίβειν, 'non didici Rustico more [quenquam] osculari: sed urbana labra premere.' 31. τὰ δ' ἀστυκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν. ἀντὶ τοῦ, αἱ δὲ ἀστυκαὶ, καὶ πολιτικαὶ, τουτέστιν ἐν ἄστει, ἐν πόλει οἰκοῦσαι γυναῖκες ἐμὲ οὐκ ἐφίλησαν, οὐ φιλοῦσιν, 'urbanæ vero [mulieres] me non amant.'

ἄσυχα, Dorice, pro communi ἦσυχα, hoc vero pro adverbio ἦσύχως: quieta pro quiete, tacita pro tacite. Theoc. Idyll. ii. 100. Κῆπελ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεύσον, 'et quum ipsum esse videris solum, tacite nuta' [id est, eum tacito, vel occulto nutu ad te voca]. Idem Idyll. vi. 12. ἄσυχα καχλάζοντα, 'quiete strepentes [fluctus].'

ἄσυχια, *as*, ἄ, Dor. pro com. ἦσυχια, *as*,

ἦ, quies, etis. Theoc. Idyll. vii. 126. ἔμ-
μιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, 'nobis vero quies
cure sit.'

ἄσυχος, ω, δ, Dor. pro com. ἤσυχος, ου,
δ, quietus; ἄσυχος, δέξιν, præceps ad iram. Theoc.
Idyll. xiv. 10. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὸ φίλ'
Αἰσχίνα, ἄσυχος, δέξιν, 'Talis quidem sem-
per [es] tu care Æschine, [modo] quie-
tus, [modo] præceps ad iram.'

ἀσφαλέως, poetice, pro com. βαδίσως, tuto,
pro facile. Theoc. Idyll. xxiv. 136. ἀσφα-
λέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι, 'fa-
cile plantarum fortasse satiare posset.'

ἀσφαραγεῖν, poet. et Theocriteum ver-
bum, quod compositum ex a intendente,
et poet. verbo σφαραγεῖν, τὸ ἤχειν, καὶ ψο-
φεῖν. Valde strepere. Theoc. Idyll. xvii.
94. Χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφα-
ραγεῦντι, 'Ære resplendenti stipati valde
strepunt.'

ἄσῶ, Dorice, pro communi ἄσω. Theoc.
Idyll. i. 145. ἄδιον ἄσῶ, 'dulcius canam.'

ἄτὰρ, poeticum adverbium, unde κατ'
ἀποκοπὴν Latina particula, at, videtur for-
mata; sed Theoc. Idyll. ii. 151. ἄτὰρ τό-
σον, 'at tantum.'

ἄ τάχος, Doric. pro poet. ἦ τάχος, com.
ὡς τάχος, et ὡς τάχιστα. Verba sanant,
qua celeritas, scilicet est tibi, vel alii cuivis,
pro, quanta maxima celeritate potes; quam
celerime, quam primum. Theoc. Idyll.
xiv. 68. Illud autem observandum Dori-
enses ἀδιαφόρως τὸ ἰ huic adverbio modo
vel subscriptum, vel adscriptum addere,
sive sit minusculum, sive majusculum ele-
mentum, modo neutrum facere, ut hoc loco
videmus. Adscribendi tamen ratio redolet
magis τὸν Ἀρχαϊσμόν. Sic enim scribebat-
ur olim, Δήμοι τῶν Ἀθηναίων, pro quo
recentiores scribunt, Δήμος τῶν Ἀθηναίων.
Sed si majusculis elementis utaris tunc ad
latus τὸ ἰ scribitur, sic, ΔΑ'ΜΩι, et ΤΩ'ι,
et ἈΘΗΝΑΙ'Ωι. Sic etiam αἰ, pro ἄ, vel ἰ
præteritur, ἄ, pro ἦ.

ἄτε, Dor. pro com. ὅτε, verso ο in α,
quum, quando. Vide α interdu pro ο a
Doriensibus ponitur. Item ο Dor. in α.
Theoc. Idyll. xviii. 27. Πότνια νύξ ἄτε
[ἀπέρχεται], 'Veneranda nox quum [ab-
it].'

ἄτε, Dorice pro com. ἦτε, quod et ἦπερ,
et ἔθι συνωνύμως dicitur: ubi, sed; et Ἀτ-
τικῶς, et Ἰωνικῶς, et Δωρικῶς τὸ ἰ nunc
sublatum, quod alias scribi solet. Theoc.
Idyll. i. 13. ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώ-
λοφον, ἄτε μυρῖκαι, 'ad declivem istum
collem, ubi [sunt] myricæ.'

ἄτερ, adverbium poeticum, pro commu-
nib. χωρὶς, ἀνευ, πόρρω, seorsum, sepa-
ratim, sine, procul. Componitur autem (ut
docet Eustathius) ex α particula privante
et verbo τεῖρω. Quia quæ separata sunt,

quæ procul a nobis absunt, ea nos non
vexant, nec ullam molestiam nobis exhi-
bent. Theoc. Idyll. iii. 48. ὥστ' οὐδὲ φθί-
μενόν μιν ἄτερ μασδοῦ τίθητι; 'ita ut ne
mortuum quidem ipsum seorsum a [sua]
mamma ponat?' id est, procul ab amplexu
suo dimittat?

ἀτεράμνω, Dor. pro com. ἀτεράμνον,
duri. Quid autem sit ἀτεράμνον, ejusque
ἐτυμολογίαν in vulgatis Lexicis vide.
Theoc. Idyll. x. 7. πέτρας ἀπόκομμ' ἀτε-
ράμνω, 'saxi fragmentum duri.'

ἀτιμαγελεῖν, com. verbum, quod dictum
παρὰ τὸ ἀτιμᾶν τὴν ἀγέλην, gregem, vel
armentum contemnere, abarmentari quid-
dam vertunt. Alii, abgregari, ex Festo.
A grege, vel armento separari, seorsum
pasci, quod sæpe fit ob quoddam fastidium
et contemptum aliorum sociorum, vel
etiam ob indignationem quam aliquis tau-
rus, vel equus adversus cæteros ejusdem
armenti participes concepit. Hoc verbum
usurpat et Aristot. Animal. Hist. lib. vi.
cap. 18. pag. 491. A. et lib. ix. cap. 3. pag.
515. Γ. De hoc verbo multa eaque lectu
digna traduntur ab Erasmo in Adagiis,
Chil. I. Cent. 1. Adag. 43. 'Abiit et tau-
rus in sylvam.' Illic Theocriti fit mentio,
qui Idyll. ix. 5. dicit, Μηδὲν ἀτιμαγελεῦν-
τες, 'Non contemntes gregem,' vel
'Nullo modo negligentes armentum.'

ἀτιμαγελεῦντες, Dor. pro com. ἀτιμαγε-
λοῦντες, gregem contemntes. Theoc.
Idyll. ix. 5. vide ἀτιμαγελεῖν.

ἀτιμαγέλης, ου, δ, Theocriteum nomen,
quod in vulgatis Lexicis non extat: pro
quo legitur in iis ἀτιμάγελος, ου, δ, et
carmen ex Epigrammatibus affertur κέρως
Βουμολγὸς ταύρου κλάσσειν ἀτιμαγέλου.
Quod apud Suidam quoque sic scriptum
extat, ubi vertit, ἀτιμαγέλου, μὴ συναγε-
λασμένου. Vide apud eundem et Βουμολ-
γὸς, ubi lectionem eandem habemus. Sed
non constat utrum ab ἀτιμάγελος, an ab
ἀτιμαγέλης hic genitivus sit deductus.
Nam ab utroque formatus in ου communi-
ter desinit. Theocritus vero manifeste
docet ἀτιμαγέλης potius quam ἀτιμάγελος
in recto casu dicendum. Sic enim Idyll.
xxv. 132. canit, Οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ'
ἐριθηλέα ποιήν, 'Qui etiam ab armento se
segregantes depascabant valde virentem
herbam.' Vel, 'Qui etiam ab armento
separati pascabantur valde virentibus her-
bis.'

ἀτρακτυλῖς, ἴδος, ἦ, com. spinæ genus,
de quo plurib. in vulgatis Græcolatinis
Lexicis. Interdum tamen pro ipsis spina-
rum aculeis accipitur, ut patet ex Theo-
criti verbis, quæ Idyll. iv. 51. 52. 53. scri-
buntur. Sic enim illic, ἀ γὰρ ἄκανθα Ἄρμου
μ' ὠδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι

Ταί ἀτρακτυλίδες ἐντί, 'Nam spina modo me hic sauciavit sub malleolum. Ut vero profundi Aculei sunt!'

ἄτριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. non tritus, non fractus, indomitus, non calcutus. Theoc. Idyll. xiii. 64. ἀτριπτους ἀκάνθας vocat indomitas, et calcatu difficiles spinas. ἐν ἀτριπτοῖσιν ἀκάνθαις, 'in non calcatis, [ac proinde acutissimis, et periculosissimis] spinis.' Vel, ut quidam vertunt, in inviis sentibus. Virgil. Æn. ii. 149. 25. aspros sentes vocat quoddam asperæ spinæ genus, quam, qui ab ea punguntur, magno cum dolore statim sentiunt.

ἄτροπος, ὁ καὶ ἡ, commune, ὁ μὴ τρέπεσθαι δυνάμενος: qui verti, flecti, mutarique nequit, immutabilis, perpetuus, æternus. Theoc. Idyll. iii. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμῖν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων, 'Beatus quidem [est] mihi, [id est, meo iudicio,] ille, qui æternum somnum dormit.' Vel, 'qui sopitus æterno somno dormit.'

ἀτύζειν, μ. ἀτύζειν, poeticum, pro communib. ταραττειν, φοβεῖν, ἐκπλήττειν: turbare, terrere, percellere, obstupescere. Consule Eustath. in verbo ἀτύζεσθαι. Theoc. Idyll. i. 56. θυμὸν ἀτύζει, 'animum percellat.' Vide ἀτύξει, et ἀτυζόμενοι, in hortis Adonidis.

ἀτύξει, 3. person. sing. optat. aor. 1. ac-tivi, ab ἀτύζω, μ. ἀτύζω, aor. 1. ἤτυξα, opt. ἀτύξαιμι, ais, ai. Vide ἀτύζειν.

αὐαλέος, ου, ὁ, poet. aridus, siccus, arefactus, desiccatus, squalidus, ab αὐω, unde τὸ αὐαῖνω, τὸ ξηραῖνω, arefacio, sicco. Theoc. Idyll. xiv. 4. αὐαλέοι δὲ κικῖνοι, 'squalidi vero capilli.'

αὐθι, poetice pro δεῦρο, huc. Theoc. Idyll. xi. 22. φοιτῆς δ' αὐθ' οὐτως, ἕκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με, 'venis autem huc sic, quum dulcis somnus tenet me.'

αὐλαξ, ακος, ἡ, genere fœmineo. Eustath. αὐλαξ, ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομῆ, παρὰ τὸν αὐλὸν, ὃ δηλοῖ ἐπιμήκη παράτασιν: id est, 'αὐλαξ vocatur aratri in longitudinem scissura, dicta ab αὐλός, quod significat longam extensionem.' Vel, 'αὐλαξ appellatur illa terræ scissura, quam aratrum in longitudinem facit, a tibia similitudine, quod in longitudinem exporrigatur.' Theoc. Idyll. x. 6. ὃς νῦν ἀρχόμενος τὰς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις; 'qui nunc incipiens sulcum non rodis?' [incidis?]

αὐλεία, as, ἡ, com. Hesych. ἡ τῆς αὐλῆς θύρα, i. aulæ janua, αὐλæ fores. Suid. αὐλεία, θύρα πυλῶν, καὶ ἡ αὐλείος, i. αὐλεία, janua, vestibulum, et αὐλæ fores. Consule et Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. xv. 43. τὰν αὐλείαν ἀποκλαζον, 'aulæ fores, [vel, vestibuli januam] claudē.'

αὐλησεῦντι, Dor. pro com. αὐλήσουσι, tibia ludent, vel, tibia canent. Theoc.

Idyll. vii. 71. Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, 'Tibia vero canent mihi duo pastores.' Est autem 3. pers. plur. futuri act. ab αὐλέω, ὦ.

αὐλήτης, αὐλήτιδος, ἡ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis Græcol. non extat: sed pro eo commune legitur, αὐλητρῖς, ἴδος, ἡ, licet nullo confirmetur exemplo; tibicina, æ. Quod autem αὐλήτης potius, quam αὐλητῖς, ἴδος, dicatur, hoc Æolismum videtur dolere, de quo consule Grammaticos. Theoc. Idyll. ii. 146. Μάτηρ τὰς γε ἐμᾶς αὐλήτιδος, 'Mater meæ tibicinæ.'

αὐλιον, ου, τὰ, poet. stabulum. Theoc. Idyll. vii. 153. κατ' αὐλία ποσοὶ χορεύουσι, 'in stabulis pedibus tripudiare.' Idyll. xxv. 84. ποτὶ ταῦλιον ἴξον ἰόντες, 'ad stabulum sedebant profecti.'

αὐλις, ἴδος, vel ἰος, ἡ, Æolice pro com. αὐλή, ἡς, ἡ, κοίτη, κατασκηνώσις, σταθμός: aula, caula, cubile, tentorium, stabulum. Eustathius docet hoc vocabulum βρόνεσθαι πρὸς διαστολήν τοῦ αὐλῆς, quod aliud significat. Theoc. Idyll. xxv. 18. pro stabulo sumit, et 61. et 76. At 169. accipit pro ferarum lustro, ubi verba facit de Ieone, quem Hercules in sylva Nemeæa interfecit, Κοίλην αὐλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλλοις, 'Cavum lustrum habentem in Jovis Nemeæi nemore.'

αὐξησης χρονική, augmentum, sive incrementum temporale a Doriensibus sæpe negligitur; ut, ἄσας, pro ἡσας, cecinisti, 2. pers. sing. aor. 1. act. ab αἶδω, μ. σω, vel hic τὸ η in a Dorice mutatum. Theoc. Idyll. i. 24. ἄσας ἐρίσδων, 'ceciniisti certans.' 100. ποταμείφατο, pro ποτημείφατο, quod Dorice dictum pro communi προσημείφατο, respondit, a ποταμείβομαι, pro προσαμείβομαι. Idyll. ii. 25. ἀφθῆ, pro ἡφθῆ, ab ἄπτω, accendo, incendo; confragavit. Idyll. vi. 5. πρώτος ξρίσδεν, pro ἡρίξεν, quod metri caussa factum, ut et alibi passim: primus contendebat. 44. αὐλεῖ, pro ἡυλεῖ, tibia canebat: nisi dicas jam τὸ α Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ η positum. Ambigi enim hac de re nunc saltem potest. Idyll. vii. 18. ἔχεν ἀγριελαῖα, pro εἶχεν ἐξ ἀγριελαῶν. 139. ἔχον πόνον, pro εἶχον πόνον. Idyll. viii. 5. ἀγόρευε, pro ἡγόρευε, etc.

αὐξησης συλλαβική, augmentum, sive incrementum syllabicum a Doriensib. sæpe negligitur. Theoc. Idyll. i. 102. δεδύκει, pro ἐδεδύκει. Vide Δεδύκει. Idyll. ii. 68. πομπέεσκε, pro ἐπομπέεσκε. 107. κοχύεσκεν, pro ἐκοχύεσκεν. 108. δυνάμαν, pro ἐδυνάμην. 113. φάτο, pro ἔφατο. Idyll. v. 28. πεποιθεί, pro ἐπεποιθεί. 33. πεφύκει, pro ἐπεφύκει. 117. κίγκλιξεν, pro ἐκίγκλιξεν. Idyll. vi. 44. κύρισε, pro ἐσύρισε. 46. νίκα, pro ἐνίκα.

αἶος, ου, ὁ, poet. pro com. ξηρός, siccus, aridus. Theoc. Idyll. xxv. 142. σκύτος αἶον ἰδῶν, 'pellem aridam conspicatus.' 255. αἶον ῥόπαλον, 'aridam clavam.' Magnum Etymologicum, pag. 170. 42. Αἶος, ὁ ξηρός. ὄνομα ῥηματικόν. ἐκ τοῦ αἶω, τὸ οὐ βρέχω, [παρὰ τὸ στερητικὸν α, καὶ τὸ ἰω.] ἢ ἐκ τοῦ αἶω τὸ ξηραίνω, γίνεται αἶος, ὁ μὴ ὑγρὸς, ἀλλ' εἰς αἶσιν, καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος, καὶ αἰὼν, ἢ ξηρότης, παρὰ τὸ αἶω, τὸ ξηραίνω, ὡς ἔχω, ἐχόνῃ, πείρω, περόνῃ, βάλλω, [vel potius Ἐολίκε, βέλλω,] βελόνῃ. Idem pag. 174. 27. dum varias τοῦ αἶω significaciones, et ἐτυμολογίας persequitur, docet τὸ αἶον ἀπὸ τοῦ αἶω, τὸ ξηραίνω deductum. Idyll. xxvii. 9. ῥόδον αἶον, 'rosa sicca,' vel, arecens.

αἰότερος, comparat. ab αἶος, aridior, siccior. Theoc. Idyll. viii. 48. χ' αἰ βόδες αἰότεραι, 'et boves aridiores,' vel, 'et vaccae squalidiores.'

αἶριον, com. τὸ αἶριον, crastinus dies, cras. Magnum Etymologicum, 171. 1. Αἶριον, παρὰ τὸ αἶω Αἰολικὸν (ὃ σημαίνει τὴν ἡμέραν, [vel potius τὴν αἶων, ut pag. 174. 43. τουτέστιν ἡῶ, id est, auroram,]) αἶων, καὶ αἶριον τὸ χρονικὸν, ἢ παρὰ τὸ αἶθι, ὃ καὶ αἶρι, τροπή [τοῦ θ εἰς ρ.] ἀφ' οὗ αἶριον τῆς εἰς αἶθις ἢ παρὰ τὸ ἐναύεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Idem eadem pag. 171. 54. Αἶριον παρὰ τὸ αἶρα, ὃ καὶ μἶλλον. βούλεται τὸ ἔωθεν σημαίνει, διὰ τὸ, Αἶρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴν καὶ ἡῶθι πρό. [ἔθεν τὸ] αἶρίζειν, ῥιγοῦν, καὶ τὸ εἰς αἶριον ὑπερβάλλεσθαι. Eustath. vero sic, Αἶριον, παρὰ τὸ αἶ, ὃ ἐστι λάμπα, λέγεται, ὡς καὶ ἡ ἡῶς. Hinc etiam apud Latinos aura pro splendore dicitur interdum. Virgil. Æneidos vi. 250. 'Discolor unde auri per ramos aura refulsit.' Theoc. Idyll. xiii. 4. τὸ δ' αἶριον οὐκ ἐσορῶμες, '[diem] vero crastinum non videmus.' Hic enim poeticum ἡμαρ subauditur, quod communiter ἡμέραν vocamus. Si plura cupis scire perτὸ αἶριον, consule Magnum Etym. pag. 174. 27. In Αἶω.

αἶσαν, poet. pro ἡῶσαν: sed metri causa neglectum est temporale augmentum. Est autem ὅ. plur. aor. 1. act. verbū ἄσω, τὸ φωνᾶ, βοῶ, καὶ μετὰ βότης καλῶ, vocarunt. Theoc. Idyll. viii. 28. χ' οἱ μὲν παῖδες αἶσαν, 'et ipsi quidem pueri vocarunt [ipsum].'

αἶσεν, pro ἡῶσεν, poetic. neglecto augmento. Theoc. Idyll. xxiv. 23. ἦτοι ὕγ' εὐθὺς αἶσεν, 'profecto alter [quidem] statim exclamavit.' 47. Δμῶας δὴ τότ' αἶσε, 'Famulos tunc vocavit.'

αἶτὰς εἰλαίνει. Vide ΑΣ, Dor. Theoc. Idyll. iii. 2. αἶτὰς ἔδωκεν. Idyll. iv. 2.

αἶτέω, ᾧ, poet. idem ac πρᾶτῶτονον ejus ἄω, αἶσω, clamo, vociferor. Theoc.

Lex. Doric.

Idyll. xxiv. 37. ὅσον αἶτεϊ; 'quantum clamat?' 50. αἶτὰς αἶτεϊ, '[sic] ipse clamat [id est, clamabat].' Sed fortasse scribendum αἶτει, pro ἡῶτει, vel est χρόνον ἐναλλαγή.

αἶτᾶν, Dor. pro com. αἶτην, ipsam. Theoc. Idyll. xv. 33. ᾧδε φέρ' αἶτᾶν, 'huc fer ipsam.'

αἶτὰς ἐτρώπη. Theoc. Idyll. v. 42. Vide as in accus. plur. 2. declin. τῶν ἰσοσυλλάβων Dorice correptum.

αἶτᾶς, Dor. pro com. αἶτης. Theoc. Idyll. xiv. 23. ἀπ' αἶτᾶς καὶ λύχρον αἶψαις, 'ab ipsa vel lucernam accendisses.'

αἶτις, Ionice nonnunquam, et Dorice, pro communi αἶθις, rursus, iterum, denovo, retrorsum. Theoc. Idyll. i. 112. Αἶτις ὅπως στάση Διομήδεος ἄσσαν ἰοῖσα. Latinus interpres, 'Age, consiste iterum ad Diomedem propius accedens.' Sed Ἄ. P. ita, 'Vide, [vel Da operam] rursus ut consistas propius Diomedem [ad eum] profecta.' Est enim ἔλλειψις verbi ἔρα. Sensus, Eja ad Diomedem propius iterum accedas, ut q. d. ab eo rursus vulnereris, ut ante. Qua de re Homer. Iliados E. 179. 22. fusius. Sic autem meam mortem, cujus es auctor, Diomedes ulciscetur. Vel, Vide quomodo rursus statura sis prope Diomedem, ad eum accedens. Vide στάση.

αἶτόγα, Dor. pro com. sed poet. αἶτό γε, hic profecto. Quod videtur ἔλλειπτικῶς dictum, pro κατ' αἶτὸ τοῦτο τὸ χωρίον γε, 'in hoc ipso loco profecto.' Vel ex adverbio loci αἶτοῦ, sublato v formatum αἶτό. Theoc. Idyll. xi. 60. Νῦν μὰν ᾧ κόριον, νῦν αἶτό γε νείν γε μαθεῖμαι, 'Nunc certe o puellula, nunc hic profecto natate discam.'

αἶτοσεῖ. Vide πέζαιτ' αἶτοσεῖ.

αἶτόθε, poeticum adverbium metri causa τὸ v rejectum habens, pro com. αἶτόθεν, quod idem valet ac ἐξ αἶτοῦ, καὶ τούτου τοῦ τόπου, ἢ χρόνου. Ex hoc ipso loco, vel tempore, istinc, jam hinc. Theoc. Idyll. v. 60. Αἶτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αἶτόθε βωκολιάσδεν, 'Istinc mecum certa, et istic bucolicum carmen canta.'

αἶτόθι, poeticum adverbium, pro communi αἶτότω, καὶ ἐκεῖ. Istic, illic, in illo ipso loco, q. d. ἐν αἶτῶ τούτῳ τῷ τόπῳ. Ut et τὸ αἶτοῦ dicitur ἔλλειπτικῶς, pro ἐπὶ τοῦ αἶτοῦ τόπου. Theoc. Idyll. v. 60.

αἶτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αἶτόθι βωκολιάσδεν, 'istinc mecum certa, et istic carmen bucolicum canta.' Idyll. vi. 15. ἃ δὲ καὶ αἶτόθι τοι διαβρῦπεται, 'illa vero etiam ibi lascivit.'

αἶτομάτως, poet. sponte sua. Magnum Etymologicum, pag. 173. 7. Αἶτομάτως, αἶτοκελεύστως, αἶτοκλήτως, αἶτοβούλω, αἶτοπροθύμως. παρὰ τὸ μεμῶ τὸ προθυμού-

μαι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, μέμαμαι, [μέμασαι,] μέμαται, γίνεται ματὸς, ὡς βέβαια βατὸς, καὶ αὐτόματος, ὁ αὐτοπρόθυμος, ἢ ἀπὸ τοῦ μαστεύω τὸ ζῆτῶ, ἢ ματῶ, τὸ σημαῖνον τὸ αὐτὸ, γίνεται μαστὸς, ὁ αὐτοζήτητος, ὁ μὴ παρ' ἑτέρου ἐπιζητηθεὶς, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαγαγών. Theoc. Idyll. xi. 27. αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐν δρόμον, 'sponte sua præterit suum cursum.' τὸ παρέβα pro παρέβη, Dor. dictum.

Αὐτονόα, ας, ἄ, nomen proprium mulieris, Dorice formatum, pro com. Αὐτονόη, ης, ἦ. Theoc. Idyll. xxvi. 1. et 19. Αὐτονόας, pro Αὐτονόης, 23.

αὐτόφλοιος, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Est autem epithetum ut arboris, rami, aut alicujus instrumenti hinc detracti. Theoc. Idyll. xxv. 208. βάκτρον εὐπαγές, αὐτόφλοιον, 'clavam bene compactam, [id est, solidam,] una com ipso cortice.' Idem autem valet ac σὺν αὐτῷ τῷ φλοιῷ.

αὐτοφυῆς, ὁ καὶ ἦ, com. sua sponte natus. Theoc. Idyll. ix. 24. αὐτοφυῆ [κορύναν], 'sua sponte natam [clavam].'

αὐτῶ, genitivus singularis tam neutrius, quam masculi generis Dorice formatus versa ου in ω, pro communi αὐτοῦ, quod ἰσοδυναμεῖ τῷ ἑαυτοῦ, sui ipsius, sui. Theoc. Idyll. i. 92. τὸν αὐτῶ ἄνε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνε Μοῖρας, 'suum perficiebat amarum amorem, et ad finem perficiebat Parca: id est, ad finem usque vitæ perducere conabatur. Vel suum amarum amorem patienter ferre, et ad ultimum usque vitæ diem perducere conabatur, ut uno, eodemque die amorem, et vitam finiret. Quod autem hic τέλος Μοῖρας, id ab Homero passim θανάτοιο τέλος συνωνύμως appellatur. Ultima nam rerum cunctarum linea mors est. Æ. P.

αὐτῶ, Doricum loci adverbium, pro com. αὐτοῦ, καὶ αὐτόθι, illic, ibi. Theoc. Idyll. xi. 14. Αὐτῶ ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φυκιοέσσης, Lat. Int. 'In ipso littore tabescebat algoso.' Alter, 'In ipso algoso littore consumebatur.' Quod, si sensum spectes, bene redditum Latine: sed si verba, parum fideliter. Nam illud αὐτῶ jam est adverbium Dorice formatum pro communi αὐτοῦ, καὶ αὐτόθι: illic, ibi, ubinam? ἐπ' αἰῶνος. Hæc enim subjiciuntur ad explicandum illud præcedens adverbium αὐτοῦ. Hoc moneo, quia aliqui dicendum fuisset αὐτῶς ἐπ' αἰῶνος, quod metrum violasset. Quamvis autem ἐπίθετα masculina Ἀττικῶς ἀδιαφόρος cum nominib. substantivis jungantur, idem tamen in articulis, et pronominiibus demonstrativis, aut relativis facere non licet.

αὐτως, poeticum adverbium a fœmineo genere αὐτή, ut οὕτως ab οὗτος masc. gen.

ita, sic, temere, sine causa, frustra, sine fructu, et sine usu. Theoc. Idyll. v. 40. ἀπρεπὲς ἀνδρῖον αὐτως, 'turpis homuncio nullius usus,' vel, 'turpis, et inepte homuncio.'

ἀφαίρεσις vocalium in principio nominum Doriensibus etiam, præcipue vero in carmine, familiaris. Theoc. Idyll. i. 128. ὦ 'ναξ, pro ὦ ἄναξ, 'o rex.' Vide ὦ γαθὲ, pro ὦ ἀγαθὲ. Idyll. ii. 51. ἴκελον, pro εἴκελον, ab εἴκα, quod simile esse significat. 66. τῶ 'νβούλοιο, pro τοῦ εὐβούλου. Vide suo loco. Idyll. iv. 62. ὦ 'νθραπε, pro ὦ ἄνθραπε. Idyll. v. 24. ὦ 'ριφος, pro ὦ ἔριφος. Vide ὦ 'ριφος. 82. ὦ 'πόλλων, pro ὦ Ἀπόλλων. vide suo loco. Idyll. vii. 98. ὦ 'ρατος, pro ὦ ἄρατος. Idyll. x. 1. ὦ 'ζυρέ, pro ὦ ἄζυρέ. Idyll. xii. 13. χ' ὦ 'μικλαῖσδων, pro κε ὁ ἀμικλαῖσδων. Idyll. xxi. 30. τῶ 'μῶ, pro τῶ ἐμῶ, τουτέστιν ἐμοῦ. Idyll. xxvii. 18. Μῆ 'πιβάλης τὴν χεῖρα, pro Μῆ ἐπιβάλης, 'Ne injicias manum.'

ἀφαίρεσις consonantium Doriensibus quoque familiaris. Theoc. Idyll. xiv. 51. γεύμεθα, pro γεγεύμεθα, gustavimus.

Ἄφαιστος, ω, ὁ, Dor. pro com. Ἥφαιστος, ου, ὁ, dicitur et Dor. Ἄφαιστος, οιο, ὁ, pro eodem. Vulcanus. i. Theoc. Idyll. ii. 134. Πολλάκις Ἀφαιστίο σέλας φλογρότερον αἶθει, 'Sæpe Vulcano flammam ardentiorē accendit.' [Amor, i. urit multo magis, quam vel ignis ardentis flamma.]

ἄφαρ, παροξυτόνος apud Theocritum Idyll. xx. 15. statim, subito, repente. Apud Eustathium ἔτμον his verbis aperitur. ἄφαρ, καὶ ἀφαρῖ, αὐθωρὸν, καὶ συναπτῶς, ἀπὸ τοῦ ἦφα παρακειμένου, καὶ ψιλοῦται Αἰολικῶς. Significat igitur proprie, eadem hora, et contigue, et a præterito perfect. ἦφα deducitur, quod ab ἄπτω, ψω, tango, attingo, contingo. Theoc. Idyll. xx. 15. ἐμοῖ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα, 'mihī vero statim exæstua vit sanguis.'

ἀφέρπειν, serpentis proprium, serpendo abire, discedere, abire. Theoc. Idyll. iv. 29. ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων, 'ad Pisam abiens.'

ἀφερψῶ, Dor. pro com. ἀφέρψω, hoc vero pro ἐπαναχωρήσω, redibo, revertar. Theoc. Idyll. xxvii. 64. εἰς οἶκον ἀφερψῶ, 'domum redibo.' Ipsum meta est ἀφέρπω.

ἀφημμένος, ου, ὁ, com. suspensus, pendens; ab ἀφάπτω, μ. ἀφάψω, π. ἀφήφα, π. π. ἀφήμμαι, ἢ μετοχή, ἀφημμένος, ης, ον. Theoc. Idyll. xxii. 52. ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεῶνων, 'pellis leonis ab extremis suspensa pedibus.'

ἄφθη, Dor. verso η in a dictum, vel neglecto temporali augmento, pro communi ἦφθη, conflagravit. Est autem 3. pers. sing. aor. 1. pass. ab ἄπτω, μ. ἄψω,

accendo, incendio. Theoc. Idyll. ii. 25. Κήξαπίνης ἄφθη, 'Et subito conflagravit.'

ἀφίκευ, Dor. pro com. ἀφίκου, hoc autem ab ἀφικομαι, unde τὸ ἀφικνέομαι, οὐμαι, vel est aor. 2. med. ἀφικόμην, ου, ετο, Imperat. com. ἀφικόῦ, ἔσθω, Æol. vero, et Dor. ἀφίκευ. Theoc. Idyll. xi. 42. ἄλλ' ἀφίκευ τὴ ποτ' ἄμει, 'quare veni tu ad me.'

ἀφικνεῦ, Dor. et Æol. pro com. ἀφικνοῦ, veni, abi, i. Theoc. Idyll. xv. 149. ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ, 'ad gaudentes abi.'

ἀφνειδς, ου, δ, poet. pro com. πλούσιος, dives, opulentus, abundans. Cum dativo. Theoc. Idyll. xxiv. 106. μεγάλας ἀφνειδς ἀρουραῖς, 'amplis abundans arvis.' Idem Idyll. xxv. 119. ἀφνειδν μήλοισ, 'divitem pecoris [esse].'

ἀφνειῶ, Dor. pro com. sed poet. ἀφνειοῦ, divitiis, ab ἀφνειδς, de quo Eustath. et alii. Theoc. Idyll. xv. 22. ἀφνειῶ Πτολεμαίω, 'divitis Ptolemæi.'

ἀφρόντιστος. Vide ὦ φρόντιστος, pro δ ἀφρόντιστος. Theoc. Idyll. x. 20. ὁ ἄνευ φροντίδος. ἢ ὁ παλυφρόντιστος, καὶ πολλὰς φροντίδας ἔχων. Consule Magnum Etymol. in α ἐπιτακτικόν.

ἄφ' οὗ τότε. Theoc. Idyll. xiii. 24. Hæc verba Isaacus Casaubonus Theocritearum Lectionum, pag. 103. posita dicit pro ἀπὸ τοῦ τότε χρόνου, id est, ab eo tempore. Sed Æ. P. sic locum illum putat accipiendum, τότε χοιράδες ἔσταν, ἦγον ἔστησαν, πότε; ἄφ' οὗ, δηλονότι χρόνου, τουτέστιν ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, καθ' ἃν ἡ Ἀργὼ ναὺς διεξῆξε μέγα λαίτμα. Nam δς non solum apud poetas: sed et apud orationis solutæ scriptores sæpe sumitur pro nomine demonstrantis ἐκείνος, ille. Consule nostrum Græcolatinum Indicem Xenophontem in δς, ubi multa reperies exempla. Est autem oratio ἀσύνδετος, pro καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, τότε λέγω, ὅτε ἡ ναὺς Ἀργὼ διεξῆξε μέγα λαίτμα, χοιράδες ἔστησαν.

ἀφυξῶ, Dor. pro com. ἀφύξω, hauriam, ab ἀφύσσω, haurio. Theoc. Idyll. vii. 65. Τὸν Πελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ, 'Pteleaticum vinum ex cratere hauriam.'

ἀφ' ὧ, Dorice, pro ἀφ' οὗ, subauditur autem χρόνου; quod et ἐξ οὗ dicitur συνωνύμως: ex quo, sub. tempore. Theoc. Idyll. ii. 4. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέ ποθ' ἦκει, 'qui jam per duodecim integros dies a me miser abest.' Vide Δωδεκαταῖος.

ἀφ' ὧτε, sub. χρόνω. Dorice pro communi ἀφ' οὗ χρόνου, ex quo tempore, ex quo. Theoc. Idyll. ii. 157.

ἀχείοισα, Dor. pro com. sed poet. ἀχέ-

οῖσα, dolens, gemens, ab τὸ ἀχέω, ὦ, quod ab ἄχος, eos, οὖς, τό. ἄχος δὲ (ut docet Eustathius) ἢ ἔγαν σύγχυσις τῆς ψυχῆς, παρὰ τὸ α ἐπιτακτικόν, καὶ τὸ χῶ, ἦγον χέω: id est, Vehemens animi confusio, et perturbatio, ab α intendente, et χῶ, quod a χέω per contractionem est deductum, et fundo significat. Vehemens enim dolor animum nostrum quodammodo fundit, effundit, et conturbatur de pristina tranquillitatis sede deturbat. Vel τὸ χέειν idem jam valet ac τὸ συγχέειν, confundere, conturbare, colligulare, labefactare. Moschus Idyll. iv. 2. ἐκπάγλω ἀχείοισα, 'mirifice dolens.'

ἀχεῦσιν, Æol. et Dor. 3. pers. plur. indicat. modi, temp. præes. pro communi ἠχοῦσιν, ab ἀχέω, ὦ, pro ἠχέω, ὦ, quod ab ἦχος, ου, δ, resonant, modulantur. Theoc. in Epig. Δ. 9. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγουσι ἀοιδαῖς κόσσυσσι ἀχεῦσιν ποικιλτραυλα μέλη, 'vernæ autem stridulis cantibus Merulæ modulantur varie sonora carmina,' ποικιλτραυλος tamen proprie varie balbutientem significat, τὸν ποικίλως τραυλόν. Jam vero poetice cantibus avium hoc tribuitur, διὰ τὸ τῆς φωνῆς τῶν ἀλόγων ἄναρθρον, ob quem vocis brutorum inarticulatum, atque non manifeste distinctum sonum fit, ut balbutire quodammodo videntur.

ἀχέω, ὦ, neutrum verbum Dorice formatum pro com. ἠχέω, ὦ, resonō. Cicadæ tribuit Theoc. Idyll. xvi. 96. ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν, 'resonat in summis ramis.'

ἀχέω, ὦ, Dor. pro com. ἠχέω, ὦ, active, et transitivè positum pro ita pulsare, ut sonus edatur, ac exaudiat. Theoc. Idyll. ii. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. ἀντὶ τοῦ ἠχει, τουτέστιν οὕτω κρούει, ὥστε τὸν ἦχον ἀκούεσθαι λαμπρῶς, 'vas æneum quam primum pulsa, ut sonus exaudiat.' Simpliciter tamen accipitur ἀντὶ τοῦ κρούειν, i. pulsare. Quod et huic loco non inepte convenit.

ἄχραντος, ου, δ καὶ ἦ, commune nomen, quod idem valet ac ἀμίαντος, ἔψαυστος, ἄδικτος, καθαρὸς. Conponitur ex α privante particula, et verbo χραίνω, μ. χραίνῶ, ἀορ. α. ἔχρανα, π. κέχραγκα, π. π. κέχραμμαι, κέχρασαι, κέχρανται, unde verbale χραντὸς, ἦ, δν, ἄχραντος. χραίνειν vero, μαιίνειν, μολύνειν, καὶ ἀπλῶς βίγειν, εἶτε ψαίνειν. Polluere, fedare, contaminare. Quoniam autem plerumque res, quæ manibus tractantur, eas fædantur atque contaminantur, ideo factum ut sæpe nomen ἄχραντος accipiat pro intacto, quod est antecedens, et pro polluto atque contaminato, quod est consequens. Prius enim res tangitur, deinde tractatione fædatur. Theoc. Idyll. i. 60. ἄχραντον, impollutum,

intactum. Illic de quodam poculo verba fiunt.

ἀχῶ, ἀχῶς, ἄ, Dor. pro com. ἠχῶ, ἠχό-
ος, ἠχοῦς, ἦ. Utrunque habemus in uno
et eodem versu apud Moschum Idyll. vi.
1. ἦρα Πὰν Ἀχῶς τὰς γείτονος, ἦρατο δ'
Ἀχῶ, pro, ἦρα Πὰν Ἐχῶς τῆς γείτονος,
ἦρατο δ' Ἐχῶ, 'amabat Pan Echo vici-
nam, amabat vero Echo,' etc. Vide et
versum tertium.

ἄψαο, secunda persona singularis aoristi
prioris medii ab ἄπτομαι, μ. ἄψομαι, aor.
1. med. com. ἠψάμην, ω, ατο, Dor. ἄψά-
μην, ω, ατο. Vel augmentum temporale
dices neglectum, secunda pers. com. ἦψω,
Dor. ἄψω, Ion. ἄψω. Vide ao termina-
tionem, in nostro Ionico Lexico, et in Dorico.
Theoc. Idyll. xxvii. 48. τί δ' ἔνδο-
θεν ἄψαο μαζῶν; 'quid vero intus, [id est,
in meo sinu] mammam attractasti?'

ἄω. Non solum Iones, sed etiam Dori-
enses verba secundæ conjugationis con-
tractorum in ἄω communiter desinentium
ad primam in ἔω desinentium sæpe revo-
cant, et contrahunt, ut in ποιέω, ᾧ, vide-
mus, et plerumque diphthongum ὄν ex e
et ο confiatam, per εϋ efferunt. Ut ἐποί-
ευν, pro ἐποιοῦν, ex ἐποίοειν formatum di-
cunt. Sic ἀνθρώτευν, pro ἀνθρώτου, ex
ἀνθρώτεον, ab ἀνερωτέω, pro ἀνερωτάω, ᾧ.
Theoc. Idyll. i. 81. Vide ἔω.

ἄωθεν, Dor. pro com. ἠᾶθεν, mane.
Theoc. Idyll. xv. 132. Ἀᾶθεν δ' ἄμμες νιν
ἄμα δρόσφ ἀθρούα ἕξω Οἰσεύμης ποτὶ κύματ'
ἐπ' αἰὶνι πτόνοντα, 'Mane vero nos fre-
quentes ipsum [Adonidis simulachrum]
una cum rore, [id est, dum adhuc ros est
supra terram,] foras efferemus ad undas
in littore spumantes.'

ἄων. Æol. et Beotica terminatio geni-
tivi pluralis primæ et secundæ declina-
tionis parisyllabicorum nominum, quæ
communiter in ὦν desinunt. Theoc. Idyll.
xvi. 29. Μουσῶων, pro com. Μουσῶων. Idem
eodem Idyll. 70. Idyll. xxii. 161. τᾶων,
pro τῶων, ἦγον, τούτων τῶν κορῶων, 'Harum
[puellarum].' Idyll. xxiv. 15. θυρῶων, pro
θυρῶων, januæ.

ἄων, ἄωνος, Dor. pro com. sed poet.
ἦᾶν, ἦᾶνος, ἦ, quod contractum ex ἦᾶν,
ἦᾶνος, ἦ, littus. Varias τῆς ἦᾶνος ἔτυμο-
λογίας vide in Magno Etymologico pag.
422. 51. et deinceps. Theoc. Idyll. xvi.
60. ἐπ' ἄνι κύματα μετρεῖν, 'in littore
undas metiri [id est, numerare].' De hoc
adagio consule Erasmus Adag. Chil. 1.
Cent. 4. Adag. 45. 'undas numeras,' et
Adag. 44. 'Harenam metiris.'

ἄωρι, poeticum adverbium, quod idem
valet ac τὸ ἀκαίρως, intempestive. Theoc.
Idyll. xi. 40. Πολλάκι νυκτὸς ἄωρι, 'Sæpe
nocte intempesta.' Vulgata Græcolat. Lex-

ica mentionem quidem faciunt hujus vo-
cis: sed eam nullius scriptoris auctoritate
confirmant. Idem Idyll. xxiv. 38. οὐ νοέ-
εις ὅτι νυκτὸς ἄωρι, etc. 'non sentis quod
nocte intempesta,' etc.

ἄωρτο, poet. 3. pers. plusquamperf.
pass. quæ sic formatur, ut docet Eusta-
thius pag. 413. 31. αἰωρέω, ᾧ, tollo, attol-
lo, suspendo, μ. αἰωρήσω, ἄωρ. α. ἠώρησα,
ας, ε, π. ἠώρηκα, π. π. ἠώρημαι, σαι, ται,
ὑπερσυντέλικος, ἠωρήμην, ἠώρησο, ἠώρητο,
κατὰ συγκοπὴν ἠωρτο, sublato Ion. et Dor.
ι ἐκ τῆς διφθόγγου η, et poetice neglecto
temporali augmento, ἄωρτο, quod alias
κατὰ συστολήν τοῦ ω μεγάλου dicitur ἄορ-
το, eodem significatu. Vel ab ἀείρω de-
ducitur, μ. ἀερώ, π. ἤερακα, π. π. ἤερμαι,
ὑπερσυντ. ἤερμην, ἤερσο, ἤερτο, neglecto
augmento ἤερτο, verso ε in ο, ἔορτο, alias
κατ' ἕκτασιν τοῦ ο μικροῦ, ἄωρτο. Ἀείρειν
vero (ut docet idem Eustath. 413. 34.
573. 21.) significat τὸ κουφίζειν, καὶ ἄνω
φορεῖν, καὶ ὁμοῦ εἶρειν, ὅ ἐστι συζευγνύειν;
καὶ συμπλέκειν, καὶ τὸ εἰς ἄερα αἶρειν, καὶ
μετεωρίζειν. A perfecto autem medio ἦορ-
ρα, quod ab ἀείρω legitime formatum,
neglecto augmento fit ἄορα, unde ἄορ, ἄο-
ρος, et literarum trajectione ὕρα, ὕραος.
De quorum vario genere, varia significa-
tione, varisque verbis, et verbalibus no-
minibus hinc derivatis, Eustathium et
Magnum Etymologicum consulas. Ab hoc
etiam ἄορα videtur formatum, inusitatum
ἀορέω, ἀορώ, et inserto ι, productoque ο,
usitatum αἰωρέω, ᾧ, Æ. P. Theoc. Idyll.
xxiv. 43. περὶ πασσάλω αἰὲν ἄωρτο, 'ad
clavum semper suspensus erat.' De glo-
dio verba fiunt.

ἄως, ὄος, οὖς, ἄ, Dorice, pro communi
ἦᾶς, ὄος, οὖς, ἦ, aurora, Eustath. ἦᾶς, Ἰω-
νικῶς, ἦ ἡμέρα, ἄως δὲ, Δωρικῶς. αὖως δὲ,
Αἰολικῶς, ἐπενθῆσει τοῦ υ. ἕως δὲ, Ἀττικῶς,
τροπῇ τοῦ α εἰς ε, καὶ τὸ ε δασύνεται.
Idem, ἄως, παρὰ τὸ ἄω, τὸ λάμπω. Qui
plura scire cupit de variis hujus nominis
significationibus is eundem consulat. Con-
sulat etiam Hortos Adonidis, et Magnum
Etymologicum. Theoc. Idyll. ii. 148. Ἀᾶ
τὰν ῥοδοπέχην ἄπ' Ἀκεανοῖο φέροιμαί, 'Au-
roram roseam ab Oceano ferentes.' Illud
obiter observandum in vulgatis codicibus
ἄῶ scriptum δευτέρως contra Grammati-
corum præcepta. Duo enim tantum esse
tradunt in quarta contractorum nominum
declinatione, quæ singularem accusativum
in ω circumflexum habent desinentem, a
nominativis in ὄς formatas. Hæc autem
sunt ἦᾶς, et αἰδῶς, quorum accusat. sing.
ἦᾶ, αἰδῶ. Nam cætera nominativum in ᾧ
acutum desinentem habentia in accusativo
eundem accentum retinent. Omnia tamen
sunt fœminei generis. Idyll. xi. 15. ἕξ

αὐός, pro ἐξ ἡοῦς, ab ortu solis. Vel, ab aurora. Idyll. xii. 1. *σὺν νυκτὶ, καὶ αὐτῷ*, 'cum nocte, et aurora [i. post noctem, et auroram].' Idyll. xiii. 11. *Οὐδ' ἔκχ' ἀλεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἄως*, 'Neque quom niveis equis vecta cursu ascendit in Jovis [domum] Aurora.' Idyll. xxiv. 9. *καὶ ὄλβιοι Ἄω ἴκοισθε*, 'et felices [ad] Auroram perveniat.' Sub. enim *πρὸς*.

ἄωτος, ου, δ, poet. pro com. *ἄνθος*, eos, ους, τὸ, flos; μεταφορικῶς vero aic appellatur lectissima, et præstantissima cujusque rei pars. Theoc. Idyll. xiii. 27. *θείος ἄωτος Ἡρώων*, 'divinus flos Heroum.'

B

B pro φ Macedonice, ut Βέρεια, pro Φέρεια, nomen urbis Macedonicae. Βερενίκη, pro Φερενίκη, Berenice. κεβαλή et κεβλή per syncopen pro κεφαλή, caput. Consule Magnam Etymologicum pag. 195. 36. in voce Βέρεια. Sic Βίλιππος, pro Φίλιππος. Βρίγες, pro Φρίγες. Βῶ (unde βάζω, loquor) pro φῶ. κύβος; pro κύφος. ἀστραβής, pro ἀστραφής. Sic Latini balenam a Græco φάλανα, nubem a νέφος, nebulam a νεφέλη deducta dicunt; sic tenebræ, quasi densfræ, a δνοφερὸν, ambo ab ἄμφω.

βαθέως, Poet. et Theocriteum vocabulum, quod nullius auctoritate confirmatur in vulg. Lexicis: profunde, graviter, alte. Theoc. Idyll. viii. 66. *οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα*, 'non oportet dormire profunde cum puero pascentem.'

βάθιον, commune, pro quo frequentius *βαθύτερον*, profundi. In Græcol. Lexicis perperam scribitur profundus, pro profundus, nec ullus auctor hujus vocis ibi laudatur. Theoc. Idyll. v. 43. *μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβέ ταφελης*, 'nè profundius illa natium percussione, gibbose, sepeliaris.' Vide *βαθὺς* in Grammaticis, Lexicisque vulgatis. Jam autem hoc neutrum genus comparativi gradus adverbialiter sumitur, pro quo dicendum alias esset *βαθιόνως*, ut a neutro *μείζον*, majus, τὸ *μειζόνως*, majorem in modum, amplius, magnificentius.

βάθος, eos, ους, τὸ, commune, ἐν βάθει πόσιος εἶναι. Theocritea locutio, in profunditate potus esse, i. bene potum esse. Theoc. Idyll. xiv. 29. *ἦδη δ' ὄν πόσιος τοι τέταρες ἐν βάθει ἡμέες*, 'jam autem [nos] quatuor profecto bene poti eramus.'

βαθύσκιος, δ, poeticum, quod in vulg. Græcol. Lexicis explicatur, opacus, umbrosus, concavus. Sed nullius auctoris aliquo exemplo confirmatur. Idem autem significat ac ὁ βαθείαν σκιὰν ἔχων, ἢ παρέχων, καὶ σφόδρα σκιαρὸς, qui profundam

umbram habet, vel præbet, et valde umbrosus. Theoc. Idyll. iv. 18. *ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον*, 'alias vero saltat umbrosium circa Latymnum.'

βαίτα, as, ἄ, Dor. pro κ. *βαίτη*, ης, ἡ. Quod et διφθέρα, as, ἡ, bæta, indumentum ex pellibus consutus factum, vestis pellicea, et pastoralis. Theoc. Idyll. v. 15. *οὐ σέ γε Λάκων τὰν βαίταν ἀπέδουσε*, 'non te Lacon pellicea spoliavit.' Consule Suidam.

βάκτρον, ου, τὸ, poet. pro com. *κορύνη*, ης, ἡ, ciava. Theoc. Idyll. xxv. 207. *βάκτρον εὐπαγές*, 'clavam bene compactam.'

βάλλειν μάλοισι, καὶ μηλοβολεῖν. Vide *μάλον*.

βάλλειν ψυχὰν ποτὶ κέρδος, poet. et Dor. loquendi genus, pro com. *βάλλειν ψυχὴν πρὸς κέρδος*, q. d. jacere animum ad quæstum, pro animum ad quæstum appellere, vel applicare. Bion Idyll. v. 11. *ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα, καὶ ποτὶ τέχνας βάλλομες*; 'animum vero quousque ad lucra, et ad artes applicamus?'

βάλλομαι, præter vulgatas significaciones, quas in Græcis et Græcol. Lexicis habemus, interdum etiam accipitur hoc verbum apud poetas pro communibus ἐνθυμείσθαι, φρονεῖν, γιγνώσκειν, i. in animo habere, sentire, statuere. Sed tunc est ἄλλειπτικὸν loquendi genus. Plenum enim est, *βάλλομαι ἐν θυμῷ*, q. d. jacio in animum, i. animo mando, et μετανομικῶς ab antecedente consequens intelligitur, decerno, statuo. Qui enim aliquid decerneret, atque statuere vult, id prius animo mandat, id prius animo versat, ac agitat, ut sciat utrum sit faciendum, nec ne, post vero maturam consultationem id ita demum statuit, atque decernit. Eustath. *βάλλεσθαι, ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν, ἧγγον τιθένας, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω, οἷον καὶ ἐν τῷ, ἐν θυμῷ βάλλονται ἔμοι χόλον*. Ἰλιάδος ξ. 966. 38. idem, *βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν ἐν θυμῷ, ὅ ἐστιν ἐνθυμείσθαι*. Idem docet τὸ βάλλειν nunquam simpliciter dici: sed variis modis et vario constructionis genere. Idem, *βάλλειν, παρὰ τὸ βίαι, ἢ ἐκ βιοῦ, ὅ ἐστι τόξου ἰάλλειν, ἢ ἄλλεσθαι τὸ ἀφιέμενον λέγεται. καὶ βάλλειν, τὸ προέσθαι, καὶ τὸ πρῶσαι, καὶ τὸ ῥῖσαι, etc.* Theoc. Idyll. xxviii. 15. *οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμεαν ὀππάσαι σὲ δόμος*, 'nec in otiosam decrevi tradere te domum.' Vide *ἀκρός*.

βαλοῖσαι, Dor. pro com. *βαλοῦσαι*.

Theoc. Idyll. xvi. 11. *ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμωντι βαλοῖσαι*, 'frigidis in genubus capite manent posito.'

βῶμες, Dor. pro com. *βῶμεν*, eamus. Est autem 1. pers. plur. subjunct. modi aor. 2. act. a *βαίνω*, μ. βήσω, ἄορ. β. ἔβην, ης, η, subjunct. ἐὰν βῶ, βῆς, βῆ, βῆτον,

βῆτον, βῶμεν, βῆτε, βῶσι. Theoc. Idyll. xv. 22. βῶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ, 'eamus in regis opulenti Ptolemaei [regiam, vel aulam].'

βάρδιτος, ου, ὄ, poet. κατὰ μετάθεσιν, pro βράδιτος, ἤγουν βραδύτατος, tardissimus, pigerrimus. Theoc. Idyll. xv. 104. βάρδιστα μακάρων ὄραι, 'tardissima deorum horæ.'

βαρέω, ὦ, μ. βαρήσω, poet. pro com. βαρώνω, gravo, as. Theoc. Idyll. xvii. 61. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένη ὠδίνεσσι, 'Antigona filia gravata partus doloribus.' Dor. autem dictum Ἀντιγόνας, pro com. Ἀντιγόνης; et βεβαρημένα, pro βεβαρημένη.

βαρυγούνατος, ου, ὄ, poet. idem ac βαρύγυνος, ου, ὄ, gravia genua habens, infirma genua habens. Theoc. Idyll. xviii. 10. ἢ ρά τις ἐσσι λίαν βαρυγούνατος; 'numquid aliquis est nimium gravia genua habens?' Hoc vocabulum in vulg. Græcol. Lexicis non exstat.

βαρυμάνιος, ω, ὄ, Dor. pro com. poet. βαρυμῆνιος, ἤγουν ὁ βαρέως μῆνιων, ὀργιζόμενος, καὶ θυμιομένος, 'qui gravi flagrat ira, iracundus.' Theoc. Idyll. xv. 138. Ἄϊας βαρυμάνιος ἦρας, 'Ajax gravi furens ira heros.' Vel, 'Ajax ira gravi flagrans heros.'

βασεῦμαι, Dorice et Æolice, pro communi βήσσομαι, quod alias Dorice dicitur βασοῦμαι, hinc versa ου in ευ formatur, τὸ βασεῦμαι, futurum medium verbi βαίνω. De quo Grammatici. Theoc. Idyll. ii. 8. βασεῦμαι ποτὶ Τιμαγήτοιο παλαίστραν, 'ibo ab Timageti palæstram.'

βασεῦνται, Dor. pro quo συνωνύμως alias dicitur βασοῦνται, pro communi βήσσονται, ibunt. Theoc. Idyll. iv. 26. φεῦ, φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὃ τάλαν Ἀΐγων, εἰς Ἀΐδαν, 'heu, heu descendunt et istæ boves, o miser Ægon, ad Inferos.' Est autem fut. med. a βαίνω, de quo consule Grammaticos.

βασιλεύειν τῷ χρυσῷ, Doricum, poeticum, atque Theocriteum loquendi genus, pro com. βασιλεύειν τοῦ χρυσοῦ. τούτεστι τοῦ χρυσοῦ βασιλέα εἶναι, καὶ τῷ χρυσῷ χρῆσθαι τῶν βασιλέων τῶν ῥόπων, i. auri regem esse. Auro imperare. Imperium in aurum habere. Aurum in sua potestate regum instar habere, eoque uti arbitrato nostro. Sic autem verus opum usus indicatur, quibus homines non servire, sed imperare debent. Qui contra faciunt, non sunt earum domini: sed misera mancipia. Theoc. Idyll. xxi. 60. ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν, pro ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γῆς, καὶ τοῦ χρυσοῦ βασιλεύσειν. Nam in his infinitis xbauditur particula ἂν, quæ facit ut verba sæpe vim futurorum habeant,

licet per futurum non efferantur. Quæ de re fusius in nostro Græcolatino Xenophonis Indice in particula ἔν. Vel est χρόνου ἐναλλαγῆ, præsens pro futuro. Interpretes Latini hunc versum ita vertunt, alter quidem, 'Sed [juravi, me] in terra mansurum, et auro regnaturum esse.' Alter vero sic, 'et auro dominaturum.' Quamobrem videntur hæc Poeta verba τῷ χρυσῷ, non pro Doricis genitivis, ut sunt, sed pro dativis, τῷ χρυσῷ, sumsisse, ut sint instrumentales dativi, quemadmodum Grammatici vulgo loquuntur. Si quis horum sententiam nostra meliorem iudicat, eam libere sequatur: per me licet.

Βατεῖν de brutorum Venereo congressu sæpe dicitur, et maribus tribuitur, ut βατεῖσθαι fœminis. Latini mares inire, et supervenire: fœminas vero a maribus iniri, tegique, verbis honestis dicunt. Theoc. Idyll. i. 87. ὦ πόλος ὕκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας, οἶα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quomodo capræ ineuntur.

Βατεῦνται, Eustathius, βατεῦνται λέγει Θεόκριτος περὶ ζῴων ἀρρένων καὶ θηλέων συνοισιαζόντων. Sed non satis aperte vim hujus verbi nobis declarat. Vide βατεῖν, et βατεῖσθαι. βατεῦνται Dorice dictum pro communi βατοῦνται, versa ου in ευ, ineuntur. Theoc. Idyll. i. 87. ὦ πόλος ὕκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας, οἶα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quum videt quomodo capræ ineuntur.

Βατράχω, Dor. genitivus sing. pro communi βατράχου, a recto βάτραχος; rana. Theoc. Idyll. x. 52. εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ παῖδες βίος. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πειν ἐγχεῦντα. πάρεστι γὰρ ἄρθρον αὐτῷ, 'optabilis [est] ranæ, pueri, vita: non [enim] curat eum, qui potum infundit [et sibi ministrat]. Adest enim abundans ipsi.'

βαῦσδειν, Dor. pro communi βαῦζειν, τούτεστιν ὑλακτεῖν, latrare. Quod verbum imitatur voces caninas, quom latrantes proferunt, Bau, Bau. Theoc. Idyll. vi. 10. ἂ δ' βαῦσδει, 'illa vero [canis] latrat.'

βδέλλα, ης, ἡ, commune, hirudo. Dicta videtur quasi βδάλλα, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ε, βδέλλα. βδάλλειν autem auctore Eustathio, τὸ ἐκμύζαν, i. exsugere, exprimere, p̄cmendo extrahere. Hesych. βδάλλειν, ἀμέλγειν, ἔλκειν γάλα, θηλάζειν. Polux lib. ii. p. 75. lin. 40. τὸ δὲ ἔλκειν ἀπ' αὐτῶν [τῶν μαστῶν τὸ] γάλα, βδάλλειν, καὶ ἀμέλγειν [λέγεται]. Aristot. quocue de Histor. Animal. lib. iii. cap. 20. pag. 459. E. et Z. et cap. 21. 460. Θ. et I. τὸ βδάλλειν usurpat pro mulgere, emulgere, sugere, exsugere. Quod hirudini optime convenit, quæ sanguinem ex animalium

corpore, ad quod adhæserit, exsugit ad satietatem usque, ut Horat. de Arte Poetica ultimo versu testatur, 'Non missuram nisi plena cruoris hirudo.' Theoc. Idyll. ii. 55. idem confirmat, *τί μεν μέλαν ἐκ χροῦς αἷμα ἐμφύσ' ὡς λιμνῆτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπτακας; ἀντὶ τοῦ, ὡς βδέλλα λιμνῆτις ἐμφύσα ἐπέπτακας;* 'quid meo nigrum ex corpore sanguinem omnem exsuxisti ut inhærens palustris hirudo?' ideo sanguisuga vulgo vocatur. Vide *ἐμφύς*. Consule doctissimi Lambini commentarios in Horatii librum de Arte Poetica, p. 543. ubi hic Theocriti locus fusius explicatur, et Latinis, et Græcis exemplis illustratur.

Βεβακῶς, Dor. pro com. *βεβηκῶς*, incedens, gradiens, a *βαίνω*. Theoc. Idyll. xiv. 66. *ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακῶς*, 'utroque autem [pede] innixus,' vel, gradiens, incedens.

Βέβαλος, ου, ὄ, Dor. pro com. *βέβηλος*, ου, ὄ, Eustath. *βέβηλος*, τόπος ὁ παντὶ βῶσιμος, i. βέβηλος vocatur locus, pro quem cuiusvis ire licet. Idem, *βηλδς*, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαινέσθαι, ὅθεν βέβηλο-ὶ τόποι, οἱ βατοί, ἀβέηλοι δὲ, οἱ ἄβατοι, i. βήλους appellatur ædium limen, quod per id in ædes intremus, unde loca βέβηλα dicuntur profana, per quæ licet omnibus ire, contra vero ἀβέβηλα nominantur loca sacra, per quæ non licet cuilibet ire. *γενικῶς βέβηλος* accipitur pro profano, immundo, impuro. Theoc. Idyll. iii. 51. *ὅσ' οὐ πευσείσθε βέβαλοι*, 'quæ non audietis profani.' Idyll. xxvi. 14. *τὰδ' οὐχ ὀρώωντι βέβαλοι*, 'hæc non aspiciunt profani.'

Βέβριθα, ας, ε, perfectum medium verbi *βρίθω*. Eustath. *βρίθειν*, τὸ γέμειν, ἢ βάρος ἔχειν, ὃ καὶ βρίνειν, καὶ βρίθειν καρπῷ λέγεται δένδρον τῷ οἰκείῳ καρπῷ πληθύνον. *βρίθω* δὲ, καὶ *βρίθς*, καὶ *βρίθος*, παρὰ τὸ βρι ἐπιτακικὸν μόριον λέγονται. Sed verisimilior videtur ἐτυμολογία, si dicas a neutro *βαρῆ* (unde τὸ *βαρύνω*, γτρω, onero) deductum τὸ *βαρῆθω*, καὶ κατὰ συγκοπήν *βρίθω*, κατὰ δὲ τροπήν τοῦ υ εἰς ι, *βρίθω*, quod neutraliter accipitur ut et alia multa in *θω* desinentia. Theoc. Idyll. i. 46. *πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωα*, 'grubris uvis pulcre gravatur [vel, onusta est] vinea.'

Βέλτιστος, α, ου, Dor. pro com. *βέλτιστος*, η, ου, λ in υ mutato, optimus. Theoc. Idyll. v. 76. *βέλτισθ' ὄστος*, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω, 'heus tu optime [vir], ego quidem vera omnia dico.'

Βερονίκα, ας, ἄ, Dor. pro com. *Βερονίκη*, ης, ἦ. Theoc. Idyll. xv. 107. *Βερονίκαν*, pro *Βερονίκην*; et 111. nomen derivatum *Βερονικεία* legitur per ο in hoc Idyll., in Stephani codice, cum tamen Idyll. xvii. 34. 46. 57. *Βερονίκα* per ε scriptum legitur, ut alibi passim et in Crispini codice, et apud Pausaniam, et alios. Quamobrem

si Stephani codex mendo caret, hæc scripturæ varietas est observanda. *Βερονίκη* autem Macedonice dictum, pro communi *Φερενίκη*, verso φ in β, *Magnum Etymologicum* 195. 36. *Βέροια*, πόλις Μακεδόνων, ἣν φασιν ἀπὸ Φερεντὸς τιως κτισθεῖσαν. *Φέροια*, καὶ κατὰ Μακεδόνας, Βέροια, τροπή τοῦ φ εἰς β. ὡς *Φερενίκη*, *Βερονίκη*, ἢ γυνὴ τοῦ πατρὸς *Πτολεμαίου*, καὶ τὴν κεφαλὴν, *κεβαλὴν λέγουσιν*.

βιάζεν, Dor. pro com. *βιάζου*. *ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας εἰσέρχου*, 'per viam ingredi.' Theoc. Idyll. xv. 76.

βλέποισα, Dor. pro com. *βλέπουσα*, *προσορῶσα*, aspiciens, Theoc. Idyll. xx. 13. *ὄμμασι λοῖά βλέποισα*, 'oculis torve aspiciens.'

βληχέσθαι, poet. pro magis communi *βληχᾶσθαι*, balare, quod de ovium voce proprie dicitur. Theoc. Idyll. xvi. 92. *μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι*, ἀμπεδίον *βληχούτο*, 'ovium millia herbis saginata in campo balent.'

βουλάτις, τιδος, ἦ, poet. nomen f. g. a masc. *βουλάτης*, ου, ὄ. παρὰ τὸ βοῦς ἐλάν, ἤγουν ἐλαύνειν, boves agitare. Moschus Idyll. ix. 1. *βουλάτιν εἴλετο ῥάβδον*, 'bouv agitatricem cepit virgam.' *περιφραστικῶς τὴν βουπλήγα*, εἶτε *βοῦκεντρον* ita vocat, boum stimulum, stimulum, quo boves agitantur.

Βουνόμος, ου, ὄ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro com. *βουκόλος*, bubulcus, boum pastor. Dictus παρὰ τὸ βοῦς νέμειν, i. boves pascere. Sed in compositione τὸ ο in η verum. Nam ex *βουνόμος*, metri causa, τὸ ο in η mutatum, factumque *βουνόμος*. Ut *ψηφοφορεῖν*, pro *ψηφοφορεῖν*. Vide ο μικρὸν in η, et η pro ο μικρὸν. Theoc. Idyll. xx. 41. *ὦ Κρονίδα διὰ παῖδα βουνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης*; 'o Saturne [Jupiter] propter puerum boves pascentem, [boum pastorem, bubulcum] ipse vagatus es?' [errasti?]' Vel a singulari accusativo *βόα*, pro *βοῦν*, vel a plurali *βόας*, καὶ *βοῦς*, bovem, vel boves, et verbo *νέμω*, pascō, deductum dices hoc nomen, quod metri causa in compositione τὸ α in η vertet. Sed in plurali τὸ σ finali prius tollitur. Formatur a genitivo, *ἰσοδυναμεί τῷ βοῦς*, ἢ *βοῶν νομεῖς*, i. bovis, vel boum pastor. Ab accusativo, respondet τῷ *βόα*, καὶ *βοῦν*, ἢ *βόας*, καὶ *βοῦς νέμω*, i. bovem, vel boves pascentem.

Βόλος, ου, ὄ, com. jactus. Theoc. Idyll. i. 39. et 40. *πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς*, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δικτύον ἐς βόλον ἔλκει ὃ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ εὐικός. Vide Lat. interpr. Huic loco similis alter apud Hesiod. in Herculis Scuto legitur, pag. 61. *αὐτὰρ ἐπ' ἄκταις ἦστο ἀνὴρ ἀλιεὺς δεδοκμημένος*. εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπερβίοντι εὐικός.

βομβεῖν, de apibus proprie dicitur. Quid autem *βόμβος*, quid *βομβεῖν*, Eustath. fuse docet, susurrare, susurrum edere. Theoc. Idyll. i. 107. ἔδε καλὸν βομβεῖντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι, 'hic suave susurrant ad alvearia apes.' Idem ver. exstat et Idyll. v. 46.

βομβεῖντι, Dor. pro com. *βομβοῦσι*. Vide *βομβεῖν*. Theoc. Idyll. i. 107. et Idyll. v. 46.

βομβεῖσα, Dor. quinetiam Ionice, et Æolice, pro com. *βομβοῖσα*, susurrans. Theoc. Idyll. iii. 13. ἃ βομβεῖσα μέλισσα, 'susurrans apes.'

βόσις, *ἦς*, poet. vocabulum, quod in vulg. Græcol. Lexicis nullius auctoris exemplo confirmatum legitur, cibus, alimentum, pabulum. Theoc. Idyll. xxv. 8. οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἓνα χῶρον, 'non omnes pascuntur uno [eodemque] pabulo, nec [in] uno [eodemque] loco.'

βοσκησείθε, Dor. pro com. *βοσκήσεθε*, pascemini, a *βόσκω*, quod in futuro formatum a circumflexo *βοσκέω*, ὦ, vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 103.

βόσκοντι, Dor. pro com. *βόσκοσι*, pascunt, alunt, nutriunt. Theoc. Idyll. xiii. 26. ἄρνα νέον βόσκοντι, 'agnum novum pascunt.'

βόσκω, com. Hinc Latinum pascō, [quam alii a πάω, πᾶ, πάσω, πάσκω vocem Latinam deducunt] μ. *βοσκήσω*, a *βοσκέω*, ὦ. Ab hoc vero futuro reliqua tempora regulariter deducuntur, ut in circumflexo ποιέω, ὦ, fieri videmus. De quibus suo loco. Consule vulgata Græcolatina. Lexica. Theoc. Idyll. iii. 2. αἴγες βόσκονται κατ' ὄρος, 'capræ pascuntur in monte.' 3. βόσκε τὰς αἴγας, 'pascе capras.' Idyll. iv. 2. βόσκειν, pro βόσκειν legitur Dorice scriptum; βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν, 'ut autem pascam mihi eas dedit.' Vel, 'eas autem [boves] mihi pascendas dedit.' Idyll. v. 83. κριὸν ἐγὼ βόσκω, 'arietem ego pascō.' 103. τουτὶ βοσκησείθε, 'hic pascemini.' Idyll. viii. 48. χ' ὦ τὰς βῶς βόσκων, 'et ille qui boves [vel vaccas] pascit.' Idyll. ix. 4. χ' οἱ μὲν ἄμᾳ βόσκοντο, 'et hi quidem simul pascantur.' Idyll. xi. 34. βοτὰ χίλια βόσκω, 'oves mille pascō.' Idyll. xxv. 132. βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιήν, 'depascebant valde virentem herbam.'

βοτὰ, ἄν, τά. Suidas vertit, *βοσκήματα*, pecudes. Alias pro ovibus accipitur. Theoc. Idyll. xi. 34. βοτὰ χίλια βόσκω, 'oves mille pascō.'

βοτῆρ, ἦρος, ὅ, poet. pro com. *νομῆς*, ἔος, ὅ, pastor. Hoc a νέμω deductum, illud a βόσκω. Utrumque significat pascō. Theoc. Idyll. xxv. 139. ἄν ῥα βοτῆρες, 'quem pastores,' &c.

βοτρύπαις, ὁ καὶ ἦ, poet. vitis epithetum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat. Quæ botros, et racemos, ut liberos, fert. Revera autem unæ sunt vitis liberi, i. fructus: racemosa. Theoc. Idyll. in Epigram. 252. Ρ. ἔνθα περίε κέχυται βοτρύπαις ἔλικι ἕμπελος, 'ubi circumcirca diffusa est racemosa [cum] capreolis vitis.'

βουκαῖος, ου, ὅ, proprie sic a poetis vocatur agricola, qui terram bobus proscindit, agricola, rusticus. Interdum et messorem significat. Alias bubulcum. Hesychius, *βουκαῖος*, *βουκόλος*, *θεριστής*. Eustathius, *βουκαῖος*, καὶ *βοῦκος*, ὁ ἀγροῖκος. Magnum Elym. non προπερισπωμένως: at προπαροξυτόνως hanc vocem scriptam habet, eamque sic explicat, *βοῦκαῖος σημαίνει τὸν ἀροτριαστὴν, τὸν τοῖς βοσὶ κείνοντα τὴν γῆν, τουτέστι κόπτοντα, καὶ σχίζοντα*, i. *βοῦκαῖος* significat aratorem, qui terram bobus cædit, i. tundit, dividit, et proscindit. Quare *βοῦκαῖος* dictus quasi *βοῦκαῖνος*, ἢ *βούσικαινος*. Theoc. Idyll. x. 1. ἐργατῖνα βουκαίε, τί νῦν ὦ ἔζυρε πεπόνθει; H. Steph. versio, 'operarie strenue, quid tibi nunc miser accidit?' Crispini versio, 'operarie messor, miser, quid tibi nunc accidit?' Verba sonant, 'operarie agricola, [vel rustice, vel messor.] o miser, quid nunc passus es?' i. quid tibi nunc accidit? Sed τὸ ἐργατῖνα genus est, τὸ βουκαίε species. Latius enim patet τὸ τοῦ ἐργατῖνον vocabulum quam τὸ τοῦ βουκαίου. Rursus τὸ τοῦ βουκαίου nomen συνεκδοχικῶς accipitur pro messore. Quam interpretationem non solum ipsa poetæ carmina confirmant: sed et ipsum Græcum hujus Idyllii argumentum. Hic igitur ἐργατῖναν βουκαίου Theocritus appellat, quem in oratione soluta ἐργάτην θεριστήν, i. operarium messorem vocaremus, vel θεριστήν ἐργασόμενον, τουτέστι θερίζοντα, i. messorem operantem, hoc est, metentem. Quod si βουκαίου pro strenuo sumas, hoc figurate dicitur, quia agricolæ, rustici, messorum, et cæteri, qui rusticum opus faciunt, plerumque sunt tales, robusti scilicet, et strenui, et laboribus assidue tolerandis assuefacti, cum homines urbani sint molliores, et delicatiores, ob otium cui nimium indulgent, et ob vitæ genus umbratile, cui se totos dedere consueverunt. Idem τοῦ βουκαίου nomen, pro messore, hoc ipso Idyll. repetitur 57. officium vero messoris indicatur, quum Milo dicit Bato, τὸ μόνον κατὰβαλλε τὸ λαῖον, i. tu modo deice segetem, sterne messem, mete. Quod unica voce versu tertio dicitur λαιστομεῖν, segetem secare, metere. Infra, 38. συνωνίμως, pro βουκαῖος Dorice dicitur βῶκος à communi βοῦκος formatum.

Βουκολείν, εἶν, poet. βοῦς νέμειν, boves pascere. Theoc. Idyll. xxv. 129. δωδέκα βουκολέοντο, 'duodecim [boves] pascebantur.'

Βουκολιάσσω, Dor. pro communi, poet. βουκολιάζω, bucolicum carmen cano, pastorale carmen cano. Bion Idyll. iii. 5. ὅσα βουκολιάσδον, 'quæcumque carmina pastoralia canere solebam.' Sed verba sonant, 'quæcumque bucolice canebam.'

Βουκόλιον, ου, τὸ, commune, boum armentum. Theoc. Idyll. viii. 39. τοῦτο τὸ βουκόλιον παίνετε, 'hoc boum armentum saginate.' Idem Idyll. xxv. 122.

Βουλεύειν, com. pro βουλευτικὸν, καὶ φρόνιμον εἶναι, consultanti peritum, consultum, et prudentem, atque sapientem esse. Theoc. Idyll. xvi. 70. Διδὸς μέγα βουλεύοντος, 'Jovis valde consultantis' [i. Jovis magni consultoris, Jovis sapientissimi].

Βούτας, α, δ, Dorice formatum a communi, poetico βούτης, ου, δ; quod a βότης, ου, Ionice inserto υ, formatum, pro quo συνανώμως dicitur et βοτήρ, ἦρος, δ, pastor. Hoc vero α βόω, μ. βόσω, unde inserto κ fit βόσκω, hinc Latinum pasco, futurum βοσκήσω, α circumflexo βοσκέω, ὦ. De quibus, eorumque derivatis vulgata Græcolatina Lexica pluribus agunt. Ea consule. Quum autem βούτης nomen est generale, tunc accipitur pro quolibet pastore, quemadmodum ante dictum, voce α βόω deducta. Quum vero τὸν βουκόλον, id est, bubulcum significat, tunc vel συνεκδοχικῶς τὸ γένος, ἀντὶ τοῦ εἶδους, id est, genus pro specie ponitur, vel βούτης dicitur, quasi βούστης, καὶ βοηλάτης τὸς ὄν, a nomine substantivo βοῦς, βοῦς, ὁ καὶ ἡ, unde Latinum bos, bovis; quia bubulcus boves agit ad pabulum, eosque pascit. Ad syllabam vero βοῦς, legitimæ formationis gratia syllabam της κατὰ παραγωγήν additam dices, quibus conjunctis fit βούστης, unde suavitate gratia τὸ σ sublatum, et βούτης factum. Hinc verso η in α Dorice βούτας; quod alibi Δωρικώτερον βώτας dicitur, versa diphthongo ου in ω. Vide βώτας. Theoc. Idyll. i. 86. βώτας μὲν ἐλέγευ, pro βούτης μὲν ἐλέγον, 'bubulcus quidem dicebaris.' Idyll. xx. 34. Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆνατο βούτα, 'Venus ob virum insanivit bubulcum' [id est, ob Anchisæ bubulci amorem insanivit]. Vide Idyll. i. 106.

Βράκος, eos, οvs, τὸ, poeticum, atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis reperitur quidem sed non satis fideliter explicatum. Idem autem valet ac τὸ βράκα, ης, ἡ, vel βράκη, ης, ἡ, vel βράκα, ας, ἡ. Eustathius, βράκα Ῥωμαϊκῶς τὸ κάλυμμα τῶν αἰδῶλων, id est, 'βράκα, Lex. Doric.

Romano, sive Latino sermone vocatur velum, sive tegmen pudendorum.' Hinc Italicum Braga, verso κ in γ, ut ex κυβερνώ, Lat. guberno: Ital. governo. In plurali βράκαι: Italice, Braghe: Gallice, Braies. Idem Eustathius, βράκος, Αἰολικῶς τὸ κοινῶς βράκος, πλεονασμῶ τοῦ β. Magnum Etymologicum, pag. 98. 1. et deinceps: Ἄναξυρίδας, φαμνάλια, Βρακία. ἡτὰ Βαθία, καὶ ἄβατα ὑποδήματα, οἶον ἀναξυρίδας, παρὰ τὸ ἀνασύρεσθαι, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. ἀναξυρίδας μέντοι, ἄπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ βρακία φασίν. ἀπὸ τοῦ βρακία, πλεονασμῶ τοῦ β, Αἰολικῶς. Sed hic pro φαμνάλια, videtur scribendum φεμνάλια. Est enim vocabulum Latinum. Quid autem sit femina, feminis, et quid feminalia, pluribus apud Calepinum docetur, qui varias variorum scriptorum auctoritates accurate conscripsit. Eundem consule in voce Braccæ, braccarum. Theoc. Idyll. xxviii. 11. πολλὰ δ' οἶα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη, 'multasque braccas aquatiles, quales ferunt mulieres.' De hoc loco vide quid in nostris commentariis sentiamus. Vide et φορέοισι.

Βρίθειν, poet. pro com. βαρύνειν, gravare, onerare. Sic autem formatur: a neutro nomine βαρὺ, fit verbum βαρύνω, gravo, onero, κατὰ συγκοπήν, βρίθω, κατὰ τροπήν τοῦ υ εἰς ι, βρίθω. Quod autem υ in ι sæpe mutetur, cum ex aliis multis aperte patet, tunc ex nomine Ἄφροδίτη, Venus, quæ dicta quod ἐκ τοῦ ἀφροῦ ἐδίστατο, id est, 'ex spuma [maris] emerserit.' Hoc ipsamet Venus de se testatur apud Ovidium τῶν Μεταμορφώσεων lib. iv. 134. 'aliqua et mihi gratia ponto est, Si tamen in medio quondam concreta profundo Spuma fui, Graiumque manet mihi nomen ab illa.' Consule et Hesiodum ἐν τῇ Θεογονίᾳ, pag. 87. ubi docet, cur Venus Ἄφροδίτη et Ἄφρογένεια fuerit appellata. Vide et Magnum Etymol. in Ἄφροδίτη, pag. 179. 4. 276. 5. 309. 3. 630. 16. 795. 25. 795. 29. Theoc. Idyll. xii. 33. βριθόμενος στεφάνοισιν, 'oneratus coronis.'

Βρίθειν, com. sæpe ponitur Attice pro passivo βριθεσθαι, vel est neutrum, gravari, onerari, onustum esse. Theoc. Idyll. xv. 119. χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθουσαι ἀνήθω, 'viridique umbracula molli gravata anetho.'

Βροτοβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, poeticum et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Dorice formatum pro communi βροτοβήμων, calcator hominum, quasi dicas, qui per homines mortales incedit, eosque pedibus calcat, et premit. Cur, et quomodo Pani hoc epithetum in Theocriti fistula tribuatur, docetur in La-

tinis notis, pag. 434. 14. Item Græcum Scholiasten, pag. 442. vide.

βωκολιαξείς, Dorica 2. pers. sing. fut. temp. indic. modi, vocis act. pro communi **βωκολιάσεις**. Theoc. Idyll. v. 44. ὕστερα βωκολιαξείς, Æ. P. 'postremo bucolice canes;' vel, 'postremo bucolicum carmen cantabis.' Vide **βωκολιάσδεν**.

βωκολιάσδεν, Dor. pro communi **βουκολιάζειν**, ἤγγουν **βουκολικῶς** ἄδειν, ἢ **βουκολικὸν μέλος** ἄδειν, bucolice canere; vel, bucolicum carmen cantare. Theoc. Idyll. v. 44. ὕστερα βωκολιαξείς, Æ. P. 'postremo bucolice canes;' vel, 'postremo bucolicum carmen cantabis.' Vide **βωκολιαξείς**. Pro eodem dicitur et **βωκολιάσδασθαι**, pro **βουκολιάζεσθαι**. 60. αὐτόθι βωκολιάσδεν, 'istic bucolicum carmen canta.' Idyll. vii. 36. **βωκολιασδάμεθα**, pro **βουκολιαζώμεθα**, 'bucolice canamus.' Idem Idyll. ix. 1. **βωκολιάσδεο Δάφνι**, 'bucolicum carmen cane Daphni.' 5. **βωκολιάσδεν**.

βωκολιάσδεν, imperat. Dor. pro communi, sed poetico **βουκολιάζου**. ἢ δίφθογγος *ou* in *ω* τὸ ξ in *σδ*, ἢ δίφθογγος *ou* in *ευ* mutata. Ipsum thema est **βωκολιάσδομαι**, pro com. poet. **βουκολιάζομαι**, bucolicum carmen cano. Moschus Idyll. iii. 121. ἀδύ τι βωκολιάσδεν, 'suave aliquid bucolicum carmen cane.'

βωκολιαστᾶς, ᾶ, δ, Dor. pro communi **βουκολιαστῆς**, οὔ, δ, carminis bucolici cantor, bucolicus cantor. Theoc. Idyll. v. 68. **βωκολιαστᾶς ἐστί**, 'bucolici carminis cantor est.'

βωκολικὸς, ᾶ, δν, Dor. pro com. **βουκολικός**, ἢ, δν, bucolicus, a, um. Quod fit versa diphthongo *ou* in *ω*. Theoc. Idyll. i. 20. καὶ τὰς βωκολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο μῶσας, quod carmen ita Latinus interpres vertit, 'et bucolicā ad summum pervenisti musæ.' Quare τὸ πλέον, ἀντὶ τοῦ πλείστον, ἢ τὸ ἐμπλεον, καὶ ἐμπλήρες, ἤγγουν αὐτὸ τὸ πλήρωμα, sumsit, et ipsam bucolici carminis plenitudinem et perfectionem intellexit. Alter vero Lat. interpres hoc ita reddidit, 'et egregie progressus es in carmine bucolico.' Ego vero sic, 'et majorem, [quam ego,] progressum in carmine bucolico fecisti.' Non enim verbis semper mordicus hærendum, præsertim quoties a Latini sermonis puritate nimium sunt remota. Idyll. vii. 49. ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοῦδᾶς, 'sed age bucolicum celeriter incipiamus carmen.' Idyll. viii. 31. αἰοῦδᾶν βωκολικᾶν, 'carmen bucolicum.'

βωκόλος, ω, δ, Dorice pro communi **βουκόλος**, ου, δ, bubulcus. Quod fit versa diphthongo *ou* in *ω*. **Βουκόλος** vero dictus παρὰ τὸ τοῦς βοῦς ἐλαῖν πρὸς τὸ κὸλον,

ἤγγουν τροφήν. Quod bubulcus boves agat ad alimentum, i. ad pabulum, quo alantur. Sic autem bubulci munus, et officium indicatur. Theoc. Idyll. i. 92. τὰς δ' οὐδὲν ποτιλέεθ' ὁ βωκόλος, 'hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, 'his vero nihil respondet bubulcus.' 116. χαίρεθ', ὁ βωκόλος ἔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν, 'vate, bubulcus ego Daphnis non amplius in sylva.' Idyll. 4. 13. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εἶρον, 'bubulcum quam malum invenerunt,' vel, nactus sunt. 37. χ' ὁ βωκόλος ἐξεγέλασε, 'et bubulcus risit.' Idyll. v. 62. αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ἄδε Λυκάπας, 'utinam huc veniat bubulcus Lycopas.' Idyll. vi. 1. Δαμοῦτας, καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος, 'Damœtas, et Daphnis bubulcus.' Idyll. ix. 8. χ' ὁ βωκόλος. Idyll. xx. 3. βωκόλος ἂν ἐθέλειε με κῆσαι τάλαν; &c.

βῶκος, ω, δ, Dorice pro communi **βοῦκος**, ου, δ, pro quo **συνωνύμως** dicitur et **βουκαῖος**, ου, δ, operarius, messor. Vide **βουκαῖος**, ubi vocis ἔτυμον fuse declaratur. Theoc. Idyll. x. 38. ἢ καλὰς ἔμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος αἰοῦδᾶς, 'perfecto præclaras cantiones faciens messor nos/latebat,' i. perfectio ignorabam hunc messorum tam pulcra carmina facere, vel, tam bene canere.

βῶν, Dor. pro com. **βοῦν**, bovem. Theoc. Idyll. xxvii. 63. βέξω πόρτιν Ἐρωτι, καὶ αὐτᾶ βῶν Ἀφροδίτα, 'mactabo vitulam Amori, et ipsi bovem Veneri.'

βῶς, Dor. in nomin. sing. pro com. **βοῦς**, ἢ, bos, vacca. Theoc. Idyll. viii. 77. ἀδὲ δὲ χ' ἂ βῶς, 'suaviter vero etiam ipsa vacca [mugit].' Idem Idyll. ix. 7.

βῶς, Dor. in accusat. plurali, pro com. **βοῦς**, τὰς, boves. Theoc. Idyll. viii. 48. χ' ὡ τὰς βῶς βόσκων, 'et ille quæ boves, [vel vaccas] pascit.'

βωστρέομες, Dor. 1. pers. plur. subjunctivi modi, præes. temp. pro communi **βωστρέωμεν**, ὦμεν. ἤγγουν **βοδῶμεν**, ὦμεν. τὸ ω μέγα nunc in subjun. metri caussa correptum, et in *ο* μικρὸν licentia poetica mutatum. Theoc. Idyll. v. 66. Vide **βωστρέω**, ὦ.

βωστρέω, ὦ, Doricum verbum, pro com. **βοδᾶω**, ὦ, voco, accerso, invoco. Eustath. **βωστρέιν**, τὸ ἀναβοᾶσθαι, ἤγγουν ἐπικαλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ βοῶ, βοήσω, βοητῶ, καὶ κατὰ κράσιν βοτῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ τοῦ ρ, βωστρῶ. Idem, βοτῶ, τὸ ἐπικαλοῦμαι, καὶ ἀναβοᾶ, ἢ καὶ βωστρῶ λέγεται, etc. Theoc. Idyll. v. 64. τὸν δρῦτμόν βωσπρήσομες, 'illum sylvicidam, [vel lignorum sectorum] vocemus.' 66. βωστρέομες, 'vocemus [eum].' Vide **βωσπρήσομες**, et **βωστρέομες**.

βωσπρήσομες, Dorica prima pers. plur. subjunctivi modi aorist. 1. act. pro communi **βωσπρήσωμεν**, ἤγγουν **βοήσωμεν**, vocemus. τὸ ω μέγα jam metri caussa cor-

reptum, et in ο μικρὸν mutatum, est licentia poetica. Theoc. Idyll. v. 64. τὸν δρυτὸμον βωστροήσμεσ, 'illum sylvicidam, [vel lignorum sectorem] vocemus.' Vide βωστρέω, ᾧ.

βώτας, α, ὀ, Dor. pro com. sed poet. βούτης, ου, ὀ. Quum autem nomen generale est, accipitur pro quolibet pastore, et deducitur a verbo βόσκω, unde Latinum pasco, vel a poetico βώω, βόσω, unde verbale βότης, ου, et inserto υ, βούτης, versaque diphthongo ου in ω, et η in α, βώτας, pro quo συνωνύμως dicitur et βοτήρ, ἦρος, ὀ, et βώτωρ, βώτορος, ὀ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, et νομεύς, έως, ὀ, παρὰ τὸ νέμω, i. pasco. Quum vero sumitur pro bubulco, qui boves pascit, tunc ἀπὸ τῶν βοῶν deducitur, quasi βοώτης, καὶ κατὰ κρᾶσιν βώτης, καὶ τροπή τοῦ η εἰς α, βώτας. βοώτης vero dicitur quasi βοούστης, καὶ βοηλάτης, pro quibus βουκόλος, et βουνόμος dicitur, de quibus suo loco. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. i. 80. ἦρθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾧ πόλοι ἦρθον, 'venerunt bubulci, upiliones, et caprarii.' Hic tria pastorum genera propriis appellationibus aperte distinguuntur. 113. καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχην μοι, 'et dic, bubulum Daphnin vinco, quare pugna necum.' Idyll. vii. 73. ᾧς πόκα τὰς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὀ βώτας, 'quomodo olim Xeneam [mulierem] amavit Daphnis bubulcus.' At Crispini versio habet, 'quomodo olim hospitam amavit Daphnis bubulcus.' Illic ξενέας scribitur in principio per minusculum elementum, et pro communi ξένης accipitur. Quod interpretem videtur fefelisse. Nam Ξενέα nomen est mulieris proprium, nec pro ξένῃ sumitur. Vel, si sumitur, hoc erit Theocrito peculiare: sed hac de re nihil ab aliis traditum reperio. Quare vulgatum Stephani versionem hoc saltem loco meliorem iudico.

Γ.

Γ. Dorienses in quibusdam vocabulis τὸ γ commune vertunt in Δ. Vide Δ et Δᾶ, δᾶς, ᾶ.

γ interdum pro communi δ positum reperitur. Ut κρήγυον, pro κρήδυνον, hocque pro κηρήδυνον. Vide κρήγυον.

γά, Dor. pro com. γέ. verso ε in α. Idyll. v. 69. τῶγα pro τῶγε, tu. 71. idem Idyll. xi. 60. αὐτόγα, pro αὐτόγε.

γαθέω, ᾧ, Dorice pro communi γηθέω, et verso θ in δ, fit Latinum, gaudeo, es, lætor, aris. Magnum Etymologicum ita verbum hoc formari tradit, παρὰ τὸ γῆ, γίγνεται γῆθω, καὶ γηθήσω, γηθοσύνη, ἢ

χαρά. παρὰ τὴν γῆν δέ, ἐπεὶ θάλλουσα τοῖς καρποῖς, χαίρειν ἡμῖς ποιεῖ. ᾧς τὸ, ἢ κεν γηθήσαι Πρίαμος. ἔστι συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. Sed hæc melius fortasse sic scriberentur, παρὰ τὸ γῆ, γίγνεται γῆθω βαρότονον, ὅθεν περισπώμενον γηθέω, ᾧ. ὀ μέλλων γηθήσω. ὅθεν γηθοσύνη, ἢ χαρά. ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. ᾧς τὸ, ἢ κεν γηθήσαι Πρίαμος, 'perfecto lætaretur Priamus.' παρὰ τὴν γῆν δέ, etc. Sunt tamen qui putent γηθεῖν dictum παρὰ τὴν γῆν, καὶ τὸ ἀνθεῖν, quasi γηανθεῖν, καὶ κατὰ συγκοπὴν γηθεῖν, quod nequaquam παράδοξον. Hoc igitur proprie quidem terræ tribuetur, quæ quum plantas florentes habet, quodammodo lætari videtur, et simul animalia floribus et fructibus inde nascentibus exhilarare et lætificare. γενικῶς vero sumetæ: pro lætari, gaudere, lætitia sive gaudio efferri. Theoc. Idyll. i. 54. Οὔτε φυτῶν τοσσόνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ, 'Neque plantas tantum [curat,] quantum gaudet operæ, quod necit.' Idyll. ix. ult. οὐς γὰρ ὄρασαι γαθεῖσιν, τὰς δ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκη, 'quos enim [Musæ] spectantes gaudent, hos vero, [vel, hos perfectos] nullo modo potione [sua] læsit Circe.' Hic autem τὸ γαθεῖσιν, Æolice, Doriceque dictum pro communi γηθοῦσιν.

γάλα, κτος, τὸ, com. suos obliquos casus ut ab inusitato γάλαξ deducit. Hinc et Latinum lac, lactis. Theoc. Idyll. v. 124. ἰμέρα ἀνθ' ἔδατος βρεῖτω γάλα, 'himera pro aqua fluat lac.'

γαλαθηνὸς, οὔ, ὀ, com. lactens. ὑπομάσιος, ὑπομάστιος, ὑποτίθτιος, subrumus, qui est adhuc sub matris' rumæ, id est, mamma, qui matris lacte vescitur adhuc. Theoc. Idyll. xviii. 41. ᾧς γαλαθηνὰ ἔρνες γειναμένης οὔος μαστῶν ποθέοισαι, 'ut lactentes agnæ matris ovium mammam desiderantes.' Idyll. xxiv. 31. παῖδα ὄψιγονον, γαλαθηνὸν, 'puerum tarde genitum, lactentem.'

γαλάνα, as, ᾶ, Dor. pro com. γαλήνη, ης, ἦ, tranquillitas in mari. Theoc. Idyll. vi. 35. ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα), 'perfecto enim nuper in mare inspexi (erat autem tranquillitas).' Idyll. xxii. 19. λιπαρὰ δὲ γαλάνα, 'nitens vero tranquillitas,' vel 'serena vero tranquillitas.'

γάμαι, Doricus infinitivus aorist. I. act. pro com. γῆμαι. Vide γαμέω, ᾧ, apud Gram. Theoc. Idyll. iii. 40. Ἰππομένης ἔκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμαι, 'Hippomenes quando jam virginem cupiebat uxorem ducere.'

γάμεν, Dor. 3. person. singul. aor. I. act. neglecto metri causa syllabico incremento, pro com. ἔγμεν, iu matrimonium

duxit. Theoc. Idyll. viii. ult. Vide γαμέω, ὦ, in vulg. Grammaticis.

γάμου ἔπαινος, καὶ ψόγος. Theoc. Idyll. 27. Hic satis proluxa commodorum et incommodorum collatio instituitur, quæ in nuptiis, et matrimonio sentiuntur.

γαρούμαι, Dor. pro com. sed poetico, γηρούμαι, quod idem valet ac τὸ γαρώω, sive γηρώω, de quo suo loco. Theoc. Idyll. viii. 77. ἄδὼ δὲ χ' ὦ μύσχος γαρούεται, 'dulce vero et vitulus garrat' [i. mugit, suaviter mugit, suaviter credit mugitum]. Idem Idyll. ix. 7. ἄδὼ μὲν ἄ μύσχος γαρούεται. Hic observandum genere femineo τὴν μύσχον dici pro vitulo, quod alias genere masculeo effertur. Nisi forte vitulam intelligendam dicas. Quod haud absurdum.

γαρούσαιτο, Dorice pro communi γηρούσαιτο. Est autem tertia persona plur. optat. aoristi primi medii. Vide γαρώω. Theoc. Idyll. i. 136. κἄξ ὄρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρούσαιτο, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu centent.'

γαρώω, Dorice, pro communi γηρώω, versu η in α. Hinc Latinum garrigo deductum videtur, geminato rr, et v in i mutato : loquor, dico, clamo, vociferor, clara voce celeberrimo, garrando certo, garritu contentendo, cantu certo. Theoc. Idyll. i. 136. κἄξ ὄρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρούσαιτο, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu certent.'

γαυλῶς, Dor. pro communi γαυλοῦς, τοῦς, situlas, alveos, mulctras, mulctralia. Theoc. Idyll. v. 58. στασῶ δ' ὀκτῶ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος, 'statuum autem octo quidem situlas lactis Pani.'

γαῦρος, ου, ὄ, lascivus. Theoc. Idyll. xi. 21. μύσχω γαυροτέρα, 'vitulo lascivior.' γαῦρος autem (ut docet Magnum Etymologicum, pag. 6. 24.) deductum a γαίω, τὸ γαυριῶ, unde verso i in υ, [et inserto ρ,] fit γαῦρος. Hinc τὸ γαυριῶ. De quo suo loco. Vocatur autem ita vir exultans, et petulans, et superbus. Vel, γαῦρος dicitur παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἰρῆσθαι, ὅθεν γαῖρος, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς υ, γαῦρος, εἶτε γαυρός. δ' ἐνδοξός, δ' λαμπρός, δ' κομψός, δ' ὑπερήφανος. Vide ἀγαυρός. Mag. Etym. 6. 30.

γαυριῶω, ὦ, poet. exulto, glorior, jacto me, superbio. Theoc. Idyll. xxv. 133. ἔκπαλλον ἐπὶ σφίσι γαυριῶντες, 'mirifice propter se [id est, propter suam egregiam formam exultantes, ac] superbientes.' Vide ἔκπαλλον.

γεγαῶς, γεγαῶτος, ὄ, Doric. pro com. sed poet. γεγηθῶς, ὄτος, gaudens, lætus. Vide γαθέω, ὦ. Theoc. Idyll. vii. 134. ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαῶτες οὐναρέοισι, 'inque recens sectis læti pampinis.'

γεγαῶς, ὦτος, ὄ, poet. pro com. γεγονῶς,

ὄτος, ὄ, 'natus, qui fuit, aut est. Dicitur et per contractionem, γεγῶς, ὦτος. Est autem participium præteriti perfecti medii, quod ita formatur, γῶω, γῶω, sum, poet. μ. γήσω, ἄορ. α. ἔγησα, sed hæc inusitata; perfectum γέγηκα, hinc perf. med. γέγαα, κατὰ συστολὴν τοῦ η, καὶ κατ' Ἴωνικὴν ἐκβολὴν τοῦ κ. Vel est præteriti perf. act. Ion. formati ἐκ τοῦ γέγηκα communi, uade Ion. sublato κ, et correpto η, γέγαα. De quo consule et vulgata Lexica Græcolatina, quæ parum probabiliter ἀπὸ τοῦ γείνω medium γέγονα deducunt, hinc συγκοπῇ, καὶ πλεουασμῷ τοῦ α, γέγαα. Consule et Magnum Etymologicum variis in locis. Theoc. Idyll. xxii. 176. ὄπλοτέρω γεγαῶτε, 'juniores existentes,' vel, 'qui natu minores sumus.'

γεγαμένη, ης, ἦ, poet. pro com. γεννήσασα, σης, ἦ, quæ genuit, quæ peperit : μήτηρ, mater. Theoc. Idyll. xviii. 42. ἄρνες γεγαμένης οἴος μαστῶν ποθέοισαι, 'agnæ matris ovium mactam desiderantes.'

γεγαμένοι, ων, οἱ, poet. pro com. οἱ γεννήσαντες, ων, et οἱ τοκέες, εἰς. Parentes, qui poetice συνωνύμως dicuntur γεννήτορες, ων, οἱ, et γενητῆρες, ων, οἱ, Theoc. Idyll. xvii. 35. ὄφελος μέγα γεγαμένοισι, 'utilitas ingens [decus ingens, gloria magna] parentibus.' Sic autem formatur hoc verbum, ἔω, sum, Δωρικῶς inserto ν, ἔνω, ut a δύνω, δύνω, Αἰολικῶς præfixo γ, γένω, unde γενῶω, ὦ, per simplex ν, et γεννῶω, ὦ, per duplex νν, per varios modos, et tempora, cum suis legitimis formationibus, et derivationibus. Hinc Ἴωνικῶς verso ε in ι, ut ἔω, ἔω, κίω, τὸ πορεύομαι, fit γίνω, et inserto γ, γίγνω, unde Latinum gigno, genero, et communia verba γίνομαι, et γίγνομαι, de quibus Grammatici. Ab eodem prisco, et inusitato γένω, inserto ι, fit γείνω, μ. ἄχρηστος, γενῶ (unde fu. 2. med. γενοῦμαι, ἦ, εἶται), ἄορ. α. ἔγεινω, μ. π. γέγονα, per omnes modos in usu et in poesi, et in soluta oratione, μ. ἄορ. α. ἐγεινάμην, ab activo ἔγεινω. Sed ἔγεινω quidem inusitatum, ἐγεινάμην vero, poetis familiare, unde participium γεινάμενος, γεγαμένη, γεινάμενον, ἄορ. β. ἐγεινόμην, ου, ετο, per omnes modos, et in participio γενόμενος, η, ου, commune tam poetis, quam orationis solutæ scriptoribus. Idyll. xxv. 124. ἐξ ἔτους γεινόντο, 'in singulos annos [quotannis] nascebantur.' Galli feliciter hoc exprimerent his verbis, 'd'an en an,' id est, 'tous les ans.'

γελάοισα, Doric. pro communi γελάουσα, versa ου diphthongo in οι. Ridens. Est autem participium presentis temporis femineæ generis, α γελάω, ὦ. Theoc. Idyll. i. 95. ἦνθε γε μὰν ἀδεία καὶ ἡ Κύπρις γε-

λάοισα, 'venit tamen etiam suavis Venus ridens.'

γελεύσα, Dorice, pro communi γελῶσα, ridens. Est autem participium præsens temporis, feminei generis, a themate γελῶ, ᾧ, pro communi γελᾶω, ᾧ. Quod non solum Doriensibus: sed et Ionibus est familiarissimum. Nam verba secundæ conjugationis contractorum in ᾧ communiter desinentia, per ἔω Dorienses et Ionnes efferunt sæpissime. Quare a secundæ conjugatione ad primam hæc verba revocant, et pro communibus δρᾶω, ἀρτᾶω, φοιτᾶω, etc. dicunt δρέω, ἀρτέω, φοιτέω, etc. Unde postea reliquas temporum et modorum formationes legitime deducunt. De Ionismo consule nostrum Ionicum Græcolat. Lexicum in Εω, Ion. form. verb. contract. ubi multa formationis istius exempla reperies. Ut igitur a γελῶ, ᾧ, primæ conjug. contr. deducitur participium communiter quidem elatum γελέουσα, γελοῦσα, Dorice vero γελεύσα, versa diphthongo ου in ευ. Theoc. Idyll. i. 36. ἄλλοκα μὲν τήνον ποτιδέκεται ἄνδρα γελεύσα, 'modo quidem illum aspicit virum ridens.' In nonnullis codicibus, ut in Crispini, legitur γελοῖσα. Quod et ipsum Dorice formatum ἐκ τοῦ γελοῦσα versa diphthongo ου in οι. Sic τύπτουσα, λέγουσα, γράφοισα, pro communi τύπτουσα, λέγουσα, γράφουσα.

γελῶντι, Dorice pro communi γελῶσι, rident. Theoc. Idyll. i. 90. Καὶ τὸ δ' ἐπέε κ' ἐσορῆς τὰς παρθένους, οἶα γελῶντι, 'Et tu quoque quum vides virgines, ut rident.'

γενειᾶν, comm. in mento barbam habere, barbam emittere, barbatum esse, pubescere. Theoc. Idyll. xiv. 28. μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν, 'frustra in virum, [id est, ad virilem ætatem,] barbam emittens.' Vel, (ut alii verterunt) 'frustra virilem barbam alens.'

γενειᾶσδων, Dor. pro com. γενειᾶζων, pubescens. Theoc. Idyll. xi. 9. ἄρτι γενειᾶσδων περὶ τὸ στόμα, τὼς προτάφως τε, 'jam primum pubescens circum os, temporaque.'

γενειήτας, α, ὁ, Doric. et poet. pro com. sed poet. γενειήτης, ου, progenitor, generis auctor. Quæ significatio non extat in vulgatis Lexicis. Theoc. Idyll. xvii. 33. γενειήταν Διὸς υἱόν, '[Herculeum suum] progenitorem, Jovis filium' [id est, Herculeum Jovis filium, sui generis auctorem]. Sic autem hoc formatur, ἀπὸ τοῦ γένος, γένεος, ους, τὸ, deducitur nomen γενειήτης, ου, ὅ, et metri causa inserto i fit γενειήτης. At quum barbatum significat, tunc deducitur a nomine γένειον, ου, τὸ, barba, mentum.

γενοίμαν, Dorice, pro com. γενοίμην, sim, essem, fiam, fierem. Theoc. Idyll. iii. 12. αἶθε γενοίμαν, 'utinam essem,' vel fierem. Est autem prima pers. singul. optativi aor. 2. med. γενοίμην, οιο, οιοτο, a γίνομαι, seu γίνομαι. De quo Grammatici. Idyll. v. 149. ἀλλὰ γενοίμαν αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα, 'sed fiam, nisi te percutiam, Melanthius pro Comata.'

γεραίρεν, Dor. pro com. γεραίρειν, honorare, ornare. Sublatum autem est ι ex ultima syllaba, et servatus idem accentus, qui prius erat supra syllabam αι. Theoc. Idyll. vii. 94.

γεραίτερος, ου, ὁ, poet. κατὰ συγκοπήν formatum ἐκ τοῦ γεραῖτερος, γεραῖος vero, si παρὰ τὸ γήρας, ατος, αος, ως, id est, senectus, deducatur, significat senem. At in derivato τὸ η corrumpitur, ut metro serviat, et ε pro eo ponitur. Si vero a nomine τὸ γέρας, τος, id est munus, quod senioribus datur, ob honorem, qui senectuti defertur, tunc significat honoratum, honorandum, ac venerandum. Senilis enim ætas est veneranda propter prudentiam, et sapientiam, qua solet esse ornata. Pro eodem poetice dicitur et γεραρὸς, γεραρώτερος, γεραρώτατος. Theoc. Idyll. xxv. 48. ὅστις ἐπ' ἀγρῶν πάνδε γεραίτερος αἰσυμήτης, 'qui in agris his honoratior [sit] præfectus.'

γερόντιον, ου, τὸ, com. vetulus, senecio. Theoc. Idyll. iv. 58. Ἐπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρον ἐρωτίδα; 'Dic age mihi Corydon, ille senecio numquid adhuc molit illam nigra supercilia habentem amiculum?' Vel, 'illud nigro supercilio præditum scortillum?'

γέρων, γέροντος, ὁ, commune, senex, vetus, vetustus. Theoc. Idyll. vii. 17. ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος, 'circum autem ejus pectora vetustum pallium erat adstrictum.'

γεύμεθᾶ, poet. Ion. et Dor. κατ' ἀφαίρεσιν συλλαβῆς γε, pro com. γεγεύμεθα, gustavimus, a γεύομαι, gusto. Theoc. Idyll. xiv. 51. ὡς μῦς, φαντὶ, Θουόνιχε, γεύμεθα πίσσας, 'ut mus (ajunt) Thyoniche, gustavimus picem.' De hoc Adagio consule Erasmus Chil. 2. Cent. 3. 441. Adag. 68. 'Mus picem gustans.'

γεῦσαι, apud Theocritum Idyll. x. 11. Interpretes Latini vertunt, gustare, alii, gustasse. Quare dicendum est, Attice vocem activam ab illis pro passiva γεῦεσθαι, vel pro media γεύσασθαι sumptam. Quod minime novum. Sed γεύειν (ut docent Grammatici) significat ποιεῖν γεῦεσθαι, facere gustare; γεῦειν παρέχειν, gustum præbere, γεῦεσθαι vero, gustare. Ut γεῦω

σε τῆς τιμῆς, 'facio te gustare honorem,' 'efficio ut honorem gustes,' 'honoris gustum tibi præbeo.' At γείβομαι ἐγὼ τῆς τιμῆς, 'ego gusto honorem.' Sic de sexcentis aliis sentiendum. Vide χαλεπὸς, et χορίον.

γεάλοφον, ου, τὸ, com. ὁ τῆς γέας, εἶτε γῆς λόφος, alibi masculeo genere dicitur γεάλοφος, collis. Theoc. Idyll. i. 13. ὡς τὸ κάταπτες τοῦτο γεάλοφον, ἄτε μυρϊκαί, 'ad declivem istum collem, ubi [sunt] myricæ.' Idem versus legitur et Idyll. v. 101.

γηραλέος, ου, ὁ, poetic. pro quo et γηραιὸς, senex. Theoc. Idyll. xiv. 69. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, 'a temporibus fieri incipimus omnes senes, et [inde] ordine ad genas serpit canos faciens etas.'

γηρῦνα, as, ἔ, γαριόνα, as, ἄ, Dor. pro com. poet. γηρῦνῆ, ἡ, τούτέστι γηρούσα, λαλούσα, λαμπρόφωνος, vocalis, garrula, claram vocem emittens. Epithetum syiingis, et fistulæ, propter varios sonos, quos fistula, vel tibia solet edere. Qua de re pluribus in voce Δίζων. Quid vero γῆρυσ, quid γῆρῦεν, in vulgatis Lexicis fuisse docetur: at in illis hoc nomen adjectivum non reperitur. Quamobrem observandum. In Syringe vs. 7.

γηώσκεν, Dorice, pro communi γινώσκειν, unde sublato i, servato tamen eodem accentu, τὸ γινώσκειν formatum: cognoscere. Theoc. Idyll. xi. 5. γινώσκειν δ' αἶμαι τὸ καλῶς, ἱατρὸν ἐόντα, 'cognoscere autem bene te [hoc] arbitror, medicum existentem,' id est, quia medicus es.

γλάχων, γλάχωνος, ἄ, Doric. pro com. γλήχων, γλήχωνος, ἡ, pulegium. Consule vulgata Lex. et Hippocratis Economiam. Theoc. Idyll. v. 56. Καὶ γλάχων ἀνθεῖσαν, 'Et pulegium florens.'

γλυκερῶ, Dor. pro com. γλυκεροῦ, dulcis. Theoc. Idyll. xv. 117. γλυκερῶ μέλιτος, 'dulcis mellis.'

γλυκύκαρπος, ὁ καὶ ἡ, poeticum, et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis extat: sed sine auctoritate: ὁ γλυκὴν καρπὸν φέρων, 'qui dulcem fructum fert.' Vitis epithetum. Theoc. Idyll. xi. 46. ἐντ' ἄμπελος ἄ γλυκύκαρπος, 'est vitis dulces fructus ferens.'

γλύφανος, ου, ὁ, poeticum, pro communi γλυφῆ, ἡς, ἡ, sculptura, cœlatura. Theoc. Idyll. i. 28. ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον, 'adhuc sculpturam [sive, sculpturam] redolens.' Illic de pastorali poculo verba fiunt. At apud Homerum in Hymno in Mercurium, 782. γλύφανος, sive γλύφανον accipitur pro scalpro, et instrumento ferreo, quo metalla scalpuntur, sculpuntur,

inciduntur, atque cœlantur. ἐνθ' ἀναπιλήσας γλυφάνω πολιοῖο σιδήρου αἰῶν' ἐξετόρησεν ὄρσεκώοιο χελώνης, 'ibi scalpens scalpro cani ferri vitam perforans enripuit montanæ testudinis.'

γνώμα, as, ἄ, Dor. pro com. γνώμη, ἡς, ἡ, mens, animus, cogitatio, sententia, animi sententia. Theoc. Idyll. xv. 38. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι, 'Sed [tamen] ex animo, [vel, ex animi sententia, res] successit tibi.'

γνώω, poet. κατὰ παραγωγὴν, ἡ κατ' ἐπέμβειν τοῦ ω μεγάλου, pro com. γνῶ. Est autem prima pers. singular. subjunct. modi aor. 2. act. ἔγνω, os, ω, quod a γινώσκω. Consule Grammaticos. Theoc. Idyll. xxv. 177. ἴνα γνώω κατὰ θυμὸν, 'ut cognoscam in animo.'

γοῶντι, Dor. 3. pers. plur. indicat. modi, temp. præs. pro com. γοῶσσι, γοῶσι; ut βοῶντι, pro βοῶσσι, βοῶσι. Alias γοῶντι Dor. ut βοῶντι, plorant: deductur a γοῶω, ᾧ. Moschus Idyll. iii. 23. Πλαζόμεναι γοῶντι, 'Errantes plorant;' vel gemunt.

γραῖα, as, ἡ, vetula, anus. Eustathius ait nomen hoc Ionice, quin etiam communiter efferri, γραῦς vero, Attice dici. Vocis ἔτυμον, et varias significationes apud eum vide. Theoc. Idyll. v. 121. Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτικά τίλλοις, 'Scillas profectus vetulæ a sepulchro statim vellat.' Vide σκίλλη, et σῆμα in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Consule et Erasmi Adagia chil. 2. cent. 4. pag. 428. adag. 42. 'Squillas a sepulchro vellat.' Vide γραῖαν.

γραῖαν, Dor. pro com. γραῖων, ἡ γων παλαιῶν, veterum, antiquarum. Theoc. Idyll. xv. 119. γραῖαν ἀποτίλημα πηρῶν, 'veterum avulsiones perarum' [i. caninos pilos ex veteribus peris evulsos, quæ peræ ex pellibus caninis erant confectæ]. γραῖαν autem deductum a recto singulari γραῖα, quod commune, γραῖς vero, Atticum. γραῖς δὲ παρὰ τὸ γράω, γρῶ, ὃ ἐστὶν ἐσθίω, φθείρω. καὶ τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις, καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, καὶ τοῦ γάλακτος γραῖς ὁμάνυμος λέγεται. In Stephani codice pro πηρῶν legitur πυρῶν per v, et vertitur ita locus hic, '[pilos caninos] ex vetulis, et mutilatis ovibus convulsos. Unde conjicitur πηρῶν per η scribendum, et τὸ πηρῶν adjective sumendum, ut subaudiatur substantivum ὄϊων. Quare πηρὰς οἷς vocabitur mutilatas oves. πηρὸς enim significat mutilum, et mutilatum, unde πηρῶ, ᾧ, mutilo. Sed si erant κυνάδες, id est, canini pili, quomodo ab ovibus, iisque mutilatis fuerant avulsi? Hæc profecto parum commode videntur consentire. Vel figurate per extenuationem, et con-

temtionem ovillum vellus Gorgo vocat pilos caninis, id est, pessimum vellus, et pilis caninis simile. Sic enim hæc interpretatio poterit admitti. Sed altera longe simplicior, et verisimilior. πυρῶν vero lectio nihil ad rem præsentem facit. Aliud enim significat πυρὸς, ου, ὄ, per υ, frumentum scilicet. Consule vulgata Græcolatina Lexica. At πήρα, πήρας, ἡ, pera, saccus, sacculus. Quod ipse sensus, et poetæ mens hoc loco flagitat.

γράφμα, τος, τὸ, commun. idem ac γραφή, ἡς, ἡ, pictura. Theoc. Idyll. xv. 81. Πόιοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; 'Quales pictores tam accuratas picturas pinxerunt?'

γρηγορεῖν. Vide ἐγρήγορα.

γριπεύς, ἑως, ὄ, poeticum, piscator. Suidas, γριπεύς ἰχθύων θηρευτής, piscium venator, sive captator. γριπητὴ τέχνη, ars piscatoria. In Epigrammatibus, Ἐρμῶναξ δ' ἐλίχανεν ὅτε γριπητῆδι τέχνη εἶλκε τὸν ἐκ πελάγευ ἰχθυόεντα βόλον. Vulgata Græcolat. Lexica τὴν γριπητῆδα nomen substantivum faciunt, ubi distichon idem afferunt. Eustathius, γριπεύς, ὁ βάρπτων τὰ ἀλιευτικὰ δίκτυα, 'qui piscatoria retia consuit.' Γρίπος enim, ut idem tradit, sive γρίφος, εἶδος δικτύου, παρὰ τὸ γρῶ, τὸ ξῶ, ἐλκόμενος γὰρ ξέει τὴν ὑποκειμένην ἄμμον. Hinc τὸ γριπεύειν, et γριπέζειν, poetica verba, piscari, pro quibus communiter ἀλιεύειν, et ἀλιεύεσθαι dicitur. Theoc. Idyll. i. 39. γριπεύς τε γέρον, 'piscatorque senex.' Idem Idyll. iii. 26. ὠπερ τῶς θύνως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς, 'ubi thynnos speculatur Olpis piscator.'

γυνά, Dorice, pro communi γυνή, ἡ, fœmina, mulier. Theoc. Idyll. i. 32. ἐντροσθεν δὲ γυνά, 'intus vero mulier [est sculpta].' Idem Idyll. ii. 44. Εἶτε γυνὰ τήνῳ παρακλίεται, 'Sive fœmina illi ac cubat.' Idyll. xxiv. 6. ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς, pro ἀπτομένη δὲ γυνῆ κεφαλῆς, 'tangens vero mulier caput.'

γυναικοφίλας, α, ὄ, Dor. pro com. γυναικοφίλης, ου, mulierum amans, mulierum amator. Theoc. Idyll. viii. 60. καὶ τὸν γυναικοφίλας, 'et tu mulierum amator [es, vel fuisti].' In vulgata Græcol. Lexicis δεγνόνως hoc nomen γυναικοφίλης, scriptum legitur, quod a Julio Polluce, lib. vi. cap. 35. 351. 6. non probatur: sed illic de vocis compositione verba fiunt.

γύννις, γύννιδος, ὄ, poeticum vocabulum, metri causa per duplex νν scriptum, quod in oratione soluta per simplex scribitur; mollis, effeminatus. Theoc. Idyll. xxii. 69. οὐ γύννις ἐὼν κεικλήσεθ' ὀπίκτης, 'non effeminatus esse dicitur ille pugil.'

γυιόχαλκος, ου, ὄ, poet. qui membra ærea, sive ferrea habet; vir robustissimus,

et fortissimus, ut ferreum corpus habere videatur. In Ara Simmiæ, vs. 6.

Δ.

Δ. Dorienses in quibusdam nominibus Δ pro communi Γ solent usurpare. Ὑε δᾶ, δᾶς, ᾶ, Dor. pro communi γῆ, γῆς. Unde compositum, quod et in communi lingua servatur, δημήτηρ, q. d. γῆ μήτηρ. Theoc. Idyll. iv. 17. οὐ δᾶν, pro οὐ μὰ τὴν γῆν, 'non per tellurem.' Vide δᾶ.

Δ interdum apud poetam in γ mutatur; ut patet ex κρήνον, quod ex κρήδον, hoc ex κρηδῶν, de qua suo loco.

Δ in multis vocabulis non solum poeticis, sed etiam communibus, in θ versum invenitur. Ut Προμηθεὺς pro Προμηθεύς. Schol. Græcus in Æschyli Prometheus, pag. 10. Προμηθεὺς ὁ προνοῶν τὰ μῆδεα, τροπὴ τοῦ δ εἰς θ. Idem in Agamemnone, pag. 191. Μ. Ψύθος. ἀντὶ τοῦ ψύθος, τουτέστι ψεύδος. Schol. ψύθος, σίστοιχον τῷ ψεύδει, ὡς καὶ τὸ ψυδρόν. ὅτι δὲ συγγενῆ τὸ δ, καὶ τὸ θ, δῆλον. Sic Theoc. Idyll. xxv. 79. ἐπιμηθῆς, pro ἐπιμηθῆς, callidus, astutus; θῆν, pro δῆν, diu. Vide Θ pro Δ.

Δ pro Θ. Vide Θ in Δ.

Δ pro communi σ non solum Dorice, sed etiam Æolice, et Ionice in multis vocabulis usurpatur. Ut, ὀδμη, pro ὀσμη, et ἴδμεν, pro ἴσμεν vel ἴσμεναι; de quibus suo loco. Consule nostrum Lexicum Ionicum Græcolatinum. Vide ἴδμεν.

Δ pro τ in multis tam communibus, quam poeticis nominibus positum. Ut, στάδιον, stadium, ex στάτιον, verso τ in δ; deducitur enim a στατὸς, quod ab ἔσταται, tertia persona singul. perf. pass. τοῦ ἴσταμαι, formatum. Idem sentiendum de omnibus nominibus, quæ a στάδιον sunt deducta. Sic etiam μελέδημα, μελεδήματος, τὸ, dictum pro μελέτημα, μελετήματος, τὸ, cura, sollicitudo, meditatio. Eodem modo μελεδῶν, ἄνος, ἡ, et μελεδῶνη, ἡς, ἡ, poet. pro μελετῶν, τῶνος, ἡ, et μελετῶνη, ἡς, ἡ, idem quod ante. Hinc et μελεδῶνός, ου, ὄ, q. μελετῶνός, ου, ὄ, curator. Quod patet ex ipso etymo. Hæc enim deducuntur a nomine communi μελέτη, μελέτης, ἡ, pro quo et φροντίς, ἴδος, ἡ. Sed in his derivatis τὸ τ in δ vertitur. Ipsum vero μελέτη deductum a 3. person. singul. perf. pass. μεμέληται, quod a μελέομαι, μελοῦμαι, pro ἐπιμελοῦμαι. Hic primum syllaba με de more rejicitur in formatione, deinde τὸ η corrigitur, et in ε mutatur, postremo, τὸ α in η vertitur, et finale tollitur. Ab hoc vero μελέτης, unde Doricum μελέτα, deducitur verbum μελετάω, μελετῶ (unde primum Latinum me-

ditō, pro quo nunc, meditor), hinc verbale μελέτημα, et verso τ in δ, μελέδημα, ut supra declaratum. Sic σπάδων, ἐκ τοῦ σπάτων, quod a σπάω, σπῶ, σπάσω, ἔσπασα, ἔσπασμαι, σαι, ται: significaciones in vulgatis Lexicis vide.

Δ pro τ in verbis sæpe positum reperitur. Ut, ἄλδω, poet. pro com. αἰδάνω, augeo, dictum pro ἄλτω. Nam ab ἄλλομαι deductum, μ. ἀλοῦμαι, π. π. ἤλμαι, ἦλσαι, ἦλται. Ab ista 3. person. ἦλται, neglecto incremento temporali, et Ion. ac Æol. spiritu denso in tenuem verso, et τ in δ mutato, fit τὸ ἄλδω, quod res, quæ augentur, quodammodo salire videantur, dum augentur, et crescut. Consule Magnum Etymologicum, et Eustath. in ἄλδω. Sic μελεδαίνω poet. pro com. μελετάω, ὦ, dictum quasi μελεταίνω, meditor. Nam a μελέτη, ης, ἥ, cura, sollicitudo, meditatio, cogitatio, Dor. fit μελέτα, as. Hinc τὸ μελετάω, ὦ, unde τὸ μελεταίνω, et verso τ in δ, μελεδαίνω.

Δ pro τ in adverbis sæpe reperitur positum. Ut, συστάδην, comminus, pro συστάην. Nam a 3. pers. singulari præter. perf. pass. ἔσταται, deducitur, quod ab ἴσταμαι, σαι, ται. Βάδην, pro βάτην, pedetentim. Fit enim a verbali βατὸς) - (ἄβατος, quod a 3. pers. singul. perf. pass. βέβαται formatum, hoc vero κατὰ συστολήν dictum ἐκ τοῦ βέβηται, quod a βάω, βῶ, unde βαίνω, βήσω, etc. Vel a βᾶω, inserto δ fit βᾶδω, vado, unde βᾶδην adverb. et verbum βαδίζω, frequens apud auctores. Ἄρδην, funditus, penitus, omnino, pro ἄρτην, quod ab αἶρω, tollo, perf. pass. ἤρμαι, ἤρσαι, ἤρται, ab hac 3. pers. neglecto augmento temporali, fit ἄρτην, unde τ in δ verso, τὸ ἄρδην. Κρύβδην, et κρύβδα, quod a κρύβδην rejecto ν, et correpto η formatum, poet. pro com. κρυφίω, ut λάθρα, clam, dicta pro κρύπτην, et κρύπτα. Nam deducuntur a 3. pers. sing. præter. perf. pass. κέκρυπται, quod a κρύπτω, ψω, occulto. Sed hic præterea obsequens δ, quod ex τ mutatum, τὸ π εὐφωνίας χάριν εἰς β versum, vel τὸ β resumptum, quod erat in prisco κρύβω. Λίγδην, strictim, in superficie, poet. pro com. ἀκροθιγῶς, quasi λίκτην, dictum a 3. pers. singul. præter. perf. pass. λέλικται, verso τ in δ. Hoc vero a λίζω, μ. λίξω, quod significat (ut docet Eustathius) vitro, vel ferro radere, et polire. Hinc vero (quod obiter sit dictum) Tarentinorum lingua, verso ζ in geminum σσ, factum λίσσειν, et Dorice sublatο i, λίσσειν, versoque ν in ρ cognatam Gallicum 'lisser,' i. polire, et Italicum 'lisciar,' et 'lisciare,' et Longobardicum, 'lissar,' quod ad Græcam originem

propius accedit. Hoc autem patet ex nominibus Græcis λισσὸς, ἦ, ὄν, et λίστρον, ου, τὸ. Eustath. λίστρον, ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίζω, δ δηλοῖ τὸ ξύω, id est, λίστρον significat instrumentum, quo res inæquales æquantur et asperæ raduntur, lævigantur, poliuntur; quod dictum a λίζω, idem valente ac τὸ ξύω, rado, polio, lævigo. Idem, λισσὸν, λείον, ὀμαλὸν, id est, λισσὸν, læve, planum, æquale, politum. Gallice, 'lisse,' poli, égal. Ipsum vero instrumentum Gallice dicitur, 'une lissoire,' et Longobardice, 'sima lissadora.' Διαβρήδην, com. disertissimis verbis, palam, aperte. Gallice, 'par mots exprés.' Dictum ἐκ τοῦ διαβρήτην, verso τ in δ. Hoc a 3. person. singul. perf. pass. διέβρηται, quod a διαγορεύω. Consule Grammaticos. Ἐπιβλήδην, q. d. injectim, id est, injiciendo, ἐκ τοῦ ἐπιβλήτην deductum verso τ in δ. Hoc a 3. pers. singul. præter. perf. pass. ἐπιβέβληται, quod ab ἐπιβάλλω. Sic a συλλαμβάνω, comprehendo, conlector, deductum τὸ συλλήδην, quod dictum quasi συλλήπτην, suavitatis causa mutato π in β, et τ in δ: summatum, in summa, ut rem totam paucis complectar, et expediam. Sic poet. ὀρέγδην, pro com. ἐκτεταμένως, q. d. extense, ab ὀρέκτην, quod ab ὄρεκται, deductum: hoc ab ὀρέγω. Sed hic in ipsa formatione τὸ ω temporale augmentum est neglectum, et ο ipsius thematici resumtum, et κτ in γδ mutatum: sic πλέγδην, poet., implicite, q. πλέκτην, dictum a πέλκται, quod a πλέκω, πλέξω, unde Lat. plico. Sic μίγδην, et μίγδα poet. pro com. ἀναμιξ, una, mixtum, permixte, promiscue, dictum pro μίκτην, et μίκτα, quod a μέμικται, 3. person. perf. pass. τοῦ μίγνυω, μίγνυμι, μ. μίξω, quod a prisco, sed inusitato, μίγω, misceo, deductum. Hic autem in ipsa formatione τὸ κτ in γδ mutatum, εὐφωνίας vero χάριν τὸ κ in γ versum, quia ante δ commode stare non potest. Sic etiam συμπλήγδην, q. συμπλήκτην, a συμπλήττω, μ. συμπλήξω, unde Συμπληγάδες. De quibus suo loco. Theoc. Idyll. xxiv. 55. [Hom. Od. Δ. 100. f. 6. ὀνομακλήδην, nominatum, compositum autem est hoc adverbium ex nomine ὄνομα, τος, τὸ, nomen, et ex adverbio κλήδην, id est, κλητικῶς, q. d. barbare, vocanter, i. vocando, κλήδην vero formatum a 3. pers. sing. præter. perf. pass. κέκληται, unde rejecto syllabico augmento, derivatum adverb. κλήτην, versoque τ in δ, κλήδην.] Sic et φύρδην, τὸ πεφυμένως, καὶ συγκεχυμένως, mixtum, confuse, promiscue, q. d. φύρτην, a φύρω (unde τὸ φυράω, ὦ), μ. φυρώ, π. π. πέφυρμαι, σαι, ται. Sic et ἐλικήδην, pro ἐλικηδὸν, tractim, trahendo. Hesiod. in Herculis Scuto, pag.

ex Crisp. Typis 65. Πύξ τε, καὶ ἔλκηδόν.
Hoc quidem dictum quasi ἔλκηδόν, illud
vero, quasi ἔλκῆτην, ab ἑλκείω, ᾧ, μ. ἑλ-
κῆσω, π. εἰλκῆμαι,σαι, ται, etc.

Δ in τ. Vide Magnum Etymologicum,
pag. 758. I. in voce τηῦσίη, pro δηῦσίη.
Theoc. Idyll. xxv. 230. τηῦσίως; pro δηῦ-
σίως. Eustath. χάρις. ἡ γενικῆ, κοινῶς
μὲν, χάριδος, Δωρικῶς δὲ, χάριτος.

Δᾶ, δᾶς, ᾶ, Dorice, pro quo dicitur alias
ab iisdem Doriensibus γᾶ, γᾶς, communi-
ter vero, γῆ, γῆς, ἦ. Quod ideo circum-
flectitur, quia contractum est ἐκ τοῦ γέα,
γέας, terra, tellus, Ceres. Δᾶ vero forma-
tum verso γ in δ. Hinc nomen composi-
tum deducitur, Δαμάτηρ Dorice, Δημήτηρ
communiter, q. d. γῆ μήτηρ, terra mater.
Tellus enim est alitrix omnium animalium,
quæ tanquam optima mater suis frugibus
omnes animantes alit et abunde nutrit.
Idcirco Latini tellurem vocant almam,
Græci vero ζείδωρον appellant: ζείδωρος
ἄρουρα (ut docet Eustathius) dicitur ἡ δω-
ρουμένη τὸ ζῆν, τροπῆ τοῦ η εἰς ει Βοιωτι-
κῶς. Ob eandem causam eadem πουλυ-
βότεια, ταυτέστιν ἡ πολλὸς βόσκουσα,
καὶ τρέφουσα, id est, multos pascens, nomi-
natur. Hoc epithetum apud poetas fre-
quentissimum occurrit. Theoc. Idyll. iv.
17. οὐ δᾶν, pro οὐ μὰ τὴν γῆν, 'non per
terram.' Vel potius, 'non per tellurem.'
Idyll. vii. 39. idem extat.

δαίδαλα, τος, τὸ, poeticum, opus egre-
gium, et excellens, παρὰ τὸ δαιδάλλειν, τὸ
ποικίλλειν, id est, ornare, variare. Quod
ab artifice præstantissimo, cui nomen erat
Dædalus, est deductum. Theoc. Idyll. i.
32. τὶ θεῶν δαίδαλα, 'quoddam Deorum
excellens opus.'

δαίτηθεν, poet. adverbium, quod idem
valet ac ἐκ τῆς δαίτης, ex epulo, ex con-
vivio. [δαίτη, ης, ἦ, poet. pro dais, daitis,
ἦ, epulum, convivium. Hom. Odys. Γ.
799. 51. Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠγρήσατε δεῦ-
ρο μολόντες. Hinc τὸ δαίτηθεν idem Hom.
formatum habet Odys. K. 288. 3.] Theoc.
Idyll. xvii. 28. Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι
κεκορημένος ἦδη Νέκταρος εὐδδομοί, 'Quare
cum ex epulo redisset [Hercules] satiatius
jam Nectare odorato.'

δαίω, μ. δαίω, ἄρ. β. ἔδωον, es, ε, poe-
ticum verbum, quod præter vulgatas τοῦ
κόπτειν, τοῦ καλεῖν, τοῦ μερίζειν, τοῦ μαν-
θάνειν, γινώσκειν, καὶ ἐπίστασθαι, significa-
tiones in Magno Etymologico fuse descrip-
tas, significat etiam διδάσκειν, id est, docere.
Nec mirum. Nam ab ipso δαίω forma-
tum est τὸ διδάσκειν, sic: δαίω, doceo, μ.
δαίω, sublato ι, δάω, inserto κ, δάσκω,
κατ' ἀναδιπλασιασμόν, διδάσκω. Qui enim
alterum docet, is facit ut is discat, sciat,
atque cognoscat id, quod ipsum docet.

Lex. Doric.

Quamobrem τὸ δαίειν apud Græcos modo
discere et scire, modo docere significat, ut
apud Gallos verbum 'apprendre.' Nam
'apprendre,' (quod ab apprehendere La-
tino verbo deductum) modo quidem sig-
nificat discere, quia res, quas discimus,
auribus apprehensas ad animum transmitti-
mus, et memoria mandamus. Hæc autem
significatio passim Lectoribus occurrit.
Modo vero docere, quia doctor discipulo
res, quas discendas proponit, apprehen-
dendas præbet ea ratione, quam ante de-
claravi. David Psalm. xlix. S. ex versione
Gallica T. B. 'Et sur mon lut grandes
choses vous apprendre.' Hic manifeste
videmus verbum 'apprendre' positum pro
docere. Sed hæc significatio minus est
frequens, quam altera. Contra vero τὸ
διδάσκειν interdum accipitur pro μανθά-
νειν, quia deductum ab isto δαίω, quod
scio et cognosco sæpe significat. Theoc.
Idyll. xxvii. 49. Μᾶλα τεὰ πρόωιστα τάδε
χνοόοντα διδάξω, 'Mala tua primum hæc
pubescentia cognoscam.' μεταφορικῶς au-
tem hic ipsæ mamma intelliguntur, quæ
48. μαζοί, pro μαστοί, non inantur. Exem-
plum τοῦ δαίειν, ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, habe-
mus apud Theoc. Idyll. xxiv. 127. Κάστωρ
ἱππαλίδας ἔδωεν, 'Castor eques [Hercu-
lem] docuit' [ea quæ fusius ibi describun-
tur]. Et apud Hom. Ὀδυσσεύς T. 1560.
'Ἴδρις, ὃν ἠφαιστός ἔδωεν, καὶ Παλλὰς Ἀ-
θήνη Τέχνην παντοίην. Idem Ὀδ. Ψ. 1882.
ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδωε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.
Eustath. docet τὸ δέδωε μέσην εἶναι λέξιν:
at hoc loco sume pro ἐδίδαξε. Quod ve-
rum. Eodem significato et Sophocles τὸ
μαθεῖν, ἀντὶ τοῦ διδάξειν, posuit in Ajace,
pag. 52. 2. Vide Scholia.

δάκτυλον, ου, τὸ, poet. idem ac δάκτυ-
λος, ου, ὀ, digitus. Theoc. Idyll. xix. 3.
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξε, 'digitos omnes
perstrinxit.' Illud autem ὑπένυξε est 3.
pers. sing. aor. I. act. ab ὑπονύττω, μ.
ὑπονύξω. Vide Νύσσω, sive νύττω, aor. 2.
act. ἔνυγον, aor. 2. pass. ἐνύγην, infinit.
νυγῆναι. Hoc non solum de corpore: sed
de animo quoque dicitur, ut apud Latinos
pungere.

δαλείται, Dor. pro com. δηλείται, lædit.
Theoc. Idyll. xv. 48. Δαλείται τὸν ἰόντα,
παρέρπων Αἴγυπτιοσι, 'Lædit viatorem, do-
lose subiens [eum] Ægyptiorum more.'

δαλείτο, Dor. pro com. ἐδηλείτο, læde-
bat. Theoc. Idyll. xxii. 127. δαλείτο πρό-
σωπον, 'lædebat faciem.'

δαλήσατο, Dor. pro com. ἐδηλήσατο,
læsit, a δηλέομαι, οὔμαι, μ. δηλήσομαι.
De quo Eustath. in δηλεῖν, et δηλείσθαι.
Vide nostras notas in Xenophontem, pag.
847. B. Δηλοῖν σε. Theoc. Idyll. ix.
ult. τῶς δ' οὐτὶ ποτῶ δαλήσατο Κίρκια, 'hos

vero nequaquam [sua] potionē læsit Circe.'

δαμάλη, ἡς, ἡ, poeticum, juvenca, bucula, vitula. Eustath. in suis Comment. in lib. i. τῆς Ὀδυσσεΐας, pag. 1625. 42. Βοῶν δέ φησι, ταῦροι μὲν οἱ τέλειοι, καὶ ἐνόρχαι. ὧν οἱ χαλεπώτατοι, καὶ δι' ἀκμὴν μονάζοντες, ἀτιμαγέλαι καλοῦνται. αἱ δὲ θήλειαι, βόες μόνον. τὰ δὲ νέα, δαμάλαι, καὶ δαμάλιες, καὶ μόσχοι, καὶ πόριες, καὶ πόρτιες, καὶ πόρτακες. Theoc. Idyll. iv. 12. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μωκόμεναι ὄδε ποθεῖντι, 'buculae vero ipsum mugientes hic desiderant.' Idyll. viii. 36. Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχει, 'Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.' 73. τὰς δαμάλας παρελῶντα, 'juvencas agentem.' Idyll. ix. 10. λευκῶν ἐκ δαμαλῶν, 'albis ex buculis.' Idyll. xxvii. 7. καλὸν σοι δαμάλας φιλέειν, 'deceat te buculas osculari.'

δαμάσδειν, Dor. pro com. δαμάζειν, domare. Theoc. Idyll. iv. 55. ἄλκον ἄνδρα δαμάσδει! 'quantum virum domat!'

Δαμάτηρ, ερος, ἅ, Dor. pro communi Δημήτηρ, ἡ, quod compositum ex nomine Doricis δᾶ, δᾶς, ἅ, et μάτηρ, ερος, ἅ, pro communibus γῆ μήτηρ, id est, terra mater, Ceres. Sed Dorice mutatum γ in δ, et η in α. Dicitur tamen et γᾶ, γᾶς, Dor. in simpliciter: sed in composito γ in δ vertitur. Quanquam et in communi lingua τὸ δ servatur, quod ipsam Dorismi originem indicat. Theoc. Idyll. vii. 32. Ἄνερες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῖντι, 'Viri pulcrum pepulum habenti Cereri convivium parant.' 155. Βωμῶ παρ Δάματος ἀλωάδος, 'Aram ad Cereris arealis.' Idyll. x. 42. Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυν, τοῦτο τὸ λαῖον Ἐβερὸν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα, 'Ceres valde frugifera, multis spicis abundans, [vel, quæ multas fruges fers, quæ multas spicas producis,] hæc seges bene culta sit, et frugifera quam maxime.'

Δαμοίτας, α, δ, proprium viri nomen Dorice formatum, pro communi Δημοίτης, quod a δημόςτης, ου, δ, deductum, verso utroque η in α, et inserto ι, q. d. popularis, si vocem interpretari Latine velis. Hoc vero deducitur a nomine substantivo δημος, ου, δ, populus, Dor. δᾶμος, ω, δ. Eustathius in Δαμοίτης. Theoc. Idyll. vi. 1. Δαμοίτας, καὶ Δάφνις δ βωκόλος, 'Damocetas, et Daphnis bubulcus.' 20. 42. et 44. Ἀλλεῖ Δαμοίτας, σύρισθε δὲ Δάφνις ὁ βώτας, 'Tibia canebat Damocetas, fistula vero ludebat Daphnis bubulcus.'

δᾶμος, ω, δ, Doric. pro communi δήμος, ου, δ, populus. Theoc. Idyll. iv. 22. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος, 'improbus enim [est] ille populus.'

δαμότης, α, δ, Dorice, pro communi δη-

μότης, ου, δ, popularis, qui est ex eodem populo. Theoc. Idyll. iv. 21. Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, 'Lampriadae populares.'

δαμότις, τιδος, ἅ, poet. et Dor. nomen, pro communi δημότις, τιδος, ἡ. Neutrum tamen in vulgatis Lexicis invenitur. Est autem fæmineum genus, cujus masculinum est δημότης, ου, δ, commun. et Dor. δαμότας, α, δ: popularis, quæ est ejusdem populi. Theoc. Idyll. xxviii. 22. ὡς εὐαλόκατος Θεογενεὶς ἐν δαμότισι πελῆρ, 'ut pulcrum colum habens Theogenis inter [suas] populares sit.'

δάσας, Dor. pro communi δήσας. Participium mascul. gen. aor. 1. act. a δέω, ligo, vincio. Theoc. Idyll. v. 118. τῆδε τὸ δάσας, 'hic te cum ligasset;' vel, 'hic te vincium [cecidit loris].'

δασπλήτης, ἡ, poeticum nomen, quod Eustathius interpretatur, ἡ ἄγαν πελάζουσα, vel, ἡ ἄγαν πλήττουσα. Et Furiae epithetum legitur 1780. 59. Quæ nimis accedit ad homines, vel, quæ nimis eos vexat. Ait autem τὸ σ ἐκ πλεονασμοῦ insertum. At Magnum Etymologicum τὴν δασπλήτιν interpretatur τὴν δυσπροσπέλαστον, id est, accessu difficilem, ad quam accessus est difficilis, ac molestus, ob mala quibus afficitur is, qui ad eam accedit. Idem, τὴν δυσχερῆ, ᾧ ἂν προσπελασθῆ, id est, 'gravem illi, ad quem accesserit.' Deducitur autem a δασπλήτης, ἡτος, ὁ καὶ ἡ, quod idem significat. Consule vulgata Lexica Græca. Theocritus Hecateæ tribuit hoc epithetum, et accipit pro terribili, ac formidabili. Idyll. ii. 14. Χαῖρ' Ἐκάτα δασπλήτι, 'Salve Hecate formidabilis.'

δασυκέρκος, τὰς, Dor. pro communi τὰς δασυκέρκος, υ metri causa sublato. Vide OΣ in accusat. plur. 3. declin. τῶν ἰσοσυλλάβων. Theoc. Idyll. v. 112. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος, 'Odi densarum caudarum vulpes, quæ [vites] Miconis,' etc.; vel, 'Odi densam caudam habentes vulpes.'

δασιλέως, poet. hinc τὸ δασιλῶς com. κατὰ κράσιν formatum: abundanter, abunde, large, largiter. Theoc. Idyll. vii. 145. δασιλέως ἄμυν ἐκυλινδετο, 'abundanter nobis volvebantur.'

δὲ, com. Sæpe pro γὰρ non solum apud poetas, sed etiam apud oratores, et historicos, invenitur. Theoc. Idyll. i. 43. Αἱ δὲ οἱ ἀδήκωντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες, 'Nam ei tument in cervice undique venæ,' δεδαμμένως, η, ου, poet. doctus, a, um, peritus. Theoc. Idyll. viii. 4. ἄμφω σύρισθεν δεδαμμένω, 'ambo fistula ludere periti.'

δέδμηανθ', οἱ, integrum verbum est δέδμηται, οἱ. Est autem 3. pers. plur. perf.

pass. a verbo δέμω, μ. δεμῶ, ἄρ. α. ἴδειμα, π. δέμμηκα, π. π. δέμμημαι, σαι, ται, 3. plur. com. δέμμηται, Dor. η in a verso, δέμμανται. Vel a poetico verbo δομέω, δέμμανται. Vel a poetico verbo δομέω, δομῶ, quod idem valet ac ipsum compositum οἰκοδομέω, ὦ, ᾠδῖφο, μ. δομήσω, π. δεδόμενκα, καὶ κατὰ συγκοπήν δέδμηκα, π. π. δέμμημαι, σαι, ται. Hoc vero δομέω deducitur a nomine δῶμος, unde Latinum domus; δῶμος a præter. perf. medio τοῦ δέμω, δέδομα. Theoc. Idyll. xv. 120. χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βριθοῦσαι ἀνήθω δέδμανθ'. οἱ δὲ τε, 'viridia etiam umbracula molli gravata anetho extracta sunt.' Quid sit scias vide in vulgatis Lexicis.

δεδοίκαμες, prima pers. plur. perfecti medii Dorice formata, pro com. δεδοίκαμεν, a verbo δέιδω, metuo, μ. δέισω, π. δέδοικα tam in activa, quam media voce, mutata diphthongo ει in οι, Attice. Qua de re consule Grammaticos. In multis autem verbis eodem prorsus modo, totidemque literis servatis, activum et medium perfectum scribitur et enuntiat. Ut γέγραφα, scripsi, unde γραφή, scriptura, a γράφω, scribo; ἔσκαφα, fodi, unde σκαφή, fossio, a σκάπτω, fudio; ἔστροφα, verti, a στρέφω, verto, unde στροφή vox πολύσημος; τέτροφα, alui, unde τροφή, alimentum, a τρέφω, alo; ἔρραφα, sui, unde ραφή, sutura, a ράπτω, suo; βέβαφα, tinxit, unde βαφή, tinctura, a βάπτω, tingo; τέταφα, sepelivi, unde ταφή, sepultura, a θάπτω, sepelio. Sic et εἰληφα, cepi, a λήβω inusitato, pro quo λαμβάνω. Sic etiam ἤλειφα, unxi (ut tradit Lascaris, lib. i. 121.) quod in activo quidem recte videtur scriptum: at in medio scribendum potius ἤλοιφα. Demosth. ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην 491. ἐξήλειφαν, κατὰ συγκοπήν, pro ἐξηλείφεισαν, deleverunt, voce activa videtur dixisse. Sic etiam σέσοβα, veneratus sum, tam in medio, quam activo dicitur, a σέβω, veneror, unde σοφός, et σοφία, quod factum, ne concurrat cum σέσοβα perfectio medio τοῦ σοβέω, σοβῶ, μ. σοβήσω, π. σεσόβηκα, μ. π. σεσόβα κατὰ συγκοπήν, abigo, pello. Theoc. Idyll. i. 16. Ζυρίσδεν. τὸν Πάνα δεδοίκαμες, 'Fistula canere. Pana metuimus.' Dorienses enim primam personam pluralem communiter in μεν desinentem, per mes efferunt, mutato ν in σ. Vide δέδοικα in Hortis Adonidis.

δεδοίκα, εις, ει, poeticum verbum a medio perfectio δέδοικα deductum. Hoc vero a δέιδω, de quo Grammaticos consule: timo, formido. Theoc. Idyll. xv. 58. τὸν ψυχρὸν ὕφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα, 'frigidum anguem maxime timeo.'

δεδόναιο, 3. pers. singul. plusquamperfecti pass. Dor. formata pro com. δεδόνητο,

vel ἐδεδόνητο. Quod a verbo δονέω, ᾠ, quatio, concutio, agito. Theoc. Idyll. xiii. 65. Παῖδα ποθῶν δεδόναιο, 'Puerum desiderans agitabatur.' [id est, pueri desiderans flagrans vagabatur, vel, impetu ferebatur.]

δεδύκει, tertia persona singularis plusquamperfecti medii poetici, neglecto e augmenti syllabici, pro magis usitato ἐδεδύκει. Fit autem a verbo δύω, μ. δύσω, ἄρ. α. ἔδυσσα, β. ἔδυν, υς, υ, α δύμι, π. μ. δέδυκα, ὑπερσυντελικῶς, ἐδεδύκειν, εις, ει, et neglecto metri causa incremento, δεδύκειν, εις, ει. Vel a præterito perfecto medio δέδοικα præsens δεδύκα, δεδύκειν, δεδύκει formatur. Quod poetis familiare. Sic a κέκληγα, κέκληγω, εις, ει, a πέπληγα, πεπλήγω, α πέφρικα, πεφρίκω. Consule 'Ενεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι. Theoc. Idyll. i. 102. ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἕμμι. δεδύκει Δάφνης. Vide Δεδύκα: et Μέσοι, καὶ πρῶτοι, εἶτε ἐνεργητικοὶ παρακειμένοι.

δεδύκω, εις, ει, poeticum verbum a medio perfecto formatum hoc modo, δύω, μ. δύσω, π. δέδυκα, idque tam in activa, quam media voce. Qua de re consule 'Ενεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι, item Μέσοι παρακειμένοι. Δεδυκέναι vero sive δεδύκειν, idem significat, ac δύειν, unde deductum, scil. occidere. Quod Soli nunc tribuitur. Ξάνατ' ἔλκειν, oriri. Theoc. Idyll. i. 102. ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἕμμι. δεδύκει Δάφνης, 'jam enim dicit [indicat, prodit] omnia sol nobis. occidit Daphnis.' Eustathius in Iliados X. 1265. et 1266. dum explicat hunc poetae versum, 'Ἰαχετο δ' εἰς Αἴδαο. λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων, mentionem hujus Theocritei loci facit, his verbis, quæ magnam Theocriteo carmini lucem afferunt, τὸ δὲ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα λιπέειν τὸν Ἐκτορα, ταῦτόν ἐστι τῷ ἐπιλιπέειν αὐτῷ τὸν ἥλιον, οὗ τὸ φῶς, ἡλίου φοῖβην φλόγα Αἰσχύλος φησίν. ἐντεῦθεν δὲ δὸν ἄνεμος Θεόκριτος, φησὶ τὸ, οὐ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἦγουν οὐ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ ζῆν. Sed Eustathius hunc Theocriti locum vel aliter scriptum, quam in vulgatis codicibus habemus, vel aliter intellexisse videtur, ut ex ipsis verbis aperte patet. Idem Eustath. dum interpretatur Homeri verba, quæ leguntur ἐν τῷ Ὀδυσσεείας Υ. 1894. ἡέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξεπόλωλε, hæc scribit pag. 1895. καὶ μὴν τινες, τὸ ἡέλιος οὐρανοῦ ἐξεπόλωλεν, οὐκ ἐνόησαν ἐπὶ τοῦ ἐκλιπέειν, ἀλλ' ὅτι τοῖς μνηστῆρσιν ὁ ἡέλιος ἦδη ἐπιλέλοιπεν ὡς τενονηζόμενοις. καθὰ καὶ Θεόκριτος, ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἦδη θησκόοντι. Quamvis autem hæc Theoc. mentem longo melius interpretentur, tamen in Theo

criti codicibus vulgatis aliter et scribuntur, et intelligi videntur, si Latinas interpretationes interpretaciones sequamur. Sed hic est hujus loci sensus. *Δάφνης ἤδη πάντα κακῆγορήσῃς, εἶτε κακολογίας, εἶδη κατὰ τῆς Ἀφροδίτης φράσει μετὰ πλείστης παρρησίας. διὰ τί; ἤδη γὰρ ἥλιος αὐτῷ δεδούκει, τούτῃ ἐστιν ἐδεδούκει, εἶτε ἔδω, καὶ αὐτὸν παντελῶς ἐξέλειπεν*, id est, 'Daphnis jam omnia maledictorum genera in Venerem liberrime effudit. Cur? Sol enim ipsi [Daphnidi] jam occidit, eumque omnino deseruit.' Sol autem illis occidere, vel jam occidisse dicitur, qui brevi sunt morituri, ac proinde solis luce carituri. Hic sensus ex Eustathii verbis elicitur, qui Theocriti carmen illustrat. Qui autem certo sciunt de se jam actum, nec ullam vitæ salutisque spem amplius sibi reliquam esse, illi libentius loqui, et quævis convicia confidentius effundere consueverunt in eos, a quibus injuriam aliquam graviolem acceperunt, et in eos præcipue, quos minime dubios suæ mortis auctores esse credunt. Nihil enim ipsa morte jam imminente gravius sibi contingere posse putant. Hæc sunt, quæ jam morituris animos addunt, hæc illis majorem audaciam, atque maledictorum in suos inimicos jactandorum confidentiam afferunt.

δεῖ, com. opus est. Theoc. Idyll. xv. 29. *ὕδατος πρότερον δεῖ*, 'aqua prius opus est.'

δειελινός, ou, δ, poet. pro *δειλινός*, vespertinus. Vide *δειελον*, et *δειελος*, et *δειλη*, ης, ἡ, apud Eustat. et in vulgatis Lex. Theoc. Idyll. xiii. 33. *κατὰ ζυγα δαῖτα πένογο δειελινώ*, 'per juga [per transtra] convivium [cenam] pararunt vespertini [i. vespere].'

δειελος, ou, δ καὶ ἡ, poet. pro com. *ἐσπέριος*, ou, δ, et *ἐσπερινός*, ou, δ, vespertinus. Theoc. Idyll. xxv. 86. de sole verba faciens dicit, *δειελον ἡμῶν ἄγων*, 'vespertinum diem adducens.'

δεικανάειν, ἄν, poet. pro communi *δεικνύναι*, vel *δεικνύντα παρέχειν*, ostendere, vel ostendendo præbere. A prisco autem *δεικνω* (unde Latinum dico, quod nihil aliud significat, quam verbis ostendo, demonstro) deducitur τὸ *δεικνάω*, hinc τὸ *δεικανάω*, ᾧ, τὸ *δεικνύω*, ostendo, demonstro. Imperfectum τοῦ *δεικανάω*, ᾧ, communiter habet *ἐδεικνάων*, ων, *ἐδεικνάες*, ας, αε, α, ab hujus imperfecti secunda persona *ἐδεικνάες*, augmento neglecto, et addita syllaba *κω*, fit præsens poeticum *δεικανάσκω*, imperfectum neglecto syllabico augmento, *δεικανάσκον*, σκες, σκε. Sed hoc verbum ultra imperfectum non conjugatur. Eustathius vero τὸ *δεικανάσθαι* (quod a *δεικανάω*, ᾧ, derivatum) tradit

formatum a *δείκω*, quod ab Ionico *δέκω*, pro com. *δέχω*, quod inusitatum: at *δέχομαι* frequens in usu: veritque *δεξιόσθαι*, id est, dextram præbere, dextram jungere, dextra apprehendere, amice, dextraque porrecta excipere. Theoc. Idyll. xxiv. 56. *ἐρπετὰ δεικανάασκεν*, 'serpentes [comprehensos] ostendebat [vel, porrigebat].'

δειλαῖος, αἰα, αἰων, δ, ἡ, τδ, Dorice et Attice *προπερισπωμένος*, pro com. *προπαροξυτόνωσ*, *δειλαιος*, α, ον, ut *ἐτοῖμος*, pro *ἐτοιμος*: *δειλαιος* vero, sive *δειλαῖος*, ἄθλιος, miser. Theoc. Idyll. iv. 13. *δειλαῖα γ' αὐτὰ*, 'miseræ vero istæ.' 14. *ἡ μὲν δειλαῖα γε*, 'certe miseræ.' 60. *ἀκμῖν γ' ᾧ δειλαῖε*, 'vehementer sane o miser [is eam molit].'

δειλαν, Dor. pro com. *κατὰ δειλην*, circa vespertinum crepusculum, vespere. Theoc. Idyll. x. 5. *ποῖός τις δειλαν τε, καὶ ἐν μέσῳ ἡματός ἐσση*, 'qualis [circa] vesperrum, et in medio diei eris?' pro, qualis tandem meridie, ac vespere futurus es? Est enim *ὑστερον πρότερον*, meridies enim vesperram antecedit.

δειλινός, poet. adverb. pro *δειλινῶσ* communi, quod inusitatum. Vel est *ἐλλειπτικὸν* loquendi genus, pro *κατὰ τὸν δειλινὸν χρόνον*, vespertino, vel serotino tempore; vespere, sero. Theoc. Idyll. xxi. 39. *δειλινὸν ὡς κατέδραρον ἐν εἰναλλοῖσι πύνοισιν*, 'vespere quum obdormivi in marinis laboribus.'

δεινοθέτας, α, δ, poet. et Dor. vocabulum, quod in vulg. Græcol. Lex. non existat. Amoris epithetum. ὁ *δεινὰ τιθῶν*, καὶ *ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους*, qui gravia facit hominibus, qui graviter homines afficit, et tractat. Dicitur autem ad similitudinem τοῦ νομοθέτης, i. legislator. Moschus Idyll. viii. 7. *κᾶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων*, 'puer ille, qui graviter [homines] afficit, mala machinans, ardua docens.'

δειπνεύντες, Ion. Æol. Dor. pro com. *δειπνοῦντες*, consonantes. Theoc. Idyll. xxi. 40. *δειπνεύντες ἐν ὕρα*, 'cenantés sero' [vel mature; Gal. 'de bonne heure; quod Idyll. xviii. 12. *συνανίμως* dicitur *καθ' ὕραν*].

δέκαμνος, ou, δ καὶ ἡ, com. decem mensium, decimestris. In vulg. Lex. hoc nomen nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. xxiv. 1. *Ἡρακλέα δέκαμνον ἐόντα ποχ' ἅ Μιδεάτις*, 'Herculem decimestrem existentem olim Mideatis,' &c.

δέκατος, ω, ἡ, Dor. pro com. *δέκατος*, ou, δ, decimus. Theoc. Idyll. xxvi. 29. *ἡ καὶ δέκατῳ ἐπιβαίνει*, 'aut etiam quò decimum [annum] ingrediatur.' Hic τὸ *δέκατῳ* Dorice dictum pro com. *δεκάτῳ*.

Subauditur autem *ξτους*, sive *ἐνιαυτοῦ*. Quod *ἐλλείψεως* genus non solum Atticis, sed etiam Doriensibus est familiarissimum.

δενδρήεις, *ὁ*, *δενδρήεσσα*, *ἡ*, *δενδρήεν*, τὸ, poet. arboribus consitus, arboribus abundans, ut, *δενδρήεν ἄλσος*, τὸ πολὺδενδρον, lucus arboribus abundans. Vulg. Græcol. Lex. vocabulum hoc vertunt, sylvovus, numerosus, arboreus. Nec ulla fide digni scriptoris auctoritate suas interpretationes confirmant. Theoc. Idyll. xxv. 30. *ἀλωαὶ δενδρήεσσαί*, ‘horti arboribus consiti.’

δένδριον, *ου*, τὸ, poet. nomen diminutivum, a nomine *δένδρον*, *ου*, τὸ, unde etiam *δένδρεον*, *έου*, τὸ, et *δένδρος*, *εος*, *ους*, τὸ. Hæc arborem, illud arbusculam significat. Quanquam et pro arbore *γενικῶς* sumitur. Theoc. Idyll. xxix. 12. *ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δένδριῳ*, ‘fac nidum unum in una arbuscula [vel, arbore].’

δέτα, *ας*, *ἄ*, Dor. pro com. *δέτη*, *ης*, *ἡ*, in Theoc. fistula; quomodo κατὰ μετάληψιν accipitur pro *Lyda*, facta allusione ad nomen *Λῆδα*, *ων*, τὰ, quod Theoc. habet Idyll. xxi. 10. pro com. nomine gentili f. g. *Λυδῆ*, Dor. *Λυδὰ*, quod et *Λυδαία*, et *Λυδία* dicitur, consule notas Lat. pag. 435. vs. 15. in *στάσης οἰστρε Δέτας*, ‘mulieris furor *Lydæ*.’ Illic agitur de insano amore *Pano*, quo *Omphalen* *Lydorum* reginam prosequebatur; *δετῆ* vero, *ἡς*, et in plurali *δεταί*, *ων*, *αί*, aliud est. Vide Eustath. et Græc. Scholia, eis τῆν *Σύριγγα*, 442.

δεῦτε, poet. adverb. hortantis, q. d. *δεῦρο ἴτε*, huc venite, eja huc venite. De quo pluribus agitur in Mag. Etym. in vocibus *δεῦρο*, καὶ *δεῦτε*, p. 258. 54. Theoc. Idyll. viii. 50. *ὦ σιμαὶ δεῦτ’ ἐφ’ ὕδαρ ἔριφοι*, ‘o *σιμα* huc venite ad aquam cellam.’

δεύτερα, com. commune, pro quo *δεύτερον* alias, et interdum (quod *κανονικώτερον*) *δευτέρως*, ut apud Aristot. Ethic. lib. x. cap. 8. 55. E.: secundo loco. *ἄπρᾶτον*. Theoc. Idyll. ii. 130. et 131.

δη, poet. pro communi *δὲ*, sed est *ἕκτασις* syllabæ, metri causa: vero, autem. Theoc. Idyll. xxv. 12. *χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγγμένοι εἰσὶν ἐκάστοις*, ‘separatim vero stabula ipsis extracta sunt singulis.’

δηθὰ, poeticum adverbium temporis, diu. Sic autem formatur, a *δην*, quod idem significat, rejecto *ν*, et addita particula *θα*, deducitur *δηθὰ*. Theoc. Idyll. i. 38. *δηθὰ κυλοιδιώοντες ἐτώσια μοχθίζοντι*, ‘diu turgentibus oculis frustra laborant.’

διναὶς, *οὔ*, *ὁ*, poet. ab adverb. *δην*, diu; com. *πολυχρόνιος*, diuturnus. Theoc. Idyll. xvi. 54. *διναῖν κλέος ἔσχεν*, ‘diuturnam gloriam obtinisset.’

δηρίομαι, *μ*. *δηρίσομαι*, poet. pro com. *μάχομαι*, contendo, certo, dimico, pugno.

Deducitur a nomine *δήρις*, *εως*, *ἡ*, contentio, certamen, pugna. Unde *δηρίεν*, *δηρίεσθαι*, et *δηρίαν*. De quibus Eustathius et alii. Theoc. Idyll. xxii. 70. *ἡ καὶ ἄεθλον ἐτόμον*, ἐφ’ ᾧ *δηρισσόμεθ’ ἄμφω*; ‘an et præmium paratum [adest] pro quo decertabimus ambo?’

δηρίω, *μ*. *δερίσω*, poet. (idem autem est ac τὸ *δηρίομαι*, *δηρίσομαι*, et *δηρίῶν*, *ᾧ*, *μ*. *δηριάσω*, quæ illinc sunt formata. Theoc. Idyll. xxii. 70. ἐφ’ ᾧ *δηρισσόμεθ’ ἄμφω*; ‘pro quo certabimus ambo?’) Communia vero sunt *ἐρίζω*, *μάχομαι*, *ἀγωνίζομαι*, contendo, certo, dimico, pugno. A *δαίω* autem poetico, quod præter alia significat uro, et *μεταφορικῶς* ignis instar absumo, ut bellum, et pugna facit iis, quos occidit, derivatur poeticum nomen *πολύσημον δαῖς*, *δαῖδος*, *ἡ*, prælium, pugna. Hinc inserto *ρ*, *δαρίς*, verso *a* in *η*, et accentu in priorem syllabam retracto, *δήρις*, *δήριδος*, et *δήριος*, *ἡ*, com. et *δήριος*, Ion. et *δήρεως*, Attice. Hinc vero verbum *δηρίω*, &c. Vel, (quod longe simplicius et probabilius) a verbo *δαίρω*, *μ*. *δαράω*, *ὁ* *a*. *ἀόρ*. *κοινῶς μὲν*, *ἔδαρα*. *Ἀττικῶς δὲ*, *ἔδηρα*, formatur poeticum verbale *δήρις*, *ἡ*. *Δαίρω* autem significat *τύπτω*, *θένω*, *πλήττω*, i. verbero, tundo, percutio. Joannes Evangel. cap. xviii. v. 23. *τί με δαίρεις*; ‘cur me cædis?’ Hoc autem *δαίρω* poeticum potius, quam orationis solutæ videtur, et ab altero verbo formatum, scilicet a *δέρω*, verso *e* in *a*, et addito *ι*, ut apud poetas particulam *δαί* sæpe legas, pro *δε*, metri causa. *Æschylus ἐν Χοηφόροις*, 263. *ποῦ δαί τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα*; Euripides in *Helena*, 1262. *πᾶς δαί*; et in *Ione*, 275. *ἔλεν. τί δαί*; et in *Electra*, 244. et 978. et 1116. &c. *Dores* etiam sæpe τὸ *e* in *a* mutant. Qua de re fusius in nostro Lex. Dorico. *Δέρω* autem præter excoriandi significationem, significat etiam verbero, cædo, percutio. Lucas cap. xii. 47. *δαρήσεται πολλὰς*, ‘multis [plagis] cædetur.’ *ἄ48. δαρήσεται ὀλίγας*, ‘paucis cædetur.’ Hujus verbi futurum est *δαράω*, aor. 1. *ἔδειρα*, *ας*, *ε*, aorist. 2. *ἔδαρον*, *εσ*, *ε*. Hinc etiam commode potest deduci verbale *δάρις*, *ἡ*, versoque *a* in *η*, *δήρις*. Hæc duæ postremæ formationes ad veritatem propius accedunt, et minorem mutationem patiuntur. Eustathium consule, qui si non omnia, quæ jam in gratiam τῶν φιλομαθῶν fuse sumus persecuti, quædam tamen nostræ sententiæ confirmandæ causa tradit. Theoc. Idyll. xxv. 82. *Οὐκ ἂν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς*, ‘Nullum animal [cum isto] certat de honore.’

Δηῶ, *δος*, *οὖς*, *ἡ*, poeticum, pro communi *Δημήτηρ*, *ἡ*, Ceres. Eustath. *Δηῶ ἡ Δημήτηρ* παρὰ τὸ συνεχῶς ἀκοῦσαι τὸ *δήεις*, *ὅ*

ἔστων εἴροις, ὅτ' ἐξήτει τὴν θυγατέρα, οὕτως ἐκλήθη. Theoc. Idyll. vii. 3. τῆ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε Θαλύσια ὁ Φρασίδαμος, 'Cereri enim faciebat Thalysia [i. sacrificia] Phrasidamus.' Vide Θαλύσια.

διᾶγε, Dor. pro com. διῆγε, subauditur autem τὸν βίον, vitam transigebat, vivebat. Theoc. Idyll. xi. 7. οὕτω γοῦν βίαισα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῶν, 'sic certe facillime, [commodissime, suavissime vitam] transigebat, [vivebat] ille Cyclops apud nos.' vs. ult. ῥᾶον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκε, 'suavius autem [vitam] degebat, quam [si quis ipsi] aurum dedisset.' Vel, 'suavius autem vitam degebat, quam aurum dedisset,' sive, 'quam si aurum dedisset puellæ amatæ, ut ea potiretur.'

διαδῖς, διαδύντος, ὁ, commune, subiens, penetrans in, penetrans per. Theoc. Idyll. iii. 14. τὸν κισσὸν διαδῖς, καὶ τὰν πτέρυν, ἔ τὸν πυκάσδην, 'hederam subiens, et filicem, qua tu ornaris; vel, 'per hederam penetrans, et filicem, qua tu tegeris.'

διαίεσσαι, Theoc. Idyll. v. 22. Vide διαίεδομαι.

διαίεδομαι, μ. διαίεσσαι, poeticum vocabulum, quod, præter vulgatas significaciones, quas in Græcolatinis Lexicis habemus, significat etiam cantu cum aliquo certare. Attice vero vox passiva vel media pro activa διαίεδω posita videtur. Theoc. Idyll. v. 22. ἀλλὰ γέ τοι διαίεσσαι, 'sed tecum cantu certo.' Quod autem hic διαίεσθαι dicitur, id alias συνανώμως diceretur διαμάχεσθαι ἀοιδῆ, q. d. digladiari, pugnare, contendere cantu. Illud etiam addetur, præpositionem διὰ nunc perpetuitatem, vel potius assiduitatem quandam actionis, de qua verba fiunt, indicare, quemadmodum in verbo διατελέω, ᾧ, manifestius apparet. Quare διαίεσθαι tribuetur illis, qui a certaminis initio ad finem usque cantant, donec victoriæ præmium adipiscantur.

διαβρίπτεισθαι, com. delicatis gestibus, et præludiis ad cantandum se præparare. Theoc. Idyll. xv. 99. διαβρίπτεται ἤδη, ad cantandum se præparat.'

διακρανοῦν, poeticum, et Theocriteum verbum, quod in Magno Etymologico sic explicatur: διεκρανώσατε, σημαίνει τὸ ἀνεφέξατε, παρὰ τὸ κᾶρα. διεκρανώσατε. καρανῶ, καὶ διακαρανῶ. [καὶ κατὰ συγκοπὴν διακρανῶ, μ. διακρανώσω.] δοκεῖ γὰρ τῶν πίθων ἢ ἀλοιφῆ, κᾶρα εἶναι, οὕτως Ἀμάραντος ὑπομνηματίζων τὸ εἰδύλλιον Θεοκρίτου, ὃ ἢ ἐπιγραφὴ Λυκίδας, ἢ Θαλύσια. Quoniam igitur ipsum unguentum, i. ipsa pix, qua dolia illinuntur, in ipsa superficie doliorum, ut in capite spectatur, ideo διακρανοῦν accipitur pro caput aperire, et simpliciter aperire. Hoc autem fit quum picem

ex doliorum superficie detrahimus. Græci πιθοίγιαν vocabant quoddam Bacchi festum, in quo dolia retinebantur, amicisq; potus præbebatur. Dicta πιθοίγια, vel (ut alias idem effertur) τὰ πιθοίγια, τῶν πιθοίγιων, παρὰ τὸ τοὺς πίθους οἶγειν, τούτέστιν ἀνοίγειν, id est, dolia aperire. Eustath. πιθοίγια, ἑορτάσιμος ἡμέρα παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν ᾗ ἀρχομένον πίθου ἐχρήην κορένυσθαι, &c. Consule et Aristophanis Græcos Commentarios in Acharnenses, pag. 298. in voce Πιθοίγια. Theoc. Idyll. vii. 154. οἶον δὴ τόκα πᾶμα διεκρανώσατε Νύμφαι, 'quale [doli] operculum relevistis, [i. aperuistis o] Nymphæ.' In Stephani codice perperam legitur relevastis, pro relevistis: quid autem sit relinere, docent vulgata Lexica. Crispini codex versionem a Græcis verbis alieniorem videtur habere, 'quale tunc poculum miscuistis Nymphæ.' Nam τὸ διεκρανώσαι hic sumitur pro διακεράσαι, quod diluere, et temperare significat: sed ad rem præsentem non facit, nisi forte rem figurate dicamus intelligendam.

διακρίνειν θέμιστας, Poet. loquendi genus, quod boni iudicis officium indicat, q. d. dijudicare jura. Judicem enim bonum oportet audita utraque litigatorum parte cognoscere quodnam sit utriusque jus, ut id cuique tribuat, quod ejus esse cognorit. Hoc autem sine rerum inter se collatarum examine, diligentique dijudicatione fieri nequit. Latine dicitur, jus dicere. Vulgo, justitiam administrare. Theoc. Idyll. xxv. 46. διὰ τε κρίνησι θέμιστας, 'jusque [suis civibus] dicit.' Hic autem est τμήσις, pro διακρίνησι, quod poet. dictum, pro com. διακρίνη: sed a secunda persona subjunctivi, διακρίνης, addito ι, fit tertia persona communi desinens in η, addito σι, vel σιν, Ionice tertiam hujusmodi personam derivari. Sed si quidem sequente consonante, σιν vero sequente vocali plerumque locum habet.

διακρίνεσθαι Ἀρηῆ, poetica locutio, pro com. διακρίνεσθαι μάχη, decernere Marte, ferro, prælio. Theoc. Idyll. xxii. 175. νῶϊ δ', ἐγὼ, Κᾶστωρ τε διακρινώμεθ' Ἀρηῆ, 'nos vero duo, ego, et Castor decertabimus prælio.'

διάκριτος, ον, ὁ καὶ ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat: discretus, eximius, excellens. Theoc. Idyll. xxii. 163. ἔμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι, 'vos enim inter omnes heroes [estis] excellentes.'

διαλακτίζειν, poet. verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, pro com. λακτίζοντα διαβρίπτειν, καὶ ἀπαθεῖν, calcitrando disjicere, et repellere. Theoc.

Idyll. xxiv. 25. ποτὶ διελάττισε χλαῖναν,
'pedibus calcitrando disjecit lanam.'

διαμπερέως, poet. et Theocriteum ad-
verbium, quod in Græcolatinis Lexicis
vertitur, exacte: sed nullius auctoris auc-
toritate confirmatur. At idem valet, ac
τὸ διαμπερὲς, τὸ πρωτότυπον ejus, quod
ab Eustathio sic explicatur, διαμπερὲς,
χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ μέχρι πέρατος, καὶ δι'
ἄλου τοῦ βίου, ἐν τῷ διαμπερὲς ἤματα
πάντα. παρ' Ὁμήρω διαμπερὲς δὲ βληθῆναι
τις τοπικῶς λέγεται. prorsus, omnino, pe-
nitus, ad finem usque, per totam vitam,
perpetuo; sæpe id significat, quod Galli
dicunt, 'de part en part,' 'tout à travers,'
'tout outre.' Ut, 'être percé de part en
part,' vel 'tout à travers,' i. penitus trajici,
sive transfigi. Componitur autem ex præ-
positione διὰ, quæ varias in compositione
significationes habet, et ex nomine τὸ
πέρατος, πέρατος, finis. In compositione
vero μ insertum metri causa. Theoc.
Idyll. xxv. 120. καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὕφελλε
διαμπερέως βοτὰ πάντα, et profecto ipsi
ipse augebat perpetuo pecudes omnes [vel,
armenta omnia].

διαζεῖς, Dor. pro com. διάζεῖς, deges,
transiges, a διάζω, unde Latinum, dego.
Theoc. Idyll. xi. 44. παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα
διαζεῖς, 'apud me noctem transiges.'

διαπόντιος, ου, ὁ, com. ὁ διὰ πόντου
πλέων, qui per mare navigat. Theoc.
Idyll. xiv. 55. πλεουσούμαι κηγῶ διαπόντιος,
'navigabo et ego per mare.'

διαχρησείται, Dorice pro com. διαχρήσε-
ται, interficiet, a διαχράσμαι, ἄμαι. Theoc.
Idyll. xv. 54. διαχρησείται τὸν ἄγοντα,
'perimet agentem' [i. suum insensorem].

δίγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum,
quod in vulgatis Lexicis non exstat. Qui
geminas oculorum pupillas habet. Com-
positum ex adverbio δις, unde Latinum
his, vel ex nomine δύο, unde Lat. duo,
verso v in i (qua de re suo loco fusi-
us) et ex altero nomine, γλήνη, ης, ἡ, q. d. δύο-
γληνος, unde κατὰ συγκοπήν, καὶ τροπήν
δίγληνος, ὁ δύο γλήνας ἔχων, ὁ δισσὰς
γλήνας ἔχων. γλήνη autem (ut docet Eu-
stath.) ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη, ἐκ τοῦ γαλήνη
συγκέπεται, i. oculi pupilla γλήνη voca-
tur, quasi γαλήνη, i. tranquillitas, unde
per syncopen vox formata. Accipitur et
pro ipsis oculis, et pro ipso aspectu. Alias
significationes apud eum vide. Consule
et Magnum Etymol. 233. 56. et 234. ubi
varias hujus vocis ἐτυμολογίας, et signifi-
cationes discas. Theoc. in Epig. 252. F.
εἰ καταταεῖς δάκρυσι διγλήνους ὄπας ὀδυρό-
μενος; 'si contabefacias lacrymis geminas
pupillas habentes, [i. geminos] oculos?'

διδάσκω. Etymologiam, et significationes
τοῦ διδάσκειν, vide ἐν τῷ δαίω, μ. δαίω.

διδῶ, ᾧ, com. tam poetis, quam oratio-
nis solutæ scriptoribus, apud quos τὸ δίδωμι
συνωνύμως passim invenitur: do, trado.
Theoc. Idyll. i. 143. καὶ τὸ δίδον τὰν αἶγα,
'et tu da capram.' Caninius in sua Gram-
matica facit mentionem hujus loci: sed
Δωρικῶς δίδοι pro δίδον legendum ait,
versa diphthongo ου in οι.

διδυματόκος, ου, ὁ, nomen Theocriteum,
quod nullius auctoritate confirmatum in
vulgatis Græcolatinis Lex. legitur, gemi-
nos enixa, gemellipara. Theoc. Idyll. i.
25. αἶγά τέ τοι δασῶν διδυματόκον ἐς τρις
ἀμέλξαι, 'capramque tibi dabo gemelli-
param, ad ter mulgendam; vel, 'gemel-
los enixam, sive connixam, quam ter mul-
ges.' Sic et Virg. Ecloga i. 13. de cap-
pella verba faciens, loquitur: 'Hic inter
densas coryolos modo namque gemellos
Spem gregis, ah silice in nuda, connixa
reliquit.' Quam autem Theoc. διδυματόκον
vocat, eam Aristot. Hist. Animal. lib. vi.
cap. 19. 491. Z. διδυμοτόκον appellat.
Idyll. iii. 34. ἡ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον
αἶγα φυλάσσω, 'certe tamen tibi candidam
gemelliparam capram servo.' Idyll. v. 84.
διδυματόκος αἶγας ἀμέλξω, 'gemelliparas
capras mulgeo.' Idem Idyll. viii. 45. ἐνθ'
ὕς, ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι, 'illic oves, illic
capræ gemelliparæ.'

διδῶν, Dor. pro Attico, et poet. διδοῦν,
a διδῶ, διδῶ, communiter vero διδόναι,
quod a δίδωμι, quod a διδῶ, ᾧ. Sed in in-
finitivo ἡ δίφθογγος ου in ω Dorice mutata.
Theoc. Idyll. xxix. 9. τὸν φιλέοντ' ἀνλίας
διδῶν, 'amantem cruciatibus dare; vel,
'amantem doloribus gravioribus tradere'
[i. e. graviori molestia afficere].

διεξάιξε, Dor. et poet. pro διεξήιξε. διὰ
τούτων τῶν νήσων τῶν συνδρομάδων ἦιξε,
καὶ μεθ' ὀρμῆς ἐπέρασε. De navī Argo
dictum, quæ per medias Insulas Symple-
gadas, concurrentes, cum impetu transitit.
Theoc. Idyll. xiii. 21. et 22. ἄπὸς Κυανεῶν
οὐχ ἦψατο συνδρομάδων ναῦς, ἀλλὰ διεξά-
ιξε, 'quæ navis Cyaneas [insulas] con-
currentes non attigit: sed per [eas medias]
cum impetu transitit.'

διέστιχε, 3. pers. singul. aor. 2. act.
discessit, a themate διαστείχω. Theoc.
Idyll. xxvii. 68. διέστιχε μῆλα νομεῖν,
'discessit ad oves pascendas.'

διέτμαξεν, Dor. pro com. διέτμηξεν,
dissecidit, dissecut, incidit, sauciavit. Est
autem aor. 1. act. a τμήσω, vel τμήγω, μ.
τμήξω, pro quibus frequentius τέμνω, μ.
τεμῶ, et τμήσω, quod ab inusitato ταμέω,
ᾧ, μ. ταμέω, καὶ ταμήσω, καὶ συγκοπῇ
τμήσω, quod ab aorist. 2. act. ἔταμον.
Theoc. Idyll. viii. 24. ἐπεὶ κάλαμός με
διασχισθεῖς διέτμαξεν, 'quia calamum me
discissus discidit [sauciavit].'

δίξαι, Ion. et poet. pro com. δίξη, τουτέστι ζητείς, quæris. Formatur autem hæc 2. pers. sing. a 3. sing. δίξεται, sublato τ. Et 3. pers. in secundam migrat. Theoc. Idyll. xxv. 37.

δίξημαι, poet. pro quo et δίξημαι, et δίξομαι, et διξέομαι, οὔμαι, communiter vero, ζητῶ, quæro. Theoc. Idyll. xvi. 68. δίξημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω, 'quæro autem cui mortalium gratus veniam.'

δίξων, in Syringe, sive Fistula, 6. scribitur, οὗ νόμῳ ὄλον δίξων, ὃς τὰς μέροπος πόθον κούρας γηρύνουας ἄθε τὰς ἀνεμώδεος, &c. Lat. inter. 'cujus nomen totum geminum, qui variæ vocis amorem puellæ vocalis incendit inspirabilis.' Annot. pag. 431. 6. et 7. Cujus nomen totum geminum] id est, Cujus forma duplex est, nomine posito pro forma, quia a forma rebus nomen imponitur. Qui incendit amorem] i. qui incensus fuit amore. Est enim metallage, mutatio generis. Puellæ μέροπος] i. reddentis variam vocem. γηρύνουας] i. vocalis, seu canoræ, a γῆρυς, quod vocem significat. ἀνεμώδεος] hoc est ventosæ, seu inspirabilis, quia quam inspiratur, linguæque, et digitorum modulatio accedit, tunc illa vocum varia, et dulcis harmonia efficitur. Est autem hæc sententia, Qui Pan amavit Syringa puellam, quæ ipsum fugiens (ut supra dictum) commiseratione Nympharum in arundinem transformata fuit, unde postea Pan calamos sumpsit, ex quibus Syringa compegit. Ut Virgilius, 'Pan primus calamos cera conjungere plures instituit,' &c. Hæc in annotationibus traduntur, sed non satis aperte declarantur ea, quæ dilucidam explicationem requirunt. Nos igitur εἰς τὴν τῶν φιλελλήνων χάριν hos poete versus pro virili conabimur paulo dilucidius explicare, ita ut omnes voces accurate persequamur, nec ullam dubitandi materiam cuiquam relinquamus. Οὗ νόμῳ ὄλον) οὗ Πανὸς ὄνομα ὄλον. Hic μεταωνυμικῶς τὸ ὄνομα ἀντὶ τοῦ εἶδους, καὶ τῆς μορφῆς a poeta positum. Nam, Forma dat esse rei, Forma rebus imponit nomen. δίξων) Hoc, (ut ex Latina versione, et annotationibus patet) ad ὄλον ὄνομα referendum. δίξων autem jam non est participium a themate poetico δίξω, εἰς, εἰ, τὸ ζητῶ, εἰς, εἰ, quæro. Nam ad rem præsentem hæc significatio non facit: sed est nomen adjectivum poeticum, Dorice formatum sic, a masculo genere δίξωος, quod idem valet ac δίξωος, et δίβιος, ὃ διπλὴν ζῶην, εἴτε ζῶην, ὃ διπλοῦν βίον ἔχων, id est, 'qui duplicem, sive geminam vitam habet, sed nunc figurate sumitur pro communi διπλόος, οὖς, et poetice διττὸς, οὗ, duplex, geminus: in neutro

genere, διξῶον, et per contractionem, δίξων, ut νόον, νοῦν. πλόον, πλοῦν. διπλόον, διπλοῦν. Dorice vero versa diphthongo ου in ω, factum δίξων, ut ὄν, pro οῦν, βῶν, pro βοῦν. Qua de re pluribus in nostro Lexico Dorico in ω pro ου. Cur vero Pan geminum nomen geminamque formam habere dicitur? Quia ex humana et caprina forma conflatus fertur. Consule Porphum de Natura Deorum, 164. ubi de Pane verba facit. Item comment. Latina in Ovidi: Fastor. lib. i. pag. 51. C. D. E. F. Item Fastor. lib. ii. 108. ubi versus isti explicantur, 'Pana Deum pecoris veteres coluisse feruntur Arcades, Arcadiis plurimus ille jugis.' Item Fastor. lib. v. ubi docetur, Faunum et Pana Deum eundem esse. 'Saciæque multa quidem, sed Fauni prima bicornis Has docuit gentes, alipedisque Dei. Semicaper coleris succinctis Faune Lupercis, quam lustrant celebres verbera secta vias.' Et lib. τῶν Μεταμορφώσεων, 14. 319. 'semicaper Pan' appellatur. Græcus Scholiastes ait, τὸ δίξων sumendum, pro ἐκ δύο ζῶων σύνθετον. Ergo ἐκ τοῦ δίξων, καὶ κατὰ κρᾶσιν δίξων, vel κατὰ συγκοπὴν dictum, id est, ex duobus animalibus conflatum, ex homine scilicet et capra. In Ara Simmiæ, 17. δίξωος vocatur bis natus. Vide Notas 447. ὃς τὰς μέροπος) περιφραστικῶς puellam Syringa denotat poeta, cujus amore Pan flagrasse fertur. Fabulam integram vide apud Ovidium τῶν Μεταμορφώσεων, lib. i. 32. Inter Hamadryadas celeberrima Nonacriana Naïas una fuit, Nymphæ Syringa vocabant, &c. μέρος, μέρος, ὃ καὶ ἦ, ὃ μεμερισμένην ὄσα, καὶ φωνὴν ἔχων, qui divisam variamque vocem habet ac emittit. ἄθε πόθον) Æolice et Dorice τὸ ἄθε (si codex sanus) sine i vel adscripto, vel subscripto legitur. Cum enim ab αἰδῶ, τὸ καίω, deducatur, communiter in imperfecto scribendum esset ἦθον, ἦθες, ἦθε, Dorice vero et Æolice ᾄθον, ᾄθες, ᾄθε, vel etiam neglecto i subscripto, ἄθον, ἄθες, ἄθε. Vel more prisorum, adscripto i, αἰθον, αἰθες, αἰθε. καθ' ὑπαλλαγήν vero dictum, Πᾶν ἄθε πόθον κούρας, ἀντὶ τοῦ, Πᾶν πόθον κούρας ἦθετο, καὶ ἐκάετο. Κούραν γηρύνουαν) Sic autem vocat ipsam fistulam, quæ a Syringe nomen accepit. Sed μεταωνυμικῶς et poetice tribuit ipsi puellæ, quod tribuendum fistulæ inde denominatæ, quæ oris, flatus, linguæ, et digitorum beneficio varias voces, sonosque inflata reddit. Ideo etiam κούραν ἀνεμώδεα nominat, quod oris ventus, flatusque foramina fistulæ ingreditur, et ludentis arbitratu dispensetur, atque digitis temperetur ad voces, sonosque auribus gratos apte formandum. Quod

Ovidius Fastorum lib. vi. pag. 377. elegantissimis carminibus describit, ubi Minervam tibiam inventricem fuisse tradit, et ita loquentem inducit, 'Prima terebrato per rara foramina buxo, Ut daret, effeci, tibia longa sonos. Vox placuit, faciem liquidis referentibus undis, Vidi et virgineas intumuisse genas. Ars mihi non tanti est, valeas mea tibia, dixi. Excipit abjectam cespitate ripa suo. Inventam Satyrus primum miratur et usum nescit, et afflatam sensit habere sonum. Et modo dimittit digitos, modo concipit auras.' Sed hic fortasse legendum potius demittit, χ concipit auras. Qui fistulam tractantes, eaque ludentes observant, sciunt eos modo quidem digitos ad foramina demissos admoveat, modo vero digitos illinc attollere, ut auram, ventumque per aperta foramina recipiant, vel receptum retineant, vel ejus liberio rem ingressum impediunt. Sic enim artificiose temperant sonos, vocesque, quas formare volunt.

$\delta\acute{\iota}\zeta\omega\varsigma$, ou, δ , poet. nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat. Qui geminam habet vitam. In Syringe aliter accipitur. Vide $\delta\acute{\iota}\zeta\omega\upsilon$. In Ara Simmiæ, 17. vertitur, bis natus. Cur autem Ulysses bis natus dicatur, vide Lat. notas, 447.

$\delta\acute{\iota}\sigma\epsilon\upsilon\upsilon\varsigma$, ou, δ , δ διττήν, εἶτε διπλήν εὐνήν, τούτῃστι γυναικα διπλήν ἔχων. Qui duplicem lectum, qui geminum cubile, qui duas uxores habet, duarum uxorum maritus. In Ara Simmiæ, 7.

$\delta\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}\zeta\epsilon\upsilon$, com. Theoc. Idyll. xxiii. ult. $\sigma\tau\acute{\epsilon}\rho\gamma\epsilon\tau\epsilon$ δ ' $\acute{\epsilon}\mu\mu\epsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\iota\tau\alpha\varsigma$. δ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν, 'vos vero amate amicos. Deus enim novit judicare.'

$\delta\acute{\iota}\kappa\iota\lambda\varsigma$, ίδος, ἡ. Theoc. Idyll. xiv. 42. Vide ἀμφίθυρος.

$\delta\acute{\iota}\nu\alpha\sigma\epsilon$, Dor. pro com. poet. $\epsilon\delta\acute{\iota}\nu\eta\sigma\epsilon$, τούτῃστιν ἐκίνησεν, agitavit, movit. Theoc. Idyll. xxiv. 10. $\acute{\omega}\varsigma$ $\phi\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ $\delta\acute{\iota}\nu\alpha\sigma\epsilon$ $\acute{\sigma}\acute{\alpha}\kappa\omicron\varsigma$ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$, 'sic locuta movit scutum grande;' $\phi\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$, Dor. pro com. $\phi\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$. Est autem particip. aor. 2. med. $\tau\omicron\upsilon$ $\phi\eta\mu\acute{\iota}$, consule Grammaticos.

$\delta\acute{\iota}\phi\upsilon\alpha\kappa\varsigma$, κοσ, ἡ, poet. sella, $\acute{\omega}\kappa\upsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\kappa\alpha\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\delta\acute{\iota}\phi\upsilon\alpha\kappa\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\delta\upsilon\alpha\mu\epsilon$ $\tau\acute{\eta}\nu\alpha$, 'velocior [i. ocyus] molli ex sella cucurrit [avolavit] illa.'

$\delta\acute{\iota}\omega\kappa\epsilon\upsilon$, Dor. pro com. $\delta\acute{\iota}\omega\kappa\epsilon\upsilon$, sectari, insectari, persequi. Theoc. Idyll. v. 107. $\tau\acute{\alpha}$ $\theta\eta\rho\acute{\iota}\alpha$ $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ $\delta\acute{\iota}\omega\kappa\epsilon\upsilon$, 'feras omnes persequi.'

$\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\alpha$, Dor. pro com. $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\eta$, ης, ἡ, nomen proprium, de cujus etymologia consule Magnum Etymologicum, et Eustathium. Suidas, $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\alpha$, ἡ Ἀφροδίτη, καὶ $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\eta$, καὶ $\acute{\alpha}\psi\eta$. Ovid. de Arte Amandi, lib. ii. 422. 'Hoc vetui: vos ecce vetat deprensa Dionæ insidias illas, quas tulit ipsa, dare.'

Lex. Doric.

Comment. Lat. 'Dionem, id est, Venerem, dicit suo, et Vulcani exemplo monere, et jubere cæteros, ne mutuo sibi faciant insidias.' Dicitur autem Dione Venus, patroonymica forma, $\acute{\alpha}\nu\theta$ $\tau\omicron\upsilon\upsilon$ $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\varsigma$ quasi dicat, Jovis filia, ut Acrisione, Acrisii filia. Idem de Arte Amandi, lib. iii. 427. 'vincant, quibus Alma Dione favorit, et toto qui volat orbe puer.' Hic etiam Dione Venerem significat, cujus puer alatus est Cupido. Sic et Fastorum lib. ii. 122. ubi Latin. comment. in vocem Dione hæc scribit, 'Dione, Hesiodo teste, Oceanii, et Thetyos filia, et Veneris mater fuit: sed sæpe a poetis pro ipsa Venere ponitur, ut inferius: Hippolyte infelix velles coluisse Dionem, Cum consternatis diripereris equis. Sed (ut in Odis diximus, auctoritate Ciceronis) Veneres quatuor fuisse constat: primum Cælo et Die natam, alteram, spuma procreatam, tertiam, Jovis filiam ex Dione, et quartam, Cyro Syriacæ conceptam. Hic vero Dione pro ipsa Venere ponitur.' Hæc ille, et recte. Sic etiam Virgil. Ecloga nona, 26. 28. Augustum Cæsarem ex Iulo, Æneæ filio, et ex Venere procreatum et oriundum, vocat Dionæum, quum ita canit, 'Ecce Dionæi processit Cæsaris astrum.' Idem Æneid. iii. 165. 7. Venerem, Diones filiam, Æneæ matrem, quæ et alias Dione de matris nomine vocatur, vel $\pi\alpha\tau\rho\upsilon\mu\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$ (ut supra declaratum) matrem Dionæam appellat, ubi loquentem Æneam inducit, 'Sacra Dionææ matri, Divisque ferebam.' Homerus Iliados E. 181. 21. et deinceps, ubi Venerem a Diomede sauciatum describit, Dionem Veneris matrem fuisse testatur his verbis, 'H δ ' $\acute{\epsilon}\nu$ $\gamma\omicron\upsilon\upsilon\alpha\sigma\iota$ $\pi\acute{\iota}\pi\tau\epsilon$ $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\eta\varsigma$ $\delta\acute{\iota}$ ' $\text{Ἀφροδίτη μητρὸς ἑῆς. ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάξετο θυγατέρα ἴην. Et Euripides Helena, 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάση. Theoc. et ipse Idyll. xv. 106. dicit de Venere, Κύπρι $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\alpha$, id est, $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\eta\varsigma$ $\theta\acute{\upsilon}\gamma\alpha\tau\epsilon\rho$. At vs. 11. ejusdem Idyll. Gorgo Praxinoen vocat Dionem, pro Dione instar ferosam. Quod per quandam assentatiunculam $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\beta\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\omicron\nu$ dictum videtur. Hæc autem nominum eorundem usurpatio modo pro eadem, modo pro diversis personis, non minimam difficultatem parit. Quamobrem opus attentio judicio, ne per imprudentiam fallamur. Γοργώ. Μὴ λέγε τὸν τεδὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα. Apud interpretem Græcum Pindari, Pythag. Ode 3. pag. 64. ult. traditur etiam Dionem et Thyonem eandem cum Semele fuisse. Hæc sunt Scholiorum verba: $\Theta\omicron\upsilon\omega\upsilon\alpha$ $\tau\eta$ $\Sigma\epsilon\mu\acute{\epsilon}\lambda\eta$. $\delta\iota\omega\upsilon\mu\acute{\iota}\alpha$ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ τὴν αὐτὴν $\Delta\acute{\iota}\omega\upsilon\eta\eta$ λέγουσιν, ὥσπερ $\text{Ἐυριπίδης ἐν Ἀντιγόνη, ὦ παῖ Διώνης, ὅς ἐφύσ μέγας θεός,}$$

Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστᾶτης. Idem Theoc. Idyll. xvii. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πόντια κοῦρα κόλπων ἐς εὐώδη βραδίνας ἐπεμάξατο χεῖρας, 'Hujus quidem Cyprum tenens Dionæ veneranda filia [Venus:] sinum in odoratum teneras immisit manus.'

δοκασεῖς, Dorice dictum pro communi δοκῆσεις, a δοκέω, δοκᾶ, opinor, arbitror, existimo: futurum commune δοκήσω. Dorice vero η in α mutato, et ultima circumflexa, fit δοκασῶ, εἰς, εἶ. Theoc. Idyll. i. 150. ἄρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κρήνασι δοκασεῖς, 'horum lotum fuisse ipsum in fontibus putabis' [opinaberis, existimabis, vel, putares, existimares, diceres].

δοκεῖν, Poetice pro communi ἐπιτηρεῖν, observare, captare, insidiari, per insidias capere. Theoc. Idyll. ix. 26. οὐ κρέας αὐτὸς σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκέουσας, 'cujus [conchæ] carnem ipse comedi, saxis in Icaris cum [eam] observassem [atque cepissem].'

δοτική ἀντὶ τῆς γενικῆς, datus loco genitivi. Theoc. Idyll. xxv. 58. ὡς πον καὶ βασιλεῦσιν εἰδέεται ἐν φρεσὶν ἦσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σωτέρος ἔμμεναι οἴκος, pro αὐτῶν κηδομένων, 'si ipsimet curent' [res suas]: cur? Quia (ut trito fertur adagio) oculus domini impinguat equum.

δόχμους, οὐ, ὁ, poetice pro communi πλάγιος, obliquus: pro eodem dicitur apud poetas δόχμιος, ια, ον. Sed hoc quidem poetarum auctoritate confirmatum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur, alterum vero, nulla. Theoc. Idyll. xxii. 120. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλωνθελς, 'obliquus ab ictu declinans.' δοχμῶσι autem παρὰ τὸ [ἄχρηστον] δέχω λέγεται, ut docet Eustathius, εὐχώρητον γὰρ τὸ πλάγιον σχήμα κατὰ τὰς εἰσόδους. ἐν ἴσῳ δὲ τῷ δόχμιος.

δράγμα, τος, τὸ, com. merges, mergitis, spicarum manipulus. Theoc. Idyll. vii. ult. δράγματα, καὶ μάκνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχοισα, 'mergites, et papavera in ambabus [manibus] habens.'

δραπετίδας, α, ὁ, Dorice pro communi poet. δραπετίδης, ον, ὁ, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Deducitur autem a poetico δραπέτης, ον, ὁ, quod Eustathius ita definit: δραπέτης (inquit ille) dicitur ὁ τοῦ δοῦν, ὃ ἐστὶν δρᾶν ἐκπερασθῆς δοῦλος, τουτέστιν ὁ ἀποδράς. καὶ δραπέτης λόγος μεταφορικῶς ὁ ἐκφυγὼν τοῦ στόματος, id est, 'δραπέτης vocatur servus ille, qui ex [nostro] conspectu avolat, et [procul ab oculis domini] aufugit. Metaphorice vero λόγος δραπέτης appellatur sermo, qui ex ore aufugit.' Quo spectat illud tritum carmen, 'Et semel emissum volat irrevocabile verbum.' Ideo Homerus passim dicit, ποῖον ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

'quale verbum fugit septum dentium?' Consule Magnum Etymologicum, 286. 42. Moschus Idyll. i. 3. δραπετίδας ἐμὸς ἐστίν, 'fugitivus ineus est.'

δρεψεύμεναι, Dor. et Æol. pro com. δρεψόμεναι, unde formatum Dor. δρεψούμεναι, hinc vero Dor. et Æol. δρεψέμεναι. Theoc. Idyll. xviii. 40. στεφάνως δρεψέμεναι ἀδὺ πνέοντας, 'coronas decerpituræ suave spirantes.' Est autem futurum medium verbi δρέπομαι.

δρύινον πῦρ, ignis quernus, ignis ex lignis quernis accensus. Theoc. Idyll. ix. 19. ἐν πυρὶ δὲ δρύνῳ χορία ζεῖ, 'in igne vero querno,' id est, 'ex quernis lignis accenso exta bulliunt.' Vide χορία.

δρυμὸς, accusativus pluralis Doricus pro communi δρυμῶς. Theoc. Idyll. i. 117. ἀνὰ δρυμῶς, 'in quercetis,' vel, 'in lucis.' Idyll. xiv. 67.

δρυτόμος, ον, ὁ, poeticum, pro quo dicitur et ὑλοτόμος, et δειδροτόμος. Proprie sic vocatur ille qui quercus secat, q. d. quercida, vel quercuum sector. γενικῶς tamen accipitur pro quovis alio qui ligneam materiam secat, sylvicida, arborum sector. Eustathius, δρῦς, πᾶν δένδρον οὗτω λέγεται ἀπὸ ἐνὸς εἶδους, καὶ δρῦς ἐπὶ παντὸς ἀπλῶς ξύλου, καὶ δρυτόμος, ὁ ἀπλῶς ξυλοτόμος, ἐξ ἐνὸς εἶδους τοῦ τῶν δρυῶν, i. 'δρῦς, omnis arborita vocatur ab una [quercus] specie. Et δρῦς simpliciter de omni ligno [dicitur]. Et δρυτόμος [vocatur] simpliciter lignicida, ab una quercuum specie [sic appellatus]. In vulgatis Lexicis nullo scriptoris fide digni exemplo vocabulum hoc reperias confirmatum. Theoc. Idyll. v. 64. τὸν δρυτόμον βαστήρησμος, 'illum sylvicidam, [vel lignorum sectorem] vocemus.'

δύνα, Dor. per apocopen, pro com. δύνασαι, vel pro com. δύνη, verso η in α, et sublato ι, potes, a verbo δύναμαι, de quo Gram. Theoc. Idyll. x. 2. οὔτε τὸν ἕγμον ἔγειν ὄρθον δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες, 'neque sulcum ducere rectum potes, ut prius ducēbas.'

δύνει, com. occidere, ἕξξανίεναι, exoriri. Dictum de stellis, et sideribus. Theoc. Idyll. xxii. 8. δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἕξανίοντα ἄστρα, 'occidentia et in caelo orientia astra.'

δύσασβος, ω, ὁ, Dor. pro com. poet. δύσασβος, ον, ὁ, infelix, puber, in Simmiæ Ara, 2. Compositum nomen ex inseparabili particula δύς, qua per se posita non reperitur, nec quidquam significat: sed in compositione varias habet significationes, ut pluribus docetur in nostro Lexico Dor. in voce Δύσσοος. ἤβη vero pubertatem significat. Joseph Scalig. in suis emendationibus Theocriteis contendit legendum μέ-

ροψ δ' Ἰαβας. Cur autem hoc ita dicat, eum consule.

δύσεργος, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. qui difficulter ad opus faciendum, acciendum accedit, piger. Bion Idyll. vi. 5. hyemem δύσεργον appellat μετωνυμικῶς, non quod hyems ipsa talis sit: sed quod propter nimiam sui frigoris vehementiam homines reddat pigros, et ad opus faciendum lentos, atque tardos. ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίῃ τε, καὶ ὕκνω; 'an etiam hyemem ad opera faciendi pigram? quia et hyeme multi dum se calefaciunt, oblectantur otio, et pigritia?'

δύσερως, δυσέρωτος, ὁ καὶ ἦ, com. infelix in amore, qui amorem sibi faventem non habet, cui amor, quo aliquem prosequitur, non feliciter succedit, ita ut re amata potiatur, votique compos fiat. Theoc. Idyll. i. 85. ζατεῦσ'. ἂ δύσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἐσσι, 'quærens. ah nimium infelix quidam [vir] in amore, et consilii inops es.' Idyll. vi. 7. δύσερώτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῖσθα, 'infelicem in amore caprarium hominem vocans;' vel, difficilem in amore.

δύσσοος, ου, ὁ, commune quidem: sed poeticum nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, infelix: nullius tamen scriptoris auctoritate confirmatur. Componitur autem ex particula δύς, quæ tantum in compositione locum habet, nec separata reperitur, et ex nomine σόος, unde per contractionem σῶς formatur, salvus. Hinc vero ἐπενθήσει τοῦ ο μικροῦ, σῶος, idem. Consule Eustathium in voce Σόος, ubi τὴν τοῦ σόος ἐτυμολογίαν his verbis docet, Σόος διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἐν ἴσῳ τῷ σῶος διὰ τοῦ ω μεγάλου λεγομένη. ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται παρ' Ὀμήρῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ σῶω τὸ ὄρμῳ. σόος γὰρ ὁ τὰς φυσικὰς ὀρμὰς ἔχων, καὶ ἐκ τοῦ σόος γίνεται κατὰ κράσιν σῶω, ὅθεν προσθήσει τοῦ ο μικροῦ ἐν τῇ ληγουσῇ γίνεται σῶος, ὅθεν καὶ τὸ βῆμα σῶω, καὶ σῶω, ὅθεν τὸ σῶζω, etc. Magnum vero Etymologicum vocem δύσσοος sic scribit, et interpretatur. Δυσσόος, παρὰ τὸ σόος τὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἢ ἢ ὁ κακῶς σωθησόμενος. ἢ παρὰ τὸ σῶω, ὃ σημαίνει τὸ διώκω. καὶ κατ' ἐπέπθεσιν τοῦ βῆτα, γίνεται σοβῶ, ἢ ἢ ὁ κακῶς διωκόμενος, etc. Sed sciendum particulam istam δύς in compositione varias habere significationes. Modo enim significat rerum, de quibus verba fiunt, difficultatem, et molestiam, ut δυσχερής, qui manu difficulter tractatur, difficilis, molestus; δυσχέρεια, difficultas, molestia; δύσκολος, in cibo capiendi morosus, difficilis, et molestus; δύσερις, in contentione difficilis, qui se difficilem in contentione præbet;

δύσερως, in amore difficilis, etc. Modo fœditatem, deformitatem, turpitudinem, ut δυσειδής, fœdus aspectu, formam fœdam habens, aspectu turpis. Modo malum, infelix, ac infaustum aliquid significat, ut δύσελπις, qui malam de rebus spem habet; δύσμορος, qui mala morte perit; δύσαβος, id est, δύσηβος, infelix, puber, in Ara Simmiæ, 2. Modo vim privantis habet, ut, δύσηλος βίος, 'vita non æmulanda.' Hom. in Hymnis, 864. P. Sic apud Æschylum ἐν Ἀγαμέμνονι, 218. 20. τὸ δυσμηχανῶ, ἀντὶ τοῦ ἀμηχανῶ, καὶ ἀδυνατῶ, inopia consilii laboro, nequeo, non possum. Quamobrem eodem etiam modo δύσσοος (vel ut alii non παραροξυτόνως, at δυσσόος παραροξυτόνως scribunt) dicitur ὁ δυσχερῶς, ἢ κακῶς σόος, εἴτε σῶος γίνεσθαι δυνάμενος, ἢ ὁ σῶζεσθαι ἀδυνατῶν, i. qui difficulter, vel male salvus fieri, servarique potest; vel, qui nullo prorsus modo servari potest, ac proinde, qui miser, ac infelix est. Sæpe tamen γένεσθαι infelicem significat, et idem valet ac τὸ δυστυχῆς, i. infelix. Quæ significatio convenit etiam non inepte τῷ δυσέρωτι, et sexcentis aliis nominibus, de quibus vulgata Lexica tam Græca, quam Græcolatina. Theoc. Idyll. iii. 24. ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις; Sic in Henrici Stephani codicibus excusis scribitur, et versus ita Latine redditur, 'hei mihi, quid me fiet? cur me perditum non audis?' Latinus interpres videtur lectionem nactus hujusmodi, τί με δύσσοον οὐχ ὑπακούεις; Sed ὑπακούειν cum accusativo junctum non reperias, quod ego saltem a me lectum, ac observatum recorder. Crispini codex veram habet lectionem, τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις; Quod ita Latine redditum, 'Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici [quid accidit?]; non exaudis?' Sed ἀπὸ τοῦ κοινοῦ præcedens πάθω repetendum. Hoc autem verba sonant, 'hei mihi, quid patiar? quid [inquam patiar] ego miser, [ac infelix?]; non exaudis [meas preces]?' id est, (ut elegantius loquamur) 'hei mihi, quid me fiet? quid, inquam, me infelici fiet? me precantem non exaudis?' Illud hic obiter addetur nomen σόος a medio perfecto parum usitato σέσσο, quod a σῶω, unde σείω, et alia, formatum. Idem Theoc. Idyll. iv. 45. τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, 'Ranum rodunt infelices [vel, perditii vituli].'

δύστανος, ω, ὁ, Doric. pro com. δύστηνος, ου, ὁ, miser, infelix. Compositum ex inseparabili particula δύς, quæ nunc eandem vim habet, quam a privantis particula, et infinitivo aor. 2. act. στήναι, quasi dicas (ut docet Magnum Etymologicum,

pag. 292. 44.) ὁ μὴ δυνάμενος στήναι, 'qui non potest stare:' sed ob calamitates adeo affligitur, ut humi jacere cogatur. Quod calamitosis, et miseris hominibus accidit. Vel ex particula *δυσ*, quæ jam vim intendentis habet, et idem valet ac τὸ μάλα, σφόδρα, πάννυ, λίαν, valde, vehementer, omnino, præter modum, et ex verbo στένω, gemo, suspiro: sed fit ἔκτασις τοῦ εἰς η, deinde τὸ η in a Dorice mutatur. Bene autem hoc quoque. Nam qui calamitatibus affliguntur, et miseris prementur, vehementer gemere consueverunt. Theoc. Idyll. xiv. 49. Δύστανοι Μεγαρηῆς, 'Infelices Megarenses.' Idyll. xv. 87.

δυστοκέσασα, poet. pro com. δυστοκήσασα, a themate *δυστοκέω*, ᾧ, μ. ἴσω, καλῶσα, ut et alia quædam, quæ Grammatici recensent. Moschus Idyll. iv. 87. ὧδέ ἐδυστοκέσασα κακὰς ὠδίνας ἀνέτλαν, 'sic ipsum difficulter enixa graves dolores perituli.'

δωδεκαταῖος, commune. Nomen hoc ad personam refertur, quæ duodecimo die aliquod dicit, vel facit. Vel hoc ei tribuitur, qui per duodecim integros dies manet alicubi, vel alicunde abest. Theoc. Idyll. ii. 4. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει, Lat. Interpres, 'qui ad me (duodecim jam dies est) ex quo miser nunquam venit.' Alter, 'qui miser jam totos duodecim dies a me abest.' Hoc longè melius. Sed hæc idem valent ac si dice res in oratione soluta, ὅς ἤδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἄπεισι, τοσαῦται γὰρ εἰσιν, ἀφ' οὗ πρὸς με οὐδέ ποθ' ἦκει, vel, τοσοῦτος γὰρ ἔστι χρόνος, ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, etc. Idem eodem Idyll. 157. Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέ ποκ' εἶδον, 'Nunc autem duodecimus dies [est], ex quo ipsum nunquam vidi.'

δῶλος, ω, ὄ, Doric. pro communi δούλος, ου, ὄ, versa diphthongo ου in ω; servus. Theoc. Idyll. v. 5. πόκα δῶλε Συβάρτα ἐκτάσσω σύριγγα; 'quando serve Sybarita possedisti fistulam?'

δῶναξ, δῶνακος, ὄ, Dor. et poeticum nomen, quod in vulgatis Lexicis non extat, pro com. δῶναξ, kos; hoc autem κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ metri causa factum: arundo, calamus, fistula ex calamo, calaminis confecta. Theoc. Idyll. xx. 29. Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαῖα, 'Et quum tibia loquor, et quum calamo, et quum obliqua tibia.'

δωρεῖσθαι, donare; com. Theoc. Idyll. v. 99. μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεζῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατὶδὰ δωρήσομαι αὐτὸς, 'molliem lanam, quum tondebo ovem nigram, Cratidæ donabo ipse.' 138. τὶν δὲ Κομάτα δωρεῖται Μόρσον τὰν ἀννίδα, 'tibi vero Comata donat Morson ægnam.' Idyll.

vii. 43. Τὰν τοι, ἔφα, κορίναν δωρήσομαι, 'Hoc tibi, inquit, pedum donabo.' Idyll. xvii. 110. Πολλὰν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι, 'Multum etiam potentibus donat regibus.'

Δωρίσδεν, Dor. pro com. Δωρίζειν, ἤγουν Δωριστὶ λαλεῖν, Dorice loqui. Theoc. Idyll. xv. 93. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι, Dorice vero loqui licet (opinor) Doriensibus.'

Δωρισμοὶ non semper a Doriensibus observati, si modo codicibus excusis habenda fides. Vide η non semper in a Dorice mutatur. Item ι non semper ex verbis tollitur. Theoc. Idyll. v. 10. δεσπότη commune vocabulum, pro Dorico δεσπότη dixit. 12. τότ' ἐτάκεν, pro τόκ' ἐτάκεν. Sic 116. ὄτ' ἐγὼν, pro quo 134. ἕκ' αὐτῶ Dor. dicitur. 99. δωρήσομαι, alias δωρησεύμαι. 147. ὀχεύσεις, alios ὀχευσεῖς. Idyll. vi. 12. καχλάζοντα, pro quo alias καχλάσδοντα. 13. φράξω, pro quo alias φράσδεο, vel φράσδεν. Idyll. vii. 40. νίκημι, pro quo alias νίκαμι. 48. κοκκύζοντες, pro κοκκύσδοντες. 60. ὀρνίθων, alias ὀρνίχων. 70. ἐρείδων, alias ἐρείσδων. 92. βουκολέοντα, alias βωκολέοντα. 107. ὄμους, pro quo alias ὄμω. 112. ἔρκτου, alias ἔρκτω. 140. τρύξσκεν, pro τρύσδεσκεν, quod nimis durum, etc. Tricium Idyll. xxvii. te pluribus aperte docebit ne a Doriensibus quidem semper ipsos Dorismos in omnibus vocabulis observari.

δώση, 3. person. singul. subjunctivi modi, aor. 1. act. præter communem usum poetice dicta, tanquam ab indicativo aor. 1. ἔδωσα, pro com. ἔδωκα. Quod observandum, quia non ita receptum, ut alterum. Theoc. Idyll. xxvii. 21. Δειμαίνω μὴ δῆ σε κακωτέρω ἀνέρι δάση, 'Metuo ne te deteriori viro tradat [Amor].' Idem extat et apud Joannem Evangelistam, cap. xvii. 2. ἴνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῶ, δώση αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Item Ἀποκαλίψεως, cap. viii. 3. ἴνα δώση ταῖς προσευχαῖς, etc. Idem cap. xiii. 16. ἴνα δώση αὐτοῖς χάραγμα. Ipse quoque Thucydides, lib. v. pag. ex Welchianis typis 370. A. in subjunctivo dicit, τὸ μέντοι Πάνακτον εἰδέοντο Βοιωτοῖς ὅπως παραδώσωσι Λακεδαιμονίους. Vide annot. 5. Idem lib. vi. pag. 466. B. ὅπως μὴδεν ἐνδώσωμεν. Sed hæc, quæ mihi sunt usitata, sunt potius observanda, quam imitanda. Observanda vero dico, ut, si forte verbum idem apud aliquos alios probatos auctores nobis occurrat, quod a nimium severis censoribus non solum reprehendatur, sed etiam prorsus immutetur, in promptu statim habeamus exempla non aspernanda, quibus vulgatam lectionem probabiliter adversus importunas Criticorum ἀσθαδεστῶρων censuras tueamur.

Non imitanda tamen hæc ipsa censeo, quod præter communes, tritasque Grammaticorum vel doctissimorum regulas dicta videantur. Quoniam autem nec in vulgatis Lexicis, nec in Grammaticis hæc notantur (quod ego saltem a me lectum unquam recorder) idcirco pluribus in gratiam τῶν φιλελλήνων hæc ipsa persequi non sum gravatus.

δωτίνη, ης, ἡ, poet. pro com. δῶρον, ου, τὸ, donum, munus. Theoc. Idyll. xvii. 114. Ὡς οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας, 'Cui non præbuerit munus arte dignum.' δωτίναν, hic Dor. pro com. δωτίνην, a poeta dictum.

E.

E pro a Æolice positum, vel a in ε Æolice mutatum. Magnum Etymologicum, pag. 537. 18. in voce Κρείσσων, quam ἐκ τοῦ κρέσσων κατὰ τροπὴν Διολικὴν τοῦ α εἰς ε, factam dicit. Sic fortasse et apud Theoc. Idyll. xv. 4. ἀδέματος ἀντὶ τοῦ ἀδάματος, quod ἐκ τοῦ ἀδάματος formatum, verso a in ε, et sublato σ μέτρον χάριν. Vide a in ε Æolice mutatum. Vide et ἀδέματος. Eodem modo et σκιερὸς, umbrosus, opacus, dictum videtur ex σκιαρὸς, quod ἀπὸ τῆς σκιᾶς deductum. Theoc. Idyll. xviii. 44. et 46. Sic etiam a communi βάλλω, Æol. verso a in ε, deductum videtur inusitatum βέλλω, cujus præteritum perf. medium habet regulariter βέβωλα, ut a στέλλω, ἔστολα. Ab illo βέλλω (ut docet Eustath. in vocibus Βέλεμνον, et Βέλος) communia Βέλεμνον, Βελόνη, Βέλος videntur deducta.

E in a breve in multis mutari, quæ a πέντε voce formantur. Vide a pro ε in multis.

E in a a Doriensibus non raro mutatur. Ut, αἶκα pro εἶκε, quod poetice dictum pro communi εἶ ἄν, si. Theoc. Idyll. i. 4, 5. Αἶκα τῆνος ἔλη κεραδὸν τράγον, αἶγα τὴ λαψῆ. Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὴ καταρβέ. Et 9. Αἶκα τὰ μῶσαι τὰν οἴδα δῶρον ἄγωνται. Et 10. αἶ δέ κ' ἀρέσκη, pro αἶκα δὲ ἀρέσκη, hocque pro εἶ δὲ ἀρέσκη ἄν. Idem Idyll. ii. 159. αἶ δ' ἔτι κῆμὲ, 'si vero præterea me quoque.' Idyll. v. 69. μήτ' ἄν τύγα τοῦτον ὀνάσσης, 'neque etiam tu hunc juveris.' Idyll. xi. 42. ἀμὲ, pro ἐμὲ, me. Idyll. xv. 84. θαητὸς, pro θεητὸς, hoc vero pro θεατὸς.

E pro ai. Vide Ai in ε.

E in η. Passim apud poetas metri causa tam in simplicibus, quam in compositis ε in η versum invenitur. Eustathius, Μεθώνη, μηθώνη. φερειτάδης, φηρητιάδης. ἀπὸ τοῦ φέρης, φέρητος. Magnum

Etymologicum, pag. 758. 1. Τηῶση, ex Δευσιῶ, διαλύσει τῆς διφθόγγου εὐ εἰς εὔ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η τραπέυτος. Vide E a Doriensibus interdum in η vertitur. Vide et ἤμεν.

E in plerisque verbis, quæ initium ἀπὸ τοῦ ε habent, communiter in augmento temporali in η vertitur. Ut, ἐλαύνα, ἤλαυνον. ἐρωτάω, ὦ, ἠρώταον, ἄν. ἐρχομαι, ἠρχόμην, etc.

E a Doriensibus interdum in η vertitur. Ut, pro poetico ἔμεν, i. esse, Dorienses ἤμεν dicunt. Quod ita formatur. Communiter εἶναι, poetice, et Dorice sublato i, εἶναι, inserta syllaba με, fit ἔμεναι, et metri causa sæpe legas ἔμμεναι, geminato μμ. Ab illo ἔμεναι per simplex μ scripto deducitur ἔμεν, κατ' ἀποκοπὴν Διολικὴν, καὶ Δωρικὴν τῆς συλλαβῆς ai. Dorice vero priore ε in η mutato formatum ἤμεν. Theoc. Idyll. ii. 41. ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν, καὶ ἀπάρθενον ἤμεν, 'pro conjuge fecit infamem, et non virginem esse.' Vide ἤμεν.

E pro i. Vide ἰ ἀγγέμαχος apud Eustath. pro ἀγγίμαχος.

E in i. Vide i pro ε.

E in o quando, et quomodo legitime mutatum reperitur. Vide o pro ε in omnibus τῶν βαρυντόνων. Vide et ἀπεμύρξατο in Magno Etymologico, pag. 120. 20.

Ea in a longum Dorice κατὰ κράσιν contractum. Theoc. Idyll. i. 149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quam suave olet.'

ἔαδα, as, ε, præteritum perfectum medium Æolice tenui notatum. Sic autem formatur, ἤδω, delecto, μ. ἤσω, μ. ἤρη, ἤδα, ἤδα, καὶ διαλύσει τοῦ η εἰς ea, ἔαδα, as, ε, unde participium ἐαδῶς, ὄτος, de quo Eustathius. At Æolice spiritus asper in tenuem mutatus. Eandem vero constructionem habet, quam verbum ἀρέσκω, τὸ συνώνυμον αὐτῷ. Quemadmodum enim dicimus ἀρέσκει μοι, καὶ ἀρέσκει με τοῦτο, sic etiam ἔαδε μοι, vel ἔαδέ με τοῦτο. Theoc. Idyll. xxvii. 22. νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε, 'animum vero meum nullus [eorum] delectabat;' vel, 'animo vero meo nullus [ipsorum] placuit.'

εαι, Ionica, Dorica, et poet. terminatio secundæ personæ verborum communiter in η diphthongum impropriam desinentium. Formatur autem a tertia singulari communiter in εραι desinente, unde sublato τ fit εαι, et tertia persona in secundam migrat. Ab hac vero terminatione εαι fit κατὰ κράσιν τοῦ ε καὶ τοῦ α, η, ut in nomine τείχρα, τείχη, illud vero i, quod adscribebatur, subscriptur, et formatur communis secundæ persona desinens in η. Ut, a 3. singul. τύπτεται, verberatur, sublato τ, fit secundæ τύπτει, Ion. Dor. et

poet. verberaris, hinc vero communis τύπη. Sic λέγεις, pro λέγη, diceris. Sic etiam alia sexcenta. Theoc. Idyll. i. 82. τί τὸ τάκειαι; pro communi τήκη, 'quid tu tabescis?' Idyll. v. 31. πυρὶ θάλπειαι, pro θάλπη: 'igne cremaris,' ureris. Idyll. vii. 24. κλητὸς ἐπέγειςαι; pro ἐπέγη: 'vocatus properas?' etc.

ἔαρ, ἔαρος, τὸ, com. unde κατὰ κρῶσιν formatur ἦρ, ἦρος, ἦρι. Hinc præfixo digamma Æolico, versoque η in ε longum deducitur priscum Latinum Fer, pro quo recentiores, mutato F in V, dicunt Ver, veris, unde ἡμερὸς, vernus. Theoc. Idyll. ix. 34. Οὐτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, 'Neque ver subito, [neque ver repentinum est] dulcius.' Itali, ver vocant, 'prima vera,' quasi dicas, primum ver. Galli vero, 'printemps,' et 'le renouveau,' quod ver sit primum anni tempus, quo res omnes, quas terra producit, renouantur, et quodammodo recreantur, quæ toto hyemis tempore senio quodam confectæ videbantur. Quo voluptatis beneficio per immensam Dei beneficentiam omnia etiam animalia fruuntur. Dictum autem tradunt ἔαρ παρὰ τὸ ἔω, τὸ ἐκβάλλω, καὶ ἐκπέμπω, quia verno tempore tellus suam aperit sinum, ut herbas, flores, fructusque nobis emittat, ac largiatur. Idyll. xii. 3. ὄσσον ἔαρ χειμῶνος, 'quanto ver [est jucundius] hyeme.'

ἔαροτροφῆς, ὃ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. ὃ ἐν ἔαρι τραφεῖς, vere nutritus, vernus, a, um. Moschus Idyll. ii. 67. πολλὰ δ' ἔραζε λειμώνων ἔαροτροφῶν πίπτεισκε πέτρηλα, 'multaque humi pratorum vernorum cadebant folia.' Poeta ποιητικῶς λειμῶνας ἔαροτροφῆας vocat prata, in quibus vere flores, plantæque nutriuntur. Et tunc passive vocabulum hoc sumetur: at si active positum dicas, vertes, prata, quæ vere plantas, herbas, floresque nutriunt. Idem tamen est sensus. Vel μετωνυμικῶς pratis tribuetur, quod proprie convenit rebus, quæ in pratis aluntur, et quas ipsa pratorum terra nutrit.

ἔασι, 3. pers. plur. verbi εἶμι, Ionice formata ad similitudinem τοῦ τιθέασι, pro τιθεῖσαι, com. εἶσι, sunt. Theoc. Idyll. xxv. 14. αἶν ἔασι, 'sempert sunt.' 37. οἱ οἱ ἔασι, 'qui ei sunt.' 41. μετὰ θνητοῖσιν ἔασι, 'inter mortales sunt.'

ἔβα, Dor. pro com. ἔβη, 3. pers. singul. aor. 2. act. a βαίνω, cujus aor. 2. act. a βῆμι formatur. Console Grammaticos. Ivit, abiit. Theoc. Idyll. v. 9. Idyll. xiv. 43. ἔβα καὶ ταῦρος ἀν ὕλαν, 'abiit et taurus in sylvam.' Idyll. xx. 17. χ' ὃ μὲν ἔβα με λιποῖσα, 'et illa quidem abiit me relicto.'

ἐβάσαστο, Dor. κατὰ κρῶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ η εἰς ω μέγα, ἐκ τοῦ ἐβοήσαστο, vocavit, invocavit, imploravit. Theoc. Idyll. xvii. 60. Ἐνθα γὰρ εἰλεῖθιαι ἐβώσαστο λυσίζανον, 'illic enim Lucinam invocavit zonæ solutricem' [i. quæ parturientibus zonam solvit]. Vide λυσίζανος.

ἐγειρομένω κορυδαλλῶ, Dor. pro com. ἐγειρομένον κορυδαλλοῦ, Theoc. Idyll. x. 50. 'quum excitatur galerita.'

ἐγέλαξε, Dor. pro com. ἐγέλασε, tanquam a γελάω, μ. γελαῶ, εἰς, εἰ, ἀόρ. α. ἐγέλασα, as, ε, pro commun. γελάω, ᾧ, μ. γελάσω, ἀόρ. α. ἐγέλασα. Theoc. Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὲ φιλάσαι, 'Eunice me derisit quum vellem ipsam suaviter osculari.' 15. καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν, 'et superbe me derisit.'

ἔγεντο, Ionice, Dorice, et poetice pro communi ἐγένετο, fuit, est. Quod κατὰ συγκοπὴν formatum. Est autem 3. pers. singul. aoristi secundi medii a verbo γίνομαι, de quo consule vulgatas Græcæ Grammaticas. Theoc. Idyll. i. 88. Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο, 'Tabescit oculis, quod non hircus ipse sit.' Idem Idyll. viii. 92. πρᾶτος ἔγεντο, 'primus fuit' [primus habitus fuit]. Idyll. xiii. 2. ᾠτινὶ τοῦτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο, 'cuicumque Deorum tandem iste filius est' [id est, quicumque Deorum tandem huic puero parens est; vel, quicumque Deorum tandem hujus pueri parens fuit]. 9. αἰδιδίμος αὐτὸς ἔγεντο, 'celebris ipse evasit.' Idyll. xiv. 27. Χ' αἶμιν τοῦτο δι' αὐτὸς ἔγεντό ποθ' ἤσυχια οὐτως, 'Et nobis hoc in aurem fuerat insusurratum olim clam ita.' Idyll. xvii. 64. Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο, 'puer amabilis natus est.'

ἐγέρισμος, ου, ὃ, poet. q. d. excitabilis. Epithetum somni, ex quo quis excitari potest. Hoc autem dicitur ad statuendum manifestum discrimen inter somnum illum, quo quietis, viriumque reparandarum causa fruimur, et lethale, quem poete perpetuum, æternum, ac ferream vocant, ex quo nullum excitari putant, quia nullam carnis resurrectionem agnoscunt. Theoc. Idyll. xxiv. 7. Εὔδειτ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερόν καὶ ἐγέρισμον ὕπνον, 'Dormite mei filii dulcem et excitabilem somnum.'

ἐγκαναχῆσασθαι, poet. τὸ μετὰ καναχῆς, τουτέστι κτύπου ἐνηχεῖν, cum strepitu insonare. Theoc. Idyll. ix. 27. ὃ δ' ἐγκαναχῆσαστο κόχχλω, pro ἐνεκαναχῆσαστο, 'ille vero insonuit concha.'

ἐγκρατέως, poet. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non extat, pro quo legitur ἐγκρατῶς per contractionem inde formatum: firmiter, tenaciter, vehementer. Proprie dici videtur de illis, qui aliquid adeo

tenaciter tenent, ut ex manibus elabi non facile patientur. Theoc. Idyll. xxv. 266. ἤγχοδ δ' ἐγκρατέως, 'Angebam autem firmiter.'

ἐγκροτέουσαι, Dor. pro com. ἐγκροτέουσαι, οὔσαι, pulsantes [solum], applaudentes. Vide ἐγκροτέω, ὦ, in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ubi aliam τοῦ ἐγκροτεῖν significationem discas. Theoc. Idyll. xviii. 7. ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἐν μέλος ἐγκροτέουσαι, 'Canebant autem omnes in unum carmen pulsantes' [solum, vel applaudentes, i. omnes autem simul unum et idem carmen saltantes, solumque pulsantes inter saltandum, concinebant].

ἐγλυκάνθη, 3. pers. sing. aor. 1. pass. a verbo γλυκάνω, μ. γλυκανῶ perf. parum usitatum, γεγλύκαγα, pass. γεγλύκαμαι, νσαι, γεγλύκονται. Hinc aor. 1. pass. ἐγλυκάνθη, ης, η. Deductum autem a neutro ποιησε γλυκῆν, unde γλυκύνω (ut a βαρῶν, βαρύνω, ab εἰθῶν, εἰθύνω, a θρασῶν, θρασύνω, καὶ μεταθέσει θαρσύνω) versoque ν in ι, et inserto α, formatum γλυκαναί, dulce reddo, dulco, as, dulcoro, as. Moschus Idyll. iii. 111. κοῦκ ἐγλυκάνθη, 'et non dulce factum est.'

ἐγνῶκαν, Joannis Evangel. cap. xvii. 7. scribitur constanter in omnibus editionibus, quas vidi, ἐγνῶκαν, quod eodem capite, 8. συνωνύμως dicitur ἐγνῶσαν. Quare, si codex mendo caret, vel est κατὰ συγκοπὴν formatum a tertia pluralis plusquamperfecti activi ἐγνώκειαν; vel Bœotice dicitur, pro communi 3. person. plur. perf. act. ἐγνώκασι. Nam hæc tertia persona communiter in ασι desinens, in αν Bœotice desinit. Ut τετύφασι, πεφρίκασι, comm. τέτυφω, πέφρικω, Bœotice. Sic etiam ἐγνώκασι, ἐγνῶκαν. Caninius in Hellenismo, pag. 192.

ἐγρήγορα, Eustathius, ἐγρήγορα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω, ἐγερῶ, ἤγερκα, ἤγορα, καὶ Ἀττικῶς ἐγρήγορα, καὶ [πλεονασμῶ τοῦ ρ,] ἐγρήγορα, ὅθεν τὸ γρηγορῶ βῆμα, ὃ καὶ μετὰ τοῦ ἐ γρηγορῶ ποιητικῶς λέγεται, ὅθεν ἐγρήγορσι, καὶ ἐγρηγόρησι. Sed videtur potius dicendum ὅθεν ἐγρηγόρησι, καὶ [κατὰ συγκοπὴν] ἐγρήγορσι. Idem ἐγρήγορθαι, ἀπαρέμφοτον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγρήγορικα, ἐγρήγορμαι, ἐγρηγόρθαι παροξυτόνως ὀφείλει λέγεσθαι, προπαροξύνεται δὲ Αἰολικῶς. Alii tamen (ut idem eodem loco dicit) τὸ ἐγρήγορθαι κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐγρηγορήσθαι formatum, accentu in præcedentem syllabam Æolice retracto. Idem, ἐγρήγορθε, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἐγρηγόρατε γέγονε συγκοπὴ, καὶ τροπῇ [τοῦ τ εἰς θ.] ἐγρηγόρθασι, ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρασι, ποιητικῶς, ἐπενθέσει τοῦ θ. Ὀμηρος Ἰλιάδος K. 367. 27. Ἄ. P.

ἐγχεῦντα, Dor. κατὰ κρῆσιν ἐκ τοῦ ἐγ-

χέοντα, infundentem. Theoc. Idyll. x. 53. οὐ μελεδαίνει τῶν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα, 'non curat illum, qui potum [ei] infundat [ac ministret].'

ἐγῶν, Dorice pro communi ἐγῶ. Theoc. Idyll. i. 14. Συρίσδεν; τὰς δ' αἴγας ἐγῶν ἐν τῷδε νομεύσῳ, 'Fistula canere? capras vero ego interea pascam.' Idem Idyll. eodem, 120. Δάφνις ἐγῶν ὅδε τῆνος ὃ τὰς βόας ὧδε νομεύων, 'Daphnis ego [sum] ille, qui boves hic pascebam.' Idem Idyll. iii. 22. Τόν τοι ἐγῶν Ἀμαρυλλί φίλα κισσοῖο φυλάσσω, 'quam [coronam] tibi ego Amarylli chara ex hedera factam servo.' Idyll. v. 116. ἢ οὐ μέμνωσ' ὕτ' ἐγῶ τὴν κατήλασα; 'an non recordaris quum ego te verberavi,' vel verberans abegi? Idyll. vii. 87. ὡς τοι ἐγῶν ἐνόμεινον ἂν ἄρα τὰς καλὰς αἴγας, 'ut tibi ego pascerem in montibus pulcras capras.'

ἔδαεν, docuit, 3. pers. singul. aor. 2. act. a δαίω. Vide δαίω. Theoc. Idyll. xxiv. 127.

ἔδᾶην, vulgata Græcolatina Lexica verbum hoc ita formatum tradunt; ἔδᾶην, ἄορ. β. a δαίω, didici, cognovi, novi, sensi, intellexi, certior factus sum, ἔμαθον, ἐγνων, συνήκα. Sed Ἄ. P. ita, ἔδᾶην, ης, η, est poeticum verbum aor. 2. pass. ab aor. 2. act. ἔδασα, es, e, quod ab activo δαίω, μ. δαίσω. Cujus varias significationes in vulg. Græcol. Lex. vide. Infinit. δαῆναι. Vel ἀπὸ τοῦ δαίω, μ. δαίσω, ἄορ. β. ἔδασα, περισπῶμενον δαέω, ὦ, formatum, unde verbalia, δαῆμων, δαῆμοσύνη, &c. Ab hoc δαέω, ὦ, derivatum dices verbum in μι, δάημι, ut a τιθέω, ὦ, τίθημι, ab ἰέω, ὦ, ἰημι, imperf. ἔδᾶην, ης, η, infinit. δᾶναι, pro δαέναι, μέτρον χάριν. Vide Eustathium in τιθήμεναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι, ποιητικῶς. Item τιθέναι, ἢ τιθῆναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι. Theoc. Idyll. xviii. 19. ὅς πόλλ' ἔδᾶη, 'qui multa novit.'

ἔδνω, ὦ, μ. ἐδνώσω, poet pro com. ἐγγυᾶν, καὶ μετ' ἐγγυῆς τὰ ἔδνα διδόναι, spondere, despondere, et cum sponse dotem dare. Proprie autem dici videtur de filiabus, quas parentes aliquibus despondent, et pro quibus se sponsis dotem una cum filiabus daturus promittunt. Simpliciter et pro despondere sumitur, ut apud Theoc. Idyll. xxii. 147. ἤμιν τοὶ Λεύκιππος εἰς ἔδναςέ θύγατρας, 'nobis profecto Leucippus suas despondit filias.' In vulgatis Græcolatinis Lexicis hoc tantum legitur, ἐδνώσαντο, tradiderunt uxorem dando dotalia. Τὰ ἔδνα vero, τῶν ἔδνων, ut habemus in Magno Etymologico, pag. 316. 39. λέγεται τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. ἤγουν ἐξῶπρικα, παρὰ τὸ ἤδω, τὸ εὐφραίνω, ἤδανον καὶ ἐν συγκοπῇ, καὶ συστολῇ ἔδνον, τὸ αἰτιον ὃν τοῦ παρέξεσθαι, καὶ παραμένειν τὴν

νύμφην τῷ νυμφίῳ. οὕτως Ἦρω. Idem pag. 383. 17. τὰ ἔδνα, τὰ εἰς τὴν ἔδραν τῆς νύμφης διδόμενα. Eustath. vero tradit proprie quidem ἔδνα dici dona, quæ sponsus sponsæ conjugii caussa dat interdum tamen et ipsam dotem, quam sponsa sponso affert, quemadmodum et φέρη, sive φερνή. Idem et alteram τῶν ἔδνων ἔτιμολογίαν docet. Ait enim ἔδνα dicta quasi ἔδρανα, τὰ τὸν γάμον στηρίζοντα, παρὰ τὸ ἐδράζω. Quod autem Theocritus ἔδνουον vocat, id συνωνύμως Euripides in Helena, 939. ἐδνάζεσθαι nominat.

ἔδοκεῦμε, Dor. pro com. ἐδοκοῦμεν, arbitrabamur. Theoc. Idyll. xiii. 1. ὡς ἐδοκεῦμε, 'ut arbitrabamur.'

ἔδοντι, Dor. pro communi ἔδουσι, hoc vero κατὰ χρόνον ἐναλλαγῆν, pro futuro 2. med. ἔδονται, vel ἐδοῦνται, comedunt, pro comedent, vorabunt, devorabunt. Theoc. Idyll. iii. 54. τοὶ λύκοι ᾧδέ μ' ἔδοντι, 'lupi hic me comedent.' Idyll. v. 138. αἴγυλον αἴγες ἔδοντι, 'ægillum capræ comedunt.'

ἐδράζω, μ. σω, poet. colloco, fundo, firmo. Simonias Rhodius in Alis, 1. τὸν ἄλα θ' ἐδράσαντα, 'et qui mare fundavi [condidi].' Deducitur autem ab ἔδρα, as, ἡ, unde ἐδράω, et inserto ζ, ἐδράζω.

ἐδριάω, ᾧ, poet. verbum, quod in vulgaris Lexicis non exstat, et idem valet ac τὸ ἐδριάομαι, ᾧμαι, sedeo; quod in iis reperitur, pro com. καθέζομαι. Deducitur autem ab ἔδρα, as, ἡ, sedes, sella. Theoc. Idyll. xvii. 19. ἐδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας, 'sedet, Persis gravis deus, vario consilio præditus [id est, sapiens].'

ἔδροσπρόβος, ου, ὁ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgaris Lexicis non extat. Est autem Luctatoris epithetum. ὁ τὴν τοῦ ἀντιπάλου ἔδραν στρέφων, καὶ ἀνατρέπων ἐν τῷ παλαίῳ. Qui adversarii nates versat, ac evertit inter luctandum. Hoc autem facere consueverant periti luctatores. Quum enim vel aperta vi, vel dolo suos adversarios ter humi prostraverant victores censebantur, et victoria præmium absportabant. Quod disertissimis verbis testatur Græcus Æschyli Scholiastes, ἐν ταῖς Εὐμένεισι, ubi poeta versum, qui legitur pag. 292. M. interpretatur, ἐν μὲν τόδ' ἦδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Schol. ἐκπέπτικας. ἡ μεταφορά δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἱ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασι δρίζουσι τὴν ἦτταν. Vel ἔδροσπρόβος vocatur is, qui inter luctandum, sedem, partesque, quibus sedemus, agitatur, atque versatur. Hoc autem luctantes comitatur, et sequitur. Theoc. Idyll. xxiv. 109. ὅσσα δ' ἀπὸ σκελεῖας ἔδροσπρόβοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλονται παλαισμάτων, 'quæcumque vero a cruribus clunes versantes Argivi viri sese mutuo supplantantes fa-

ciunt [in] lucta.' Vide nostros commentarios in hos Theocriti versus.

ἔδυνάθην, Dor. pro com. ἔδυνήθην, poeti. Theoc. Idyll. xi. 59.

ἔδωδὰ, ἀς, ἄ, Doric. pro com. sed poet. ἔδωδῆ, ἦς, ἦ, cibus, esca. Theoc. Idyll. xxi. 43. πλάνον κατέσειον ἔδωδὰν, 'fallacem quætiebam escam.'

ἔθακας, Dor. pro com. ἔθηκας, ἤγουν ἐποίησας, fecisti, reddidisti. Theoc. Idyll. xii. 25. ἦν γὰρ καὶ τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθακας, 'etenim si quando momorderis [aliquem,] hoc quidem statim innoxium fecisti' [i. nam si forte aliquem aliquo malo affeceris, id confestim sanas]. Hic autem hæc, ἡ γὰρ καὶ τι, ponuntur pro, καὶ γὰρ ἦν τι, 'etenim si quid,' vel, 'si quando.'

ἔθειράζειν, poeticum, et Theocriteum verbum, comam comptam habere, comam gestare, comantem esse. Nam τὸ ἔθειράζειν (ut Græcus Theocriti interpret ait) idem est ac τὸ τὴν κόμην τρέφειν, καὶ κομᾶν, id est, comam alere, comam longiore habere. Theoc. Idyll. i. 34. καλὸν ἔθειράζοντες, id est, 'pulcram comam gerentes,' vel, 'ornatam [longamque] comam habentes.'

ἐθέλησα, poetice, Attice, quinetiam Dorice formatum verbum pro com. ἐθέλεις. Sic autem formatum, ἐθέλω βαρύτονον, hinc περισπώμενον ἐθελέω, ᾧ, (ut a θέλω, τὸ θελέω, ᾧ), μ. ἐθελήσω, etc. Ab hoc ἐθελῶ, fit verbum in μι, ἐθέλημι, ἐθέλης, ἐθέλησι, ut a τίθέω, ᾧ, τίθημι, ἦς, ἦσι. Secunda persona communis est ἐθέλης, et Attice, atque Dorice addita particula σα, fit ἐθέλησα, vis, vel est 2. pers. singul. imperfecti, neglecto temporali augmento, sic: ἠθέλης, addita σα, et neg. aug. ἐθέλησα, prima est ἠθέλην, ut ἐτίθην, 2. ἠθέλης, ut ἐτίθης, 3. ἠθέλη, ut ἐτίθη. In vulgaris Græcol. Lexicis extat, ἐθέλησα, velis, Iliad. Δ. ὕψαι ἦν ἐθέλησα, pro ἐὰν βούλη. Sed nec tempus, nec modus, nec formationis ratio declaratur. Theoc. Idyll. xxix. 4. Οὐχ ὕλας φιλέει μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας, 'Non ex toto corde amare me vis.' Sic et Galli, 'Tu ne me veux point aimer de tout ton cœur.'

ἐθέλοντι, Dor. pro com. ἐθέλουσι, volunt. Theoc. Idyll. xii. 23. Idyll. xvi. 28. ἐπὰν ἐθέλοντι νέεσθαι, 'quum volunt abire.' Moschus Idyll. iii. 24. οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι, 'non volunt pasci.'

ἔθηκα, secunda person. singular. aor. 1. med. Ionice formata, pro communi ἐθήκα. Quod a τίθημι, de quo Grammatici. Formatur autem a tertia pers. singul. ejusdem temporis, ἐθήκατο, sublato τ, et tertia in secundam migrante. Theoc. Idyll. xix. 18. Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῖντα, τριταῖον

ἐθήκασα, 'Primum vero amantem, tertium [i. tertio loco] posuisti.'

ἐθρήνευ, Æol. et Dor. pro com. Attice contracto ἐθρήνεον, lugebant, a θρηνώ, ᾧ. Theoc. Idyll. vii. 74. ὄρθες αὐτῶν ἐθρήνευ, 'quercus ipsum lugebant.'

εἰ diphthongus interdum apud Dorienses in a vertitur. Ut apud Theoc. Idyll. vii. 84. κατεκλάσθης, pro com. κατεκλείσθης, a κατακλείω, includo, concludo. Idyll. xv. 33. κλάξ, pro κλείς, κλειδός, ἡ, clavis. 43. ἀπόκλαξον, pro ἀπόκλεισον, claude. 77. ἀποκλάξας, pro ἀποκλείσας, claudens, qui clausit, cum clausisset.

εἰ diphthongus in monophthongum η Dorice sæpe mutatur, ut patet ex pronominie τῆνος, quod pro poetico κείνος Dor. dictum. Vide τῆνος. Sic etiam λῆς, pro λείς, quod κατ' ἀφαιρέσειν τῆς θε συλλαβῆς dictum. Vel ut a λέω, unde θελέω, ᾧ, et ἐθελέω, ᾧ, deductum. Lascaris lib. iii. 583. Theoc. Idyll. i. 12. Ἀῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰόβλε τῆδε καθίξας. Vide λῆς. Idem Theoc. Idyll. iii. 27. κῆ κα, pro καλ εἶ κε, τουτέστιν, εἶ ἄν. Idyll. xi. 62. κατοικῆν, pro κατοικεῖν. Idyll. xxix. 15. ἕτερον ματῆς, pro ματείς, 'alium quaris,' 'alium requiris.'

εἰ diphthongus interdum a Bæotis ponitur pro com. η, ut πέθεικα, pro com. πέθηκα, quod legitur apud Theoc. Idyll. xv. 37. in προτέθηκα.

εἰ diphthongus in infinitivis modis Æolice, et Dor. in η diphthongum impropriam sæpe mutari. Ut, τύπτειν, τύπτειν. λαβεῖν, λαβῆν. Theoc. Idyll. xi. 4. εὐρήν δ' οὐ βράδιόν ἔστιν, 'invenire tamen non facile est.' Idyll. xiv. 1. χαίρειν, pro χαίρειν, salvere. Idyll. xv. 24. κοσμήν, pro κοσμεῖν. 26. ἔρπειν, pro ἔρπειν. 28. καθεύδην, pro καθεύδειν. Idyll. xxiv. 90. κανῆν, pro κανεῖν.

εἰ diphthongus non semper in η, vel η, a Doriensibus in activorum verborum infinitivis mutatur. Theoc. Idyll. i. 11. τήναις ἔρρα λαβεῖν. Idyll. x. 48. φεύγειν. 51. λήγειν. 53. πιεῖν. 54. ἐψειν. Idyll. xxiv. 78. ἀμβάλειν. Vide ι non semper ex infinitivis Dorice tollitur.

εἰ, poet. adverbium optantis, pro quo et εἴθε. Theoc. Idyll. xii. 17. εἴ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδα πέλοι, εἴ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι, 'utinam enim hoc pater Saturnide fiat, utinam senio carentes [Dii] immortales.' Sic et Virgil. Æn. 6. pag. 249. 27. 'Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus ostendat.' Si, pro utinam.

εἶαρ, ros, τὸ, poet. pro com. ἔαρ, unde κατὰ κράσιν ἦρ, ver. Ab ἔαρ vero κατ' ἐπένοθεσιν τοῦ ι, μέτρον χάριν, fit εἶαρ. Vide ἔαρ. Theoc. Idyll. xii. 30. εἶαρι πρᾶτω, 'vere primo.' Idyll. xiii. 26. τετραμμένου εἶαρσος ἦδη, '[ad finem] verso vere jam.'

Lex. Doric.

εἶδεσθαι, poet. pro com. φαίνεσθαι, καὶ δοκεῖν, videri. Theoc. Idyll. xiii. 60. εἶδετο πὸ βῶ, 'procul videbatur.'

εἶδομες, Dorice, pro communi εἶδομεν, vidimus. Theoc. Idyll. ii. 25. Κηξάπινης ἄφθη, κοῦδδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτῆς, 'Et subito conflagravit, et ne cinerem quidem ipsius vidimus.'

εἶθαρ, poet. adverbium, pro com. εὐθὺς, unde εὐθαρ, καὶ τροπῆ τοῦ υ εἰς ι, εἶθαρ. Eustath. et Magnum Ætymologicum, 297. 3. Statim, confestim, celeriter. At ego (nisi fallor) crediderim potius formatum a verbo θέω, curro, et ῥέω, fluo, unde θέαρ, et inserto ι metri causa, θείαρ, καὶ στοιχείων μεταθέσει εἶθαρ. Quare hoc proprie dicitur de aquarum cursu, fluxuque, sive de aquis cum impetu fluentibus, atque celeriter currentibus. γενικῶς accipitur pro ταχέως, ut supra declaratum. Theoc. Idyll. xxv. 213. περὶ δ' ἴδν ἐχέστογον εἶθαρ ἔβησα, 'et sagittam luctiferam [exitialem] statim imposui.' ἔβησα, ἀντὶ τοῦ ἐβίβασα περιέβησα, περιέβισα, περιέβηκα.

εἶθε, adverbium poet. optantis: utinam. Theoc. Idyll. xii. 10. Εἶθ' ὄμαλοι πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν, 'Utinam æquales aspirant ambobus Amores nobis.'

εἶκατι, Dor. pro com. εἴκοσι, verso ο in α, et σ in τ: viginti. Unde vero vocabulum εἴκοσι deductum sit vide apud Eustathium. Theoc. Idyll. iv. 10. εἶκατι μᾶλα, 'viginti oves.' Idyll. v. 86. ταλάρας σχεδὸν εἶκατι πλιροῖ, 'calathos fere viginti implet.' Idyll. xv. 44. Εἶκατι ταῖδε, sub. ἡμέραι, 'Viginti [dies jam sunt isti,] pro, hic est jam vigesimus dies. Idyll. xv. 139. εἶκατι παίδων, 'viginti filiorum.' Idyll. xvi. 51. εἶκατι μῆνας, 'viginti menses.'

εἶκε non solum Ionice et poetice, sed etiam Dorice dicitur, pro quo Δωρικώτερον est τὸ αἶκα. De quo suo loco. Sed communiter εἶ ἄν. Theoc. Idyll. ii. 126. Εἶδον δ' εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τῆ εὐφίλασα, 'Dormivissem autem si solum pulcrum tui [i. tuum] os suavius fuisset.'

εἶλεν, 2. pers. aor. 2. medii Dorice formata, pro communi εἶλον, cepisti, abstulisti, eripuisti, ab ἔλω, unde aor. 2. act. εἶλον. Vide αἶρω, ᾧ, in tritis Grammaticis. Theoc. Idyll. ii. 131. τὴ με δεύτερα ἐκ πυρὸς εἶλεν, 'tu me secundo loco, [vel, secunda] ex igne eripuisti.'

εἰλήλουθα, as, ε, poet. pro com. præter. perf. med. ἤλευθα, quod a prisco ἐλεύθω deductum. Attice ἐλήλυθα, repetitis duabus primis literis ipsius thematis, et sublato ε, ut tertia syllaba corripitur de more, post factam hujusmodi repetitionem. Hinc Bæotice κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο μιχροῦ, εἰλήλουθα, et Ionice, ac poet. inserto ι, εἰλήλουθα, pluralis prima, εἰληλούθαμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν εἰλήλουθμεν. Magnum

Etymologicum, pag. 298. 42. Consule et Eustathium. Theoc. Idyll. xv. 35. Οδ-
τινος ᾧδε κεχρημένος εὐλήλουθας, 'Cujus
[rei] indigens huc veneris: 56. Χθίζός γ'
εὐλήλουθε ἀπ' ἄστεος, 'Hesternus, [i.
heri] venit ab urbe.'

εἰμὲς, Dorice, pro communi ἐσμεν, su-
mus. Quod fit verso σ in ι, et finali ν in σ.
Theoc. Idyll. ii. 5. Οὐδ' ἔγνω πότερον
τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς, 'Neque cognovit
utrum inortui, an vivi simus.' Idyll. xv. 73.
ἐν καλῶ εἰμὲς, 'in tuto sumus;' vel, 'in
bono [commodo] loco sumus.' 89. κω-
τίλαι εἰμὲς, 'garrulæ sumus.' 91. Κορινθιαί
εἰμὲς ἄνωθεν, 'Corinthiæ sumus antiqui-
tus.'

εἰνόδιος, ου, δ, poet. δ ἐν τῇ ὁδῶ κείμενος,
ἢ στρεφόμενος qui positus est in via, vel
qui versatur in via. Theoc. Idyll. xxv. 4.
Ἐρμέω ἀξόμενος δευῖν ὕπιν εἰνόδιωιο,
'Mercurii veritus gravem iram in viis con-
secrati.' Hoc autem a poeta ideo dicitur,
quia Mercurii statuæ in viis et compitis
erectæ colebantur, per ὕπιν vero potest et
ipsa vindicta sive ultio intelligi. Quid
sit ὅπιν, apud Eustathium vide.

εἰπὼν, Dor. pro com. εἶπον. Quod est
imperat. aor. 1. act. εἶπα, et τὸ ι servatur
præter morem in reliquis etiam modis.
Vel (ut aliis placet) Syracusanorum est
vocabulum, pro com. imperat. aor. 2. act.
εἶπον, unde τὸ εἶπέ, εἶπέτω, dic. Consule
Eustathium, qui sic scribit, εἶπέ, καὶ εἶπὼν,
προστακτικά, τὸ μὲν τοῦ εἶπον δευτέρου
ἀορίστου, τὸ δὲ τοῦ εἶπα πρώτου, ὅτι ἕμφω
ὀξύνονται. Idem, εἶπον, καὶ εἶπα, ἀμφότερα
χρησίμια παρ' Ἀττικοῖς, μάλλον δὲ τὸ πρό-
τερον, καὶ τὰ προστακτικά ὁμοίως εἶπέ, καὶ
εἶπὼν ὀξύνονται. Theoc. Idyll. xiv. 11. εἶ-
πὼν τί τὸ καυδὼν, 'dic quid novi [sit].'

εἰροπόκος, ου, δ καὶ ἦ, epithetum, quod
ovibus aliisque lanigeris animantibus tri-
buitur. Eustath. εἰροπόκοι οἶες, αἱ εἰς
εἶρος, ὃ ἔστιν ἔριον, πεκόμηναι, 'oves, quæ
ad lanam pectuntur,' vel, 'quæ tondentur,
ut ex ipsis lana percipiatur.' Theoc. Idyll.
viii. 9. Ποιμῶν εἰροπόκων οἶων, 'Pastor lan-
nigerarum ovium.'

εἶροπτες, Doric. pro com. εἶροπτες. του-
τέστιν ἴμεν, ἦγον ἐπορευόμεθα, ibamus.
Theoc. Idyll. vii. 2.

εἰς ἄκρον. Vide ἄκρον.

εἰσένθωμες, Dor. pro com. εἰσέλθωμεν,
ingrediamur. Theoc. Idyll. xv. 68. Πά-
σαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ, 'Omnes simul
ingrediamur confertim.'

εἰσόκα, Dor. pro com. εἰσότε, ἕως οὗ,
donec. Bion Idyll. ii. 14. εἰσόκε μή μιν
ἔλῃς, 'donec non ceperis ipsam.'

εἰσπνίλος, ου, δ, lingua Laconica signifi-
cat auatorem. Eustath. εἰσπνήλαι, ἢ
διὰ τοῦ ἡ εἰσπνήλαι, οἱ ἔρασταλ παρὰ Λά-

κωσι. Ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰσπνίλος ὁ ἐρώμε-
νος, διὰ τὸ εἰσπνεῖσθαι τὴ τῆς ὥρας καὶ τῆς
μορφῆς τῶν ἐρωμένων τοῖς ἔρασταῖς. Ergo
tam eum, qui amat, quam eum, qui ama-
tur, hoc indicat. Theoc. Idyll. xii. 13.
ὁ μὲν ἦς εἰσπνίλος, φαῖν χ' ὦ μνηκλαῖσθων,
alter quidem erat εἰσπνίλος, [id est, ama-
tor, ut] diceret ille, qui Amycliaice, [id
est, Laconice,] loquitur.

εἶχεο, Ion. et Dor. pro communi εἶχον,
ab ἔρχομαι, quod cum genitivo junctum sig-
nificat rei alicui hære, vel eam firmiter
tenere. Theoc. Idyll. v. 117. τὰς δρυὸς
εἶχεο τήνας, 'quercui hærebas illi,' id
est, quercum illam firmiter tenebas.

ἐκ redundans, quum jungitur cum ad-
verbis motum e loco significantibus. Ut
ἐξ οὐρανῶθεν, pro solo οὐρανῶθεν, id est, ἐξ
οὐρανοῦ, 'ex cælo.' Sic apud Theoc.
Idyll. xxii. 91. ἐκ δ' ἐτέρωθεν, pro ἐτέρωθεν
δέ. τουτέστιν ἐξ ἐτέρου μέρους, ex altera
parte.

ἐκαστοτέρω, poet. adverbium, pro com.
πορρωτέρω, longius. Theoc. Idyll. xv. 7.
ἐκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς, pro πορρωτέρω ἀπ'
ἐμοῦ οἰκεῖς, 'longius a me habitas.'

ἐκδινεῦντι, Dor. et Æol. pro quo dice-
retur alias Dor. ἐκδινοῦντι, com. vero ἐκ-
δινοῦσι. Quod Attice nunc dictum vide-
tur. Nam vel accusativus αὐτὰ, i. se, sub-
auditur, vel est activum pro passivo ἐκδι-
νοῦνται, se movent, moventur. Theoc.
Idyll. xv. 82. ὡς ἔτυμ' ἐσθήκαντι, καὶ ὡς
ἔτυμ' ἐκδινεῦντι, 'quam vere stant, et
quam vere moventur.'

ἐκέινα, as, Dor. pro com. ἐκέλην, ἧς,
pronomen demonstrativum f. g. pro quo
συνωνύμως, καὶ Δωρικότερον alias dicitur
τήνα, as. Utrumque autem παροξύτονεῖται,
quia τὸ α finale longum est, utpote ex η
communi Dorice factum: illa, illius. The-
oc. in Epigr. pag., ex Henr. Steph. typis,
250. ἡ κατάπνικος ἐκέινα Ἐπυλλος κείται
ταῖς Ἐλικωνιάσι, 'densum illud Serpillum
dicatum est [Musis] Heliconiadibus [i.
montem Heliconem incolentibus].'

ἐκέλευ, 2. persona imperfecti Dorice
formata, pro communi poetica ἐκέλου,
versa ου in ευ: jubebas, jussisti. Quod a
poetico κέλομαι deducto, pro communi
κελεύω, jubeo, induco, persuado, hortor.
Theoc. Idyll. iii. 11. ὁ μ' ἐκέλευ καθελεῖν
τὸ, 'unde me jussisti decerpere tu.'

ἐκ θυμῶ, Dorice, pro communi ἐκ θυμοῦ,
ἐκ ψυχῆς, ex animo. Theoc. Idyll. ii. 61.
ἄς ἔτι καὶ νῦν ἐκ θυμῶ δέδεμαι, '[ex] quo
[januæ limine] nunc etiam ex animo li-
gata pendo.' Hæc autem ita nobis acci-
pienda, ἐξ ἄς φλιᾶς ἔτι καὶ νῦν ἐκ θυμῶ
δέδεμαι, τουτέστι δεδεμένην κρέμαμα τῷ θυ-
μῶ, τῇ ψυχῇ. Interpretes Latini videntur
illud θυμῶ pro dativo θυμῶ, non pro geni-

tivo Dorico sumsisse. Quod si verum, hic *τμήσιον* esse dicemus, ἀντὶ τοῦ ἐκδέδεμαι θυμῷ, atque ex *πρᾶπος*, ἐκ, quæ cum verbo *δέδεμαι* est juncta, genitivus ille præcedens, ἄς, pendebit, nec erit ἔλληψις τῆς ἐξ *πρᾶπος*. Alioquin, ut initio dictum, est accipienda. Sed si dativum esse dicas, ποτὶ ἰ sub ω subscribendum erit, vel καθ' ὑπεξ-αίρεσιν Ἰωνικῆν, καὶ Δωρικῆν, θυμῷ scriptum, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ θυμῷ, quod jam parum probabile, præsertim cum nulla sit necessitas, quæ nos hanc lectionis scripturam, et sensum sequi cogat.

ἐκκενοῦν θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδία στυγροῦ Ἀχέροντος. Poetica loquutio, pro qua communiter ψυχὴν ἐκπνέειν, καὶ εἰς ἄδου καταβαίνειν, vel unico verbo, θνήσκειν dicitur, evacuare animam in latam ratein tristis Acherontis, animam efflare, et in Plutonis ædes descendere, mori. Sed ἐκκενοῦν θυμὸν ideo dicitur, quia quum quis moritur, et animam efflat, is corpus vacuat, animoque vacuum reddit. Theoc. Idyll. xvi. 40. ἐπεὶ γλυκὺν ἔξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδία στυγροῦ Ἀχέροντος, 'postquam dulcem evacuarunt [efflarunt] animam in latam ratein tristis Acherontis.'

ἐκκναισεῦντι, Dor. pro quo alias Dor. quoque diceretur ἐκκναισοῦντι, communiter vero ἐκκναισοῦσι. Quod ab ἐκκναισέω, ᾧ, formatur, hoc ab ἐκκναισῶ gravitono. Formationis hæc est series, κνάω, κνώ, κναιώ, futurum κναισῶ, hinc poetice præsens deducitur κναισῶ, eis, ei, gravitonum, unde Attice circumflexum κναισέω, ᾧ, idem ac ipsum κνώ, unde deductum tertia pluralis κναισεῖσσι com. et facta contractione, κναισοῦσι, Dor. κναισοῦντι, et κναισεῦντι, quod et Æolice dictum, unde compositum ἐκκναισεῦντι, pro ἐκκναισοῦσι, odiose stridunt: κνᾶν, κναιέιν, ἐκκναιέιν, præter vulgatas significationes, quæ in Græcis Lexicis reperuntur, peculiariter apud Theoc. Idyll. xv. 88. sumuntur pro odiose stridere, et de turturibus dicuntur, quæ ita stridunt, ut voces radula quadam radere videantur, quod auribus ingratum ac odiosum accidit. τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, pro ὡς τρυγόνες ἐκκναισοῦσι, '[ut] turtures odiose stridunt.'

ἐκκλαγε, 3. pers. sing. aor. 2. act. a poetico κλάζω, μ. κλάξω, aor. 2. act. ἐκκλαγον, es, ε, resono, vociferor, clamo. Theoc. Idyll. xvii. 71. ὁ δ' ὑψόθεν ἐκκλαγε φωνᾶ, 'illa vero [aquila] ex alto resonuit voce.'

ἐκκλεάθων, ἐκκλεάθοντος, ὁ, Dorice et poetice de eo dicitur, qui rerum aliquarum oblivionem inducit. Est autem partic. præsentis, quod ita formatur, λήθω, Dor. λάθω, verso η in α, ἀρ. β. ἔλαθον, correpta secunda syllaba, unde περισπώμενον inusitatum, λαθέω, ᾧ, a quo Latinum, lateo, es,

latere: versa aspirata in tenuem. Ab eodem etiam deducitur τὸ λαθάνω, κατὰ παραγωγὴν, καὶ κατ' ἐπέθεσιν τοῦ ν, ὁ μέσος παρακείμενος λέληθα, καὶ κατὰ συστολήν λέλαθα, ὡς τὸ μέμηκα, μέμακα ἀφ' οὗ μεμακῶς, καὶ μεμακία. Sicularum vero lingua, quom et poeta passim usurpant, a præt. medio λέλαθα, præsens λελάθω, eis, ei, formatur, ut a πέφυκα, πεφύκω, eis, ei, a κέκλιγα, κελλήγω, a πέπληγα, πεπλήγω, a πέφρικα, πεφρίκω, ἔς. De quibus Eustathius, et Adonidis Horti fusc. Vide ἐκκλεάθων. Theoc. Idyll. i. 63. Αἶδαν τὸν ἐκκλεάθοντα vocat Plutonem oblivionis auctorem, i. e. mortem, quæ rerum omnium oblivionem affert. Recte enim hoc loco transitive ἐκκλεάθειν sumitur, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν λαθεῖν, ταυτέστι τὴν λήθην τῶν πραγμάτων εἰσάγειν. Si τὸ ἐκκλεάθοντα accipias pro oblivioso, ut Interpretes Latini verterunt, μετανομικῶς Plutoni, sive morti hoc tribuetur, eodem modo, quo et a Latinis pallida vocatur, quia mortuos pallidos reddit. Eodem tamen res recidit, si sensum spectes. Ἐκκ autem præpos. nunc ad simplex λελάθω addita, vim intendentis habet, quasi dicas, valde obliviscis facio, magnam oblivionem induco. Quam autem transitive sumitur, subauditur accus. personæ, quæ talem oblivionem patitur. Ut, Αἶδης, ταυτέστιν ὁ θάνατος, τοὺς θανόντων τῶν ἀνθρώπων ἐκκλεάθειν λέγεται, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν λαθεῖν, καὶ ἀμνημονεῖν τῶν πραγμάτων. Varias τοῦ λαθάνειν significationes et constructiones in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ὁ φιλομαθῆς lector inveniet.

ἐκκλίνθημες, Dor. pro communi ἐκκλίνθημεν, pro quo alias ἐκκλίθημεν. Sed Eustath. docet τὸ κλινθῆναι ἀναλογώτερον τοῦ κλισθῆναι. Theoc. Idyll. vii. 133. ἐν τε βαθείας ἀδείας σχίνοιο χαμμενίσιν ἐκκλίνθημες, 'inque profundis suavis junci toris recubimus.'

ἐκκλυσις, ios, ἦ, com. pro simplici λύσις, ἦ, solutio, liberatio. Theoc. Idyll. xxiv. 33. δεσμοῦ ἀναγκαίου περιώμενοι ἐκκλυσιν εὐρέειν, 'vinculo violenti conantes solutionem invenire' [i. conantes invenire rationem, qua violento vinculo solverentur].

ἐκκμαίνειν, com. insanire facere, ad insaniam adigere, insanum reddere. Theoc. Idyll. v. 91. κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιημένα λείος δπαντῶν ἐκκμαίνει, 'et me Cratidas pastorem imberbis occurrens insanire facit.'

ἐκκίσθη. Vide κρίζω. Theoc. Idyll. iv. 59.

ἐκκπαγλον, poet. adverbium, pro quo et ἐκπαγλα et ἐκπάγλω, pro ἐκκπαγα, ἐκκπαγον, ἐκκπάγλω. Formatur enim ab aor. 2. act. verbi ἐκπλήττω, i. perterrefa-

ciò, metu consterno, obstupefacio, ad stuporem adigo, μ. ἐκπλήξω, ἀρ. β. ἐξέπληγον, et neglecto augmento ἐκπλαγον. Hinc ista adverbia poetica formantur: vehementer, mirifice, mirum in modum. Theoc. Idyll. xxv. 133. ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριῶντες, 'vehementer inter se exultantes;' vel, 'mirifice propter se, [i. propter suam egregiam formam, et excellentiam exultantes, atque] superbientes.' Nam et ipsi boves, ut et mulieres, hoc nomine non mediocriter gloriantur, ferociunt, atque superbiunt. Quamobrem idem ipsis merito tribui potest, quod Ovid. de Arte Am. lib. iii. 250. 6. de mulieribus carumque forma dicit, 'Forma Dei munus, forma quota quæque superbit?' Idem l'ast. lib. ii. 35. 22. 'Fastus inest pulcris, sequiturque superbia formam.' Hæc igitur ἐπὶ σφίσι, μετωνυμικῶς, καὶ ποιητικῶς idem valent, ac διὰ σφᾶς, δι' ἑαυτοῦς, τουτέστι διὰ τὴν ἑξαιρετον ἑαυτῶν μορφὴν, καὶ κάλλος. Versio, quam H. Steph. est sequutus, habet, mirifice sibi placentes. Sed, quamvis ipse sensus non sit dammandus, vis tamen Græcorum verborum non satis commode videtur expressa. Quare priores interpretationes, præcipue vero secundam sequi præstat, ubi de taurorum forma agitur, quam poeta versibus his supra describit, χροίη δ' ἔσασ ἦτε κύκνοι, ἀργησταί. πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν, &c. Quid igitur mirum si suam formam spectantes, elatis cervicibus incedebant, et tantopere superbiebant? Quam autem ambitiosum, quam ferox, quam superbum sit animal, taurus, ex pulcherrimis Virgilio carminibus patet, quæ τῶν Γεωργικῶν, lib. iii. 218. describuntur, ubi de vi amoris verba fiunt, qua docet poetas tauros ad prælia non raro subigi. Sic autem ille, 'Carpit enim vires paulatim, uritque videndo fœmina, nec nemorum patitur meminisse, nec herbæ. Dulcibus illa quidem illecebris, et sæpe superbos cornibus inter se subigit decernere amantes, &c.'

ἐκπεπότασαι, Dorice, pro com. ἐκπεπότησαι, avolasti. Est autem 2. pers. sing. perf. pass. ab ἐκποτάμαι, ᾠμαι, evolo, avolo, μ. ἐκποτήσομαι, &c. Theoc. Idyll. ii. 19. Θεστυλι δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; 'Thestyli misera, qua mente avolasti?' vel, 'quo tibi mens avolavit?' Idyll. xi. 72. ᾧ κύκλωψ, κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

ἐκ πῶω ἀντλεις, ex dolio hauris. Theoc. Idyll. x. 13. Proverbium, de quo Erasmus Chil. 2. cent. I. Adag. 87. 'e dolio hauris,' pag. 381. et 382.

ἐκράανθεν, Bœot. pro com. sed poet. ἐκράανθησαν. Quod ita formatur, κάρη, ας, ἦ, caput; καραίνω, καὶ κατὰ συγκοπήν

κραίνω, caput impono, perficio. ὁ μέλλων, κρανῶ. ὁ π. κέκραγκα. ὁ π. π. κέκραμμαί, νσαι, ανται. ὁ α. ἀρ. π. ἐκράνθη, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ἐτέρου α ποιητικῶς, ἐκράανθη, ης, η, 3. plur. com. ἐκράανθησαν, καὶ Βοιωτικῶς ἐκράανθεν. Vel α κραίνω, πλεονασμῶ τῆς α συλλαβῆς γίνεται κρααίνω, ὁ μ. κραιανῶ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι τοῦ προτέρου κραανῶ, &c. Res eodem revolvitur. Theoc. Idyll. xxv. 196. ὅπως ἐκράανθεν, 'quomodo [singula] peracta sint.'

ἐκράηνα, Dor. pro com. poet. ἐκρήηνα. Est autem prima persona singul. aor. 1. act. quæ sic formata, κραίνω (hinc alterum verbum poetice deductum inserta diphthongo αι) κρααίνω, μ. κραιανῶ, ἀρ. α. ἐκράηνα, κοινᾶς, Ἀπτικῶς δὲ ἐκρήηνα, et Dor. ἐκράηνα. Reperitur et ἐκρήηνα, sublato ι Ion. Dor. et Æol. Eustathius, κρήηναί, τελέσαι. τὸ θέμα κρααίνω. ὅθεν καὶ κρήηνον τὸ προστακτικόν, ἀντὶ τοῦ τελείωσον. Simnias Rhodius in Alis, ἐκρήηνά σφιν θέμιστας, 'ipsis jura constitui, legesque dedi.'

ἐκρίθην ἄπο, poetice dictum κατὰ μετὰθεσιν, ἀντὶ τοῦ, ἀπεκρίθην, respondi. Theoc. Idyll. viii. 74. οὐ μὴν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ, 'ego vero ne verbum quidem amarum respondi ipsi.'

ἐκτασις τῶν φωνηέντων Doriensibus etiam, idque potissimum metri causa, familiaris. Theoc. Idyll. ii. 120. Διωνύσοιο, pro Διονύσοιο, τὸ ο εἰς ω ἐτράπη. Vide ὦ ἄλαφος: item ὦ ῥαπτοί: item ὦ ῥιφος: item ὦ ῥρες. Quanquam ad κράσιν hæc ipsa satis probabiliter possunt referri, si dicas ex ο, et a factum κράσιν. Ex ο, et ε primum in ου fit contractio, ut in χρύσοε, ου, deinde diphthongo ου in ω Dorice mutatur, quod frequens. Ex ο vero, et α, fit contractio in ω, ut in accusat. 4. declinat. contracta. Αητόα, Αητώ, sic Αἰδόα, ᾠ. ἐκτάσω, 2. pers. aor. 1. med. indicativi, pro communi ἐκτήσω, possedisti. Cujus prima est ἐκτησάμην communiter, at ἐκτασάμην Dorice. Theoc. Idyll. v. 6. ἐκτάσω σύριγγα, 'possedisti fistulam?'

ἐκ τήνω, sub. χρόνω, Dor. pro com. ἐξ ἐκείνου χρόνου, Theoc. Idyll. xi. 29. Ex illo tempore, ab eo tempore.

ἐκτοθεν, adverbium poetice metri causa sublato σ formatum, ἐκ τοῦ ἐκτοθεν, extrinsecus, extra. Theoc. Idyll. x. 9. τίς δὲ πόθος τῶν ἐκτοθεν ἐργάτα ἀνδρὶ; Vide ποθέσαι.

ἐκφυσᾶν, com. efflare. Theoc. Idyll. xxiv. 47. δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας, 'famulos tunc vocavit somnum gravem efflantes.' Sic et Virg. Æn. lib. ix. 338. 19. 'toto proflabat pectore somnum.'

ἐλαιον, ου, τὸ, commune, oleum. Inter-

dum vero figurate sumitur pro ludis, et certaminibus, in quibus ipsi luctatores oleo corpus ungere solebant, ne manibus adversariorum facile prehenderentur ob lubricam olei naturam, quo res aspersæ perfusæque lubricantur, ita ut ex manibus elabuntur. Theoc. Idyll. iv. 7. *καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄπασπει*; 'et quando ille oleum oculis vidit?'

ἐλαίω, Dor. pro com. ἐλαίου, ab ἔλαιον, τὸ, oleum, olei. Theoc. Idyll. v. 54. ἔλλον ἐλαίω, 'alterum olei [craterem statuum Nymphis].'

ἐλελόγχει, 3. pers. sing. plusquamperfecti medii ab inusitato λέγω, μ. λέγξω, med. perf. λέλογχα. Vide λαγχάνω in vulg. Grammaticis. Theoc. Idyll. iv. 40. αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει, 'heu, heu [propter] valde duram sortem, quæ me sortita est [i. quæ mihi sortito obvenit].'

Ἑλένα, as, ἁ, Dor. pro com. Ἑλένη, ης, ἥ, proprium mulieris nomen, Helena. Theoc. Idyll. xxvii. 1. et 2. Τὴν πινυτῶν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος. Μᾶλλον ἐμ' ἤδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα, 'Illam prudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alter. Magis [vero prudens] est hæc Helena, quæ me osculatur.'

ἐλικτὸς, η, ὄν, com. involutus, intortus, inflexus, incurvus, curvus. Theoc. Idyll. i. 129. ἐκ κηρῷ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἐλικτῶν, 'ex cera fistulam pulcram, circa labrum inflexam [vel incurvam].'

ἐλιξ, kos, ἦ, com. capreolus, sive clavicula, qualem in vitibus videmus, quæ capreolis, atque claviculis propinquas plantas, vel aliam materiam implicant, circaque volvuntur; παρὰ τὸ ἐλίσσασθαι, id est, circumvolvi. Ad quod ἔτυμον alludit. Theoc. Idyll. i. 31. καρπῷ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένη κροκόντη, 'fructu capreolus volvitur exultans croceo.'

ἔλκειν, com. μεταφορικῶς accipitur pro vivere cum aliquo. Videtur translatio sumta a bobus, qui simul idem jugum trahunt, et subauditur τὸ ζυγόν. Theoc. Idyll. xiii. 15. αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαβινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη, pro σὺν αὐτῷ δὲ εὖ καὶ καλῶς ἔλκων τὸ ζυγόν, etc. 'secumque recte [jugum] trahens, [et vivens] in verum virum evaderet.' Apud Latinos, Trahere se cum aliquo accipitur pro cum aliquo morari, ut Plautus in Trinum. 'Atque egomet me adeo cum illis una ibidem traho.' Sed vitam trahere significat laboriosum et molestum vitæ genus tolerare.

ἔλκος, eos, οὐς, τὸ, com. vocabulum. Hinc Latinum hulus, hulus. Quid autem hoc sit, ex vulgatis Lexicis apparet. Sed in Syringe Theocritea κατὰ μετάληψιν, et per similitudinem quandam ἔλκος αρ-

pellatur vs. 9. Syrix, id est, fistula, quod quædam sint hucera cavernosa, quæ fistulis sunt similia. Quamobrem etiam a Medicis Græcis hujusmodi maligna hucera vocantur σύριγγες, a Latinis, fistulæ. Con-sule Hippocratis Œconomiam pag. 600. ubi pluribus docetur quid sit σύριγξ, et quid συριγγούσθαι.

Ἑλλάσποντος, ω, ὀ, Dor. pro com. Ἑλλάσποντος, ου, ὀ. Theoc. Idyll. xiii. 29. Ἑλλάσποντον ἴκοντο, '[In] Hellespontum venerunt.'

ἐλλειψίς Doriensibus familiaris, ut, ἐν τῷδε, sub. χρόνῳ, in hoc, sub. tempore, interea. Theoc. Idyll. i. 14. Συρίσδεν; τὰς δ' αἰγὰς ἐγὼν ἐν τῷδε νομεῦσά, 'Fistula canere? Capras vero ego interea pascam.' Idem eodem Idyll. 15. τὸ μεσαμβρινόν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ μεσαμβρινόν, ἤγουν κατὰ τὴν μεσημβρίαν, meridiano, sub. tempore, meridie. Et 42. ὅσον σθένος, sub. ἔχει, hocque ἀντὶ τοῦ, κατὰ πᾶν σθένος, πάσῃ τῇ δυνάμει. 49. τὰν πρῶξιμον, sub. σταφυλήν. Vide πρῶξιμος. 51. ἐπὶ ξηροῖσι, sub-auditor vel generale nomen, πρῶξιμοσι, vel πέθοσι, vel πόροις, i. in siccis rebus, vel in sicco solo, vel in siccis vadis. 56. θυμὸν, sub. κατὰ. 62. ὧ' γαθῆ, sub. ἔνερ, integrum vocabulum est, ἀγαθῆ. 88. ὀφθαλμῶς, sub. κατὰ. 105. οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὀ βωκόλος, sub. ὀχεύσαι, i. ubi dicitur bubulcus [Anchises] Venerem inisse, vel compressisse. Quod ab Homero declaratur Iliad. ε. 312. Διδὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι illic de Ænea Veneris, et Anchisæ bubulci filio verba fiunt. 112. αὐτὸς ὅπως στάση Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα, sub. ὅρα. τοῦτο γὰρ τὸ ἐξῆς, ὅρα ὅπως αὐτὸς ἰοῖσα στάση ἄσπον Διομήδεος. Idyll. ii. 4. ἀφ' ὧ, pro ἀφ' οὗ, sub. χρόνου. Idyll. ii. 36. ὡς τάχως, sub. ἔχεις, q. d. ut celeritatem habes, i. quanta maxima celeritate potes, quam celerrime, quamprimum. 55. τί; pro διὰ τί; ob quid? cur? 68. ἐν δὲ λέαινα, pro ἐν δὲ τούτοις τοῖς θηρίοις ἦν λέαινα, 'in his vero feris, inter has feras erat læna.' 76. οὐ τὰ Λυκῶνος, sub. εἰσὶ δάματα, ubi Lyconis, sub. ædes sunt. 157. ἀφ' ὧτινος, pro ἀφ' οὗ τι-νος χρόνου. Idyll. iv. 17. οὐ δᾶν, pro οὐ μὰ τὴν γῆν. 23. ἐς τὰ Φύσκα, sub. χωρία, in Phisci, sub. loca, pro, in Phiscum, vel ad Phiscum. 29. οὐ Νύμφας, pro οὐ μὰ τὰς Νύμφας. 31. τὰ Γλαύκας, et τὰ Πύρρω, sub. ἔπη, vel μέλη, vel ἐγκώμια. 39. ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας, pro ὅσον αἶγες ἐμοὶ εἰσι φίλαι, τόσον ἐμοὶ σὺ φίλη ἀπέσβης, ἤγουν ἀπέθανες. 40. αἰ αἰ τῷ σκληρῷ δαίμονος, sub. χάριν, vel ἔνεκα, 'heu, heu duræ sortis causa,' vel, 'heu propter duram sortem.' Idyll. v. 49. τᾶ παρὰ τὴν, sub. οὐσα κιά. 52. ταὶ παρὰ τὴν,

sub. οἶσαν [τραγείαι]. 57. τῶν παρὰ τιν, sub. ὕτων. 65. τήνας τὰς παρὰ τιν, sub. οἶσας. 61. τῶν σαυτοῦ πατέων, sub. γῆν. 126. ἃ Συβαρίτις, sub. κράνα, quod 146. aperte dicitur, Συβαρίτιδος ἐνδοθε κράνας. 149. ὁ δ' αὖ πάλιν, sub. ὀχεύει. Idyll. vi. 22. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι, sub. post οὐ, non, et post γλυκὺν, sub. ὀφθαλμὸν, 'non [per] meum unicum dulcem [oculum], quod video.' 29. σίγα δ' ἄλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί, 'placide etiam ipsi canem allatrare' [jussi; hic enim ἐκέλευσα sub.]. Idyll. vii. 21. τὸ μεσαμέριον, sub. κατὰ. τοιτέστι κατὰ τὴν μεσημβρίαν, meridie, meridiano tempore. 31. καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα, sub. εἰμί, 'etenim ego [sum] musarum faciendum os.' 38. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής, sub. εἰμί ἄνθρωπος. Vide ταχυπειθής. 62. ὄρμον ἴκοιτο, sub. εἰς, '[in] portum perveniat.' ult. ἐν ἀμφοτέρωσιν, sub. χερσίν. Idyll. x. 5. δέιλαν, pro κατὰ δέιλαν, 'circa vesperam.' 35. σχῆμα δ' ἐγὼ, καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας, pro ἐγὼ δ' ἔχων σχῆμα ὀρχουμένου, καὶ ἀμύκλας ὑποδήματα ἐπ' ἀμφοτέροισι ποσὶ, 'habitum vero [saltantis habens] ego, et calceos amyclas [vel amyclaiicos] in utroque pede.' Vide ἀμύκλαι. 51. τὸ καῦμα, pro κατὰ τὸ καῦμα, 'in aestu.' Idyll. xi. 7. διάγε, sub. τὸν βίον, transigebat vitam, vivebat. 29. ἐκ τήνας, sub. χρόνον, pro ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ex illo tempore, ab eo tempore. Idyll. xiii. 11. ἐς Διὸς, sub. δῶμα, in Jovis, sub. domum, etc.

ἔλλοπιεύειν, poeticum et Theocriteum verbum, pro quo συνανώνως ab Homero dicitur ἰχθυᾶν, et ἰχθυᾶν, et ἰχθυάσκειν. Ὀδυσσ. δ. 106. αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον, 'semper enim circum insulam vagantes piscabantur.' Et Hesiodus in Herculis Scuto, 61. Δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυῶντες, 'Delphines huc et illuc impetuose ferebantur piscibus inhiantes [piscis venantes, vel capientes].' Communiter vero dicitur ἀλιεύειν, piscari, pisces venari, pisces capere. Formatur autem hoc verbum a dativo singulari ἔλλοπι, cujus nominativus est ἔλλοψ. Quamvis autem ἔλλοψ proprie sit piscis epithetum, quod voce privatum, mutumque significat, παρὰ τὸ ἐλλεῖπσθαι τῆς ὀπδς, τοιτέστι στερεῖσθαι τῆς φωνῆς, ut patet ex Hesiodi carmine, quod in Herculis Scuto legitur, pag. 61. Ἀργύροισι Δελφίνες ἐθύνων ἔλλοπας ἰχθὺς, 'Argentei Delphines epulabantur [vorabant] mutos pisces:' tamen apud Poetas passim hoc epithetum pro nomine substantivo, vel κατ' ἔλλειψιν eo subauditio, sumitur. Hinc verbum ipsum ἔλλοπιεύειν. Theoc. Idyll. i. 42. φαίης κεν γύων νιν ἵσον σθένος ἔλλοπιεύειν, 'diceres ipsum artuum toto robore piscari.'

ἔλλοψ κούρα, cur Echo in Syringe sic vocetur, vide Latin. notas, pag. 436. et Græcas, pag. 442.

ἑλοῦσα, as, á, Dor. pro com. ἐλοῦσα, ης, ἤ, participium f. g. aor. 2. act. ab ἔλω prisco, pro quo αἰρέω, ᾧ, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. xxvi. 7. χερσίν ἐλοῦσαι, 'manibus capientes.' 20. παιδὸς ἐλοῦσα.

ἔλοιτο, com. sed poetice pro composito προέλοιτο interdum reperitur: malit, anteponat. cum accusat. et genitivo, sic, αἰρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλοῦτου, pro προαιρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλοῦτου, πρὸ τοῦ πλοῦτου αἰρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν, 'eligere virtutem ante divitias, virtutem divitiis antepone, malle virtutem præ divitiis.' Theoc. Idyll. xi. 49. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν, ἢ κύμαθ' ἔλοιτο; ἀντὶ τοῦ, προέλοιτο ἔχειν θάλασσαν, καὶ κύματα, τῶνδε; vel subaudiendum adverbium μᾶλλον, a quo genitivus τῶνδε regatur; 'quis [præ] his mare incolere, aut fluctus malit?' vel, 'quis [potius quam] hæc, mare incolere, aut fluctus vellet?' Quisnam his anteponeret vitam in mari, fluctibusque transigendam? Est autem hic ἐν διὰ δυοῖν expressum, ἀντὶ τοῦ, θάλασσαν κυματώδη, mare fluctuosum, undosum, procellosum, mare fluctibus, et procellis agitari solitum, ac inquietum, ac proinde sedibus in eo figendis injucundum.

ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Theoc. Idyll. iv. 42. Σπες [sunt] in vivis; expertes vero spei [sunt] mortui, vel, desperati sunt mortui. De mortuis nulla spes amplius superest.

ἐμαλοφόρει, 3. pers. singul. imperf. Dor. pro com. ἐμηλοφόρει, a themate μαλοφορέω, ᾧ, Dor. pro com. μηλοφορέω, ᾧ, roma fero. Vide μαλοφορέω, ᾧ. Theoc. in Epigr. 250. Μ. τὴν πῆραν, ᾧ ποτ' ἐμαλοφόρει, 'peram, qua olim poma ferebat.'

ἐμ' ἀποικεῖς, metri caussa diphthongus ου rejecta ex pronome ἐμοῦ, et accentus in præcedentem syllabam est retractus. Theoc. Idyll. xv. 7. ἕκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς, pro πορρωτέρω ἀπ' ἐμοῦ οἰκεῖς, 'longius a me habitas.'

ἐμβασιλεύειν, poet. ἐν τινι τόπῳ βασιλεύειν, in aliquo loco regnare. Vel, ἐν τισιν ἀνθρώποις βασιλεύειν, 'inter aliquos homines regnare.' Theoc. Idyll. xvi. 100. ὕπη πλατὺ τεῖχος ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασιλεύειν; 'ubi latum murum bitumine cum ligasset, Semiramis regnabat.' Hic τὸ ὕπη, ἰσοδυναμεῖ τοῖς, ἐν ᾧ τόπῳ, ἐν ᾧ χάρα. deinde τὸ ἐμβασιλεύειν hic referendum. Idyll. xvii. 85. τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγᾶνθρ ἐμβασιλεύει, 'his omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.' Hic observandum τὸ ἐμβασιλεύειν cum genitivo positum, ut et ipsum simplex βασιλεύειν. Alioquin cum dativo jungendum

videretur ob præpositionem ἐν, quæ solo dativo gaudet.

ἔμεν, Ion. et poet. pro com. εἶναι, esse. Quod ita formatur. εἶναι com. Ion. vero et Dor. sublato ι, εἶναι, inserta syllaba με, fit ἔμεναι, et Poet. metri caussa, quin etiam Dor. et Æol. ἔμμεναι. Ab illo vero ἔμεναι, κατ' Ἴωνικὴν, Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, ἔμεν, Dor. ἤμεν, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, καὶ ἤμεσ, κατὰ τροπὴν τοῦ ν εἰς σ. De quibus suo loco. Theoc. Idyll. xxv. 116. οὐδὲ ἐώλπει ἀνδρὸς ληϊδ' ἐνδὸς τόσσην ἔμεν, 'nec putasset unius viri tantas opes esse.'

ἔμεν, Attica, Ionica, et Dorica terminatio verborum in μι, quæ communiter infinitivum presentis in εἶναι, infinitum aor. 2. in εἶναι desinentem habent. Ut communiter τιθέναι, Att. Ion. Dor. inserta syllaba με ante ναι, τιθήμεναι. Rursus Iones, Diores, et Æoles rejiciunt syllabam ναι, et per apocopen dicunt τιθέμεν. Quod si ante ναι sit ι, hoc tollunt, et sic formant infinitivum, θεῖναι in aorist. 2. act. θέναι, θέμεναι, θέμεν. Interdum apud Poetas metri caussa τὸ μι geminatur. Consule Grammaticos de hac infinitivorum formatione. Nam variæ sunt eorum sententiæ. Consule et Eustathium in ἐμὲν λήγοντα ἀπαρέμφατα. Theoc. Idyll. v. 21. αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν, 'si vis hædum deponere.' Theoc. Idyll. vii. 28. ἔμμεν, pro communi εἶναι, esse.

ἐμῖν, Dorice, pro communi ἐμοί, mihi. Theoc. Idyll. ii. 144. κ' οὐτέ τι τῆνος ἐμῖν ἐπεμῆψατο μέσφα τοι ἐχθές, 'et neque quicquam ille mihi pro querimonium objecit usque ad heri' [vel, nec ille ullo modo conquestus est de me nisi heri, i. nisi superioribus proximis diebus]; vel, 'nec ille quidquam mihi conquerendo objecit usque ad diem hesternum'; vel, 'nec ille quidquam in me culpavit usque ad hesternum diem.' 156. καὶ παρ' ἐμῖν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν, 'et apud me deposuit sæpe Doricam pyxidem.' Idyll. iii. 3. Τίτυρ' ἐμῖν τὸ καλὸν πεφιλαιμένε, 'Tityre mihi pulcre [i. valde] dilecte.' 49. ζαλωτὸς μὲν ἐμῖν ὁ τὸν ἄτροπον ἕπνον ἰάων, 'beatus quidem [est] mihi, [i. e. meo iudicio,] ille, qui æternum somnum dormit'; vel, qui æterno somno sopitus jacet. Idyll. iv. 30. δῶρον ἐμῖν νιν ἔλειπεν, 'dono mihi ipsam [fistulam] reliquit.' 39. ἐμῖν φίλαι, 'mihi caræ.' Idyll. v. 126. βέλτω χ' ἅ Ζυβαρίτις ἐμῖν μέλι, 'fluat et Sybaritis [fons] mihi mel.' Idyll. vi. 36. ἐμῖν ἅ μία κόρα, 'mihi vero tu bucolicum carmen cane.' 14. ἄεισεν ἐμῖν, οὔτω. 32. ἐμῖν δ' ἅ μῶσα. 35. ἐμῖν μῶσαι φίλαι. Idyll. xi. 44. παρ' ἐμῖν τὰν νύκτα διαξέεις, etc.

ἔμμεν, Ion. Dor. Æol. poet. pro com-

muni εἶναι, esse. Theoc. Idyll. vii. 28. Formationem in ἔμεν vide.

ἔμμεναι, poet. Ion. et Dor. pro com. εἶναι, unde Ion. et Dor. sublato ι, et inserta syllaba με, et metri caussa geminato μ, formatum. Theoc. Idyll. xvi. 27. μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, 'neque hospitem exceptor sis malus' [id est, nec inhumaniter hospitem excipias].

ἔμμηνος, ου, ὁ καὶ ἤ, com. pro quo et ἐμμήνιος, menstruus, a, um. Theoc. Idyll. xvi. 35. ἀρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται, 'cibum menstruum dimensi sunt famuli.'

ἐμμί, Æolicum, quod ab εἶμι deductum, κατ' ἐκβολὴν τοῦ ι, καὶ διπλασιασμὸν τοῦ μ, sum. Theoc. Idyll. xx. 19. οὐ καλὸς ἐμμί; 'nonne sum pulcrus?' 32. ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε, 'sed quia bubulcus sum, [illa me] prætereunt [i. contemunt].' Hoc verbum in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, imo ne in aliis quidem multis Græcis. Item Bion Idyll. i. 53. θεὸς ἐμμί.

ἐμνάσατο, Dor. pro com. ἐμνήσατο, 3. pers. singul. aorist. 1. med. α μνήσκομαι, μ. μνήσομαι, a μνάομαι, μνώμαι, recorder. Theoc. Idyll. xxiv. 62. πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κόβρον. Interpr. Lat. 'et iterum ad lectum rediit, ut dormiret.' Quod bene, si sensum spectes. At hoc verba sonant, 'iterum vero in lectum profectus recordatus est somni.'

ἐμπας, Dor. pro Ion. et poet. ἐμπης, quod com. ὕμνος, tamen. Theoc. Idyll. x. 29. ἀλλ' ἐμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγοντο, 'sed tamen in coronis [faciendis hæc] prima leguntur.' Græcus Sophoclis Scholiastes in Ajace μαστιγοφόρῳ. frag. 8. tradit τὸ ἐμπης Ἴωνικῶς, Ἀττικῶς δὲ ἐμπας, καὶ ἔμπα, dici, pro eodem dicuntur et ἔμπα. Pindar. Nem. Ode 6. 126. f. 1. et Ode 11. 151. F.

ἐμπερόναμα, τος, τὸ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, vestis fibulis adstricta, sive constricta. Idem ac ἔσθημα πεπερονημένον, εἶτε ἐσθῆς περόνας ἐσφιγμένην, id est, Vestis fibulis adstricta, sive constricta. Vide Lex. in verbo περονῶ, ᾧ, et ἐμπερονῶ, ᾧ. Theoc. Idyll. xv. 34. τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα, 'sinuosa vestis fibulata'; sive, 'fibulis adstricta.' ἐμπερόναμα vero dictum Dorice pro com. ἐμπερόνημα, ut περονάτρις, pro περονήτρις, verso η in α. Nam a præterito perfecto passivo πεπερόνημαι, πεπερόνησαι, πεπερόνηται formatur.

ἐμπλείη, ης, ἤ, poet. et Ion. plena, ab ἐμπλεος, quod ab ἐμπλεος, inserto ι μέτρον χάριον, plenus. Componitur autem ex præpositione ἐν, et poetico πλέος, unde com. Atticum ἀνάπλεος, ω, ὁ καὶ ἤ. Homer.

Οδυσσεύς v. 594. f. 3. et 644. 3. Item Theoc. Idyll. xxv. 207. φαρέτραν ἰὼν ἐμπλήην, 'pharetram sagittis plenam.' Ab hoc autem πλήος, inserto ν, Latinum vocabulum plenus formatum videtur; com. πλήρης, eos, ous, ó καὶ ἦ, et ἐμπλήρης, ó πεπληρωμένος.

ἐμποθεν, Dor. et poet. pro com. ἐμπροσθεν, sublato σ metri caussa, ante, coram. Theoc. Idyll. ix. 6. Sunt autem qui vertunt, ex altera parte, quod eodem versu subjiciatur, ἄλλωθεν, ex altera parte βωκολιάσδειν ἐμποθεν. ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας, bucolicum carmen cane ex altera parte, ex altera vero respondeat Menalca. In vulgata Græcolatinæ Lexicis hoc vocabulum nullius auctoritate confirmatum invenitur. In aliis ne reperitur quidem.

ἐμφύς, ἐμφύσα, ἐμφύν, genitivus ἐμφύντος, ἐμφύσης, ἐμφύντος, inhærens, ab ἐμφυμι, innascor, innatus sum, inhæreo. Theoc. Idyll. ii. 56. αἶ αἶ ἔρωσ ἀνιρῆ, τί μεν μέλαν ἐκ χροὸς αἶμα ἐμφύς, ὡς λιμνάτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Interpres Latin. hæc ita vertit, 'heu heu amor tristis, cur mei nigrum ex corpore sanguinem inhærens, sicut palustris omnem hirudo suxisti?' Alter vero, sic, cum admiratione, 'hei mihi tristis amor, quam mihi atrum e corpore sanguinem, veluti palustris hirudo inhærens, omnem exsuxisti.' Unde colligitur legendum, quod longe melius est, quam vulgata lectio fert, ἐμφύσ' ὡς λιμνάτις, pro ὡς λιμνήτις βδέλλα ἐμφύσα, id est, (addita interrogationis nota) 'heu heu amor moleste, quid me nigrum ex corpore sanguinem sicut palustris hirudo inhærens totum exsuxisti?' si tamen ἐμφύς retineas, et cum λιμνάτις jungas, idem erit sensus. At epithetum masculine cum nomine femineo Attice junctum dices.

ἐν cum dativo, pro εἰς cum accusativo. Theoc. Idyll. ii. 54. κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω, pro εἰς ἄγριον πῦρ καταβάλλω. Sic et Virgil. Æneid. lib. v. 228. 23. et lib. xi. 393. 5. It clamor cælo, pro in cælum. Idem Æn. lib. xii. 426. 22. 'Projecit fluvio,' pro, in fluvium. Idem lib. xi. 393. 7. 'Conjiciunt igni,' pro, in ignem. Idem lib. vi. 254. 29. 'mediis effusus in undis,' pro medias effusus in undas.

ἐν præpositio Dorice cum accusativo, pro dativo. Eustathius in voce ἐνταῦθα, pro ἐν ταῦτα separatim, hoc vero, pro ἐν τοῦτοις. Consule Eustathium in ἐνταῦτα, Dorice pro communi ἐνταῦθα, et Hortos Adonidis in ταυθαὶ Quod longe manifestius patet ex Pindaro, qui Pythiorum Ode 2. pag. 59. 6. dicit, ἐν πάντα νομῶν, pro ἐν παντὶ νομῶ, καὶ πολιτείᾳ. Consule et Græcum Pindari Scoliastem. Idem præpositionem ἐν cum verbo conjunctam

ponit cum accusativo, pro ἐς, Pythiorum Ode 4. pag. 76. M. F. ἐς φάσιν δ' ἔπειρ' ἐνήλυθον, pro ἐσθήλυθον, 'in Phasin vero postea intrarunt, sive ingressi sunt.' Idem Pyth. Ode 4. 79. 1. ἐν ποτε Καλλίσταν ἀπέκησαν χρόνῳ νᾶσον, pro εἰς ποτε, &c. τὸ ἐξῆς, εἰς Καλλίστην νήσον ποτὲ χρόνῳ ἀπέκησαν, id est, 'in Callistam insulam olim temporis progressu, vel tandem migrarunt.' Sunt tamen qui locum hunc aliter accipiant, ita nimirum, ἐν χρόνῳ ποτὲ νᾶσον ἀπέκησαν, pro εἰς νᾶσον. Quibus non adversabor vehementius si suam sententiam tueri malint. Caninius sui Hellenismi pag. 41. 2. dicit Cretenses σ in ν mutare, ut ἐν, pro ἐς, ἐν χορὸν, pro ἐς χορὸν, ἐν ἀγορὰν, pro ἐς ἀγορὰν. Quamobrem etiam hoc Pindari exemplum. ἐν πάντα νομῶν, Cretensium lingua significabit idem, ac Attice ἐς πάντα νομῶν, communiter vero, κατὰ π. ν. et ἐν παντὶ νομῶ.

ἐνα, as, á, Dor. pro com. ἐνη, ης, ἦ. Præter vulgatas hujus vocabuli significaciones, apud Theocritum accipitur pro vesperi, vel sero, id est, vespertino, ac serotino diei tempore, ἤμανε, matutino tempore. Theocritus Idyll. xviii. 14. ἐναν, καὶ ἐς ἄω, pro καθ' ἐνην, καὶ ἐς ἠώ, vesperi, et mane. Gallice, 'le soir, et le matin.' ἐνον (ut docet Eustathius) significat τὸ παλαιὸν, καὶ τὸ παρωχημένον, id est, antiquum et præteritum, unde ἐνη, καὶ νέα, ἡ νομμηνία. Quæ de re plurius apud Eustathium, Suidam, Julium Pollucem, Magnum Etymologicum, et alios. Eos consule. Illud obiter hic addetur, in Stephani et Crispini codicibus ἄω non περιπωμένως (ut regulæ Grammaticæ monent, utque passim alibi, et 55. recte scriptum legitur) at δὲντοῖος scribi.

ἐναλλος, ου, ó καὶ ἦ, poeticum, varius, diversus, inversus, contrarius, permutatus. ἐναλλα proprie dicuntur ea, quæ vicissim altera in alterorum naturam migrant, ita ut quædam eorum fiat permutatio, sive commutatio. Theoc. Idyll. i. 134. πάντα δ' ἐναλλα γέγοντο, καὶ ἅ πλῆτος ὄχνας ἐνέλει, 'omnia vero inversa fiunt [invertantur, immutentur, vel commutentur], et pius pira ferat.'

ἐναντίον, adverbium commune cum genitivo junctum, adversus, contra. Theoc. Idyll. v. 29. σφᾶξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον, 'crabro strepens cicadam contra.'

ἐνάργει, 3. pers. singul. imperfecti Dorice formati, pro communi ἐνήργει, sed η in a versum. Deducitur autem ab ἐνεργέω, ᾧ, de quo vulgata Græcolatina Lexica consule, si varias hujus verbi significaciones scire cupis. At præter illas, apud Theocritum etiam ad res Venereas honeste refertur, ut apud Gallos verbum 'besogner.' Idyll.

iv. 61. καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἄμος ἐνάργει, 'et ad speluncam [ipsum] deprehendi, quum operabatur' [id est, dum opus Venereum faceret, dum rem perageret; in ipso opere, in ipso facta, vel in ipso actu. Sic et Gallice, 'sur la besogne même,' 'sur le fait même'].

ἐν δὲ, poetice pro ἐνήν δὲ, vel ἐνήσαν δὲ, inerat vero, vel inerat vero. Hoc passim apud Poetas legitur, et enumerationi servit rerum, quæ in aliquo loco sunt. Pro varietate autem rerum, modo singularis, modo pluralis vim habet, et idem valet ac integrum loquendi genus, ἐν δὲ τούτῳ τῷ τόπῳ, ἢ ἀριθμῷ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιοῦτῳ τῷ ἦν, vel ἦσαν. Theoc. Idyll. ii. 68. θηρία πομπεύσκε περιστάδῳν. ἐν δὲ λέαινα, 'feræ in pompa ducebantur undique [vel in orbem]. In [his] vero [feris, inter has feræ erat] lææna.' Hæc enim ἔλλειπτικῶς dicuntur, ἀντὶ τοῦ, ἐν δὲ τούτοις τοῖς θηρίοις ἦν λέαινα.

ἐνδιάσκειον, 3. pers. plur. imperfecti sic formata. ἐνδιάω, ἐνδιῶ, imperf. com. ἐνεδιάω, ἄν, ἐνεδιάω, as, æ, α. Hinc neglecto κατὰ συγκοπὴν syllabico augmento, ἐνδίαον, ἄν, a 2. pers. ἐνδιῶ, et facta contractione, ἐνδιάς, addita syllaba κοιν, deductis inserto altero α, poeticum verbum ἐνδιάσκειον, σκες, σκε, quæ terminatio extra imperfectum non est in usu. ἐνδιῶν autem hic (unde τὸ ἐνδιάσκειον est formatum) non significat τὸ ἐν διτ' ἀνάγειν, καὶ ἐν ἀέρι στρέφασθαι, sub dio degere, et in aere versari, ut alibi passim (pro quo συνωνύμως et ἐνδιῶμαι, ὦμαι, reperitur apud Homerum in Hymnis 856. M. licet hoc in vulgatis Lexicis non exstet), sed εἰς μεσημβρινὰς, καὶ θερινὰς διατριβὰς ἄγειν, in meridiana, et æstiva loca comorandi causa deducere: id est, in loca nemorosa, et umbrosa deducere, ubi æstatis tempore, et meridianis horis, caloris vitandi gratia solemus versari. Nam (ut docet Eustathius) ἐνδιος ὁ μεσημβρινός, οἰονεὶ ἐνδιος, παρὰ τὸ ἰδίειν, τὸ ἰδροῦν, id est, 'ἐνδιος dicitur meridianus, quasi ἐνδιος, [quod compositum est ex præpos. ἐν, in, et] ex verbo ἰδίειν, sudare. Qui enim meridianis horis, æstivo potissimum tempore, in calidioribus locis habitant, atque versantur, in iis etiam ob æstus magnitudinem sudare consueverunt. Consule Suidam, Hesychium, et Magnum Etymologicum. Theoc. Idyll. xvi. 38. μυρία δ' ἀμπεδιον Κρανώνιον ἐνδιάσκειον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξένοισι Κρεώνδαις, 'infinitas autem per campum Cranonium ad æstiva agebant pastores electas oves hospitalibus Creondis.' Idyll. xii. 44. ἔνθα δ' ἄνηρ ἐπίροπος ἐνήμενος ἐνδιάσκει, 'hic autem vir immanis sedem habens, sub dio manebat.'

ἐνδιαθρύπτεσθαι, poeticum, et Theocri-
Lex. Doric.

teum verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis activa voce scriptum legitur ἐνδιαθρύπτειν, et explicatur, ludibrium, et delicias facere, ἐμβλακεῖν, τρυφᾶν. Sed nullum alicujus laudati scriptoris exemplum affertur. Quamvis autem hoc ἐνδιαθρύπτεσθαι non legatur in his, alterum tamen verbum compositum, τὸ διαθρύπτεσθαι reperitur, cujus varias significationes ibi pluribus descriptas vide. iii. 36. ἐπεὶ τὸ μοι ἐνδιαθρύπτῃ, 'quoniam tu mihi per delicias illudis;' vel, 'quoniam tu me ludificaris;' vel, 'quoniam tu adversus me facis delicias,' 'me per delicias contemnis.' Sic et Galli, 'tu fais de la delicate envers moi;' 'tu fais de la trop delicate en mon endroit.' 'A cause de ta delicatesses, et mignardise tu me méprises.' Quid sit simplex θρύπτειν docet Eustathius: eum consule.

ἐνδιος, ου, ὁ, poet. consule Eustathium. Vide ἐνδιάσκειον. Theoc. Idyll. xvi. 95. ποιμένας ἐνδιος πεφυλαγμένους, 'a pastorebus meridianis cavens;' vel, 'pastores sub divo agentes observans.'

ἐνδοθεν, poet. pro altero poet. ἐνδοθι, intus, in aliquo loco, in pectore, in animo. Theoc. Idyll. xxv. 80. εἰ οἱ καὶ φρένες ὦδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν, 'si ipsi et mens adeo intelligens intus [i. in pectore] essent.' Idyll. xxvii. 48. τί δ' ἐνδοθεν ἄψω μαζῶν, 'quid vero intus, [i. in meo sinu] atrectasti mammam.'

ἐνδοθι, poeticum adverbium, quod in, intus, intra, significat, et genitivo gaudet. Theoc. Idyll. v. 145. Συβαρίτιδος ἐνδοθι κράνας, 'Sybaritidem intra fontem.' Phocyll. ἐνδοθι γαστρὸς, 'intra ventrem.'

ἐνδοθι, poet. pro com. ἐνδον, intus, in, domi, in aliquo loco. Theoc. Idyll. xvi. 22. ὁ μύριος ἐνδοθι χρυσὸς κείμενος, 'immensum domi, [vel, in arca] aurum repositum.' 32. ὅσπερ τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας, 'ut quidam [rusticus,] qui ligone callosus est intrinsecus, [vel, intus,] manus;' pro, ut quidam rusticus, qui propter ligonem, quem manibus assidue tractat, interiores earum partes callis obductas habet. 95. ἐνδοθι δένδρων, 'intra arborum.'

ἐνδοῖ, Eustathius, ἐνδοῖ βαρυτίνος ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἐνδον, κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων, τροπῇ τοῦ ν εἰς ι. Magnum Etymologicum, pag. 302. 1. εἰωτός, ἐκ τοῦ ἐννατός, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι. καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν. καὶ γὰρ τὸ σπέιδω, σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεῖ, αἰέν. ἢ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλι, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει. τὸ γὰρ ἐννάνυχον, εἰνάνυχον λέγουσι. καὶ τὸ ἐνδον, ἐνδοῖ. Vide et 663. 29. Item ἀργεννός, pro ἀργεννός, 135. 39. &c. Theoc. Idyll. xv. 1. ἐνδοῖ Πραξινόα; Εἰ. Γοργῶ φίλα (ὡς

χρόνη) ἐνδοῖ, ' intusne [est] Praxinoe? Eun. Gorgo dilecta (quam sero [venisti? Illa est]) intus.'

ἐνέικαι, poet. 3. pers. singul. optat. aorist. 1. act. ab inusitato ἐνέικω, pro quo dicitur φέρω. Vide Grammaticos. Theoc. Idyll. i. 134. καὶ ἃ πύργος ὄχνας ἐνέικαι, ' et pinus pira ferat.' Idem Idyll. v. 125. σία καρπὸν ἐνέικαι, ' sia fructum ferant.' Vide Σίον.

ἐνέισα, com. particip. f. g. aoristi 2. act. ab ἐνίημι, injicio, immitto. Vide Grammat. in ἦημι. Theoc. Idyll. xi. 66. τάμισον δριμύειαν ἐνέισα, ' coagulum acre immittens.'

ἐνεκύρσαν, poet. κατὰ συγκοπὴν formationem ἐκ τοῦ ἐνεκύρησαν, inciderunt. Eustath. κύρειν, καὶ κυρέιν περιπωμένους τὸ ἐντυγχάνειν. Idem, κύρσαι, καὶ συγκύρσαι, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ἐν ἑλθεῖν, i. casu, vel fortuito in unum venire, in eundem locum venire, convenire. Sed a gravitono κύρω, formatur commune futurum κυρῶ, ut ἔρω, ὄρω, et Æolice κύρσω, ut ὄρσω, aor. 1. act. ἔκυρσα, κύρσαι, κύρσας, ut ὄρσα, ὄρσαι, ὄρσας. Nam hic Æolismus in fut. et in aor. 1. act. in omnibus modis inde formatis locum habet. Alias a fut. verbi circumflexi κύρῶ, κυρήσω, ἐκύρησα, κυρήσαι, κυρήσας, αὐτος, κατὰ συγκοπὴν deducuntur κύρσω, ἔκυρσα, κύρσαι, κύρσας. Eadem tamen est horum significatio. Theoc. Idyll. xxii. 9. χαλεποῖς ἐνεκύρσαν ἀήταις, ' in graves inciderant [ventorum] flatus.'

ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ Δωρικῶς καὶ Ἀττικῶς. Theoc. Idyll. ii. 153. πυκάζου, pro πυκάζουσαι, καὶ πυκασθῆναι. Vide πυκάζου. Idyll. v. 125. πορφύροις, pro πορφύροιο. Idyll. vii. 146. καταβρίθοντες, pro καταβριθόμενοι. Vide καταβρίθειν. Qui plura exempla cupit habere, is nostros Græcos Indices, Thucydideum, et Xenophontem consulat. Quinetiam (quod observatione dignum) Latini scriptores hunc Atticismum, Dorismum, et antiquum loquendi genus sunt imitati. Cicer. in Oratore, pag. ex Aldi typis 220. A. ' Demosthenes, cujus non tam vibrarent fulmina illa, nisi numeris contorta ferrentur.' Hic verbum vibrare positum pro vibrari micare, et splendere dum fulmina vibrantur, et per aerem feruntur. Idem de Clar. 196. A. vocat orationem vibrantem, pro ea, quæ ut telum vibratur, et contorquetur in aliquem. Hæc sunt ejus verba, ' Erat oratio cum incitata, et vibrans, tum etiam accurata, et polita.' Idem Acad. Quæst. lib. ii. 26. B. ' Mare, quia a sole collucet, albescit, et vibrat.' Sic apud Plinium lib. xi. 150. M. ' Lingua vibrans vocatur, quæ vibratur, et in crebro vibrationis motu versatur.' Sic dicitur, Frigus remisit pro remissum est, et imminutum χintensum, et auctum. Con-

sule et A. Gellium Noct. Attic. libr. xviii. cap. 12. ubi docet apud priscos Latinos activa pro passivis verbis, et contra, passiva pro activis frequenter usurpata. Ut, pulverare, pro pulverari, et pulvere fœdari: mutare, pro mutari: sedare, pro sedari, &c. Sic et apud Virgil. Æn. vi. 270. 10. turbant, pro turbantur, ' Et septem gemini turbant trepida ostia Nili.' Idem Æn. i. 118. 30. ' volventibus annis,' pro annis, qui voluntur. Qua de re vide plura apud Ærythraem in volventibus annis, et volvitur annus. (Apud Homerum passim περιπλομένων ἐνιαυτῶν legitur, quod Virg. expressit, volventibus annis.) Item in præcipitat, et præcipitant, pro præcipitatur, et præcipitantur. Quidam putant in his verbis activis accusativum pronominis, Se, subaudiendum: sed quamvis in multis Græcis verbis hoc apte locum habere possit, in his tamen Latinis hæc pronominis ἑλλειψις nimium dura videretur. Si quis aliter sentit, sua sententia libere fruatur, eamque, si meliorem esse consterit, fortiter tueatur. Ego veritati semper favebo, et veritatis studiosos, acresque defensores haud gravate laudabo.

ἐνεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι. Præsentia a mediis perfectis formata. Vel, Media perfecta ad tempus præsens Sicule, Dorice, et poetice revocata. Ut a perfecto medio κέκλιγγα, formatur præsens κεικλήγω, a πέπληγγα, πεπλήγω, a πέφυκα, πεφύκα, a πέφρικα, πεφρίκα. Sic a λέληθα, λελήθω, καὶ κατὰ συστολήν λέλαθα, λελάθω. Theoc. Idyll. i. 63. Ἄϊδαν γε τὸν ἐκελεδάθοντα. Vide ἐκελεδάθω. Consule et Adonidis hortos, et Eustathium. Sic a medio perfecto δέδουκα, (quod a δύω, μ. δύσω, π. ἐνεργητικὸς, δέδουκα, καὶ ὁ μέσος ὁμοίως δέδουκα) præsens δεδύκω, εἰς, εἰ, deducitur. Theoc. Idyll. i. 102. δεδύκει. Vide δεδύκω: et δεδοίκα, a δέδοικα, quod a δεῖω, σα. A medio perf. βέβριθα præsens βεβρίθω, εἰς, εἰ, unde compos. καταβεβρίθω, εἰς, εἰ, quod extat apud Theoc. Idyll. xvii. 95. ὕλβω μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας. Ἄνάγω a perf. med. ἔνγηγα, quod καθ' ὑπερβίβασμὸν est factum ab ἤναγα, hoc ab ἀνάσσω, ζω, verso η in ω. Vide ἠνάγει. Theoc. Idyll. xxiv. 67. Sic a perf. medio com. ἦρα (quod ab ἔρω, τὸ ἀρμόζω, apto, adapto, concinno) deducitur Atticum ἦρηρα, repetitis duabus primis literis ipsius thematis et neglecto augmento temporali, fit ἄραρα, hinc poet. præsens ἀράρω, εἰς, εἰ, quod idem valet, ac ejus πρωτότυπον ἔρω. Imperf. neglecto augmento facit ἔραρον, ρες, ρε, a 2. persona ἔραρες, addita syllaba κω formatur alterum præsens poeticum, quod ultra imperfectum non con-

jugatur, ἀραρέσκω, εις, ει, versoque ε in ι, ἀραρίσκω. Qua de re vide verbum ἀραρίσκει. Theoc. Idyll. xxv. 103. Sic a medio ἐγρήγορα fit præsens ἐγρηγορώ. Vide Eustathium in ἐγρηγορώ; et in ἐγρήγορα. A perfecto medio verbi πείρω, figo, transfigo, trajicio, vexo, crucio, &c. μ. περῶ, μ. π. πέπορα, deducitur nomen πόρος, ου, ὄ, πολύσημον, de quo vulgata Lexica. Ab eodem medio formatur præsens gravitonum πόρω (unde Latinum paro, as, deductum videtur) hinc περισπώμενον πορέω, ᾧ, de quo vulg. Lex. Sic etiam a medio prat. κατέαγα, formatur præsens κατέαγω, μ. κατεάξω, εις, ει, quod legitur apud Matth. cap. xii. 20. Et a perfecto activo γέγακα, pro γέγηκα, a γάω, γῶ, μ. γήσω, fit præsens γεγάκω, εις, ει, sum, orior, nascor. Pind. Olymp. Ode vi. p. 51. v. 5.

ἐνεστῶτες ἀπὸ τῶν ενεργητικῶν μελλόντων ἐσχηματισμένοι. Præsentia a futuris activis formata. A βήσω, quod a βαίνω, deducitur præsens βήσω, εις, ει, ab οἶσω, quod a φέρω, οἶσω, εις, ει, ab ἄξω, quod ab ἄγω, ἄξω, εις, ει. Consule Eustath. et Hortos Adonidis in οἴσετε, et ἄξετε. Sic a futuro ἀλδήσω, quod ab ἀλδέω, ᾧ, deducitur inserto κ præsens ἀλδήσκω, de quo suo loco. Ab ὑλάω, ᾧ, latro, fut. ὑλάσω. Hinc præsens ὑλάσσω, geminato σσ, μ. ὑλάξω. De quo pluribus in ὑλακτεῖν, Pind. Pyth. Ode iv. pag. 77. f. 3. utitur verbo ἤυξεν, ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν, εἶτε ἀνεβόησεν. Quod ita formatur. Αὔω, φωνῶ, βοῶ, ἀναβοῶ, loquor, vociferor, clamo. Hinc facta διαλύσει τῆς αν διφθόγγου, formatum αὔω, μ. αὔωω. Hinc præsens geminato σσ, αὔσσω, μ. αὔξω, ἀορ. α. ἤυξα, as, ε. A gravitono πόρω (unde circumflexum πορέω, ᾧ, de quibus vulgata Lexica) deducitur commune futurum πορῶ, εις, ει, Æol. vero πόρσω, εις, ει, hinc præsens poeticum πορσύνω, de quo vulg. Lex. A verbo prisco, et parum usitato, εἶρω, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἐρωτῶ, de quo Eustathius, deducitur futurum commune ἐρῶ, Ionice vero ἐρέω, εἶς, εἶ, hinc præsens ἐρέω, ᾧ, dico: de quo vulg. Lex. Theoc. Idyll. xviii. 24. sic a θάλλω, floreo, fut. com. θαλέω, Ion. θαλέω, hinc poet. præsens θαλέω, ᾧ. Pind. Nem. Ode iv. 366. 13.

ἐνεύδεν, Dorice sublato ι, pro com. ἐνεύδεν, in aliquo loco dormire. Theoc. Idyll. v. 10. οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῶ δεσπότη ἦς τοι ἐνεύδεν. Æ. P. 'nam Eumaræ domino tuo ne [pellis] quidem erat, in [qua] dormiret.' Hic autem τῶ, Dorice verso σ in τ, pro communi σῶ, quod poetice τεῶ dicitur, positum videtur, ut et ab aliis interpretibus acceptum. Sed si præpositivum articulum esse dicas, σῶ, vel τεῶ subaudiatur.

ἐνήμενος, ου, ὄ, poet. pro com. ἐνεξόμενος, ἐγκαθεξόμενος, insidens, in aliquo

loco sedens, vel sedem habens. Theoc. Idyll. xxii. 44. ἔθα δ' ἀνήρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει, 'hic autem vir inmanis insidens, [i. sedem habens,] sub dio manebat [vel, debebat].'

ἐνθ' ἐπὶ νῆσον, Dorice pro communibus ἐλθὲ ἐπὶ νήσον, veni in insulam. Theoc. Idyll. i. 124. Sed ob rejectam vocalem accentus in priorem syllabam est retractus. Sic passim legas δελν' ἔπη, pro δεινὰ ἔπη, σείν' ἀγάλματα, pro σεμνὰ ἀγάλματα. κάλ' ἔργα, pro καλὰ ἔργα. αἰσχρ' ὄνειδος, pro αἰσχρὰ ὄνειδος, et alia sexcenta. Quod in præpositionibus locum non habet. Nam rejecta vocali postrema tollitur et accentus, qui eam notabat. Exempli gratia, dicitur ἀλλ' ἔφη, non autem ἀλλ' ἔφη. Sic etiam κατ' ἔθος, non autem κάτ' ἔθος. Sic παρ' ἐλπίδα, non πάρ' ἐλπίδα: quod ideo factum videtur, ut ambiguitas vitetur, ne ἕλλ' quod ex ἄλλο manat, cum ἀλλ' ex conjunctione integra ἀλλὰ deducto confundatur. Confunderetur autem, si eodem modo scriberetur. Sic ne præpositio παρ', quæ sequente vocali ultimam a rejicit, cum πάρ', quod vim verbi habet, ambigue confundatur, nullum retinet accentum rejecta vocali, cum aliqui παρὰ δευτῶνως integra scribatur: at παροξυτῶνως πάρα, quum pro verbo πάρεστι sumitur. Idem de altera præpositione περι, et πέρι, pro περίεστι sentiendum. Quanquam (ut ingenue fatear, quod ipsa res aperte docet) usu longo multa sunt non solum recepta, sed etiam confirmata, de quibus nulla certa præcepta tradi possunt. Hoc autem propemodum in omnibus linguis accidere videmus. Quare ne hoc quidem παράδοξον ab æquis rerum æstimatoribus conseribatur. 128. ἐνθ' ᾧ νῆας, pro ἐλθὲ ᾧ νῆας, 'veni o rex.'

ἐνθης, Dor. pro com. ἐλθης. 2. pers. singul. aor. 2. act. subjunct. modī, ab ἐρχομαι, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. v. 51. αἶκ' ἐνθης, pro εἶκ' ἐλθης, 'si veneris.'

ἐνθοι, Dor. pro com. ἐλθοι. Theoc. Idyll. v. 62. αἶθ' ἐνθοι ποθ' ὄ βωκόλος ᾧδε Λυκόπας, 'utinam veniat hic bubulcus Lycopas.'

ἐνθω, Dor. pro com. ἐλθω, veniam. Theoc. Idyll. xvi. 68.

ἐνθῶν, Dor. pro com. ἐλθῶν, profectus, veniens. Theoc. Idyll. v. 67. Τῆδ' ἐνθῶν, 'Huc veniens.'

ἐνθῶν, Dor. pro com. ἐλθῶν, profectus. Theoc. Idyll. xi. 73. Vide λ in ν Dor. mutatum.

ἐννεάφωνος, ὄ καὶ ἦ, poet. et Theocriteum vocabulum, novem voces habens. Epithetum fistule, quæ novem dispare, variasque voces edit, et quæ, ut canit poeta, 'Obloquitur numeris novem discrimina vocum.' Theoc. Idyll. viii. 18. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον, 'Fis-

tulam, quam feci pulcram ego novem voces edentem.' Idem eodem Idyll. 21. ἢ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον, 'atqui et ego fistulam habeo novem voces edentem.'

ἐννυτο, 3. persona singul. imperfecti ab ἐννυμαι. Quod ita formatur, ἔνω, induo, inserto Dorice ν, ἔνω, et Ion. ac Æol. aspero in tenuem verso, ἔνω, geminato metri caussa νν, ἔνω, hinc τὸ ἐννώ, ἐννυμι, et ἐννυμαι, idem ac ipsum πρωτότυπον ἔω. Imperfectum sine ullo incremento, poetice, ἐννώμην, ἐννυσο, ἐννυτο. Theoc. Idyll. xxiv. ult. Ἐξήματα δ' οὐκ ἀσηκτά μέσας ὑπὲρ ἐννυτο κνήμας, 'Vestes autem non elaboratas induebat supra medias tibias.'

ἐνόρχας, α, δ, Dorice, pro com. ἐνόρχης, vel ἐνορχος, ου, δ, q. d. testiculatus, qui sui masculi sexus indices, testesque manifestos habet, eosque situs in loco, quem ipsa natura sapienter huic testimonio dicendo destinavit ac assignavit. Quod ex ipso nominis etymo facile colligitur. Sed simpliciter pro integro, marique sumitur. Interdum pro eo, qui testibus hujusmodi præter ceteros est instructus. Hoc autem illis tribuitur, qui propter virile robur sunt insignes. Ut contra, quos constat his testium argumentis destitutos, ignavos, ac imbelles judicamus. Tam autem brutis, quam hominibus hoc epithetum tribuitur. Theoc. Idyll. iii. 4. τὸν ἐνόρχαν, 'illum testiculatum' [vel coleatum, vel integrum hircum. Est enim ἄλλειψις τοῦ τράχον].

ἐντῖ, Dorice pro com. ἐστῖ, est, fit autem verso σ in ν. Theoc. Idyll. 17. Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται. ἐντῖ γὰρ τιρκὸς, 'Tunc defessus quiescit: est autem acerbus.' Idyll. iii. 39. οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντῖ, 'non adamantina est.' Idyll. v. 21. ἐντῖ μὲν οὐδὲν, 'est quidem nihil.' 65. ἐντῖ δὲ Μόρσων, 'est autem Morson.' Idyll. ix. 9. ἐντῖ δὲ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν σπιθὰς, 'est autem mihi ad aquam gelidam torus.' Idyll. x. 28. Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντῖ, 'Et viola nigra est.' Idyll. xi. 46. et 47. ἐντῖ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἀμπέλως ἂ γλυκίκαρπος, ἐντῖ ψυχρὸν ὕδωρ, 'est nigra hederæ, est vitis dulces fructus ferens, est gelida aqua.' Idyll. xiv. 24. ἐντῖ Λύκος, Λύκος ἐντῖ, 'est Lycus, Lycus est.' Idyll. xix. 6. τυτθὸν Θηρίον ἐντῖ μέλισσα, 'parva Bestiola est apis.'

ἐντῖ, Dor. pro communi εἶσι, sunt. Hoc autem fit i in ν, et σ in τ mutato. Theoc. Idyll. iv. 52. ταῖ ἀτρακτυλίδες ἐντῖ, 'aculei sunt.' Idem Idyll. v. 109. τὰς ἀμπέλως ἐντῖ γὰρ ἄβαι, 'vites. sunt enim teneræ.' Idyll. xi. 45. ἐντῖ δάφναι τηνεῖ. ἐντῖ βράδιαι κυπάρισσοι, 'sunt lauri illic: sunt proceræ cupressi.' 51. ἐντῖ δρυὸς ἔζυλα μοι, 'sunt quercus ligna mihi.' Idyll. xvi. 3. θεαὶ ἐντῖ, 'deæ sunt.' Idyll. xviii. 37. ἐπ' ὄμ-

μασιν ἡμεροῖ ἐντῖ, 'in oculis amores sunt.' Idyll. xx. 9. χέρες δὲ τοι ἐντῖ μέλαιναί, 'manus vero tibi sunt nigrae.'

ἐννυφαντὸς, οὐ, δ, com. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat; intextus, textus in aliquo opere. Theoc. Idyll. xv. 83.

ἐν χάριτι κρίνειν τινά. Theocritea locutio: per gratiam aliquem judicare, per favorem judicare secundum aliquem, in alicujus gratiam factio judicio sententiam pronuntiare, in judicio faciendi, et sententia ferenda, alicui favere; Galli, 'juger de quelque chose en faveur de quelqu'un.' Theoc. Idyll. v. 69. μήτ' ἐμὲ Μόρσων ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσσης: et ναὶ ποτὶ τῶν Νυμφῶν, ναὶ Μόρσων μήτε Κομάτα τὸ πλεόν ἰθύνης. μήτ' ὦν τύγα τῶδε χαρίξην, 'neque me Morson per gratiam judices, neque etiam tu istum jures;' et, 'sane per Nymphas, sane Morson neque Comata plus tribuas, neque etiam isti gratificeris.' Hic obiter illud addetur, si codex mendo caret, in nomine Κομάτα Δωρικῶς jam i sub syllaba τα neglectum videri. Cum enim sit dativi casus, Κομάτα, pro Κομάτη scribendum videtur. Nam ipsa τῆς φράσεως structura dativum flagitat. Vel λαοκοπετέστερον, καὶ ποιητικώτερον hoc loco saltem ἀντιπτώσων esse dices, et genitivum pro dativo positum. Quod observandum potius, quam imitandum. Hic autem genitivus ab illo πλεόν regetur. Sed hoc nimis durum, nimis absurdum. Illud vero simplicius, et usitatius. Cæterum τὸ πλεόν ἰθύνειν τινί, ἰσοδυναμεῖ τῶ πλεόν νέμειν τινί. Quod loquendi genus apud poetas, quinetiam interdum apud oratores et historicos, reperitur. Quoniam autem in codicibus excusis, quos legi, constanter Κομάτα sine i subscripto scriptum animadverto, nihil mutare, sed lectorem de nostra conjectura monere volui.

ἐνώπιος, ου, δ, poet. quinetiam com. ὁ ἐν τῶ ὦπι, καὶ τῇ ὄψει τινὸς τι λέγων, ἢ ποιῶν: qui in alicujus conspectu, præsentialia, sive, qui coram aliquo aliquid dicit aut facit. Theoc. Idyll. xxii. 152. ἢ μὲν πολλάκις ἕμμιν ἐνώπιος ἀφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' ἔειπα, 'perfecto sæpe vobis coram ambobus ipsemet hæc dixi.'

ἔξαέτις, ἰδος, ἦ, poet. sexennis, quæ sex annos habet. Theoc. Idyll. xiv. 33. Παρθένος ἔξαέτις. ἤγουν ἦ ἔξ ἔτη ἔχουσα, 'puella sexennis.'

ἐξάλατο, Dor. pro com. sed poet. aor. I. med. ἐξήλατο, quod ab ἐξάλλομαι, μ. ἐξάλλομαι, ἀόρ. α. μ. ἐξηλάμην, ω, ατο, exiit. Theoc. Idyll. xvii. 100. οὐδὲ τις αἰγιαλὸνδε θαῖς ἐξάλατο ναὺς, 'neque quisquam in littus celeri exiit navi.'

ἐξάπινος, poet. adverbium Dor. forma-

tum a com. poetico ἐξαίνης, quod communiter in oratione soluta dicitur ἐξαίφνης, repente, subito, ex improviso: ἐξαίφνης vero deducitur ab ἐκφαίνεσθαι, quod significat, ex aliquo loco subito et præter expectationem prodire, et in alicujus conspectum repente venire. Formationis vero series hæc est, ἐκφαίνης: at inusitatum. Hinc derivatur τὸ ἐκαφίνης, per literarum tractionem: sed ne hoc quidem in usu. De more vero, propter sequentem vocalem, præpositio ἐκ, in compositione mutat κ in ξ, et φ aspirata in π tenuem vertitur, atque fit ἐξαίνης, a quo Dorice τὸ η in α verso, deducitur ἐξάινας. Theoc. Idyll. ix. 34. Ὄντ' ἔαρ ἐξάινας γλυκερώτερον, 'Neque ver subito, [pro subito, et repentinum, est] dulcius.' Idyll. xiv. 32. ἔκλαεν ἐξάινας θαλερώτερον, 'flebat, [flere cœpit] repente profusius.' Idyll. xx. 20. Ἄρά τις ἐξάινας με θεὸς βροτῶν ἄλλον ἔτευξεν; 'num quis repente me Deus hominem alium fecit?' Idyll. xxvi. 14. ἐξάινας ἐπιόσα, 'subito incurrens,' &c. Pro eodem dicitur et ἐξάπνα. Marcus Evangel. cap. ix. 8.

ἐξέγγοντο, poet. 3. pers. plur. imperfecti ab ἐξέγγρομαι, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐξεγείρομαι, excitor; imperf. ἐξηγγρόμην, et neglecto augmento ἐξεγγρόμην, pro ἐξηγειρόμην, ου, ετο. Theoc. Idyll. xxiv. 21. καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγγοντο, 'tunc vero illi expectati sunt.'

ἐξείς, Dor. pro com. ἔξεις, habebis. Theoc. Idyll. xi. 42. καὶ ἐξείς οὐδὲν ἔλασσον, 'et habebis nihil minus.' Idyll. xviii. 18. πενθερὸν ἐξείς, 'socerum habebis.'

ἐξένθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο, Dor. pro com. ἐξέλθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξελοῦντα λάθοιο. Theoc. Idyll. xi. 63. 'exexas Galatea, et egressa obliviscaris.'

ἐξενθῶν, Dor. pro com. ἐξελθῶν, egressus. Theoc. Idyll. xxiii. 36.

ἐξεπόνασα, Dor. pro com. ἐξεπόνησα, elaboravi. Theoc. Idyll. vii. 51. Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνησα, 'hoc, quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.'

ἐξετάζειν. Vide ἐξήταξα.

ἐξηρώση, poet. est autem 3. pers. sing. aor. 1. act. ab ἐξερωέω, ὦ, cum impetu feror ex aliquo loco, celeriter egredior, celeriter recedo, vel, deflecto alicunde. Vide simplex ἐρωέειν, εἶν. Theoc. Idyll. xxv. 184. μέσσης ἐξηρώση κελεύθου, 'de media celeriter deflexit via.'

ἐξήταξα, Dor. pro com. ἐξήτασα, ab ἐξετάζω, fut. com. ἐξετάσω, Dor. ἐξεταξῶ, εἰς, εἰ, aor. 1. act. com. ἐξήτασα, as, ε, Doric. ἐξήταξα, perpendi, examinavi, consideravi, exploravi. Theoc. Idyll. xiv. 28. Οὐ μὲν ἐξήταξα, 'Non tamen perpendi

[rem];' vel, '[rem] non exploravi.' ἐξετάζειν autem proprie significat rei alicujus veritatem scrutari, quærere, accurate quærere. Et ἐξετασται vocabantur olim Examinatores, qui magistratum gerentes, sive cum magistratus auctoritate in varias provincias mittebantur, ut explorarent, et vere scirent quantus esset militum numerus, qui in peregrino solo Reipub. causa militabant, ut pro numero stipendium etiam mitteretur. Nam belli duces sæpe quæstus privati gratia mentiebantur. Quod aperte patet cum ex aliis multis, tum etiam ex Æschinis Oratione contra Ctesiphontem, pag. 113. ubi Demostheni hæc objicit; μισθοφορῶν δ' ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις, καὶ τὰ στρατιωτικὰ χρήματα κλέπτων, et pag. 175. M. et F. idem confirmatur. Ut autem a nomine μάταιον formatum verbum ματαιάζω, sic etiam ab ἐτεδν, quod verum significat, deducitur ἐτεάζω, veritatem scrutor, inquiror, patefacio, declaro. Hinc sublato ε fit ἐτάζω, et compos. ἐξετάζω. Qua de re Magnum Etymologicum pag. 386. 7. in ἐτάζω. Vel ab ἔω, unde τὸ εἶμι, quod significat sum, deducitur verbale, non usitatum tamen, ἐτός, id est, existens, ac proinde verus, unde κατὰ παραγωγὴν ἔτυμος, ut docet Eustath. hinc ἐτάζω, τὸ ἐτόν ἤγγου ἀληθὲς ἐρευνᾷ, καὶ ἐμφαίνω, rei veritatem scrutor, et indicor. Hinc vero compositum ἐξετάζειν, id est, ex aliquo rei veritatem quærere, exquirere, investigare, inquirere. Hinc alterum compositum ἀνετάζειν, quod examinare, inquirere, quæstionem habere significat. In Act. Apostol. cap. xxii. 21. εἰπὼν μαστίγιον ἀνετάξασθαι αὐτόν, id est, 'cum jussisset in eum flagris inquiri;' vel, 'cum jussisset de eo quæstionem flagris haberi.' Et 29. οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν, 'qui eum examinaturi erant;' 'qui quæstionem de illo habituri erant.'

ἐξόρπαξ, ακος, ὁ, poet. et Dor. pro com. poet. ἐξόρπηξ, ἐξόρπηκος, ὁ, com. κλάδος, ου, ὁ, ramus; μεταφορικῶς vero filius, et soboles, quæ ramis arborum est similis. Eustathius ὄρπηξ, παρὰ τὸ ὄρω, τὸ πηδῶ, καὶ τὸ πήσσω, μ. ξω, q. d. ὀρόπηξ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὄρπηξ, ramus fixus, ac firmus, ramus firmiter plantatus, vel natus, vel hærens, qui ex arboris trunco salit, saltat, prodit. Theoc. Idyll. xxiii. 15. ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἔραστὰς; interpretes Latini versus hunc ita verterunt, 'velut pulcer esset, magis irritable amator.' At Æ. P. ita, 'erat pulcer ramus, [id est, formosus adolescens, amantis scilicet, judicio. Quamobrem] irritable amator.' Sed qui plenioris hujus loci declarationem habere cupit, is nostros in Theocritum commentarios consulat; ibi docemus, ac aperte demonstramus, quomodo

versus isto sit et distinguendus et intelligendus. Consule et Is. Cas. Theoc. Lect. cap. xx. 136. et 137. Jos. Scal. legit ἐξήρπαξε. Cur, apud eum vide.

ἐξόσδεις, Dor. pro com. ἐξόζεις, redoles, oles. Theoc. Idyll. xx. 10. καὶ κακὸν ἐξόσδεις, 'et male oles.'

ἐξοχα, poeticum adverbium, excellenter, eximie, egregie. Theoc. Idyll. vii. 14. αἰπόλῳ ἐξοχ' ἐφέκει, 'caprario eximie similis est.'

ἐξ ὧ, sub. χρόνω, Dor. pro com. ἐξ οἶ, sub. χρόνον, sic apud Latinos, ex quo, sub. tempore. Theoc. Idyll. xiv. 46. ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλήλων [sub. διακεχωρισμεθα], 'ex quo alter ab altero [disjuncti, separatiue sumus]'. Idyll. xv. 47. ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν, 'ex quo inter [Deos] immortales [est tuus] pater.'

εο, pro ου, κατὰ διάλυσιν τῆς ου διφθόγγου εἰς εο: quod in secundis personis verborum passivorum, aut mediæ vocis in ου communiter desinentium non raro locum habet. Idque non solum Ionice, sed etiam Dorice. Ut in imperfecto pass. com. ἐτύπτου, Ionice vero, ἐτύπτεο, et in aor. 2. med. ἐτύπου com. ἐτύπεο Ion. et Dor. Quidam tamen a tertia persona ejusdem temporis, sublato τ, ista formam tradunt. Ut ab ἐτύπτεο, et ἐτύπετο, τὸ ἐτύπτεο, et ἐτύπεο. Tertiam vero personam in secundam πῑgrare dicunt. Theoc. Idyll. i. 20. καὶ τὰς βωκολιάκας ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μώσας, pro ἴκου. Idem eodem Idyll. 97. κατεύχεο, pro κατεύχου, gloriabaris. Vide ou in εο. Idyll. v. 117. εἴχεο, pro εἴχου, habebas. Idyll. vii. 95. ἐπλεο, pro ἐπλου, hocque pro ἐπέλου, eras, es, a poet. πέλομαι, sum.

εο, Ion. et Dor. terminatio secundæ personæ imperativi passivi communiter in ου desinentis. Hoc autem fit κατὰ διάλυσιν τῆς ου εἰς εο, ut com. τύπτου, Ion. et Dor. τύπτεο. Sic apud Theoc. Idyll. ii. 69. et passim. φράξέ με τὸν ἔρωθ' ὕθεν ἴκετο πότνα Σελάνα, 'Dic meum amorem unde venit veneranda Luna.' ἀντὶ τοῦ, φράξου ὕθεν ὁ μου, ἦγον ὁ ἐμὸς ἔρωσ ἴκετο πότνια Σελήνη, 'Dic veneranda Luna unde meus amor venerit.' 101. ὑφάγεο τῶδε, pro ὑφηγοῦ τῆδε, 'duc [eum] huc.' Vide ὑφάγεο. Idem, Idyll. iii. 5. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, cave. Idyll. iv. 55. ἔρχεο, pro ἔρχου, vade. Idyll. v. 141. φριμάσσεο, pro φριμάσσου, præ gaudio fremas. Idyll. vi. 13. φράξεο, pro φράξου, vide. Idyll. ix. 1. βωκολιάσδεο, pro βωκολιάζου, &c.

εοῖσα, as, ᾶ, Dor. pro communi, sed poetico; εοῖσα, ης, ῆ, com. οὔσα, ης, ῆ, existens, quæ est. Masculinum genus est ἐὼν, ἐόντος, ὄ, quod ab ὦν communi formatum præfixo ε. Theoc. Idyll. xxvi. 2.

αὐταὶ εοῖσαι, 'ipsæ existentes.'

εομαι, οῦμαι, et εῦμαι, Dorica terminatio verborum communiter in ὄμαι, ὦμαι, desinentium. Quod fit verbis secundæ contractorum conjugationis ad primam revocatis. Hoc autem et Ionibus familiare. Theoc. Idyll. iv. 53. εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος, 'in hanc inhians sauciatus sum.' Hic τὸ χασμεύμενος Dorice formatum ut a χασμέομαι, οῦμαι, quod communiter inusitatum, pro quo χασμάομαι, ὦμαι. Et participium χασμεόμενος, χασρούμενος, χασμαύμενος, pro χασμαβόμενος, χασμώμενος. Idyll. v. 77. κανχέομαι, pro κανχάομαι, ὦμαι, glorior. Idyll. vii. 55. ὀπτεύμεον, ab ὀπτέομαι, οῦμαι, pro ὀπτάμενον, ab ὀπτάομαι, ὦμαι, tostum, q. d. assatum, id est, ustum; ὀπτεύμεον ἐξ Ἀφροδίτας, 'tostum a Venere,' id est, ustum ab amore.

ἐδς, ἐά, ἐδν, poet. pro τεδς, τεά, τεδν, quod communiter dicitur οδς, σή, σδν, tuus, tua, tuum. Proprie tamen significat, suus, a, um. Theoc. Idyll. xvii. 50. ἐās δ' ἀπεδάσασαο τιμάς, 'tūque honoris [eam] fecisti participem.'

ἐπάγην, est 1. pers. singul. aor. 2. pass. a verbo πηγνύω, πήγνυμι, μ. πήξω, quod ab inusitato πήσσω, ἀόρ. α. ἐπήξα, ἀόρ. β. ἔπαγον, hinc ὁ ἀόρ. β. π. ἐπάγην, ης, η. Hujus verbi varias significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. ii. 110. Ἄλλ' ἐπάγην δαγῶδι καλὸν χροά πάντοθεν ἴσα, Lat. int. 'Sed congelata sum discerniculo pulcrum corpus undique similis.' Alter ita, 'Sed obrigui toto corpore, sicut monile riget.' Ἐ. P. ita 'At obrigui pulcro corpore monili undique similis.' Quid sit δαγῶς, ὕδος, ῆ, vulgata Lexica docent. Ea consule. Quanquam in hujus noninis interpretatione non omnes consentiunt. Cæterum hic illud etiam obiter dicitur, in omnibus codicibus ἴσα προπερισπῶμένως scriptum legi, quæ lectio si bona, nomen neutrum numeri pluralis, adverbii loco, positum dicemus, ἀντὶ τοῦ, ἴσως, τούτέστιν ὁμοίως, similiter, sicut. Hanc lectionem et sensum sequutus est alter Lat. interpres, ut in Crispini codice videmus. Alter vero vel ἴσα legit, vel sensum, non verba respexit. Eustathius, ἴσος, λέξις ἐστὶν ἐμφατικωτέρα τῆς ὁμοίως κατὰ τὰς παραβολάς. καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἐκλείνεται ἡ τοῦ ἴσος παραλήγουσα, παρὰ δὲ τοῖς πραγματικοῖς συστέλλεται. Sunt qui tradunt vocem ἴσος tunc προπερισπῶσθαι, quum prior producit, παραξυνοείσθαι vero, quum corripitur. Sed hoc discrimen nec semper, nec in omnibus generibus, casibusque manifeste potest observari. Ne longius abeamus, si Dorice genus fœminicum nominativi casus scribas, ἴσα scribes, sive τὸ ι producas,

ut hoc loco producitur, sive corripas, ut alibi passim legas. Quinetiam idem in eodem casu eadem quantitate servata, vario tamen accentu notatum invenies. Idem, si communiter ἴση scribas, est sentiendum. Nam ex præceptis Grammaticis longa ante longam circumflecti non solet.

ἐπάκοος, ου, δ καὶ ἦ, Dor. pro com. ἐπήκοος, hocque pro ἀκροατῆς, ου, δ, auditor; qui aliquem audit. Theoc. Idyll. viii. 25. τίς ἐπάκοος ἔσσειται ἁμῶν; 'quis auditor erit nostrum?'

ἐπάλλετο, Theoc. Idyll. xxiv. 56. verbum hoc habet, quod a Latinis interpretibus redditur, exiliebatur. Quamobrem videntur accepisse pro communi ἐφήλλετο, quod ab ἐφάλλομαι deductum: sed Ionice τὸ φ εἰς π, Dorice τὸ η in α mutatum. Hoc moneo, quia alias est 3. pers. sing. imperf. a πάλλομαι, vibror, jactor, quator, agitor. Ejus activum est πάλλω. Quoniam tamen qui saltat, ad saltandum se vibrat, ideo τὸ παλλεσθαι pro saltare sumi potest figurate, nec erit ulla dialectus aut Ionica, aut Dorica.

ἐπάλμενος, ου, δ, a communi participio ἐφαλλόμενος, quod ab ἐφάλλομαι educitur (hoc vero ex ἐπί, et ἄλλομαι componitur), Ion. et Æol. verso spiritu aspero in tenuem fit ἄλλόμενος, hinc κατὰ συγκοπὴν ἄλμενος, addita ἐπί, quæ, ob sequentem vocalem, τὸ ι rejicit, formatur ἐπάλμενος, insiliens, resiliens, saltu cedens. Bion Idyll. ii. 15. Οἶδος ὁ νῦν φεύγων, καὶ ἐπάλμενος, 'Iste, qui nunc fugit, et resilit;' sic Lat. int. Quod recte, si sensum spectes. Vide vs. 6. μεταλμενον.

ἐπαζόνιος, ου, δ, poet. epithetum currus, qui circum axem volvitur. Hoc nomen in vulg. Lexicis non extat; συνεκδοχικῶς vero toti currui tribuitur, quod proprie convenit rotis, quæ circum axem volvuntur, ut currum promoveant. ὁ ἐπ' ἄξονι ἄν, καὶ περὶ τὸν ἄξονα στρεφόμενος ἐν τῇ κινήσει, καὶ πορεία. Theoc. Idyll. xxv. 249. ἐπαζόνιω κύκλα δίφρω, 'ut rotæ sint currui, qui ad axem volvitur.'

ἐπάξω, Dor. pro communi ἐπήξω, est autem 2. pers. singul. aor. 1. med. a πήγνυμι, μ. πήξω, ἀδρ. α. ἐπήξα, as, ε. Hinc ἐπήξάμην, ω, ατο. Theoc. Idyll. iv. 28. ἄν ποτ' ἐπάξω, 'quam olim compegisti.' Sunt qui scribendum putent ἐπάξα, pro ἐπάξω, quod est Δωρικώτερον.

ἐπάυσον, poet. pro com. ἐπιβόησον, acclama. Theoc. Idyll. xxiii. 44. τρίς ἐπάυσον, 'ter acclama.'

ἐπαυτέν, poet. pro com. ἐπιβοᾶν, acclamare. Theoc. Idyll. xxii. 91. Βέβρυκες δ' ἐπαυτέον, 'Bebryces vero acclamabant.' Hic autem metri causa neglectum est in-

crementum, pro com. sed tamen poet. ἐπηύτεον. Quod compositum ex ἐπί præpos. et poet. verbo αὐτέω, ᾧ, τὸ βοᾶ, quod ab αἰώ, μ. αἰώω, idem, unde verbale αὐτή, ἦς, ἦ, ἦ βοή, clamor, vociferatio. Hinc τὸ αὐτέω, ᾧ, μ. αὐτήσω. Ipsum vero αἰώ factum dialύσει τῆς αὐ διφθόγγου ἐκ τοῦ αἰώ, τὸ φωνῶ, τὸ βοᾶ, καὶ τὸ ξηραίνω ἀλλαχού. Qua de re consule vulgata Lexica.

ἐπαφόμαι, ᾧμαι, poet. pro com. ἐφάπτομαι, attracto, contracto, demulceo. Sic autem formatur: ἄπτω (pro quo usitatus τὸ ἄπτομαι) μ. ἄψω, ἀδρ. α. ἦψα, π. ἦφα, tetigi, attractavi, contractavi. Hinc neglecto temporali augmento deducitur verbale nomen, ἄφη, ἦς, ἦ, com. Dorice vero, ἀφᾶ, ἄς, ἄ, tactus, contractatio. Ab hoc ἀφᾶ derivatur verbum ἀφάω, ᾧ, et ἀφάομαι, ᾧμαι, μ. ἀφήσομαι. Idem ac ejus primitivum verbum. Hinc vero compositum ἐφαφόμαι, ᾧμαι, quod regulariter ex Grammaticorum præceptis per geminum φφ scribendum esset: sed suavitatis causa non solum Ionice, verum etiam communiter τὸ φ in π mutatum, dictumque ἐπαφόμαι, ᾧμαι. Sic etiam ἐπαφή, ἦς, ἦ, non ἐφαφή, passim legitur. Moschus Idyll. ii. 50. ἐν δ' Ζεὺς ἐπαφόμενος ἥρεμα χεῖρὶ θεεῖη πόρτιος εἰνάλης, 'aderat et Jupiter demulcens placide manu divina vitulam marinam.' Hoc tamen in verbo ἀμφάφω, ᾧ, non servatur, quia compositum ex ἀμφί, et ἀφάω, quod ἀμφί in compositione, licet aspiratio, et φ sequatur, non mutat φ in π. Interdum tamen etiam tenui sequente, τὸ φ in π mutatur, Ion. et Æol. ut ἀμπέχω, et ἀμπέσω.

ἐπέγρετο, poet. 3. pers. sing. imperf. ab ἐπεγείρομαι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐπέγρομαι, imperf. ἐπηγειρόμην, neglecto augmento, factaque syncope, ἐπεγρόμην, ἐπέγρου, ἐπέγρετο. Theoc. Idyll. xxiv. 34. ἐπέγρετο πράτα, pro ἐπηγείρετο πρώτη, 'expergefacta est prima.'

ἐπέικα, Dor. pro com. poet. ἐπέικε, com. ἐπέλ ἄν, postquam, quum. Theoc. Idyll. xviii. 56. ἐπέικα πῶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνάς κελადῆσιν ἀνασχῶν εὐτρίχα δειρῆν, 'quum primus cantor ex [suo] cubili cecinerit erigens pulvere pennatam cervicem; περιφραστικῶς autem gallus galinaceus intelligitur, qui lucis prænuntius ales a poetis vocatur; item 'Ales cristatus, qui tepidum vigili provocat ore diem.'

ἐπέιγεται, Ion. Dor. et poet. pro communi ἐπέιγη, urgeris, properas. Theoc. Idyll. vii. 24. Vide terminationis eai formationem.

ἐπεμάτατο, 3. pers. sing. aor. 1. medii, ab ἐπιμάσσεισθαι. Vide suo loco. Theoc. Idyll. xvii. 37.

ἐπενάχeto, Dor. 3. pers. singul. imperf.

pro com. poet. ἐπενήχето, quod ab ἐπινήχουμαι. Theoc. Idyll. xxiii. 61. παιδὸς ἐπενάχето φωνά, 'pueri vero supernatabat vox.'

ἐπενθάν, Dor. pro com. ἐπελθάν, interveniens, superveniens. Sic et Gallice, 'survenant;' ex improvise adveniens. Theoc. Idyll. iv. 60. πρῶν γε μεν αὐτὸς ἐπενθάν, 'nuper enim ipsemet interveniens.'

ἐπεχεῖτο, infundebat. Est autem 3. pers. sing. imperfecti κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἐπεχεέτο formata. Hoc vero positum pro ἐπέχει, passivum pro activo: quod Atticis familiare. Theoc. Idyll. ii. 152. ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος ἀκράτω ἐπεχεῖτο. Hæc ita Lat. interpretes verit, 'at tantum semper amoris mero infundebat.' Alter sic, 'sed quod multum semper amoris mero infuderit.' Hic sequitur editionem Crispini, quæ post τόσον habet distinctionem. Sed videtur esse loquendi genus ἑλληπτικόν. Plenum esset, si dixisset, ἀτὰρ ἔφατο ὅτι ἐκεῖνος τόσον ἔρωτος ἀκράτω αἰὲν ἐπεχεῖτο: verba sonant, 'sed dixit quod ille [Daphnis] semper tantum amoris meri [in poculum] infundebat.' Quod figurate dictum, ἀπὸ τοῦ, semper multum vini meracioris in poculum infundebat, suos amores commemorans, et ipsis propinabat, ac vinum meracius in eorum gratiam exhauriebat. Amantes enim, inter bibendum, ejus, quem amabant, mentionem faciebant, et vini meracioris poculum in ejus gratiam cum honorifica ejus mentione bibebant. Quem morem hoc etiam seculo multi observant. Theoc. Idyll. vii. 69. nostram sententiam his verbis confirmat, καὶ πίωμα μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος, 'et bibam suaviter, memor Ageanactis.' Idem Idyll. xiv. 17. et 18. rem eandem multo dilucidius declarat, quom canit, ἤς πότος αὐδός. ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, ὡς τινος ἤθει' ἕκαστος, 'erat potus suavis. Jam autem progrediente, [et incalescente convivio,] placuit infundi merum, Cuicumque volebat unusquisque,' i. ut ei propinaret unusquisque, quem amare, et cui propinare vellet, ut suum amorem hac ratione testaretur. Hæc enim verba, ὡς τινος ἤθει' ἕκαστος, idem valent ac, εἰς χάριν οὗ τινος ἄκρατον ἐπιχεῖσθαι, καὶ ἕ τινι ἕκαστος προπίνειν ἤθειλε. Sic et Galli patrio sermone dicerent, 'ce breuvage étoit plaisant, et agréable à tous; et le banquet étant déjà bien avancé, lorsqu'on étoit bien chauffé, on trouva bon qu'on versât à boire du vin pur, afin qu'un chacun bût à la bonne grâce de celui, qu'il aimoit, et à la bonne grâce du quel il désireroit boire, pour témoigner son amour envers lui.'

ἐπήβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabu-

lum, de quo sic Eustathius. ἐπήβολος, ἐπιτυχῆς, καὶ ἐγκρατῆς τινος πράγματος. γενικῇ συντάσσεται. ὕθεν φρενῶν ἐπήβολος λέγεται, ὁ συνετός, καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχῶν, id est, 'ἐπήβολος dicitur ille, qui rem aliquam est assequutus, et qui rei alicujus est compos. unde φρενῶν ἐπήβολος appellatur ille, qui mentis est compos, et qui mentis sanitatem est adeptus.' Prudens. Interdum vero ἐπήβολος accipitur pro certo minimeque dubio. Tunc autem videtur metaphora sumpta a sagittariis, qui scopum sagittis assequuntur, ac ita voti compotes fiunt, et id obtinent, quod optabant. Theoc. Idyll. xxviii. 2. Γλαυκᾶς δ' φιλέριθ' ἀλακᾶτα δῶρον Ἀθανάας, Γυναῖξί νῶος οἰκοφελέεσι σὺς ἐπήβολος. Stephani codex hunc locum ita Latine redditum habet, 'Glauca, o colus amica lanificii, donum Minervæ, Matronis domum augentibus mens est tui compos.' Crispini vero codex, ita, 'O colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ, Matronarum mens, quæ donum augent, tibi destinata est.' At Æ. P. hæc ita putat vertenda, 'O amica lanificii colus, glaucos [sive cæsius] oculos habentis Minervæ donum, Matronis rei familiaris juvenandæ studiosis mens tua [est] certa [minimeque dubia].' Sensus, O colus amica lanificii, quam Minerva cæsius oculis prædita mulieribus dono dedit, tua mens bonis matribusfamilias est optime nota. Quæ enim rei familiaris augendæ studio flagrant, illæ tuam mentem optime norunt, illæ probæ sciunt quid a mulieribus flagites, et quisnam sit usus, ad quem es destinata. Sciendum autem in hoc nomine ἐπήβολος τὸ ἡ ἀπὸ τοῦ ι positum. Dicendum enim, atque scribendum erat, ἐπίβολος. Nam παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ἐπιτυχᾶναι, vox est dicta. Magnum Etymologicum pag. 357. 16. ἐπήβολον, ἐπιτυχῆ, καὶ ἐπιρρεπῆ πρὸς τύχην. τινὲς δὲ, λοιδοροῦν τὸν πρὸς τὰ ἔπη ἐπιβάλλοντα ὡς βέλη, vel potius, τὸν τὰ ἔπη ἐπιβ. ὡς βέλη, id est, 'qui verba [in aliquem] injicit [conjicit] ut tela.' Conviciator ita describitur. Idem eadem pag. ἐπήβολος, ἐπιτευκτικὸς, ἐπιτυχῆς, ἐγκρατῆς. ἀπὸ τῆς βολῆς, καὶ τοῦ βάλλειν, ὃ σημαίνει τὸν τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πρόβρων ἐπιβολὴν ποιουμένων, ὥστε τυχεῖν. οὕτω τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον κέρχονται. Πλάτων Νόμων πρῶτον, ἐπήβολοι γεγόνασι τῆς καλλίστης ψῶδης. Ξενοφῶν τετάρτῳ Παιδείας, Γίνονται κατὰ δύναμιν ἐπήβολοι, &c. deinde subjicitur, ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀπτικῆ. Quare sententiarum hæc varietas est observanda.

ἐπηρεφῆς, ἑός, οὐδ, ὁ καὶ ἡ, post. tectus, coopertus, opacus, altus. Compositum ex ἐπι præpos. et poetico verbo ἐρέφω, tego,

pro com. *στέγω*, unde Latinum *tego*, sublato *σ*. Theoc. Idyll. xxv. 208. *ἐπηρεφέος κοτίνοιο*, 'ex alto oleastro.'

ἐπιβήτωρ, *ορος*, *δ*, poet. epithetum maris fœminam ascendentis et ineuntis. Theoc. Idyll. xxv. 128. *πάντες ἐπιβήτορες*, 'omnes [autem hi tauri vaccarum erant] inscensores.' [Sic apud Homerum Odys. Δ. 316. f. legimus *σῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον*, 'summeque inscensorem [i. maritum] verrem.' Idem et Od. Ψ. 690. 5. repetitur.]

ἐπιβουκόλιον, *ου*, *τὸ*, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Idem autem valet ac ipsum simplex *βουκόλιον*, *ου*, *τὸ*, boum armentum. Theoc. Idyll. xxv. 95. *Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιβουκόλι' ἤξει*: Stephani codex hæc ita, 'Tot semper post boves bubulcus ibat.' Sed Græca verba talem interpretationem aperte damnant. Dicendum enim fuisset *τόσσων αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιβουκόλος ἤξει*. Quam lectionem ipsa metri lex nullo modo fert. Crispini codex veram hujus carminis interpretationem habet, 'Tot semper retro boum armenta ibant.' Nam illud *τόσσα* jungendum cum *ἐπιβουκόλια*, quod nomen, quia neutrum, ideo bene cum verbo singularis numeri junctum est, cum *ἤξει* inquam. Illud *μετόπισθε*, separatim accipiendum, a tergo, post, retro. Quomodo? Illa enim, quæ præcedebant semper ordine alia nova armenta sequebantur. Nomen vero *βοῶν*, cum *ἐπιβουκόλια* conjungendum: sed eodem modo redundat, quo junctum cum *ἐπιβουκόλος*. Vide suo loco.

ἐπιβουκόλος, *ου*, *δ*, poet. idem ac simplex *βουκόλος*, *ου*, *δ*, bubulcus. Nam *ἡ ἐπὶ* jam redundat, ut quidam tradunt, quemadmodum in vulgatis Græcol. Lexicis videmus, ubi perperam *ἐπιβουκόλος*, et *βουκόλος* pro *παροξυτώνως* scribuntur, pro *παροξυτώνως*, ut Eustath. et alii. *Βουκόλος* autem dictus *παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς βοῦς πρὸς τὸ κέλον*, *ἤγουν τὴν τροφήν*, i. agere boves ad pabulum. Quod bulbulci verum officium indicat. Hic *δ ἐπιβουκόλος* compositum, de quo sic Eustath. *ἐπιβουκόλος δ ἐπὶ τῶν βοῶν, εἴθουν δ ἐπὶ τοῖς βοσσί τεταγμένος, καὶ ἐπιστατῶν αὐτοῖς*, id est, qui constitutus est supra boves (ut barbare diceretur), i. qui bobus est præpositus, sive præfectus, boum præfectus, et gubernator: quid autem hoc aliud est, quam bubulcus? Theoc. Idyll. xxv. i. *βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ*, 'boum pastor vir [i. bubulcus].' In hoc versu *τὸ βοῶν* redundat. Satis enim est dicere *ἐπιβουκόλος*, in quo nomine præpositio *ἐπὶ* non erit superflua, si rem accipias, ut ab Eustathio traditur. Vox etiam *ἀνὴρ πειονάζει*. Vel *τὸ ἐπιβουκόλος* accipiendum pro *νομῆνς*, id est, pastor, et tunc *τὸ βοῶν* non redundabit. Erit enim

Lex. Doric.

συνεκδοχή, species pro genere. Pastor enim genus est, cujus variæ sunt species, ut bulbulcus, qui boves, subbulcus, qui sues, opilio, qui oves, caprius, qui capras curat, atque pascit. A nomine *βουκόλος* verbum *βουκολεῖν* deductum, boves pascere. Alias, fallere, decipere. Consule Eustathium.

ἐπιβρίθειν, poet. pro com. *ἐπιβαρεῖν*, καὶ *ἐπιβαρύνειν*. Formationem hujus verbi vide in simplici *βρίθειν*, gravare, pondere premere, premere. Theoc. Idyll. xxv. 148. *ὤμω ἐπιβρίσας*, 'humerum [tauri] premeus.'

ἐπιβώμια, *ων*, *τὰ*, poeticum pro com. *θυσία*, sacrificia. Sic autem proprie vocantur πάντα τὰ ἐπὶ *βαμῶ* τιθέμενα, i. omnia, quæ in ara ponuntur, quæ aræ imponuntur, sive sint animalia, sive sint fruges, sive alia, quæ Diis offeruntur, ut ipsis res sacra fiat. Theoc. Idyll. xvi. 26. *θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν*, 'diis sacrificia facere.'

ἐπιβωστρεῖν, Dor. pro com. *ἐπιβοᾶν*, *ἐπικαλεῖν*, invocare, implorare. Vide simplex *βωστρέω*, *ῶ*. Theoc. Idyll. xii. 35. *Γανυμήθεα πῶλλ' ἐπιβωστρεῖ*, 'Ganymedem multum invocat.'

ἐπιγνώμων, *ονος*, *δ* καὶ *ἡ*, præter vulgatas significationes, quas in Græcol. Lexicis habemus, apud Moschum Idyll. iv. 70. sumitur pro communi *συγγνώμων*, qui aliquid alicui ignoscit et condonat. *ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ ἀσχαλάω*, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἔσσι, 'veniam vero tibi do, [ignosco tibi] quod doleas, quoniam et lætitiæ satiatus est.' *ἐπιγνώμων εἰμὶ, ἀντὶ τοῦ ἐπιγινώσκω*, hoc vero, pro *συγγινώσκω*, quod et *συνανύμας* dicitur *συγγνώμη* ἔχω, vel *δίδομι*, veniam do.

ἐπιγούνης, *ίδος*, *ἡ*, poeticum vocabulum, de quo pluribus Eustathius in *ἐπιγούνης*, et in *ἐπιγουνατίς*. Consule et Magnum Etymologicum, pag. 53. 31. 358. 24. 27. et 594. 35. Vide et vulgata Græcolatina Lexica. Sed apud Theocritum *ἀντὶ τοῦ μηροῦ* sumitur. Idyll. xxvi. 34. ubi agitur de Baccho, quem Jupiter in femore suo consuisse fertur. Hæc sunt poetæ verba, *χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνω νιφόνετι Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐπιγούνην ἀήκατο λύσας*, 'lætetur quidem Bacchus, quem in Dracano nivoso Jupiter summus magno femore soluto posuit.' Ovid. *τῶν Μεταμορφώσεων*, lib. iii. pag. cum comment. Lat. 70. 'Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo Eripitur, patrioque tener (si credere dignum est) Insultat femori, maternaque tempora complet,' etc. Euripides in Bacchis, 286. et deinceps, καὶ καταγελάς νιν, ὡς ἐνεβράφη Διὸς μηρῶ, διδάξω σ' ὡς καλῶς ἔχει τὸδε, etc. Ideo Bacchus Græce *διθύραμβος* appellatus, διὰ τὸ διὰ δύοιν θύ-

M

ραίν βεθηκέναι, καὶ εἰς φῶς προελθύναι. αἶν ἢ μὲν, ἢ τῆς μητρὸς γαστήρ, ἢ δὲ, ὁ τοῦ Διὸς μηρὸς, ἐν ᾧ βραφῆναι μυθεύεται. Idcirco bis genitus dicitur. Ovid. lib. supra allato, pag. 71. 'Tutaque bis geniti sunt incunabula Bacchi.'

ἐπιδῶρπιον ὕδωρ. ὕδωρ τὸ πρὸς τὸ δῶρπον, ἢ πρὸς τὴν τοῦ δῶρπου χρήσιν, aqua ad cœnam, vel ad cenæ usum, aqua, qua quis in cœna utitur. Quid autem sit δῶρπος, ου, ὄ, sive δῶρπον, ου, τὸ, quid ἐπιδῶρπις, ἴδος, ἢ, quid etiam ἐπιδῶρπιζεσθαι, et ἐπιδῶρπισμός, apud Eustathium, aliosque prolixè docetur. Vox autem ἐπιδῶρπιος in vulgatis Græcolatinis Lexicis non reperitur ea significatione, quam hic habemus. Theoc. Idyll. xiii. 36. ὕδωρ ἐπιδῶρπιον οἰσῶν, 'aquam ad cœnam allaturus.'

ἐπίθετα, Dorice sæpe ponuntur, substantivis nominibus subauditis, quorum sunt ἐπίθετα. Quod ἐλλείψωος genus Ionibus etiam, et præcipue poetis est familiare. Vel ἐπίθετα pro nominibus substantivis usurpantur. Ut βροτὸς, subaudito nomine ἄνθρωπος, sic Latine, mortalis, sub. homo. πολλαί, sub. τρίχες, cani, sub. pili, vel capilli. κέστος, sub. ἰμάς. τρυφάλεια, sub. περικεφαλεία, ἐάνδς, sub. πέπλος, etc. De quibus apud Eustathium in ἐπίθετα pluribus agit. Sic etiam apud Theocritum μηκάς, quod est capræ balantis epithetum, nomine αἰῆς subaudito ponitur, vel epithetum pro nomine substantivo positum. Vide μηκάς, ἄδος, ἢ. Theoc. Idyll. i. 87. ὦ πόλος οὐκ ἔσση τὰς μηκάδας, οἶα βαθεύγται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quum videt quomodo capræ ab hircis ineuntur. Vide τυρόεις, τυρόεντος, pro τυρός, οὐ, ὄ, 58. θνατοῖσιν, 101. sub. ἀνθρώποις, vel θνατοῖσιν, ἀντὶ τοῦ, ἀνθρώποις. πτώκας, sub. λαγωούς. Theoc. Idyll. i. 110. vide πτώξ apud Eustathium. Theoc. Idyll. xii. 5. παρθενική, sub. κόρη, vel παῖς, q. d. virginea puella, pro παρθένοσ, virgo. Idyll. xxv. 131. εἰλίποδες, de hobus illic verba fiunt, qui pedes inter incendendum torquent, atque flectunt, flexipedes; et subauditur βόες, vel substantivè sunendum. πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν, 'et [hi tauri] inter omnes [boves] errabundis vestigiis incedentes excellabant.' Vide κραταίπους in nostro Pindarico Lexico.

ἐπικερτομέισα, Dor. pro com. poet. ἐπικερτομέουσα, οὔσα, convicia dicens. Quid autem significet τὸ κερτομεῖν, Suidas his verbis docet, κερτομᾶν, τὸ χλευάζω, ἐρεθίζω, σκώπτω. πρὸς τὴν αἰτιατικὴν τὴν σύνταξιν [ἔχει.] πολλοὶ δὲ τοῦτον ἐκερτομουν ὡς γαστρίμαργον. Proprie κερτομεῖν significat τὸ κερτ τέρμειν, i. cor, animum secare. μεταφορικῶς vero, verbis pungere

animum, verbis mordacibus animum ita pungere, ut eum quodammodo secare, dividere videaris, quod sine gravi dolore fieri nequit, deridere, irritare, cavillis, verbisque mordacibus insectari, conviciari, convicia jactare in aliquem. Theoc. Idyll. xx. 2. καὶ μ' ἐπικερτομέισα, τὰδ' ἔννεπε, 'et mihi convicians, hæc dixit,' vel, 'et me conviciis insectans h. d.'

ἐπιμάσσεσθαι, com. sed poet. idem ac τὸ ἀπομάσσεσθαι, abstergere. Alias τὸ ψηλαφᾶν, καὶ χειρὶ ἄπτεισθαι, attractare, manu contrectare. μεταφορικῶς, tentare, explorare, interdum significat ψηλαφῶντα ἐπιβάλλειν, manus attractando immittere, ut apud Theoc. Idyll. xvii. 37. κόλπον ἐς εὐώδη βραδίνας ἐπεμάξατο χεῖρας, 'sinum in odoratum teneras manus immisit attractando.' Eustathius vero pro ἐπιμάξασθαι (quemadmodum hic habemus) dicit ἐπιμάσασθαι per simplex σ in aor. 1. medio, ut ab ἐπιμάσσομαι per duplex σσ in ipso themate, quod ita nobis interpretatur. ἐπιμάσασθαι χειρὶ, ἀντὶ τοῦ ἄψασθαι, ἢ ἐγκρατῶς ἔχεισθαι, ἀπὸ τοῦ μᾶ, μάσσω. ἐπιμάσσεσθαι δὲ, τὸ ἐπισπογγίζειν. οἶον, ἔλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσειται. Ἰλιάδος δ' .462. 29.

ἐπιμετρον, ου, τὸ, com. quicquid ad justam mensuram additur, additamentum, auctarium, cumulus, festus. Auctarium dicebant antiqui, quod supra mensuram vel pondus justum adjiciebatur, ut cumulus vocatur in modio. Consule vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xii. 26. ἔχων δ' ἐπιμετρον ἀπῆνθον, 'habens itaque cumulum [vel auctarium] discedo.'

ἐπιμηθής, ἐός, ὁ καὶ ἢ, poet. pro com. φρόνιμος, prudens. Interdum et in malam partem accipitur pro callido, versuto, astuto. Dicitur autem παρὰ τὸ ἐπιμήθεσθαι, τὸ ἐπιβουλευέσθαι, consultare, deliberare, moliri, dolo struere. Sed ὁ versum in θ. Vide μῆδος, et μῆδομαι in vulg. Lexicis. Theoc. Idyll. xxv. 79. de cane verba faciens, ait, ὡς ἐπιμηθὲς, 'quam callidum' [est animal, vel, 'quam prudens'].

ἐπίνομος, Dor. pro com. ἐπίνομεν, bibebamus. Theoc. Idyll. xiv. 13. et 20.

ἐπίουρος, ου, ὄ, poet. pro com. φύλαξ, custos. Eustathius, ἐπίουρος, ἐκ τοῦ οὐρός, ὃ ἐστὶ φύλαξ, σύγκειται. οὐρός δὲ παρὰ τὸ ὄρᾶν λέγεται. Theoc. Idyll. viii. 6. μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν, 'mugientium custos bouum,' ἐπίουρος βοῶν, περιφρασις τοῦ βουκόλου.

ἐπὶ παντὶ, sub. χρόνω. Theoc. Idyll. xiv. 64. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ, 'petere autem oportet non in omni' [tempore, i. in petendo modus servandus, nec semper, importune, ac impudenter petendum].

ἐπὶ πλέον ἄγεν λύσας, Doricum loquendi genus, pro communi ἐπὶ πλείω,

καὶ μείζω λύσσαν ἀγειν, ad plus rabiei ducere, pro ad majorem, ad magnam rabiem adigere. Theoc. Idyll. iii. 46. et 47. τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὄβρσει μἄλα νομῆων οὐχ οὐτως ὡς δῶνις ἐπὶ πλεόν ἔγαγε λύσας; 'formosam vero Venerem in montibus oves pascens nonne sic Adonis ad magnam adegit rabiem?'

ἐπιπλώοντι, Dor. pro com. poet. ἐπιπλώουσι, com. ἐπιπλέουσι, innavigant, pernavigant. Theoc. Idyll. xvii. 91. νᾶες ἀρισταὶ πόντον ἐπιπλώοντι, 'naves optimæ per mare navigant.'

ἐπίσκοπος, ου, ὄ, com. quidem nomen, si formationem et tritas significationes spectes, at apud Theoc. Idyll. xxiv. 105. sumitur pro εὐστόχος, qui perite scopum assequitur: τὸν δ' ἐναντίασι, καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν, 'arcum vero intendere, et sagittarum esse jaculatorem, qui scopum assequeretur perite;' vel, arcum vero intendere, et certum esse sagittarum jaculatorem.

ἐπισχερῶ, poet. adverbium, quod Eustath. ita nobis explicat, ἐπισχερῶ, ἐχομένης, συνεχῶς, κατὰ τάξιν, καὶ δέξνεται, καὶ παρὰ τὸ σχῆμα, σχῶ λέγεται, etc. 492. 42. 877. 7. Magnum vero Etymologicum hæc aliter tradit pag. 365. 14. ἐπισχερῶ, ἐφεξῆς, συνέγγυς. καὶ σεσημειῶται δξνῆτως, ὡς περ ἰώ. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς ὦ ληγόντων ἐπιφθῆμάτων δξνεσθαι θέλει. γράφεται χωρὶς τοῦ ι, ἀπὸ γὰρ τοῦ σχεδῆθεν, σχεδῶ, ὡς πόθεν, πά. καὶ αὐτόθεν, αὐτῶ. καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ρ, ἐπισχερῶ. ἢ παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν. Pindarus Isthmiorum Ode 6. pag. ex Stephani typis 520. 7. pro eodem dixit ἐν σχερῶ, et Nem. Ode II. 151. M. ἐν χερῶ, deinceps, ordine, continenter, comminus. Theoc. Idyll. xiv. 69. καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, 'et ordine in genas serpit canos faciens ætas.' Consule et Suidam.

ἐπίταδες, Dor. pro communi, sed poet. ἐπίτηδες, adverbium idem valens ac τὸ κατ' ἐπίτηδευσιν, ut loquitur Magnum Etymologicum in voce ἀφαλόν, 175. 2. 3. Discrimen in voce ἐπίτηδες προπαροξυστόνου, καὶ τοῦ ἐπίτηδες δξντόνου, et utriusque varias etymologias et formationes vide cum apud Eustathium, tum apud Suidam, et Magnum Etymol. de industria, dedita opera. Theoc. Idyll. vii. 41. ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες, 'sic dixi debita opera.'

ἐπιτίθιος, ου, ὄ, poet. idem ac ὑποτίθιος, καὶ ὑπομάζιος. Epithetum ejus, qui adhuc est ad matris ubera pendens, qui sub maternis uberibus adhuc est, qui subrumus est. Hoc autem non solum de infantibus, sed etiam de tenello pecoris fœtu dicitur. Unde agni, et hædi subrumi. Quod enim Græci τιτθον, τιθθιον, μαζδον,

καὶ μαστῶν vocant; id prisci Latini rumam, vel (ut aliis placet) rumim, i. mammam appellant. Hinc hædos subrumare dicebantur, qui eos ad maternas mammas admovebant, et maternis uberibus subjiciebant lactis sugendi caussa. Theoc. Idyll. xxiv. 53. ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα, 'subrumum Herculem [i. parvulum infantem].'

ἐπὶ τὸ πλεόν τὰς βοκολικὰς μῶσας ἰκέσθαι, Dorica locutio, pro communi, πλεόν προκόψαι ἐν τῇ βουκολικῇ μούσῃ, vel, πλείω καὶ μείζω προκόπην ἐν τῇ βουκολικῇ μούσῃ ποιήσασθαι, i. in carmine bucolico majorem progressum fecisse. Theoc. Idyll. i. 20. καὶ τὰς βοκολικὰς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μῶσας, 'et in bucolica musa majorem, [quam ego,] progressum fecisti.' Videtur autem metaphora sumta ab iis, qui simul in stadio currunt, ut ad propositam metam perveniant. Inter hos enim nonnulli sunt, qui pedum velocitate præstantes, alios a tergo relinquunt longo sequentes intervallo.

ἐπιτυμβίδιος, ου, ὄ, Theocriteum epithetum, quod alaudis cristatis tributur, quas a galeri similitudine Latini galeritas, a cassidis specie cassitas appellant. Græci vero Poetæ vocant ἐπιτυμβίδιος κορυδαλίδας, i. alaudas, quæ in capite quendam quasi tumulum, i. apicem, atque cristam habent. Qua de re fusius in vulgatis Græcolatinis Lexicis in voce κορυδαλὸς agitur, ubi de variis alaudarum generibus, atque nominibus synonymis plura traduntur. Theoc. Idyll. vii. 23. οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἡλαίνονται, 'neque cristatæ alaudæ vagantur.' Vide κορυδαλῖς.

ἐπιφθῆδοισα, Doricum, pro communi ἐπιφθῆζουσα. Theoc. Idyll. ii. 62. vide ἐπιφθῆσδω. Idem Idyll. vii. 127.

ἐπιφθῆσδω, Doricum, pro communi ἐπιφθῆζω, ἐπιφθῆζειν vero (ut docet Eustath.) ἐπιπτῦειν, ἐξ οὗ καὶ γέγονε κατὰ τροπήν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα, ψιθυρίζειν, γοητευτικῶς ἐπιπτῦειν. ἐπάδδευ ἡσύχως, inspuere, susurrare, veneficarum more inspuere, tacite accinere, vel incantare. Theoc. Idyll. ii. 62. καὶ λέγ' ἐπιφθῆδοισα, τὰ Δελφίδος ὄστρα πάσσω, 'et dic inspuens, [vel, susurrans,] Delphidis ossa aspergo.' Idem Idyll. vii. 127. ὅτις ἐπιφθῆδοισα, τὰ μὴ κατὰ νόσφιν ἐρύκοι, 'quæ susurrans, mala procul arceat.' Alii sic, 'quæ veneficarum more despuens, mala procul arceat.' τὰ μὴ κατὰ jam τὰ κατὰ vocantur, quæ revera nec pulcra, nec bona sunt.

ἐπίχαρμα, τος, τὸ, poet. irrisio, ludibrium, quo quis luditur, ac irridetur ab aliquo. Theoc. Idyll. ii. 20. τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα, 'tibi ludibrium sum facta;' vel, 'tibi ludibrium sum.'

ἐπλαξε, Dor. pro com. ἐπλασε, finxit, formavit. Est autem 3. pers. singul. aorist. 1. act. a verbo πλάσσω, sive πλάττω, μ. πλάσω, comm. πλάξω, vel πλαξῶ, εἰς, εἶ, Dor.; hinc aor. 1. act. com. ἐπλασα, as, ε. Dor. ἐπλαξα, as, ε. Theoc. Idyll. xxiv. 107. καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλαξε, 'et ambas manus formavit.'

ἐπλεο, Ion. et Dor. 2. persona singul. imperfecti, pro comm. poet. ἐπλου, quod κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπέλου formatum a πέλομαι, sum. Theoc. Idyll. vii. 95. φίλος ἐπλεο μοῖσais, 'carus es musis.'

ἐποκίσατο, est 3. pers. singul. aor. 1. med. Dorice formata, pro com. ἐποκίστατο, quod est poeticum. Theoc. Idyll. v. 25. vide ποκίξω.

ἐπόνασαν, Dor. pro com. ἐπόνησαν, elaborarunt. Theoc. Idyll. xv. 80.

ἐπτάπορος, ου, ὁ καὶ ἦ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Graecolatinis Lexicis non exstat, ὁ ἐπτὰ πόρους ἔχων. Epithetum fluvii, qui septem meatus, id est, ostia habet, per quæ in mare erumpit. Pro quo συνώνυμος dicitur ἐπτάστομος. Mosechus Idyll. ii. 51. ἐπτάπορον παρὰ Νείλω, 'ad Nilum septem ostia habentem.' Virgil. Æneidos 6. 270. 10. 'Et septemgemini turbant trepida ostia Nili.' Hic illud obiter observandum, verbum turbant, proturbantur, a poeta positum, quod loquendi genus Atticismum redolet. Attici enim sæpe (quemadmodum a nobis suo loco fusius demonstratur) activum pro passivo ponunt. Sic etiam vertere, pro verti, unde annus vertens, pro, qui vertitur, de quo consule Nizolium, in verbo verto, ubi rem variis exemplis illustratam videbis. Sic volvens annus, pro, qui volvitur. Virgil. Æneid. i. 118. 30. 'volventibus annis,' quod ab Homero passim dicitur περιπλομένω ἐνιαυτῶν. Odyss. α. 4. 3. Consule Virgilianum Erythræi Indicem in 'volventibus annis.' Sic vibrare, pro vibrari, unde Plinius lib. xi. 150. M. serpentibus linguam vibrantem esse dicit, pro, quæ vibratur. Si plura cupis habere vocis hujus exempla, ea tibi Nizolius in Vibro, suppeditabit.

ἐπῶρσαν, Æol. pro comm. ἐπῶραν. Est autem 3. pers. plur. aorist. 1. act. ab ἐπῶρω, futurum comm. ἐπῶρῶ, et Æol. ἐπῶρσω. Hinc aor. 1. act. ἐπῶρσα, as, ε, immitto. Theoc. Idyll. xxiv. 82. οἱ τὰδ' ἐπῶρσαν κνώδαλα, 'qui hæc immiserunt monstra.'

ἐρασδε, Dor. pro communi poetico ἐραζε, τούτῃστιν εἰς τὴν ἔραν, καὶ γῆν, in terram, ad terram, humi. Theoc. Idyll. vii. 146. ὕρρακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἐρασδε, 'rami prunis gravati [deferebantur] in terram.'

ἐρασσαι, secunda persona præsentis temporis indicativi modi, ab ἐραμαι, ἐρασαι,

metricque caussa geminato σσ, ἐρασσαι, quod poetice fieri solet. Theoc. Idyll. i. 78. τίνας δ' ἄγαθὸν τῶσσον ἐρασσαι; 'quam o bone [vir] adeo amas?'

ἐργαξῆ, Dor. pro com. ἐργάση, operaberis, opus facies. Theoc. Idyll. x. 23. Deducitur ab ἐργάζομαι. Hinc verbale nomen ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, qui opus facit, quod exstat eodem Idyll. vs. 9. Unde nomen alterum deducitur, ἐργατίνης, ου, ὁ, quod vs. 3. legitur.

ἐργατίνης, ου, ὁ, poet. pro com ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, opifex, qui opus facit. Eustathius tamen dicit ἐργατίνης, ὁ ἐργάτης, καὶ περὶ γῆν πονούμενος. Sed hoc Dorice potius, quam communiter dictum videtur. Theoc. Idyll. x. 1. ἐργατίνια Βουκαῖε, τί νῦν ὦ ἄζυρον πεπόνθεις; 'operarie messor, quid nunc o miser passus es? [quid tibi, miser, accidit?]' Hic τὸ ἐργατίνια Dorice videtur dictum pro comm. ἐργατίνη, ut rectus casus sit ἐργατίνης, et ut Αἰσχίνης declinetur, cuius vocativus in η communiter desinit, [ut in oratione Demosthenis passim est videre,] sed Dorice τὸ η εἰς α versum hoc loco dices. Idyll. xxi. 2. οὐδὲ γὰρ εὔδειν ἀνδράσιν ἐργατίνιασι κακὰ παρέχοντι μέριμνα, 'non enim dormire viros opifices improbæ sinunt curæ.'

ἐρεθίζεν, Dor. pro comm. ἐρεθίζην. Theoc. Idyll. xxii. 2. φοβερὸν Πολυδεῦκεα πῆξ ἐρεθίζεν, 'formidabilem Pollucem in pugilum certamine, [in pugilatu,] ad irritandum' [irritatu, i. qui, si quis eum irritarit in pugilatu, se terribilem ei præstat].

ἐρεθίσδειν, Dor. pro com. et poet. ἐρεθίζην, irritare. Theoc. Idyll. v. 110. τοὶ τέττιγες ὄρητε τὸν αἰπλόλον ὡς ἐρεθίσθω, 'cicadæ videtis, [vel videte] caprarium ut irrito.' 111. οὐτῶ κ' ἔμμες θῆν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς, 'sic et vos diu irritatis [vel, irritate] messores.'

ἐρέθω, poet. unde τὸ ἐρεθίζω, irrito, ad certamen et contentionem incito, provooco, incito, excito, παρὰ τὸ ἐρω, ὃ ἐκ τοῦ εἶρω, ὃ δηλοῖ τὸ εἰς μάχην συμπλέκει. ὅθεν καὶ ἐρις, ἐριδος, ἦ. Eustath. Theoc. Idyll. xxi. 21. ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὦδαν, 'somnia cum repulissent, [hoc] suis mentibus excitantur carmen' [i. carmen hoc, quod sequitur, canere cœperunt, ut excusso somno facilius vigilarent].

ἐρείδειν, commune quidem verbum, at peculiari quadam significatione positum videtur apud Theoc. Idyll. v. 24. ἠνίδε κείται ὦ ῥιφος. ἀλλ' ἄγε καὶ τὸν εὐβοτον ἀμυδν ἐρείδε, 'ecce depositus est hædus. Sed age tu quoque saginatum agnum depone.' Alter Lat. Inter. cuius interpretationem H. Steph. sequitur, hæc ita Latine verit, 'ecce tamen stat hic

hædus: sed age tu quoque saginatum agnum contra statue.' Sensus est idem. Lector utram maluerit interpretationem, libere sequatur. Vide *κεῖσθαι*. Hanc τὸ ἔρειδεν significationem in vulgatis Græcis, aut Græcolatinis Lexicis non reperias, ideo lector eam hic observare ne graveris. Idem Idyll. vii. 104. τὸ ἔρειδεν sumit pro *παρέχειν*, præbere, tradere, quum dicit, *ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας*, 'non vocatum illius caras in manus tradas,' alii, *σistas: ἐς χεῖρας ἐρείδεν*, alias unico verbo poetice diceretur *ἐγγυαλίξεν*, q. d. *eis τὰ γύα, εἶτε γύα, τοιέστω eis τὰς χεῖρας παρέχειν, εἶτε παραδίδουαι*.

ἐρείδεν γνώμην. Theoc. Idyll. xxi. 62. τὸ δ' ὦ ξένη λοιπὸν εἶριδε τὰν γνώμην. ὄρκιον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα παρβῶ. Hæc Interpretes Latini ita verterunt, alter quidem, 'tu vero ad id, quod restat, intende mentem. Nam jusjurandum me terret, quod juravi.' Alter vero sic, 'tu vero hospes ad id, quod restat, intende mentem. Nam juramentum timeo, quod juravi.' At Portus ita, 'tu vero o hospes, [o amice] fulci [firma, confirma] animum [meum labantem, vacillantem, atque dubitantem. cur?] jusjurandum enim ego, quod juravi, formido.'

ἐρείδς, ου, ὄ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro quo communiter diceretur *ἐριστικὸς*, contentiosus. Idyll. xv. 50. *πάντες ἐρείδι*, 'omnes contentiosius.'

ἐρείτω. Sic apud Theocritum Idyll. xxviii. 24. scribitur. Integer versus hic est, *κεῖνο γὰρ τις ἐρείτω, ποτιδὼν σ', ἧ μεγάλη χάρις*. Lat. Int. 'hoc enim aliquis [aliquando] dicet, te aspiciens, certe magna gratia,' etc. Sed si versionem istam probes, non *ἐρείτω*, verum *ἐρεῖ* scribendum esset. Si codex est sanus, vertendum, dicat. Erit enim tertia persona singularis imperativi modi, quæ sic formata. ab *εἶρω*, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἐρωτῶ (de quo Eustath.) *μ. κοινὸς, ἐρῶ, εἰς, εἶ*, 'Ιωνικῶς vero *ἐρέω, εἰς, εἶ*. Hinc poetice præsens formatum *ἐρέω, ᾶ*, imperat. *ἐρεε, εἰ, ἐρεέτω, ἐρείτω*, dic, dicat, *μ. ἐρήσω*, parum usitatum, *π. εἶρηκα*, et *π. εἶρημαι*, etc. passim apud probatos auctores lectoribus occurrunt. Ego tamen (nisi conjectura me fallit) non unam, sed duas voces separatas, et varias esse suspicor, et ita scribendas arbitrator, *ἐρεῖ τψ*, pro *ἐρεῖ, καὶ λέξει τινί*. Nam *του*, et *τψ* sæpe, præcipue vero apud poetas, reperiuntur *ἐγκλιτικῶς, ἀντι τῶν, τινὸς*, et *τινί, posita, i. alicuius, et alicui*. Ut, *εἶ του*, pro *εἶ τινος*, si cujus, si alicujus. Sic, *εἶ τψ*, si cui, si alicui. Unde composita fiunt *ἔτου*, et *ἔτψ*, de quibus Eustathius, et alii.

Vertes autem, 'hoc enim aliquis [aliquando] dicet alicui, aspiciens te, profecto magna gratia munere in parvo [inest, vel, muneri exiguo adest]. Quamquam potes et *ἐρεῖ τω*, sine i subscripto scribere, ut eadem sit constructio, sensusque: sed τὸ *ι* 'Ιωνικῶς, Δωρικῶς, Αἰολικῶς sublatum dices. Hanc lectionem, atque sententiam sensus ipse nobis videtur dictare, nec ullo modo propterea Criticorum judicium, et censuræ severitas hic metuenda. Nihil enim *παράδοξον* a nobis affertur.

ἐρευνᾶν, com. scrutari, investigare, conari. Videtur autem proprie dici de illis, qui metalla, vel alias res in terræ visceribus scrutantur, quærent, et invenire cupiunt. Quoniam autem hoc sine magno conatu fieri nequit, ut quotidianus usus nos docet, ideo factum ut *μεταφορικῶς* interdum *ἀντι τοῦ περιᾶσθαι* sumatur, i. conari. Magni Etym. *ἐρευνᾶ, ἐκ τοῦ ἐρέω, τὸ ζητῶ. πλεονασμῶ τοῦ υ, καὶ ν, ἐξ οὗ καὶ ἐρευνα, καὶ ζήτησις*. Sed verisimilius esse crediderim a prisco nomine *ἐρα, as, ἦ*, quod terram significat, deductum verbum *ἐράω, ᾶ*, et verso *a* in *ε*, *ἐρέω*, unde inserto *υ*, et *ν*, *ἐρέυνω*, hinc vero circumflexum *ἐρευνᾶω, ᾶ*, scrutor, etc. Vide *ἐράσαι*, et *ἐξεράσαι* in vulgatis Græcolatinis Lexicis, quæ nostram conjecturam confirmant. Theoc. Idyll. vii. 45. *ὅστις ἐρευνῆ Ἴσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος*, 'qui conatur æqualem montis summitati perficere domum Oromedontis.' Alter Latinus Interpres hæc ita vertit, 'qui conatur extruere domum tam altam, quam est vertex montis Oromedontis.'

ἐρευνῆ, Dor. pro com. *ἐρευνᾶ*, com. sive præsentis indicativum sive subjunctivum esse dicas. Vel est subjunctivi tanquam ab *ἐρευνέω, ω*, quod et Ionibus familiare. Vide *εῶ* pro *ᾶω*, ut *δρέω, φοιτέω*, pro *δράω, φοιτάω*. Theoc. Idyll. vii. 45.

ἐρή, Dor. pro com. *ἐρᾶ*, amat. Theoc. Idyll. vii. 97. *τόσον ἐρή Μυρτῶς, ὅσον εἶαρος αἶγες ἐρανται*, 'tantum amat Myrtonem, quantum ver capræ amant.'

ἐρημίās, ἄδος, ἦ, poeticum, atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non reperitur. Idem autem valet ac *ἐρημάς, ἄδος, ἦ*, et *ἐρημαία, as, ἦ*, deserta, solitaria. Apud Theoc. Idyll. xxvii. 62. puellæ tribuitur, quæ in locis desertis degere solebat: *σὴ ἐρημίās οὐκέτι πιστῆ*, '[illa] tua [socias, sive comes] solitaria, non amplius fidelis [est tibi].' Deducitur autem ab *ἐρημία, as, ἦ*, solitudo, locus desertus.

ἐρημάζεσκον, 3. pers. singul. imperf. ab inusitato poetico *ἐρημάζεσκα*, quod ultra imperfectum non reperitur. Sic autem formatur, *ἐρημος, ἐρήμη, ἐρημον*; desertus, a,

um, solitarius, a, um. Hinc verbum ἐρημάζω, poeticum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, imo ne in Græciis quidem invenitur, idem valens ac τὸ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ ἐν ἐρημίᾳ διάγω, στρέφομαι, πλανῶμαι, i. in loco deserto, vel in solitudine dego, versor, vagor. Hujus verbi imperf. com. ἠρημάζον, es, ε, neglecto metri caussa augmento, ἐρημάζον, es, ε. A secunda persona ἐρημάξες, addita syllaba κω, fit poet. inusitatum ἐρημάξεσκω, cujus imperfectum poetice formatum est in usu, ἐρημάζεσκον, es, ε, etc. Theoc. Idyll. xxii. 35. ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγῆχθέντες ἐταίρων, 'ambo in solitudine vagabantur, aberrantes [quod aberrassent] a sociis.'

ἐριβόας, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, qui valde clamant, clamorosus. παρὰ τὸ ἐρι ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν βοῴην, ἢ τὸ βοῶν, ὦ. In Ono Simnιᾶ Rhodii, pag. 388. 5. θεῶν ἐριβόας Ἐρμᾶς κάρυξ, 'Mercurius Deorum clamorosus præco.' Hunc infra in eodem Ono συνωνύμως ἄκυβοῶν poeta vocat. Quod observandum ob accentus varietatem. Nam alioqui dicendum videretur παροξυτόνωσ ἄκυβόας, ου, vel α, D. ut ἐριβόας, et τηλεβόας.

ἐριδιμαίνοντι, Dor. pro com. sed poet. ἐριδιμαίνουσι, τσι, ἴσσι, ἐρίζουσι, certant, contendunt. Theoc. Idyll. xii. 31. κοῦροι ἐριδιμαίνουσι φιλάματος ἄκρα φέρεσθαι, 'pueri contendunt osculi victoriam reportare.' ἐριδιμαίνειν autem, ut docet Eustathius, quum sumitur pro ἐρεθίζειν, καὶ εἰς ἐριν κινεῖν, dicitur παρὰ τὴν ἐριν, καὶ τὸ μαίνεσθαι, i. irritare, et ad iram incitare, ab ἐρις, quod contentionem, et iram ipsam significat, et a μαίνεσθαι, furere, insanire. Nam ira furor brevis est. Vel ab ἐριδαίνω, πλεονασμῷ τοῦ μ. ἐριδαίνειν vero, ab ἐρίδω, κατὰ παραγωγὴν, ἐρίδω a Dorico ἐρίσδω, sublato σ, quod a communi ἐρίζω, dissoluto ζ in σδ, formatum. Vel ab ἐρις, ἐριδος, ἢ, fit τὸ ἐριδαίνω, et inserto μ, ἐριδιμαίνω: ἐρις vero ab εἶρω, μ. ἐρῶ, τὸ συμπλέκω, quia contentio committit inter se eos, qui contendunt; vel ab ἐρω, ὅθεν τὸ ἐρέθω, ὅθεν τὸ ἐρεθίζω, irrito.

ἐριθηλῆς, εὐς, οὐς, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. λῶν θάλλων, valde virens, valde florens. Componitur autem ex particula ἐρι, quæ vim intendens in compositione habet, et verbo θάλλω, vireo, floreo, cujus præteritum medium est τέθηλα. Theoc. Idyll. xxv. 132. βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιήν, 'depacebant valde virentem herbam.' Illud vero βόσκοντ' est pro integro ἐβόσκοντο: sed metri caussa neglectum est syllabicum augmentum, et ο' ob sequentem vocalem est rejectum.

ἐριθος, ου, ἡ, poet. Eustath. ἐριθοι, ἐρι-

ουργοὶ γυναῖκες, παρὰ τὸ ἐριόν' καὶ ἐριθοί, οἱ ἀμητῆρες, παρὰ τὴν ξραν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἐριθος, παρὰ τὴν ἐρίδα, id est, 'ἐριθοι, mulieres lanariæ, sive lanificæ, quæ lanam tractant, dictæ ab ἐριον, lana. Item ἐριθοι messorum, ab ἐρα, terra. Alias ἐριθος, contentiosus, ab ἐρις, contentio.' Consule et vulgata Lexica Græcolatina. Theoc. Idyll. xv. 80. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἐριθοί; 'quænam hæc [opera] elaborarunt lanificæ mulieres?'

ἐρίσδειν, Dor. pro com. ἐρίζειν, dissoluto ζ in σδ, contendere, certare. Theoc. Idyll. i. 24. ἄσας ἐρίσδων, 'cecinisti certans.' Idyll. iv. 8. κάρτος ἐρίσδειν, 'robore certare.' 63. κακοκνώριστιν ἐρίσδει, 'cum [Panibus, sive Faunis] exilia crura habentibus certat.' Idyll. v. 30. τὸ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἐρίσδει, 'tu (ecce hircus hic) certa.' 67. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, 'nos enim certamus.' 136. οὐ θεμιτὸν Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν, 'nefas [est, o] Lacon, cum lusciniæ picas [cantu] certare.' Idyll. vi. 5. πρῶτος ἐρίσδειν, 'primus certabat;' vel, contendebat. Idyll. vii. 41. βάτραχος δὲ ποτ' ἀκριδὰς ὕστιν ἐρίσδω, 'sed quasi rana quædam cum cicadis contendit.'

ἐρίφος, ου, ἡ, capella, capra. In vulgatis Lexicis genere tantum masculæ reperitur pro hædo, capro, aut capra, et capella. Quare generis hæc varietas haud aspernanda. Theoc. Idyll. viii. 50. ὦ σμαλ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἐριφοί, 'o simæ huc venite ad aquam capellæ.'

ἐρίφος, Dorice pro communi ἐρίφος, accus. plur. 3. declinat. nomen parisylabicorum, a recto ἐριφος, ου, ὁ, hædus. Theoc. Idyll. i. 26. ἂ δὲ ἔχουσ' ἐρίφος. ἢ δὲ ἔχουσ' ἐρίφους, 'quæ duos habens hædos.' Ἐρμᾶν, ἄνωος, ὁ, poet. pro com. Ἐρμῆς, οὐ, ὁ, Mercurius. Dictum ad similitudinem τοῦ Ποσιδάων, ἄνωος. Bion Idyll. iii. 8. ὡς χέλυν Ἐρμᾶν, 'quomodo testudinem [invenit] Mercurius.'

ἐρξαι, poet. κατὰ στοιχείων μεταθεσιν ἐκ τοῦ ρέξαι, quod a ρέξω. Theoc. Idyll. xvi. 25. πολλοὺς δ' εὐ ἐρξαι παῶν, 'multosque de affinis beneficio afficere.'

ἐρπην, Dor. pro com. ἐρπειν, serpere, ire, abire. Theoc. Idyll. xv. 26. ἐρπην ὦρα κείη, 'abire tempus fuerit.' κείη autem poet. et Dor. pro κε εἶη, sive κεν εἶη, quod com. ἂν εἶη, vel εἶη ἂν diceretur. Sed vel κατὰ κράσιν τοῦ ε, καὶ τῆς διφθόγγου εἰ in εἰ, hoc formatum, vel ex particula κε τὸ ε sublatum, et τὸ κ cum sequenti verbo εἶη conjunctum, eodem spiritu, accentuque servato.

ἐρπω, commune. Hinc Latinum serpo, denso spiritu in s mutato, ut in ὄς, unde ὄς, sus. Hoc autem verbum proprie quidem dicitur de serpentibus, ac reptilibus,

γενικῶς vero, et καταχρηστικῶς de quibuslibet aliis animantibus dicitur, et simpliciter incedere, ire, vadere significat. Theoc. Idyll. i. 105. ἔρπε ποτ' Ἴδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν, 'vade ad Idam, vade ad Anchisen.'

ἔρπωμεν, Dor. pro com. ἔρπωμεν, eamvis. Theoc. Idyll. xv. 42.

ἔρρουν, Ionice et Dorice, pro communi ἔρρουν, ἐκ τοῦ ἔρρειν, κατὰ κράσιν τοῦ ε, καὶ τοῦ ο, εἰς ου, καὶ τροπῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ευ. Quod non solum Doriensibus, sed et Ionibus familiare, quemadmodum in nostro Græcolatino Ionico Lexico pluribus exemplis demonstramus. Theoc. Idyll. ii. 89. ἔρρουν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, 'fluebant autem ex capite omnes capilli.'

ἔρσω, ἔρσεις, ἔρσει, Æolica terminatio futuri prioris activi quintæ conjugationis verborum gravitonorum communiter in ἐρῶ, ἐρείς, ἐρεῖ desinentium. Ut θέρω, com. θερῶ, εἰς, εἰ, Æol. θέρσω, σεῖς, σεῖ. Sic φθείρω, φθερῶ, εἰς, εἰ, Æol. φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει. Eodem modo Theoc. Idyll. xiii. 63. χεῖλεα πέρσει, 'labra cruciabit,' pro περεί, a verbo τεῖρω deductum, dixit.

ἔρψ' ὦδε, verbum integrum est ἔρπε ὦδε, τουτέστι δεῦρο πορεύου, veni huc. Sed ob sequentem vocalem aspiratam, præcedens vocalis est rejecta, et π tenuis in aspiratam litteram φ mutata. Theoc. Idyll. v. 44.

ἔρχεο, Ion. et Dor. pro communi imperativo ἔρχου, i. vade, proficiscere, fit autem ou diphthongo in eo dissoluta. Theoc. Idyll. iv. 56. εἰς ὕρον ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε, 'in montem quum vadis, ne discalceatus vade Batte.'

ἐρψοῦμεν, Dor. pro com. ἐρψομεν, ibimus. Theoc. Idyll. xviii. 40. ἐς λειμῶνια φύλλα ἐρψοῦμεν, 'ad pratensia [id est, in pratis nascentia] folia ibimus.'

ἐρψῶ, Dor. pro com. fut. ἐρψω, ab ἔρπω, unde verso spiritu denso in litteram s, Latinum serpo formatur, ut ab ὕς, sus, ab ὕλη, sylva. Theoc. Idyll. v. 45. οὐχ ἐρψῶ τηνεῖ, 'non veniam illuc.'

ἐρῶεῖν, εἶν, poet. Eustath. ἐρῶη, ἡ ὄρμη, παρὰ τὸ βῶ, ὃ ἐστὶν ὄρμῶ, [ὕθεν] ἐρῶεῖν, τὸ ὄρμῶν, καὶ ἀναποδίξειν παρ' Ὀμήρω, ἀλλαχούτῃ δὲ ἐρῶεῖν, τὸ εἰς ἐρῶν κινεῖν, id est, ἐρῶη, impetus, a βῶ, quod significat ruo, vel cum impetu ferri, apud Homerum. Alias vero significat alium ad impetum faciendum impellere, transitive, quod vulgo dicitur, facere ruere aliquem, id est, efficere ut alius ruat, et cum impetu feratur aliquo. Magnum vero Etymologicum etymologiam hujus vocis, et significationem ita nobis aperit. ἐρῶν (inquirit) ἐπιθυμεῖν. πρῶτον ἐπὶ τῆς γῆς ἐρῶεθ. ἀφ' οὗ ἔρα ἡ γῆ, καὶ ἐρῶησαι, τὸ ἀπ' αὐτῆς ὑποχωρῆσαι. Quæ verba

nihil aliud significant quam τὸ ἀναποδίξειν, καὶ ἀναχωρεῖν, pedem referre, recedere; retro ferri. Sed apud Theoc. Idyll. xiii. 74. accipitur pro ἀποστρέφεισθαι, id est, aversari, et fastidire, vel pro καταλείπειν, i. derelinquere, deserere. Priore interpretationem habemus in Henr. Steph. codice, quum Latinus interpres hos Poeta versus, 'Ἡρακλέην δ' ἤρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν, οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάξυγον Ἀργῶ, sic vertit, 'Herculeum autem heroes per convicium appellabant desertorem navis, quoniam aversatus est Argo triginta habentem transtra.' Posteriore vero Crispini codex nobis suppeditat his verbis, 'Herculem vero heroes criminabantur ut desertore navis, quod deseruisset Argo habentem triginta remigum transtra.' Varias τοῦ ἐρῶεῖν significationes in vulgatis Lexicis Græcolatinis lector φιλομαθῆς legere non gravabitur. Apud Homerum Iliad. v. 484. accipitur pro rejicere, repellere, avertere. τῷ κε καὶ ἐσσωμένον περ ἐρῶησαιτ' ἀπὸ νηῶν, 'ita enim [eum] quantumvis alacrem, [ac impetuosum,] repelletis a navibus.' Idyll. xxii. 174. ἐρῶεῖν sumitur pro ἀπέχειν, abstinere, continere. χεῖρας ἐρῶησοῦσιν ἀπεχθόμενας ὑσμίνης, 'manus abstinere inimicas [a] pugna.'

ἐρῶη, ἦς, ἡ, poet. pro com. ἀνεσις, remissio, cessatio. Theoc. Idyll. xxii. 192. μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρῶη, 'pugnæ vero nulla remissio, [vel cessatio] fiebat.'

ἐρωτῆς, ἴδος, ἡ, nomen Theocriteum diminutivum, quasi dicas, amicucla, parva amica, scortillum. Theoc. Idyll. iv. 58. εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων τὸ γερόντιον ἢ ῥ' εἶ μύλλει τήναν τὰν κνάνοφρον ἐρωτῆδα, τὰς ποτ' ἐκνίσθη; sed fortasse scribendum τὰς ποτ' ἐκνίσθη, quod esset Δωρικώτερον: 'dic age mihi Corydon, ille senecio nunquid adhuc molit illud nigro supercilio præditum scortillum, quod olim deperibat?'

ἐρωτύλος, ου, ὁ, nomen Theocriteum quod in vulgatis quidem Græcolatinis Lexicis scriptum legitur, sed sine ullius scriptoris auctoritate: parvus amator, amatorculus. Theoc. Idyll. iii. 7. παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; 'procumbens vocas amatorculum?'

ἐρωτύλος, ου, ὁ, poet. pro com. ἐρωτικὸς, ου, ὁ, amator, ad amorem pertinens. Bion Idyll. iii. 10. ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἕιδεν ἐρωτύλα, 'sed ipse mihi canebat amatoria.' Et 13. ὕσσα δ' Ἔρωσ μ' ἐδίδασκειν ἐρωτύλα, 'quæcunque vero Cupido me docebat amatoria.'

ἐσθόμενοι, Quasi. Dor. pro com. ἐξόμενοι, sedentes. Theoc. Idyll. vi. 4. ἐσθόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιαῦτ' ἕιδον, 'sedentes æstatis meridie talia canebant.'

ἐσθόμεθα, Dor. pro com. ἐξόμεθα, disso-

luto ζ in σδ, sedeamus. Theoc. Idyll. i. 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πετελέαν ἐσδάμεθα, 'huc age, sub ulmum;' vel, 'sub ulmo sedeamus.'

ἐσιγάθη, Dor. pro com. ἐσιγήθη, 3. pers. singul. aor. 1. pass. a σιγάω, ᾧ, taceo, silentio prætereo. Theoc. Idyll. xvi. 54. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς, 'silentio quoque præteritus fuisset subulcus.'

ἐσορῆ, Dorice pro communi ἐσορᾷ, aspiciat, videt, intuetur. Hoc autem fit verso a communi in η. Quod non solum Ionibus, sed etiam Doriensibus familiare. τὸ δὲ ἰ subscribitur, ut et in altera diphthongo α. Theoc. Idyll. i. 87. ὦ πῶλος ὕκε' ἐσορῆ τὰς μηκάδας, οἶα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quomodo capræ ab hircis ineuntur.

ἐσορῆς, Dor. pro com. ἐσορᾶς, aspicias, intueris. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένας, οἶα γελῶντι, 'et tu quum vides virgines, ut rident.'

ἐσορῆτε, 2. pers. plur. indicat. præsent. temp. Dor. pro com. ἐσορᾶτε, videtis, aspiciatis. Versum autem est a longum ex contractione factum, in η. Theoc. Idyll. v. 3. οὐκ ἐσορῆτε, 'non videtis?'

ἐσορῶμες, Dor. pro com. ἐσορῶμεν, aspiciamus, videmus. Theoc. Idyll. xiii. 4. τὸ δ' αἴριον οὐκ ἐσορῶμες, 'diem vero crastinum non videmus.'

εσσι, Ionica, Æolica, Dorica, et poetica terminatio dativi pluralis nominum quintæ declinationis imparisyllabiorum, non contractorum tamen, quæ nominativum pluralem mascul. et fæm. in es communiter desinentem habent, neutrum vero in α, ut τιτᾶνες, addito ἰ post finale σ, fit τιτᾶνεσι, γυναικες, γυναικεσι, βήματα, verso a in ε, et addita syllaba σι, βημάτεσι. Tunc autem σσ geminatur, quum metri necessitas hoc flagitat. Sic et apud Theocritum Idyll. i. 52. αὐτὰρ ὄγ' ἀνθηρίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, 'at ille ex culmis pulcræ nectit locustis capiendis decipulam.' Hoc autem locum habet sequente consonante. Alioqui suavitatis gratia, ne gemina vocalis concurrat, ὦ post ἰ solet addi. Quod Iones non semper observant. Vide nostrum Ionicum Græcol. Lex. in ησι et οισι. Idyll. vi. 41. ἀμῶντεσσι, pro com. ἀμῶσι, metentibus, ab ἀμάω, ᾧ. Idyll. vii. 26. ἀρβυλιδέσσων ἀεΐδει. 29. ἀμητῆρεσσι. 105. πάντεσσι, pro πᾶσι, &c.

εσσι, vel εσσω. Alterum quidem sequente consonante, alterum vero sequente vocali. Ionica, Æolica, Dorica, et poetica terminatio dativi pluralis nominum tam adjectivorum, quam substantivorum contractorum, quæ communiter nom. plur. masc. et fæm. generis in es desinentem habent, quæ dat. assumpto ἰ faciunt in εσι,

et σ geminatur, si metri quantitas hoc flagitet. Neutra vero τὸ α in es prius vertunt, deinde rationem eandem formationis sequuntur. Ut, βασιλέες, βασιλέεσι, et βασιλέεσσι, sic, τείχεα, τείχεες, τειχέεσι, et τειχέεσσι. Theoc. Idyll. xv. 93. δωριέεσσι, pro com. δωριέεσι. Idyll. xvi. 11. γονάτεσσι, pro com. γονάεσι.

ἐσσί, Eustat. ἐσσί, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, ἐκ πλεονασμοῦ τὸ ἰ, καὶ οὐδέποτε ἐφέλκεται τὸ ν. Alii vero sic istud ἐσσί formant, a communi εἶς, i. es, quod per contractionem ἐκ τοῦ ζεἶς est factum, κατὰ στοιχείων μεταθεσῶν, fit ἐσί, metri vero causa σ geminato formatur ἐσσί, poet. pro com. εἶς, unde Lat. es, sublato ἰ. Theoc. Idyll. i. 85. ἀμήχανος ἐσσί, 'consilii inops es.' Idem eod. Idyll. 123. ἐσσί κατ' ὄρεα, 'es in montibus.' Idyll. v. 75. ὡς λάλος ἐσσί, 'amans convivorum es,' vel, 'mordax es.' Et 137. ἐσσί φιλεχθής, 'es odiosus.'

ἐσάσαν, 3. pers. plur. plusq. perf. per syncope formata ἐκ τοῦ ἐσάκεισαν, steterant, stabant, eminebant. Theoc. Idyll. xxii. 49. ἐσάσαν, ἦτε πέτροι, 'stabant, [eminebant] ceu scopuli.'

ἐσάσαντο, Dor. pro com. ἐστήσαντο. Theoc. Idyll. xviii. 3. πρόσθε νεογράφω θαλάμω χορὸν ἐσάσαντο, 'ante nuper pictum thalamum chorum instituerunt.'

ἐστάσατο, Dor. pro com. ἐστήσατο. Theoc. Idyll. vii. 150. κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐστάσατο Χείρων, 'cratera Herculi senex statuit Chiron.'

ἐστάσατο, Dor. pro com. ἐστήσατο, ἀνεγέλατο, statuit, constituit, excitavit. Theoc. Idyll. xvii. 99. πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐστάσατο κόμαις, 'pedibus in alienis tumultum excitavit villis;' vel, 'pedestribus copiis instructis in alienis villis bellicum tumultum excitavit.'

ἔστε, com. donec. Sed (ut docet Eustathius,) aspero spiritu scribendum, quia factum κατὰ συγκατῆν ἐκ τοῦ ἔδωστε temporis adverbio; vel Ionice, et Æolice tenui notatur. Quod et in communi lingua servatur, ut exemplis demonstratur in nostro Ion. Lex. in ἔστε, vide. Theoc. Idyll. i. 6. ἂ χιμάρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρηῖς, ἔστε κ' ἀμέλξης, 'capella. capellæ vero caro suavis [est,] donec [eam] mulseris,' i. donec nullum fætum tulerit. Nam q. d. tunc ipsa caro durior est, et insuavior.

ἐς τέλος, vide τέλος, tandem. Galli felicius hoc fere totidem syllabis patrio sermone sic exprimunt, 'à la par fin,' 'finalement,' Sic et Itali, 'al fine,' 'a la fine,' 'finalmente.' Theoc. Idyll. ii. 152. καὶ ἐς τέλος ἔφχετο φεύγων, 'et tandem abiit fugiens.'

ἐστήκαντι, Dor. pro com. ἐστήκασσι, stant. Theoc. Idyll. xv. 82. ὡς ἔτυμ'

ἔστηκαντι, 'quam vere stant [hæ picturæ!]' Quam veris similes videntur stare!

ἔστιχέτην, est tertia pers. dualis. aor. 2. act. α στείχω, μ. στείλω, ἀόρ. β. ἔστιχον, es, ε. Theoc. Idyll. xxv. 154.

ἐσφαίρωτο. Vide σφαιρώ, ω.

ἔσχαρέων, ἄνος, δ, poet. pro com. ἐσχάρα, as, ἦ, focus. Theoc. Idyll. xxiv. 48. οἴσετε πῦρ ὅτι θάσσον ἀπ' ἐσχαρέωνος ἐλόντες, 'afferte ignem quam celerrime e foco arreptum.' Quid hoc loco πῦρ significet, patet vs. 51. quum poeta dicit, οἱ δ' αἴψα προγένοντο λύχνοις ἕμα δαιμόνοισι, 'illi vero adfuerunt lucernis cum ardentibus.'

ἐτάκει, Dor. pro com. ἐτήκου, tabescebas, consumebaris. Est autem 2. pers. imperfect. pass. α τήκομαι. Theoc. Idyll. v. 12. καὶ τότ' ἐτάκει, 'et tunc tabescebas.'

Ἐτεόκλειοι Χάριτες, Theoc. Idyll. xvi. 104. et deinceps. Strabo lib. ix. 285. f. Schol. Græca in Pindari Olymp. Oden 14. Ἐτεοκλείους Χάριτας appellatas tradunt ab Eteoclo Cephisi filio, qui primus Gratiis sacrificium fecisse fertur. Vide Pindarum p. 124.

ἐτέρρηφι, poeticum adverbium, quod interdum pro nomine ἐτέρα videtur sumptum. Theoc. Idyll. xxv. 253. ἐγὼ δ' ἐτέρρηφι βέλεμα χειρὶ προσεχευθόμην, 'ego vero altera sagittas manu prætendebam.' Vel utrumque separatim accipiendum ita, ἐτέρρηφι, ab altera parte, quomodo? χειρὶ, manu. Idem tamen sensus. At prior sententia longe verisimilior. Nam in sequenti versu subjicitur, τῇ δ' ἐτέρρῃ, sub χειρὶ.

ἐτέτευκτο, poet. 3. pers. singul. plusq. perf. pass. sublato ε, pro com. ἐτέτευκτο. Quod a poetico τεύχω, facio, paro, reddo, i. efficio, μ. τεύξω, ἀόρ. β. ἔτυχον, π. τέτυχα, π. π. τέτευγμα, et sublato ε, τέτυγμα, ὑπερσυντ. ἐτετύμην, ἐτέτυξο, ἐτέτευκτο. Theoc. Idyll. xxv. 141. ἀρίζηλος δ' ἐτέτευκτο. ἀντὶ τοῦ, λίαν δῆλος, καὶ ἐπιφανῆς ἦν, ὑπῆρχεν, 'et valde conspicuus, [ac insignis] erat.'

ἐτρήπη, 3. pers. singul. imperf. Dorice formata, pro communi ἐτρήπα, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ἐτρήπαε. Vertitur a longum in η. Quod et Ionicum. Thema, τρήπαω, ω, perforo, terebro, penetror. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 42. αὐτὰς ἐτρήπη, 'ipsas terebrabat.'

ἐτυλίχθη, 3. pers. singul. aor. 1. pass. α τυλίσσω, μ. τυλίξω, aor. 1. act. ἐτύλιξα, π. τετύλιχα, π. π. τετύλιγμα, ξαι, κται, aor. 1. pass. ἐτυλίχθην, ἡς, η. Theoc. Idyll. xliii. 54. Vide τυλίσσει.

ἐτύπαν, Dor. pro communi 2 aor. pass. ἐτύπην, sauciatus sum. Theoc. Idyll. iv. 53. εἰς ταῦταν ἐτύπαν χασμεύμενος, 'in hanc inhians sauciatus sum.'

Lex. Doric.

ἐτώσια, poeticum adverbium, incassum, frustra, nequiquam. Theoc. Idyll. i. 38. Δηθὰ κυλοιδιώντες ἐτώσια μοχθίζοντι, 'Diu turgentibus oculis frustra laborant.' Est autem nomen neutrum adverbii loco poetice positum. Deducitur ab ἐτώσιος, quod (ut in magno Etymologico traditur) idem significat ac μάταιος, καὶ ἀνωφελής, inanis, inutilis, irritus, vanus. Formatur autem a nomine ἀήτης, ου, δ, i. ventus. Cujus genitivus pluralis est ἀητῶν, et κατὰ συστολήν ἀετῶν, hinc ἀετώσιος, et κατ' ἀφαίρεσιν ἐτώσιος. Vel (ut in eodem Etymol. docemur) ἐτώσιον est adverbium mediæ significationis, quod a verb. ἔω deducitur, id est, sum. Unde verbale regulare quidem, at inusitatum, ἐτός, δ ἀληθής, existens, verus. Cujus contrarium est ἄετος, addito α priuante, quod non existentem, nec verum, sed falsum significat: hujus pluralis est ἄετοι, gen. ἀέτων, hinc ἀετώσιος, et rejecto α ἐτώσιος; quod apud poetas passim occurrit, et pro inani, vano, falso, inutili, irritoque sumitur. ἐτώσιον βέλος, telum irritum, quod nullam hosti plagam infligit. Si priorem ἐτυμολογίαν sequaris, ἐτώσιον ἰσοδυναμῆσει τῷ ἀνεμῶλιος, εἴτε ἀνεμῶλιος, quod eadem ratione dicitur ac intelligetur. Sic etiam apud Latinos μεταφορικῶς id vocatur ventosum, quod in ventos fertur, dissipatur, ac irritum et sine ullo effectu est. Sic Virgil. Æneid. xi. 399. 23. 'ventosam linguam' appellat, quæ verba multa quidem, et inflata, tumidaque profert, sed sine ullo prorsus effectu. Sic idem eod. lib. 410. 11. 'ventosam gloriam' vocat τὴν κενοδοξίαν, inanem gloriam, quæ nullum suo domino fructum affert. Idyll. vii. 48. idem loquendi genus repetitur.

ευ, Dorice pro communi ου in verbis gravitonis communiter in ου desinentibus in secunda persona. Quod in imperfectis, et imperativis vocis passivæ, et in aoristis secundis, et imperativis vocis mediæ locum habet. Ut, ἐτύπτου communiter, i. verbé-rabaris, Dorice ἐτύπτει. Item τύπτου communiter, i. verberare, τύπτει, Dorice. Sic ἐτύπου, com. id est, verberatus fuisti, Dor. ἐτύπευ. Item τυποῦ, com. i. verberare, Dor. τυπεῦ. Theoc. Idyll. i. 86. Βούτας μὲν ἐλέγυε, pro Βούτης μὲν ἐλέγου, 'Bubulcus quidem dicebaris.' 112. μάχευ μοι, pro μάχου μοι, pugna mecum. Idyll. ii. 131. εἴλευ, pro εἴλου, eripuisti. Idyll. iii. 11. ἐκέλευ, pro ἐκέλου, jubebas, jussisti, α κέλομαι, τὸ κελεύω. Idyll. v. 12. ἐτάκει, pro ἐτήκου, tabescebas. 60. Βωκολιάσδευ, pro Βωκολιάζου. 117. κηγκλίζευ, pro ἐκηγκλίζου. 120. παρήσθευ, pro παρήσθου. Idyll. viii. 63. φείδευ, bis, pro φείδου. Idem Idyll. ix. 5. βωκολιάσδευ, pro βωκολιάζου. Idyll. xi. 42. ἀφίρευ, pro ἀφίκου, &c.

N

ευ, Dorice in verbis, et participiis verborum contractorum, quæ communiter ου habent post contractionem factam. Ut, ποιέουσι, ποιούσι, et ποιέουσα, ποιούσα, communiter, Dorice vero, versa diphthongo ου in ευ, fit ποιέουσι, et ποιέουσα. Theoc. Idyll. i. 85. Ζατεῦσ' ἃ δῦσερός τις ἄγαν, καὶ ἀμῆχανος ἔσσι, pro ζητούσα, 'quærens: ah nimium infelix quidam [vir] in amore, et consilii inops es.' Idem eodem Idyll. 87. βατεῦνται, pro βατοῦνται, ineuntur. 107. βομβεῦντι, pro βομβοῦσι, susurrant. Idyll. ii. 37. ὠμάρτευν, pro ὠμάρτουν, sequerbar. 89. ἔρβειν, pro ἔρβουν, a βέω, inebant. 109. φανεῦντα, pro φανοῦντα, clamantes. Quod participium ad sequens τέκνα refertur. Vide versum. 125. καλεῦμαι, pro καλοῦμαι, vocor. Idyll. iii. 13. βομβεῦσα, pro βομβοῦσα, susurrans. 32. ποιολογεῦσαι, pro ποιολογοῦσα, 'spicas legens.' Idyll. iv. 12. ποθεῦντι, pro ποθοῦσι, cupiunt, desiderant. Idyll. v. 34. λαλεῦντι, pro λαλοῦσι. 48. λαλαγεῦντι, pro λαλαγοῦσι. 56. ἀνθεῦσαν, pro ἀνθοῦσαν, &c.

ευ Dorice et Æol. in futuro priore medio, quod communiter ο, Dorice vero ου in media syllaba habet. Ut, τύψομαι, com. τυψοῖμαι Dor. Hinc vero τὸ τυψέμαι Dor. et Æol. versa ου in ευ. Theoc. Idyll. ii. 8. Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτῃο παλαίστραν βασεῖμαι pro βασοῦμαι, et βασοῦμαι pro βήσομαι positum. Idyll. iii. 25. ἀλεῦμαι, pro ἀλοῦμαι, ab ἄλλομαι. 38. ἄσειμαι, pro ἄσομαι, ab ἄσω. 53. κεισεῦμαι, pro κεισοῦμαι, hoc vero pro κείσομαι, a κείμαι. Idyll. iv. 39. λασεῦμεσθα, pro quo alias λασοῦμεσθα, com. λησόμεθα. Idyll. v. 144. ἀλεῦμαι, pro ἀλοῦμαι. Idyll. vii. 95. ἀρξεῦμαι, pro ἀρξοῦμαι, hocque pro ἄρξομαι, ab ἀρχομαι, incipio. Idyll. viii. 13. θησεῦμεσθα, pro θησόμεθα. Idyll. xviii. 40. δρεψέμεναι, pro quo alias Dor. δρεψοῦμεναι, pro com. δρεψόμεναι, a δρέψομαι com. quod Dor. δρεψοῦμαι, et rursus Doric. et Æol. δρεψέμαι.

ευ Dorice κατὰ κράσιν ex eo formatum. Primum enim communiter εο in ου, deinde ου in ευ Ionice, Dorice, et Æolicæ mutatur. Consule nostrum Ionicum Græcolatinum Lexicum in ευ pro εο. Theoc. Idyll. ii. 70. Καί μ' ἃ Θεοχαρίλα, pro Καί μ' ἡ Θεοχαρίλα. Idyll. xiv. 13. Κλεῦνικος, pro Κλεῖνικος. Idyll. xxviii. 13. Θεογενίδος, pro Θεογενίδος, τῆς. 22. Θεογενίς, pro Θεογενίς, ἡ.

ευ Dorice κατὰ κράσιν ex eo formatum in participio ἐὼν, ἐόντος, ἐούσα, ἐούσης, ἐὼν, ἐόντος, pro communi ὄν, ὄντος, οὔσα, οὔσης, ὄν, ὄντος. Illud enim Ionice, et poetice assumto e profertur. Theoc. Idyll. ii. 3. ὡς τὸν ἐμολ βαρὸν ἐόντα φίλον καταθύσομαι ἔνδρα. Hic τὸ ἐόντα Doric. dictum κατὰ

κράσιν, pro com. ὄντα. 76. ἤδη δ' εἶσα μέσον κατ' ἀμαξιδόν, 'jam autem existens in media via militari;' vel, in media orbita.

ευ Dorice pro communi ου in genitivo singulari pronominum. Ut, communiter ἐμοῦ, σοῦ, οὐ, Dorice, ἐμεῦ, σεῦ, εἶ. Quod fit ου diphthongo in ευ alterum diphthongum mutata. Theoc. Idyll. ii. 69. Φράξεό μιν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα Σελάνα. Hic τὸ μιν, pro μιν, hocque pro ἐμοῦ positum. Sic et 87. et passim. Idyll. v. 19. Οὐ τευ, pro οὐ σευ, τουτέστι σοῦ, τῷ.

εὐαγγέειν, εἶν, poeticum, atque Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Idem autem valet ac εὐαγγῆ εἶναι, καὶ εὐαγγέως, εἶτε εὐαγγῶς, καὶ ἀγίως ζῆν, id est, sanctum esse, sancte, pique vivere; sincerum, purum, integrumque esse, et sincere, pure, integreque vivere. Theoc. Idyll. xxvi. 30. Αὐτὸς δ' εὐαγγέοιμι, καὶ εὐαγγέεσσιν ἄδοιμι, 'Ipse vero sancte vivam, [vel, sancte agam,] et sancte viventibus [aut, sancte agentibus] placeam.' Quis autem dicatur εὐαγγῆς, et quot modis hoc nomen accipiatur, in Græcolat. Lexicis aperte, fuseque demonstratur.

εὐαλάκατος, ω, ὁ καὶ ἄ, Dor. pro com. poet. εὐηλάκατος, ου, ὁ καὶ ἡ. Neutrum in vulgatis Lexicis reperitur. Qui, quæve bonam, vel pulcram colum habet. Vide ἀλακάτα. Theoc. Idyll. xviii. 22. ὡς εὐαλάκατος Θεογενίς ἐν δαμότῃσιν πῆλῃ, 'ut pulcrum colum habens Theogenis inter [suas] populares sit.'

εὐάνεμος; ω, ὁ καὶ ἄ, poet. et Dor. pro poet. com. εὐήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ. Compositum autem ex adverbio εἶ, et nomine ἄνεμος, ου, ὁ. Quod in compositione mutat a in η, Dorice vero τὸ η in a longum vertitur. In vulgatis Græcolatinis Lexicis hæc tantum traduntur incerto auctore: εὐάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, perflatis, sed ipsa vocabuli vis non satis bene declaratur: εὐάνεμος enim Dor. sive εὐήνεμος communiter dicitur et de loco, et de aere, et de navigationis cursu, qui bonum, gratum, et secundum ventum habet: γενικῶς pro secundo, prosperoque sumitur. Ut apud Theoc. Idyll. xxviii. 5. Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διὸς, pro ἐκέῃσε γὰρ πλόον εὐήνεμον αἰτούμεθα παρὰ Διὸς, 'Illuc enim navigationem prosperam petimus a Jove.'

εὐβωτος, ὁ καὶ ἡ, communc, sed poet., bene pastus, saginatus, pinguis. Theoc. Idyll. v. 24. τὸν εὐβωτον ἀμυδν, 'saginatum agnum.'

εὐγε. Latinum euge hinc deductum: laudantis, exultantis, assentientis, et congratulantis adverbium. Interdum etiam est insultantis vox. Theoc. Idyll. iv. 62. Εὐγ'

ὦ, "νθρωπε φιλοῖφα, 'Euge o homo salax,' vel lascive.

εὐάερος, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. nomen quod in vulgatis Lexicis non legitur: bene, decenter, decore velatus. Componitur ex adverbio qualitatis εἶ, et nomine εἰάνος, οὐ, ὅ, de quo sic Eustathius, εἰάνος, ἐνδύμα γυναικείον. Idem, εἰάνος πέπλος ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ ἔω, ὅ ἐστιν ἐνδύομαι, λέγεται, ἢ ἢ εἰάνος πέπλος ὁ καλὸς ἐνδύσασθαι. καὶ κατὰ μόνος ὁ εἰάνος τὸν πέπλον δηλοῖ, οὗ ἐστιν ἐπίθετον. Idem, εἰάνος ἀμβρόσιος, ἢ γονυ πέπλος ἀμβρόσιος. καὶ εἰάνος ἐλέγοντο οἱ πέπλοι, οὓς μόναι αἱ γυναῖκες ἐπερονῶντο. εἰάνος δὲ κασιτέρας, ὁ εὐδαίχρυτος, ὁ εὐρυντος, καὶ ῥαδίως χυτός, οἰονεὶ ῥεάνος. Moschus Idyll. iv. 75. Ἰστω γὰρ κούρη τε, καὶ εὐάερος Δημήτηρ, 'sciat enim [hoc] puella, [vel, filia Cereris Proserpina,] et decenter velata Ceres.' Vide Κόρη.

εὐεργός, οὐ, ὁ, poet. pro com. εὐ εἰργασμένος, bene factus, bene cultus. Theoc. Idyll. x. 43. λαῖον εὐεργόν vocat (ut interpretes Latini verterunt) segetem bene cultam. Aliter alias accipitur hoc vocabulum, ut in vulgatis Lexicis docetur.

εὐγενής, εὐός, οὐός, ὁ καὶ ἦ, poeticum, pro communi εὐγενής, τὸ δὲ ἡ μέτρον χάριν πλεονάζει, bene natus, nobilis, generosus. Theoc. Idyll. xxvii. 42. ἐξ εὐγενέων, 'ex bene natis [es ortus].'

εὐθυμῆν, poet. εὐθυμίαν ἐμποικῆν, ἢ προσφέρειν, εὐφραίνειν, lætitiā excitare in alicujus animo; vel, lætitiā alicui afferre, lætitiā afficere. Theoc. Idyll. xv. 143. εὐθυμήσαις, '[nobis] lætitiā afferas.' Quod autem τὸ εὐθυμῆν jam ita sit accipiendum, patet ex præcedentibus poetæ verbis, ἴλαθι νῦν φίλ' Ἀδωνί, 'propitius esto nunc dilecte Adoni.' Alias εὐθυμῆν significat alacri, læto, securoque animo esse. Tunc non active: sed neutraliter accipitur.

εὐκέατος, οὐ, ὁ καὶ ἦ, poet. pro com. εὐκέατος, ἢ γονυ εὐσχιστος, sectu facilis, qui facile scindi, findi, secarique potest. Eustathius εὐκέαστα ξύλα, τὰ εὐκλαστα, παρὰ [τὸ εὐ, τὸ ῥαδίως, καὶ] τὸ κεῖσθαι, τὸ σχίσθαι. Vide Κεῖσθαι. Sed metri caussa τὸ σ sublatum. Theoc. Idyll. xxv. 248. ἐρινεοῦ εὐκέατοιο, 'caprifici sectu facilis,' vel, 'caprifici sectilis.'

εὐμάκης, εὐός, οὐός, ὁ καὶ ἦ, Doric. pro com. εὐμήκης, longus, procerus. Theoc. Idyll. xiv. 25. Εὐμάκης, χ' ἀπαλός, 'procerus, et tener.'

εὐμαλός, ω, ὁ καὶ ἄ, Dor. pro com. εὐμηλος, ου, ὁ καὶ ἦ, pecorosus, pecore abundans, bonas habens oves, et alias pecudes. Theoc. Idyll. xxii. 157. Ἀρκαδία εὐμαλός, 'Arcadia pecorosa,' vel, pecoris abundans. Quamvis enim μῆλα proprie dicantur

ovæ, συνεκοχικῶς tamen ab una pecudum specie, quodvis pecoris genus apud poetas passim significatur.

εὐμαρέως, poet. pro com. εὐχερῶς, eadem est utriusque nominis ἔτυμολογία: nam μάρη, ἦς, ἦ, et χεῖρ, χειρὸς, ἦ, idem, manus; unde compositum nomen ὁ καὶ ἦ εὐμαρῆς, καὶ εὐχερῆς, manu facile tractabilis, qui manu facile tractari potest, facilis: hinc istud adverbium εὐμαρέως, unde κατὰ κράσιν εὐμαρῶς, facile. Theoc. Idyll. xxix. 23. ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται, 'qui [Amor] virorum mentes facile domat.'

εὐμαρῆς, καὶ τὸ εὐμαρῆς, εὐός, οὐός, poet. pro com. εὐχερῆς, καὶ τὸ ἐς, compositionis eadem est ratio; μάρη namque, et χεῖρ, idem significat, manum scilicet; sic autem proprie vocatur ille, qui facile manu aliquid facere potest; sic etiam res, quæ manu facile tractari potest: εὐ enim in compositione potissimum, facilitatem rei, de qua verba fiunt, indicat: alias accipitur γενικῶς pro facili, et prompto. Theoc. Idyll. xxii. 161. Τάων εὐμαρῆς ὕμιν ὀπιεῖν, ἄς κ' ἐθέλητε, 'Harum [puellarum] facilo vobis [est] uxores ducere, quasquæ volueritis.'

εὐμενέειν, εἶν, poet. benevolum, benignum, propitium esse. Deducitur ab εὐμενῆς, de quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xvii. 62. ἢ δὲ οἱ εὐμενέουσα παρίστατο, 'illa vero ipsi benevola adfuit.'

εὐνάτειρα, as, ἄ, Dor. pro com. εὐνήτειρα, as, ἦ, conjux, quæ cum aliquo cubat. Deducitur ab εὐνή, ἦς, ἦ, Dor. εὐνά, ἄς, ἄ, cubile: hinc εὐνάω, νῶ, et εὐνάω. De quibus vulgata Lex. In Syringe, 2. οὐδενὸς εὐνάτειρα, 'nemini conjux.' Sic autem jam vocatur Penelope uxor Ulyssis, qui cum in Cyclopiis antro captus teneretur, et de nomine interrogatus fuisset, ut periculum imminens vitaret, se Neminem vocari dixit. Nemo autem Græce Οὐπίς, et Οὐδέϊς appellatur.

Εὐνίκα, as, ἄ, Dor. pro com. Εὐνίκη, ἦς, ἦ, nomen nymphæ cujusdam apud Theoc. Idyll. xiii. 44. Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροῦνταις, Εὐνίκα, καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὀρώσασα Νυχέια, 'Nymphæ pervigiles, formidabiles Dææ rusticis, Eunice, et Malis, et ver spectans [i. vernantem aspectum habens] Nycheia.' De hac Nympha nihil ab aliis scriptum legi, quod recorder.

Εὐνίκα, as, ἄ, Dor. pro com. Εὐνίκη, ἦς, ἦ, proprium puellæ nomen. Theoc. Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ' ἐγγέλαξε, 'Eunice me derisit.'

εὐντα, Dorice κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ εὐ εἶν factam. Formatur autem ab Ionico et poetico participio εὐντα, pro communi ὕντα, ab εἶμι, ε præfixo τῷ ο. Theoc. Idyll.

ii. 3. ὡς τὸν ξοῖο βαρὺν εὐντα φίλον κατα-
θύσσομαι ἄνδρα, 'ut meum amatorem, qui
me male habet, magico carmine attraham :'
ita Lat. interpres. Alter vero sic, 'ut
amatorem meum, qui me excurcit, car-
mine magico persequar.' Sed hoc verba
sonant, 'Ut illum virum, qui mihi gravis
est amicus, incantem, vel magicis carmini-
bus flectam, ac ad me traham.'

εὐτεκνία, ης, ἡ, Ion. pro com. poet. εὐ-
τεκνία, ας, ἡ, liberorum facunditas aut
probitas, bona, vel felix soboles. Theoc.
Idyll. xviii. 51. Λατῶ μὲν δόλη, Λατῶ κου-
ροτρόφος ἔμμιν εὐτεκνίην, 'Latona quidem
det, Latona iuventutis alitrix, [alma Lato-
na] vobis bonam sobolem.'

εὐντι, Dorica terminatio verborum pri-
mæ conjugationis contractorum communiter
in οὔσι post contractionem ex εον in ου
factam desinentium. Ut, ποιέουσι, ποιῶ-
σι, ποιεύντι. Sic βομβέουσι, βομβοῦσι, βομ-
βεύντι. Theoc. Idyll. i. 107. ὧδε καλὸν
βομβεύντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι, 'hic
suave susurrant ad alvearia apes.' Idyll.
iv. 12. Ταῖ δαμάλα δ' αὐτὸν μυκάμεναι ὧδε
ποθεύντι, pro ποθοῦσι, 'Bucula vero ip-
sum mugientes hic desiderant.' Idyll. v.
34. ἄκριδες ὧδε λαλεύντι, pro λαλοῦσι, 'lo-
custe hic loquuntur.' 80. φιλεύντι, pro
φιλοῦσι, amant. Idyll. vii. 32. δαῖτα τε-
λεύντι, 'convivium faciunt,' vel parant.
Idyll. viii. 16. ἀριθμεύντι, pro ἀριθμοῦσι,
numerant. Idyll. xv. 82. ἐκδινεύντι, pro
ἐκδινοῦσι, 'movent [se],' vel, moventur.
88. ἐκκναίσεύντι, pro ἐκκναίσοῦσι, vide suo
loco. Idyll. xvii. 94. ἀσφαραγεύντι, pro
ἀσφαραγοῦσι, &c.

εὐντι, Dorica, et Æolica terminatio ter-
tiæ personæ pluralis activi futuri primæ
conjugationis verborum contractorum, com-
muniter in οὔσι desinentium. Sic autem
hanc Dorienses, et Æoles formant: a com-
muni ποιήσουσι primum quidem, idque
frequentius, deducunt suam terminationem
ποιήσουτι, quemadmodum et in participii
dativo singulari, masc. et neutri generis,
ejusdem temporis; deinde vero, hinc alte-
ram terminationem προπερισπωμένην in
οὔντι deducunt, hinc vero, versa diph-
thongo ου in ευ, faciunt εύντι. Series igitur
formationum hæc est, ποιήσουσι, ποιή-
σουτι, ποιησοῦντι, ποιησεύντι: sic λαλή-
σουσι, λαλήσουτι, λαλησοῦντι, λαλησεύντι:
sic etiam στορέσουσι, στορέσουτι, στορε-
σοῦντι, στορεσεύντι. Theoc. Idyll. vii. 57.
χ' ἄλκυνες στορεσεύντι τὰ κύματα, 'et
Halcyones sternerunt undas.' Sic 71. ἀλλη-
σεύντι, pro ἀλλήσουσι, tibia ludent, vel
tibia canent. Hoc autem ab ἀλλῶς, tibia,
unde verbum ἀλλέω, ὦ, tibia ludo, vel
cano.

εὐδομος, ου, δ, poet. Ion. et Dor. pro

com. εὐδομος, ου, δ, odoratus, odorifer,
suavem odorem spirans. Theoc. Idyll.
xvii. 29. Νέκταρος εὐδομιο, 'nectare odo-
rifero [satiatus].'

εὐπαγής, εὐς, οὐς, δ καὶ ἡ, poet. δ εἰδ
πεπηγμένος, παρὰ τὸ εἶδη πηγνύναι, bene
compactus. Theoc. Idyll. xxv. 208. Βάκ-
τρον εὐπαγές, 'clavam bene compactam
[i. solidam].' Hinc verso a in η, δ καὶ ἡ
εὐπηγής, idem, passim apud poetas.

εὐπακτος, ω, et οιο, Dorice, pro commu-
ni εὐπηκτος, ου, δ καὶ ἡ, bene compactus.
παρὰ τὸ εἶδη πηγνύω, πήγνυμι, μ. πήξω, ab
inuitato πήσσω, vel πήγω, aor. act. ἔπα-
γον, unde priscum verbum Latinum pago,
pagis, pepigi, pactum, id est, paciscor, de
quo Quintil. lib. i. cap. 6. 64. Theoc.
Idyll. i. 128. καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο με-
λίπρουν, 'et hanc fer bene compacta dulce
sonantem [ex cera fistulam].'

εὐπένθερος, ου, δ, poet. et Theocriteum
vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non
extat: qui bonum, generosum, nobilem so-
cerum habet. Theoc. Idyll. xviii. 49.
χαίροις εὐπένθερε γαμβρῆ, 'salve nobilem
socerum habens sponse [i. salve nobilissi-
mi soceri gener].'

εὐρῆν, Dor. pro com. εὐρέην, invenisse,
invenire. Theoc. Idyll. xi. 4. εὐρῆν δ' οὐ
ῥάδιον ἔστιν, 'invenire tamen non facile
est.'

εὐρομες, Dor. pro com. εὐρομεν, inveni-
mus. Theoc. Idyll. vii. 12. Κυδωνικὸν εὐ-
ρομες ἄνδρα, 'Cydonicum invenimus vi-
rum.'

εὐρύνοντι, Dor. pro com. εὐρύνουσι, di-
latant, ab εὐρύνω. Theoc. Idyll. xiii. 31.
Ἀβλακας εὐρύνοντι βόες, 'Sulcos dilatant
boves.'

εὐρώς, εὐρώτως, δ, com. caries, putredo,
situs, qui Italice 'mufa,' Gall. 'moisis-
sure' vocatur; humiditas, humor terrenus
putrefactus. Theoc. Idyll. iv. 28. χ' ἄ
σύριγγε εὐρώτι παλύνεται, ἔν ποτ' ἐπάξω,
'et fistula situ fœdatur, quam quondam
compegisti.' In vulgatis Græcolatinis
Lexicis in hujus vocabuli explicatione
præter superiores, hæc adduntur: Et pro
hominis genitali ponitur in Epigrammate.
Τὸν δ' ὑπεροιδαινόντα κατέσχε πεπταμένη
χείρ, Οὐχ ὕλον εὐρώτων, ἀλλ' ὄσον ἠδύνα-
το. Declinatur autem εὐρώτως; sed hæc
ad εὐρώς, ὄτως, non pertinent: at ponenda
sunt in nomine εὐρώτως, ου. Quod mo-
neo, ne per imprudentiam Lector imperi-
tus falsa pro veris sumat, et fœde peccans
se ridiculum aliis præbeat.

εὐς, Ion. Æol. et Dorica terminatio ge-
nitivi singularis primæ declinat. nominum
contractorum communiter in ους desinen-
tium, κατὰ συναίρεσιν ex εο in ου factam
Attice, quod et in communi lingua locum

obtinet. Hæc vero *ov* postea Ion. *Æol.* et Dor. in *eu* mutatur. Theoc. Idyll. v. 105. ἔργον Πραξιτέλους, pro Πραξιτέλους, a recto Πραξιτέλης. 134. Εὐμήδους, pro Εὐμήδους. Idyll. vii. 20. χείλους, pro χείλους. 46. ὄρευσ, pro ὄρους. Idyll. ix. 12. θέρευσ, pro θέρους.

εὐσκοπος, *ou, ô*, poeticum, pro com. εὐσκοπος. Sed est διάλυσις τῆς εἰ διφθόγγου. Proprie sic appellatur ὁ εὖ, καὶ καλῶς τοῦ σκοποῦ τυγχάνων, qui scopum perite assequitur. Quem poeta Idyll. xxv. 105. ἐπίσκοπον δίστων vocat. μεταφορικῶς vero accipitur pro eo, qui πάντα εὖ, καὶ καλῶς σκοπεῖ, καὶ ἐξετάζει, id est, qui res omnes bene, et accurate spectat, ac examinat. Qui circumspicit omnia, quæ videntur periculi aliquid habere, quique sibi cavet. Cautus, providus, prudens. Theoc. Idyll. xxv. 143. ἐπύρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ, ‘irruit in cautum Herculem.’

εὐσα, *as, â*, Dor. et *Æol.* κατὰ κράσιν τοῦ *ε*, καὶ τοῦ *o*, εἰς *ou* κοινῶς, καὶ κατὰ τροπὴν τῆς *ou* συλλαβῆς εἰς *eu*, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ εὐσα, *ης, ῆ*, pro com. οὐσα, *ης, ῆ*, existens, quæ est. Theoc. Idyll. xxviii. 16. ἄμετέρας εὐσαν ἀπὸ χθονὸς, ‘nostra existentem ex terra.’

εὐσσοσ, *ou, ô*, poet. nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non extat; *q. d.* bene salvus, incolumis. Theoc. Idyll. xxiv. 8. εὐσσα τέκνα, ‘incolumes filii.’

εὐσφύρω, Dor. genit. singul. pro com. εὐσφύρου, ὁ καὶ ἡ εὐσφυρος, καὶ διαλύσει εὐσφυρος, *ou*, epithetum tam mulieris, quam viri, qui, quæve pulchros talos, aut pedes habet, formosos, *a*. Nam συνεκδοχικῶς a parte, totum intelligitur. Theoc. Idyll. xxviii. 13. Θεογενίδος γ’ ἔνεκ’ εὐσφύρω, ‘propter Theogenidem pulcris talis insignem.’

εὐτμητος, *ou, ô* καὶ ἡ, poet. ἐκ τοῦ εὐτμητος formatum, διαλύσει τῆς *eu* διφθόγγου εἰς *eu*, bene secus, bene paratus, egregie incisus; com. εὖ, καὶ καλῶς τετμημένος, παρὰ τὸ εὖ τέμνειν. Vulgata Lexica vocabulum hoc nullis laudati scriptoris exemplis illustratum habent. Theoc. Idyll. xxv. 102. εὐτμήτοισιν ἱμάσι, ‘egregie incisus loris.’

εὐτυκος, *ou, ô* καὶ ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non invenitur. Formatum autem metri causa ex altero nomine poetis familiarissimo, ὁ καὶ ἡ εὐτυκος, sublato *τ*, bene factus, bene paratus. Theoc. Idyll. xxiv. 86. ἀλλὰ γύναι πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκον ἔστω, ‘at Domina ignis tibi sub cinere bene paratus sit.’ Εὐτυκος vero παρὰ τὸ εὖ τεύχειν, ἡγῶρον ποιεῖν.

εὐφάμως, Dor. pro com. εὐφήμως, bona verba dicendo, bene precando, religiose,

Theoc. Idyll. xxvi. 8. Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν, ‘bene precando deposuerunt in aris structis ex recens decerpitis frondibus. Vide vs. 3. Consule et vulgata Lexica in εὐφημέω, *ô*, et in εὐφημος.

ἐφα, Dor. pro com. ἐφη, dixit. Theoc. Idyll. vii. 43.

ἐφαβικὸς, *â, ðν*, Dor. pro com. ἐφήβικὸς, ἡ, *ðν*, puerilis, &c. Theoc. Idyll. xxiii. 56. Εἴματα πάντ’ ἐμίανεν ἐφαβικὰ, ‘Vestes omnes fœdavit pueriles.’

ἐφαβος, *ω, ô*, Dor. pro com. ἐφηβος, *ou, ô*, adolescens. Theoc. Idyll. xxiii. 1. ἀνὴρ τις πολλόφιλτρος, ἀπνηδὸς ἤρατ’ ἐφάβου, ‘vir quidam amori valde deditus crudelem amabat adolescentem.’ 60. καὶδν ἔκτεινεν ἐφάβον, ‘improbum occidit adolescentem.’

ἐφάμαν, Dorice, pro com. ἐφάμην, *aur. 2. med. 1. pers. singul. dixi, a φημι*. Theoc. Idyll. ii. 102. Idem Idyll. vii. 42. et 91.

ἐφαν, Dor. pro com. ἐφην, dixi. Theoc. Idyll. ii. 130. Νῦν δὲ χάριν μὲν ἐφαν τῇ Κύπριδι πρῶτον ὑφείλειν, ‘Nunc autem gratiam quidem dixi [me] Veneri primum debere.’

ἐφαρμόσδειν, Dorice pro communi ἐφαρμόζειν, adaptare, concinnare. Theoc. Idyll. i. 53. Σχοινῶν ἐφαρμόσδων, ‘Junco concinnans.’

ἐφθαξα, Dor. pro com. ἐφθασα, *a φθάω, μ. φθάσω, com. Dor. φθασῶ, et φθαξῶ, εἰς, εἰ, ἀόρ. a. com. ἐφθασα, et Dor. ἐφθαξα, anteverti. τὸ δὲ φθάσω ab inusitato φθάω, ὦ, deductum. Theoc. Idyll. ii. 115. Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα Φιλῖνον, ‘Nuper venustum currens anteverti Philinum.’*

ἐφίλαθεν, Dor. pro Bæotico, sed magis communi, ἐφίληθεν, hoc vero pro communi ἐφιλῆθησαν. Est autem tertia persona pluralis, *aur. 1. pass. quæ sic formatur, a prima persona singul. aur. 1. vel 2. pass. in ην communiter desinente, κατὰ συστολήν τοῦ η, sit εν, et accentus, qui erat in penultima, quam prius longa sequebatur, propter factam συστολήν, in præcedentem syllabam retrahitur. Ut, ἐτύφθην, ἔτυφθεν, ἐτύπην, ἔτυπεν, ἐποίηθη, ἐποίηθεν, ἐδονήθη, ἐδόνθη. Sic ἐφιλῆθην commun. et ἐφίλαθη Dor. at ἐφίλαθεν Æolice, vel Bæotice, ut alii malunt. Sunt etiam qui putent hanc Bæot. vel Æolicam terminationem a prima plur. in ημεν desinente, κατὰ συγκοπὴν esse formatam, ut ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, ἐτύπημεν, ἔτυπεν. Quæ formatio satis est probabilis. Theoc. Idyll. vii. 60. ταί τε μάλιστα ὄρνιθων ἐφίλαθεν, ‘quæque maxime avium [omnium, i. inter omnes aves] diliguntur.’*

ἐφίλασα, Dor. pro com. ἐφίλησα, *a φι-*

λέω, ᾧ, suavior, osculor, basio. Theoc. Idyll. ii. 126. Εἶδον δ' εἶπε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεύ ἐφίλασα, 'Dornissem autem si tantum formosum tui [i. tuum] os suavia-tus fuisset.'

ἐφίλασαν, Dor. pro com. ἐφίλησαν. Theoc. Idyll. xii. 15.

ἐφίλασας, Dor. pro com. ἐφίλησας, amasti, dilexisti. Theoc. Idyll. xv. 100.

ἐφίλασε, Dor. pro com. ἐφίλησεν, amavit; alias, osculata est. Theoc. Idyll. v. 132. 135. ἐφίλασεν. Idyll. vi. 42. Idyll. xii. 15. ἀντεφίλασ' ὁ φιλαεῖς, pro ἀντεφίλησεν ὁ φιληθεῖς. Idyll. xvii. 39. ἐην ἐφίλασεν ἄκοιτιν. ἦ μὰν ἀντεφίλειτο πολὺ πλέον. 70. ἐφίλασεν Ἀπόλλων. Idyll. xx. 31. ἐφίλασεν. et 42.

ἐφίμερος, ου, ὁ καὶ ἦ, poeticum, pro quo συνωνύμως dicitur ποθεινός, ἦ, δν, desiderabilis, optabilis, amabilis, jucundus, gratus. Componitur autem ex præpositione ἐπι, et nomine substantivo, eoque poetico, ἦμερος, ου, ὁ, desiderium. Quamobrem ἐφίμερον id proprie vocatur, ad cuius desiderium rapimur; vel, id, in cuius desiderio sumus propensi; vel, id, in cuius desiderio tenemur, aut quod nos in suum amorem atque desiderium allicit ac trahit. Theoc. Idyll. i. 62. Αἴκεν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ἕμνον ἀείσης, 'si mihi tu amice illud amabile [vel desiderabile] carmen cecineris.' At apud Aristotelem lib. i. τῆς Πητορικῆς nomen ἐφίμερον vitiose scriptum videtur. Ibi carmen afferitur, quod legitur in Homeri Iliade, lib. Ψ. 868. ex Stephani typis, ᾧς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐφίμερον ᾤρεσ γόοιο. Sed scribendum potius duabus vocibus separatis, ἐφ' ἦμερον. Est enim τμήσις, pro ἐπᾶρεσ τοῖσι πᾶσιν ἦμερον, id est, 'sic dixit. Illis vero omnibus iniecit desiderium luctus;' vel, 'sic dixit. In illis vero omnibus excitavit desiderium luctus.' Legitur et eodem sensu in quibusdam codicibus, ἐφ' ἦμερον ᾤρεσ γόοιο. Idem Theoc. Idyll. viii. 82. ἄδῃ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος ᾧ Δάφνι φωνά, 'dulce vehementer os [est] tibi, et desiderabilis, o Daphni, vox.'

ἐφιάσδει, Dor. pro communi ἐφίξει, insidet, incubat. Theoc. Idyll. v. 97.

ἐφοίτη, veniebat. Est tertia persona singularis imperfecti a φοιτάω, ᾧ. De quo suo loco, communiter ἐφοίταε, α, et Dorice ἐφοίτη, verso α in η. Vel est 3. imperf. ut a φοίτημι, imperf. ἐφοίτην, ης, η, sive a φοιτάω, ᾧ, formatum dicas, ut ab ἰστώω, ᾧ, ἴστημι, sive a φοιτέω, ᾧ, (nam utrumque reperitur, ut in nostro Græcolatino Ionico Lexico docetur) ut a τιθέω, ᾧ, τίθημι: conjugationis tantum, at non significationis erit discrimen. Theoc. Idyll. ii. 155. ἄλλοτ' ἐφοίτη, 'alias veniebat.'

ἐφύσση, Doric. pro com. ἐφύσσα, verso α in η. Est autem 3. pers. singul. imperf. a φυσσάω, ᾧ, pro quo et φυσάω, ᾧ, per simplex σ passim legitur, μ. φυσσῆσα. Vel ut ab ἰστώω, ᾧ, ἴστημι, imperf. ἴστην, ης, η; sic a φυσσάω, ᾧ, φύσσημι, ἐφύσσην, ης, η. φυσσῆν autem varia significat, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis videmus. Theoc. Idyll. xix. 3. καὶ χεῖρ' ἐφύσση. Lat. interp. 'et manum sufflabat;' alter, 'et manum tumebat.' Hinc patet alterum quidem τὸ φυσσῆν, sive φυσσῆν, sumsisse pro sufflare, et oris flatu manus inflammationem restringere, vel saltem levare, lenire. Alterum vero, pro φυσσῆσθαι, καὶ οἰδεῖν, id est, inflari, et tumere. Quamobrem erit Atticismus, activum pro passivo. Præterea in χέρα subaudiatur præpositio κατὰ, quod ἐλλείψεως genus Atticis familiare. Sensus uterque bonus, et constructio nihil absurdi videtur habere.

ἔχειν, commune verbum, quod apud poetas sæpe cum participiis junctum accipitur pro ὑπάρχειν, esse. Ut, λέγων ἔχω, ἀντὶ τοῦ λέγων ὑπάρχω, τούτοστι λέγω, sic παίζων ἔχω, pro παίζω, ludo, jocos. Theoc. Idyll. xiv. 8. Παισδεῖς ᾧ γὰρ ἔχω. Sed καθ' ὑπαλλαγήν hoc a poeta dictum, pro, παισδων ἔχεις, ἦγον παίζεις, 'jocaris o bone [vir].'

ἔχεν, Dor. pro com. ἔχειν, habere. Theoc. Idyll. ii. 26. ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμί γυναικ' ἔχεν, 'Sed aliam quandam dico [me] mulierem habere.'

ἔχεν, Dor. sublato ι, pro com. ἔχειν, habere. Theoc. Idyll. xiv. 21. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν; 'quam mentem me putas [tunc] habuisse?' Est enim χρόνον ἐναλλαγή, præsens pro aor. 2. act. σχεῖν.

ἐχέστονος, ου, ὁ καὶ ἦ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat: ὁ ἔχων, καὶ φέρων στόνον, εἶτε στόνον, καὶ στοναχὰς, qui in se habet gemitum, qui gemitus, ac suspiria affert; perniciosus, exitialis, letalis. Theoc. Idyll. xxv. 213. περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα, 'et exitialem sagittam statim [nervo] imposui.'

ἐχθαίροντι, Dor. pro com. sed poet. ἐχθαίρουσι, μοσοῖσιν, odio prosequuntur. Theoc. Idyll. xxiv. 29. τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι, 'quæ [venena] etiam Dii oderrunt.'

ἐχθές, poet. adverbium idem valens ac τὸ χθές, heri. Theoc. Idyll. viii. 72. κόρα ἐχθές ἰδοῖσα, 'puella heri [me] prospectans.'

ἔχοισα, Dor. pro com. ἔχουσα, habens. Particip. præsentis feminini generis, versa diphthongo ου in οι. Theoc. Idyll. i. 26. ἃ δὲ ἔχοισ' ἐρίφους, pro ἣ δὲ ἔχουσ' ἐρίφους, 'quæ duos habens hædos.' Idem 96. βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, 'gravem

vero iram sustinens,' i. gravem iram spirans, vel prae se ferens; graviter irata. Idyll. v. 59. *ἐχούσας*, pro *ἐχούσας*, habentes. Idyll. vi. 30. *ἐχούσα*. Idyll. vii. 148. *ἐχούσαι*, pro *ἐχούσαι*. ult. *ἐχούσα*, pro *ἐχούσα*. Idyll. viii. 19. et 22. *ἐχούσαν*, pro *ἐχούσαν*, etc.

ἐχοντι, Dor. pro com. *ἐχουσι*. Theoc. Idyll. v. 94. habent. Idyll. xvii. 108.

ἐχωντι, Dor. pro com. *ἐχουσι*, habeant. Theoc. Idyll. viii. 69. *ὡς τὸ μὲν ὦ ῥνες ἐχωντι*, 'ut partem quidem agni habeant.'

έω, Ionica, et Dorica terminatio verborum contractorum communiter in *ω* desinentium. Hoc autem nec in omnibus verbis, nec semper fit: sed in multis saepe, quae Ionice, et Dorice a secunda ad primam conjugationem revocantur. Ut pro communibus *ὄραω*, *ἄρτάω*, *φοιτάω*, &c. Doricens et Ionēs saepe dicunt *ὄρέω*, *ἄρτέω*, *φοιτέω*, etc. Quinetiam ne in iisdem quidem verbis idem Ionismus, aut Dorismus perpetuo servatur. Theoc. Idyll. i. 36. *ἄλλοκα μὲν τήνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελέουσα*. Hic τὸ *γελέουσα* Dorice, et Ionice positum pro communi *γελῶσα*, sed hoc a *γελῶ*, *γελῶ*, illud a *γελέω*, *γελῶ*. Unde participium *γελέουσα*, *οὔσα*, communiter contractum, Dorice vero *γελέουσα*. Vide *γελέουσα*. Consule et nostrum Ionicum Graecolatium Lexicum in *έω*, Ion. formato. Theoc. eodem Idyll. 81. *Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακὸν*, 'Omnes interrogabant quid malum passus esset,' i. quærebant quid mali ei accidisset. Hic τὸ *ἀνηρώτευν* Dorice, quinetiam Ionice formatum ex *ἀνηρώτων*, quod ex *ἀνηρώτεων*, κατὰ κρῆσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς δίφθογγον ον factum, ut ab ἀνερωτέω, ὦ, pro communi ἀνερωτάω, ὦ, cujus 3. pers. plur. imperfecti communiter habet *ἀνηρώταον*, factaque contractione ex α et ο in ω, *ἀνηρώτων*. Idyll. v. 85. *ποθορεύσα*, pro *ποθορούσα*, hocque pro com. *προσορώσα*.

Z.

Z Dorice in plerisque nominibus et verbis in *σδ* resolvitur. Ut, *μελίσδομαι* pro *μελίζομαι*. Theoc. Idyll. i. 2. *δ ποτι ταῖς παγαῖσι μελίσδεταί*. Hic τὸ *μελίσδεταί* pro communi *μελίζεταί* Dorice positum. Vide suo loco. Sic *συρρίσδειν* pro *συρρίζειν*, fistula canere. Theoc. eod. Idyll. 3. *συρρίσδες*, μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ. et 14. *συρρίσδειν*, pro *συρρίζειν*. et 16. idem. et 21. *δεῦρ' ὑπὸ τὰν περλεῖαν ἐσδώμεθα*, pro com. *ἐξώμεθα*, sedeanus. Et 28. *ποτῶσδων*, pro *προσώσδων*. 53. *ἐφαρμόσδων*, pro *ἐφαρμόζων*. 192. *φράσδει*, pro *φράζει*. 121. *ποτῶσδων*, pro *ποτίζων*. 149. *ὄσδει*,

pro *ὄζει*. Idyll. ii. 62. *ἐπιφθῶσδοισα*, pro *ἐπιφθῶσδοισα*. 153. *πυκῶσδειν*, pro com. *πυκάζειν*. Vide suo loco. Idem Idyll. iii. 1. *κωμάσδω*, pro *κωμάζω*. 16. *μασδὸν*, pro *μαζόν*. 48. *μασδοῖο*, pro *μαζοῦ*. Idyll. iv. 55. *δαμάσδει*, pro *δαμάζει*. 63. *ἐρίσδει*, pro *ἐρίζει*. Idyll. v. 7. *ποπῶσδειν*, pro *ποππίζειν*. 52. *ὄσδοντι*, et *ὄσδει*, pro *ὄζουσι*, et *ὄζει*, etc.

ζ non semper in *σδ* a Doricensibus resolvitur. Theoc. Idyll. i. 34. *Καλὸν ἐθειράζοντες*, quod alias diceretur *ἐθειράσδοντες*. Idem eod. Idyll. 38. *μοχθίζοντι*, non *μοχθισδοντι*. Quod fortasse consulto suavitalis gratia dictum. Idem Idyll. iii. 16. *ἐθήλαζε*, non *ἐθάλασδε*. 49. *ζαλωτὸς*, non *σδαλωτὸς*. 50. *ζαλῶ*, non *σδαλῶ*. Idyll. v. 113. *ραγίζοντι*, non *ραγισδοντι*. 117. *κιγκλίσειν*, non *κιγκλίσδειν*, pro *ἐκιγκλίσσειν*. Idyll. xviii. 9. *πρώιζα*, non *πρώισδα*. 12. *χρήζοντα*, pro quo alias *χρήσδοντα*. 19. *Ζανὸς*, non *Σζανὸς*. Idyll. xxix. 5. *ζῶτα*, non *σδῶτα*, vita. 6. *ζῶ*, pro communi *ζῆ* non autem *σδζ*.

ζ Æolice pro gemino *σσ*. Consule *Magnum Etymol. in ἐμπάζομαι*. Vide et alia exempla in ejus Indice Græco.

ζ apud Lacedæmonios et Bœotios in duplex δδ, *μάζα μαδδα*, *χρήζω χρήδδω*, *γυμνάζομαι γυμνάδδομαι*. Canin. in Δ. pag. 19.

ζάκοτος, ου, δ καὶ ἦ, poet. qui magnam habet iram, qui ad iram est valde promptus, qui in iram est valde pronus, iracundus. Compositum ex particula intendente ζα, et nomine poetico κότος, ου, δ. Quod proprie diurnam et inherentem iram significat, παρὰ τὸ κεῖσθαι, jacere, situm esse, inherere, ut μένος, εος, τὸ, et μήνιν, μήνιδος, ἦ, παρὰ τὸ μένειν, manere, situm esse, inherere, idem. Theoc. Idyll. xxv. 83. *Νῦν δὲ λίην ζάκοτον*, 'Nunc autem [hoc animal est] valde iracundus.'

ζαλώ, ὦ, Dor. pro com. ζηλώ, ὦ, æmulor, beatum judico, beatum prædico. Theoc. Idyll. iii. 50. *ζαλῶ δὲ φίλα γύναι* 'Iasiona, 'beatum autem duco dilecta mulier Iasionem.' Idyll. vi. 27. *ζαλοῖ με*, 'invidet mihi.'

ζαλωτὸς, ἀ, δν, Dor. pro com. ζηλωτὸς, ἦ, δν, æmulatione dignus, beatus censendus, beatus. Theoc. Idyll. iii. 49. *Ζαλωτὸς μὲν ἐμῖν ὁ δὲν ἄτροπον ὕπνον ἰαῶν*, 'Beatus quidem [est] mihi, [i. meo judicio,] ille, qui æternum somnum dormit;' vel, qui æterno somno sopitus jacet.

Ζαν, Ζανὸς, δ, Dor. pro com. Ζῆν, Ζηνός, Jupiter, pro quo dicitur frequentius Ζεὺς, Διὸς, δ; sed hac de re fusius apud Eustathium agitur in voce Ζεὺς. Theoc. Idyll. vii. 93. *τά του καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγα φάμα*, 'quæ forte vel ad Jovis su-

lium detulit farina.' Idyll. xviii. 19. Ζαῖός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἄρχετο χλαῖναν, 'Jovis tibi filia sub unum [et idem] venit stragulum.'

ζῶς, ἄ, ὄν, Ion. Doric. et poet. pro quo et ζωός, ἄ, ὄν, per ω in priore syllaba. Quod communiter per participium effertur, ζῶων, ζῶουσα, ζῶων, vel (quod magis commune, et minus poeticum) ζῶν, ἐκ τοῦ ζῶων, κατὰ συναίρεσιν. ζῶσα, ἐκ τοῦ ζῶουσα. ζῶν, ἐκ τοῦ ζῶων, vivens, vivus, a, um. Theoc. Idyll. ii. 5. Οὐδ' ἔγνω πότερον τευνάκαμες, ἢ ζῶοι εἰμές, 'Neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

ζατέω, ᾧ, Doric. pro communi ζητέω, ᾧ, quæro. Theoc. Idyll. i. 85. Ζατεύσ' ἄ δυσερῶς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἔσσι, 'Quærens. ah nimium infelix quidam in amore [vir], et consilii inops es.' Idyll. xxi. penult, ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἔχθῆν, 'spes somniorum requirit carneum pisceum.'

ζαχρείας, ου, ὄ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur; δμεγαλὴν χρεῖαν τινὸς πράγματος ἔχων, ὁ λίαν ἐνδεής. τὸ γὰρ ζα μόριον ἐστὶν ἐπιτακτικόν· qui magnam rei alicujus egestatem, ac penuriam habet, qui est valde indigens, valde egens. Nam ζα est particula vim intendentis, habens, χρεῖα vero sæpe necessitatem, indigentiam, inopiam, ac penuriam significat. Aliud vero τὸ ζαχρήης, καὶ τὸ ἐς, et ζαχρήεις, εντος, ὄ. De quibus Eustath. Suidas, et alii fuse. Theoc. Idyll. xv. 6. Εἴ κεν ὀδοῦ ζαχρείου ἀνήνηταί τις ὀδίτην, 'Si quis via valde indigentem aversetur viatorem,' i. Si quis viatori, quem gravior perfectionis necessitas premit, viam quærenti, viam indicare recuset. Vide ἀνήνηται.

ζατεύσα, participium presentis, femine generis, Dorice formatum pro communi ζητούσα: sed η in α, et ου in ευ est mutatum. Theoc. Idyll. i. 85. Ζατεύσ' ἄ δύσερῶς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἔσσι, 'Quærens. ah nimium infelix quidam [vir] in amore, et consilii inops es.'

ζῶτα, ας, ἦ, poet. atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non extat, pro communi ζῶη, ἦς, ἦ, vita. Theoc. Idyll. xlix. 5. τὸ γὰρ ἤμισυ τῆς ζῶτας ἔχω, 'quod enim dimidium vitæ habeo,' pro, ἢ γὰρ ἡμίσεια τῆς ζῶης, ἦν ἔχω, id est, 'dimidium enim vitæ, quam habeo.'

ζωογράφος, ου, ὄ, poet. nomen, quod in vulgatis Lexicis non extat, et idem valet ac ζωγράφος, pictor. παρὰ τὸ ζῶα γράφειν, animalia pingere. συνεδοχικῶς vero pro quovis ejusvis rei picture sumitur. Theoc. Idyll. xv. 81. Ποῖου ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; 'Quales pictores tam accuratas picturas pinxerunt?'

ζῶοντι, Dor. pro com. poet. ζῶουσι, quod alias ζῶσι dicitur. Hoc quidem a ζῶω, ζῶ. Illud vero a ζῶω, quod κατὰ παραγωγήν a ζῶ deductum, vivunt. Moschus Idyll. iii. 102. ὕστερον ἂδ ζῶοντι, 'postea rursus vivunt [i. reviviscunt].'

ζωοτικός, ου, ἦ, epithetum mulieris, vel animalis bruti fetus vivus parientis: παρὰ τὸ ζῶον τίκτειν, vivum parere. Theoc. de bobus verba faciens Idyll. xxv. 125. dicit, Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε, 'Viviparæque erant exinie, fœmelliparæque.'

H

H Commune in longum a Dorice mutatum in variis orationis partibus. Vide a longum Dorice pro communi η.

H non semper in a longum Dorice mutari. Ἄσκητος enim dicitur etiam Dorice, non autem ἀσκατός, excultus, ornatus. Theoc. Idyll. i. 33. ἀσκητὰ πέπλω τε, καὶ ἔμπυκι. et 48. ἤμενος, non ἄμενος. et 49. πήραν, non πάραν. et 50. ἀνήσειν, non ἀνδσειν. et 51. ζηροῖσι, non ξαροῖσι. et 52. ἀκριδοθήραν, non ἀκριδοθάραν. et 53. πήρης, non πάρας. et 54. τοσσῆνον, non τοσσάνον. et 56. θάημα, non θάαμα. et 66. ἦσθα, non ἄσθα. et 67. bis ἦ, non ἄ, i. an. et 68. δη, non δά. et 71. et 72. τῆνον ter, non τάνον, ne Dorismus hic geminetur. Jam enim diphthongus ει in η Dorice mutata est. et 77. ἦνθε, non ἄνθε, venit. et 80. ἦνθον, bis, non ἄνθον, venerunt. et 81. ἀνθρώτευν, non ἀναρώτευν. et 82. κήφα, non κάφα, pro καὶ ἔφη. et 85. ἀμήχανος, non ἀμάχανος, quod tamen alias etiam Dorice dictum legas, ut et ἄμενος, pro ἤμενος. et 87. ἐσορῆ, non ἐσορᾶ. et 90. ἐσορῆς, non ἐσορᾶς, ibidem μικκάδας, non μακάδας. et 96. λάθρη, pro quo alias λάθρα. et 97. κῆπε, non κάπε pro καὶ εἶπε, quia factum est κατὰ κράσιν τῶν διφθόγγων αι, καὶ ει, ut et τὸ κῆφα, κατὰ κράσιν τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ ει. et 101. ἀπεχθῆς, non ἀπεχθάς. et 102. ἦδη, non ἄδα, jam. et 107. τῆνεί, non τανεί, illic, et 110. θηρία, non θαρία. et 112. στάση Διομήδεος, non στάσα Διομάδεος. et 129. κηρῶ, non καρῶ, quod tamen interdum reperitur. et 130. ἦ, et ἦδη, non ἄ, et ἄδα. et 131. λήγετε, bis, non λάγετε. et 136. ἀηδόσι, non ἀαδόσι, lusciniis. et 137. et 142. λήγετε, quater, non λάγετε. et 139. ἦθελε non ἄθελε. et 141. ἀπεχθῆ, non ἀπεχθά. et 146. 147. πλήρες, non πλῆρες. et 149. ἦνι, non ἄνι, ecce. et 152. οὐ μὴ σκιρτασῆτε, μὴ ὁ τράγος ὕμιν ἀναστῆ, non autem μὰ, et σκιρτασῆτε, et ἀναστῆ. Vide σκιρτασῆτε. Theoc. Idyll. ii. 8. τιμαγήτοιο, non autem τιμαγάτοιο. et 13. ἦρία non ἄρία, sepulcra. 14. δαπλήτη, non δα-

σπλάτι. et 15. μήτε Κίρκης, non μάτε Κίρκας. et 16. Μηδείας, non Μαδείας. 34. κινήσαις, non κινάσαις, moveres. 38. ήνδε, et άηται, non άνιδε, nec άαται. 40. τήνω, non τάνω. 41. έθηκε, non έθακε, et ήμεν, non άμεν, esse, et passim τήνος, τήνα, τήνο, per varios casus, et per varia genera, non autem τάνος, α, ο, sufficit enim in hoc τήν ει diphthongum communem in η versam, nec η in a vertendum, quod fit in iis, quæ communiter η habent. 45. λασθήμεν, pro λησθήναι, oblivisci, non λασθάμεν. 50. περήσαι, non περάσαι, quod tamen alias dicitur. 55. άνιηρέ, non άνιαρέ, licet alibi reperitur. 79. σθήθεα, non σθάθεα, quod tamen apud Bionem legitur Idyll. i. 5. et 25. 82. έμάνην, et ιάφθη, non έμάναν, et ιάφθα. et 83. ήν, non άν. 84. τήνας έφρασάμην, et άπήνθον, non autem τάνας έφρασάμαν, quamvis alias diceretur έφρασάμαν, ut δυνάμαν. Sed non etiam άπάνθον. 85. κείμην, non κείμαν, quod tamen reperitur alibi; κλινητήρι, non κλινητάρι. 97. τήρησον, non τάρασον, et τιμαγήτοις, non τιμαγάτοιο. 98. τνηει, non τανει, bis, et καθήσθαι, non καθάσθαι. 100. κήπει, non κάπει. et 101. κήπε, non κάπε. 102. ήνθε, non άνθε. 103. ένόσηα, non ένόσσα, quod tamen alias dicitur invenias. 109. μητέρα legitur, pro Dorico ματέρα, quod fortasse per typographi imprudentiam factum. 106. έψύχθην, non έψύχθαν. 110. έπάγγην, non έπάγγαν, a πήγγυμν, μ. πήζω, aor. 2. act. έπαγον, aor. 2. pass. έπάγγην. 112. πήξας, non πάξας, quod tamen etiam alias legitur. 113. κληνητήρι, non κληνητάρι. 114. ή, certe, profecto, non ά, et έγάθην, non έγάθαν. 119. ή, non ά, aut, vel, et ήε, non άε, et 121. 'Ηρακλέος, non 'Αρακλέος. 124. ής, pro ήν, non άς, erant. 125. ήιθέοισι, non άιθέοισι, quamvis παρὰ τὸ άει θέειν nomen hoc sit deductum. 133. ήμίφλεκτον, non άμίφλεκτον. 137. έφόβησε, non έφόβασε. 143. έπράχθη, non έπράχθα, et ήνθομες, non άνθομες, pro ήλθομεν, venimus. 146. μάτηρ, non μάταρ, et αλλήτιδος, non αλλάτιδος. 148. ροδόπηχυν, non ροδόπαχυν. 154. μυθήσατο, non μυθάσατο. 160. λυπη, non λυπα. 166. εικόλοιο, non εικόλοιο, etc. Quare videndum quid ferat usus, et quid probatissimus quisque Doricæ linguæ scriptor usurpet, ut id accurate sequamur, si vere, καί σεμνοσπεπώς Δωρίζειν velimus.

η in fine nominum contractorum non mutari Dorice in α, ut τείχη cōmune, quod ex contractione τού τείχεα formatum, in α non vertitur, nec dicitur τείχα. Sic non χείλα, sed χείλη, a singulari χείλος, eos, ους, τό. Theoc. Idyll. i. 29. τῷ περι μὲν χείλη μαρβεται ένθόδοι κισσόσ.

η in fine verborum contractorum 2. conjug. in 3. pers. singul. communiter in a Lex. Doric.

desinente, post contractionem ex αε factam, Dorice pro α communi non raro ponitur. Ut έβόη, pro έβόα, έφοίτη, pro έφοίτα, sic, έφύσση, pro έφύσσα, sufflabat. Vide suo loco. Theoc. Idyll. xix. 3.

η κατά κρᾶσιν εκ τού α, καλ τού ε. Theoc. Idyll. iv. 4. κήμέ, pro καλ έμέ. Sed prius ut tollitur ex particula καλ, deinde fit κρᾶσις εκ τού α, καλ τού ε. Vide κρᾶσις.

η Dorice nonnunquam factum κατά κρᾶσιν τού α, καλ τού η εις η, ita ut prius ι, ex voce præcedente tollatur, deinde diphthongus ει in μονόφθογγον η vertatur. Ut, καλ ειπε dicitur communiter, sublato ι ex copula καλ, mutataque ει verbi ειπε, in η, κατά κρᾶσιν τού α, καλ τού η, Dorice formatur κήπε. Theoc. Idyll. i. 97. κήπε, τὸ θην τὸν έρωτα κατεύχοο Δάφνι λυγιζειν; 'et dixit, tune gloriabaris, Daphni, amorem a te superatum iri?' Vide λυγιζειν. Idyll. xiv. 23. κήφθα, pro καλ ήφθη. Vide ήφθη.

η Dorice non raro ponitur pro communi, longoque a ex αε κατά κρᾶσιν confato; ut κήφα, pro καλ ήφα; quod ita formatur. Primum quidem ex particula καλ τὸ ι tollitur, deinde vero α et ε in a longum coalescit, hoc vero in η postea mutatur, ut contra, postremum η in a vertitur in verbo έφη. Theoc. Idyll. i. 82. κήφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκειαι; 'et dixit, Daphni miser, quid tu liquescis? [quid ita tabescis?]' Vide κρᾶσις, ubi alia multa reperies quæ eodem modo formantur. Idem Theoc. Idyll. iv. 36. κήδωκε, pro καλ έδωκε. Idyll. v. 3. έσορήτε, pro έσοράτε, quod ex έσοράετε contractum. 42. έτρώπη, pro έτρώπα, ab έτρώπαις, 3. pers. singul. τού τρωπάω, ω. 73. όρης, pro όρᾶς. 110. όρητε, pro όράτε. Idyll. vi. 8. ποθορήσθα, pro προσορᾶς. Vide suo loco. Idyll. xv. 84. θαατὸς, pro θεατὸς.

η non solum Ionice; sed etiam Dorice in multis usurpatur pro communi α. Ut Πρίηπος, pro Πρίαπος. De quo consule Eustathium, qui fuse docet quid hoc sit, et quot modis idem vocabulum συνωνύμως dicatur, Theoc. Idyll. i. 21. τῷ τε Πρίηπω, pro τού τε Πρίαπῶν.

η pro com. α non solum Ionice, sed et Dorice sæpe reperitur positum. Theoc. Idyll. xvi. 9. αλιθήν, pro αλιθίαν, irritam, inanem. 12. αψη, sicca, ab αδος, siccus, pro inusitato αδα, pro quo συνώνυμον αιδέα frequentius occurrit. 33. πενήν, pro πενίαν, paupertatem. 35. άρμαλήν, pro άρμαλιάν, cibum. 83. κόρη, pro κόρα, quanquam dicitur et communiter κόρη, quod ex Ionico servatum; puella, etc.

η Dorice etiam pro communi α sæpe reperitur, ut in terminatione ησι, et ησιν apparet. Vide suo loco. Τολμής, pro τολμάς, ποθορής, pro ποθορᾶς. ήλαίνομαι, pro

ἀλάνωμα, τουντέστιν ἀλῶμαι, καὶ πλάνωμα. ἐρῆ pro ἐρῶ.

η in ε in compositis mutatum, ut in ἀρχέμορος, ἀρχέλαος, ἀρχέκακος, ἀρχέτυπος, etc. quæ ab ἀρχῆ deducta, τὸ η corripunt in compositione, et in ε vertunt.

η Dorienses interdum pro ε ponunt. Vide ε a Doriensibus interdum in η vertitur. Vide et ἦμεν. Et η in ε passim. Et ε in plerisque verbis, quæ

η in ο μικρὸν vertunt. Vide Mag. Etymolog. 5601. 46. in λέλογχα, a λήχω: vide et 209. 11. κρηνοφύλαξ, pro κρηνηφύλαξ: vide et τιμόθεος apud Eustath. in οινόπεδον, pro οινήπεδον.

η μονόφθογγον ex com. diphthongo α. Quod fit Dorice mutato a in η, et i sublato. Iones etiam idem faciunt. Theoc. Idyll. v. 35. τολμῆς pro τολμᾶς.

η Dorienses in α sæpe mutant. Theoc. Idyll. i. 22. ἄπερ ὁ θῶκος, Dor. pro com. ἦπερ ὁ θῶκος, 'ubi sedes [est].'

η. Dorienses non semper η diphthongum impropriam in α vertunt. Theoc. Idyll. i. 12. τῆδε καθέξαι.

η. Non solum Ionice, sed etiam Dorice sæpe diphthongus impropria η pro altera diphthongo impropria, quæ communiter effertur per α, poni solet. Hoc autem fit α in η mutato, i vero scriptum retinetur. Theoc. Idyll. i. 87. ἔσορῆ, pro communi ἔσορᾶ, videt, aspicit, intuetur. 90. ἔσορῆς, pro ἔσορᾶς, aspicias, vides. Idyll. ii. 98. φοιτῆ pro φοιτᾶ. Idyll. xi. 22. φοιτῆς, pro com. φοιτᾶς.

η Æol. et Dor. pro com. εἰ. Vide πλῆων, pro πλείων.

η μονόφθογγον ex ε diphthongo Dorice mutatum. Ut τῆνος, pro poetico κείνος. Vide τῆνος, et λῆς, et κατοικῆν. Item ματῆς, pro ματεῖς. Vide suo loco.

η commune interdum in εἰ diphthongum a Bœotis mutatur, ut pro com. τέθηκα, dicunt τέθεικα. Vide Grammaticas. Consule Magnum Etym. in η.

η pro ι, vide ἐπήβολος, quod ab ἐπιβάλλειν, τὸ ἐπιτυχεῖν, Eustath. et ἐπηβόλως, ἐπιτυχῶς. Item Magnum Etymol. 676. 20. ἴη πλημμέλεια, quæ d. q. παλμμέλεια. Hoc et Ion. et Æol. fit. Vide ἀνεκῆκίε, M. Etym. 103. 25. et νηλήτεις, pro νηλίτεις, 603. 54. Theoc. Idyll. xxviii. 2. ἐπήβολος. Mag. Etym. pag. 357. 16. et deinceps. Item consule nostrum Pindaricum Lexicum in καθήσιος, pro κηφισίος, a κηφισός, οὐ, ὄ.

η in ι, κνέω, κνῶ, κνήσω, κνίσκω. οἰδῶ, οἰδήσω, οἰδίσκω. στερῶ, στερήσω, στερίσκω. μολῶ, μολήσω, μολίσκω, metathesi μλοῖσκω; trope τοῦ μ in β, et τοῦ ο in ω, et facta contractione, βλώσκω. θορῶ, θορήσω, θορίσκω, θροίσκω, θρόψκω. μυρμηδόνες, μυρμηδόνες. ἀρχιγραμματεὺς, ἀρχιγραμματεὺς.

Consule Lexica Græca in vocibus, quarum initium est ἀρχι, ubi τὸ η in ι mutatum in compositis.

η pro ο in compositis sæpe legitur. Magnum Etymologicum 185. 25. 444. Vide ο in η. Caninius 49. f. vide ὑφυττημος, pro φυτοκόμος apud Sophoc. Comment. Græcos, 48. f. 3. Item θεητόκος, pro θεοτόκος.

η in ο sæpe mutatum reperitur. Vide ο in multis pro η positum. Vide οινόπεδον, Τιμόθεος, κρηνοφύλαξ.

η in υ, Magnum Etymologicum ἄλμη, ἄλμηρος, καὶ τροπῆ τοῦ η εἰς υ, ἄλμηρος, 69. 19. τηρῶς, τυρῶς, ibidem 69. 20. et 72. 10. ἄτηρτα, ἔτρτα, 167. 16. Sic μεσηγνὸν dictum videtur quasi μεσηγῆ, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς υ. κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς χωρίον. κατὰ μέσην γῆν. Vide μεσηγνὸν, et Mag. Etymol. 309. in ἐγγύς, et ἐγγυτέρω. η pro υ, vide ὑφέφασται, pro ὑφέφασται in Hortis Adouidis.

η κατὰ κράσιν εἰ τοῦ ε Dorice dictum in multis nominibus, quæ communiter nullam habent κράσιν. Ut κρῆς, pro κρέας, caro, Theoc. Idyll. i. 6. ἂ χίμαρος. χιμάρος δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξης, 'capella. capellæ vero suavis [est] caro, donec [eam] mulseris,' i. donec nullum fetum adhuc habuerit: sed a sequenti antecedens μετανυμικῶς intelligitur. Juniores enim capellæ, quæ maritos nondum sunt expertæ, nullum lac habent, nec mulgentur, carnemque suaviorem habent. Quum vero sunt grandiores, et maribus parent, ac factum ferunt, et mulgentur, tunc habent carnem duriorē, et insuaviorem. Hic illud etiam observandum τὸ χιμάρω pro ω sine i subscriptum, Dorice, pro communi genitivo χιμάρον dictum. Alioqui si τὸ i subscribas, ut in nonnullis codicibus legitur subscriptum, tunc dativum communem esse dices.

η in ω μέγα sæpe mutatum invenitur. Ut a βήσσω, frango, βώσσω, idem. Vide Eustathium in βῶγες. Sic a πῆσσω, πῶσσω: ab ἀνήγω, ἀνώγω. Vide ἠνώγει. A δμῆς, δμῶς, δμῶδς, vide Magnum Etymologicum in δμῶες, 281. 10. A μέμβληκα, μέμβλωκα, Mag. Etymol. 578. 36. in μέμβλωκε, et 611. 45. in ἐρῶγει, unde ἐρῶγει, a βήσσω, et 699. 9. a πῆρδς (quod a futuro πῆσω deductum, hoc a πῆθω) παρός. Ab ἀρήγω, ἀρωγός.

η, interdum τὸ ἦ pro καλ reperitur. Theoc. Idyll. xxii. 58. παλίγκοτος, ἦ ὑπερόπτης, 'iracundus, et superbus.' Idyll. xi. 49. θάλασσαν ἔχειν ἠ κύματα, 'mare incolere et fluctus.' Hic autem est ἐν διὰ δυοῖν expressum, ἀντὶ τοῦ θάλασσαν κυματώδη, mare fluctibus obnoxium, mare fluctibus agitari solitum.

ἦ, poet. pro com. ὄντως, certe, profecto,

sane. Theoc. Idyll. i. 16. ἡ γὰρ ἀπ' ἀγρας, 'perfecto enim a venatione,' i. post venationem. Idem eodem Idyll. 130. ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄδαν ἔλκομαι ἦδη, 'certe enim ego ab amore ad Orcum trahor jam.' Idem Idyll. ii. 114. ἡ βρά με Σιμαλθα τόσον ἐφθασας, ὅσον ἐγὼ θην, 'certe me Simætha tantum antevertisti, quantum ego.' Idyll. iii. 34. ἡ μάν τοι λευκὰν διδυματοκόον αἶγα φυλάσσω, 'certe tamen tibi candidam capram gemelliparam servo.' Idyll. v. 79. ἡ στωμύλος ἦσθα Κομάτα, 'sane garrulus, [sive loquax] es Comata.' Idyll. vii. 31. ἡ γὰρ ἐταῖροι, 'certe enim sodales.' 96. ἡ γὰρ ὁ δειλὸς, 'certe enim ille miser.'

η diphthongus impropria, Dor. sæpe pro comm. propria ei, verso e in η, et i subscripto, ponitur ut, τύπτην, τυπήν Dor. pro com. τύπτειν, et τυπεῖν. Sic apud Theoc. Idyll. xi. 4. εὐρήν, pro εὐρεῖν, invenisse, invenire. Idyll. xiv. 1. χαίρην, pro χαίρειν. Idyll. xv. 24. κοσμήν, pro κοσμεῖν. 26. ἔρπην, pro ἔρπειν. 28. καθεύδην, pro καθεύδειν. Idyll. xxiii. 22. λυπήν, pro λυπεῖν. Idyll. xiv. 90. κανήν, pro κανεῖν.

η. Dor. et Æol. in nominibus diphthongus η sæpe reperitur, pro com. ει. Quod fit e in η mutato, et i subscripto. Ut apud Bionem Idyll. v. 3. πλῆγονα, pro com. πλείονα, et 12. πλῆγος, pro πλείονος. 9. μήγονα, pro μέγονα.

ἡ articulus præpositivus (si modo codices mendo carent) non semper à Dorice dicitur. Theoc. Idyll. i. 95. ἦνε θε μεν ἀδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελάοισα. Sed alibi Δωρικώτερον à Κύπρις diceretur.

ἡ commune, servit interrogationi, an? nunquid? num? Theoc. Idyll. iv. 1. τίνος αἱ βῆες; ἡ βρα Φιλόνδα; 'cujus [sunt] hæ boves? an Philondæ?' 3. ἡ πὰ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες; 'num alibi eas clam vespere omnes mulges?' Idem Idyll. v. 116. ἡ οὐ μέμασ' ὄτ' ἐγὼν τὸν κατήλασα; 'an non meministi quando ego te percussi?' vel, percutiens abegi? Quidam vertunt, subagitavi, et detestandam Venerem intelligunt, quemadmodum et in verbo πυγίζειν faciunt. Locum illum consule. Nam ut illic, sic etiam hic, rem simpliciter accipiendam puto, et vertendam ut monuimus. et Idyll. iv. 53. ἡ βρά γε λεύσσεις; 'nunquid vides?' 58. ἡρ' ἔτι μύλλαι; 'an adhuc molit?'

ἡγάπην, Dor. et Æol. 3. plur. pers. imperf. pro com. ἡγάπουν, ut ab ἀγαπέω, ὦ, pro com. ἀγαπάω, ὦ, pro quo Δωρικώτερον alias diceretur verso η in a longum, ἀγάπην, vel (quod communius) ἀγάπων, pro ἡγάπων, amabant. Theoc. in Epig. xix. 4. ἡ βρά μιν αἱ Μοῦσαι, καὶ ὁ Δάλλιος

ἡγάπην Ἀπόλλων, 'perfecto ipsum Musæ, et Delius Apollo amabant.'

ἦδος, τὸ, nomen Æolicum, et indeclinabile pro com. ἦδονη, ἦς, ἦ, voluptas. Theoc. Idyll. xvi. 40. ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἦδος, 'sed horum [bonorum] nulla voluptas ipsis [fuit]. Sed illi nullam voluptatem hinc perceperunt.'

ἡλαίνονται, Theocriteum verbum, de quo hæc tantum in Græcolat. Lexicis traduntur: ἡλαίνονται, vertuntur, voluntur; Theocrito: sed apud Theoc. Idyll. vii. 23. accipitur pro ἀλώνται, vagantur, errant. Sic enim ibi, οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἡλαίνονται, 'neque cristatæ alaude vagantur.' Hoc autem ab ἔλλη, ης, ἦ, error, erratio, deducitur, unde verbum ἀλάω, ὦ, τὸ ἀλώμαι, vagor, erro. Hinc ἀλαίνω, et a in η verso, ἡλαίνω, unde ἡλαίνομαι, τὴν τῆς ἔλλης, τοῦ ἀλᾶν (ὅθεν τὸ ἀλαίνειν) καὶ τοῦ ἀλάσθαι ἐτυμολογίαν καὶ σημασίαν apud Eustath. fuse declaratam vult. Eodem modo ab ἀλάω, ἀλῶ, ἀλάσω, verso a in η, et κ inserto, fit poeticum ἡλᾶσκα τὸ πλανῶμαι. De quo Græca Lexica.

ἦλατο, vide ἀνήλατο. Theoc. Idyll. viii. 88. et Idyll. xvii. 100. ἐξήλατο.

ἡλικιώτας, a, ὁ, Dor. pro com. ἡλικιώτης, ου, ὁ. Sed Δωρικώτερον ἀλικιώτας, coætaneus, eadem ætate præditus, æqualis. Theoc. Idyll. xiv. 54. ἐμὸς ἡλικιώτας, 'meus æqualis.'

ἡ μάν, vide μάν.

ἡ με παρήμην, Dor. pro communibus, ὥστε με παρῆναι, 'ut ego præsens adessem.' Theoc. Idyll. ii. 116.

ἡμεν, infin. præstemp. Dorice formatus ab ἔμεν, verso prior e in η. Illud vero ἔμεν, ab ἔμεναι, κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αἰ συναλλαγῆς deducitur. Apud poetas metri caussa non raro legas geminato μῆμεναι. Quod communiter εἶναι, unde poetice, Ionice, et Dorice sublato i fit εἶναι, hinc inserta syllaba με, formatur ἔμεναι. Hæc autem est formationum series, εἶναι, εἶναι, ἔμεναι et ἔμμεναι, ἔμεν, vel ἔμμεν, ἡμεν, esse. Theoc. Idyll. ii. 116. ἐς τὸ τεδὸν καλέσασα τότε στέγος, ἡ με παρήμην 'in tuam vocans hanc domum, ut ego præsens adessem.' Idyll. iii. 8. ἡ βρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν; 'an tibi simul videor propius esse?' Idem Idyll. iv. 9. κῆμ' ἔφαθ' ἡ μάτηρ Πολυδεύκεος ἡμεν ἀμείνω, 'et me dixit mater Pollice esse fortiorem.' Idyll. xxi. 30. οὐ σε θέλω τῶ 'μῶ φαντάσματος ἡμεν ἄμοιρον, 'nolo te meæ visionis esse expertem.' Idyll. xxiii. 23. Bion Idyll. vi. 12.

ἡμεν, Ion. Dor. Æol. et poet. terminatio infin. aor. prioris passivi communiter in ἦναι desinentis. Ut τυφθῆμεν, et λεχθῆμεν, pro τυφθῆναι, et λεχθῆναι. Sic

autem hæc formantur, τυφθῆναι, et λεχθῆναι communiter, Ion. vero Dor. et poet. inserta syll. με, τυφθῆμεναι et λεχθῆμεναι, et per Æol. atque Dor. quinientiam Ion. apocopen syllabæ αι, fit τυφθῆμεν, et λεχθῆμεν. Eodem etiam modo formatur infinitivus aor. 2. pass. ut τυπήναι, λεγῆναι, com. τυπήμεναι, et λεγῆμεναι Ion. Dor. et poet. Hinc vero τὸ τυπήμεν et λεγῆμεν per apocopen. Sunt tamen qui tradunt τὸ τυφθῆμεν Ionice, τὸ τυφθῆμεναι Dorice dictum. Inter hos est et doctissimus Caninius. Eum consule in Hellenismis, p. 223. Vide et Eustathium in terminatione ἤμεναι, et in ἔμεν, ac ἔμεναι. Theoc. Idyll. ii. 46. ἐν Δία λασθῆμεν ἔμπλοκάμου Ἀριάδνας. Hic τὸ λασθῆμεν Dorice pro com. λησθῆναι dictum. Vide suo loco.

ἡμενος, ου, ὁ, poet. pro ταπεινός, χαμαλάδς, humilis, declivis, depressus. Theoc. Idyll. xiii. 40. ἡμένω ἐν χώρῳ, 'humili in loco.'

ἡμες, Dor. pro com. ἦμεν, eramus. Theoc. Idyll. xiv. 29. ἦδη δ' ὄν πόσιός τοι τέτταρες ἐν βάθει ἡμες, 'jam autem [nos] quatuor profecto potus in profunditate eramus [i. jam bene poti eramus].'

ἡμες, Dor. infinitivus, pro quo et ἦμεν eadem dialecto dicitur, de quo suo loco. Ab illo vero ἦμεν, verso ν in σ fit ἦμεσ, esse. Theoc. Idyll. vii. 86. ἀθ' ὅπ' ἐμεὺ ἐναρίθμιος ὄφελος ἡμες, 'utinam mea ætate in viventium numero fuisses.' Hic τὸ ἦμες pro communi εἶναι positum. Idem Idyll. vii. 129. ξεινήιον ὄπασεν ἡμες, 'hospitale munus præbuit esse.' Idem Idyll. viii. 73. καλὸν ἡμες ἔφασκεν, '[me] pulcrum esse dicebat.' Idyll. xi. 50. αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἡμες, 'si vero tibi ego ipse videor hirsutior esse.' 79. δηλονότι ἐν τῷ γὰ κήγῳν τις φαίνομαι ἡμες, 'scilicet in tennis et ego aliquis [i. aliquid] videor esse.' Idyll. xiii. 3. καλὰ φαίνεται ἡμες, 'pulcra videntur esse.' Idyll. xiv. 6. Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἡμες, 'Atheniensem vero [se] dicebat esse.' 25. δοκέων καλὸς ἡμες, &c.

ἡμυένειος, ὁ, Theocriteum nomen, quod nullius auctoritate confirmatum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur, semiberbis, semibarbatu. Theoc. Idyll. vi. 3.

ἦν, Dorica terminatio infinitivorum verborum secundæ conjugationis contractorum, quæ communiter post contractionem factam ex είν, desinunt in ἄν sine ι subscripto, vel (ut aliis placet) in ᾗν cum ι subscripto. Quod fit verso α communi in η. Theoc. Idyll. iv. 11. λυσσῆν, pro λυσσᾶν, vel λυσσᾶν.

ἦν γὰρ καὶ τι, Theoc. Idyll. xii. 25. pro, καὶ γὰρ ἦν τι, 'etenim si quid,' 'etenim si quando.'

ἦνικε, 3. pers. singul. aor. 1. poet. ab inusitato ἐνέικω, pro quo et ἐνέγκω, verso ι in ν, quod ob sequens κ in γ versum. Vide φέρω in Grammaticis. Theoc. Idyll. xxiii. 16. vide ι ab Argivis, et Cretensibus in ν interdum mutatum. 18. legitur verbum ἀνενέικατο, quod est 3. pers. singul. aor. 1. med. neglecto augmento temporali, pro ἀνηνέικατο ab act. aor. 1. ἀνήνεικα, ας, ε.

ἦνθε, Dorice pro communi ἦλθε, venit. Quod fit posito ν pro λ, idque propter mutuatam liquidarum cognationem. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἐρμῆς, pro ἦλθ' Ἐρμῆς, 'venit Mercurius.' Idem eodem Idyll. 80. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ πόλοι ἦνθον, .. ἦνθ' ὁ Πρίαπος, 'venerunt bubulci, upiliones, caprarii venerunt ... venit Priapus.' 95. ἦνθε γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἡ Κόπρις γελάοισα: ubi fortasse Δωρικώτερον scribendum esset καὶ ἡ Κόπρις, 'venit tamen etiam dulcis Venus ridens.' Idyll. xxii. 66. ἦνθε, pro ἦλθε. et 102. Idyll. viii. 28. ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσαι. Stephani codex videtur Æolice scriptum ἐπακούσαις, pro com. ἐπακούσας habuisse. Nam Latina versio sic ista reddidit, 'caprarius autem venit, quum audisset:' sed vertendum, 'cap. autem venit auditum [illos, a quibus certaminis iudex futurus, vocatus fuerat],'

ἦνthes, Dor. pro com. ἦλthes, venisti. Theoc. Idyll. xi. 26. ἦνthes ἐμᾶ σὺν ματρὶ, 'venisti mea cum matre.' Idyll. xv. 2. θαυμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνthes, 'mirum [est] quod et nunc veneris.' Idyll. xv. 144. καὶ νῦν ἦνthes Ἀδωνί, 'et nunc venisti [nobis carus] Adoni.'

ἦνθομες, Dor. pro comm. ἦλθομεν, venimus. Theoc. Idyll. ii. 143. ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω, 'ad desiderium venimus ambo,' i. pervenimus eo, quo cupiebamus. Voti compotes facti sumus.

ἦνθον, Dorice, pro communi ἦλθον, prima persona singul. aor. 2. act. veni, venissem. Theoc. Idyll. ii. 118. ἦνθον γὰρ κήγῳ, καὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα, 'venissem enim et ego, per dulcem venissem amorem.'

ἦνθον, Dor. 3. pers. plural. pro com. ἦλθον, iverunt. Theoc. Idyll. xvi. 9. ἀλιθὴν ὄδον ἦνθον, 'irritum iter iverunt [i. iter frustra susceperunt].'

ἦνι, Doricum demonstrantis adverbium, pro communi ἰδοῦ, ecce. Theoc. Idyll. i. 149. ἦνι δέ τοι τὸ δέσπας, 'ecce vero tibi poculum.' Idem Idyll. iii. 10. ἦνι δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω, 'ecce vero tibi decem mala, [sive poma] affero.'

ἦνιδε, Doricum adverbium, pro communi ἰδοῦ, ecce. Theoc. Idyll. ii. 38. ἦνιδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται, 'ecce,

[jam] silet quidem mare, silent etiam venti.' Idem Idyll. v. 23. ἤνιδε κείται ὠριφος, pro, ὁ ἔριφος, 'ecce depositus est hædus.'

ἠνήσται, 2. pers. singul. perf. pass. ab ἀνιάω, ὦ, μ. ἀνιάσω, et Ion. ἀνήσω, aor. 1. act. ἠνήσα, perf. pass. ἠνήσθαι, ἠνήσται, ται, mæore confecta est. Mosch. Idyll. iv. 3.

ἠνώγει, poet. 3. pers. singul. plusq. perf. mediū, ab ἀνώγω, μ. ἀνώξω, π. μ. ἠνώγα, plusq. p. ἠνώγειν, eis, ei, jussi, jussisti, jussit. Vel a gravitono ἀνώγω, fit Attice poeticum ἀνωγέω, ὦ, pro communi κελεύω. Hoc vero ἀνώγω ita formatur, ut docet Magnum Etymologicum pag. 100. 18. ἀνάσσω, μ. ἀνάξω, ὁ παρακείμενος ἠναχα, ὁ μέσος, ἠναχα, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἠνηγαί, καὶ οἱ Δωριεῖς τὸν μέσον παρακείμενον μεταόρουσιν εἰς ἐνεστώτα, [λέγοντες] ἀνήγω, [καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω,] ἀνώγω, ἀπὸ [δὲ] τοῦ ἄνω τοῦ σημαίνοντος ἀνώω, [γίνεται] ἀνάσσω, ὡς πατῶ, πατάσσω, σαλώ, σαλάσσω, etc. Theoc. Idyll. xxiv. 67. [Homerus Iliados η. pag. ex Crispini typ. 265. 20. καὶ τοῦ ἠνώγειον εἰπεῖν ἔπος, 'et hoc jusserunt dicere verbum.'] Illud obiter hic addetur, in Magno Etymologico vitiose scriptum videtur μὲν, pro μέσον, nisi membrum alterum huic respondens, omissum dicas. Quæ vero notis istis [ ] sunt inclusa, a nobis ad sententiæ perfectionem melius indicandam sunt addita.

ἠξῶ, Dor. pro comm. ἤξω, ab ἤκω, veniam. Theoc. Idyll. iv. 47.

ἠράσσω, Ion. Dor. et poetice pro communi ἠράσω, amasti, appetivisti, concupivisti, optasti. Est autem secunda persona singul. aor. 1. med. ab ἐράω, ὦ, ἐράομαι, ὦμαι, fut. m. ἐράσομαι, aorist. 1. med. ἠρασάμην, ἠράσω, ἠράσατο. Ab hac vero tertia persona communi ἠράσατο, Ionice sublato τ fit ἠράσατο, et tertia in secunda hac mutatione facta migrat. Metri vero causa geminatum est σο. Quod et a Doriensibus usurpatur. Theoc. Idyll. iv. 27. κακᾶς ἠράσσω νίκας, 'infelicem concupivisti victoriam.'

ἠρατο, amavit. Est autem tertia pers. singul. imperfecti, ab ἐραμαι, vel 3. aor. 1. mediū ἐκ τοῦ ἠράσατο, κατὰ συγκοπὴν formata, ab ἐράω, ὦ, μ. ἐράσω. Theoc. Idyll. xiii. 6. ἠρατο παιδὸς, 'amavit puerum.' Idyll. xiv. 7. sumitur pro concupivit, desideravit: ἠρατο μὲν καὶ τήνος (ἐμοὶ δοικεῖ) ὀπιτῶ ἀλεύρω, 'appetivit certe et ille ([ut] mihi videtur) assatam farinam.'

ἠρεθον, 3. pers. plur. imperfecti, a verbo ἐρέθω, vide suo loco. Theoc. Idyll. xxi. 21.

ἠρι, poet. adverbium κατὰ κρᾶσιν formatum ἐκ τοῦ ἄρι, vere. Interdum μεταφορικῶς, καὶ κατ' ἀναλογίαν, καὶ ὁμοίωσιν

sumitur ἀντὶ τοῦ, ὄρθρον, καὶ ἔωθεν, i. mane, matutino tempore. Theoc. Idyll. xviii. 39. ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἠρι, καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψύομε, 'nos vero ad cursum mane, et ad pratensia [i. in pratis nascentia] folia ibimus.' Idyll. xxiv. 91.

ἠρίον, ου, τὸ, poet. pro comm. τάφος, sepulcrum. Suidas, ἠρία, τὰ ἐν τῇ γῆ μνήματα, etc. i. e. ἠρία dicuntur monumenta, quæ sunt in terra. Idem, ἠρία, οἱ τάφοι. φασὶ δὲ τινες κοινότερον μὲν πάντα τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι. κατ' ἐξαιρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει ἀκοδομημένους. ὀνομάζεσθαι δὲ παρὰ τὴν ἔραν, id est, ἠρία, sepulcra. Quidam autem aiunt omnia quidem sepulcra communiter ita vocari: sed præcipue illa, quæ in alto loco sunt extracta, et nominata ἀπὸ τῆς ἔρας, a terra. Ergo sic vocatur humi jacentia, nec sublimia sepulcra. Theoc. Idyll. ii. 13. ἐρχομένην νεκῶν ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἶμα, 'euntem mortuorum perque sepulcra, et atrum sanguinem.' Idyll. xvi. 75. Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου, 'Phrygis sepulcrum Ilii.'

ἠρυγε, tertia pers. singul. aor. 2. act. ab ἐρεύγω, eructo, futur. ἐρεύξω, aorist. 2. ἠρυγον, es, ε. Quamvis autem τὸ ἐρεύγειν proprie significet eructare, μεταφορικῶς tamen accipitur pro aliquid proferre, vocem edere, vociferari. Theoc. Idyll. xiii. 58. τρίς μὲν ἴλαν ἕυσεν, ὅσον βαθὺς ἠρυγε λαμῶς, 'ter quidem Hylam vocavit, quantum eructavit [ejus] profundum guttur' [id est, ter Hylam vocavit voce, quantum ejus guttur capere, et edere potuit]. Sic et Galli, 'il le cria par trois fois tant qu'il eut de gorge,' pro, voce quanta maxima potuit].

ἠρώησε, Theoc. Idyll. xiii. 74. Vide ἐρωέειν, εἰν.

ἦς, Dorice pro communi ἦν, erat, vel erant: si verbum hoc cum nomine generis neutrius pluralis numeri jungatur. Est autem 3. pers. sing. imperfecti, verbi εἶμι, sum, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. ii. 90. ὁστ' ἔτ' ἦς, καὶ δέρμα, 'ossa adhuc erant, et pellis.' Idem eodem Idyll. 92. ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρὸν, 'sed erat nullum levamen.' 124. τὰδ' ἦς φίλα, 'hæc [mihi] fuissent grata.' 140. καὶ τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε, 'et vultus calidiores erant quam ante.' Idyll. v. 10. οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότη ἦς τοι ἐνείδεν, 'nam ne [pellis] quidem Eumara domino tuo erat, in [qua] dormiret.' Idem Idyll. vi. 2. ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν τυρῶδς, 'erat autem alter quidem ipsorum rufus.' Idyll. vi. 35. ἦς δὲ γαλάνα, 'erat autem tranquillitas.' Idyll. vii. 1. ἦς χρῶνος ἀνικ' ἐγὼ, 'erat tempus quum ego.' 13. ἦς δ' αἰπόλος, 'erat autem caprarius.' Idyll. xii. 13. ὁ μὲν ἐσπνυλος, φαλὴ χῶ' μυκλαῖσδων, 'alter quidem erat

amator, [ut] diceret ille, qui Amyclæa [i. Laconica] lingua loquitur.' Idyll. xiii. 10. *χωρίς δ' οὐδέποτε ἦς*, 'seorsum vero [ab eo] nunquam erat.' Idem eodem Idyll. 67. *πάντ' ἦς*, pro *ἦν*, vel *ἦσαν*, 'omnia erant.' 17. *ἦς πότος ἀδύς*, 'erat potus suavis.' Idyll. xxiv. 133. *εὐνά δ' ἦς*, pro *εὐνή δ' ἦν*, 'lectus autem erat.'

ἦς, Ion. et Dor. pro comm. *αἶς*, f. g. quod factum verso *a* in *η*, et *ι* subscripto : quibus. Theoc. Idyll. xviii. 22. *ἦς δρόμος ὠνύς*, 'quibus [est vitæ] cursus idem.'

ἦσθα, Attice, quinetiam Dorice, pro communi *ἦς*, unde addita particula *θα* formatum *ἦσθα*, eras. Vide Grammaticos in *εἰμί*, sum. Theoc. Idyll. v. 79. *στωμίλος ἦσθα Κομάτα*, 'garrulus es Comata.' Idyll. x. 23. *μουσικὸς ἦσθα*, 'musicus eras.'

ἦσι, Ionica et Dorica terminatio dativi casus pluralis secundæ declinationis parisyllaborum nominum tam adjectivorum, quam substantivorum communiter in *a*is desinentium. Sic autem hoc formatum. Primum quidem *a* in *η* vertitur, et *ι* subscibitur, deinde vero ad *σ* finale *ι* additur. Ut, communiter dicitur *μούσαις*, Ionice vero et Dorice *μούσησι*. Hoc autem sequente consonante locum habet. Theoc. Idyll. ii. 31. *ὡς κείνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρησι θύρησιν*. 122. *πορφυρέσι περιζώστρησιν*. Idyll. iii. 44. *ἀγκοίνησιν*, pro *ἀγκόνησιν*. Idyll. vii. 124. *νάρκησιν ἀνηρησῖν*, pro *νάρκαις ἀνηρηαῖς*.

ἦσιν, Ionica et Dorica terminatio dativi plur. 2. declinat. parisyllaborum nominum tam adjectivorum, quam substantivorum communiter in *a*is desinentium. Quod ita fit. Primum quidem *a* in *η* vertitur, et *ι* subscibitur, deinde *ι* ad *σ* finale additur, et *ν* ob sequentem vocalem, suavitatis causa, ne geminae vocalis concursus aures offendat. Interdum tamen etiam metri causa *τὸ ν* ad *ι* additur. Theoc. Idyll. ii. 31. *ὡς κείνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρησι θύρησιν*. *ἴνδ' ἔλκε τὸ τῆνον*. 122. *περιζώστρησιν ἑλκιδάν*. Idem eodem modo et in prima declinatione fieri solet.

ἦστε, Dorice pro communi *ἦτε*, eratis, fit autem *κατ' ἐπένθεσιν τοῦ σ*. Theoc. Idyll. i. 66. *πᾶ ποκ' ἔρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκειτο ; πᾶ ποκὰ Νύμφαι ;* 'ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphæ?'

ἦντε poeticum similitudinis adverbium, ex *εἴτε κατὰ τροπήν τοῦ ε* in *εἰς η* deductum, unde passim alias facta diphthongi dissolutione formatum legas *ἦντε*, pro comm. *ὦς*, *ἔσπερ*, ceu, ut, quemadmodum. Theoc. Idyll. xxii. 49. *ἔστασαν ἦντε πέτροι*, 'stabant ceu scopuli.'

ἦφθα, Dor. pro com. *ἦφθη*. Theoc. Idyll. xiv. 23. *κῆφθα*, pro *καὶ ἦφθη*. Sed

primum quidem ex particula *καὶ* sublatum est *ι*, deinde vero Ion. et Æol. spiritus asper in lenem est mutatus, postremo facta *κρᾶσις ἐκ τοῦ α*, *καὶ η* *εἰς η*, et alterum *η*, quod erat in syllaba *θη*, in *α* Dor. versum.

ἦωρεῖτο, 3. pers. singul. imperf. ab *αἰωρέωμαι*, *οὔμαι*, attollor, in altum tollor, evehor, suspendor, pendeo ; activum est *αἰωρέω*, *ᾶ*, quod ita formatum, ab *αἶρω* communi, inserto *ε* ante *ι*, fit poet. *αἶρω*, idem, fut. *ἀερώ*, perf. med. *ἦορα*, neglecto augmento, *ἦορα*, *ας*, *ε* (unde *ἦορ*, *ἦορος*, et *ἦορ*, *ἦορος* cum suis derivatis), hinc inusitatum præsens *ἀορέω*, *ᾶ*, et inserto *ι*, productoque *ο*, quod in *ω* mutatum, deducitur *αἰωρέω*, *ᾶ*. Theoc. Idyll. xxii. 51. *αὐτὰρ ὑπὲρ νώτιο, καλὰ αὐχένος ἦωρεῖτο*, 'at supra dorsum, et cervicem tollebat.'

Θ

Θ in *δ* κατὰ Μακεδόνας, ut docet Magnam Etymolog. 317. 24. ut, *θέλω*, τοῦ θ *τραπέντος εἰς δ*, *καὶ καθ' ὑπέρθεσιν*, *δέλω*, *ἔλδω*, *καὶ ἔλδομαι*, volo, cupio. Sic ab *ἐθέλω* factum, *ἐδέλω*, *ἔέλδω*, *ἔέλδομαι*, idem. Sic *ἐπηλυσ*, *ἐπήλυδος*, advena, pro, *ἐπήλυθος*, ab *ἐπήλυθον*, unde *ἐπήλυθον*, adveni, ex *ἐπ'* et *ἐλείθω*. Vide *ἔρχομαι*.

θ pro *δ*, *θην* pro *δην*, diu, Theoc. Idyll. v. 111. vide *θην*. Quod et Æolice et Dorice factum. *προμηθεὺς*, et *ἐπιμηθεὺς*, et *ψήθος*, pro *προμηθεὺς*, *ἐπιμηθεὺς*, *ψήδος*, *ἦγγον ψεῦδρα*. Vide *δ* in *θ*.

θ commune in quibusdam verbis Attice in *φ* mutatur. Ut communiter *φλάγν*, Attice *φλάγν* dicitur. Vide *φλάγν*.

θ Dorienses interdum *χ* pro *θ* ponunt. Ut, *ὄρνιχος*, *ὄρνιχι*, *χα*, et plur. *ὄρνιχες*, *ὄρνιχων*, *ὄρνιχας*, pro com. *ὄρνιθος*, *ὄρνιθι*, *θα*, et *ὄρνιθες*, *ὄρνιθων*, *ὄρνιθας*, *avis*, *avi*, *avem*, et *aves*, *avium*, *aves*. Theoc. Idyll. v. 48. *ὄρνιχες λαλαγεύτηι*, 'aves garrunt.' Idyll. vii. 47. *μοισᾶν ὄρνιχες*, 'musarum aves.'

θα syllaba non solum Attice, sed etiam Æolice et Dorice, non raro ad verba secundæ personæ singularis in *as*, vel *ης*, vel *ης* desinentia, potissimum apud poetas, addi solet. Ut ad *οἶδας*, *ἦς*, *εἰπης*, *nosti*, eras, dixeris, addita syllaba *θα*, formatum *οἶδασθα* (*καὶ κατὰ συγκοπὴν οἶσθα*) *ἦσθα*, *εἶπσθα*. Theoc. Idyll. vi. 8. *ποθορήσθα*, pro *ποθορής*, hocque pro *προσορής*. Sed *a* in *η* versum, et *ι* Dorice neglectum. Sic Idyll. xxix. 4. *ἐθέλησθα*, pro *ἐθέλης*, ab *ἐθέλημι*, quod ab *ἐθέλω*, *ᾶ*, quod ab *ἐθέλω*, quod *a* θέλω.

θαεῖτο, Dor. 3. pers. singul. imperfecti, pro com. poet. *θηετο*, *τουτέστιν θεεῖτο*. Nam *a* *θεαίμαι*, *ᾶμαι*, Ion. et poet. *θηέο*.

μαι, οὔμαι, et Dorice θαόμαι, οὔμαι, formatum, mutata conjugatione, et verso ε in η, deinde η in α. Vel a communi θαόμαι, facta literarum traiectione formatur θαόμαι, et secunda conjugatio ad primam re- vocatur, et α in η Ionice, η vero Dorice in α longum mutatur. Theoc. Idyll. xxii. 200. κεκλιμένος θαεῖτο μάχην, 'reclinatus spectabat pugnam.'

θάμα: τος, τό. Vulgata Lexica Græco- latina, θάμα, et θήμα, Dorice pro θέαμα, vel θαῦμα, spectaculum: recte. Sed quæ sequuntur, male, παρὰ τῷ θεῷ. Dicendum enim παρὰ τὸ θεῷ, vel potius θεῶμαι, quod usitato: θεῷ enim non est in usu. Res vero nullis exemplis illustratur. Θάμα au- tem formatur ab Ionico θέμα, quod a com- muni θέαμα, in quo vocabulo Iones α in η, Dorez vero præterea ε in α vertunt. Illud etiam hic addetur nomen commune θαῦμα deductum videri a nomine θέαμα, τος, facta crasi τοῦ ε καὶ τοῦ α in α, et inserto υ. Significat autem miraculum, vel rem admiran- dam, admiratione, spectatuque dignam. Theoc. Idyll. i. 56. αἰολικόν τι θάμα. Sic enim in H. Stephani codice scribitur, et vertitur, 'caprario immane miraculum.' At in Crispini codice sic: Αἰολικόν τι θάη- μα, 'Æolicum quoddam spectaculum,' id est, opus ob suam excellentiam spectatu dignum, et admirandum. Quod ideo for- tasse dictum, quia in Æolia, vel in Æo- lide, hujusmodi opera excellentia fierent. Vel allusum ad nomen αἰόλος, et ad verbum αἰόλλειν, quorum significationes apud Eu- stathium vide.

θάητος, οὔ, δ, com. sed poet. mirus, mi- randus, admirandus. Theoc. Idyll. xv. 84. αἰτός δ' ὡς θαητός ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται κλισμῷ, 'ipse vero quam admirandus in argenteo jacet toto [vel, lecto].' θαητός autem (licet hoc in vulgatis Lexicis non tradatur) dictum videtur a communi θα- τός, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ α εἰς η. Quod est verbale ἀπὸ τοῦ θαόμαι, ὦμαι, contemplor, fut. com. θαόσομαι, Ion. quietiam Dor. θεήσομαι, etc. Proprie autem θαητός, unde τὸ θεητός, a quo τὸ θαη- τός, ὁ θαεσθαί αξίος, ὁ τῆς θεας αξίος. Con- templatione dignus, ac proinde admiran- dus. Quod autem a pro e interdum Dorice ponatur, patet passim ex αἶκα, pro εἶκε. Vide suo loco. Vide et ε in α, et α pro ε. Item η pro α, et α in η. Vide et θάμα, pro θέαμα, quod a communi θέαμα.

θαλερώτερον, poet. profusius, copiosius. Theoc. Idyll. xiv. 32. ἐκλαεν ἐξαπίνας θα- λερώτερον, 'siebat [flere cœpit] repente, profusius.'

θαλλός, οὔ, δ, com. olea ramus. Eustath. θαλλός, πᾶν τὸ ἐκ γῆς θάλλον, ἢ φυλλός, ἢ κλάδος δένδρου. Ἀπτικοὶ δὲ ἰδίως τὸν τῆς

ἐλαίας, θαλλὸν λέγουσιν. Idem, θάλλος, δξυτόνωσ ἐν δυσι λ, ὁ κλάδος. θάλος δὲ, τὸ φυτόν. καὶ θάλος μὲν, ἀπλῶς λέγεται, θαλλός δὲ, μετὰ προσθήκης τοῦ τινός ὁ θαλ- λός. Consule cætera Lexica tam Græca, quam Græcolatina. Theoc. Idyll. iv. 44. τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι, 'nam oleæ ramum rodunt.'

θάλπαι, Ion. quietiam Dorice pro communi θάλπη, τουτέστι καίη, cremaris, ureris. Theoc. Idyll. v. 31. οὐ γὰρ τοῖ πυρὶ θάλπαι, 'non enim igne cremaris [ureris].' Quod autem proprie significet τὸ θάλπειν, docent aperte vulgata Græco- latina Lexica. Ea consule.

θαλύσια, ὠν, τὰ, poeticum. Eust. θαλύ- σια, αἱ ἀπαρχαὶ αἱ διδόμεναι τῷ θεῷ κατὰ τὴν τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, παρὰ τὸ θάλλω. καὶ θαλύσια ῥέζειν παρ' Ὀμήρῳ, ὃ παρ' Εὐριπίδῃ θύειν ἀπαρχάς. καὶ θαλύσιος ἄρ- τος ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς πρώτος γινόμενος, i. θαλύσια vocantur primitiæ, quæ Deo dantur quo tempore fruges col- lectæ [in villas] comportantur. Dicta a verbo θάλλω, floreo. Et panis θαλύσιος appellatur, qui primus ex frugibus collec- tis, [et in villas rusticatas comportatis] con- ficitur. Hinc illud colligitur, θαλύσια proprie vocari primitias illas, quæ propter uberem, atque lætum ipsarum frugum pro- ventum Deo offeruntur, ut his oblati, ei gratiæ agantur pro insigni ejus erga nos beneficentia, qua fit ut et agri, et segetes floreat, et nos ipsi fructum inde percipi- entes vitam florentiorem atque beatiorem degamus. Theoc. Idyll. vii. 3. τὰ Ἐπιὸ γὰρ ἔτενε θαλύσια ὁ φρασιδαμος, 'Cereri enim faciebat thalysia Phrasidamos,' id est, pro felici frugum proventu primitias sacrificabat Cereri, vel, Cereri enim sacri- ficia faciebat, P. Quod autem Homerus ῥέζειν θαλύσια dicit, id Theocritus τεύχειν θαλύσια, et Euripides θύειν ἀπαρχάς, συνω- νύμως dicit. Cur autem, et cui τὰ θαλύσια fierent, ipse Theocritus infra carminibus hisce docet, ἃ δ' ὀδὸς ἄδε θαλυσιός. ἢ γὰρ ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τε- λεύντι, ὕλβω ἀπαρχόμενοι. μάλα γὰρ σφισι πῖονι μέτρῳ ἃ δαίμων εὐκρίθων ἀνεπλήρωσεν ἄλων. Vidē vulgatam versionem.

θανούσας, genitivus Doricus femina, gen- it. singul. pro communi θανούσης, mortuæ. Theoc. Idyll. iv. 38. μόνας σέθεν οὐδὲ θαν- ούσας λασεύμεσθα, 'soli tui ne mortuæ quidem obliviscemur.' Vide θνήσκω in vulgatis Grammaticis.

θαρσεῖν χρὴ φίλε βάττε. τάχ' αὐρίον ἔσ- σετ' ἄμεινον, Theoc. Idyll. iv. 41. 'fidere, [bonoque animo esse] oportet, fortasse cras erit melius.'

θαρσεύσα, ας, ἃ, Dor. pro com. θαρσοῦσα, ης, ἣ, 'confidens, bono animo existens.

Theoc. Idyll. xviii. 8. *θαρσεύσ' ἄμμιν δμάρτε πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν*, 'confidens nos sequere in urbem Neilei splendidam.' Vide *Νείλεως*, *ω, δ*, apud Eustathium.

θαρσυνέκω, poet. quod ultra imperfectum non conjugatur, pro comm. *θαρσύνω*, animum addo, bono animo esse jubeo, confirmo animum, confirmo. Theoc. Idyll. xxii. 92. 'Ἡρώες κρατερὸν Πολλυδέυκεα θαρσύνεσκον', 'Heroes fortem Pollucem confirmabant [eique animos addebant].'

θάσαι, Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ θέασαι formatum. Est autem imperativus aor. 1. med. a *θεάσμαι*, *ῶμαι*, μ. *θεάσομαι*, *ἄορ*. a. μ. *θεασάμην*, *ω*, *ατο*, ἢ *προστακτική*, *θέασαι*, καὶ κατὰ κρᾶσιν *θάσαι*, *θεασάσθω*, *θασάσθω*. Theoc. Idyll. i. 149. *θάσαι φίλος ὧς καλὸν ὄσδει*, 'vide amice quam suave olet.' Idem Idyll. iii. 12. *θάσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος*, 'respice quæso animum cruciantem, [i. gravem, vel acerbum] meum dolorem.' Idyll. iv. 50. *θάσαι μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῷ Διῶς*, 'aspice me o Corydon per Jovem.' Idem Idyll. x. 41. *θάσαι δὴ καὶ ταῦτα*, 'aspice jam et hæc.' Idyll. xv. 65. *θάσαι Πραξινοῖα περὶ τὰς θύρας ὄσσος ὕμιλος*, 'vide Praxinoia ad portas quanta turba [sit].'

Θασεύς, *εως*, *δ*, Dor. pro com. *Θησεύς*, Theseus. Theoc. Idyll. ii. 45. *Τόσσον ἔχου λάβας, ὄσσον πόκα Θασέα φαντὶ*, 'tantum habeat oblivionis, quantum olim Theseum aiunt.'

θασόμενος, *α, ον*, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ *ε*, καὶ τοῦ *α*, *εἰς α* ἀπὸ τοῦ κοινοῦ *θεασόμενος*, *η, ον*, quod est futurum medium a *θεάομαι*, *θεῶμαι*, contempler, intueor, specto. Theoc. Idyll. xv. 23. *θασόμεναι τὸν Ἄδων*, 'spectatura Adonidem.'

θείος, *α, ον*, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro com. *θείος*, *α, ον*, et Ion. *θείος*, *η, ον*. Moschus Idyll. ii. 50. *ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφόμενος ἠρέμα χεὶρὶ θεεῖη πόρτιος εἰναλίης*, 'aderat et Jupiter demulcens placide manu divina vitulam marinam.' Vide *ἐπαφάομαι*, *ῶμαι*.

θεήιος, *ου, δ*, poet. pro com. *θείος*, unde inserto altero *ε* poet. fit *θείεος*, de quo suo loco. Hinc facta dissolutione τῆς *ει* διφθογγῶν in *εἶ*, deinde metri causa mutato *ε* in *η* κατ' ἔκτασιν, formatum, *θεήιος*, *ου, δ*, divinus. Bion Idyll. vi. 9. *Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι*, 'judicare non decet mortales divina opera.'

θεινεῖν, poet. pro com. *τύπτειν*, cædere, tundere, percutere, ferire, μ. *θανῶ*, *ἄορ*. β. *ἐθανον*. Hinc *θάνατος*, mors, quæ res omnes humanas quodammodo cædens, tundensque vastat, atque corruptit. Theoc. Idyll. xxii. 108. *ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείοντες ἰμάσιν*, 'nam se mutuo vulnera-

bant duris cædentes cæstibus.'

θέλοισα, Dor. pro communi *θέλουσα*, volens. Theoc. Idyll. xi. 26. *ἦνθες ἐμῶ σὺν ματρὶ θέλοισ' δακύνθινα φύλλα*, 'venisti mea cum matre volens hyacinthina folia.'

θέμεν, infinitivus aor. 2. act. a *τίθημι*, μ. *θήσω*, aor. 1. act. *ἔθηκα*, aor. 2. *ἔθην*, *ης, η*. Infinit. comm. *θεῖναι*, Ion. Dor. et poet. sublato *ι*, *θεναί*. Attice, Ionice, Dorice inserta syllaba *με*, fit *θέμεναι*. Rursus Ionice, Doric. et Æol. κατ' ἀποκοπὴν τῆς *αι* συλλαβῆς, formatur *θέμεν*, posuisse, ponere, deponere. Theoc. Idyll. v. 21. *αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν*, 'si vis hædum deponere.' Sic Virg. Ecloga iii. 7. 27. 'De grege non ausim quicquam deponere tecum.'

θεμιτὸν, quod licet, quod fas est, licitum, sanctum. A genitivo singulari *θέμιτος*, quod a *θέμις*, formatur adjectivum *δέξιτονον*, *θεμιτὸς*, ἦ, *ὄν*, licitus, a, *um, ἄ*, *ἀθέμιτον*. Theoc. Idyll. v. 136. *Οὐ θεμιτὸν; Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν*, 'nefas [est], o Lacon, cum lusciniâ picas certare [cantu].'

θεόταυρος, *ου, δ*, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Interpret. Latini vertunt, divinus taurus: sed Moschus Idyll. ii. 131. hoc epithetum Jovi in taurum mutato tribuit. Quare commode dicere possumus, Deus taurus, i. Deus in taurum mutatus, Deus, qui tauri formam induit. Quod aperte patet ex vs. 79. ubi poeta sic loquitur: *Κρύψε θεόν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος*, 'Occultavit Deum, et mutavit corpus, et factus est taurus.' Consule Ovid. Metamor. lib. ii. 89. ubi de Jove dicit, 'Induitur faciem tauri, mistisque juvencis,' &c.

θέουσα, *οίσας*, *ἄ*, Dor. pro com. *θέουσα*, *ης, ἦ*, *currentes*. Theoc. Idyll. vi. 12. *ἐπ' αἰγιαλοῖο θέουσαν*, 'in littore currentem.'

Θεόκριτος, *ου, δ*, poet. et Attice terminatio vocis passivæ significationem activam habet hoc loco; *περιφραστικῶς* enim intelligitur Paris trium Dearum judex: *δ θεὰς κρίνας*, *δ τῶν θεῶν κριτής*. In Ara Simmiae, v. 10. *Θεοκρίτοι κτάντας*, 'Dearum judicis, [Paridis scil.] interfector [Philoctetes].'

θέρουσ, Dor. pro com. *θέρουσ*, æstatis, vel æstate. Theoc. Idyll. ix. 12. *Τοῦ δὲ θέρουσ φρύγοντος*, 'Æstatem vero torrentem.'

θερίστριον, *ου, τὸ*, com. *θερινὸν ἰμάτιον*, ut *χειμαστρον*, τὸ *χειμερινὸν*, æstiva vestis, ut *χειμαστρον*, hyberna, vestis tenuis, et subtilis, qua æstivis horis utimur, messoria vestis. Theoc. Idyll. xv. 69. *δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη ἔσχισται*, 'in duas partes mea vestis jam scissa est,' vel, 'meum velum iam discussum est.'

θεσπίσσα, Dor. pro com. θεσπίσσα, a θεσπίσω, vaticinor, oraculum edo. Theoc. Idyll. xv. 63. χρησμός ἄ πρεσβύτις ἀπό-
 χετο θεσπίσσα, 'oracula [mera] hæc anus
 abiit [nobis] vaticinata.'

θεωγενίς, ἴσος, ἦ, Dor. κατὰ κρᾶσιν τῆς
 εο εἰς ου, καὶ τῆς ου εἰς ευ. Theoc. Idyll.
 xxviii. 22. Θεωγενίδος, pro Θεογενίδος, τῆς,
 vs. 13.

Θευχαρίλα, Doricum fœminæ nomen, pro
 communi Θεοχαρίλα, κατὰ κρᾶσιν τῶν ε καὶ
 ο εἰς ευ. Quod et Ionibus familiare. Con-
 sulte nostrum Ionicum Græcol. Lexicum in
 ευ, pro εο. Communiter enim εο in ου,
 deinde Ionice, Dorice, et Æol. ου in ευ
 mutatur. Theoc. Idyll. ii. 70. Καὶ μ' ἄ
 Θεοχαρίλα Θράσσα, τροφὸς ἄ μακαρίτις,
 'Et me Theucharila, [sive Theoch.] Thra-
 cia, nutrix beata.'

θεωρεῖν, com. idem ac τὸ θεᾶσθαι, con-
 templari. Eustathius, Θεωρεῖν, παρὰ τὴν
 θέαν λέγεται. Sed non satis aperte τὴν
 ἐτυμολογίαν hujus verbi demonstrat. Mag-
 num Etymol. pag. 448. 42. hanc longe
 melius docet. Hæc sunt ejus verba: Θεω-
 ρός, παρὰ τὸ θεός, καὶ τὸ ὄρω. ἢ παρὰ τὸ
 θύη ὄρω. θεωροὶ γὰρ οἱ θεαταί. ἀλλὰ καὶ
 οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι, οἱ φύλακες τῶν θυ-
 σιῶν, καὶ χρησμών. ἢ τὸ θεῖον φροντίζου-
 σιν. ὥρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα. I-
 dem et a Suida traditur. Θεωρός igitur
 appellatus proprie, qui Deum cernit, et
 contemplatur. Vel qui victimas Deo mac-
 tandas spectat, ut videat an sint legitimæ.
 Quinetiam in genere quisvis spectator ita
 vocatur. Sic etiam olim dicebantur, qui
 ad Deum, oraculumque consulendum mit-
 tebantur, quique custodes erant sacrorum,
 et hostiarum, quæ eo sacrificii causa pub-
 lically mittebantur, et qui oraculorum, rerum-
 que divinarum curam gerebant. ὥρην enim
 tenui spiritu notandum prisci vocabant τὴν
 φροντίδα, sollicitudinem, atque curam. Ab
 hoc autem nomine θεωρός ipsum verbum
 θεωρεῖν est derivatum, quod accipitur ple-
 rumque pro simplici θεᾶσθαι, ut supra dic-
 tum. Theoc. Idyll. xxvi. 10. Πενθεὺς δ'
 ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 'Pen-
 theus vero ex alta rupe omnia spectabat.'

θηεύμενος, ου, δ, Ion. et Dor. pro com.
 θεόμενος, quod a θεόμαι, ὦμαι, deducitur.
 Hinc Ionicum mutata conjugatione, et verso
 ε in η, et α in ε, θηέομαι, οὔμαι, et Ion. ac
 Dor. θηεῖμαι, contemplor, spectro: unde
 participium com. θηεύμενος, θηούμενος, et
 Ion. et Dor. θηεῖμενος. Consule Θεεῖσθαι
 in nostro Ionico Lexico. Theoc. Idyll.
 xxii. 38. παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενος ἄγριον
 ἕλην, 'variam autem in monte spectantes
 [et] agrestem sylvam;' vel, 'cum autem
 variam, et agrestem materiam in monte
 Lcx. Dor.

spectarent.' Vide θαεῖτο, pro ἐθηεῖτο
 τούτεστιν ἐθεᾶτο.

θηλάζειν, commun. mammas sugere,
 lacte nutrire, quod ex uberibus elicitur.
 Theoc. Idyll. iii. 16. Μασθὸν ἐθλάζει,
 'Mammam suscit.'

θηλύνεσθαι, poet. fœminarum more las-
 civire, lascivire. Theoc. Idyll. x. 14. καὶ
 πολὺ τᾶ μορφᾶ θηλύνετο, 'et valde prop-
 ter [suam] formam lasciviebat.'

θηλυτόκος, ου, ἦ, poet. ἢ τὴν θήλειαν
 τρίκουσα, quæ fœminam parit, fœmellipara.
 Theoc. Idyll. xxv. 125. Ζωωτόκοι τ' ἦσαν
 περιώσια, θηλυτόκοι τε, 'Viviparæque e-
 rant eximie, fœmelliparæque.'

θην, hæc particula passim apud poetas
 παραπληρωματικῶς occurrit, non ad aliquid
 significandum, sed potius ad carminis
 mensuram justam explendum, ut in vulga-
 tis Græcolatinis Lexicis docetur. Inter-
 dum tamen accipitur pro δην, diu. Quod
 κατὰ τροπὴν τοῦ δ εἰς θ factum, ut apud
 Æschylum in Agamemnone, pag. 191. ψύ-
 θος, pro communi ψεῦδος, mendacium.
 Nam (ut ibi Græcus Scholiastes ait) θ et
 δ maximam inter se cognationem habent,
 ita ut non raro alterum pro altero sumatur.
 Eustathius, θ εἰς τοῦ δ τραπὲν Αἰολικῶς, οἶον
 οὐδὲν, οὐθὲν, ὄσος, θάσος. καὶ κατὰ πα-
 ραγωγὰς, ἐκ τοῦ μήδω, Προμηθεύς. Τοῦ
 δην etymologiam in Magno Etymologico
 vide. Theoc. Idyll. v. 111. Οὐτῶ κ' ὕμνε
 θην ἐρεθισθετε τῶς καλαμεντάς, 'Sic et vos
 diu irritatis messores.' Idyll. vii. 83. τὸ
 θην τὰδε τερπνὰ πεπόνθεις, 'tu diu his vo-
 luptatibus fruitus es;' vel, 'tibi diu his
 voluptatibus frui datum est.'

θην interdum videtur pro δὲ poni.
 Theoc. Idyll. xv. 15. πρῶαν (λέγομεν πρῶαν
 θην πάντα), 'nuper (dicimus nuper autem
 omnia);' pro, λέγομεν δὲ πρῶην, id est,
 dicimus autem nuper.

θην, particula expletiva, et enclitica, quæ
 ex præcedentis vocis accentu pendet, nec
 quidquam ad significationem addit. Inter-
 dum autem interrogationi servit. Theoc.
 Idyll. i. 97. Κἦπε, τὴ θην τὸν ἔρωτα κατεύ-
 χεο Δάφνη λυγίζεῖν; 'Et dixit, tunc glo-
 riabaris, Daphni, amorem a te superatum
 iri?' Vide λυγίζεω. Idem Idyll. vi. 34.
 Καὶ γὰρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, 'Etenim
 non formam habeo turpem;' i. haud enim
 sum deformis.

θην, certe, profecto. Theoc. Idyll. xiv.
 43. Αἶνος θην λέγεται τις, 'Proverbium
 certe dicitur quoddam.' Idyll. xv. 62.
 πείρα θην πάντα τελεῖται, 'conatu certe
 cuncta perficiuntur.'

θησεύμεσθα, Doric. et Æol. pro com. θη-
 σόμεθα, ponemus, deponemus. Theoc.
 Idyll. viii. 13. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν

ἐμὴν ἄρκιον εἴη; ‘Sed quid deponemus, quod nobis dignum sit?’ Hic τὸ θησεύμεσθα positum pro com. θήσομεν, hocque pro καταθήσομεν. Supra 11. et 12. pro eodem dicit καταθέσθαι, et 14. et 15. θησῶ, pro θήσω. Sed est simplex pro composito.

θήσονται, Dor. pro com. θήσοσσι, 1. fut. a τίθημι. Bion Idyll. v. 2. Κῦδος ἐμοὶ θήσονται, ‘Gloriam mihi afferent.’

θησῶ, Dor. pro com. θήσω. Theoc. Idyll. viii. 13. et 14. Δάφ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ. Μεν. Οὐ θησῶ πόκα ἀρνὺν, ‘Daph. Vitulum ego deponam. Men. Nunquam deponam agnum.’

θίασος, ω, ό, Dor. pro communi θίασος, ου, ό. Eustathius, θίασος ἐν ἴσφ τῷ ἔρανος. οὕτω δὲ λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλόμενων εἰσαγωγαί· καὶ θίασος ό τῷ Διονύσῳ ἐπόμενος, καὶ ἀπλῶς ό ὀργιάζων, καὶ ἐνθεάζων ὄχλος, παρὰ τὸ σίος, ὅ ἐστι θεὸς κατὰ Λάκωνας, οἰονεὶ σίασος, καὶ θιασῶται οἱ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συννύκτες, οἱ καὶ ἔρανισται. ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τὸ θεῖον λέγεται ό θίασος, ἀποβολῇ τοῦ ε. Id est, θίασος idem valet ac ἔρανος. Sic autem appellantur collectiones, quæ ex contributionibus, sive ex collationibus rerum variarum fiunt [ut in convivii fieri solet interdum a pluribus amicis suam quibusque portionem tam ciborum quam potus amice conferentibus in unum]. Item θίασος vocatur cætus Bacchum sequens, et simpliciter omnis turba, quæ Bacchi sacra celebrat, et Deo plena, ac furore quodam abrepta fertur. Dicta autem a nomine σίος, quod apud Lacones Deum significat, [pro quo communiter θεὸς dicitur,] quasi σίασος [sed τὸ σ in θ versum]. Et θιασῶται dicuntur, qui ad hujusmodi cætus, aut actiones conveniunt, qui et ἔρανισται nominantur. Alias θίασος dicitur a nomine θεῖον, abjecto e. Hæc Eustathius. At multo melius Magnum Etymologicum ἐτυμολογίαν hujus nominis aperit pag. 449. 53. θίασος. ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι [θείασος], ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τὰ θεῖα ἔσθαι. λέγεται δὲ ό χορός. παρὰ τὸ τὰ θεῖα ἔδειν. ἢ ἀπὸ τοῦ θεῖν, ὅ ἐστι θύειν. ὕθεν θιασῶτας λέγουσι τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ θιασῶται, οἱ τὰ θεῖα ἔδοντες. Idem pag. 454. 1. θιασῶτης, ό κοινοῦς τῶν θυσῶν. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οὔτοι ὀργεῶνες. ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ θιάσου, ὅπερ ἐστὶ σύννοδος, καὶ συναγωγὴ, ἀπὸ τοῦ θεῖν. Aristoteles hanc τοῦ ἐτυμολογικοῦ sententiam et ipse disertissimis verbis confirmat τῶν Νικομαχείων Ἠθικῶν, lib. viii. cap. 9. 43. Ζ. ἐναι δὲ τῶν κοινωτῶν δι’ ἡδονὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασῶτῶν, καὶ ἔρανιστῶν. αὐτὰ γὰρ θυσίας, καὶ συνουσίας. Ergo ἀπὸ τῆς θυσίας, vel (quod probabilius) a futuro θύσω, quod a θύω, unde

et θυσία, dictus θίασος, hinc θιασῶτης, quasi θύσας, et θιασῶτης, et facta literarum transpositione, versoque v in i, θίασος, unde θιασῶτης. Vide et Athenæum, lib. viii. pag. 181. 1. et deinceps. Theoc. Idyll. xxvi. 2. Τρεῖς θιασῶς ἐς ὕρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ εἰσῆσαι, ‘Tres thiasos in montem, tres ipsæ cum essent, duxerunt.’

θίγω, μ, βίξω, comm. unde θιγγάνω, idem. Hinc Latinum tango deductum, et compositum attingo, quod Græci verbi vestigia manifesta melius indicat. Theoc. Idyll. i. 59. Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ’ ἐτι κείται ἄχραντον, ‘Neque adhuc ullo modo labra mea [poculum illud] attingit: sed adhuc jacet impollutum [i. intactum].’ Hic autem est τμησις in verbis ποτὶ χεῖλος θίγεν, pro composito ποτὶθιγεν, incremento syllabico neglecto, pro ποτέθιγεν, hocque Dor. pro comm. προσέθιγεν a προσθίγω, quod Dor. ποτιθίγω, id est, attingo.

θνάσκη, Dor. pro comm. θνήσκη, morior. Theoc. Idyll. i. 135. Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, ‘Daphnis quoniam moritur.’

θνατός, ἄ, δν, Dor. pro comm. θνητός, ἡ, δν, mortalis, homo. Theoc. Idyll. i. 101. Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής, ‘O Venus mortalibus inimica;’ vel, ‘O Venus hominibus odiosa.’ Idyll. xv. 106. ἀπὸ θνατῶν, ‘ex mortalibus.’ Idyll. xxii. 23. θνατοῖσι βοηθοί, ‘mortalibus auxiliatores.’

θοιά, ἄς, ἡ, poet. vocabulum, de quo Græcol. Lexica tantum hæc tradunt, θοιά, ἄς, ἡ, jugum mulorum; ζευγος ὀρικῶν, καὶ ἡμίμων. Sed nullo scriptoris alicujus exemplo significationem istam confirmant. Videntur tamen ex Ovo Simmiae Rhodii locum et significationem hujusmodi suscepisse. Sic enim illic, pag. 388. πίασκε θοιαῖσιν αἰόλαις κῶλα, ‘premebat jugis pernicibus membra.’ Quem locum in Latinis annotationibus, pag. 395. M. his verbis expressum habemus, ‘Fingit Mercurium insidentem asino, aut jugis mulorum,’ &c.

θολία, as, ἡ, com. Eustath. θολία, θηλυκῶς, πῖλος, εἶτον σκιαδίου εἰς ὀξὺ λῆγον, id est, θολία, genere femineo, pileus; sive umbella in acutum desinens, pileus fastigiatus, umbella fastigiata, Jul. Pollux lib. vii. 410. 36. θολία δ’ ἐκαλεῖτο πλέγμα τι θολοειδές, φ’ ἀπὸ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναικες, id est, θολία [vel potius θολία, sic enim non προπαροξενήσας, at παροξενῶνς scribendum], vocabatur quoddam instrumentum [cameratum, et] ad tholi similitudinem factum, quo mulieres umbellæ loco utebantur. Idem lib. x. 546. 21. scribit, θολίαν δὲ, ὡς κίστην εἶναι λέγουσιν, ἔχουσαν θολοειδὲς τὸ πᾶμα. Consule et Græcol. Lex. Theoc. Idyll. xv. 39. τὰν θολίαν, umbellam; alii vertunt, galerum. At

utramque, nunc saltem, bene videtur habere.

θορυβεῖσιν, Dor. pro com. θορυβοῦσι, tumultuantur, tumultum excitant, turbant, obturbant. Theoc. Idyll. xxi. 5. Αἰφνίδιον θορυβεῖσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι, 'Subito tumultuantur [tumultum excitant, somnumque turbant] instantes curæ.'

Θρακιστὶ, com. vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis non extat; Thracum more. Theoc. Idyll. xiv. 46. Θρακιστὶ κέκαρμαι, 'Thracum more sum tonusus.'

Θρέισσα, as, ἄ, Dor. pro com. Θρέισσα, ης, ἦ, pro quo frequentius legitur Θραῖσσα, et Θραῖττα, alias Θρηῖκλια, et Θρηῖσσα, unde κατὰ συστολήν, Θρέισσα. Consule Stephanum de urbibus in Θράκη. Item Virgilianum Erythræi Indicem in Threissa Harpalice, ubi de vocis hujus formatione pluribus agit. Theoc. in Epig. xviii. 1. ὁ μικκὸς τὸδ' ἔτευξε τῶ Θρέισσα Μήδειος τὸ μνάμα, 'parvulus hoc extruxit Threissæ Medeus monumentum.'

θριξ ἂνὰ μέσσον. Theoc. Idyll. xiv. 9. λασῶ δὲ μανεῖς πόκα. θριξ ἂνὰ μέσσον, verba sonant, 'obliviscar vero insanus factus tandem: pilus [est] in medio sensus.' Per imprudentiam vero tandem incidam in insaniam. Unius enim tantum pili discrimen ac intervallum est inter me et ipsam insaniam. Parum abest quin jam tandem insanire incipiam. Mox mox ob mæroris mei magnitudinem insanire incipiam. Erasmus in Adag. pag. 1020. locum istum sic Latine redditum habet, 'At me imprudentem capiet vesania tandem, Vix pilus in medio est.' Hoc adagio minimum discrimen ac intervallum indicatur. Vide λασῶ.

θρίον, ου, τὸ, com. proprie quidem ficus folium, γενικῶς vero quodvis folium significat. Theoc. Idyll. xiii. 40. περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει, 'circum autem folia multa nata erant [id est, multæ herbæ natæ erant].'

θρόνον, ου, τὸ, Eustath. in Iliadis X. 1278. 45. θρόνα (inquit) κυρίως μὲν, τὰ ἐκ θηρίων, ἢ τὰ ἐκ γῆς ἀναθορόντα ὄνησιμα φάρμακα. νῦν δὲ κατὰ μετοσίαν θρόνα, ἤγουν φάρμακα ἔφη, τὰ βεβαμμένα λῖνα, ἢ ἔρια. ἐπεὶ καὶ φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα ἐκαλοῦντο. καὶ φαρμάσσειν τὸ βάπτειν ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, etc. id est, θρόνα proprie quidem dicuntur utilia pharmaca, sive bona venena, quæ ex feris, vel ex terra prosiliunt, prodeunt, manant. Nunc vero per [quamdam proprietatum] communicationem [Homerus] λῖνον, vel lanas tinctas θρόνα dixit, id est φάρμακα. Nam et ipsæ tinctorum officinæ, [quæ Græce βαφεῖα nominantur, olim] φαρμακῶνες ar-

pellabantur. Et apud veteres τὸ βάπτειν id est tingere, dicebatur φαρμάσσειν, etc. Vide φάρμακον apud Eustathium et Venenum apud Hotomani Commentarios de Verbis Juris. Theoc. Idyll. ii. 59. Θέστλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον, 'Thestylī, nunc igitur capiens tu venena hæc illine.'

θρυλέω, ᾧ, idem ac θρυλλέω, ᾧ, rumorem spargo, rumore dissemino aliquid, sermone jacto, divulgo, garrō. Theoc. Idyll. ii. 142. χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Ξελάνα, 'et ut tibi ne diu dilecta garram Luna.'

θυμαλγῆς, ὁ καὶ ἦ, poet. ὁ τῶ θυμῶ, τουτέστι τῆ ψυχῆ, ἄλγος, ἤγουν λύπην φέρων, λυπηρός. Qui animo dolore affert, molestus, gravis, acerbus. In vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur, θυμαλγῆς, ὁ τὴν ψυχὴν ἀλγῶν, mærore animum afficiens. At ἀλγόνων potius dicendum: ἀλγῆν enim est neutrum ἰσοδυναμοῦν τῶ λυποῦμαι. ἀλγῶνεν vero activum, et transitivum, συνώνυμον τῶ λυπεῖν, id est, dolore afficere. Consule Eustath. Theoc. Idyll. iii. 12. θᾶσαι μὲν θυμαλγῆς ἐμὸν ἔχος, 'respice quæso gravem meum dolorem' [vel, 'meum dolorem, qui meum animum cruciat'].

θυμαρέειν, εἶν, poeticum, atque Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non extat, quod ego saltem legerim. Proprie autem significat, alicujus animo placere, gratum esse, et quodammodo ei congruum et aptum esse. Deducitur enim a poetico nomine θυμαρῆς, εὖος, οὖς, ὁ καὶ ἦ, quod animo aptum, gratumque significat; γενικῶς vero, jucundum, gratum. Eustathius, θυμαρῆς, παρὰ τὸ ἀρρῆνεῖν, ἢ ἀρέσκειν τῶ θυμῶ, λέγεται. καὶ διὰ μὲν τοῦ α προφερομένη δέξινεται ἢ λέξις, διὰ δὲ τοῦ η, βαρύνεται. θυμήρης γάρ. Idem, θυμήρης, βαρυνόνως, θυμαρῆς δὲ, ὀξυτόνως. Idem, θυμήρης, ἐκ τοῦ θυμὸς, καὶ τοῦ ἦρ, ἦρος, ὃ δηλοῖ τὴν χάριν, σύγκειται ἢ λέξις. Apud Theoc. Idyll. xxvi. 9. sumitur pro animo gratum habere; amare, diligere, cupere, velle. Hæc sunt poetæ verba, ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος, 'ut ipse gratum habebat Bacchus,' vel, 'ut ipsi Baccho placebat.'

Θύμβρις, Θύμβριδος, ὁ. Stephanus de urbibus, Θύμβρις (inquit) ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. τὸ ἔθνικόν, Θύμβριος καὶ Θυμβριάς. Genus fæmineum usurpat Nonnus, pag. 158. Σφίγγας σκληρὸν ὕφασμα, τόπερ φάτο Θυμβριάς αὐδῆ Λίντιον. Sic enim ibi legendum, Dionysius de Situ Orbis pag. 49. et 50. Τοῖς δ' ἐπι, μέμπερον ἔθνος ἀγανῶν ἐστὶ Λατίνων, Γαίαν ναετάνοτες ἐπῆρατον. ἧς διὰ μέσσης Θύμβρις ἐλισσόμενος καθαρὸν ῥόνον εἰς ἄλα βάλλει, Θύμβρις εὐῤῥέτης ποταμῶν βασιλεύτατος

ἄλλων, Θύμβρις δὲ ἰμερτήν ἀποτέμεται ἀνδία Ῥώμην, Ῥώμην τιμήσαν, ἐμῶν μέγα οἶκον ἀπέκτων, Μητέρα πασῶν πολιῶν, ἀφνειὸν ἔδεθλον. Vide Græcos Commentarios, ubi verbis disertissimis dicitur Θύμβριν καὶ Τίβερην eundem fluvium esse. Quod tamen a nonnullis in dubium vocatur, qui putant Tiberim quidem, Italiæ, Thymbrin vero, Siciliae fluvium esse, suamque sententiam Theoc. Idyll. i. 118. tueri conantur. Sic enim eo loco Theoc. Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ἕδωρ, 'Et fluvii, qui fluitis pulcrum per Thymbridis aquam; vel, juxta, vel, in p. T. a. Idem hæc etiam ex Græcis commentariis in Dionysium scriptis afferunt, σημείωσαι δὲ ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φάινεται ἔν τινι ἀμφιβαλλομένη γραφῇ, καὶ Σικελός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. At commentator hic nihil certi affirmat, imo rem dubiam proponit. Nam de nominibus hujus scriptura dubitari dicit, quod (ut verisimile videtur) alii Θύμβρις, alii Τύμβρις, alii Τίβρις, alii Τίβερης scribant. Apud Ovid. Fast. lib. ii. Tyberis scribitur, ubi nominis ἔτυμον docetur. 'Albula, quem Tyberim mersus Tyberinus in undis Reddidit.' Ab hoc autem Tyberis, κατὰ συγκοπὴν formatum Tybris, Tybridis, quod utrumque in eodem versu legitur apud Virg. Æneid. lib. iii. 181. 8. 'Si quando Tybrim, vicinaque Tybridis arva intraro.' Plura exempla tibi suppedietabit Erythræi Index in Virgilium. A nomine vero Tybris κατ' ἐπέμβροσιν τοῦ m, ut vocabulum sit sonantius, Tymbris deductum, deinde tenuis in aspiratum est mutata. Quod Ionibus familiare. Idem autem et apud Græcos factum crediderim. Quamobrem hanc scripturam varietatem plerique cum multis in locis animadvertant, non medicriter hæsitant, et quid affirmare debeant, non habent in promptu. Sed et in aliis nominibus idem accidit. Quare ne hoc quidem ut παράδοξον est censendum. Huc adde quod eundem fluvium et Italiæ, et Siciliae fuisse si dicas, nihil a veritate dixeris alieni. Nam Sicilia quondam erat Italiæ pars, ante quam terræ motu ab ea divelleretur, quemadmodum ex Virgilio verbis manifeste colligitur. Sic enim ille Æneid. lib. iii. 178. 'Hæc loca vi quondam, et vasta convulsa ruina, (Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas) Dissuise ferunt, cum protinus utraque tellus Una foret. venit medio vi pontus, et undis Hesperium Siculo latus abscedit, arvaque, et urbes Littore diductas angusto interluit æstu.'

θύοντι, Dor. pro com. θύουσι, sacrificant, sacrificium faciunt. Theoc. Idyll. iv. 21. ἕκκα θύοντι, 'quum sacrificant.'

θύος, εὐός, οὐς, τὸ, poeticum, pro communi θυσία, as, ἡ, sacrificium, i, sacra, sacrorum; hostia, victima, quidquid immolatur, ac offertur Deo: παρὰ τὸ θύειν, immolare, mactare; unde sublato i Dorice, θύειν, hinc verbum Gallicum 'tuer,' i. interficere. Quod fit aspirata in tenuem, et liquida ν in ρ cognatam versa. Theoc. Idyll. ii. 10. Νῦν δὲ νῦν ἐκ θυέων καταθύσομαι, 'Nunc autem ipsum sacris magicis excantabo.' Theoc. Epig. iv. 16. Τοῦδε τυχῶν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι, 'Hoc adeptus, [votique compos factus] volo tres hostias offerre [Deo].' Idem vi. 3. Νικίᾳ, ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ ἄει θυέεσσιν ἰκνεῖται, 'Nικίᾳ, qui ipsum quotidie semper sacrificiis precatur [colit, veneratur].' Alias τοῦ θύους significationes in vulgatis Lexicis vide.

θυρᾶν, Dor. pro com. θυρῶν. Theoc. Idyll. x. 14. πρὸ θυρᾶν μεν, 'ante fores meas.'

θῶκος, ου, ὁ, poet. locus, sedes. Theoc. Idyll. i. 22. ἔπειρ ὁ θῶκος τήνος ὁ πομμενεκός, 'ubi sedes [est] illa pastoralis.'

θῶτερον, Dor. κατὰ κράσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς ω, pro com. τὸ ἔτερον. Quoniam autem e aspiratur, ideo τ in θ mutatur. Theoc. Idyll. xi. 32. ἐξ ὧπὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὄσ, 'ex [altera] aure protenditur ad alteram aurem.'

I

I ex ε formatum Ion. ἰτῶ, ex ἔω, ἰσχω, ex ἔσχω, quod ex ἔχω. μέμνω, ex μέμνω, (unde Ἀγαμέμνων), quod a μένω.

I Dorice, ut et Ionice, ex nominibus sæpe tollitur. Quod metri causa fieri videtur. Theoc. Idyll. i. 65. ἄδέα, pro com. ἡδέα, ab ἡδὺς, dulcis, suavis. Idyll. vii. 78. εὐρέα λάρναξ, pro εὐρεῖα, ab εὐρύς.

I Dorice ex verbis, et participiis sæpe tollitur; ποέω, ποῶ, pro comm. ποιέω, ᾧ, quod plerumque metri causa fit. Theoc. Idyll. x. 38. ἡ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς. Hic τὸ ποῶν Dor. dictum sublato i, pro com. ποιῶν.

I ex secunda, tertiaque persona verborum activorum communiter in eis et ei in indicativo desinentium, Dorice non raro tollitur. Ut apud Theoc. Idyll. i. 3. σπρίσδες pro σπρίσεις, fistula canis, fistula ludis. Idyll. iv. 3. ἀμέλγες, pro ἀμέλγαις, mulges.

I non semper ex secunda, tertiaque persona indicativi communiter in eis et ei desinentis, Dorice tollitur. Theoc. Idyll. iv. 4. φυλάσσει, pro quo alias φυλάσσε diceretur. 48. ποθήρει, pro quo alias ποθήρε. 53. λείσσει, pro quo alias λείσσει. 55. δαμάσσει. 56. ἔρπει. 58. μύλλει. 63.

ἐρίσδει. Idyll. v. 37. ποθέρπει. 52. ὄσδει. 83. ἐφέρπει. 87. μολύνει. 88. βάλλει. 89. ποπυλιόσδει. 91. ἐκμαίνει. 93. πεφύκει. 97. ἐφίσδει. 106. ἄγγει. Idyll. vi. 16. φρύττει. Idyll. vii. 21. ἔλκει. 22. καθεύδει. 26. αἰδευ. 29. ἰάνει. 50. ἄρσκει. 54. κινέ. 119. ἔλεε. 121. ἀπορῆει. Sed in verbis contractis τὸ *i* in diphthongo retinetur, quod nimis durum, ac absurdum fortasse videretur, si tolleretur, ut in gravitonis. Imo ne Græcum quidem verbum amplius esse videretur. Quid enim quæso significarent ista, κινέ, ἔλεε, ἀπορῆ, etc.? Qualis? Quam portentosa verborum formatio hæc esset? Haud igitur a recepta Grammaticorum ratione nimis est recedendum. Usus cujusque linguae spectandus, et observandus, et virorum fide dignorum auctoritate, scriptis, et exemplis ea, quæ dicuntur, sunt illustranda, et confirmanda. 25. ἐπιθρόσκει. Idyll. viii. 11. χρήσδει, bis. 17. θησεῖς, pro θήσει, et ἔξει. Idyll. x. 52. μελεδαίνει, pro μελεδαίνε, quod inusitatus. Idyll. xii. 5. προφέρει. 35. ἐπιβωστρεῖ. Idyll. xiii. 11. ἀνατρέχει. Idyll. xiv. 7. δοκεῖ. 8, et 58. Παισδεῖς. 9. ὄβρίσδει. 21. δοκεῖ. 65. ἀρσκει. 69. ἔρπει. Idyll. xvi. 136. ἔρπει. Idyll. xx. 6. βλέπει, παῖσδει. 7. λαλέει, φράσδει. 8. ἔχει. 9. ἐξόσδει. 33. ἐλαύνει. 40. κλαίει. Idyll. xxi. 1. ἐγείρει. 23. φέρει. 50. νύζει. Idyll. xxiv. 12. ἀμφαίνει. 37. αἰεῖ, et αὔτει. 38. νοεῖς. 50. αὔτει, etc.

I Dorice sublatum ex infinitivis modis verborum communiter in *ειν* desinentium. Ut apud Theoc. Idyll. i. 14, et 16. συρῖσδεν, pro com. συρίζειν. Idem Idyll. ii. 153. πυκασδεν, pro πυκασδειν, ἦγον πυκάζειν. Idyll. iv. 2. βόσκειν, pro βόσκειν. 8. ἐρίσδεν, pro ἐρίζειν. Idyll. v. 7. ποπύσδεν, pro ποπύσειν. 10. ἐνεύδεν, pro ἐνεύδειν. 36. ποτιβλέπεν, pro προσβλέπειν. 107. διώκειν, pro διώκειν. 136. ἐρίσδεν. Idyll. vi. 26. ἔχειν, pro ἔχειν. Idyll. vii. 94. γεραίρεν, pro γεραίρειν. 100. αἰδεν, pro αἰδευ. Idyll. viii. 4. συρῖσδεν, et αἰδεν, pro συρίζειν, et αἰδευ. 71. αἰδεν. Idyll. x. 56. ἄνδρας αἰδεν. ult. μυθίσδεν, pro μυθίζειν. Idyll. xi. 77. συμπαῖσδεν, pro συμπαίσειν, hocque pro συμπαίζειν. Idyll. xiv. 21. ἔχειν, pro ἔχειν. Idyll. xv. 93. Δωρίσδεν. Idyll. xxi. 31. μερίζεν. Idyll. xxii. 2. ἐρεθίζεν. Cætera suo quæque loco videbis explicata.

I non semper ex infinitivis verborum in *ειν* communiter desinentium a Doricis tollitur. Ut λαβείν, pro quo diceretur alias λαβειν. Theoc. Idyll. i. 11. τήναις ἄρνα λαβείν. Idem Idyll. ii. 130. Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τῆ Κόπριδι πρᾶτον ἀφείλειν. Idem eod. Idyll. 161. φιλᾶσσειν. Idem Idyll. iii. 11. καθελείν. Idem Idyll. v. 27.

ἀμέλγειν. Idyll. viii. 11, et 12. ἐσιδείν. Idyll. x. 53. πειν. 54. ἔψειν. Idyll. xi. 64. ἀπερθεῖν. 65. ποιμαίνειν, et ἀμέλγειν. 71. σφύσδειν. Idyll. xii. 36. ἔχειν. Idyll. xiv. 40. ἀγείρειν. 57. χωρεῖν. Idyll. xv. 96. αἰδευ. Idyll. xvi. 26. βέζειν. Idyll. xviii. 12. εὔδειν. 14. παῖσδειν. Idyll. xxi. 2. εὔδειν. 23. μινύθειν. 29. κρίνειν. 37. ἔχειν. 60. μένειν, et βασιλεύειν. Idyll. xxii. 199. φεύγειν. 209. βαλείν. Idyll. xxiv. 33. εὔρειν. 78. ἀμβάλνειν, etc.

I interdum apud poetas metri causa tollitur in vocabuli fine quum alterum vocabulum sequitur, quod in principio vocalem habet. Theoc. Idyll. xxvi. 17. ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρίσασαι, pro ἐπὶ ἰγνυῖ ἀνειρίσασαι. Pind. Olymp. Ode xii. 2. εὔρυσθενέ' ἀμφὶ πόλει, pro εὔρυσθενεῖ.

I in *ει*. Vide *ει* pro *ι*.

I pro *η*. Vide *η* in *ι*. Vide ἐγγίξω apud Mag. Etymol. 309. 12. et καθήσιος, pro καθήσιος in Pindarico Lexico.

I in *η*. Vide ἐπήβολος, et ἐπηβόλως apud Eustathium. Nam utrumque παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ἐπιτυχεῖν, est deductum. Item Πλημμέλεια in Magno Etymol. 676. 20. q. d. quasi παλιμμέλεια. Hoc autem et Ion. et Æol. fit. Vide Magnum Etymol. in Ἀνεκίηκτε. 103. 25. et in Νηλήτεις, pro Νηλίτες. 603. 54. Theoc. Idyll. xxviii. 2. ἐπήβολος, pro ἐπιβόλος. Magnum Etym. pag. 357. 16.

I Dorice in multis nominib. verbis, et participiis sæpe ponitur pro *υ*, idque in diphthongo *οι*, pro *ου*. Ut μοῖσα, pro μουσα; τύπτοισι, λέγοισι, γράφοισι, pro τύπτουσι, λέγουσι, γράφουσι: τύπτουσα, λέγουσα, γράφουσα, pro τύπτουσα, λέγουσα, γράφουσα. Theoc. Idyll. i. 26. ἂ δὺ' ἔχουσ' ἐρίφως, pro ἡ δὺ' ἔχουσ' ἐρίφους, 'quæ duos habens hædus.' Vide *οι* pro *ου*, vel *ου* in *οι* Dorice mutatum. Vide et ὑπακούον, et ὑπακούω, pro comm. ὑπάκουσον, et ὑπακούω.

I communiter etiam in multis nominibus pro *υ* facta mutatione, positum reperitur. Ut in ὠδιν, ὠδίνος, ἦ, partus dolor. Quod ab ὀδύνῃ, ης, ἦ, deducitur. Eustath. et M. Etymol. 309. 3. et 821. 5. Item Magn. Etym. consule pag. 6. 28. 36. 517. 5. 642. 44. Vide *υ* in *ι*, εἶθαρ, pro εἶθαρ, ab εἶθός. Eustath. Sic ἴφθιμος, pro ἴφθυμος, quod κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ ἴφθυμος formatum. Alii vero alteram afferunt ἐτυμολογίαν. Eustath. et M. Etym. consulas. Vide et εἰνάτηρ, sive εἰνάτηρ, quod ex εὐνάτηρ formatum. Hoc ab εὐνά Dor. deductum, quod com. εὐνή, ἦς, ἦ.

I ab Argivis, et Cretensibus interdum in *ν* mutatur, ut docet Eustath. in verbo σπένδω, quod a σπειδῶ formatum tradit, *ι* in

ν mutato. Sic etiam ab ἐνείκω, poetico, et Ionico deducitur verso *ι* in *ν*, verbum ἐνένικω. Verum quia *ν* ante *κ* ex Grammaticis præceptis stare non potest, ideo in *γ* vertitur, quod sequente *κ* sonum et potestatem τοῦ *ν* retinet. Vide φέρω apud Grammaticos. Item Magnum Etym. pag. 302. 2. 3. Sic αἰέν, pro αἰεί: δεινάζω, pro δεινάζω. Sic φαεινός, pro φαεινός. Pind. Pyth. Ode 4. pag. 80. 12. Idem Ode Pyth. 82. 2. κλεινός, pro κλεινός, hocque ἐπενθέσει τοῦ *ε* poet. pro com. κλεινός. κελαδηνός, pro κελαδεινός. Pind. Isthm. Ode 4: 159. f. 6.

I a Doriensibus interdum pro communi *σ* ponitur. Ut εἰμές, pro ἐσμέν, sumus. Theoc. Idyll. ii. 5. Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμές, 'Neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

I commune Dorienses interdum in *ν* mutant; vel τὸ *ν* pro *ι* ponunt. Ut, ἐντὶ, pro εἰσί, sunt. Theoc. Idyll. iv. 52. Ταῖ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ, 'Aculei sunt.'

I comm. in *ν* interdum mutant et Iones, ut quum pro ἐνείκω dicunt ἐνέγκω. Eustath. I.

I pro *ν* Syracusanorum lingua, ut ἐνδοῖ, pro ἔνδο. Consule Eustathium, et Magnum Etym. in ἐνδοῖ.

I pro *ο* in compositis, ut ἀργίπους, ἀργιδόους, pro ἀργόπους, ἀργοδόους, etc. componitur enim nomen ex ἀργός, et ποῖς, etc. Consule Eustath. in ἀργιμότης, et sequentibus.

Ἰάλεμος, ου, ό, comm. Eustathius, Ἰάλεμος, ὄνομα μωροῦ τινός, καὶ εὐήθους ἀνθρώπου, παρὰ τὸ ἀλάθαι λέγεται, ἀφ' οὗ παροιμακίως λέγεται τὸ, ἰαλέμου ψυχρότερος. καὶ Ἰάλεμος, πένθυμος τις φῶδι ὁμωνύμος. Athenæus lib. xiv. 306. 44. et ipse τὸν Ἰάλεμον, lugubre carmen esse tradit. Æschylus ἐν Ἰκέτισι pag. 311. ult. τὴν ἐτυμολογίαν videtur aperire, quum ita canit, ἰή, ἰή, Ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ θροαμένη μέλη. Quod enim in luctu dicere soleamus ἰή, ἰή, hei, hei, heu, heu, Ἰήλεμος appellatus, et verso *η* in *α* Doric. et com. Ἰάλεμος. Consule et Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. iv. 223. P. Ἄλνος vero, et Ἄλνος, ut eod. libro idem Athenæus docet pag. 306. 45. non solum in luctu, sed etiam in lætitia, vel privata, vel publica propter secundam fortunam canebatur. At apud Athenæum pro μολπῶ, scribendum μολπᾶ, quemadmodum recte scriptum legitur apud Euripidem in Hercule Furente, 349. Ἄλνον μὲν ἐπ' εὐτυχεὶ μολπᾶ φοῖβος ἰαχεῖ. Consule et Hippoc. Œconomiam in Ἰάλεμοι ἱατροί.

Ἰαολκός, ου, ή, nomen urbis Thessalicæ, quæ κατὰ κράσιν τοῦ *α* καὶ τοῦ *ο* εἰς *ω* dicitur et Ἰωλκός. Consule Eustathium, et

Stephanum περὶ πολλῶν. Theoc. Idyll. xiii. 19. ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκόν, 'in opulentam Iolcum.'

ἱατρός, ου, ό, com. prima producta. Theoc. Idyll. xi. 5. καλῶς ἱατρὸν ἐόντα.

Ἰασίων, Ἰασίωνος, ό, quis iste fuerit, docet Eustathius. Ejus Indicem consule, et Commentarios, pag. 1526. 32. et 1527. et 1528. ubi fabulam de Jasonis cum Cere congressu, fabulæque causam pluribus explicat. Theoc. Idyll. iii. 50. ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα, ὃς τόσσων ἐκύρησεν ὄσ' οὐ πευσείθε βέβαλοι, 'beatum vero ducō dilecta mulier Jasonem, qui tot consecutus est, quot non audietis profani;' vel, 'qui ea consecutus est, quæ non aud. pr.'

ἱάειν, poeticum, pro com. κοιμᾶσθαι, καὶ ἐφ' ὕπνω ἀνακεικλίσθαι, id est dormire, et somni capiendi causa jacere. Alias διάγειν, id est, degere, διατρίβειν, καὶ χρονίζειν, i. tempus terere, transigere, commorari, versari in re aliqua, significat. Theoc. Idyll. iii. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἱάειν, 'Beatus quidem [scilicet] mihi [i. meo judicio], ille, qui æternum somnum dormit;' vel, 'qui sopitus æterno somno dormit,' vel, jacet.

Ἰάων, Ἰάωνος, ό, poet. pro com. Ἰων, Ἰωνος. Quod patet ex Theocriti verbis, Idyll. xxviii. 21. Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἑρατειανὴν μετ' Ἰάωναν, 'Habitabis in Mileto amabili cum Ionibus,' vel, inter Ionas. Stephanus de Urbibus, Μίλητος, πόλις ἐπιφανής ἐν Καρίᾳ τῶν Ἰάωνων. Ἐκαταῖος, Ἀσία, etc. Eustathius tamen ait τοὺς Ἰάωνας, καὶ τοὺς Ἰωνας, non eandem, sed diversam esse gentem. Eum consulas in Ἰάωνες, ἔθνος τι οὕτω καλούμενον. At (ut ante dictum) ex Theocriteis verbis apparet, atque constat interdum τοὺς Ἰάωνας, καὶ τοὺς Ἰωνας, pro eadem gente sumi.

Ἰδε, com. imperativus aor. 2. act. ἴδον, ἴδες, ἴδε, quod ab εἶδω, rejecto *ε*, quod alias in ipso indicativo retinetur, εἶδον, εἶδες, εἶδε: vide, ecce. Nam adverbialiter sæpe accipitur, pro quo συνανίμως, ἰδὸν δευτέρως dicitur, ad differentiam imperativi aor. 2. med. ἰδοῦ, ἰδέσθω, vide, videat. Theoc. Idyll. v. 30. τὸν (Ἰδὸν ὁ πράγος οὐτος) εἰσίδε: 'tu (ecce hircus hic) certa.' 37. ἴδ' ἄχαρίς ἐς τί ποθέρπει, 'en gratia quo recidit?'

ἰδέειν, εἶν, poeticum et Theocriteum verbum quod in vulgat. Lexicis non exstat: videre. Sic autem formatur, εἶδω, μ. εἶσω, vel εἶσομαι, vel εἶδησω, ab εἶδέω, ω, aor. 2. act. ἴδον, es, ε; Hinc τὸ ἰδέω, ᾶ, (unde præfixo F Æolico factum Latinum, Fideo, pro quo nunc dicitur, video) μ. com. ἰδήσω, Dor. ἰδησῶ, εἶς, εἶ, vel ex futuro εἰδήσω, tollitur e. Theoc. Idyll. iii. 37.

ἰδησῶ, Doricum futurum, pro communi

poetico ἰδήσω, quod ab ἰδέω, ᾧ, hoc vero ab aor. 2. act. ἴδω, es, ε, ab εἶδω, de quo Grammat. Theoc. Idyll. iii. 37. ἀρά γ' ἰδησῶ αὐτάν; 'nunquid videbo ipsam?'

ἴδμεν, et ἴδμεναι, scire, Doricus infinitivus, qui sic formatur, εἶδω, scio, futurum εἶσω, rejecto ε, præsens inusitatum formatur ἴσω, eis, ει, idem ac ejus πρωτότυπον. Hinc περισπώμενον Attice deductum, ἰσάω, ᾧ, unde verbum in μι, ἴσμι, idem, infinit. ἰσάναι, κατ' ἐπέμβροσιν ποιητικὴν τῆς με συλλαβῆς, fit ἰσάμεναι, unde κατὰ συγκοπὴν ἴσμεναι, καὶ κατὰ Δωρικὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς δ, ἴδμεναι, καὶ κατ' Αἰολικὴν, Ἰωνικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν, ἴδμεν. Theoc. Idyll. ii. 151. Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέες ἴδμεν, 'Dixit [se] non certo scire.' In hortis Adonidis hoc ἴδμεν etiam Æol. formari traditur. Theoc. Idyll. xxv. 67. χαλεπὸν δ' ἐτέρων νόον ἴδμεναι ἀνδρός, 'difficile enim [est] alterius hominis mentem cognoscere.' Huc per-belle referri possunt, quæ a Theognide dicuntur hac ipsa de re pag. 13. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γυνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν, &c. Deinde, Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, οὐδὲ γυναικὸς, Πρὶν πειρασθεῖης ὡσπερ ὑπόζυγιόυ. Vide Latinam versionem.

ἰδοῖσα, Dor. pro com. ἰδοῦσα, quæ vidit, intuita, conspicata. Theoc. Idyll. viii. 72. Idyll. xv. 25. ἰδοῖσα τὴν τῶ μὴ ἰδόντι. Idyll. xvii. 64. ὀλόλυξεν ἰδοῖσα.

ἰδρῆν, ης, ἦ, poet. et Ion. pro com. ἐπιστήμη, καὶ ἐμπειρία, καὶ τέχνη, scientia, et peritia, et solertia. In vulgatis Græcol. Lexic. scribitur ἰδραία, sed vitiose, pro ἰδραία vel ἰδρία. Quod ab ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἦ, sciens, peritus. Hoc ab εἶδω, scio. Theoc. Idyll. xxii. 85. ἀλλ' ἰδρῆν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ᾧ Πολυδέυκες, 'sed solertia magnum virum antevertisti o Polulx.'

ἱερὸν ὕδωρ. Theoc. Idyll. vii. 136.

ἱερὸς, ἄ, ὄν, comm. sacer, sacra, sacrum, sanctus, consecratus, τὸ ι sæpe productum habens legitur. Theoc. Idyll. v. 22. ἱερὸν ἀλλὰ γέ τοι διαέσομαι, 'sacrum: sed tecum cantu certo.'

ἱκελος, ου, ὁ, Ionic. et poet. pro quo communiter ὁμοῖος dicitur, similis. In vulgatis Græcol. Lexicis Homer. quidem actor: sed sine ullo prorsus exemplo nominatur. Theoc. Idyll. ii. 51. μαινομένω ἱκελον, 'furenti similem.' Dicitur autem παρὰ τὸ εἶκεν, τὸ ὅμοιον εἶναι, ἢ ὁμοιοῦσθαι, ὅθεν εἶκελος ποιητικὸν, καὶ ἱκελος, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

ἱκεο, 2. person. aor. 2. medii Ionice formata, dissoluta diphthongo ου in εο, pro comm. ἱκου, quod ab ἱκόμην. Hoc ab ἱκνέομαι, οὔμαι, μ. ἱξομαι, quod ab ἱκομαι. Consule vulgat. Grammaticas. Vel a 3. pers. sing. ejusdem temporis, ἱκετο, subla-

to τ formatur. Quàmvis autem hoc proprie quidem ab Ionibus fiat, idem tamen et Dorienses non raro faciunt. Theoc. Idyll. i. 20. Καὶ τὰς βοικολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἱκεο μῶσας, 'Et in carmine bucolico majorem, [quam ego,] progressuam fecisti.'

ἱκέσθαι ἐπὶ τὸ πλέον τὰς βοικολικὰς μῶσας. Vide ἐπὶ τὸ πλέον.

ἱκνεύνται, Ion. et Dor. pro comm. ἱκνεῖνται. Theoc. Idyll. xxv. 28. ἐς ληνοὺς ἱκνεύνται, 'ad torcularia veniunt.'

ἱκοῖμαι, Dor. pro com. ἱκοίμην, venirem. Est autem 1. pers. sing. optat. aor. 2. medii ab ἱκνέομαι, οὔμαι. De quo Grammat. Theoc. Idyll. iii. 13. ἐς τένε ἔντρον ἱκοῖμαι, 'in tuamprum venirem.' et Idyll. xvi. 107.

ἱκωντι, Dor. pro communi ἱκωσι, 3 plur. subjunct. modi, verbi ἱκω, μ. ἱξω. Theoc. Idyll. xvi. 12. ἀπρακτοῖ ἱκωντι.

ἱλαθι, imperat. poeticus ab inusitato ἱλημι, ut ab ἴσθημι formatur τὸ ἴσταθι. Ut autem ab ἰστώω, ἰστώ, fit ἴσθημι, sic ab ἰλάω, ἰλῶ, fit ἱλημι, propitius sum. Suidas, ἱλαθι. ἱλαος ἔσο, propitius sis. Eustathius, ἱλαθι, καὶ ἐκτάσει ἱληθι, παρὰ τὸ ἔσθαι κατὰ Ἀθήναιον λέγεται. ἀπὸ τοῦ ἱλημι ἀχρήστου θέματος κекίνηται. ἢ ἀπὸ τοῦ ἰλάω, ἱλαε, καὶ μεταπλασμῶ ἱλαθι. ἱλαος δὲ, ὁ πρόθυμος ἐποπτεύει τοὺς δεομένους, περὶ θεοῦ λεγόμενον, παρὰ τὸ ἰλάω, ὃ παρὰ τὸ ἔσθαι λάειν, [τουτέστιν ὄρχεσθαι πρὸς τὸ βλέπειν, καὶ ὄραν τοὺς κακοπαθοῦντας, καὶ θεὸν ἱκετεύοντας. Æ. P.] καὶ ἱλαος μὲν κοινῶς, ἱλαος δὲ, Ἀττικῶς. Athenæum consule τῶν Δειπνοσοφιστῶν, lib. viii. 181. 15. et deinceps. Theoc. Idyll. xv. 143. ἱλαθι γῆν φίλ' Ἀδωνι, 'propitius esto nunc dilecte Adoni.'

ἱλεὸς, οὔ, ὁ, poet. pro comm. φωλεὸς, οὔ, ὁ. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰ ἐρπετὰ εἰλεῖσθαι. Lustrum, et latibulum serpentum, quod in eo serpentes volvantur. In vulgatis Græcol. Lexicis non δευτῶνως, ut apud Theoc. Idyll. xv. 9. sed προπαροξυτῶνως hoc nomen legitur scriptum: ἱλεὸν οὐκ οἰκῆσιν, 'lustrum, non domum.'

ἱλιάς μάχη, poet. pro comm. ἱλιακὴ μάχη, 'Iliacum prælium.' Theoc. Idyll. xxii. 220.

ἱλιораῖστας, ἄ, ὁ, poet. et Dor. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat: ἱλιῖ populator, ἱλιῖ vastator, Τροῖᾳ vastator: παρὰ τὸ ἱλιον ῥαίειν, τουτέστι φθείρειν, in Ara Simmia, vs. 18. Verbum ῥαίειν, pro perdere, legitur in eadem Ara, vs. 6. τὸν ἔρραισεν, quem perdidit. ἱλιораῖστης igitur communiter, at poetice dicendum esset: sed facta diphthongi αι dissolutione, versoque Dorice η in α, formatum ἱλιораῖστας, ἄ, ὁ.

Ἰμέρα, *as, ἡ*, fluvii nomen. Theoc. Idyll. v. 124. Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος βέτω γάλα, 'Himera pro aqua fluat lac.'

Ἰμέρας, *ou, δ*, et Dor. Ἰμέρας, *α*, versa ὄν diphthongo in *α*, Siciliae fluvius, de quo Stephanus περὶ πόλεων in voce Ἰμέρα, quam Sicilia urbem fuisse dicit. Theoc. Idyll. vii. 75. Ἰμέρα αἶτε φθονεῖ παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο, 'Himerae quae nascuntur ad ripas fluvii.'

Ἰμερόφωτος, *ou, δ* καὶ ἡ, poet. ὁ Ἰμερόφωτος, καὶ ποθεινὴν φωνὴν ἔχων. ὁ γλυκύφωνος: qui vocem habet optabilem, dulcem, suavem, suaviloquus, suaviter loquens. Vide Ἰμερος in vulgatis Lexicis. Theoc. Idyll. xxviii. 7. Νικίαν, Χαρίτων Ἰμεροφῶνων ἱερὸν φυτὸν, 'Niciam, Gratiarum suaviloquarum sacram stirpem.'

Ἰves. Vide ἴς.

ἴς, *ινδς, δ*, poeticum, Eustathius. ἴς, *ινδς, ἡ* ἐκ τῶν νεύρων δύναμις. κυρίως δὲ ἴves, νευρώδη τινα εἶσι μέρη τοῦ ζωϊκοῦ σώματος. καὶ ἴς, ἡ τῶν νεύρων ἰσχὺς, βία δὲ, ἡ ἀπλῶς ἰσχὺς, καὶ ῥωμαλεότης. Ab hoc nomine ἴς, praefixo more prisco digamma Aelico formatur Fis, unde Latinum vis. Theoc. in plurali τὰς ἴνας pro venis accipit, Idyll. i. 43. αἰ δὲ οἱ ὀδῆκαντι κατ' αἰχθένα πάντοθεν ἴves, 'nam ipsi tument in cervice undique venae.'

ἰοῖσα, Dorice pro communi ἰοῦσα, profecta, veniens, accedens. Est autem participium generis femineī aoristi secundi activi ab ἔω, unde εἶω, inserto *i*, hinc εἶμι, τὸ πορεύομαι, aor. 2. act. ἰον, ἴες, ἴε, ab ἔω, verso *e* in *i*, partic. com. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν. Ab ἔω, Latinum eo formatur, *i*, vado, proficiscor, iter facio. Theoc. Idyll. i. 112. Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα, 'Diomedem propriam profecta.' Idyll. vii. 80. φέρβον ἰοῖσαι, 'pascabant venientes.' Idyll. xi. 23. εὐθὺς ἰοῖσα, 'statim profecta.' Idyll. xiv. 37. ἄλλον ἰοῖσα.

ἵππαλίδας, *α, δ*, Theocriteum, Doricum et poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro com. ἵππεδς, ἑός, ὁ, eques. Deducitur autem a nomine poetico ἵππαλος, *ou, δ*, quod proprie significat equum per herbas salientem, dum his vesci vult: γενικῶς tamen et poetice pro quovis equo sumitur, ut patet ex ipsius etiam derivato. Magnum Etymologicum pag. 698. 13. πᾶλοι, οἱ νέοι ἵπποι, πᾶλοι τινες ὄντες (ὡς ἵππος ἵππαλος) οἱ περὶ πᾶσαν ἀλλόμενοι. Quamobrem in voce πᾶλος erit κράσις τοῦ ο, καὶ τοῦ α, εἰς ω, ut in Ἀητόα, Ἀητῶ videamus: ἵππαλος vero κατὰ συγκοπὴν formatum fuerit ἐκ τοῦ ἵπποπᾶλος, ἤρουν ἵππος περὶ πᾶσαν ἀλλόμενος. Theoc. Idyll. xxiv. 127. Κάστωρ ἵππαλίδας, 'Castor eques.' At ἵππος (ut hoc obiter ex Eustathio addatur) dictus παρὰ τὸ ἵκτασθαι τοῖς ποσὶ,

quod tanta sit in equo pedum celeritas, ut pedibus quodammodo volare videatur.

ἵπποδιώκτας, *α, δ*, Dor. pro communi, sed poetico vocabulo, ἵπποδιώκτης, *ou, δ*. Lex. Græcol. vertunt, auriga: nullius tamen auctoris auctoritate res confirmatur. Sed sic eorumum agitator, et eques vocari potest, quem Homer. passim πλῆξιππον vocat, Galli vero, 'picqueur de chevaux.' Theoc. Idyll. xiv. 12. ὁ Θεσσαλὸς ἵπποδιώκτας, 'Thessalus eorumum agitator [vel, eques].' Dicitur ἵπποδιώκτης παρὰ τὸ τοὺς ἵππους διώκειν, equos persequi: quod faciunt equites, qui stimulis, vel calcariibus equos ad iter faciendum impellentes, persequi quodammodo videntur.

Ἴππομανές, quid hoc sit, et quænam hujus vires, Theoc. Idyll. ii. 48, et 49. docet his verbis, Ἴππομανές φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπι πᾶσαι καὶ πᾶλοι μαίρονται ἀν' ὄρεα, καὶ θαλά ἵπποι, 'Hippomanes planta est apud Arcadas, ob hanc autem omnes et pulli insaniant per montes, et veloces equæ.' Hoc verba sonant: sed Interpretes Latini sic ista verterunt; alter quidem, 'Hippomanes planta est apud Arcadas, qua concitati omnes et equulei insaniant in montibus, et celeres quæ.' Alter vero, 'Hippomanes nescitur apud Arcadas, quo concitati omnes et pulli insaniant in montibus, et veloces equæ.' Quare hæc φυτὸν ἐστὶ sumsit ἀντὶ τοῦ φύεται, nascitur. Quod nequaquam temere dammandum. Consule Græcum Theocriti interpretem, qui declarat, quid sit Ἴππομανές. Videtur autem Aristot. sentimentia secutus, qui Histor. Anim. lib. vi. 22. 493. E. Z. τοῦ Ἴππομανοῦς naturam, et nomen pluribus explicat, cuius verba Plinius Nat. Histor. lib. viii. cap. 42. 391. fideliter interpretatur. Vide eundem Aristot. eodem lib. cap. 18. 490. A. M. ubi verbum ἵππομανεῖν ab hoc nomine deductum usurpat, quod equire, insanire, et in Venerem ruere significat, equisque proprie tribuitur. Et cap. 24. περὶ νόσων τῶν ἵππων, καὶ περὶ τοῦ Ἴππομανοῦς, 511. Δ. Virgilius etiam τῶν Γεωργικῶν, lib. iii. 77. 1. 2. 3. περὶ τοῦ Ἴππομανοῦς verba faciens, ita canit, 'Hinc demum Hippomanes, vero quod nomine dicunt Pastores, lentum destillat ab inguine virus. Hippomanes, quod sæpe mala legere novercæ, Miscueruntque herbas, et non innoxia verba.' Quod a Tibullo confirmatur, qui dicit, ut refert Erythræus in suo in Virgil. Indice, 'Hippomanes cupidæ stillat ab inguine equæ.' Idem Virgil. Æn. iv. 206. 11. Hippomanes eodem modo sumit, quo Aristot. et Plin. ut supra notatum. Hæc sunt poetæ verba, 'Quæritur et nascentis equi de fronte revulsus, et matri præreptus amor.' Servius, qui Commentarios in Vir-

gilium scripsit, tradit Ἴππομανὲς esse virus ex equarum inguinibus defluens, quo tempore præcipites in Veneris libidinem et furorem feruntur, quod in humana viscera descendens, furorem excitat. Hæc igitur iisdem de rebus varietas auctorum est observanda.

ἴσαμι, Dorice pro communi ἴσημι, scio. Theoc. Idyll. v. 119. τοῦτό γ' ἴσαμι, 'hoc certe scio.' Ipsum vero ἴσημι sic formatur: εἶδω, scio (unde circumflexum Attice formatum εἶδῶ, ᾧ, hinc præfixo F Æolico, et sublato ε, Latino, Fideo, pro quo nunc dicitur video,) futurum εἶσω, sublato ε, remanet inusitatum ἴσω, quod ex futuro in præsens migrat, ut a futuro οἶσω verbi οἶω, fero, præsens οἶσω, εις, ει, deducitur, de quo Eustath. Magnum Etymologicum, et Horti Adonidis in οἶσε, οἶσετε, ἴξον, et ἔξετε. Ab hoc gravitono ἴσω, quod est inusitatum, ut ante dictum, Attica formatione formatur περισπώμενον ἴσῶ, ᾧ. Hinc verbum in μι, ἴσημι, ut ab ἴσῶ, ᾧ, ἴσημι. Qua de re fusius apud Eustathium, Magnum Etymologicum, Hort. Adon. in ἴσασιν, et ἴσθι. Ab hoc vero ἴσημι derivatur commune ἴσαιμι, et inserto τ, ἴσταμαι, unde compositum ἐπίσταμαι, scio, et verbale, ἐπιστήμη, ης, ἡ, scientia, et ἐπιστήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus, doctus. At ἐπίσταμαι compositum ex ἐπι et ἴσταμαι, quod, quia i aspiratum habet, ideo τὸ π præcedens in asperum φ mutat.

ἴσαντι, Dor. pro com. ἴσασι, sciunt, nojunt, ab ἴσημι, vide ἴσαμι. Theoc. Idyll. xv. 64. πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἡγαγεῖθ' Ἥρην, 'omnia mulieres sciunt, et quomodo Jupiter duxerit Junonem.'

ἴσατι, Dor. pro com. ἴσησι, scit, novit. Theoc. Idyll. xv. 146. ὅσα ἴσατι, 'quam multa novit [hæc mulier].'

ἴσῶνδης, εὖς, οὖς, ὁ καὶ ἡ, quid sit, vide Annot. in Theoc. Σύριγγα, pag. 433. vs. 10. et 11. Vide et παπποφόνος.

ἴσκω, poet. pro com. λέγω, ἡ ὁμοῖω, quod ab εἶσκω κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε formatum. Eustath. ἴσκειν, ἀντὶ τοῦ λέγειν, ἡ ἀντὶ τοῦ εἶσκειν, ὃ ἐστὶν ἐκείζειν, καὶ ἀπεικονίζειν, οἶον ἐν τῷ, ἴσκε ψεύδεα πολλά. Theoc. Idyll. xxii. 167. ἴσκον τοιάδε πολλά, 'dicebant talia multa.'

ἴσομῆτωρ, ορος; ὁ καὶ ἡ, poeticum et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro communi ἴσομῆτωρ, quod ne ipsum quidem in iis exstat, idem valens ac mater, æqualis matri. Theoc. Idyll. viii. 14. τὸ δὲ θεὸς γ' ἴσομῆτορα ἀμύρον, 'tu vero depone æqualem matri agnum.'

ἰσοπαλῆς, ὁ καὶ ἡ, commune, pro quo συνωνύμως dicitur et ἰσόπαλος. In vulgatis Lexicis utrumque reperitur; sed nullius Lex. Doric.

auctoris fide digni locis et exemplis confirmatur, quorum justam copiam ex Herodoto, Ctesiaque desumptam in nostro Græcolatino Ionico Lexico habes. Id consule. Thucydides et ipse lib. iv. 315. M. nomen hoc usurpat. Suidas, ἰσοπαλῆ, ἴσα ἐν κλήρω. πάλος γὰρ ὁ κλήρος. Æ. P. ἰσοπαλῆς κυρίως λέγεται ὁ ἐν πάλῃ, καὶ μάχῃ, ἢ πάλῳ, καὶ κλήρῳ ἴσος, i. ἰσοπαλῆς proprie dicitur in lucta, et pugna, vel in sorte æqualis. Nam πάλη, luctum, πάλος, sortem significat. Utrumque dictum παρὰ τὸ πάλλειν, vibrare, agitare; quod luctatores inter se luctantes, et sortes in urnam, vel aliud vas conjectas, ut omnis fraus vitetur, comitari solet. Crebra enim agitatione utrumque peragitur. Γενικῶς tamen ἰσοπαλῆς accipitur pro eo, qui par, et æqualis est alicui aliqua in re, quæcumque illa fuerit. Tunc autem compositum pro simplici ἴσος ponitur. Theoc. Idyll. v. 30. ὦ ῥιφος ἰσοπαλῆς, 'hædus æqualis [vel, par est].'

ἴσος et ἴσος, par, æqualis, com. Theoc. Idyll. viii. 19. et 22. Illic de fistula fiunt verba, Δευκὶν καρδὸν ἔχουσαν, ἴσον κῆτῳ, ἴσον ἄνωθεν, 'Albam ceram habentem, æqualiter infra, æqualiter supra,' i. ex alba cera compactam æque infra, ac supra. Idyll. xvi. 60. ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μύχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν, 'sed enim par [est] labor in litore fluctus metiri [et numerare].' Idyll. xvii. 69. et 70. ἴσον Δωριέεσσι, ἴσον καὶ Ῥήρῃων. 135. σθένος δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων. Idyll. xviii. 51. ἴσον ἔρασθαι.

ἰσοφαρίσδεν, Dor. pro com. ἰσοφαρίζειν, quod est poeticum; formatur autem dissoluto ζ in σδ, et sublato ι ex diphthongo ει. Eust. ἰσοφαρίζειν, ἀντὶ τοῦ τὸ ἴσον φέρεσθαι, ὅτι ὁμοῖον τι δηλοῖ τῷ ἀντιφέρειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπεναντίας φέρεσθαι, i. ἰσοφαρίζειν accipitur pro pariter, vel æqualiter ferri, pari motu ferri; et simile quiddam significat illi verbo ἀντιφέρειν, quod significat ex adverso ferri, vel contraferri. Suidas vertit ἐξισοῦσθαι, exæquari, æquari, æquiparari, similem, æqualem, sive parem esse. Quidam (ut et in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur) τὸ ἰσοφαρίζειν dictum tradunt παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβεβλησθαι, i. paribus vestibus circumdatum ac indutum esse. Quamvis autem hoc proprie tribuatur illis, qui pares vestes gestant, metaphorice tamen, et in genere dicitur de quibuslibet, qui aliqua in re sunt inter se similes, æquales, et pares. [Homerus Iliados ζ. pag. ex Crispini typis 219. 2. μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν, 'Furit, neque quisquam ei potest robore æquiparari.'] Theoc. Idyll. vii. 30. κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίσδεν ἔλπομαι, 'meo iudicio, [me tibi] parem fore, [vel, æquiparatum in]

spéro.' Est autem hic ἐναλλαγὴ χρόνου, præsens pro futuro *ισοφαρίσειν*, τοῦτ' ἔστιν ἴσον ἔσεσθαι ἐλίξω, et subauditur accusativus ἐμέ. Sed si nullam temporis enallagen hic admittas, vertes, '[me tibi] parem esse puto; quare τὸ ἐλπομαι jam poetice pro communi οἶμαι, vel νομίζω, puto, arbitror; ponetur. Herodotus hanc, τοῦ ἐλπεσθαι, καὶ τοῦ ἐλίξω significationem variis in locis usurpat. Consule nostrum Ionicum Græcolatinum Lexicum. Vel etiam subauditur ἂν particula in verbo *ισοφαρίσδεν*, quæ vim futuri denotat tam subaudita, quam expressa. Qua de re fusius agitur in nostro Ionico Græcolat. Lex. in particula ἂν. Item in nostro Græcolatino Indice in Xenophontem a nobis conscripto, et in lucem jam edito.

ἰστὸς, ᾧ, ὄ, Dor. pro com. ἰστὸς, οὐ, δ. Eustathius, ἰστὸς, τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ὕφασμα, i. ἰστὸς significat et ipsum textorium instrumentum, et telam, quæ in eo, vel supra id est texta. Idem, ἰστοί, τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ὑφανόμενα, ὁμωνύμως, i. e. ἰστοί, textoria instrumenta, et homonymas ea, quæ supra ea texuntur, i. telæ, quæ supra textuntur. Sed nec apud Græcos, nec apud Latinos ullum reperit vocabulum, quod satis aperte proprieque rem ipsam indicet, ut apud Italos, qui textorium hoc instrumentum, supra quod telam teximus, patrio sermone vocant Telaro, q. d. telarium, ab ipsa tela, quæ in eo textitur. Varias τοῦ ἰστοῦ significationes et apud Eustathium, et in vulgatis Græcolatinis Lexicis vide. Apud Theocritum (quod in his non docetur) accipitur pro ipso telæ jugo, circa quod tela volvitur, et quod (quia telam circumvolutam subit, ejusque onus sustinet) ab Italii aptissimo vocabulo vocatur Subio. Latini vero περιφραστικῶς telæ jugum nominant. Theoc. Idyll. xv. 35. λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἰστῶ, 'dic mihi quanti constitit tibi a telæ jugo.' Vide πόσσω, et κατέβα.

ἰυκτὰ, Macedonice, pro communi ἰυκτῆς. Eustathius, τα λήγοντα εὐθείαι ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὅτι ἐκ τῶν εἰς ἧς γίνονται κατὰ γλώσσαν Μακεδόνων, οἷον ἰππότα, ἂντλ τοῦ ἰππότης, καὶ πρὸς χρεῖαν μέτρον ἐπιτηδεύεται τὰ τοιαῦτα. At in libello de Dialectis, in Lascaris Grammatica, pag. 605. hæc terminatio nominum masculinorum Atticis tribuitur; et pag. 731. Æolensibus eadem tribuitur. Quamobrem hæc sententiarum varietas est observanda. Varia exempla vide in locis ante scriptis. Theoc. Idyll. viii. 30. πρῶτος δ' ἂν αἰεὶδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας, 'primus autem cecinit sortito canorus Menalceas.' Vide τα pro της.

K

K Ionice et Dorice pro communi Π, ὀκοῖα pro ὀποῖα. Theoc. Idyll. xv. 32. ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμμμαι, 'ut diis placuit, ita lota sum.'

κ commune apud poetas, pro τ in compositione, propter κ sequens, ut κατακείμεντες, καὶ συγκοπῆ, κατακείμεντες, καὶ τροπῆ τοῦ τ εἰς κ, κακκείμεντες. Consule Eustathium, et Magnum Etymologicum. Item κατὰ κεφαλῆς, συγκοπῆ, κατακεφαλῆς, τροπῆ τοῦ τ εἰς κ, κακκεφαλῆς. Vide suo loco. Hoc suavitatis causa fieri videtur.

κ commune in τ Dorice mutatum. Ut, pro poetico pronomine κείνος, ille (quod κατ' ἀφάρσειν τοῦ ε formatum) Dorice dicitur τῆνος. Vide suo loco. Interdum et communiter τὸ κ in τ mutatum invenitur, ut Ἀττικῆ, pro Ἀκτικῆ. Vide τ pro κ.

κ Dorice pro communi τ in multis vocabulis reperitur. Ut πόκα pro πότε, vel ποτέ, ὅκα pro ὅτε, τόκα pro τότε. Theoc. Idyll. i. 24. ὥς ποκα, pro ὥς ποτε, 'ut olim.' Est enim ἐγκλιτικὸν hoc πόκα, quum non est interrogativum, et ex præcedentis particula accentu pendet. Sic ἄλλοκα, pro ἄλλοτε. Theoc. eod. Idyll., 36. et 37. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεύσα, ἄλλοκα δ' αὐ ποτὶ τὸν βιπέτι νόνον, 'modo quidem illum aspexit virum ridens, modo vero rursus ad hunc jacit [id est, celeriter convertit] animum.' Et 66. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκὰ Νύμφαι; pro πῆ ποτ' ἄρ' ἦσθ' ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; πῆ ποτὲ Νύμφαι; 'ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphe?' Idyll. v. 98. ὀππόκα, pro ὀππότε, ὅταν, quum, quando.

κα Dorice pro poetico κέ, vel sequente vocali κέν, quod communiter dicitur ἂν. Vide αἶκα, pro εἶκε. Theoc. Idyll. i. 6. ἂ χίμαρος χιμάρω δὲ καλὸν κῆς, ἔστε κ' ἀμέλξης: ubi propter versum, elisum est α, nam vox integra est κά. Sed est enclitica particula, quæ ex præcedentis vocabuli accentu pendet. Idem 10. ἔρα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας. αἰ δὲ κ' ἀρέσκη. Sed hic est τῆσις, pro αἶκα δ' ἀρέσκη, quod communiter ita diceretur, εἰ δὲ ἀρέσκη ἂν. Idem Idyll. ii. 100. κῆπει κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεύσον, 'et quum ipsum esse videris solum, tacite nuta [i. tacito, vel occulto nutu eum ad te voca].' 142. χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλόοιμι Σελάνα, 'et ut tibi ne diu dilecta Luna garriam.' Idyll. iii. 27. κῆ κα, pro καὶ εἰ κε, εἰ ἂν, 'et si.' Idyll. xviii. 56. ἐπέει κα, pro ἐπέει κε, ἐπέει ἂν, postquam, quum. κα Dorica terminatio quorundam ad-

verborum temporis in τε communiter designentium. Ut πόκα, pro ποτέ, quondam, olim; δκα, pro ότε, quando; άλλοκα, pro άλλοτε, alias, interdum. Theoc. Idyll. i. 24. ώς ποκα τόν Διβύαθε ποτί Χρόμιν έσας έρίσδων. Idem eodem Idyll. 36. et 37. άλλοκα μέν τήνον ποτιδέκεται άνδρα γελευσα, άλλοκα δ' αύ ποτί τόν μίπτει νόον. Observandum autem τδ πόκα particulum encliticum esse, quæ pendet ex vocis præcedentis accentu, ut ex versu Theocriteo patet. Idem eodem Idyll. 66. πὰ ποκ' έρ' ήσθ' όκα Δάφνις έτάκετο; πὰ ποκὰ Νύμφαι; Sed hic τδ πόκα indefinite sumitur, et interrogationi servit, et Latinæ particulæ, nam, vim habet. Sic enim et Latine dicitur, quidnam? ubinam? quandonam? Communiter autem hæc ita efferentur, πή ποτ' έρ' ήσθ' ότε Δάφνις έτήκετο; πή ποτέ Νύμφαι; ' ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphæ?'

κάδδ' έρα, Dor. et poet. pro com. κατά δέ έρα. Hinc κατά συγκοπήν κάτ δέ formatum, et verso τ in δ, κάδδε, duabus vocibus in unam coeuntibus. Quoniam autem sequitur vocalis α, ideo τδ ε elisum, et accentus in præcedentem syllabam retractus. Theoc. Idyll. xvii. 62. κάδδ' έρα πάντων νάδυνιαν κατέχευε μελών, ' et per omnia indolentiam diffudit membra.' In Crispini codice κάδδ' έρα scribitur sine ullo accentu. In Græcolatinis Lexicis scribitur, κάδδάρα, poet. pro κατά δάρα. Sed videtur scribendum vel κάδδ' έρα, cum acuto supra syllabam κάδ, vel sine ullo accentu κάδδ' έρα, deinde κατά δ' έρα. Apud Eustathium legitur κάδ δ' έβαλεν, άντι του κατέβαλεν, et κάδ δ' έχειν, άντι του κατέχειν. Quare, si codex mendo caret, κάδ κατ' Αιολικην και Δωρικην αποκοπήν του α factum dicemus ex præpositione κατά, deinde τδ τ in δ mutatum ob sequens δ. Hæc igitur scribendi varietas est observanda. Idyll. xxii. 204. κάδδ' έρα.

καθαίρειν, præter vulgatas purgandi, lustrandi, et expiandi significaciones, interdum etiam accipi videtur pro loris, virgisque cædere. Quod μεταφορικώς dictum, metaphora petita ab illis, qui vestes virgis, vel parvis scopis feriunt, inde pulverem excutiant, atque sic eas purgant. Sic et Galli per translationem dicunt ' epoussetter,' pro verberare, et percutere. Ipsum instrumentum, quo vestes purgant a cæno et pulvere non mafefacto, sed jam exsiccato, vocant ' une escouette,' vel ' epoussette,' vel ' verges,' ' ou vergettes à nettoier.' Hinc ipsum verbum ' epoussetter.' Theoc. Idyll. v. 119. τήδε τδ δάσας Εύμάρas εκάθρη, ' hic te ligatam Eumaras purgavit [i. loris, vel virgis egregie cecidit].' Non desunt tamen, qui τδ καθαίρειν

jam aliquid obscæni significare tradant. Sed hac de re vulgata Græcolatina Lexica consule, quæ τών πολυπραγμόνων desiderio satisfaciunt.

καθαρώ άργυρίω, Dor. pro com. καθαρού άργυρίου, ' argenti puri,' Theoc. Idyll. xv. 36.

καθειδην, Dor. pro com. καθεύδειν, dormire. Theoc. Idyll. xv. 28. αί γαλαί μαλακώς χήρζονται καθειδην, ' feles molliter volunt dormire.'

καθιδρυνέντες, poet. partic. aor. I. pass. ab activo καθιδρύνω, quod a καθιδρύω deductum, έπερθέσει τοδ ν, ut a δύνω, δύνω. Theoc. Idyll. xiii. 28. καθιδρυνέντες ές 'Αργώ, ' sedentes in Argo.'

καθίξειν επί ξηροίσι, Theocritea locutio a rebus nauticis petita. Naves enim, quæ in brevia, syrtes, vada, locaque arenosa, et sicciora defectus deferuntur, επί ξηροίσι καθίξεσθαι dicuntur. Quoniam autem hoc non solum ipsis navibus, sed et earum vectoribus est periculosissimum, ideo μεταφορικώς hæc locutio tribuitur illis, qui in aliquod gravius periculum adducunt. Theoc. Idyll. i. 51. φατί, πριν ή άκράτιστον επί ξηροίσι καθίξη, ' ait, prius quam cum jentaculo [ίρσυν] in sicco collocar [i. suo jentaculo privar].' Hic quodnam periculum puello, de quo verba fiunt, a vulpe imminabat? Ne per vulpis dolum jentaculo privatus in famis discrimen veniret. Hoc autem locutionis genus έλλειπτικόν videtur. Subauditur enim vel πράγμασι, vel πέδοις, vel πόροις, vel aliquid hujusmodi, quod huic epitheto ξηροίσι conveniat. Eodem fere modo loquitur et Thucydides lib. i. ubi de insula Propositide verba facit: τὰς ναύς (inquit) επί του ξηρού έποίησε, ' naves in arido [solo] constituit.' Vel simpliciter, ' in sicco naves constituit;' vel, ' in vadis collocavit.' Καθίξειν άκράτιστον, alias ποιείν, et τιθέναι άκράτιστον, dictum videtur pro άνακράτιστον, τοντέστιν άνευ άκρατισματος, είτε άκρατισμού: άκράτιστος in vulg. Græcolat. Lex. vertitur έγενεστος, id est, jejunos. Vide supra, άκράτιστος: efficere, ut aliquis sit sine jentaculo, aliquem jentaculo privare.

καθίξειν, Dorice pro communi καθίξω, sede, Theoc. Idyll. xviii. 3.

καθίξας, αντος, δ, participium aor. I. act. Dorice pro com. καθίξας, a καθίξω fut. καθίξω, aorist. I. act. εκάθισα, et Dor. καθίξω, et εκάθισα, &c. Vide ξ pro σ. Theoc. Idyll. i. 12. τήδε καθίξας.

καθίξη, Theoc. Idyll. i. 51. Sed scribendum potius καθίξει. Erit autem tertia pers. sing. futuri Dorice formati καθίξω, είς, είς, pro communi καθίξω, καθίξεις, καθίξει, unde καθίξω, et καθίξω Doricum, vel καθίξοι legendum, ut in Crispini codice, ut sit

3. pers. singul. optativi modi, 'futuri καθίξω, καθίξεις, καθίξει, optat. καθίξομαι, οίς, οι. Vel καθίξη scribendum, ut in quibusdam exemplaribus legitur, quod erit tertia pers. sing. subjunctivi aoristi prioris activi ἐάν καθίξω, ης, η, vel καθίξη sine ι subscripto, quod lonibus, et Doriensibus familiarē. Vide καθίξεν.

καθ' ὕραν, poet. tempestive, cito, prae-mature. Galli melius hoc sua lingua reddunt, 'de bonne heure.' Theoc. Idyll. xviii. 12. εὔδει μὲν χρῆζοντα καθ' ὕραν, αὐτὸν ἐχρῆν τὸ, 'dormire quidem volentem tempestive, te solum oportebat [dormire].'² 'Que si tu voulais dormir de [si] bonne heure, il te falloit dormir seulet.' 9. συνωνύμως unica voce dicitur πρῶξια, de qua suo loco vide.

κακά, ἄς, ἄ, Dor. pro com. κακή, ἦς, ἦ, improba, mala. Theoc. Idyll. xix. 1. τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακά κέντασε μέλισσα, 'furem quondam amorem improba punxit apis.' xx. 18. ὅττι με τὸν χαρίεντα κακά μωμῆσαθ' ἔταίρα, 'quia me venustum improba derisit meretrix.'

κακκεφαλῆς, poeticum vocabulum, quod in Græcolatinis Lexicis non exstat.² Sed in Magno quidem Etymologico, pag. 528. 32. legitur: non explicatur tamen. Compositum autem est ex præpositione κατὰ, et genitivo κεφαλῆς, unde κατὰ σύνθεσιν τῶν δύο μερῶν, κατακεφαλῆς κατὰ συγκοπήν, καὶ τροπήν τοῦ τ εἰς κ, κακκεφαλῆς, ut κατακείοντες, κακκείοντες. Qua de re suo loco. Consule Eustathium, et M. Etym. in caput. Theoc. Idyll. xx. 256. ἤλασα κακκεφαλῆς, 'impegi [clavam] in [ejus] caput.'

κακὸς, οὐ, ὁ, com. interdum ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ ponitur; malus pro turpi. Theoc. Idyll. vi. 34. οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, 'non formam habeo malam,' i. e. turpem; turpis non sum, non sum informis, vel deformis.

κακόκναμος, ω, ὁ καὶ ἄ, Dorice pro communi κακόκνημος, ον, ὁ καὶ ἦ, qui crura habet exilia. Græcolatina Lexica, Macilentus ob victus tenuitatem. Quod interdum verum est: at apud Theoc. Idyll. iv. 63. Πάνες κακόκναμοι vocantur Panes, sive Fauni, qui tibias exiles habent: τὸ τοι γένος ἢ Σατυρίσκους, ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει, 'natura tua vel cum Satyris proxime, vel cum Faunis exilia crura habentibus certat.'

κακοχράσμων, δ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur sine ullius scriptoris auctoritate, et vertitur, improbus. In Græcis non exstat. Videtur autem compositum ex nomine κακός, quod malum significat, et verba χρᾶσθαι, sive χρῆσθαι, uti, quasi dicas ho-

minem, cujus usus est malus; vel, hominem, cujus consuetudo est mala, qui malum illis affert, qui ejus opera, aut consuetudine utantur. Theoc. Idyll. iv. 20. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος, 'improbus enim [est] ille populus.'

κακώτερος, α, ον, poeticum pro communi magisque recepto κακίων, ὁ καὶ ἦ, et κάκιον, τὸ, pejor et pejus. Theoc. Idyll. v. 52. ταὶ δὲ τραγέαι ταὶ παρὰ τὴν, ὕσδον τι κακώτερον, ἢ τὴν περ ὕσδεις, 'illæ vero pelles hircinæ quæ [sunt] apud te, olent pejus, quam tu oles.' Sed hoc loco τὸ κακώτερον adverbialiter accipitur. Et Idyll. xxvii. 21. δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δῶσθι, 'metuo ne te deteriori viro tradat [Amor].'

κακὸς τούτου, Dor. pro com. καὶ ἐκ τούτου, sub. χρόνον, et ex hoc tempore, et ab illo tempore. Theoc. Idyll. viii. 92.

καλάμα, ας, ἄ, Dor. pro communi καλάμη, ης, ἦ, stipula, culmus, calamus, arundo. Theoc. Idyll. v. 7. ἀρκεῖ τοι καλάμας ἀλλὰν ποππύσων ἐχρονί, 'sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti.' Hunc locum Virgilius Ecloga iii. videtur imitatus, quum ita canit, 'Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Junctâ fuit? non tu in triviis, indocte, solebas Stridentî miserum stipula disperdere carmen?'

καλαμαία, ας, ἦ. Vulgata Lexica Græcolatina tradunt esse locustæ in stipulis nascentis genus, quæ μάντις appellatur. Quamvis autem nullam Theocriti mentionem faciant, eum tamen intelligere videntur. Sic enim ille Idyll. x. 18. μάντις τοι τὰν νύκτα χρῶϊξεται ἄ καλαμαία. Ideo Crispini codex hæc ita Latine reddita habet, 'vates tibi de nocte accubabit in stipulis habitans locusta.' Consule vulgata Græcolat. Lex. in μάντις, et Suidam in ἀρουραία μάντις. At Eustathius in suis Comm. in Iliados γ. 396. 2. καλαμαίων, non καλαμαίων dicit, et cicadam minimam sic appellari docet, his verbis, τοῦ μὲν μέγιστον τέττιγα, ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πανσωνίαν, κερκόπην δὲ, τὸ ἐλάχιστον τεττίγων. τὸ δ' αὐτὸ, καλαμαίων. Idem Iliados τ. 1181. 52. καλαμαίων φυσὶ τεττίγων ἐλάχιστον. Idcirco alter Lat. Interpres hunc versus ita vertit, 'vates tibi nocte accubabit cicada.' Quidquid id sit, ἀπὸ τῆς καλάμας τὴν καλαμαίων dictam constat, quod inter calamos, stipulasque nascatur, crescat, degat, et plerumque canat.

καλαμεντὰς, ἄ, ὁ, Dor. et Theocriteum vocabulum, pro communi καλαμεντῆς, οὐ, ὁ, messor: παρὰ τὸ καλαμεῦν, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, et metere significat. Messores enim, qui metunt,

quum frumenta falcibus messoris secant, τὴν καλάμην, i. e. stipulam, culmum, calamumque frumentorum humi relinquunt: ἀπὸ δὲ τῆς καλάμης τὸ καλαμένειν formatum, et τὸ καλαμάσθαι, de quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. v. 111. οὐτῶ κ' ἕμμες θὴν ἐρεθίσδετε καλαμευτὰς, 'sic et vos diu irritatis messoros.'

καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ, Theoc. Idyll. xxviii. 4. pro com. καλάμου χλωρὸν ὑφ' ἀπαλοῦ. Vide vulgatas interpretationes.

καλέοντες, ὄντων, οἱ, Lascaris (ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis traditur) ait esse quoddam ligneum textorium instrumentum. Hæc ille: Nihil præterea hac de voce a quoquam alio traditum reperio. Fortasse autem καλέοντες dicti ἀπὸ τῶν κάλων. κάλα γὰρ τὰ ξύλα κατὰ γλῶσσαν, ut docet Eustathius. Credendum vero καλέοντας apud Theoc. Idyll. xviii. 34. vocari, quos Julius Pollux lib. vii. cap. 10. 373. 28. κέλοντας appellat: κέλοντες δὲ (inquit) οἱ ἰστόποδες καλούνται, 'recta ligna, quæ telas sustinent.' ἰστόποδες autem in arte textoria videntur esse, quod in re nautica ἰστοπέδη, ἡ τόπος, ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἰστός, ἢ ξύλον ὀρθόν, ᾧ προσδέεται ὁ ἰστός. Apud Suidam legitur κελέοντες, pro καλέοντες, vel κέλοντες. Item ἰνόποδες, sed hoc vitiose pro ἰστόποδες, et τὰ ὀρθὰ ξύλα vertitur. Consule et Harpocrationem in κελέοντες. Illinc enim suam horum vocabulorum interpretationem Suidas videtur sumpsisse. Eustathius eis τὸ λ τῆς Ἰλιάδος pag. 884. post alia multa, quæ περὶ τοῦ κέλητος, καὶ τῆς ἐτυμολογίας dixit, tandem hæc subijcit: χρήσις δὲ τῶν κελόντων, παρὰ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ Πανσανία ὅς φησιν ὅτι κελόντες, οἱ ἰστόποδες, καὶ τὰ λέπτα πτηνοειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι κελόντες, οἱ ἰστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Magnum Etymologicum pag. 502. 11. κελόντες, κυρίως οἱ ἰστόποδες* καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ καταπεπηγότα ξύλα, ἃ καὶ σταυροὺς καλοῦσι. Quamvis autem plures animadvertam esse, qui lectionem κελόντες, et κελόντων sequantur, non ausim tamen vulgatam τοῦ καλέοντων mutare, quam in Stephani et Crispini codicibus, aliisque video constanter scriptam, præsertim cum οἱ καλέοντες (ut supra declaratum) ἀπὸ τῶν κάλων, τουτέστι ξύλων, dicti videantur, quam conjecturam et Eustathius, et alii tacite, vel potius clara voce confirmant. Theocriti vero verba hæc sunt, οὐτ' ἐνὶ δαιδαλέφ πικινώκτερον ἤτριον ἰστῶ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλέοντων, 'neque in variegata prudentius stamen tela radio in-textum longis incidit ex furculis.' Illud hic obiter addetur, hoc loco τοὺς καλέοντας, sive κέλοντας, ut alii malunt, idem

esse ac id instrumentum, quod Idyll. xv. 35. poeta vocat ἰστόν, Itali vero, Subio, quod onus telæ subeat, atque sustineat. Vide ἰστός. Latini nominant telæ jugum, idque eadem de causa, per quamdam ἀναλογίαν et similitudinem. Consule et Isaac. Cas. Lect. Theoc. cap. 19. pag. 132. et 133. et Jos. Scalig. qui legendum putat: μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλέοντων.

καλέοντι, Dor. pro com. καλέονσι, καλοῦσι, vocant. Theoc. Idyll. x. 26.

καλεύμαι, Dorice, pro communi καλοῦμαι, vocor, nominor. Theoc. Idyll. ii. 125. καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡθίοισι καλεύμαι, 'et formosus inter omnes juvenes vocor.'

καλεύνται, Dor. pro com. καλούνται, vocantur. Theoc. Idyll. xvii. 25. ἀθάνατοι δὲ καλεύνται, 'immortales autem vocantur.'

καλέοντων, Dor. pro com. καλούντων, vocantium. Theoc. Idyll. xvi. 106.

καλεύσα, Dor. pro communi καλοῦσα, vocans. Theoc. Idyll. vi. 7. ἄνδρα καλεύσα, 'virum vocans.'

καλλείψω, poet. et Dor. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ καταλείψω formatum, relinquam, deseram. Theoc. Idyll. xvi. 108.

καλλιερῆν, Eustath. καλλιερῆν ἐλέγοντο, ὧν τὰ θύματα ἀπεδέχετο ὁ θεός, i. illi dicebantur καλλιερῆν, quorum victimas immolatas Deus admittebat, et acceptas atque gratas habebat. Idem, καλλιερῆν, καὶ τὸ καλλιέρημα, ἐκ τοῦ καλὰ λέγεσθαι τὰ ἱερὰ ἀφορμὴν τῆς συνθέσεως ἔλαβον, i. hæc vocabula καλλιερῆν, et καλλιέρημα, suæ compositionis originem inde duxerunt, quod καλὰ ἱερὰ vocentur ea sacrificia, quæ læta sunt, quæ lætum, faustumque rerum eventum promittunt illis, qui victimas immolarunt, et sacrificia Deo grata fecerunt, ut sperent se a Deo impetraturos, quod precibus, et sacrificiis ab eo petierunt. Consule vulgata Græcolatina, nostrumque Ionicum Lexicum in voce καλλιερῆν. Quod autem passim dicitur καλλιερῆν, id Homerus exprimit per καλὰ ἱερὰ δέξειν, facere pulcra, læta, faustaque sacra. Sic enim ille Iliados λ. 444. loquitur, ἔθθα Διὶ δέξαντες ὑπερμένει ἱερὰ καλὰ. Idem Odys. δ. 112. M. et Odys. η. 190. P. δέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀναίσι. Idem Odys. λ. 316. et alibi. Virgilius vero, sacra litare dicit. Æneid. iv. 190. 'Tu modo posce Deos veniam, sacrisque litatis, Indulge hospitio.' Servius, 'Sacris litatis,' inquit, 'i. e. venia per sacrificia impetrata.' Interdum τὸ καλλιερῆν accipitur pro θύειν, immolare, sacrificare. Theoc. Idyll. v. 148. πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς Νύμφαις τὸν ἄμυδν, 'prius quam ego sacrificaverim [vel, immolaverim] Nymphis agnum;' vel τὸ καλλιερῆσαι

jam accipiendum videtur pro καλλιερήματος χάριν θύσαι, id est, 'immolare litationis caussa.' Quare vertes, 'priusquam ego litationis caussa immolaverim Nymphis agnum,' i. prius quam ego Nymphis immolarim agnum, ut litem, ut eas mihi reddam propitias, et sacrificio facto facilius impetrem, quæ precibus petiero. Quomodo autem hoc ipsum cognoscam? Si victimarum immolatatum exta lætum atque felicem rerum eventum mihi portendant.'

καλλίστα, as, ἄ, Dorice pro communi poet. καλλιόπη, ης, ἥ, ἡ καλὴν ὄπα, τουτέστι φωνὴν ἔχουσα, quæ pulcram habet vocem. Cur in Syringe sic appelletur Echo, vide Latin. notans pag. 436. et Græcas pag. 442. et 443.

καλλίστα, as, ἄ, Dorice pro comm. καλλίστη, ης, ἥ, pulcerrima. Theoc. Idyll. xv. 62. καλλίστα παίδων, 'pulcerrimā [vel, optima] filiarum [omnium].'

κάλλιστα, com. pro inusitato καλλίστως, pulcerrime, optime. Theoc. Idyll. xv. 3.

καλόν, poetice, pro communi καλῶς, pulcre, egregie, ornate. Theoc. Idyll. i. 34. καλὸν θειεράζοντες, 'pulcre capillum gerentes;' vel, pulcre comantes, id est, pulcram, comtam, ornatamque comam gerentes. 149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quam suave olet:' pro ὡς καλῶς ὄζει, i. 'quam suaviter olet.'

καλοπέδιλον, ου, τὸ, poeticum atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. In plurali, τὰ καλοπέδιλα, τῶν καλοπέδιλων, τὰ ἐκ κάλων, τουτέστι ξύλων πέδιλα, αἱ ξύλινα πέδιλα. Ligneæ compedes, sive compedæ: nam utrumque dicitur: sed compedæ, arum, est inusitatus: τὰ κάλα, τῶν κάλων, τὰ ξύλα, κατὰ γλῶσσαν. κάλοι δὲ, εἶτε κάλως, σχοινία τινὰ ἐν τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ χαλᾶν. κάλος, ου, ὁ, καὶ κάλως, ω, ὁ, καὶ κάλως, ωος, ὁ, ταῦτόν, σχοινίον δηλονότι, ἀλλὰ κάλος μὲν, κοινῶς. τὰ δὲ λοιπὰ, Ἀττικῶς. Hinc τὸ καλοκοπεῖν, τὸ ξυλοκοπεῖν. Hesychius, ἦ τὸ σκηνοποιεῖν. Quanquam etiam pro diversa etymologia significare potest, τὸ σχοινιοκοπεῖν. Theoc. Idyll. xxv. 103. καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγυὺς ἀμέλγων, 'ligneas compedes adaptabat, prope adstando mulgens.' Consule nostros in hunc locum commentarios.

καλός, ἦ, ὄν, commune, jucundus, a, um, suavis, etc. Theoc. Idyll. i. 6. ἀχίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρήσ, ἔστε κ' ἀμέλγης, 'capella: capellæ vero suavis [est] caro, donec [eam] mulseris.'

καμάτως, accus. plur. 3. declinat. simpl. pro com. καμάτους, τοὺς, labores. Bion Idyll. v. 10.

καμείσθε, 2 pers. plur. 2. fut. med.

καμῶμαι, ἦ, εἶται, a κάμω, μ. καμῶ, iaboro. Theoc. Idyll. viii. 68. οὐτὶ καμείσθε, 'non laborabitis.'

καμβάινειν, poet. verbum, de quo Græcolatina Lexica non tantum tradunt: καμβάινω et κάμβω, cesso. Verum nec etymon aperitur, nec ullis exemplis hanc significationem confirmant. Fortasse autem deducitur a verbo καταβαίνω, quod proprie significat descendendo, et μεταφορικῶς subsidio, et quiesco, atque cesso, sumta metaphora a fluctibus, qui, quum ventus, atque tempestas cessat, ex alto tumoris fastigio in ipsam aquarum sedatarum planitiem et æquor descendunt, ac ita quiescunt, et cessant. Quod Virg. Æn. v. 241. 2. ita nobis describit, 'Subsidunt undæ, tumidumque sub axe tonanti Sternitur æquor aquis.' Ab hoc vero καταβαίνω κατὰ συγκοπήν deductum dices καταβαίνα, et τ in μ verso, καμβάινω, unde iterata syncope factum τὸ κάμβω, de quo supra: vel a καταβάω, καταβῶ, κατβά, κάμβω, καμβάινω. Bion Idyll. iv. 9. καμβάινει μὲν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει, 'cessat mea lingua, et ut ante [solebat] non amplius canit.'

κάμ' ἐκ τῶ ἔντρον, Dorice pro commun. καί με ἐκ τοῦ ἄντρον. Theoc. Idyll. viii. 27.

κάμμες, Æolice pro com. καὶ ἡμεῖς. Sic autem formatur, ex copula καὶ diphthongus αι tollitur, et τὸ κ, cum sequenti Æolico ἄμμες jungitur, unde vox unica resultat. Theoc. Idyll. xviii. 56. νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, 'redibimus et nos ad auroram [mane].'

κάμμες, Æolice, pro communi καὶ ἡμᾶς, in accusativo casu plurali, pro quo alias dicitur in duali καὶ ἔμμε. Eustath. ἔμμε, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, Αἰολικῶς, ἐν τῷ, Νῦν ἔμμε παλιμπλαγχθέντας δῖω, Iliados a. Theoc. Idyll. xxix. 2. κάμμε χρῆ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι, 'nos quoque oportet ebrios veraces esse.'

κάμφιστειλομένα, Dorice, pro communi, καὶ ἀμφιστειλομένη. Theoc. Idyll. ii. 74. κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας, 'et superinduta xystide Clearistæ.'

καναφόρος, ω, ἄ, Dorice pro communi κανηφόρος, ου, ἥ, canistrifera puella, vel mulier. Theoc. Idyll. ii. 66. ἦνθ' ἄ τῷ ὑβούλοιο καναφόρος ἔμμιν Ἀναξῶ. 'Venit Eubuli canistrifera [filia, vel, canistrum ferens,] Anaxo.'

κανῆν, infinit. aorist. 2. act. Dor. et Æol. formatus, pro com. κανεῖν, quod ab ἔκανον, es, ε. Hoc a themate κείνω, μ. κανῶ, τὸ κτείνω, cædo, occido, interficio. Consule Magnum Etymol. et Eustathium. Theoc. Idyll. xxiv. 90. παῖδα κανῆν τεδν

ἦθελον αὐτοί, 'filiū occidere tuum volebant ipsi.'

κανθάρος, τὼς, Dor. pro comm. τοὺς κανθάρους, scarabæos. Theoc. Idyll. v. 114. καὶ γὰρ ἐγὼ μῶσεω τὼς κανθάρος, οἱ τὰ φιλῶνδα. Vide os pro ous in accus. plur. 3. declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων.

κἀνυπόδατος, ω, ὁ, Dor. pro communi καὶ ἀνυπόδητος, ου, ὁ, et discalceatus, et sine calceis, et nudis pedibus. Theoc. Idyll. xiv. 6. Ὁχρὸς, κἀνυπόδατος, 'Pallidus et sine calceis.'

κᾶξ, Dorice κατὰ κρᾶσιν, pro com. καὶ ἐξ. Theoc. Idyll. i. 136. κᾶξ ὄρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρῖσαντο, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu certant.'

κᾶξήγειρε, Dorice et Attice κατὰ κρᾶσιν dictum, pro com. καὶ ἐξήγειρε. Theoc. Idyll. xxi. 61. ταῦτά με κᾶξήγειρε, 'hæc me quoque excitarunt.'

κάπος, ω, ὁ, Dor. pro communi κήπος, ου, ὁ, hortus. Etymologiam hujus vocis apud Eustathium ita descriptam habemus: κήπος, ἐκ τοῦ κάπτω, ὃ δηλοῖ τὸ καταπνέω, λέγεται, διὰ τὸ ἀνέμοις καταπνεῖσθαι δεῖν τοὺς κήπους. ἀλλαχού δὲ παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα: id est, κήπος dicitur a verbo κάπτω, perflo, quod hortos ventis perflari oporteat. Alias a nomine κάπος deducitur, quod spiritum, flatum, ventumque significat. Alias τοῦ κήπου significatione apud eundem vide. Consule et vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xv. 113. πὰρ δ' ἀπαλοὶ κῆποι, 'juxta quoque [sunt] molles horti.' Idyll. xviii. 30. ἢ κάπως κνυάρισσος, ου, ὁ, [in] horto cupressus.'

καππυρίσσα, Dorice et poetice, pro communi καταπυρίσσα. Sic autem formatur, καταπυρίζω, κατὰ συγκοπὴν καταπυρίζω. Suavitatis vero gratia, τ in π versum, ut melius cum sequenti π fluat inter pronuntiandum: μ. καππυρίσω, ἀδρ. α. κατεπυρίσα, ἢ μετοχή, καταπυρίσας, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν καππυρίσας, αν. Καταπυρίζειν autem jam Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ καταπυρίζεσθαι, καὶ καταπυροῦσθαι, dictum videtur, activum pro passivo, vel neutraliter accipiendum, vel accusativus materiæ incensæ subauditur. Quod minime παράδοξον. Vide ἔλλειψις. In vulgatis Græcolatinis Lexicis, nec τὸ καππυρίσσα, nec τὸ καταπυρίσσα reperias. Quamobrem hoc observandum. Theoc. Idyll. ii. 24. μέγα καππυρίσσα, 'valde inflammata.'

καπυρὰ νόσος a Theocrito Idyll. ii. 85. poëticè vocatur amor vehemens, qui morbi ardentis instar corpus paulatim absumit: ἀλλὰ μὲ τις καπυρὰ νόσος ἐξάλπαξε, 'sed me quidam igneus morbus consumsit;' vel, 'sed me quidam morbus ardens ab-

sumsit.' Ideo Virgil. Æn. iv. de Didone dicit, 'Vulnus alit venis, cæcoque carpitur igni.' Vide καπυρὸς in vulgatis Lexicis, ubi docemur τὸ καπυρὸν ἐκ τοῦ κατὰπυρον formatum κατὰ συγκοπὴν.

καπυρὸς, οὐ, ὁ, com. rufus. Theoc. Idyll. vi. 16. Ταὶ καπυραὶ χαῖται, 'Rufæ comæ.' καπυρὸς, igneus: μεταφορικῶς vero facundus, eloquens. Quemadmodum enim accensi vis materiam, quam incendit, dividit, penetrat, in suam potestatem redigit, ac tandem absumit, sic etiam eloquentiæ vis in intimos pectoris, et animi recessus penetrat, et homines flectit, ac secum abripit, et arbitrato suo regit. Theoc. Idyll. vii. 37. Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα, 'Etenim ego [sum] Musarum igneum [i. facundum, eloquens] os;' vel, ut Lat. interpretes vertit, 'Nam et ego præditus sum facundia Musarum.'

κάρη, ης, ἡ, Ion. pro com. ποët. κάρα, as, ἡ, caput. Moschus Idyll. iv. 74. ὅσθ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται, 'quæ [fortuna] nobis supra caput pendet;' id est, quæ nostris capitibus impendet, vel incumbit.

καρὸς, ᾧ, ὁ, Dor. pro com. κηρὸς, οὔ, unde verso η in e longum, formatum est Latinum, cera, æ. Theoc. Idyll. i. 27. Καὶ βαθὺν κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ, 'Et profundum poculum oblitum dulci cera.' Idyll. ii. 28. ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, 'ut hæc ceram ego juvante Deo liquefacio.' Idem Idyll. viii. 19. et 22. Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, 'Albam ceram habentem.'

κάρπιμος, ου, ὁ, poet. vocabulum, pro quo et καρποφόρος, fructifer, frugifer, ferax frugum. In vulgatis quidem Lexicis hoc reperitur: sed nullius auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. x. 43. τοῦτο τὸ λαῖον Εὐεργόν τ' εἶη, καὶ κάρπιμον ὄττι μάλιστα, 'hæc seges Bene culta sit, et fecunda quam maxime.'

καρτερόν: τὸ καρτερόν, pro καρτερός. Vide τὸ καρτερόν.

καρτερόν εἶναι τινὸς, Theocritea locutio, pro comm. κρατεῖν τινὸς, vincere aliquem, potestatem ac imperium habere in aliquem, aliquem in sua potestate habere. Καρτερός (ut docet Eustath.) ἀντὶ τοῦ νικητῆς, γενικῆ συντασσόμενον. καὶ ἀντὶ τοῦ δεσπότης, καὶ ἔρχων, ἢ ἐγκρατῆς. Καρτερός autem κατὰ μετάθεσιν dictum videtur ἐκ τοῦ κρατερός, quod a nomine τὸ κράτος, eos, ους, deducitur, imperium, potestas. Theoc. Idyll. xv. 94. ὃς ἁμῶν καρτερός εἶη, pro ὃς ἡμῶν κρατοῖη, 'qui nobis imperet [qui imperium in nos habeat].'

καταβληχᾶσθαι, commune, de caprum voce dictum, balare; Gallice 'beeller.' Verbum hoc non legitur compositum in

vulgatis Lexicis : at solum simplex βληχᾶσθαι, de quo sic Eustath. βληχᾶσθαι λέγονται κυρίως τὰ πρόβατα, καὶ βληχῆ ἢ τῶν προβάτων φωνή. καὶ παρὰ τὸ βῆ, ὃ ἐστὶ μίμημα τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, δοκεῖ λέγεσθαι ἢ βληχῆ, πλεονασμῷ τοῦ λ ἐν συνθέσει τοῦ ἤχος, ἢ ἢ βληχῆ ὁ τοῦ βῆ ἤχος· id est, βληχᾶσθαι, balare, proprie dicuntur oves, et βληχῆ [dicitur] ovium vox. Et a particula βῆ, quæ est imitatio vocis ovium [bee, bee proferentium,] dici videtur βληχῆ, balatus, per pleonasmum literæ λ, in compositione, [quæ constat] ex [nomine] ἤχος, [sonus, cui præponitur βῆ in vocabulo composito,] ut βληχῆ sit syllabæ βῆ ἤχος [id est sonus, quem oves, bee dicentes, edunt]. Apud Theoc. Idyll. v. 41. αἰ δὲ χίμαιραι αἶδε κατεβληχῶντο. Capris etiam tribuitur. Quare τὸ τῶν προβάτων nomen non de ovibus, sed etiam de capris, aliisque brutis quadrupedibus dicitur, ut recte docet idem Eustathius, quam scribit, πρόβατα, πάντα τὰ αὐτοκίνητα κτήματα οὕτω δοκοῦσι λέγεσθαι παρ' Ὀμήρω, παρὰ τὸ διὰ ποδῶν προβαίνειν, &c. id est, 'πρόβατα, sic videntur appellari possessiones omnes, quæ per se moventur, [i. omnes pecudes, quæ sua sponte, proprioque motu moventur,] apud Homerum, quod pedibus procedant [sive progrediantur].' Idem alibi, τὰ πλείω τῶν τετραπόδων πρόβατα λέγονται μέχρις ἵππων, καὶ βοῶν, καὶ ταύρων. ὕβεν καὶ προβάτων τράπεζα παρὰ Πινδάρω, ἢ τῶν ἵππων φάνη· id est, 'pleræque quadrupedes πρόβατα vocantur, [hac appellatione relata] usque ad equos; et boves, et tauros, unde etiam apud Pindarum προβάτων τράπεζα vocatur ipsa equorum mensa,' i. præsepe.

καταβόσκειν τινὰ χώραν, poetica locutio, pro καταναίειν, κατοικεῖν, depascere, vel depasci aliquam regionem, pro incolere. Sed est μετωνυμία. Nam a consequente antecedens intelligitur. Antecedens est, incolere aliquam regionem, consequens, eam depasci, i. alimentis iis vesci, quæ fert illa regio. Theoc. Idyll. xv. 126. χ' ὦ τὰν Σαμίαν καταβόσκειν, 'et qui Samiam [regionem] depascitur [qui Samium agrum incolit].'

καταβρίθειν, pro καταβρίθεισθαι, quod Attice factum, activum pro passivo, gravari, onerari, gravatum ac onustum esse. Vide simplex βρίθειν apud Eustathium, qui docet ἐτυμολογίαν τοῦ βρίθειν, τοῦ βρίθω, καὶ τοῦ βριθός. Ibidem horum propriæ significationes indicantur, et quomodo μεταφορικῶς hæc sumantur. Consule et vulgata Græcolat. Lexica in verbis βρίθω, et βριθομαι. Res enim variis exemplis illustrata confirmatur. Quamvis autem quidam hæc ab intendente par-

ticula βρι formata putent, verisimilius tamen videtur a nomine βαρῆ, quod grave, ponderosum, ac onerosum significat, verbum poeticum βαρύθω deductum, pro quo communiter βαρόνω, gravo, onero, et κατὰ συγκοπὴν βρύθω, καὶ τροπή τοῦ υ εἰς ι, βρίθω, de quo supra. Theoc. Idyll. vii. 146. Ὀρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, 'Rami prunis gravati [deferebantur] in terram.' Sic et Hesiodus Ἔργων καὶ ἡμέραις, 13. Εἰροπόκοι δ' οἶες μαλλοῖς καταβεβρίθασι, 'Lanigeræ autem oves velteribus onustæ sunt.'

καταβρίθειν, poet. pro longe superare. Proprie autem dicitur de ponderis gravitate, quæ nostros humeros ita gravat, ac premit, ut propemodum eos opprimat; μεταφορικῶς vero τὸ μεγάλως νικᾶν. Theoc. Idyll. xvii. 95. ἔλβω μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας, 'opulencia quidem omnes reges longe superat.' Καταβεβρίθει autem est 3. pers. sing. præter. plusquamperf. medi, neglecto altero incremento, quod sæpe vel orationis solute scriptores omitunt, uno solo contenti, pro quo alias καταβεβρίθει dicendum esset, a βρίθω, de quo suo loco. Eritque χρόνον ἐναλλαγῆ, præteritum pro præsentī καταβρίθει: vel a perfecto medio καταβεβρίθω præsens poet. deductum, καταβεβρίθω, eis, ei, ut a πέπληγα, πεπλήγω, eis, ei. Vide ἐνεστώτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματιμένοι.

καταθύω et καταθύομαι, comm. immolo, macto, sacrificium facio, incanto; carmine magico persequor, allicio, attraho. Theoc. Idyll. ii. 3. ὡς τὸν ἐμὸν βαρὸν εὐντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Ἄ. Ρ. 'ut illum amicum virum, qui mihi gravis, [ac molestus] est, carmine magico persequor;' vel 'ut illum amatorem meum, qui me gravior cruciat, ad me carminibus magicis attraham.' Et 10. Νῦν δέ νιν ἐκ θεῶν καταθύσομαι, 'Nunc autem ipsum magicis sacris incantabo.' Idem eodem Idyll. 159. Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι, 'Nunc tamen philtreis [eum] aggrediar.'

καταίθω, poeticum, pro quo συνωνύμως dicitur κατακαίω, comburo, cremo, uro. In vulgatis Lexicis Græcolatinis Euripides quidem nominatur: sed nullus affertur locus, qui verbi significationem confirmet. Theoc. Idyll. ii. 40. ἀλλ' ἐπὶ τήνφ πάσα καταίθωμαι, 'sed propter ipsum tota uror.' Idyll. vii. 56. θερμὸς γὰρ ἔρας αὐτῷ με καταίθει, 'ardens enim amor ejus me comburit.'

καταλέξω, Dor. pro com. καταλέξω, recensebo, narrabo. Theoc. Idyll. xvii. 11.

κατάντης, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ κάταντες, com. pronus, proclivis, declivis: παρὰ τὸ κάτω ἀντᾶν, ἤγουν φέρεσθαι, καταφερῆς. Ἣ ἀνάν-

της ἀνωφερῆς, acclivis, in altum tendens. Theoc. Idyll. i. 13. ὡς τὸ κάπαντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι, 'ad declivem istum collem, ubi [sunt] myricæ.'

καταπτύχης, εὖος, οὖς, ὁ καὶ ἡ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem epithetum vestis, quæ multas habet plicas, vel, quæ complicata multis habet sinus, sinuosa. Theoc. Idyll. xv. 34. τὸ καταπτύχες ἐμπερόναμα, 'sinuosa vestis fibulis constricta.'

κατασμύχω, com. sed poet. comburo, corrumpo, consumo. Vide σμύχειν apud Eustath. Theoc. Idyll. iii. 17. ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὄστέον ἄχρισ ἰάπτει, 'qui me penitus urens, vel ad ipsa ossa usque cum dolore penetrat.'

κατασμύχειν, poeticum, pro communi λυπεῖν, dolore afficere; κατασμύχεσθαι, dolore affici, dolere. Quid autem proprie significet τὸ σμύχειν, docet Eustathius his verbis: σμύχειν, τὸ καίειν, καὶ τύφειν τῷ καπνῷ, σμύχων δὲ, τὸ καθαίρειν, παρὰ τὸ σμῶ ἀμφοτέρα. Vide et Lex. Græcolat. Theoc. Idyll. viii. 90. ὅς δὲ κατεσμύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπη, 'sic autem doluit, et dejectus est mentem dolore [i. sic autem ejus animus dolore et mœrore affectus et dejectus est].'

καταστρέφοντι, Dor. pro com. καταστρέφουσι. Theoc. Idyll. xxiv. 75. χειρὶ καταστρέφοντι, 'manu [filium] contorquebunt [versabunt].'

κατανίκα, Theocriteum adverbium temporis, quod in vulgatis Lexicis Græcolatinis non extat, pro quo frequens occurrit simplex αὐτίκα, statim, confestim. Theoc. Idyll. iii. 21. Τὸν στέφανον τίλαι με κατανίκα λεπτὰ ποιησεῖς, 'Coronam discerpere me confestim in minutas partes facies.'

καταφαίνομαι, commune, sed compositum pro simplici φαίνομαι, videor. Theoc. Idyll. iii. 8. ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν; 'an tibi simus videor propius esse?' vel, ex loco propinquo?

καταχῆς, ὁ καὶ ἡ, καὶ καταχῆς, Dorice pro com. κατηχῆς, ἡ medio in α longum mutato: resonans. Theoc. Idyll. i. 7. ἄδιον ᾧ ποιμᾶν τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς, 'dulcior [est.] o pastor tuus cantus, quam resonans [aqua, &c.].' Compositum autem est ex præpos. κατὰ, et nomine ἤχος, ου, ὁ, sonus: unde verba κατηχεῖν, et κατηχίζειν, de quibus vulgata Lexica.

κατέβα, Dor. pro com. κατέβη, Theoc. Idyll. xv. 35. descendit: μεταφορικῶς vero, constitit; de veste texta illic agitur, et Gorgo mulier ex Praxinoe quærit hæc: λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ; verba sonant, 'dic mihi quanti descendit tibi [vestis hæc] a telæ jugo;' id est, quanti tibi constiterit, quum eam a textore emisti,

Lex. Doric.

emtamque a telæ jugo detraxisti. Antecedens est, emere, consequens, emtam a telæ jugo detrahere. Quamobrem est μετανωμία. Sed huc accedit et τῆς προσωποποιίας ὑποτύπωσις. Quasi enim ipsa vestis esset animal, quod sensum, voluntatem, et incedendi, ascendendi, ac descendendi facultatem haberet, ideo poeta poetice dixit κατέβα, descendit, pro κατεβίβασθη, detracta est; καταβαίνειν, descendere; καταβιβάζειν, facere descendere, efficere ut aliquis descendat; deducere, detrahere. Vide Πόσσω, et ἰστός.

καταδαίομαι, μ. καταδαίσομαι, poeticum, et Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non extat, licet simplex δαίομαι ab activo δαίω cum variarum significationum explicatione reperitur: voro, devoro, comedo, consumo. Pro quo communiter dicitur ἐσθίω, κατεσθίω, et poetice καταδαίνυμαι. Vide simplex δαίνυμαι apud Eustathium. Theoc. Idyll. iv. 34. Αἴγων ὀδῶκοντα μόνος καταδαίωτο μάσδας, 'Ægion octoginta solus devoravit placentas.'

καταταξίς, Dor. pro com. κατατήξεις, contabefacias; a verbo κατατήκω, μ. κατατήξω, eis, ei, com. Dorice vero, καταταξῶ, eis, ei. Theoc. in Epig. vi. 1. Ἄ δέλαιε τὸ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξίς Δάκρυσι διγλήνους ὄπας ὀδυρόμενος; 'Ah miser tu Thyrsi, quid proderit [tibi,] si contabeficias Lacrymis geminis oculis lugendo?'

κατεβάλλει, Dor. pro com. κατεβάλλου. Theoc. Idyll. xviii. 11. ἡ ῥα πολὺν τῷ ἔπινες, ὄτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλει; verba sonant, 'an vero multum quoddam [vinum] bibisti, quum in lectum conjiciebaris?' [vel, dejeciebaris, i. te dejiciebas, vel, conjiciebas?] pro, an vero nimium bibisti, quum in lectum te conjecisti? [vel, quum lectum petisti?]

κατεδαίωτο, Theoc. Idyll. iv. 34. Vide καταδαίομαι.

κατέδαρθον, es, e, aor. 2. act. a καταδάρθω, quod et καταδαρθέω, ᾧ, et καταδαρθάνω dicitur: cujus verbi ἔτυμον, vide in voce κατέδραβες. Theoc. Idyll. xxi. 39. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλοῖσι πόνοισιν, 'Vespere quum obdormivi in marinis laboribus.'

κατέδραβες, poet. aor. 2. act. 2. person. singul. a καταδαρθάνω, μ. καταδαρθήσω, a καταδαρθέω, ᾧ, aor. 2. κατέδαρθον, καὶ στοιχείων μεταθέσει, κατέδραθον: καταδαρθεῖν autem proprie (ut docet Græcus Scholiastes in Aristophanis Νεφέλαις) τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι; 'supra pelles dormire: γενικῶς vero, dormire; interdum ire cubitum, ire dormitum. Theoc. Idyll. xviii. 9. Οὕτω δὴ πρῶτῃς κατέδραβες ᾧ φίλε γαμβρέ; 'Ergone tam mature cubitum abiisti care sponse?'

κατεκλέατο, Dor. pro com. κατεκλεία-

το, conclusit. Theoc. Idyll. xviii. 5. κατεκλάζατο τὴν ἀγαπατᾶν, ‘[in thalamo] conclusit dilectam [Helenam].’ Hoc autem deductum tanquam a Doric. κατακλάζω, μ. κατακλαζῶ, εἰς, εἰ, ἀόρ. α. κατέκλαξα, α, ε, ἄσ. pro comm. κατακλείω, μ. κατακλείσω, ἀόρ. α. κατέκλεισα, ἄσ.

κατεκλάσθη, 2. person. singul. aor. 1. passivi Dorice formata, pro communi κατεκλείσθη, α κατακλείω, concludo, includo. Fit autem mutata diphthongo ει in α, ut aperte patet ex nomine Dorico κλάξ, pro communi κλείς, clavis. Vel α κατακλάω; ᾧ, deductum, quod (ut in Magno Etymologico docetur) præter alia, significat etiam impedire. Quoniam autem qui in aliquo loco includuntur, illi impediuntur ne liberius vagentur quo volunt, ideo μετωνομικῶς a consequente antecedens intelligitur. Antecedens hic est inclusio, consequens, impedimentum ab inclusione manans. Quare κατακλῆν ἀντὶ τοῦ κατακλείω Dorice, idque figurate sumetur. Vel tanquam ab inusitato themate Dorico κατακλάξω deductum dicemus, quod idem ac τὸ κατακλείω significabit. Hujus futurum commune est κατακλάσω, Doricum vero κατακλασῶ; vel κατακλαξῶ, εἰς, εἰ, ut a Dorico inusitato ἀποκλάξω, formatum commune futurum ἀποκλάσω, et Dor. ἀποκλασῶ, vel ἀποκλαξῶ, pro com. ἀποκλείω, et ἀποκλείσω, claudio, claudam; unde ἀποκλαξον, et ἀποκλάξας, Dorice, pro communibus ἀποκλείσον, et ἀποκλείσας. Quod utrumque Theocritus usurpat Idyll. xv. de quibus suo loco. Hæc in vulgatis Lexicis non exstant, idcirco fusius in gratiam τῶν φιλελλήνων persequi non sum gravatus. Theoc. Idyll. vii. 84. Καὶ τὸ κατεκλάσθη εἰς λάρνακα, ‘Et tu inclusus fuisti in arcam.’

κατενθεῖν, Dor. pro com. κατελθεῖν, descendere. Theoc. Idyll. xvii. 48. ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν, ‘ad aquam [vel, ad flumen] descendere.’

κατετάκετο, Dor. pro com. κατετήκετο, contabescebat, tabescebat, a κατατήκομαι Theoc. Idyll. xiv. 26.

κατεύχομαι, præter tritas τοῦ καταρῶμαι significationes in vulgatis Lexicis descriptas, et variis exemplis illustratas, apud Theocritum accipitur etiam pro καυχᾶμαι, ᾧμαι, i. gloriar, me jacto; quam significationem in illis non invenias. Theoc. Idyll. i. 97. Κῆπε, τί θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγίξεν; ‘Et dixit, tunc gloriabaris, Daphni, amorem a te superatum iri?’ Vide Λυγίξεν.

κατήλασα, comm. subegi, subagitavi. Sic enim quidam interpretantur hoc verbum ad res Venereas referentes. Alii (quod longe simplicius ac honestius) ver-

tunt, percussi, vel percutiens abegi. Est autem 1. pers. singul. aor. 1. act. a κατελαύνω, μ. κατελάσω, ᾧ. De quibus vulgata Lexica. Theoc. Idyll. v. 116. ἢ οὐ μέμνησ’ ὅτ’ ἐγὼν τὸ κατήλασα; ‘annon meministi quum ego te verberavi?’ vel, verberans abegi? Si quis alias hujus verbi significationes ad nefandam Venerem relatas scire cupit, is vulgata Lexica Græcolatina consulat in verbo Κατήλασα, et in Κιγκλίξεν.

κατοικῆν, in Steph. codice verbum hoc τῷ η sine ι subscripto legitur; at in Crispini subscriptum extat. Quare varietas hæc observanda. Si nullum ι subscribitur, erit Æolismus et Dorismus, pro communi κατοικεῖν. Si subscribitur, erit Atticismus, qui locum in nominibus tertiæ contractorum præcipue habet, ut ἰππεῖς comm. ἰππῆς Attice. Theoc. Idyll. xi. 62. κατοικῆν τὸν βυθόν, ‘incolere profunditatem [id est, immum maris gurgitem].’

κατῶ, Dor. pro communibus κατὰ τοῦ, unde κατὰ συγκοπήν, καὶ κατὰ τροπήν τῆς ου διφθόγγου εἰς α μέγα, et conjunctis duabus particulis, unicaque voce conflata, formatum hoc Doricum vocabulum κατῶ, quod per se non reperitur, sed cum aliquo nomine vel adjectivo vel substantivo. Theoc. Idyll. v. 143. Κατῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ‘Contra Laconem pastorem.’

κάτωθε, et κάτωθεν: commune, sed prius, sequente consonante, posterius, sequente vocali, locum habet. Utrumque vero proprie quidem significat, ex inferiore loco. Sæpe tamen ἀκυρολόγως accipitur pro κάτω, motum ad locum significante, quod licentiæ poeticae datur; infra, deorsum, in inferiore locum. Theoc. Idyll. iv. 45. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία, ‘pelle deorsum vitulos.’

κάττας, α, δ, Dor. pro comm. poet. καύτης, ου, δ, combustor. In Ara Simmiæ, vs. 11. Consulæ notas Lat.

καυχέομαι, ᾧμαι, Dor. pro communi καυχᾶμαι, ᾧμαι, gloriar, me jacto, prædico, exulto. Theoc. Idyll. v. 77. κ’ οὐδὲν καυχέομαι, ‘et nihil gloriar.’

καχαξῶ, Dor. pro comm. καχάξω, cachinnos edam. Est autem futurum a καχάξω, com. καχάσω, vel καχάξω, Dor. ξῶ. Theoc. Idyll. v. 142. ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ, ‘quam magnum hunc cachinnum edam.’ In vulgatis Lexicis Græcolatinis hæc tantum traduntur, καχαξῶ, Dorice, in cachinnos effundar. In aliis οὐδὲ γρῦ.

κῆ, poetica particula, quæ optativis pleurumque servit, pro qua Dores alias κᾶ, verso ε in α, dicunt, ut in αἶκα, pro εἶκε patet. Communiter vero ἔν. Sed κῆ metri causa videntur usurpare, quia τὸ ε breve, at in κᾶ, τὸ α productur, ut suo

λοοο variis exemplis indicatur. Theoc. Idyll. iii. 39. καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, 'et me fortasse aspiciet.'

κέϊη, poet. Dor. pro vocibus integris κείη, quod alias dicitur κείη, et com. ἄν εἴη, vel εἴη ἄν. Hoc autem factum rejecto ε ex κε particula, et κ conjuncto cum verbo εἴη, vel κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς εἰ, formatum. Theoc. Idyll. xv. 26. ἔρπην ὥρα κείη, 'abire tempus fuerit.'

κέϊνη, poet. adverbium pro com. ἐκεῖ, illic, ibi. Theoc. Idyll. xxv. 20. Κέϊνη, ὅθι πλατάνιστοι ἐπηγεταὶ πεφῶσι, 'Illic, ubi platani perennes natæ sunt.'

κέϊνος, Ion. et Dorice κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro comm. ἐκέϊνος. Theoc. Idyll. ii. 31. ὡς κέϊνος δινοῖτο ποτ' ἀμετέρῃσι θύρῃσιν, 'sic ille volvatur ad nostras fores.'

κέϊς, Dor. pro com. καὶ εἰς, quod factum sublata diphthongo αι ex copula καὶ, et conjuncto κ cum præpositione εἰς. Nisi forte quis malit dicere κρᾶσιν esse τῆς αι διφθόγγου, καὶ τῆς εἰ, vel sublato prius ι ex καὶ, deinde τὸ α καὶ τὴν εἰ, in εἰ contractum. Theoc. Idyll. xv. 136. κέϊς Ἀχέροντα, 'et in Acheronta.'

κεισεῦμαι, futurum Dor. pro altero Dor. κεισοῦμαι, utrumque vero pro comm. κείσομαι, jacebo, a præsentī κείμαι, jaceo. De quo Grammat. vulgatas consule. Theoc. Idyll. iii. 53. Κεισεῦμαι δὲ πεσῶν, 'Jacebo vero stratus.'

κέϊσθαι, relatum ad pignus, quod quis cum aliquo certans deponit. Theoc. Idyll. v. 23. ἦνδὲ κείται Ὀΐριφος. ἀλλ' ἄγε καὶ τὴν εὐβοτον ἄμυδν ἔρειδε, 'ecce depositus est Hædus: sed age, tu quoque saginatum agnum depone.' Sic etiam apud Virg. Ecloga iii. 7. 'Da. Vis ergo inter nos, quid possit uterque, vicissim Experiamur? ego hanc vitulam (ne forte recuses, Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus) Depono: tu dic mecum quo pignore certes. Me. De grege non ausim quicquam deponere tecum.'

κεκαραμένος, ου, ὄ, com. Est autem participium præteriti perfecti, et plusquamperf. pass. a καρώω, καρῶ, μ. καρώσω. Καροῦσθαι, alto, gravique sopore corripī. Consule vulgata Lexica in voce κάρω. Interdum accipitur simpliciter pro βαρεῖν, sive βαρύνειν, gravare. Theoc. Idyll. xxiv. 58. θανάτῳ κεκαραμένα δεινὰ πέλωρα, 'morte gravata horrenda monstra.'

κεκλυμένος, η, ου, oblitus, a, um, particip. præteriti perfecti, et plusquamperf. passivi a verbo κλύω, μ. σω, quod præter cætera, quæ in vulgatis Lexicis traduntur, significat etiam oblinere, circumlinere, linendo, vel unguendo circumtegere, quæ significationes in iis non exstant. Verum, quia quæ aquis inundantur, ea teguntur

aquis, ideo factum ut κλύειν γενικῶς accipiat pro tegere, et circumcirca ita rem aliquam ungere, sive linere, ut omnino tecta lateat. Theoc. Idyll. i. 27. καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυμένον ἀδέξ' καρῶ, 'et profundum poculum oblitum dulci cera.'

κεκμηκῶς, Dor. pro comm. κεκμηκῶς, ὄτος, ὄ, defatigatus, defessus. Particip. perf. act. a κᾶνω, μ. καμῶ, ἀόρ. β. ἔκαμον, π. κέκμηκα, ὡς ἀπὸ τοῦ καμέω, ᾧ, καμῆσω, κεκάμηκα, καὶ κατὰ συγκατῆν κέκμηκα. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κέκμηκα, ἐπειθέσει τοῦ η πρὸς καλλιφώνιαν. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κειμαικῶς ἀμπαύεται, 'Tunc defessus quiescit.'

κεκονισμένος, η, ου, ornatus, a, um. Theoc. Idyll. i. 30. Vide κορίζω, μ. σω, π. κεκόνικα, π. π. κεκόνισμαι, σαι, ται, ὕδεν ἢ μεταχῆ κεκονισμένος, η, ου.

κεκορημένος, ου, ὄ, poet. a κορέω, κορῶ, μ. κορέσω, καὶ κορήσω, satiat, satur. Theoc. Idyll. xvii. 28. κεκορημένος ἦδη Νέκταρος εὐδδομιο, 'satiatus jam Nectare odorato.'

κέκρικται, Vide ὡς παρ' ἐμὴν κέκρικται, Theoc. Idyll. vi. 37.

κεκροταμένοι, Dor. pro com. κεκροτημένοι, Theoc. Idyll. xv. 49. Vide κροτεῖν.

κελάδων, οντος, ὄ, poet. idem ac τὸ κελαδέων, ᾧν, ἔοντος, οἶντος. Theoc. Idyll. xvii. 92. Καὶ ποταμὸν κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαῖω, 'Et fluvii resonantes imperio Ptolemæi parent.'

κελαρύσδει, Dor. pro com. κελαρύζειν, murmurare. Dicitur autem de aqua defluente, lenemque strepitum inter flendum edente. Qua de re consule Eustath. Theoc. Idyll. vii. 137. ἱερὸν ὕδωρ Νυμφῶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελαρύσδει, 'sacer rivus Nympharum ex antro defluens murmurabat.'

κελέβα, as, ἄ, Dor. pro com. κελέβη, ης, ἦ, poculum. Quodnam autem fuerit poculi genus, apud Athenæum, libro τῶν Δειπνοσοφιστῶν, xi. pag. 234. 19. et deinceps, aperte et fuse docetur. Theoc. Idyll. ii. 2. Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶδς ἄώτῳ, 'corona poculum punicea ovis lana.' Alii aram sic appellari tradunt. Vide Is. Casaub. Idyll. ii.

κέλωμαι, poet. pro comm. κελείω, jubeo. Theoc. Idyll. v. 138. Παύσασθαι κέλωμαι τὸν ποιμένα, 'Cessare [desinere, finem canendi facere] jubeo pastorem ovium.'

κενέω ἀπομάττειν, sub. χεῖρα, q. d. inanem manum impingere, alaram impingere; Gall. 'donner un soufflet'; Ital. 'dar un schiaffo.' Sed proprie ἀπομάττειν significat abstergere. Alias imprimere, quod frequentius addita præpositione ἐν dicitur ἐναπομάττειν, q. dicas, ita imprimere, ut rei impressæ vestigia appareat.

Quod utrumque convenit illis, qui alapam alicui impingunt. Nam ipsa manus interioris inani parte genam ejus, quem percunt, quodammodo videntur abstergere, dum manum a gena jam percussa retrahunt. Iidem non raro manifesta percussio indicia relinquunt in genis. Consule vulgata Lexica in ἀπομάττω, ubi varias τοῦ ἀπομάττειω significaciones, at non istam, reperies. Theoc. Idyll. xv. 95. οὐκ ἀλέγω μὴ μοι κενεῶν ἀπομάξης, 'non curo [non metuo] ne mihi alapam impingas.'

κέντασε, Dor. pro comm. ἐκέντησε, punxit; a κεντάω, ᾧ, μ. κεντήσω. Theoc. Idyll. xix. 1. Τὸν κλέπτων ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, 'Eurem quondam amorem improba punxit apis.'

κέονται, Ion. et poet. pro communi κείνται, jacet, cubant. Theoc. Idyll. v. 129. ἐν κομάροισι κέονται, 'in comaris cubant;' vel, 'inter arbuteas frondes cubant.' Quid sit κόμαρος, in vulgatis Lexicis docetur. Ea consule.

κέρδιον, onos, τὸ, poet. a communi nomine substantivo τὸ κέρδος, eos, onus, quæstus, lucrum, utilitas; deductum nomen adjectivum in comparativo gradu masc. et fœm. g. κερδίων, onos, ὃ καὶ ἦ, quæstuosior, utilior; in n. g. κέρδιον, onos, τὸ, quæstuosius, utilius; in superlat. κέρδιοςτος, ου, ὃ, quæstuosissimus, utilissimus. Theoc. Idyll. xxv. 34. τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῶ, 'quod tibi etiam utilis ipsi [fuerit].' Κέρδος autem (ut obiter hoc addatur) dictum παρὰ τὸ κέαρ ἦδεν, id est, cor, animumque delectare. Quæstus enim hanc animi delectandi vim habet. Vel dictum quasi κέαρ ἦδος, ἦγουν ἦδονῆ, quod lucrum sit animi voluptas, animumque voluptate perfundat. Eadem est etymologiae ratio.

κερουχίς, ἴδος, ἦ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis legitur, sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Est autem epithetum generis fœminei tantum; cornigera: ἦ κέρρατα ἔχουσα, 'quæ cornua habet, gerit.' Theoc. Idyll. v. 145. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες, 'Capræ meæ bono estote animo cornigeræ.'

κερτομέω, ᾧ, quid, vide ἐπικερτομέωσα. κεφαλῆς, Theoc. Idyll. ii. 89. Sic omnibus codicibus scriptum legitur, quod commune potius, quam Doricum; Dorice enim κεφαλῆς dicendum esset: at hoc, si codices mendo carent, est observandum. Quamvis enim quædam sint, quæ τὸ η in a non mutant, hoc tamen in eodem numero ponendum non videtur: sed typographi culpæ, negligentiaque tribuendum. Idem et in aliquot aliis vocabulis non solum apud Theocritum, sed etiam apud Euripidem et alios peccatum animadvertis. Vide η

non semper in a a Doricis mutari. Theocritus, ut ante monui, ἔρβεν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, 'fluebant autem ex capite omnes capilli.' At Idyll. xx. 12. Dorismus apparet manifestus, quum poeta dicit, Καί μ' ἀπὸ τὰς κεφαλῆς ποτὶ τὸ πῶδες συνεχῆς εἶδεν, 'Et me ab ipso capite ad pedes [usque] continue aspexit.' Idyll. xxi. 13. Νέρθεν τὰς κεφαλῆς, 'sub capite.'

κεχαρμένος, ου, ὃ, poeticum participium præteriti perfecti, et plusquamperfecti passivi; quod ita formatur: χαίρω, gaudeo, lætor, μ. χαρῶ, ἄρ. β. ἔχαρον, es, e. Sed parum in usu, nisi formationis causa. Nam hic legitime derivatur aor. 2. pass. ἐχάρην, ης, η. Ab eodem ἔχαρον, neglecto augmento syllabico, deducitur poeticum verbum χαρέω, ᾧ, μ. χαρήσω, ἄρ. α. ἐχάρησα, π. κεχάρηκα, π. π. κεχάρημαι, σαι, ται, ἢ μετοχή, κεχαρμένος, ου, ου, lætus, a, um. Theoc. Idyll. xxvii. ult. κεχαρμένος εὐνάς, 'lætus lecti [congressusque causa].'

κεκρημένος, ου, ὃ, poetic. pro quo comm. δέομενος, et ἐνδεής, indigens, egens. Est autem participium præteriti perfecti, et plusquamperf. passivi a poetico verbo κρήσω (de quo pluribus agitur in voce κρήσδεν), μ. κρήσω, π. π. κέκρημαι, ἢ κρήσδεν), μ. κρήσω, π. π. κέκρημαι, ἢ μετοχή κεκρημένος, sublato Ion. Dor. et Æol. ι, sublato quoque σ, formatum τὸ κεκρημένος, quod genitivo gaudet. Idem enim valet ac τινὸς χρεῖαν ἔχω, rei alicujus indigentiam habens; rei alicujus inopia laborans; rei alicujus indigens. Theoc. Idyll. xxv. 35. οὐτως ᾧδε κεκρημένος εὐλήλουσας, 'cujus [rei] indigens huc venisti.' Idem eodem Idyll. 101. ἀνὴρ κεκρημένος ἔργου, 'vir indigens operis.'

κεκρήσεται, poet. pro com. δέησεται, indigebit. Est autem 3 person. singul. fut. medii, sic formata, κρήσω, et Ion. Dor. ac Æol. sublato ι, κρήσω, fut. κρήσω, perf. pass. κέκρημαι, et sublato σ, κέκρημαι; a 2. pers. κέκρησαι, inserta syllaba ομ, fit fut. med. κεκρήσομαι, η, εται. Vide κρήσδεν, item κεκρημένος apud Eustathium. Theoc. Idyll. xvi. 73. Ἔσεται οὐτως ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεκρήσεται αἰδοῦ, 'Exoriatur ille vir, qui me cantore indigebit.'

κέκρησθε, poet. et Dor. pro poet. comm. κέκρησθε, indigetis. Est autem 2. person. plur. perfect. pass. κέκρημαι, σαι, ται. Vide κρήσδεν, item κεκρημένος. Theoc. Idyll. xxvi. 18. τίνος κέκρησθε γυναῖκες; 'cujus [rei] indigetis mulieres?'

κῆγῶ, Dorice, pro comm. καὶ ἐγώ. Primum tollitur ι ex copula καὶ, deinde fit κῆσῆς ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ ε εἰς η, et tenuis spiritus, qui super e erat, ad originem vocabuli melius indicandum, super η servatur. Theoc. Idyll. ii. 118. ἦνθον γὰρ κῆ-

γῶ, καὶ τὸν γλυκὺν ἦρθον ἔρωτα, 'venissem enim et ego, per dulcem venissem amorem.' Idyll. v. 96. Κῆγῶ μὲν δωσῶ τῆ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν, 'Et ego quidem dabo puellæ statim palumbum.' Idyll. v. 122. Κῆγῶ μὲν κλισῶ, Μόρσων, τινὰ, 'Et ego quidem vellico, Morson, quendam.' 142. κῆγῶ γάρ. Idyll. vii. 50. κῆγῶ μὲν. 63. κῆγῶ τῆνο κατ' ἄμαρ. Idyll. ix. 15. κῆγῶ καλὸν ἄντρον.

κῆγῶν, Dor. pro καὶ ἐγώ: non solum sequente vocali, sed etiam consonante. Theoc. Idyll. vii. 91. Κῆγῶν τοί' ἐφέμαν, 'Et ego talia dixi.' Idyll. ix. 8. ἄδν δὲ κῆγῶν. Idyll. xi. 71. κῆγῶν ἀνιῶμαι. et 79. κῆγῶν τις φαίνομαι ἦμες, etc.

κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, Dor. pro com. καὶ ἔδωκε Ἀμαρυλλίδι, 'et dedit Amaryllidi.' Theoc. Idyll. iv. 36. Sic autem formatur. Primum quidem τὸ *ι* ex καὶ particula tollitur, deinde vero fit κῆσις τοῦ *α*, καὶ τοῦ *ε* εἰς *α*, ut in imperativo βῶαε, βῶα, postremo, τὸ *α* εἰς *η* mutatur. Quod non solum Iones, at ipsi quoque Dorienses facere sæpe solent, ut suo loco fuse docetur. Vide η Dorice non raro, &c. Vide et κῆσις.

κῆικ, Dor. pro com. καὶ ἐκ. Theoc. Idyll. xi. 35. Κῆικ τούταν, 'Et ex his.'

κῆμαντὸν, Dor. pro καὶ ξμαντὸν, et me ipsum. Quod ita formatum. Primum quidem ex καὶ copula τὸ *ι* sublatum, deinde vero facta κῆσις τοῦ *α*, καὶ τοῦ *ε* εἰς *η*. Vel ἐκ τοῦ *α*, καὶ τοῦ *ε* facta κῆσις εἰς *α* μακρὸν, ut, βῶαε, βῶα, deinde τὸ *α* εἰς *η* mutatum. Theoc. Idyll. xi. 39. κῆμαντὸν ἀείδων.

κῆ κα μὰ ᾗποθάνω, Theoc. Idyll. iii. 27. Sic in vulgatis codicibus scribitur, quod Dorice dictum pro communi, poeticoque, καὶ εἴ κε μὴ ἀποθάνω, τουτέστιν, καὶ εἰ ἂν μὴ ἀποθάνω, et si non moriar. Sed (nisi fallor) scribendum potius μὴ ἀποθάνω. Sic autem τὸ *η* in adverbio negantis nunc sublatum dicemus licentia poetica. Quod minime novum, quamvis recentiores quidam Grammatici negent vocalem natura longam rejici, rejecteque notam, quæ vocatur ἀπόστροφος, scribi. Inter quos est et doctissimus Caninius. Consule ejus Hellenismus pag. 109. Sed poetarum, quinetiam oratorum exempla manifesta nostram sententiam confirmant, illorum refellunt. Homer. Odys. A. 14. εἰλαπίν', ἢ γάμος, pro εἰλαπίνη, ἢ γάμος. Sophocles Antigone, pag. 230. 7. ἢδ' ἔστ' ἐκεῖν' ἢ τοῦργον ἐξειργασμένη, pro ἐκεῖνη ἢ. Apud eundem Sophoclem diphthongum *ou* rejectam passim legas, ut in Trachiniis, 343. f. Τοῦτου λέγοντος τάνδρῶς εἰσήκουσ' ἐγῶ, pro τοῦ ἀνδρός, et 344. et alibi. In eadem Tragœdia 346. τάνδρῳ, pro τῷ ἀνδρὶ. 352. 11. 357. 372. et apud Sapphonem

pag. 17. Πικνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠρᾶν' αἰθέρος, etc. pro ἀπ' ὠρανῶ, quod Dorice dictum pro communi οὔρανοῦ. Apud Demosthenem multis in locis legas τάνδρῶς, et τάνδρῳ, pro τοῦ ἀνδρός, et τῷ ἀνδρὶ, et τάνθρώπου, et τάνθρώπων, pro τοῦ ἀνθρώπου, et τῷ ἀνθρώπῳ. Sed qui volunt hunc errorem excusare, dicunt τῆς *ου* διφθόγγου, vel τοῦ *ω* μεγάλου, καὶ τοῦ *α* κῆσις esse familiarem Atticis. Ut hoc ipsis detur, constat tamen *ου*, vel *ω* de medio sublatum, nec amplius in his apparere. Verum quid respondebunt isti, si quis objiciat in multis exemplaribus emendatis manifestam vel longæ vocalis, vel diphthongi rejectæ notam apparere? Nunc (ut brevitati studeam) unicum Demosthenis exemplum afferam ἐκ τοῦ κατ' Ἀριστοκράτους, 437. *α*, ubi τ' ἀνθρώπου distincte scriptum legitur. Quod et in aliis sexcentis factitatum invenias. Sed ipsa scripturæ varietas non raro magnam difficultatem parit. Quoties tamen verisimilibus rationibus, et probabilibus argumentis, et laudatorum auctorum exemplis aliquid tueri potes, id ne παράδοξον, ac a veritatis scopo nimis aberrans appelles. Idem igitur hic etiam faciendum. Illud etiam addetur, a Doriensibus μὰ pro μὴ, quum est adverbium negantis, non dici, quemadmodum nec μάτε, pro μήτε, nec μαδὲν, pro μηδὲν. Nihil tamen tuto: sed Lectorem de mea conjectura moneto. Si quis aliter sentit, melioremque sententiam in medium afferre possit, eam haud invitus sequar. In hoc autem ἀποθάνω primum *α* nunc metri caussa, propter anticipem τοῦ *α* naturam productum dices.

κῆμὲ, Dorice pro καὶ ἐμὲ, quod sic formatum. Primum ex καὶ copula τὸ *ι* tollitur, deinde ex *α* et *ε* fit κῆσις in *α*, quod in *η* mutatur: etiam me. Theoc. Idyll. ii. 159. αἰ δ' ἔτι κῆμὲ, 'si vero præterea me quoque.' Idem Idyll. iv. 4. κῆμὲ φυλάσσει, 'et me observat;' et 9. Idyll. v. 90. Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατῖδας. Idyll. vii. 92. Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν, 'Nymphæ et me docuerunt.' Idyll. xxix. 24. Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξέπνευσε σιδαρέου, pro Καὶ ἐμὲ μαλθακὸν, εἶτε μαλακὸν, ἐκ σιδηροῦ ἐπέννησεν, ἦγον ἐποίησεν, 'Et me mollem ex ferro fecit.'

κῆμε, idem ac τὸ κῆμὲ, sed Æol. videtur accentus in priorem syllabam retractus. Theoc. Idyll. vii. 37. κῆμε λέγοντι, 'et me dicunt.'

κῆν, Dor. pro comm. καὶ ἐν, et in. Primum tollitur *ι* ex copula καὶ, deinde fit κῆσις ex *α* in *α*, tertio loco τὸ *α* in *η* mutatur; vel ex *α* fit κῆσις in *η*. Theoc. Idyll. xv. 86. κῆν Ἀχέροντι, pro καὶ ἐν Ἀχέροντι.

κῆν, Dor. pro comm. καὶ ἦν, et si. Quod ita formatum: ex particula καὶ tolli-

tur i, ut τὸ α cum sequenti η coalescit in η κατὰ κράσιν. Theoc. Idyll. vii. 106. Κῆν μὲν ταυθ' ἔρδοις, 'Et si quidem hæc facias.' Idyll. xx. 29. τὸ ἦν pro ὅταν accipitur, si, pro quando. Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δάνακι, κῆν πλαγιαύλω, 'Et quum tibia loquor, et quum calamo, et quum obliqua tibia.'

κῆξάπινης, Ion. Dor. et poetice κατὰ κράσιν formatum ἐκ τοῦ καὶ ἐξάπινης. Ἐξάπινης vero deductum ab ἐξαίφνης, facta literarum traiectione, et φ in π mutata, sic, ἐξαίφνης, ἐξαίφνης, derepente, subito, ex improvise. Hoc autem proprie dicitur de rebus, aut personis, quæ præter omnem expectationem ex aliquo loco prodeuntes nobis apparent, et aliquid vel fausti, vel infausti portendunt, vel etiam nos invadunt. Compositum enim est hoc adverbium ex præpositione ἐξ, et verbo φαίνεσθαι. Illa præpos. ἐξ locum indicat, unde quis prodit, ac in conspectum nostrum venit; φαίνεσθαι vero, apparere significat. Dicitur et de siderum ortu, unde τὰ Ἄρατου φαινόμενα. Hinc κανονικῶς formatur inusitatum ἐκφάπνης, unde κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, καὶ τοῦ κ εἰς ξ τροπήν, διὰ τὸ ἐξῆς φωνήεν, ἐξαίφνης deductum, a quo τὸ ἐξάπινης, ut supra declaratum. Theoc. Idyll. ii. 25. Κῆξάπινης ἄφθη, κοῦδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτῆς, 'Et repente conflagravit, et ne cinerem quidem ejus vidimus.'

κῆπε, Dorice pro communi καὶ εἶπε, rejecta i finali particulæ καὶ, et ei diphthongo in μονόφθογγον η mutata, factaque crasi τοῦ α, καὶ τοῦ η εἰς η. Theoc. Idyll. i. 97. Κῆπε, τὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγίζεῖν; 'Et dixit, tune gloriabar, Daphni, fore ut amorem vinceret?' Vide λυγίζεω. Idem Idyll. ii. 149. κῆπέ μοι, 'et dixit mihi.' Quamquam non absurdum fuerit etiam si dicas hoc ita formatum, ut primum diphthongus ai ex copula καὶ tollatur, quod poetis familiare, deinde diphthongus ei in μονόφθογγον η vertatur, ut ex pronomine τῆνος, pro κείνος, ἦγον ἐκείνος, manifeste patet.

κῆπελ, Dorice, pro καὶ ἐπελ, et postquam. Theoc. Idyll. ii. 100. Κῆπελ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἔσνχα νεύσον, 'Et quum eum esse cognoveris solum, tacite nuta [i. eum tacito nutu ad te voca].'

κῆπειτα, Dor. pro com. καὶ ἔπειτα, et postea, et in posterum. Theoc. Idyll. xv. 74.

κηρόδετος, ου, ἃ καὶ ἦ, poet. cera ligatus, cera compactus. Epithetum omnis materiæ, quam collæ loco conjungit cera, ut apud Virgilium de calamis, fistulaque pastorali traditur. Is enim Ecloga ii. 5. 8. 'Pan primus calamos cera conjungere plures Instituit.' Idem Eslog. iii. 7. 29.

'Aut unquam tibi fistula cera juncta fuit?' Theoc. vero in Epig. v. 4. κηρόδετον πνεῦμα, μετωνυμικῶς appellat sonum, quem fistula ex calamis cera conjunctis facta, et ab aliquo inflata, resonans edit. Sed sonantis spiritui flatuque poetice et figurate tribuitur, quod proprie convenit illi, qui calamos cera compactos inflat, ut sonet, fistulaque ludat. Compositum autem est hoc nomen ex Græco κηρός, οὔ, ὄ, unde Latinum cera, æ; et verbali nomine δετός, οὔ, ὄ, ligatus, vinctus, compactus, conjunctus. Hoc vero, a verbo δέω, μ. δέσω, καὶ δήσω, etc.

κηρῶ, Genitivus Doricus, pro communi κηροῦ, versa ου in ω. Theoc. Idyll. i. 129. ἐκ κηρῶ σύργγα καλὰν, 'ex cera fistulam pulcram.'

κῆτε, Dorice pro communi καὶ εἶτε, sive. Quod ita formatum: ex conjunctione καὶ tollitur diphthongus ai, quod poetis familiare, et diphthongus ei in μονόφθογγον η mutatur, ut et in multis aliis fieri constat. Vide τῆνος, pro κείνος, ἦγον ἐκείνος. Vel ex copula καὶ primum tollitur i, deinde ei in η vertitur, postremo ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ η, fit κράσιν in η, quod passim Dorice formatum legas. Theoc. Idyll. ii. 149. Κῆτε μιν αὐτε γυναικὶς ἔχει πόθος, εἶτε καὶ ἄνδρος, 'Et sive ipsam rursus mulieris teneat amor, sive etiam viri.'

κηῦ, Dorice, pro communi καὶ εὔ, et bene. Quod ita formatum: primum ai diphthongus ex καὶ particula tollitur, deinde τὸ ε κατ' ἔκτασιν in η mutatur, atque τὸ κ cum ην coalescit. Vel τὸ i primum ex καὶ copula tollitur, deinde fit κράσιν τοῦ α, καὶ τοῦ ε, εἰς α, ut fieri videmus in βόαιε, βόα, postremo, τὸ α εἰς η mutatur; sic, καὶ εὔ, κα εὔ, καῦ, κηῦ. Utraque formatio verisimilis. Theoc. Idyll. iv. 31. κηῦ μὲν τὰ Γλαῦκας ἀγκροῦμαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρῳ, 'et bene quidem illa Glaucæ [carmina] accino, bene etiam illa Pyrrhi.' In his autem τὰ Γλαῦκας est ἔλλειψις τοῦ ἐπη, vel μέλη.

κῆφα, Dorice pro communi καὶ ἔφη, et dixit. Sic autem formatum: primum ex copula καὶ τὸ i tollitur, deinde α et ε κατὰ κράσιν in α communiter coalescit, quod in η Dorice postea mutatur, et postremum η in α longum vertitur. Theoc. Idyll. i. 82. κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκειαι; 'et dixit, Daphni miser, quid tu liquescis? [quid ita tabescis].'

κῆφθα, Dor. pro com. καὶ ἦφθη, et accensa est. Est autem 3. pers. singul. aor. 1. pass. ab ἄπτω, ἄψω, accendo, incendo. Theoc. Idyll. xiv. 23. κῆφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτῶν καὶ λύχρον ἄψεις, 'et incensa est: facile ab ea vel lucernam accendisses.'

Vide ἦφθα.

κῆφ' ὄτι, Dorice, pro communibus καὶ

εἶψ' ὅτι. τούτέστιν εἶπε, ἀντὶ τοῦ εἶπέ. Vide Eustathium in εἶψ' ἄγε, ἀντὶ τοῦ ἄγε εἶπέ. Quod ut ab inusitato εἶψω gravitono deductum videtur. Vel Æolice dictum εἶπε, pro εἶπέ. Nam alioqui in imperativo aor. 2. act. si vocalis sequatur, et e præcedens suum ὑπότονον amittat, acutus in præcedentem syllabam retrahitur ex Grammaticis præceptis. Ut, τὴν ἐκείνον, τὴν ἐκείνον. Sic εἶπέ ὅτι, εἶψ' ὅτι. Hæc autem dicuntur ad similitudinem illorum, δεινὸν ἔπη, αἰσχρὸν δεινὰ, αἰσχρὰ, μακρὰ. Theoc. Idyll. ii. 101. κῆψ' ὅτι Σιμαίθα τὸ καλεῖ, 'et dic quod Simætha te vocat.' Sic autem ista formantur. Ex copula καὶ τὸ ἰ finale rejicitur, et ei diphthongus in μονόφθογγον η mutatur, et ex α, καὶ τοῦ η κατὰ κράσιν formatur η. Eundem vero spiritum tenuem, et eundem circumflexum servat hoc verbum ita contractum, quem ipsum simplex εἶπε solet habere.

κιγκλίξεν, 2. pers. singul. imperfecti Dor. pro com. ἐκιγκλίξου, movebaris, agitabaris, te movebas, te motabas. Theoc. Idyll. v. 117. Vide κιγκλίξεν. Quid sit κίγκλεος, quid κιγκλίξεν, quid κιγκλισμὸς, docent vulgata tam Græca, quam Græcolatina Lexica. Ea consule. Theoc. ut ante scriptum, εἰδ ποτε κιγκλίξεν, 'scite quondam te movebas;' vel, 'præclare motabaris, agitabaris, quatibaris, volutabaris;' vel, 'egregie te quatiebās, agitabas, motabas, volutabas.' Sic autem poeta gestum illius, qui verberibus cæditur, et doloris impatiens in varias partes se motat, sub oculos lectori spectandum proponit.

κίκινος, ου, ὄ, sic per simplex ν in Steph. et Crisp. codicibus scribitur: at apud Suidam, et in Græcolatinis Lexicis per duplex νν scriptum legitur. Hinc Latinum cicinnus, et (quod frequentius) cincinnus, capillus tortus, plexus, et crispatus. Theoc. Idyll. xi. 10. ἤρατο δ' οὔτι βόδοις, οὐ μάλους, οὐδὲ κίκινοῖς, 'amabat autem [eam] non rosas, non malis, neque cincinnis.' Quid hæc sibi velint, ex nostris in Theocritum Commentariis aperte patet: eos consule. Idyll. xiv. 4. κίκινος προπερισπωμένως in omnibus, quos vidi, codicibus legitur hoc nomen, ἀναλείο δὲ κίκινοῖς, 'squalidi vero [sunt] capilli [vel, cincinni].'

κίναδος, ου, ὄ, in vulgatis tam Græcis, quam Græcol. Lex. κίναδος, eos, ους, τὸ, tantum genere neutro reperitur. Consule Harpocrationem, et M. Ætym. At Suidas omnium optime vocabulum hoc explicat his verbis: κίναδος, εἶδος τι θηρίου. ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου, 82. τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τὰνθρώπιον ἐστὶ. πᾶν

μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. ἰδίως δὲ φασὶ Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν, ἰ. κίναδος [vocatur] quædam feræ species, ut Demost. in oratione pro Corona [demonstrat, quum ita loquitur]: Hic vero homuncio natura etiam est vulpes. Omnem quidem feram κίναδος [quidam] appellari volunt. Peculiariter vero vulpem [sic dici tradunt. Quamobrem ille κίναδος vocatur, qui est maleficus, [malitiosus, astutus, callidus, vaser, et noxius] ut vulpes. Peculiariter vero dicunt Siculos vulpem appellare κινάδιον. Vide et Aristophanem ἐν ταῖς Νεφέλαις, pag. 86. ubi Græcus Interpres hunc verbum interpretatur, κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Sophocles ἐν Αἴαντι Μαστίγγοφῶρῳ, 7. 6. ἡ τοῦπίτριπτον κίναδος. τὸ ἐξῶλες θηρίον, καὶ πανοῦργον. κίναδος γὰρ ἡ ἀλώπηξ, &c. Apud Theoc. Idyll. v. 25. genere masculo κίναδος dictum videtur. Sic enim ibi, καὶ πῶς ὄ κινάδ', εἰδ τάγε ἔσσειται ἐξ ἴσου ἄμμου; 'et quomodo vulpis instar astute, recte hæc erunt ex æquo nobis? Hic τὸ κινάδ' in vocat. positum videmus, rejecta vocali ε, ob sequentem vocalem ε, integramque vocem esse κίναδε a recto κίναδος, ου, ὄ, quod observatum dignum. Hoc enim ab aliis silentio præteritum lector comperiet.

κινεῖ, Dor. et Æol. pro com. κινῶ, movere, vel movearis; sic et Italice, 'muoviti;' et Gallice, 'bouge toi,' move te. Quod objurgationis vim habet, qua utimur adversus eum, qui nimium lente facit iter, quum opus est celeritate. Theoc. Idyll. xv. 29. κινεῖ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ, 'move te tandem, affer ocius aquam.'

Κίρκα, Dor. pro com. Κίρκη, Circe. Theoc. Idyll. ix. ult. τὼς δ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα, 'hos vero nequaquam [sua] potione læsit Circe.'

κισσύβιον, ου, τὸ, commune. Jul. Pollux lib. vi. cap. 16. περὶ Ἐκπωμάτων, 330. 34. τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Varias variorum auctorum περὶ τοῦ κισσυβίου sententias apud Athenæum τῶν Δειπνοσοφιστῶν, lib. xi. 235. vide, ubi tandem hæc scribuntur: εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ἐργασθῆναι ὑπὸ ποιμένων ἐκ κισσίνου ξύλου, etc. Vas pastorale ex hedera factum; Homer. Odys. ξ. ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιθήδεα οἶον. Theoc. Idyll. i. 27. καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί καρφ, 'et profundum poculum oblitum dulci cera.'

κιχλίξεν, poet. suaviter, vel etiam lascive ridere, cachinnari. Consule vulgata Lex. Theoc. Idyll. xi. 78. κιχλίξοντι δὲ πᾶσαι,

pro κυχλίζουσι, 'suaviter rident vero omnes.'

κλαγγεύντι, Dor. et Æol. pro com. κλαγγούσι, παρὰ τὸ κλαγγέω, ᾧ, quod a κλάγγω, μ. ξω: unde Latinum clango, clamor, vociferor, latro, as, are. Theoc. in Epig. vi. 5. Αἰ δὲ κύνας κλαγγεύντι, 'Ipsæ vero canes clamant [id est, latrant].'

κλάειν, Attice et Dor. pro com. κλάειν, quod (ut docet Eustat.) παρὰ τὸ κλῶ λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ βῶ τὸ βῆαι, ὁ μ. κλαύσω, τροπή τοῦ ι εἰς υ. Sed longe melius in Magno Etymologico traditur, ἐκ τοῦ κῶ γίνεταί καίω, ὁ μέλλων καύσω. ἀφ' ὧν γὰρ οἱ Ἀπτικοὶ τὸ ἰ ἀποβάλλουσι κατὰ τὸν ἐνεστώτα, πλεονάζουσι τὸ ν κατὰ τὸν μέλλοντα, κλαίω, κλαύσω, flere. Theoc. Idyll. xiv. 32. ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερότερον, ἢ περὶ μητρὶ παρθένοσ ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμησασα, 'sebat repente profusius, quam circa matrem Puella sex annorum [maternum] sinum [vel, gremium] appetens.'

κλάξ, ἄ, Dor. pro com. κλείς, κλειδός, ἦ, clavis. Theoc. Idyll. xv. 33. ἄ κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν, 'clavis magnæ ubinam [est] arcæ? huc fer ipsam.' κλαρονόμως, accusat. plur. 3. decl. simplicium Dorice formatus, pro com. κληρονόμους, a recto singul. κληρονόμος, ου, ὁ, de quo vulgata Lex, heres, heredis. Moschus Idyll. iii. 92. κλαρονόμος μώσας τᾶς Δωριδὸς ἕμμε γεραίρων, 'heredes musæ Doricæ nos honorans.'

κλᾶρος, ω, ὁ, Dor. pro com. κλήρος, ου, ὁ, hereditas, regnum. Theoc. Idyll. xxiv. 128. ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα, καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναίε, 'quum regnum totum, et vineam amplam Tydeus incolebat [i. tenebat, possidebat].'

κλασᾶ, Dor. pro commun. κλείσω, claudam, a κλείω. Theoc. Idyll. vi. 32. αὐτὰρ ἐγὼ κλασᾶ θύρας, ἕστε κ' ὀμόσση, 'at ego claudam fores, donec juraverit.' At fortasse κλασᾶ vel κλαξᾶ scribendum, ut et Cas. notavit, pag. 76.

κλέπτας, α, ὁ, Dor. pro com. κλέπτης, ου, ὁ, fur. Theoc. Idyll. xix. 1. τὸν κλέπταν οἶποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, 'furem quondam Amorem improba punxit apis.'

κλεινικός, ου, ὁ, Dor. pro com. κλεινικός, κατὰ κράσιν τῶν εο εἰς ευ. Theoc. Idyll. xiv. 13. Vel prius quidem εο in ου contrahitur communiter, deinde vero ου communis diphthongus in ευ Dor. mutatur.

κλίνα, ας, ἄ, Dor. pro com. κλίνη, ης, ἦ, lectus. Theoc. Idyll. xv. 127. ἕστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα, 'stratus est lectus alter Adonidi formoso.'

κλιντήρ, ἦρος, poeticum pro com. κλίνη, ης, ἦ, cubile, lectus. Theoc. Idyll. ii. 86. κείμην δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἕματα, καὶ δέκα

νύκτας, 'jacebam autem in lecto decem dies, et decem noctes.' 113. ἕξ' ἐπὶ κλιντῆρι, 'sedebat in lecto.' Idyll. xxiv. 43. κλιντῆρος κεδρίνω, 'lecti cedrini.'

κλύζειν apud Theoc. Idyll. i. 27. peculiariter quodam modo accipitur, qui non explicatur in vulgatis Græcolat. Lex. vide κεκλυσμένος, η, ου.

κλύμενος, ου, ὁ, poet. pro quo συνωνύμως dicitur sæpius κλυτός, οὔ, ὁ. Communiter vero, περιβόητος, clarus, celebris. Deducitur a κλύω, unde et κλυτός. De quibus apud Eustat. prolixè. Sed Æolice formatum, ut a βάλλω, βλήμενος, pro βεβλημένος. Dicendum enim esset regulariter κεκλυμένος: at post ἀφαίρεισιν factam τῆς κε συλλαβῆς, accentus in præcedentem syllabam Æolice retractus est. Theoc. Idyll. xiv. 26. τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα, 'hujus illo celebri amore contabescebat.'

κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐκ κλωπός, ἦρον κλέπτου πατρός γεγεννημένος, qui est ex fure patre natus, qui patrem furem habet. Cur hoc de Pane dicatur, cur etiam Mercurius fur, et furum præses appelletur, vide Lat. εἰς τὴν σύριγγα notas, et Græcum Schol. 435. et 442.

κλωστήρ, ἦρος, ὁ, poet. pro quo συνωνύμως communiter et ἀτρακτος dicitur, fusus. Dictus κλωστήρ παρὰ τὸ κλώθω, τὸ νήθω, circumvolvo, contorqueo, neo. Quod filium circa fusum torqueatur, atque volvatur, dum nemus. Theoc. Idyll. xxiv. 69. ἀνθρώποις ὁ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέγει, 'hominibus [non datur vitare] quidquid Parca per fusum [et sua fila] urget.'

κνακός, ἦ, ὄν, poet. et Dor. vocabulum, pro com. λευκός, ἦ, ὄν, albus, α, um. Theoc. Idyll. vii. 15. ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασότρηχος εἶχε τράγοιο κνακόν δέρμα, 'nam ex hirsuto, [et] villosio gestabat hirco Albam pellem.'

κνάκων, ωνος, ὁ, quid sibi velit hoc vocabulum non satis inter scriptores constat. Quidam enim putant proprium capri nomen esse. Quam sententiam alter Latinus interp. (ut ex Crisp. cod. patet) videtur sequutus. Idem legas et in vulg. Græcolat. Lex. in quibus hoc Theocrito quidem tribuitur, sed nullus locus notatur. Alii vero (quemadmodum in Stephani versione scribitur) non proprium, sed adjectivum nomen esse credunt, et pro albo sumunt. Alii pro rufo, fulvoque dicunt accipiendum. Quam interpretationem vulg. Græcolat. Lex. sequi non dubitant. Tradunt enim Cnesi semen esse fulvo colore, qui ad albiorem accedit. Eustathius vero, κνακὸν θρέμμα, ἐκ τοῦ νᾶκος, ὃ ἐστὶ κῶας, δοκεῖ λέγεσθαι. Suidas, κνακὸν non δξυτόνωσ, ut ante, sed προπερισπωμένωσ in

quodam Epigram. scriptum ait, *κνᾶκον, ὑπνήτην τόνδ' ἀνέθηκε τράγον*, 'album vel fulvum, barbatum, vel hirsutum, hunc consecravit hircum. Theoc. Idyll. iii. 3. *καὶ τὸν ἐνὸρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνᾶκωνα φυλάσσειο, μὴ τὸ κορύψῃ*, 'et illum colcatum [vel testiculatum, vel integrum hircum] Libycum Cnaconem cave, ne te cornu feriat.' Sed si nomen adjectum esset, per majusculum K non scriberetur, ut in omnibus codicibus excusis, quos vidi, scriptum legitur. Hæc igitur scripturæ, sententiarum, ac interpretationum varietas est observanda.

κνᾶμα, as, ἄ, Dor. pro com. *κνήμη, ης, ἦ*, crus, cruris. Theoc. Idyll. vi. 13. *φράξο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνᾶμασιν ὀρούση*, 'cave ne puellæ in crura [canis] irruat.'

κναμῶς, τῶς, Dor. accus. plur. pro comm. *κνημῶς, τούς*, colles, a recto *κνημῶς, ου, ὄ*. Bion Idyll. i. 36. *πάντας ἀνὰ κναμῶς*, 'omnes per colles.'

κνᾶσαι, Dor. pro com. *κνήσαι*, scabere, scalpere, a *κνάω, ᾶ*. Theoc. Idyll. vii. 110. *δακνόμενος κνάσαιο*, 'morsus scalparis.'

κνήμαργος, ου, ὄ καὶ *ῆ*, τὰς κνήμας ἀργὸς, *τουτέστι λευκὸς*, cruribus albis præditus; epithetum boum apud Theoc. Idyll. xxv. 127. Nomen hoc in vulg. Græcolatinis Lexicis non exstat.

κνίξειν, comm. vellicare, fricare, pun gere, pruritu afficere, Venereum pruritus in alicujus animo corporeque excitare, ita ut Veneri parere cupiat. Theoc. Idyll. iv. 59. *τᾶς ποτ' ἐκνίσθη*, 'cujus pruritus,' id est, 'vehementi Venereo desiderio quondam est affectus,' cujus amore Venereo quondam flagravat; quam olim deperibat. In vulgatis Lexicis Græcolatinis, *κνίζομαι σου λέγομεν ὅταν τινὸς ἐρωτικῶς ἐχάμεθα*, id est, *κνίζομαι σου* dicimus, quom alicuius amatorie adhæremus, quum alicujus amore flagramus ita, ut quodammodo semper adhæreamus ei, nec ab eo divelli queamus. Eustathius, *κνίξω, τὸ ἐξ ἐπιπολῆς, καὶ λεπτῶς ξύω, παρὰ τὸ κνᾶ, ὅ ἐστι κόπτω, i. e. κνίξω* significat aliquid in ipsa superficie, et tenuiter rado, quod formatur a verbo *κνᾶ*, quod significat, tundo, seco, tundendo seco. Hoc autem aliquo modo contingit et illis, quos pruritus vel scabiei, vel Veneris infestat. Quem morbum ipsa frictione solent animantes levare. Ceterum τὸ *κνίξσθαι τινὸς* eodem modo videtur dici, quo τὸ *ἐρασθαι*, sive *ἐράσθαι τινὸς*. Consule et Suidam in voce *κνίξω*. Idyll. vi. 25. *κνίσδων*, '[eam] vellicans,' i. in ejus animo Venereum pruritus excitans.

κνίσειν, Dor. pro communi *κνίξειν*, pun gere, vellicare. Theoc. Idyll. v. 122. *κῆγῶ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινὰ*, 'et ego quidem pungo, Morson, aliquem.' Idyll.

Lex. Doric.

vi. 25. *ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, οὐ ποθόρημι*, 'sed et ego ipse vellicans vicissim [eam, eam] non aspicio.'

κνυζάομαι, ὦμαι, com. gannio. Proprie vero gannire de vulpium voce dicitur, teste Donato. Dicitur et improprie de infantum vagitu. Theoc. Idyll. ii. 109. *κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα*, 'ganniunt clamantes dilectam ad matrem filii.'

κοᾶν, idem ac τὸ *κοεῖν*, ὅ ἐστι *νοεῖν*, καὶ *συνιέναι*. καὶ *κοῖος ὁ συνετὸς*, intelligere, animo vel etiam auribus percipere, audire. Unde *θυσκόλος, ὁ μάντις ὁ ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν*, καὶ *νοῶν τὸ μέλλον*, 'vates, qui per victimas immolatas percipit, ac intelligit id, quod futurum est.' Vide Mag. Etym. 457. 41. et 523. 47. In Ovo Simmiæ Rhodii 388. *τῷ δ' ὠκυβοᾷ κοᾶν (μεθέπων τῷ δ' ἔφαρ) ὄγ' ἐκ λασίων ὀφιοβόλος ἀν' ὀρέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις*, Lat. Interp. 'a facundo vero accepturus (tractans hoc illico) ex hirsutis serpentis percussor montibus erumpebat fataliter. Τῷ δ' ὠκυβοᾷ) τῷ Ἑρμῇ, τῷ ὠκὸν βοῶντι. Cui autem hoc poeta Mercurio tribuit? Quia facundiæ auctor, et Deorum nuncius, qui mandata eorum celeriter mortalibus affert, et clara voce declarat. Sed hoc nomen δ' ὠκυβοᾶς, τῷ ὠκυβοᾷ, τῷ ὠκυβοᾷ, τὸν ὠκυβοῶν, Doricum est, pro quo communiter diceretur apud poetas, *παροξυτόνωος, ὠκυβοᾶς*, vel *ὠκυβότης*, Ion. *ου, ὄ*, ut *τηλεβοᾶς, ου, ὄ*; et in eodem Ovo, vs. 5. *ἐριβοᾶς, ου, ὄ*: quæ nomina in vulgatis Lexicis non reperiuntur. Κοᾶν vero dictum ἑλλητικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἕνεκα τοῦ κοᾶν, εἶτε κοεῖν, audiendi causa; vel, accipiendi gratia, ut acciperet, ut audiret. Vel κοᾶν Dorice dictum, pro com. κοῶν, verso ω in α. Ut in *πεινώντι* apud Theocritum, pro *πεινῶντι*. Qua de re fusus in nostris in Pindarum notis, pag. 174. in *σᾶμα*. Consule et nostrum Doricum Græcolatinum Lexicum in η pro ω variis modis. ὅγε) τίς; ὁ ὀφιοβόλος, ὁ Ἀπόλλων ὁ τὸν ὕψιν Πύθιον, εἶτε τὸν Πύθωνα δράκοντα βαλὼν, καὶ βέλεσι κτανόν. Consule Callimachum in Hymno in Apollinem; et Homerum in Hymnis, ubi τὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐτυμολογίαν, pag. 770. pluribus aperit. ἀν' ὀρέων ἔσσυτο) τῆμισις, ἀντὶ τοῦ, ἀνέσσυτο. ὀρέων δέ, ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ὀρέων. τὸ ἐξῆς, τοῦτο, τῷ δέ ὠκυβοᾷ ὄγε ἀνέσσυτο ὀρέων. τίς; ὁ ὀφιοβόλος. τίνος χάριν; τοῦ κοᾶν. ὁ δὲ νοῦς, οὗτος. οὗτος δὲ ὁ Ἀπόλλων ὁ τοῦ Πύθωνος δράκοντος φονεὺς πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν ὠκὸν βοῶντα, τὸν λαμπρόφωνον, μεθ' ὀρητῆς ἐκ λασίων, καὶ σκιερῶν ὄρων ἦλθε κοήσων, καὶ ἀκούσων αὐτοῦ κιθαρίζοντος. ἢ καὶ ἀκούσων περὶ τῶν βοῶν τῶν κεκλεμένων, ἵνα ταύτας ἀπολάβῃ. εἶτε παρ'

αὐτοῦ ἀκούσων περὶ τῆς τῶν βοῶν κλοπῆς, καὶ τοῦ τρόπου τῆς αὐτῶν ἀνακομιδῆς. Quem autem hic poeta vocat obscurius ἄκουσων (si modo codex mendo caret) eum συνανήμας, et dilucidius ante, vs. 5. nominat Ἐρμῆαν ἐριβδῶν θεῶν κάρυκα, id est, 'Mercurium [valde clamantem] clamosum Deorum præconem.'

κοῖτος, ου, ὁ, poeticum pro communi κοίτη, ης, ἡ, παρὰ τὸ κείσθαι, cubile, quod in eo jaceamus, et cubemus. Apud Theocritum ποιητικῶς pro nido positum. Idyll. xiii. 12. Οὐδ' ὄπ' ὀρτάλιχοι μνηροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρῳεν, 'Neque dum avium pulli quærule ad cubile [nidumque] spectant [ut scil. cubitum eant].'

κοῖτος, ου, ὁ, poet. pro com. ὕπνος, ου, ὁ, somnus. Sed proprie videtur significare ipsum cubandi atque dormiendi desiderium, vel tempus. Quoniam autem somnus hoc nobis suadet, ideo μετωνυμικῶς pro somno sumitur. Theoc. Idyll. xxiv. 62. ἐμνάσατο κοῖτον, 'recordatus est somni.' Vide ἐμνάσατο.

κοκκύζειν, commune verbum, quod proprie de gallorum et cuculorum voce dicitur. Consule Eustath. Interdum et de quarumvis aliarum avium garritu, ut apud Theoc. Idyll. vii. 47. καὶ μοισᾶν ὄρνιθες, ὅσοι ποτὶ Χίον ἀοιδῶν ἀντῖα κοκκύζοντες, ἐτάσια μοχθίζοντι, 'et musarum aves [i. e. poetæ] quotquot contra Chium cantorem, [i. poetam Homerum,] ex adverso garrientes, frustra laborant.' [Hesiod. in Ἔργων καὶ Ἡμέρας, 29. 2. ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι.]

κοκκύσδειν, Dor. pro com. κοκκύζειν, cucurige. Theoc. Idyll. vii. 124. ὁ δ' ὄρθιος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκησιν ἀνηρηῆσι διδοίη, 'matutinus autem alium gallus cucuriciens torporibus sollicitis tradat.'

κολεοῖν, poet. gen. dualis, pro com. κολεοῖν, a sing. κολεός, οὔ, ὁ, vagina. Theoc. Idyll. xxii. 191. τῷ δ' ἄορ' εἰς κολεοῖν ἐρυσσάμενα, φόνον αὐτῖς τεύχων ἐπ' ἀλλάλοισι, 'illi vero gladios e vaginis cum extraxissent, cædem rursus faciebant [moliebantur] in se mutuo [i. se mutuo cædere conabantur].'

κόλος, ου, ὁ, poet. de quo sic Eustat. κόλον, τὸ μέγα, ἢ τὸ κολοβόν, καὶ μὴ ἔχον δλόττητα. κόλον δόρυ, τὸ κεκολουμένον τὴν αἰχμῆν, καὶ κόλοι, οἱ κολοβοκέρατοι κριοί. κόλος βοῦς, ὁ κεκολουμένος τὰ κέρατα. εἰς δὲ τοῦ κόλος βοῦς σύγκειται τὸ κολοβός. Alias vero κόλον, κατὰ γλῶσσαν ἢ τροφὴ λέγεται, ὅθεν ὁ βουκόλος, vide et Suidam, et M. Et. Theoc. Idyll. viii. 51. ἴθ' ὃ κόλε, 'abi o cornibus mutilate.'

κόλπος, ου, ὁ, commune quidem nomen : at peculiarem quandam habet significatio-

nem apud Theocritum, quæ in vulgatis Lexicis non reperitur. Nam accipitur pro ἐσθῆς κολπάδης, i. sinuosa vestis ; vel, vestis, quæ sinus habet ; vel, vestis, quæ in sinus contrahi potest. Theoc. Idyll. xv. 134. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσαι, 'ad talos veste sinuosa demissa ;' vel, 'ad talos usque demissa veste.'

κόλπου, Dor. pro com. κόλπου. Theoc. Idyll. xiv. 33. κόλπου ἐπιθυμήσασα, 'sinum [vel, gremium] appetens.'

κόμα, as, ἃ, Dor. pro com. κόμη, ης, ἡ, a Dor. Lat. coma formatum. Theoc. Idyll. xv. 134. λύσασαι δὲ κόμαν, 'soluta vero coma.'

κομάσαι, Dorice pro communi κομήσαι, comam ferat, comam gestet, comans sit, floreat. Est autem tertia persona singularis, optativi modi, aoristi prioris activi, a κομάω, ᾧ, μ. κομήσω, ἀορ. α. ἐκόμησα, as, ε, ἡ εὐκτική, κομήσαιμι, κομήσαις, κομήσαι communiter, et Dor. κομάσαι. Quoniam autem diphthongus αι in optativi 3. pers. sing. longa censetur, ideo τὸ α præcedens acuitur. Qua de re consule Grammaticos in accentuum præceptis. Theoc. Idyll. i. 133. ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθεισι κομάσαι, Æ. P. 'formosus vero narcissus in juniperis comans sit [floreat].' Vide νάρκισσος.

κομῶντι, Dor. pro communi κομῶσι, comam habent, virent. Theoc. Idyll. iv. 57. ἀσπάλαθοι κομῶντι, 'tribuli comantes sunt.' Sic etiam Virgil. τῶν Γεωργικῶν lib. iv. 122. 'sera comantem narcissum' dixit. Sic lib. xii. Æn. 413. dixit : 'Dictamnium puberibus caulem foliis, et flore comantem purpureo.' At alter Lat. interpres vertit, virent ; alter, germinant.

κορίζειν, præter vulgatas significaciones, quas in Græcolat. Lexicis habemus, significat etiam ornare. Theoc. Idyll. i. 30. κισσὸς ἐλιχρῶσα κεκομισμένος, 'hedera helichryso ornata.' Quid vero proprie sit κορίζειν, et κορίζειν, quid κορία, quid κόνης, quid κοινῶν, et κοινῶσαι, vide in Græc. Lex.

κόπτοισα, Dor. pro com. κόπτοισα, cædens, tundens, rumpens, interrumpens. Theoc. Idyll. xxi. 28. τὸν ὕπνον ἄφροντῖς κόπτοισα, 'somnia sollicitudo interrumpens.'

κόρα, as, ἃ, Dor. pro Ion. et comm. κόρη, ης, ἡ, puella. Theoc. Idyll. viii. 72. κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα, 'puella [me] heri prospectans.'

κόρη, κόρης, ἡ, et Ion. κόρη, ης, præter vulgatas significaciones interdum κατ' ἐσοχὴν τινα, i. e. per quandam excellentiam, sic appellatur Proserpina Cereris filia, Plutonis uxor. Mag. Etym. 529. 52. aliter : κορσθηναί] ὅτι κορροτρόφον τὴν γῆν καλοῦσι. καὶ τὸν ἐκ ταύτης καρπὸν, κόρην. ὅθεν καὶ τὸ πληρωθῆναι τῆς τροφῆς, κορσε-

θήναι λέγουσιν. ἀπὸ τῆς κόρης, ἣν παρὰ Πλούτωνι καὶ κατὰ γῆν οὖσαν, κἀκείνου νομιζομένην γυναικα, ὕμῳ κόρην λέγουσι, διὰ τὴν καρποῦ κατ' ἐνιαυτὸν γινομένην γέννησιν. Moschus Idyll. iv. 75. ἴστω γὰρ κόρη τε, καὶ εὐεανὸς Δημήτηρ, 'sciat enim [hoc] et Proserpina, et decenter velata Ceres.'

κόρθος, vos, ἡ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lexicis explicatur σαρὸς, i. cumulus, acervus. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. x. 46. ἐς βορέην ἄνεμον τὰς κόρθους ἅ τόμα ὕμων, ἡ ζέφυρον βλέπετα, 'ad boream ventum acervi sectio vobis, aut zephyrum spectet.'

κόριον, ου, τὸ, poeticum nomen, diminutivum τοῦ κόρη, ης, ἡ: puellula, puella, Theoc. Idyll. xi. 60.

κόρρα, as, ἅ, καὶ κόρρα, ἄs, ἅ, Dor. κόρρη, ης, ἡ, καὶ κόρρη, com. totum caput cum ipso collo, tempora, maxilla, gena, a κέρω, fut. com. κερῶ, et Æol. κέρσω, verso ε in ο. Theoc. Idyll. xiv. 34. πῖξ ἐπὶ κόρρας Ἥλασα, κἄλλον αἰθῖς: hoc verba sonant, 'pugnis in genam Impegi, et alteram [plagam] rursus [ei infixi];' pro, pugnum in genam Impegi, et alterum rursus. Hæc alias ita efferrentur, κόνδυλον ἐπὶ κόρρης ἤλασα, καὶ ἄλλην πληγὴν ἤλασα πάλιν. Quod Lucianus, et alii dicunt κατὰ κόρρης πατάξαι, et κατὰ κόρρης παλεῖν. Pugnum in genam impingere, genam pugno percutere. Galli felicius hoc loquendi genus exprimunt, 'donner sur la joue,' 'frapper sur la joue,' 'donner un soufflet.'

κορυδαλῖς, ἴδος, ἡ, comm. alauda, avis, quæ Gallice vocatur 'alouette.' Theoc. Idyll. vii. 23. vide ἐπιτυμβιδίος: pro eodem dicitur κόρυδος, ου, ὁ, 141.

κορυδαλλῶ, Dorice pro κορυδαλλῶ. Theoc. Idyll. x. 50. ἐγειρομένω κορυδαλλῶ, 'quum excitatur galerita.'

κορύπτειν, poeticum verbum, cornu ferire. Mag. Etym. κορυφή, τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, ὅτι τῆς κάρας ἐστὶν ὄροφος, ἧγουν σκεπασμὸς τῆς κεφαλῆς. ἢ ἀπὸ τοῦ κρύπτω, κρύψω, κέκρυφα, κρυφή, καὶ κορυφή, παρὰ τὸ κρύπτειν ἀπὸ τῶν τριχῶν. Φιλῶντος δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰάδου διαλέκτου, λέγει ὅτι παρὰ τὸ κἀρῆ γίνεται κορύπτω, καὶ κορύπτω, ἔc. Idem, κορύπτῃς, ὁ κριδῖς, ἐπὶ τοῦ κορύπτειν τὸ κερατίζειν. Vide κερατίζειν in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Sed non fuerit absurdum, aut a verisimili formationis conjectura nimis remotum, si dicas τὸ κορύπτειν idem esse ac τὸ τῇ κορυφῇ, τουτέστι τοῖς ἐν τῇ κορυφῇ ἐξέχουσι κέρασι τύπτειν, i. vertice, hoc est, ipsis cornibus in vertice eminentibus ferire. Vel παρὰ τὸ τῇ κορυφῇ ἵπτειν, ἧγουν βλάπτειν.

κορυπίλος, ου, ὁ, Theocriteum vocabulum,

pro quo vitiose scribitur in vulgatis Græcolatinis Lexicis, κορυπτόλος, vel κορυπτόλης, ου, ὁ, cornupeta, qui cornu petit, qui cornu ferit. Epithetum animalis cornigeri. Theoc. Idyll. v. 147. οὔτος ὁ λευκίτης ὁ κορυπίλος, εἴ τῷ ὄχευσεῖς, 'heus tu albe qui cornu petis, si quam infeas.' Deductum a verbo κορύπτω, de quo vulg. Lex. consule.

κοσκινόμαντις, ιος, ὁ καὶ ἡ, com. vates, qui, quæve cribro utitur ad vaticinandum, cribellarius, vel cribellaria vates. Theoc. Idyll. iii. 31. εἶπε καὶ Ἀγροῖὸν τὰλαθέα κοσκινόμαντις, 'dixit et Agræo verum cribellaria vates.' Sic alter Latinus Interpres, et melius quam editio Stephani, εἶπε καὶ Ἀγροῖὸν, τὰλαθέα κοσκινόμαντις, 'dixit et Agræo, vera cribro vaticinans.'

κοσμῆν, Dor. pro com. κοσμεῖν, versa ei diphthongo communi propriaque in impropiam η, ornare, instruere, parare. Theoc. Idyll. xv. 24.

κοτινηφόρος, ου, ὁ, qui fert oleastros. Apud Moschum Idyll. viii. 2. ἔγων κοτινηφόρον ὕδωρ, 'adducens aquam oleastros ferentem [i. producentem, alentem, vegetantem].'

κότινος, ου, ἡ, commune, quod alias ἀγριέλαιος vocatur, i. olea sylvestris, oleaster. Consule Mag. Etymologicum in voce κότινος, et Suidam in κοτῖνον στεφάνω, (sic enim, non κοτῖνω, legendum) ubi varias hujus vocabuli significationes videbis. Illic etiam etymologiam discis, genus tamen non indicatur. In Græcis Scholiis in Aristophanis Plutum, pag. 31. annotat. 1. κότινος genere masculo manifeste ponitur. Sic enim ibi, παρήχεται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιοῦτον κοτῖνον, ἔc. In vulg. quoque Græcol. Lex. κοτῖνου genus non declaratur, quod apud Theoc. variis in locis fæmineum esse constat. Idyll. v. 32. τῶδ' ὑπὸ τὰν κότινον, καὶ τἄλσα ταῦτα καθίξας, 'hic sub oleastro, et nemoribus his sedens.' 100. σίττ' ἀπὸ τὰς κοτῖνω τὰ μηκάδες, 'heus ab oleastro discedite capellæ.' Idem Idyll. xxvii. 10. δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτινοῦς, 'huc sub oleastros [veni].'

κουροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. juvenum nutrix, qui, quæve juvenes, vel filios nutrit. Theoc. Idyll. xviii. 50. Λατὼ κουροτρόφος, 'Latona juventutis altrix [alma Latona].'

κοχυέσκω, Theocriteum et poeticum verbum, quod ita formatum videtur, χέω, fluo, defluo, stillo, destillo, verso ε in υ, χύω, imperf. ἔχων, ἔχυες, ε, a 2. pers. ἔχυες, neglecto augmento syllabico, et addita syllaba κω, χυέσκω, κατὰ διπλασιασμὸν τῆς συλλαβῆς κο, κοχυέσκω. Hic τὸ κ ἀντὶ τοῦ χ positum suavitatis gratia, et ο insertum. Theoc. Idyll. ii. 106. ἐκ δὲ μετὰπω ἰδρᾶς

μεν κοχέσκεν, 'ex fronte vero mea sudor stillabat.'

κράνα, as, ἄ, Dor. pro com. κρήνη, ης, ἡ, fons, fontis. Theoc. Idyll. i. 83. πᾶσαν ἀνὰ κράναν, 'omnes per fontes.' Idyll. v. 47. εὐθ' ὕδατος ψυχρῶ κράναι δύο, 'hic aquæ gelidæ fontes duo.' 145. Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας, 'Sybaritidem intra fontem.' Idyll. vi. 3. ἐπὶ κράναν, 'ad fontem.' Idyll. vii. 6. ἄννε κράναν, 'confecit fontem.' Idyll. viii. 37. κράναι. Idyll. xiii. 39. τάχα δὲ κράναν ἐνόησε, 'statim autem fontem auimadvertit.' Idyll. xxii. 37. εἶρον ἀένναον κράναν, 'invenertur perennem fontem.'

Κρανιάδες, αν, ταί, Dor. pro comm. Κρηνιάδες, ων, αί, fontium Deæ, quæ Naiades, et Nymphæ vocantur. Dictæ ἀπὸ τῶν κρηνῶν, quibus præesse credebantur: κρήνη (ut docet Suidas) ἡ πηγὴ. Sic autem formatur: κάρα, as, ἡ, caput, vertex, cacumen, summitas; hinc deducitur κατὰ παραγωγήν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η, καρήνη, καὶ κατὰ συγκοπὴν κρήνη. ἡ γὰρ πηγὴ κορυφὴ ἐστὶ τοῦ βεύματος. Hinc diminutivum κρηνίς, κρηνίδος, ἡ, fonticulus, parvulus fons, unde inserto α, Κρηνιάς, Κρηνιάδος, ἡ: καὶ τῶν Κρανιάδων κατεναντίον, 'et Naiadem e regione.' Theoc. Idyll. i. 22. Nomen hoc est Theocriteum, nec in vulgatis Lexicis exstat, atque tam substantive, quam adjective sumi potest. Si substantivum dicas, nihil subaudiatur. Si adjectivum, nomen θεαί, vel νύμφαι subaudiendum. Quænam autem dicantur Νύμφαι, quæ Naiades, εἶτε Νηίδες, item quæ Νηρηίδες, apud Eustat. vide. In M. Ἔτυμ. aliæ τῆς κρήνης ἐτυμολογίαι traduntur: eas consule.

Κρανίδες, αν, αί, poet. et Dor. vocabulum pro com. Κρηνίδες, ων, fontium Nymphæ, quas Theocritus Κρανιάδας vocat Idyll. i. 22. Moschus Idyll. iii. 29. Κρανίδες ὠδύραντο, 'fontium Nymphæ plorantur [i. plorant].'

κρᾶσις Doriensibus familiaris, ut κρῆς, pro com. κρέας, caro. Theoc. Idyll. i. 6. ἄ χίμαρος. χιμάρος δὲ καλὸν κρῆς ἔσπε κ' ἀμέλῃς, 'capella: capellæ vero suavis [est] caro donec [eam] mulseris.' Idem eodem Idyll. 65. ὦ ζ', pro ὦ ἐξ. et 72. ὦ κ', pro ὦ ἐκ. et 80. ὦ πόλοι, pro οἱ αἰπόλοι, quod alias φ' πόλοι cum i subscripto scriptum legitur. Consule Adonidis Hortos in nomine ἁπόλος, ubi scribendum videtur ὦ πόλος. et 82. κῆφα, pro καὶ ἔφη. 135. ὦ λαφος, pro ὦ ἔλαφος. 136. κῆξ, pro καὶ ἐξ. 138. χ' ὦ μὲν, pro καὶ ὦ μὲν. 140. χ' ὦ Δάφνις, pro καὶ ὦ Δάφνις. Vide suo loco. 149. θᾶσαι, pro θεάσαι, contemplare, a θεάομαι, ὠμαι. Idyll. ii. 24. χ' ὦς, pro καὶ ὦς. Quamquam et hoc, et illa superiora χ' ὦ μὲν, et χ' ὦ Δάφνις, non per κρᾶσιν: at aliter formati possunt, ut suo loco demon-

stratur. Et 25. κῆξαπίνης, pro καὶ ἔξαπίνης. 53. ὦ γῶ, pro ὦ ἐγῶ. 66. τῶ ὕβουλοιο, pro τοῦ Εὐβούλοιο κατὰ κρᾶσιν τοῦ ω, καὶ τοῦ ν in diphthongum impropriam om. 74. κᾶμφοιστελαμένα, pro καὶ ἀμφοιστελαμένη. 100. κῆπει, pro καὶ ἐπέ. et v. 101. κῆφ' ὅτι, pro καὶ εἶπε ὅτι, sed ob sequentem vocalem σ, τὸ ε elisum, et π in φ mutatum ob asperum sequentis vocalis spiritum. 112. ὦ ἄστοργος, pro ὦ ἄστοργος. Hic facta est κρᾶσις ἐκ τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω. Sed ut nominis ἄστοργος origo agnosceretur, servatus est ejus spiritus, et accentus, ac partibus distinctis cum articulo nomen est scriptum. 118. κῆγῶ, pro καὶ ἐγῶ. 159. κῆμέ, pro καὶ ἐμέ. Idyll. iii. 27. κῆ κα, pro καὶ εἴ κε, τουτέστιν, εἴ ἄν. Idyll. iii. 31. τᾶλαθέα, pro τὰ ἀλαθέα, τουτέστιν ἀληθέα. 47. ὦ ὄωνις, pro ὦ Ἀδωνις. Vide suo loco. Idyll. iv. 4. κῆμέ, pro καὶ ἐμέ. Idyll. iv. 31. κῆθ, pro καὶ ἐθ. Vide suo loco. 34. ὀγδώκοντα, pro ὀγδοήκοντα, &c.

κράσπεδον, ου, τὸ, comm. limbus, ora vestimenti, fimbriæ, vestis extrematis fimbriata. Theoc. Idyll. ii. 55. τουτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὄλεσε Δέλφης, 'hanc a veste fimbriam amisit Delphis.'

κρέας, τὸ, comm. caro, carnis frustum. Theoc. Idyll. v. 140. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον, 'Morsoni pulcrum carnis frustum statim mitte.'

κρείοισα, poet. vocabulum Dorice scriptum, pro com. κρέοισα, sed metri causa i insertum. Est autem f. g. a masc. κρείων, κρείοντος, ὁ. Illud Rēgimam, quæ comm. ἵνασσα, et βασιλία, et βασιλίσα, vocatur; hoc Regem. Theoc. Idyll. xvii. 132. Οὐς τέκετο κρείοισα ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου, 'Quos peperit Regina Rhea Reges Olympi.'

κρέσσον, Ion. et poet. pro comm. κρεῖσσον, et Attice κρεῖττον. Hoc autem in genere neutro. Nam in masculo et feminino dicitur κρέσσαν, et κρεῖσσαν, et κρεῖττων. Magnum Etymol. κρεῖσσαν, [sive κρεῖττων,] ὁ ἐπικρατέστερος, ἀπὸ τοῦ κρατεῖν. κυρίως ὁ νικῶν τὰς ἡδονάς. ὕθεν καὶ ἐγκράτεια. Idem, κρεῖσσαν, παρὰ τὸ κρατῆς, [i. robustus, fortis, potens,] ὄνομα συγκριτικόν. ὁ πρῶτος τύπος, κρατύτερος, ὁ δεύτερος, κρατίων, καὶ ὁ τρίτος, κρέσσαν, καὶ κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ε, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι, [κρεῖσσαν, καὶ Ἀττικῶς, κρεῖττων,] præstantius, melius. Theoc. Idyll. viii. 83. κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν, 'melius, [jucundius, est] modulamentum te audire, quam mel lingere.'

κρήγυον, ου, τὸ, poeticum vocabulum, quod Eustathius sic explicat: κρήγυον, τὸ ἀγαθὸν, οἶονε κρηθῆδον, ὃ ἐστὶν ἡδύον τὸ κῆρ, id est, 'bonum, quod cor, animumque

voluptate perfundit: κρήγνον igitur dictum κατὰ συγκοπήν, καὶ τροπήν τοῦ δ εἰς γ. At apud Theoc. Idyll. xx. 19. sumitur pro vero, quod est boni species, et pars. Veritas enim animo nostro grata solet esse. Magnum Etymologicum pag. 537. 23. κρήγνον, τὸ ἀληθές, καὶ ἀγαθόν. παρὰ τὸ κῆρ, ἢ ψυχῇ, καὶ τὸ ἡδὺν, γίνεται κρηγῆδον, τὸ τῷ κέαρῳ ἡδὺν, καὶ προσήγνῆς (ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ θυμῷ) καὶ συγκοπή, καὶ τροπή τοῦ δ εἰς γ, γίνεται κρήγνον, τὸ τὴν ψυχῇ ἡδύον.

κρητήρ, κρητήρος, ὁ, commune. Quid autem olim esset κρατήρ, sive κρητήρ, docet Athenæus τῶν Δειπνοσοφιστῶν lib. xi. 234. 34. et deinceps. Consule et Eustathium in κρατήρ, et κρητήρ, et Mag. Etymologicum in iisdem vocibus.

κρίνειν τι, Theocritea locutio, pro τινὸς κρητήρ εἶναι, alicui iudicare, pro alicujus iudicem esse. Vel etiam est ἄλλειψις accusativi κρίσις, aut ἔριν, ut integra phrasis sit, κρίνειν τινὲ κρίσις, vel ἔριν, i. e. iudicare alicui iudicium, vel contentionem; pro, iudicare de aliquo, vel de contentione, qua quis cum adversario contendit. Iudicare de controversia, quam quis cum aliquo habet. Theoc. Idyll. v. 61. ἀλλὰ τίς ἔμμι, τίς κρίνει; 'sed quis nobis, quis iudicabit?' pro, quis nobis, quis erit nostræ controversiæ iudex? quis de nostra controversia cognoscat, atque iudicabit, ut is, qui bucolice melius cecinerit, victor pronuntietur, et pignoris depositi præmio donetur? Illic enim hisce de rebus inter duos bucolistas contenditur.

κρίνειν, com. interpretari, κρίνειν ἐνύπνια, insomnia interpretari. Quod et κρίνειν ὀνειρούς dicitur συναγωγίως, unde ὀνειροκρίτης, somniorum conector, et interpres. Theoc. Idyll. xxi. 29. ἀρ' ἔμυθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; 'an vero interpretari somnia didicisti?' [32. οὗτος ἀριστός ἐστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς, 'ille optimus est somniorum interpres, apud quem est mens [ipsius] magistra;'] vel, 'qui mentem habet interpretandi magistratam, quæ eum docere possit.']

κροκοίς, κροκόσσα, κροκόεν, poet. croceus, a, um. Theoc. Idyll. i. 31. καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι, 'fructu capreolus volvitur exsultans croceo.'

κροτάφος, Dor. accus. plur. com. κροτάφους. Theoc. Idyll. xi. 9. τὼς κροτάφους τε, temporeaque.

κροτέϊν, commune verbum, quod Mag. Etym. pag. 541. 40. sic format, et explicat, κροτέϊν κυρίως ἐπὶ τῶν κερατοφόρων. κοροῦειν γὰρ τὸ τοῖς κέρασι παῖειν, καὶ κατὰ συγκοπήν κροτέϊν. [ᾶθεν] ὁ παθητικὸς παρακείμενος κέκρουμαι, κέκρονται. [ᾶθεν δ] κροτῶ. At Æ. P. τὸ κροτέϊν dictum putat ἀπὸ τοῦ τοῖς κέρασι ὀροῦειν, i. cornibus

ruere, et impetu facto ferire, unde non usitatum κροτέϊν, καὶ κατὰ συγκοπήν κροῦειν, hinc vero a β. pers. sing. perf. passivi κέκρονται, vel potius κέκρουσται, neglecto augmento, sublatoque ν et σ, κρότος, a quo verbum κροτέειν, εἶν. Hoc vero præter vulgatas significationes interdum accipi videtur pro μετὰ κρότου ποιεῖν, cum strepitu aliquid facere, et simpliciter pro facere, confiare. Ut apud Theoc. Idyll. xv. 49. ἐξ ἀπάτας κεκραταμένοι ἄνδρες, 'ex fraude conflati homines,' i. homines adeo fraudulentī, ut ex mera fraude videantur conflati. Vel (ut aliis placet) homines in fraude exercitati. Vide συγκροτέω, ᾧ, in Lex. Græcolat.

κροτέω, ᾧ, com. pro quo frequentius τὸ κροῦω, καὶ κρέω, pulso. Dictum de musicis instrumentis, quæ vel manu, vel plectro pulsantur, ut sonum edant. Theoc. Idyll. xviii. 35. οὐ μὲν οὐ κίθάρην τίς ἐπίσταται ᾧδε κροτῆσαι, 'nulla vero prorsus novit citharam sic [ut Helena] pulsare.'

κρούβδαν, Dor. pro com. κρούβδην, λάθρα, clam, occulte. Theoc. Idyll. iv. 3. ἢ πάψε κρούβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?'

κτάντας, α, ὁ, Dor. pro com. κτάντης, ου, ὁ, φονεύς, εὖς, ὁ, interfector. Verbale nomen a κτείνω, μ. κτενῶ, π. ἔκταγκα, π. π. ἔκταμμαι, ἔκτανσαι, ἔκτανται. Hinc neglecto syllabico augmento, κτάντας, ου, ὁ, et Dor. ας, α. In Ara Simmia, vs. 10. Θεοκρίτοις κτάντας, 'Dearum iudicis, [Paridis scil.] interfectoris [Philoctetes].'

Κυανεῶν, Dor. pro Κυανεῶν, subauditur autem νήσων. Theoc. Idyll. xiii. 22. αἴτις Κυανεῶν οὐχ ἦψατο συνδρομάδων ναῦς, 'quæ navis [insulas] Cyaneas concurrentes non attigit.'

κνανόφρυς, vos, ὁ καὶ ἡ, nigrum habens supercillium. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis quidem Græcolat. Lex. exstat, sed nullius auctoritate confirmatur. Componitur autem ex nomine κυνέως, οὐς, et ὄφρυς, ὄος, ἡ. Κύανος, ου, ὁ (ut docet Eustat.), color est quidam niger, vel potius quoddam metallum nigricans, unde κυανεῖον, et κυνέων, καὶ κατὰ συναίρεσιν κυανούν ἐπιθετικῶς, cæruleus, niger, subniger, nigricans. Homer. Il. ω. ὡς ἦρα φωνήσασα κάλυμ' ἔλε δία θεῶν κυνέων. τοῦ δ' οὐτι μελάντερον ἐπλετο ἔσθος. Vide vulgatum interpretationem, quæ hoc saltem loco bona videtur. ὄφρυς vero (ut obiter hoc etiam indicetur) dicta παρὰ τὸ τὴν ὕψιν βύεσθαι, τουτέστι φυλάσσειν. Nam supercilia oculos, visumque tutantur, ne facile rebus incidentibus lædantur. Theoc. Idyll. iii. 18. ᾧ κνανόφρυ, 'ὁ nigro supercilio prædita [puella; vel, o nigriâ decora snpercilli].'

κυλοιδιάω, ᾧ, poeticum verbum, quod non solum apud Theocritum, sed et apud alios poetas reperitur. Theoc. Idyll. i. 38. *Δηθὰ κυλοιδιάωντες ἐτώσια μοχθίζονται,* 'Diu turgentibus oculis frustra laborant.' Quid sit *κυλοιδιᾶν*, Eustathius his verbis aperte docet: *κύλα, καὶ κυλάδες τὰ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς, ἐπικύλια δὲ, τὰ ὑπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, ὅθεν κυλοιδιᾶν, τὸ τὰ κύλα οἰδεῖν*, id est, *κύλα* et *κυλάδες* dicuntur partes oculi subjectæ, *ἐπικύλια* vero, partes oculorum superiores, unde verbum *κυλοιδιᾶν*, quod significat inferiores oculorum partes habere turgentibus. Hinc autem Latina vocabula *cilium*, et *supercilium* videntur deducta, mutato *v* in *i*, quod et in aliis non raro factum reperiat, q. d. *κύλιον*, et *ὑπερκύλιον*. Vide Festum, et Latina Lexica, ubi declaratur quid *cilium*; et quid *supercilium*. Quidam *κύλα* cavam sub oculis partem intelligi tradunt, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur. Quamobrem *κύλα* dicentur quasi *κοῖλα*. Quod a Julio Polluce lib. ii. cap. περὶ Βλεφάρων, καὶ τῶν περὶ αὐτὰ, pag. 96. verbis disertissimis confirmatur. *μέρη δὲ ὀφθαλμοῦ, βλεφάρα μὲν, τὸ ἐπιτετανυσμένον δέρμα, καὶ συγκλείειν τοὺς ὀφθαλμοῦς, ἔ καὶ καλύμματα καλεῖται. ὦν τὰ ὑπεράνω, σκύνια. ὅθεν καὶ τὰ περὶ τὰς ὀφρῦς γείσασα, ἐπισκύνια. καὶ κοῖλα δὴ, καὶ ἀνάκοιλα, καὶ ἐπικοιλίδες. ἅφ' ὧν καὶ τὸ κυλοιδιᾶν. οἱ δὲ, κοῖλον μὲν, τὸ κάτωθεν βλεφάρων. τὸ δὲ ἀνωθεν, ἐπικοιλίδα, ἢ κοιλίδα.* Vide vulgatam Latinam versionem. Sed si vera sunt, quæ Pollux hoc loco tradit, diphthongum *oi* in *v* versam dicemus, vel *o* prius elisum, deinde *i* in *v* mutatum. Quæ sententiarum varietas est observanda. Consule Suidam, ubi Theocriti carmen mutilum et vitiosum affertur. Hinc emendatio petetur.

κυναγῶς, ᾧ, ὁ, poet. et Dor. pro com. κυνηγός, οὐ, ὁ. θηρευτής, ἦρος, ὁ, venator. Sic autem dictus, quod canes secum ducat, ut feras facilius capiat, *παρὰ τὸ κύνας ἄγειν.* Theoc. Idyll. xxiii. 10. *οἶα δὲ θῆρ ὕλαιος ὑποπτέυσσι κυναγῶς,* 'ut autem fera sylvestris suspectos habet venatores.' Idyll. xxx. 25. *καὶ τῶσδε τοὺς κυναγῶς,* 'et hosce venatores.'

κυνάδες, ων, αἱ, Dor. pro com. αἱ τῶν κυνῶν τρίχες, canum pili, pili canini. Theoc. Idyll. xv. 19. Sed apud Pollucem lib. vi. cap. 14. 329. 23. Item apud Athenæum τῶν Δεινοσοφιστῶν, lib. ix. 202. 52. *κυνάδες* a Lacedæmonis vocantur ea, quibus manus una cum aqua purgantur, qualia sunt *σμηγματά, et μαγαλιδί.* De quibus vulgata Græcolat. Lex. Aliter etiam ab Eustathio nomen hoc accipitur. Vide pag. 1570. 48.

κυνθαρσῆς, ἑος, ὁ, Theocriteum vocabu-

lum, quod in Græcolatinis Lexicis vertitur *ἀναιδῆς, impudens*; at nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Sic autem proprie vocatur *ὁ κυνὸς τρόπον θρασῆς*, qui canis instar est impudens, et audax. Theoc. Idyll. xv. 53.

κυπαρίσσινος, ου, ὁ, commune vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis nulla scriptoris ullius auctoritate certa confirmatur; cupressinus, ex cupresso factus. Theoc. Idyll. v. 104. *ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος,* 'est autem mihi situla ex cupresso facta.'

κύρειν, et κυρεῖν, quid, et legitimas harum formationes in variis temporibus, ac modis, vide in verbo ἐνέκυρσαν.

κυρεῖν, poet. pro communi ἐντυγχάνειν, ἐπιτυγχάνειν, καὶ κατευστοχεῖν, incidere in, assequi, consequi, adipisci. Eustath. *κύρειν, καὶ κυρεῖν περισπωμένως λέγεται.* Hom. Iliad. Ψ. 1331. 21. *αἰὲν ἔπ' αὐχέτι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἄκακῆ,* 'semper cervice assequatur lucida hasta cuspis.' Æschylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 106. ex H. Steph. typis, *βίον εἶ κυρεῖν* dicit, 'bonam, sive felicem vitam sortiiri, vel adipisci.' Theoc. Idyll. iii. 51. *ὅς τὸσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πεισεῖσθε βέβαλοι,* 'qui tot adeptus est, quot non audietis profani;' vel, 'qui ea consequutus est, quæ,' etc.

κύω, μ. κύσω, ἄορ. α. ἔκυσσα, ἀπαρέμφατον, κύσαι, λέγεται δὲ οὐ μόνον βαρυτόνως, ἀλλὰ καὶ περισπωμένως, κυέω, ᾧ, μ. κῆσω, ἄορ. α. ἐκῆσσα, ἀπαρέμφατον κῆσαι: osculor. Varias hujus verbi significationes apud Eustathium lege. Theoc. Idyll. xx. 3. *βωκόλος ὃν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν;* 'Bubulcus cum sis vis me osculari miser?' Idem eodem Idyll., 5. *Μὴ τὸ γέ μεν κύσης τὸ καλὸν στόμα,* 'Ne tu meum formosum os osculeris.'

κῶσα, Theoc. Idyll. ix. 18. Vide κῶος. κωμάσδειν, Dorice pro communi κωμάζω, comessari; comessionibus, ac in tempestivis conviviis indulgere; comessationum more noctu, vel etiam interdiu vagari, et petulanter se gerere. Interdum accipitur pro ad amicas comessabundum ire, vel simpliciter, ad amicas ire, vel amicas carminibus celebrare, quemadmodum amatores plerumque post comessiones facere consueverunt. Theoc. Idyll. iii. 1. *Κωμάσσω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα.* Latinus interpres hæc ita vertit, 'Vado ad Amarylidem.' Alter vero sic idem Latine reddit, 'Cantu blandior Amarylidi.' Utraque interpretatio bonum habet sensum, et comoda videtur: sed tamen non eodem modo res accipienda. Nam prioris interpretationis hic est sensus, Amicus ad amicam it, si forte suis muneribus eam in suam sen-

tentiam attrahere possit, ut voti fiat compositus. Posterioris vero hic est sensus, Amicus se non movet loco, in quo erat: sed amicam suo carmine canit, ejusque benevolentiam ita sibi conciliare studet. Quod autem de profectione, quod de muneribus ad amicam allatis dicitur, id non ad effectum, sed ad solam cogitationem, et voluntatem referetur. Voluntas autem pro facto saepe sumitur, ut cuivis vel mediocriter peritoto notum. Ipsa poetæ verba sententiam utramque satis probabiliter tueri possunt. Quid autem κῶμα, quid κῶμος, quid κωμάζειν, quid κωμαστῆς, cum alii, tum Eustathius, et Suidas aperte, fuseque docent: eos consule. Pindarus Pythiorum Ode 9. 98. 6. τὸ κωμάζειν, sive τὸ κωμάζεσθαι sumit pro carmine celebrare, sed cum dativo jungit, quum ita canit, Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῆ Κωμάσομαι τι παθῶν ἔσδον, 'Quos [ob] perfectum [victoriae] decus partum] propter [mea] vota, carmine celebrabo [ab ipsis] aliquo affectus beneficio.'

κῶμος, κῶμυθος, ἢ, comm. fasciculus fœni. Suidas: Κῶμυθα. δέσμην χόρτου (sic etiam in Magno Etymologico, pag. 532. 6.) οἱ δὲ ξυνδῆσαντες τὰς καλάμους καλωδίους τε, καὶ τολύπαις, κῶμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο. ἢ εὐθεία, ἢ κῶμυθα. Sed apud Suidam ita legendum, τὰς καλάμας, et, ἢ εὐθεία, ἢ κῶμος, cujus genitivus est τῆς κῶμυθος, dat. τῇ κῶμυθι, accusat. τὴν κῶμυθα. Theophrastus de Histor. Plant. lib. iv. cap. 12. Κῶμυθας δὲ καλοῦσιν (inquit) οὗ ἂν ἦ συννηθροισμένοι καλάμοι, καὶ συμπελεγμένοι ταῖς βίβαις. τοῦτο δὲ γίνεται καθ' οὗς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὐγειον ἦ χωρίον. Quid vero καλάμοι, ἢ καλάμη, et unde dictum, apud Eustathium, et Suidam vide. Theoc. Idyll. iv. 18. καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κῶμυθα δίδωμι, 'et mollis fœni pulcrum fasciculum [ei] præbeo.' Quavis autem κῶμος proprie fœni fasciculum significat, saepe tamen (ut hic videmus) γενικῶς pro quovis cujusvis materiæ fasciculo sumitur, ideo nunc discrimini statuendi caussa Theocritus hæc posuit, μαλακῶ χόρτοιο: id est, mollis fœni. In vulgatis Græcolatinis Lexicis perperam μαλακῶ cum i subscripto legitur, quasi dativus esset, cum tamen Doricum genitivum esse constat, pro communi μαλακοῦ, versa diphthongo ou in ω: quod ex sequenti genitivo χόρτοιο, pro χόρτου, manifeste patet. Illud enim epithetum ab hoc nomine substantivo regitur.

κῶος, eos, ouς, τὸ, idem ac τὸ κῶας, pelis. Eustathius, Κῶας, δέρμα, ἐν ᾧ κοιμῶται τις, παρὰ τὸ [κῶς,] κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, καὶ κῶος, κῶος λέγεται κατὰ τὴν πρώτην τῶν συννηθροισμένων. Theoc. Idyll. ix. 18. πὰρ ποσκῶα κεῖνται, 'ad pedes pelles

jacent.'

κῶρα, as, ἄ, Dorice pro communi κῶρη, ἡς, ἢ; unde Ionice inserto υ fit κούρη: Dorice vero versa diphthongo ou in ω, et η in α lungum, formatur κῶρα, puella. Quid autem κόρος, et κούρος, quid κῶρη, et κούρη, pluribus docet Eustathius. Eum consule. Theoc. Idyll. i. 82. ἄδε τι κῶρα, Lat. interp. 'puella autem'; alter interp. 'ipsa vero puella.' Ex hac utriusque interpretis Latini versione colligitur, fortasse scriptum in aliis codicibus ἄ δέ τι κῶρα, pro communibus vocibus ἢ δέ τι κῶρη, ἀντὶ τοῦ, αὐτῆ δὲ ἢ κῶρη, vel αὐτῆ δὲ ἢ κῶρη, id est, 'hæc vero puella,' quam scilicet amas. Illud vero τὶ πλεονάζει, nec quidquam ad significationem addit. Si vulgatum lectionem retineas, ἄδε Dorice positum dices pro communi ἡδε, hocque pro αὐτῆ, id est, hæc, et δὲ subaudiatur, vel ἀσυνδέτως hæc preferentur, et simpliciter, atque τὶ redundabit. Sed vera lectio est, ἄ δέ τε κῶρα: τὲ vero Dorice, pro communi σὲ positum, et accusat. hic τὲ jungendum cum sequenti participio ζατεῦσα: 'hæc vero puella te quaerens, pedibus fertur,' etc. Idem Idyll. xxvii. 7. ἄζυγα κῶραν, 'innuptam puellam.' 14. καὶ σύγε κῶρα, 'et tu puella.' 51. Θάρσει κῶρα φίλα.

κῶρα, as, ἄ, Doric. ex Ionico κούρη formatum, versa diphthongo ou in ω, et η in α. Κούρη vero a communi κῶρη deductum; oculi pupilla. Theoc. Idyll. vi. 36. ἐμὴν ἄ μία κῶρα, 'mibi unica oculi pupilla.' Idyll. xxiii. 12. κῶραι δεινὸν βλέπον, 'oculorum pupilla: torvum spectabant [id est, ille oculus habebat truces; vel, ille truncem oculorum aspectum habebat].'

κῶρος, ω, ὄ, Doric et Æolicum nomen, quod ab Ionico κούρος, ou, ὄ, ou diphthongo in ω mutata, formatur: hoc vero a communi κόρος, inserto υ deducitur: juvenis, puer. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. i. 47. τῶν ὀλίγους τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει, 'quam parvus quidam puer ad sepes custodit.' Idyll. xv. 120. οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπρωτῶνται ἔρωτες, 'et pueri [i. parvuli] supervolant amores.' Idyll. xvii. 66. ὄλβιε κῶρε γένοιο, 'sis felix o puer.' Idyll. xiii. 22. οὐκ ἔτι γὰρ σε κῶρε θέλω λυπῆν, 'non enim amplius te Puer volo molestia afficere.'

κωροσύνα, as, ἄ, Dor. vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non estat. Communiter vero, sed poetice, κωροσύνη, ἡς, ἢ; pueritia, puerilitas. Theoc. Idyll. xxv. 57. nomen hoc adverbialiter accepit, pro τῶν κῶρων δίκαν, ἢ τρέπον, pueriliter, puerorum more.

κωτίλλειν, poet. garrere. Theoc. Idyll. xv. 87. κωτίλλουσαι, pro κωτίλλουσαι, garrientes.

κατίλος, η, ον, poet. pro com. λάλος, garrulus. Theoc. Idyll. xv. 89. τί δέ τιν [μέλει] εἰ κατίλαι εἰμές; 'quid vero tibi [curæ est, quid tu curas,] si garrulæ sumus?' Idyll. xx. 7. pro blando sumitur, ὡς κατίλα ῥήματα φράσσεις, 'quam blanda verba fundis.'

κῶχετ' ἔχων, metri caussa sublata est diphthongus αι ex particula και, pro integris vocibus, και κῶχετο ἔχων, 'et abiit habens.' Theoc. Idyll. iv. 1.

κῶχεθ' ἕλας, Dor. pro communibus et integris vocibus, και κῶχετο ἕλας: κῶχετο vero est 3. imperf. ab οἴχομαι. Theoc. Idyll. xiii. 36. κῶχεθ' ἕλας ὁ ξανθοῦς ὕδωρ ἐπιδύριον οἰσῶν, 'et abiit Hylas flavus aquam ad cœnam allaturus.'

Α

Α commune Dorienses interdum mutant in ρ. Quod ad mutuum liquidarum cognitionem factum videtur. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθε dixit pro ἦλθε, venit. et 80. bis ἦνθον, pro ἦλθον, venerunt. et 81. repetitur ἦνθε pro ἦλθε. 124. ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον, pro ἐλθέ, sed ob rejectam vocalem accentus in priorem syllabam est de more retractus; sic δεῖν' ἔπη, pro δεῖνά. Idyll. ii. 84. ἀπῆνθον, pro ἀπῆλθον, abii. 118. ἦνθον, bis, pro ἦλθον. Idyll. iv. 60. ἐπενθῶν, pro ἐπελθῶν. Idyll. v. 51. ἐνθης, pro ἔλθης. 62. ἐνθιοι, pro ἔλθιοι. 67. ἐνθῶν, pro ἔλθῶν. 76. βέντιστε, pro βέλτιστε. Idyll. xi. 63. ἐξένθιοι, pro ἐξέλθιοι, et ἐξενθοῖσα, pro ἐξελεθοῖσα. 64. ἀπενθείν, pro ἀπελθεῖν.

Α pro ρ in nonnullis reperitur; ut ἄλδω, pro ἔρδω. Vide ἀλδήσκω apud Eustathium; ἀμέλγω, pro ἀμέργω. Σειληνός, pro Σειρηνός. Vide Magnum Etymol. pag. 710. 12.

Α εἰς ρ sæpe mutatum invenitur. Ut ἀμέργω, pro ἀμέλγω, mulgeo. Magnum Etymol. pag. 120. 20. in ἀπεμόρξατο, quod ἄβ ἀμέλγω sic formatum, μ. ἀμέλξω, ἄδρ. α. μ. neglecto augmento ἀμελεξάμην, ω, απο, verso ε in ο, et λ in ρ, ἀμόρξατο, addita præpositione ἀπὸ, ἀπεμόρξατο. Vide et ἀργαλέος, pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, 135. 19. ubi alia exempla afferuntur.

Λάβα, Dor. pro com. Λάβου, a recto Dor. Λάβας, pro Λάβης, viri proprium nomen. Theoc. Idyll. xiv. 24. Λάβα τῷ γέιτονος υἱός, 'Labæ vicini filius.'

λαβοῖσα, Dor. pro comm. λαβοῦσα, particip. f. g. aor. 2. act. a λαμβάνω, capio, accipio, sumo. Consule Grammaticas. Theoc. Idyll. ii. 59. Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ἐπόμαζον, 'Thestylis, nunc igitur capiens tu venena hæc illine.' Idyll. xv. 42. παῖσδε λαβοῖσα,

'lude suscipiens [i. ubi parvulum susceperis, cum eo lude].'

λαγωβόλον, ου, τὸ, predum. Theocriti interpres ita τὸ λαγωβόλον describit, ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται, id est, lignum, quo fugientes lepores percutiuntur, percussique capiuntur. In vulgatis Græcolatinis Lexicis λαγώβολον παραξυτόνωσ scriptum legitur. Sed in Magno Etymologico, ut et in omnibus Theocriti codicibus, quos legi, παραξυτόνωσ scribitur, quod κανονικώτερον, et activæ vocis ipsa vis melius indicatur, ut in πετροβόλος, δορυβόλος, et sexcentis aliis videmus. Theoc. Idyll. iv. 49. εἶθ' ἦ μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τυ πατάξω, 'utinam esset mihi curvum pædum, ut te percuterem.' Idyll. vii. 128. τὸ λαγωβόλον.

λαῆς, ων, οἱ, poet. pro comm. λίθοι, ων, οἱ, lapides, saxa. Fit autem κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ λάαες. Vide λάας, ὁ, λάαος, τοῦ, apud Eustathium. Theoc. Idyll. vii. 152. Τὸν κρατερὸν Πολύφαιμον, ὃς ἄρεισι λαῆς ἔβαλλε, 'illum fortem Polyphemum, qui montibus saxa jaculabatur,' pro, qui montes ipsos et saxa cæteris communia jaculabatur. Sed est ὑπερβολή, quæ Polyphemi robur incredibile declarat.

λαξεῦ, Dor. pro com. poet. λάξου, imperat. præs. 2. pers. a λάξομαι. Theoc. Idyll. xv. 21. cape. Vide λάσδομαι. Dorienses enim multa circumflectunt, quæ communiter παραξυτονοῦνται, ut pro communibus ἅμα, ὅμως, πάντη, dicunt ἅμᾶ, ὁμῶς, παντᾶ, de quibus suo loco. Quamobrem hic erit duplex Dorismus. Prior quidem, quia a communi, sed poetico λάξου, versa diphthongo ου in ευ, dicitur λάξευ, posterior vero, quia ex vocabulo, quod est παραξυτόνον, factum est περισπώμενον λαξεῦ.

λάθα, as, ἄ, Dorice pro comm. λήθη, ης, ἧ, oblivio. Theoc. Idyll. ii. 45. Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα θασέο φαντῆ, 'Tantum habeat oblivionis, quantum olium Theseum aiunt.'

λαθόμεθα, Dor. pro comm. ληθόμεθα, obliviscimur. Bion Idyll. v. 13. Λαθόμεθ' ἦ ἔρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεθα, 'Obliviscimur profecto omnes quod mortales sumus.'

λάθος, εὐός, ους, τὸ, poet. et Dor. pro com. poet. λήθος, eos, ους, τὸ, comm. vero λήθη, ης, ἧ, oblivio. Perperam in Græcolatinis Lexicis hoc nomen παραξυτονοῖται quasi τὸ α corrigetur. Theoc. Idyll. xxiii. 24. ἔθα τὸ λάθος, 'ubi oblivio [est].'

λάθηρ, Ionice et Dorice pro communi λάθρα, clam, occulte, furtim. Formatur autem a λήθω, τροπή τοῦ η εἰς α, sic Eustath. ; vel ab aoristo secundo activo ἔλαθον, neglecto syllabico incremento, ε, fit

λάθον, hinc λάθα, καὶ κατ' ἐπέθεσιν τοῦ ρ, λάθρα, unde verso posteriore α in η, λάθηρ. Quod Ionibus et Doribus familiare. Theoc. Idyll. i. 96. Λάθηρ μὲν γελέοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, pro γελάουσα et ἀνέχουσα: 'occulte quidem ridens, [risumque dissimulans,] gravem vero iram sustinens [i. gravem iram spirans, vel prae se ferens, graviter irata].'

λάϊνος, ου, δ, poet. pro comm. λίθινος, lapideus. Theoc. Idyll. vii. 149. Λάϊνον ἄντρον, 'lapideum antrum.'

λαῖον, ου, τδ, segetis. Theoc. Idyll. x. 21. κατάβαλλε τὸ λαῖον, 'deice segetem [sterne messem, mete].' Idem eodem Idyll., 42. τοῦτο τὸ λαῖον, 'hanc messem.' Λαῖον autem (ut docet Eustath.) τὸ λήϊον Δωρικῶς κατὰ τροπήν, καὶ συναίρεσιν. Idem, Λήϊον, οἱ τῶν σιτωδῶν σπορίμων στάχυες, καὶ αὐτὸ τὸ φέρων τὰ σπόριμα χωρίον, ὅθεν καὶ παρὰ τὴν γῆν ἐτυμολογοῦσι τινὲς τὸ λήϊον, οἶονεὶ γῆϊον [καὶ τροπή τοῦ γ εἰς λ, γίνεται λήϊον]. Eodem modo apud Latinos segetis nomen accipitur, tam scilicet pro ipsis frugibus in agro satis, atque natis, quam pro solo frugifero. Qua de re vulgata Lexica. Hinc τὸ λαιομεῖν Theocriteum verbum, quod eodem Idyll., 3. legitur, pro τὸ λαῖον τέμνειν, τουτέστι θερξίειν, i. segetem secare, metere. Vide suo loco. Utrumque reperitur quidem in vulgatis Græcolat. Lexicis: sed sine ulla ullius scriptoris auctoritate.

λαιοτομεῖν, Theocriteum verbum quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis sine ulla auctoris ullius auctoritatis scriptum legitur. Idem valet ac τὸ θερξίειν, i. metere; παρὰ τὸ λαῖον τέμνειν, segetem secare, metere. Vide λαῖον, ου, τδ. Theoc. Idyll. x. 3. Οὐθ' ἄμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη, 'Neque cum aliis segetem secas: at [a tergo illorum] relinquere [vel, restitas].'

λαλαγεύντες, Dor. pro communi λαλαγούντες, canentes, a λαλαγέω, ᾧ. Theoc. Idyll. vii. 139. Τέττιγες λαλαγεύντες ἔχον πόνον, 'Cicadæ canentes sustinebant laborem,' i. laborabant.

λαλαγεύντι, Dor. 3. pers. plur. indicat. modi, temp. præs. a λαλαγέω, ᾧ, pro com. λαλαγοῦσι, tributum avibus, garrunt. Theoc. Idyll. v. 48. ὄρνυχες λαλαγεύντι, 'aves garrunt.'

λαλέοντι, Dor. pro com. λαλέουσι, λαλοῦσι, loquuntur. Theoc. Idyll. xviii. 57. ἀλλήλαια λαλέοντι τὸν γάμον αἰ κυπάρισσοι, 'inter se colloquuntur de tuis nuptiis cupressi.'

λαλεῖμες, Dor. pro com. λαλοῦμεν, loquimur. Theoc. Idyll. xv. 92. Πελοποννησιτὶ λαλεῖμες, 'Peloponnesiæ loquimur.'

Lex. Doric.

λαλεῦντι, Dor. 3. pers. plur. temp. præs. indic. modi, a λαλέω, λᾶ, pro communi λαλοῦσι, loquuntur, garrunt. De avibus et locustis dictum. Theoc. Idyll. v. 34. ἀρκίδες ᾧδε λαλεῦντι, 'locustæ hic loquuntur.'

λάλος, ου, δ, comm. loquax, garrulus. Theoc. Idyll. v. 75. ὡς λάλος ἔσοι, 'quam loquax es!'

λαμβάνειν, com. pro ἀνεῖσθαι, ἀγοράζειν, πρῆσθαι, capere, accipere pro emere. Theoc. Idyll. xv. 20. Πέντε πόκος ἔλαβ' ἐχθές, 'Quinque vellera cepit, [acceptit, emit] heri.' Quinque vellera vero poeta videtur jam vocare quinque ovium vellus, vel quinque ovium tonsarum lanam. Quod figure dictum.

λαμπριάδα, Dor. pro comm. λαμπριάδου, a recto λαμπριάδης. Theoc. Idyll. iv. 21.

λανός, ᾧ, δ, Dorice pro communi ληνός, οὔ, δ, torcular, torcularium prelum, quo vindemiarum tempore premuntur uvæ, ut inde vinum eliciatur in dolia transfundendum. Theoc. Idyll. vii. 25. Λανὸν ἐπιθρόσκει; 'Torcular insilis?' Idyll. xiv. 16. ὡς ἀπὸ λανῶ, 'quasi ex torculari [nunc recens allatum esset].' Idyll. xxv. 28. communiter dicitur ληνός, pro Dor. λανός.

λαοφόνος, ου, δ, poet. pro com. λαοκτόνος vel δημοκτόνος, ου, δ. Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Populum cædens, bellicosus. Theoc. Idyll. xvii. 53. λαοφόνον Διομήδεα, 'populos cædentem [i. bellicosum] Diomedem.'

λαρνακόγυιός, ου, δ, quid significet, et cur Pani tribuatur in Theocritea Syringe, vs. 16. vide Lat. notas, pag. 435. et Græca Scholia, pag. 442.

λάρναξ, κοσ, ἤ, arca. Theoc. Idyll. vii. 78. εὐρέα λάρναξ, 'lata arca.' 84. Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, 'Et tu inclusus fuisti in arcam.' Idyll. xv. 33. ἂ κλάξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ᾧδε φέρ' αὐτὰν, 'clavis ubinam [est] magnæ arcæ? huc fer ipsam.'

λασάμενος, α, ου, Dor. pro com. sed poet. λησάμενος, η, ου, oblitus, a, um. Est autem participium aor. 1. med. a prisco λήσω, μ. λήσω, unde λαθάνω, hinc λανθάνω, de quo consule Grammaticas vulgatas. Moschus Idyll. iii. 63. καὶ νῦν λασαμένη τῷ κύματος, 'et nunc oblita fluctus [id est, maris].'

λάσδεο, Dor. pro poet. com. λάξου, accipere. Theoc. Idyll. viii. 84. Λάσδεο τὰς σύριγγας, 'accipe fistulas.' Vide λάσδομαι. Sed Jos. Scal. monet legendum λάσδεο τὰς σύριγγας, id est, 'accipe fistulam.' Quæ lectio vera.

λάσδομαι, Dor. pro poet. communi λά-

ζομαι, τὸ λαμβάνω, capio, accipio. Sic autem formatur; ab aor. 2. ἔλαβον, fit λάβω, hinc inusitatum λαβάζω, et per syncopeν λάζω, Dor. λάσδω, et λάζομαι, Dor. λάσδομαι. Vide Eustath. in λάζω, et λάζεσθαι. Cum accusativo. Theoc. Idyll. viii. 84. λάσδεο τὰς σύριγγας, 'accipe fistulas.' Sed codex mendosus. Vide λάσδεο.

λασεύμεσθ'. ὅσον, Dor. pro comm. λησόμεθα. ὅσον. Quod ita formatum, λανθάνω, μ. λήσω, α λήθω, μ. μ. λήσομαι com., Dor. νεο λασοῦμαι, et λασεῦμαι, ἦ, εἶται. Prima plur. communis λησόμεθα, Dor. λασοῦμεσθα, et λασεῦμεσθα, obliviscemur. Theoc. Idyll. iv. 39. μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας λασεῖμεσθα, 'solius tui ne mortuæ quidem obliviscemur.'

λασθήμεν, infinitivus aor. 1. passivi, qui sic formatur; λήθω communiter, Dor. λάθω, unde Latinum lateo, tanquam a circumflexo λαθέω, ᾧ, aspirata in tenuem versa; aor. 2. act. ἔλαθον, fut. λήσω com. λάσω, et λασῶ, εἰς, εἰ, Dor. aor. 1. act. com. ἔλησα, Dor. ἔλασα, perf. act. com. λέληκα, Dor. λέλακα, pass. com. λέλησομαι, Dor. λέλαιομαι, hinc aor. 1. pass. ἐλάσθην, infinit. λασθῆναι, Ion. et poet. inserta syllaba με, λασθήμεναι, καὶ κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αὐτοσυλλabῆς, λασθήμεν, oblitum fuisse. Theoc. Idyll. ii. 46. ἐν Δία λασθήμεν ἐνπλοκάμω Ἀριάδνας, 'in Dia oblitum fuisse pulcricomæ Ariadnæ.'

λασῶ, Dor. pro comm. poet. λήσω, quod est futurum a prisco λήθω, unde aor. 2. act. ἔλαβον, unde commune λανθάνω, lateo, sum occultus. Et cum participiis junctum significat aliquid per imprudentiam ac inscititiam dicere vel facere. Ut, λανθάνω λέγων, per imprudentiam dico; λανθάνω ποιῶν, per imprudentiam facio; λανθάνω μαινόμενος, per imprudentiam insanio; id est, non animadverto me in insaniam incidere, vel jam incidisse. Theoc. Idyll. xiv. 9. λασῶ δὲ μανεῖς πόκα, θρῖξ ἀνὰ μέσσον. Henrici codex hæc ita Latine reddita habet, 'ego vero in insaniam incidam: parum sane est.' Crispini vero codex ita, 'insaniam priusquam quis sentiat: vix pili intervallo a furore absum:' at Æ. P. ita, 'ego vero tandem per imprudentiam insaniam, pilus in medio [est, pilus est medius inter me scil. et insaniam, pili intervallo ab insaniam absum; id est, ego vero tandem in insaniam incidam, hoc ipsum non animadvertens; quin etiam vel nunc parum abest quin insaniam]. Verba sonant, obliviscar insaniens, vel insanus factus; id est, mox in insaniam incidam: nam inter me, et ipsam insaniam, est unus tantum pili discrimen, ac intervallum,

minimum scil. id est, parum abest quin jam præ mœrore confestim in insaniam incidam. Vide θρῖξ ἀνὰ μέσον: et Erasmus in Adag. pag. 1020.

Λάτυμον, ου, τὸ, commune: nomen proprium montis, quem alii in agro Crotoniate, alii in Laconico situm tradunt, ut Theocriti Scholiastes scribit. Theoc. Idyll. iv. 19. Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμον, 'alias vero saltat umbrosium circa Latymnum.'

λάχη, ης, ἦ, poet. idem ac λάχος, εος, ους, τὸ, sors; res, quæ sorte alicui obtinigit. Simmias Rhodius in Ovo, pag. 388. Λάχα δ' οἰῶν, πολυβότων ἂν ὄρεων νομῶν ἔβω. ἀντὶ τοῦ, αἱ δὲ λάχα τῶν οἰῶν, εἴτε οἰῶν ἔβησαν ἀνὰ τῶν ὄρεων νομόν. Verba sonant, 'Sortes vero ovium ibant per montium multa pascentium tractum, vel pascua; id est, Oves vero, quæ sorte [cuique] obtigerant, fertilius montium pascua obibant.'

λασοῦμαι, λαψῆ, λαψέται, Dorice pro communi λήσομαι, λήψῆ, λήψεται, sumam, accipiam. Theoc. Idyll. i. 4. αἶγα τὸ λαψῆ, 'capram tu accipies.' Vide οὔμαι, ἦ, εἶται. et 10. ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας.

λάω, λῶ, Doricum, et poeticum, unde præfixa syllaba θε, commune θέλω, hinc addito ε, fit ἐθέλω, a quo circumflexum ἐθελέω, ᾧ, μ. ἐθελήσω, volo, vis, vult. Theoc. Idyll. i. 12. Ἀῆς ποτὶ τῶν νυμφῶν, λῆς αἰπόλε τῆδε καθίζας, 'Vis per nymphas, vis caprarie hic sedens.' Ἀῆς pro μονόφθογγον η Δωρικῶς dictum καθ' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι, quod et ab Atticis, et Ionibus non raro fit. Alii tamen (ut et Lascaris lib. iii. 583.) λῆς cum (subscripto scribendum censent. Et Eustathius quidem ita format, Ἀῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις, ἀπὸ τοῦ λῶ, λῆς γίνεται, τροπῆ τοῦ α εἰς η. Sic autem dicitur, ut et illa διψῆς, ζῆς, πεινῆς, quæ Dorice quidem scripta: sed et communiter usurpata, pro quibus alias diceretur, διψᾶς, ζᾶς, πεινᾶς, κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ αἰς in ᾶς. Lascaris vero ἀπὸ τοῦ λείς (quod ut a λέω, unde θελέω, ᾧ, deducetur, vel a θέλω, θέλεις, θέλει, κατ' ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς, λῶ, λείς, λεί) κατὰ τροπὴν τῆς εἰ διφθόγγου εἰς η. Quod et Atticis familiare, ut ἱππῆς, βασιλῆς, pro ἱππεῖς, βασιλεῖς: et ἦδη, pro εἶδη. Consule Eustathium in verbo ἦδη. Idyll. iv. 14. οὐκέτι λῶντι νέμοσθαι, 'non amplius volunt pasci.' Idyll. v. 21. αἶκα λῆς, 'si vis.' 64. Αἶ λῆς, 'si vis.' Idyll. viii. 6. λῆς μοι αἰεῖσαι; 'vis mecum certare cantu?' 85. Αἶ δέ τι λῆς, 'Si vero velis.' Idyll. xi. 56. Αἶ μὴ τὸ στόμα λῆς, 'Si non ipsum os vis [me tuum osculari]. Idyll. xxiij. 45. ἦν δέ γε λῆς, 'si vero vuleris.'

λέαινα, λεάλνας, ἄ, Dor. pro comm. λέαινα, λέαινα, ης, ἡ, leaena. Theoc. Idyll. xxiii. 19. ἀνάθρεμμα λεαίνας, [ἡ] alumne leaenæ.

λέγομες, Dor. pro com. λέγομεν, dicimus. Idyll. xv. 15.

λέγοντι, Dor. pro comm. λέγουσι, dicunt. Theoc. Idyll. vi. 34. Idem Idyll. vii. 37. κῆμὲ λέγοντι, 'et me dicunt.'

λειμώνιος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in Græcol. Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatum legitur; pratensis; in prato, pratise nascens; ad pratum, pratave spectans, et pertinens. Theoc. Idyll. xviii. 39. ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψοῦμες, 'ad pratensia [i. in pratis nascentia] folia ibimus.'

λειμωνόθε, poeticum, atque Theocriteum adverbium, quod in vulg. Lexicis non exstat, idemque valet ac ἐκ τοῦ λειμώνος, 'ex prato.' Theoc. Idyll. vii. 80. Ὅστε νιν αἰσιμαλ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι, 'Utque ipsum simæ [apes] ex prato pascebant venientes.'

λεῖος, α, ου, comm. politus, lævis, imberbis. Theoc. Idyll. v. 90. Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν ἐκμαίνει, 'Et me Cratidas pastorem imberbis occurrens insanire facit.'

λέλασται, 3 pers. sing. perfecti pass. Dor. pro com. λέλησται, a λανθάνω, fut. λήσω, a λήθω, aor. 2. act. ἔλαθον, unde Latinum lateo, ut a λαθέω, ᾧ, verso θ in t, perfect. pass. λέλησμαι, λέλησαι, λέλησται. Theoc. Idyll. ii. 158. ἁμῶν δὲ λέλασται; 'nostri vero est oblitus?'

λέπαργος, ου, ὁ, commune, sed poeticum. Eustathius hanc vocem sic interpretatur, Λέπαργος βοῦς, ὁ ἀργός, ἤγουν λευκὸς κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὃ ἐστὶ τὸ δέρμα. ἀλλαχοῦ δὲ λέπαργος βοῦς, ὁ τὰς λαπάρας λευκὸς, καὶ λέπαργος χιῶν, ἡ τὸ λέπας, [ἤγουν ὀρεινῇ τραχύτητι] λευκαίνουσα. Vide et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. iv. 45. vitulo tribuit, στήθ' ὁ λέπαργος, pro ᾧ λέπαργε θάσσον ἄπελθε, 'ocius abi o albe [vitule].' Hoc illis proprie tribuitur, qui cūtem, pellemque candidam habent; vel iis, qui latera alba habent. Vide λεπῖς, ἴδος, ἡ, λέποι, ων, οἰ, λέπος, et λεπίσματα, in Hippocratis Œconomia.

λεπρὰς, ἀδος, ἡ, poeticum atque Theocriteum petræ epithetum; aspera. Dictum ἀπὸ τοῦ λεπροῦ: λεπρὸς vero, leprosus, scabiosus, et μεταφορικῶς asper. Qualem asperitatem proprie cernimus in iis, qui lepra laborant. Quid autem sit λέπρα, consule Medicos, et Hippocratis Œconomiam. Theoc. Idyll. i. 39. πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς, 'petraque facta est aspera.'

λεπτὰ, λεπτῶς, eis λεπτὰ μέρη, in mi-

nuta frusta, in partes minutas. Theoc. Idyll. iii. 21. Τὸν στέφανον τίλαι με κατακτικά λεπτὰ ποιήσεις, 'Coronam discerpere me confestim in minuta frusta facies.'

λεπύριον, ου, τὸ, commune; diminutivum a λέπυρον, ου, τὸ, de quo vulgata Lexica; parvus cortex, corticula. Theoc. Idyll. v. 95. αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, 'illæ enim [ilignæ glandes] habent Tenuem ab ilice corticulam.' Λεπτὸν autem, et λέπυρον a λέπω deductum, de quo Eustath. et alii pluribus agunt.

λευκαίνειν, com. λευκὸν ποιεῖν, dealbare, candidum reddere. Theoc. Idyll. xiv. 70. λευκαίνων ὁ χρόνος, 'candidos [capitum pilos] faciens tempus,' vel, 'canos faciens ætas;' περιφραστικῶς ipsa senectus intelligitur, quæ pilos capitis humani candidos reddit, quæ canos facit. Unde factum ut Ovid. Trist. lib. iv. Elegia 7. felicissimis carminibus suam senectutem ita describeret, 'Jam mea cycneas imitantur tempora plumas, Inficit et nigras alba senecta comas,' etc.

λευκίππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ion. pro communi λεύχιππος, quod tamen est inusitatum: sed pro eo retinetur Ionicum vocabulum; ὁ λευκοῦς ἵππος ἔχων, ὁ λευκοῖς ἵππους χράμενος, qui candidos equos habet, qui candidus equus utitur. Theoc. Idyll. xiii. 11. Οὐδ' ὄκχ' ἂ λευκίππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἄωδ, 'Neque quum niveis equis vecta ad Jovis [domos] cursu ascendit Aurora.'

λευκίτας, α, ὁ, Doricum, et Theocriteum vocabulum, pro com. λευκίτης, ου, ὁ, τούτ' ἐστὶ λευκὸς, candidus, albus. Theoc. Idyll. v. 147. Οὐτός ὁ λευκίτας ὁ κορυππίλος, εἴ τιν' ὄχευσεῖς, 'Heustu albe, qui cornu petis, si quam inæas [capram].'

λευκῶιον, ου, τὸ, τὸ λευκὸν ἴον, alba viola. Theoc. Idyll. vii. 64. ἡ καὶ λευκῶιον στέφανον, 'vel etiam violarum albarum coronam;' vel, 'violaceam coronam.'

λευκόχρως, ὁ, τοῦ λευκόχρωτος, poet. qui candidam corporis cutem habet; candido corpore decorus. Theoc. in Epig. ii. 1. Δάφνις ὁ λευκόχρως, 'Daphnis ille candido corpore præditus.'

λεύσσειν, poeticum verbum pro communi ὀρᾶν, aspicere, videre, intueri. Sic autem formatur, ut legitur in Etymologico Magno, Βλέπω, βλέπω, βλεπῶ, βλεπῶ, βλεπῶ, ὡς ὀπῶ, ὕσσω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ β, καὶ πλεονασμῶ τοῦ υ. Idem fere totidem verbis ab Eustathio traditur. Theoc. Idyll. v. 122. καὶ τὸ δὲ λεύσσεις, 'et tu quoque vides.'

λήδον, ου, τὸ, nomen terminatione quidem commune; sed significatiōν τοῦ δικτύου, i. retis, apud solum Theocritum re-

perio. Non tantum autem in uno, sed et in omnibus, quos vidi; codicibus, hanc vocem ita per *μόρφοθγογ* η, sine ullo *ι* subscripto scriptam legi. Eustathius, *Λήδος ὄνομα οὐδέτερον πρῶτότυπον τοῦ λήδιον*. *λήδιον* δέ, *λείον περιβάλαιον τριβάσιον*. *ἐκ δὲ τοῦ λείον, γέγονε λήδιον διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς η, εἶτα συναίρεσει λήδιον*. Idem, *Λήδιον εὐτελὲς τριβάσιον*. *ἐκ τοῦ λείον, λείον, γίνεται λείδιον, καὶ ἐκτάσει τοῦ εἰς η, μετὰ τοῦ ι προσγεγραμμένου. καὶ Ἀττικῶς λήδιον τετρασυλλάβως*. Sed hæc pallium attritum, et usu, ac vetustate perforatum significant. Quamobrem nisi quis figurate, *καταχρηστικώτερον*, et per quamdam similitudinem τὸ λήδιον (unde *συναίρεσει, λήδιον, συγκοπῇ, λήδον, ὑπεξαίρεσει τοῦ ι, λήδον, ου, τδ,*) pro reti sumendum censeat, quod rete vestis attritæ instar multa habeat foramina, profecto nomen hoc apud Theoc. Idyll. xxi. 10. commode sumi non poterit. Imo vereor ne *νῆϊς παράδοξος* hæc formationis et significacionis ratio videatur. At ego (nisi me conjectura fallit) protabilius esse crediderim, si dicamus τὸ λήδον, quod rete significat, ita formatum, a nomine *λεία, ι*, præda, deducitur alterum nomen idem significans, *λήϊς, λήϊδος, λήϊδι*. Ab hoc vero dativo *λήϊδι* addita syllaba *ον*, formatur diminutivum *λήϊδιον*, prædula, parva præda, *κατὰ κράσιν λήϊδιον, κατὰ συγκοπῆν, λήϊδον, κατ' Ἴωνικὴν καὶ Δωρικὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι, λήϊδον, ου, τδ*, rete piscatorium, quod pisces prædatur, eorumque prædam capit; quod piscibus capiendis est destinatum. Illud addetur, τὸ λήϊς ἐκ τῆς *λείας* deductum *διαλύσει τῆς εἰ διφθόγγου, καὶ ἐκτάσει τοῦ εἰς η τροπέντος*. Theoc. Idyll. versuque supra notato, *Τοὶ κάλαμοι, τῶγκιστρα, τὰ φυκιεντὰ τε λήδα, ἄrundines, hami, et algosa retia*. Illuc varia piscatorum instrumenta describuntur.

λήθαιος, αἴα, λήθαιον, poet. *lethæus, a, um, obliviosus, oblivionem inducens*. Moschus Idyll. iii. 22. *ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λήθαιον ἀείδει*, 'sed apud Plutonem carmen lethæum canit.' Ut autem a *δίκη, ης, ῆ*, fit *δίκαιος, α, ον*; sic etiam a *λήθη, ης, ῆ*, formatur *λήθαιος, α, ον*. Sed ambigi potest utrum hoc epithetum deducatur a *λήθη*, quod oblivionem significat, an vero a *λήθη*, quod apud Inferos est flumen, cuius aqua potantibus inducit oblivionem, ut ex Virgilio verbis aperte patet. Sic enim ille *Æn. lib. vi. 267. 13.* 'animæ, quibus altera fato Corpora debentur, Lethæi ad fluminis undam Securos latices, et longa oblivia potant.' Sed utroque modo res bene habet.

λήϊς, ἴδος, ῆ, poet. *ἐκ τοῦ κοινῆς λεία,*

κατὰ διάλυσιν τῆς διφθόγγου εἰ εἰς εἶ, λέϊς, καὶ κατὰ τροπῆν τοῦ εἰς η, μέτρον χάριν, λήϊς. Varias hujus vocabuli significaciones apud Eustathium et alios *λεξικογράφους* vide. Interdum hoc nomen de magna pecoris copia, et amplis opibus dicitur, ut apud Theoc. Idyll. xv. 97. *Λήϊδος ἐρχομένης, ἑ Pecoris multitudinem incendente.* 115. *οὐδὲ ἐόλωπει Ἄνδρὸς λήϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμην, ἑ neque putasset Viri greges unius tot esse;* vel, 'unius viri tot armenta [tantas opes] esse.'

Ληναί, ὦν, αἶ, poeticum nomen, pro com. *Βάκχαι*. Theoc. in inscriptione Idyll. xxvi. *Ληναί, ἢ Βάκχαι*. In vulgatis Græcol. Lexicis legitur, *Λῆναι, προπερισταμένως*, et vertitur, *Nymphæ torcularium, ut Naiades fontium*. Eustath. *Ληνίδες, αἶ καὶ Βάκχαι Διόνυσου τροφὸι μυθεύομαι, παρὰ τὸν ληρὸν λέγονται*. Quid autem *ληρὸς, οὔ, δ*, et alia nomina hinc derivata, fusius apud Eustathium, et in Magno Etymol. docetur.

λήϊς. Vide *λάω, λῶ*.

Λιβύαθε, Dor. pro com. *Λιβύθηεν, ἡγουν ἐκ τῆς Λιβύης, ἀνὴρ Λιβύαθεν*, vel rejecto *υ*, si metrum hoc flagitet, pro *ἀνὴρ Λίβης, ἢ Λιβυκός*. Theoc. Idyll. i. 24. *ὣς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων*, 'ut olim in Libycum Chromin cecinisti certans.'

λιγεῶν, Dor. pro com. poet. *λιγεῶν*, sublato *ι* metri causa, versoque *ω* in *α*. Theoc. Idyll. xxii. 221. *λιγεῶν μειλίγματα μόνων*, 'suaviter cantantium lenimina musarum.' Est autem genit. plural. a recto sing. *λίγεια, ας, ῆ*.

λίθος, ου, ῆ, genere fœmineo Moschopus *περὶ Σχεδῶν* pag. 165. monet *λίθον* genere masculino de quovis lapide, saxoque dici, fœmineo vero, de lapidibus pretiosis, aut politis, ut de smaragdo, aut Parisio. Sed Iones hoc nomen ait, quibuslibet aliis lapidibus etiam fœmineo genere tribuere. Theoc. Idyll. vi. 38. *λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθιο*, 'Candidiorem nitorem Parisio referebat marmore.' Idem Idyll. vii. 26. *Πᾶσα λίθος πταλοῖσα ποτ' ἀρβυλίδεσιν αἶδει*, 'Omnis lapis occursans ad soleas resonat.'

λιμηρὸς, οὔ, δ, poet. Suidas *λιμῶττοντα, καὶ πενιχρὸν* interpretatur; quod famelicum, pauperemque significat: *παρὰ τὸν λιμὸν, καὶ τὸ αἶρω, ἄρῶ, ἦρα, γ. d. ὁ πρὸς τὸν λιμὸν ἑαυτὸν αἶρων, ἢ αἰρόμενος*, qui ad famem se tollit, qui ad famem proficitur, qui ad famem redigitur; vel, *ὁ τῆ λιμῶ αἶρων, καὶ ἀναίρων*, qui fame tollit, ac perimit aliquid; *ἑ γενικῶς* pro noxio et pernicioso ponitur. Theoc. ideo vocat Idyll. x. 57. *λιμηρὸν ἔρωτα*, 'noxium amorem;' alii miserum vertunt. Alias hoc aliter

accipitur, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis docetur. Theoc. loco supra dicto, τὸν δὲ τὸν βουκαίε πρέπει λιμνήν ξρωτα Μυθίσθεν τῇ μητρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρονοίσα, 'Hunc vero tuum, o messor, decet noxium amorem Narrare matri in lecto mane vigilantī.'

λιμνὰς, ἄδος, ἦ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro quo et λιμνᾶτις, λιμνᾶτιδος, ἄ, ab eodem συνωνύμως dicitur, communiter vero λιμνήτις, τιδος, ἦ, et λιμναία, ας, ἄ, masculino λιμναῖος, lacustris, palustris, aquatilis. Theoc. Idyll. v. 17. τὰς λιμνᾶδας, ὧ γὰθῆ, Νύμφας, 'palustres, o bone, Nymphas.'

λιμνᾶτις, ἄτιδος, ἄ, Dorice pro communi λιμνήτις, ἦτιδος, ἦ, palustris, in palude vivens, quæ λίμνη Grace vocatur. Theoc. Idyll. ii. 56. Ἐμφύσ' ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπικας; 'Inhærens ut palustris hirudo totum [sanguinem] exsuxisti?' Vide ἐμφύς. Horatius de Arte Poetica, ultimo vers. naturam hiruini perbelle sic descripsit, 'Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo.'

λιμὺς, οὐ, ἦ, Dor. pro com. λιμύς, οὐ, δ, fames. Bion Idyll. vi. 4. λιμύς ἐλαφρὰ, 'fames levis.'

λιπαρόχροος, οὐς, ὄν, οὐ, δ, nitido corpore præditus. Theoc. Idyll. ii. 165. χαίρει Ξελαναία λιπαρόχρος, 'vale Luna nitido corpore prædita.' Attice autem epithetum masculeum cum nomine femineo junctum. Hoc nomen in vulgatis Lexicis non exstat; quare notandum.

λιπαρόχρων, Dorice accusativus singul. 3. declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων, a recto λιπαρόχρως, pro communi λιπαρόχρους, quod a λιπαρόχροος, ut νοῦς a νόος, κατὰ κρᾶσιν formatum, et οὐ in ω mutatum. Vide χροῦς, et ταμεσίχρους, apud Eustathium. Vel, ut γέλων, pro γέλωτα, dicitur apud poetas, tanquam a γέλως, ω, quod et Ἄττικισμοῦ, καὶ Δωρισμοῦ ἀρχαῖσμον redolet: sic etiam λιπαρόχρων, a λιπαρόχρως, ω, pro λιπαρόχρωτος, formatum dicemus. Alioqui λιπαρόχρους, λιπαρόχροος, λιπαρόχροῦ, λιπαρόχροα, communiter declinatur. Vel λιπαρόχρως, οὐ, ω, οὐν, unde versa diphthongo οὐ in ω Dorice λιπαρόχρων, ut ante demonstratum; λιπαρόχρους, δ, qui cutem habet nitentem; δ λιπαρὸν χροᾶ, vel χρωᾶτα ἔχων. Nam in simplici non dicitur χροῦν in accusat. a χροῦς: sed in composito. Theoc. Idyll. ii. 102. ἔγαγε τὸν λιπαρόχρων, 'adduxit illum nitenti cute conspicuum,' vel 'nitenti cute præditum.' Hoc nomen in vulgatis Lexicis non reperitur. Quamobrem observatione dignum.

λιποῖσα, Dor. pro com. λιποῦσα. Quod est partic. f. g. aor. 2. act. ἔλιπον,

es, e, quod a λείπῳ, μ. ψω. Theoc. Idyll. xx. 17. χ' ἄ μὲν ἔβα με λιποῖσα, 'et illa quidem abiit me relicto.'

λιποναύτας, α, δ, Dor. et Theocriteum nomen, pro com. λιποναύτης, οὐ, δ. Neutrum tamen in vulgatis Lexicis exstat; desertor nautarum, desertor eorum, qui sunt ejusdem navigationis socii, sive una, et eadem omnes, sive diversa nave velantur; navis desertor. Theoc. Idyll. xiii. 73. Ἡρακλέην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν, 'Herculem vero heroes per conviciis vocabant navis desertorem;' vel, 'Herculem vero heroes conviciis insectabantur desertorem navis.'

λῖς, ὁ, λέων, leo; poeticum nomen, quod in nominativo circumflectitur, et in accusat. λῖν. Apud Eustath. ratio redditur cur in nominat. circumflectatur, ad differentiam scilicet statuendam inter adjectivum λῖς, quod κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ λισσῆ formatum, quod politam significat, et substantivum λῖς, leo. Huc adde, μέτρον χάριν. Theoc. Idyll. xiii. 6. ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε, 'qui leonem sustinuit.' 61. ὡς δ' ὄπῳτ' ἠγύγειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακοῦσας Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λῖς, 'ut autem quando barbatus leo eminus, [e remoto loco,] audito Hinulo vociferante quidam in montibus, crudivorus [inquam] leo.' Idyll. xxv. 202. λῖς ἄμοτον κεράϊζε, 'Leo assidue vastabat.' 211. ὕπη λῖς ἦεν, 'ubi leo erat.' 252. λῖς αἰνός, 'leo sævus.'

λιχμάομαι, ὦμαι, idem ac τὸ λιχμάω, ὦ, lingo, lambō. Theoc. Idyll. xxiv. 20. de serpentibus verba faciens dicit, λιχμάομαι ἦλθον, '[ora] lambentes venerunt.' Idyll. xxv. 226. ibi de leone Nemeo verba facit poeta; γλώσση δὲ περιλιχμάτω γέγειον, 'lingua vero circumlingebat mentum.'

λόγω, Dor. pro com. λόγου. Theoc. Idyll. xiv. 48. Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἕξειο, οὔτ' ἀριθμητοί. Verba sonant, 'Nos vero nec ratione ulla [sumus] digni, nec numerabiles [vel numerati],' pro, Nos vero nec in ullo pretio, nec in ullo numero sumus. Vide λόγος in nostro Ionico Græcol. Lex.

λοῖσθιον, adverbium poet. pro communi ποτελευταῖον, vel τέλος, tandem. Theoc. Idyll. xxiii. 16. Λοῖσθιον οὐκ ἦνεκε τὰ σύμφορα τῶς Κυβερείας, 'Tandem non tulit calamitates Veneris.' In his autem adverbii videtur esse ἔλλειψις τῆς κατὰ πρæpositionis, quod Atticis familiare.

λοῖσθιος. Vide τὰ λοῖσθια. Theoc. Idyll. v. 12. Idyll. xiii. 21. λοῖσθια δᾶρα, 'ultima dona.'

λουσῶ, Dor. pro com. λούσω, lavabo. Theoc. Idyll. v. 146. Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ

Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας, 'Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.'

λυγίζειν, vincire, ligare; λύγος, ου, ό, vimen, ex quo torto vincula fieri solent. Hinc λυγίζω deductum, quod proprie quidem significat viminibus, sive vimineis vinculis ligo, et simpliciter ligo, vincio, μεταφορικῶς vero, vel potius μετωνυμικῶς accipitur pro vincere, superare. Victores enim eum, quem vicerunt, sæpe vincunt etiam, et ligant, atque vincunt triumphantes ante se jubent incedere, vel vehi. Vincere, est antecedens. Vinci, et vinciri, sive vinculis constringi, est consequens. A consequenti igitur antecedens μετωνυμικῶς intelligitur, ut apud Theoc. Idyll. i. 97. et 98. κήπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγίζειν; ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἑλυγίχθης; 'et dixit, tunc gloriabar, Daphni, fore ut amorem vinceret? Annon ipse a gravi amore victus es?' λυγίζω autem futurum commune duobus modis formatum habet, ut παίζω. Quemadmodum enim dicitur παίζω, fut. παίσω, et παίξω communiter, (vel, ut aliis placet; Attice παίσω, communiter παίξω) Dorice vero, παιζῶ, εἶς, εἶ; sic etiam λυγίζω, λυγίσα, et λυγίζω communiter, Dorice vero λυγιζῶ, εἶς, εἶ, quem circumflexum et infinitus ipse retinet. A futuro vero λυγίξω, vel λυγιζῶ, deducitur aoristus ille prior passivus ἑλυγίχθην, ης, η, quem a Theocrito videmus hic usurpatum. Quid autem λύγος, et λυγίζειν alias significet, in vulgatis Græcolatinis, Græcisque Lexicis docetur.

λυγιζειν, infinitus futuri prioris activi Dorice formati, pro communi λυγίσειν, vel λυγίξεν. Vide λυγίξεν.

λυκιδεῖς, οἱ, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ λυκιδέες. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat: sed nullius scriptoris auctoritate confirmatum. Theoc. Idyll. v. 38. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, 'ale et luporum catulos.' Vide Erasm. Adag. Chil. 1. cent. 1. Adag. 86. 'Ale luporum catulos,' 381.

λύκος, τὸς, Dor. pro com. τοὺς λύκους. Metri causa sublato υ, lupos. Vide os pro ους in accus. plur. 3. declin. τῶν ἰσοσυλλάβων. Theoc. Idyll. v. 109. ὃς λύκος ἄγχει, 'qui lupos strangulat.'

λύκος, accus. plur. 3. decl. τῶν ἰσοσυλλάβων, Dorice formatus pro com. λύκους, lupos. Quod fit sublato υ ex diphthongo ου, idque metri causa, ut syllaba kos sequente vocali corripitur. Theoc. Idyll. iv. 11. πείσαι τοὶ Μίλων καὶ τὰς λύκος αὐτίκα λυσσῆν, 'persuaserit profecto Milo vel lupo ut statim rabiosi fiant.'

λυμναεσθαι, com. vexare, cruciare.

Theoc. Idyll. x. 15. τίς δὲ τὸ τῶν παίδων λυμναίεται; quæ vero puella te cruciat?'

λυπῆν, Dor. pro com. λυπεῖν, quod fit versa diphthongo ει in η. Theoc. Idyll. xxiii. 22.

λυσιζῶνος, ου, ό καὶ ἡ, poet. qui, quæve solvit zonam; λυσιζῶνος γυνή (ut docet Suidas) dicitur ἡ ἀνδρὶ πλησιόσασσα. αἱ γὰρ παρθένοι, μέλλουσαι πρὸς μίξιν ἐρχεσθαι, ἀνατιθέασιν τὰς παρθευικὰς αὐτῶν ζώνας Ἀρτέμιδι. Quam sententiam confirmat etiam Græcus Apollonii Scholiastes, dum vs. 288. τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. i. explicat, μίτρην πρώτον ἔλυσα. λύουσι γὰρ (inquit) τὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι. Sed hoc addit præterea: ὕθεν καὶ λυσιζώνης Ἀρτεμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις. Quare λυσιζῶνος, et λυσιζώνη pro eodem sumuntur; nec solum mulieribus, sed et Dianæ, diversa tamen de causa, tribuuntur. Nam Diana quidem mulierum parturientium zonam solvere credebatur, ut earum partus faciliores redderet, ipsasque parturientes citius liberaret, et ideo sic appellabatur. Theoc. Idyll. xvii. 60. ἔθα γὰρ εἰλείθυιαν ἐβόσαστο λυσιζῶνον, 'illic enim Lucinam invocavit zona: solutricem.' Fœminæ vero λυσιζῶνοι dicebantur, quod cum viris congressuræ zonam virgineam solverent, eamque Dianæ virgini, et virginitatis custodi, et præsidii consecrarent, ut quod ipsæ virginitatem non servassent, quodammodo numen ipsius hoc munere placarent, et in partu propitium haberent. Idem Theoc. Idyll. xvii. 54. et 55. quandam inducit, qui Veneri consecrat zonam illius, quam vitariat. Sed hanc ei ut procreationis auctori consecravit. Nam sine Venere nulla soboles procreari potest. Hæc sunt poetæ verba, K. φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες; ἐς τί δ' ἔλυσας; Δ. τῆ Παφία πρώτιστον ἐγὼ τὸδε δῶρον ὑπάξω, 'P. Hei mihi, hei, et zonam amovisti? cur vero [eam] solvisti? D. Veneri primum ego hoc donum offero.'

Λυσιμέλεια, as, ἡ, Thucydides lib. vii. 251. 14. Lysimeliam in Sicilia paludem fuisse dicit. Theoc. Idyll. xvi. 84. παρ' ὕδασι λυσιμελείας, 'ad aquas Lysimeliæ.'

λυσσῆν, Dorice pro comm. λυσσᾶν, vel ut alii scribunt λυσοᾶν, per inipropriam diphthongo σ; rabiosum esse, rabie agi. Theoc. Idyll. iv. 11. πείσαι τοὶ Μίλων καὶ τὰς λύκος αὐτίκα λυσσῆν, 'persuaserit profecto Milo vel lupo ut statim rabidi fiant.'

λωβάσησθε, Dor. pro comm. λωβήσησθε, lædatis. Theoc. Idyll. v. 109. μή μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους. ἐντὶ γὰρ ἔσβαι, 'ne meas lædatis vitas. Sunt enim teneræ.' Quid sit λώβη, quid λωβᾶν, et λωβᾶσθαι, docent vulgata Lexica.

λῶπος, ου, δ, poet. pallium, sagulum. Theoc. Idyll. xiv. 66. λῶπον ἄκρον περονῆσθαι, 'sagulum summum fibula connectere.'

λῶντι, Dorice pro communiter formato λῶσι, τουτέστιν ἐθέλουσι, βούλονται, volunt. Theoc. Idyll. iv. 14. οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι, 'non amplius volunt pasci.' Deducitur autem hoc λῶσι a λῶω, λῶ. De quo suo loco.

λωτῶ, Dor. pro comm. λωτοῦ, loti. Theoc. Idyll. xviii. 43. στέφανον λωτῶ χαμαὶ ἀΐζομένοιο, 'coronam ex loto humi crescente.'

M

Mā, particula Dorica, cum circumflexo. De qua nihil in Græcolatinis Lexicis traditur. Eustathius vero, 855.24. et deinceps, ait particulam quandam esse, qua quis utitur: at non addit cur, et quid significet. Quidam putant jurijurando, et affirmationi servire, et vertunt, per terram. Quamobrem idem valet ac integra locutio Dorica, μᾶ γὰ, i. e. μήτηρ γὰ, sive communiter, μήτηρ γῆ: Æschylus ἐν Ἰκέτσει, pag. 336. μᾶ γὰ βοῶν, et 337. 2. Vide Scholia Græca. Alii credunt indignantis esse adverbium, et interpretantur, παρᾶ. Alii tradunt esse particulam ἰσοδύναμον ἴσαν τῆ βαβαί, et admirationi servire. Theoc. Idyll. xv. 89. μᾶ πόθεν ὦ ἄθραπος; τί δέ τιν εἰ κωτίλαι εἰμές; 'παρᾶ. undenam hic homo [venit ad nos?] quid vero tibi [curæ est, quid curas,] si garrulæ sumus?' Ex poetæ verbis facile colligi potest et admirantis et indignantis particulam hoc loco esse posse.

μαθεῦμαι, futurum secundum medium, Dorice formatum a communi μαθοῦμαι, discam. Hæc autem est verbi totius formatio legitima, a prisco verbo μήθω (de quo Moschopulus, pag. 130. f. 4. et Magnum Etymologicum pag. 450. 14.) deducitur aoristus secundus activus ἔμαθον, hinc futurum secundum act. inusitatum tamen, μαθῶ, εἶς, εἶ, unde fut. 2. med. parum receptum nisi interdum apud poetas, μαθοῦμαι, ἦ, εἶται, et Æol. et Dor. μαθεῦμαι, εἶ, εἶται, discam, disces, discet. Ab eodem ἔμαθον deducitur verbum μαθέω, ὦ, fut. act. μαθήσω, aorist. 1. act. ἐμάθησα, perfect. act. μεμάθηκα, pass. μεμάθημαι, σαι, ται, quæ passim cum suis verbalibus leguntur. Futurum 1. med. usitatum, μαθήσομαι, η, εται, ab act. μαθήσω derivatur. At a μήθω (quod a poetico μήδω deductum, verso δ in θ, pro quo frequentius dicitur

μήδομαι, de quibus vulg. Græcol. Lexica) deducitur μάθω, verso η in α, unde μαθάνω, hinc μαυθάνω, ut a verbis λήβω, et λήχω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ λαγχάνω. De quibus Eustath. et alii. Hæc paulo fusius in gratiam τῶν φιλομαθῶν, καὶ φιλομούσων consulto sum persequuntur, quod in vulgatis, tritisque Grammaticis non satis fideliter explicata videantur. Theoc. Idyll. xi. 60. νεῖν γε μαθεῦμαι, 'natate discam.'

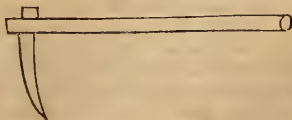
μαθοῦσα, Dor. pro com. μαθοῦσα, quæ didicist. Theoc. Idyll. ii. 162. Ἀσσυρίω (δέσποινα) παρὰ ξείνιοι μαθοῦσα, 'Assyrio (domina) ab hospite quæ didicisti;' vel, edocta.

μαιμάων, οντος, δ, poet. participium, quod ita formatur, μάω, μῶ, μῖνω, κατ' ἀναδιπλασιασμόν, μαίωω, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι, μαιμάω, δηλοῖ δὲ τὸ ζητῶ, τὸ προθυμοῦμαι, καὶ ἐπιθυμῶ, quæro, cupio. Theoc. Idyll. xv. 253. μαιμῶων χροδὸς ἄσαι, 'cupiens corpore satiari.'

μακαριστός, οὔ, δ, comm. beatus, qui beatus existimatur, et prædicatur. Theoc. Idyll. vii. 83. ὦ μακαριστὲ Κομάτα, 'o beate Comata.'

μάκελλα, ης, ἦ, poet. Idem ac μάκελλα per geminum λλ, unde metri caussa alterum λ sublatum, ligo, ligonis. Rusticium instrumentum, quod communiter σκαλλισ, ἴδος, ἦ, q. ἦ μονόθεν κέλλουσα, ὅ ἐστι κινούσα. δίκελλα γὰρ, ἦ διχόθεν κέλλουσα. Theoc. Idyll. xvi. 32. ὥσεί τις μάκελλα τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας, 'ut quidam [rusticus] ligone callosus intus manus;' pro, ut quidam rusticus, qui propter assiduum ligonis tractationem interiores manuum partes callis obductas habet. Hic illud addendum, ab Eustathio non satis aperte τὴν τῆς μακέλλης, εἶτε μακέλης ἐτυμολογίαν declarari. Dicta enim μάκελλα, quasi μάκελλα, ὅτι μᾶ ὀδῶ κέλλει, τουτέστι τρέχει, ἐν τῷ κόπτειν, καὶ κινεῖν τὴν γῆν. ἐνα γὰρ μόνον ὀξὺν ὀδόντα, εἶτε μίαν μόνην αἰχμὴν ἔχει, i. e. quia una via currit, dum agricola terram ligone tundit, et movet. Unum enim tantum acutum dentem, sive unicum cuspidem habet. Ut autem res melius cognoscatur, ipsam τῆς μακέλλης, καὶ τῆς δικέλλης figuram hoc loco pingendam censuimus.

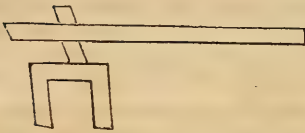
Μάκελλα.

Δίκελλα.

Alterā Figura.

Μακροπόλεμος, ου, ὁ, idem ac Τηλέμαχος, ου, ὁ, Telemachus Ulyssis filius. In Syringe, vs. 2. ubi Penelope Μάκροπολεμοιο μάτηρ appellatur. Vide notas in hunc locum, pag. ex Stephani typis, 430.

μάκων, ωνος, ἄ, Dor. pro com. μήκων, ωνος, ἦ, papaver. Theoc. Idyll. vii. ult. μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἐχοῖσα, 'papavera in ambabus [manibus] habens.' Idyll. xi. 57. ἡ μάκων' ἀπαλάν, 'vel papaver tenerum.'

μαλακαίπους, ποδος, ὁ καὶ ἦ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Communiter dicendum esset μαλακόπους, sed metri causa, prius ο in a mutato, ι videtur insertum, ut in μεσαιπόλιος, pro μεσοπόλιος, de quo consule Eustathium. Molles habens pedes, teneros habens pedes. Theoc. Idyll. xv. 103. μηνι δωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὄραι, 'mense duodecimo teneros pedes habentes reduxerunt horæ.'

μαλακῶ, Doric genitivus, pro communi μαλακοῦ, a recto μαλακός, mollis, suavis. Theoc. Idyll. iv. 18. καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κόμνηθ' ἀίδωμι, 'et mollis herbæ bonum fasciculum do;' vel, 'et mollis fœni pulcrum fasciculum præbeo.'

Μάλιμον, ου, τῷ, proprium loci nomen videtur esse, de quo nihil prorsus apud ullos aut Latinos, aut Græcos scriptores traditum reperio. Quamobrem minime mirum si Latini interpretes inter se dissentiant in hoc vocabulo Latine reddendo. Theoc. Idyll. iv. 23. καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλι-

μον ἐλαύνεται. Latinus interpres, ejus interpretationem Henricus Stephanus excudit, hunc versum ita vertit, 'ad paludis etiam ostium agitur.' Unde colligitur eum videri nactum fuisse codicem, in quo scribebatur, καὶ μὰν ἐς στόμα λίμνας ἐλαύνεται. Quam lectionem si quis forte probet, observet idem (quod tamen est παραδοξότατον) in voce λίμνας, syllabam as, metri causa præter morem esse correptam, ut et in plurali. Vide as correptum in accus. plur. 2. declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων. Sed quodnam esset hoc ostium, et quæ palus, non constat. Alter vero Lat. interpres, quem Crispinus sequitur, hæc ita Latine reddidit, 'et is quidem in Malinum agitur.' Sed si locus esset sanus, eum ita simpliciter verterem, 'et tamen [hic taurus] ad Malinum agitur.' At Eustathius præclare nos docet, quomodo legendum sit in hoc Theocriteo loco. Nam in suo indice Græco scribit, στομάλιμον, ἐκ τοῦ στόμα καὶ τοῦ λίμνη σύγκειται τοῦνομα. Idem in Comment. eis τὸ Κ. τῆς Ὀδύσσειας, 1649. 57. στόμα δὲ καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται, καθὰ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἐπὶ δὲ καὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ στομάλιμον. Quamobrem cum Eustathius disertissimis verbis hunc locum, et veram emendationem nobis indicet, ejus auctoritatem sequamur, et versum hunc ita scribamus, καὶ μὰν ἐς στομάλιμον, etc. Facilis fuit typographi lapsus ob maximam syllabarum inter se, dum pronuntiantur, affinitatem. Sic autem versio, quam Stephani codex habet, erit bona. Calepinus vulgata lectionis errorem secutus, hæc scribit: 'Malinnus, Μάλιμος, Siciliæ mons est apud Theocritum, pomis referretus.' Sed quibus conjecturis, aut argumentorum rationibus nixus hæc ille scripserit, ex Theocriti verbis colligi nequit. Unde patet non temere fidem habentem hujusmodi λεξικοῖς. Apud Strabonem τῶν Γεωγραφικῶν lib. iv. pag. 127. 33. mentio fit cujusdam στομαλίμνης, de qua hæc traduntur, ὑπέρεται δὲ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανῶ, λιμνοθάλαττα. καλοῦσι δὲ στομαλίμνην. Idem lib. xii. 410. 2. ita scribit, καὶ ἡ στόμα λίμνη καλομένη. Sed ibi legendum unica voce στομαλίμνη. Quamvis autem hæc non de re eadem apud Strabonem dicantur, nostræ tamen lectionis conjecturam aperte confirmant.

μαλῖς, μαλίδος, ἄ, Dor. pro comm. μηλῖς, ἴδος, ἦ, quod et μηλέα, ἄς, malus arbor, quæ et pomus, utrumque femineo genere, dicitur; Gallice, 'pomier;' Italice, 'pomaro.' Theoc. Idyll. viii. 79. τῆ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τῆ μαλίδι μᾶλα,

‘quercui glandes [sunt] ornamentum, pomum poma [vel, malo sua mala].’

Μαλὶς, ἴδος, ἦ, Nymphæ nomen. Theoc. Idyll. xiii. 44. Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις, Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὀρώσα Νυχεῖα, ‘Nymphæ pervigiles, formidabiles deæ rusticis, Eunice, et Malis, et ver spectans [i. vernantem aspectum habens] Nycheia.’ Vulgata Lexica nihil de hac Nympha scriptis proditum habent, quod a me lectum recordor.

μᾶλον, ω, τὸ, Dorice, pro communi μῆλον, ου, τὸ, ovīs. Theoc. Idyll. i. 109. μᾶλα νομεύει, ‘oves pascit.’ Idyll. iii. 46. μᾶλα νομεύω, ‘oves pasces.’ Idyll. iv. 10. εἴκατι μᾶλα, ‘viginti oves.’ Idyll. viii. 2. μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ' ἄρεα μακρὰ Μενάλκας, ‘oves pasces (ut aiunt) in montibus altis Menalcas.’ 16. τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεύντι, ‘oves autem vespere omnes numerant.’ 56. σύνομα μᾶλ' ἑσπορῶν τῶν Σικελῶν ἐς ἅλα, ‘simul pascentes oves aspiciens ad Siculum mare.’ Interpretes Latini locum hunc aliter interpretati sunt: sed poetæ mentem non videntur expressisse. Verterunt enim, unus quidem, ‘simul pascentes oves inspiciens in Siculum mare.’ Alter vero, ‘simul pascentes oves, et in mare Siculum aspiciens.’ Sed hæc idem valent jam, ac si poeta dixisset, ἑσπορῶν συννεμόμενα, τουτέστιν ὁμοῦ νεμόμενα μῆλα παρὰ τῇ Σικελῇ ἅλ, ἤγουν θαλάσση, i. aspiciens oves simul pascentes prope Siculum mare, prope Siculi maris littora pabulo florentia. Non enim in ipso mari pascabantur. Quod ἀδύνατον ac absurdum.

μᾶλον, ω, τὸ, Dorice, pro communi μῆλον, ου, verso η in α, Latine malum, id est, pomum. Quoniam autem hoc α ab η longo manet, ideo producitur apud Latinos. Theoc. Idyll. ii. 120. μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσιο φυλάσσω, ‘Roma quidem in sinu Dionysii servans.’ Quid sit μῆλον, et quid μηλοβολεῖν, Aristophanis commentator ἐν Νεφέλαις, pag. 109. fuse docet. Athenæus lib. iii. 41. 35. Dionysium pomorum inventorem fuisse scribit. Consule et Rhodiginum, qui Lect. antiquarum lib. iv. cap. 14. de Dionysio, ejusque vi tradit, quæ ad hujus loci intelligentiam faciunt. Vide et Erasmus Chil. 2. Centur. 4. pag. 472. Adagio 70. ‘Malis ferire;’ Suidam in μῆλα βάλλειν; et Ovid. in Epist. Paradis ad Helenam, 147. cum Lat. comment. Idem Theoc. Idyll. iii. 10. ἦν δὲ τοὶ δέκα μᾶλα φέρω, ‘ecce vero tibi decem mala [sive poma] affero.’ 41. μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, ‘mala [sive poma] in manibus capiens.’ Idyll. v. 88. βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ Κλεαρῖστα, ‘petit et malis caprarium Clearista.’

Lex. Doric.

Sic Virgil. Ecloga iii. pag. 8. locum hunc imitatus expressit, ‘Me malo Galatea petit lasciva puella,’ Idyll. vi. 6. βάλλει τοὶ Πολύφραμε τὸ ποίμνιον ἃ Γαλάτεια μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἔνδρα καλεῖσα, ‘petit tibi Polypheme gregem Galatea malis, difficilem amatorem caprarum hominem vocans.’ Idyll. vii. 117. ὁ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοιοί, βάλλεται μοι τόξοισι τὸν ἱερόεντα Φιλίνον, ‘o malis amores rubentibus similes, Petite mihi arcubus amabilem Philinum,’ etc.

μαλοπάρρος, ου, ὁ καὶ ἦ, Doricum atque Theocriteum vocabulum, quod in Græcolatinis Lex. scribitur per geminum λλ, et sine ι subscripto, in η. Vertitur autem, teneras, et molliculas genas habens. Quod si scripturam hanc admittas, ut vitio carentem, dices eam μαλλοπάρρον vocari, quæ τὰς παρειὰς μαλλοῦ δίκην μαλακὰς ἔχει, i. e. quæ genas lanæ instar molles habet: τὸ δὲ ἰ Dorice sublatum. In iisdem Lexicis alibi scribitur μηλοπάρρος, hocque sine ι, et vertitur, pomicolor. At μαλοπάρρος est Δωρικώτερον, quod proprie significat, τὴν τὰς παρειὰς μᾶλον, εἶτε μῆλου τῷ ἔχουσαν, i. eam, quæ genas habet mali, sive pomi more, sive pomum referentes. Hoc autem intelligendum et de rotunditate, et de colore pomorum. Quod utrumque formæ præstantiam commendat. Nam si non solum sint rotunda: sed etiam flavo, roseoque colore decora, profecto pulcherrima videntur. In mulieribus vero candor cum roseo rubore mixtus venustatem oculis gratissimum habet. Theoc. Idyll. xxvi. 1. μαλοπάρρος Ἐγαθα, ‘malis similes genas habens Agave.’

μαλδς, οῦ, ὁ, com. pro quo frequentius μαλλωτὸς, οῦ, ὁ, villosus. Theoc. in Epig. i. 5. τράγος οὔτος ὁ μαλδς, ‘hic iste villosus.’ Sed in vulgatis Lexicis hæc τοῦ μαλοῦ significatio non reperitur. Fortasse scribendum quis censeret οὔτος ἀμαλδς; levis mutatio, sensus idem. Eustath. ἀμαλδν ἀρνίον, τὸ ἀπαλδν, ἢ τὸ μαλλωτὸν, καὶ τριχῶδες; id est, ἀμαλδν ἀρνίον significat tenerum agnum, aut villosum, et pilosum, lanæque densa tectum, quem Homerus πηγέσιμαλλον appellat. Vel (si mutatio durior videtur) unico λ inserto legendum arbitraret, ὁ μαλλδς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μαλλωτὸς. Esset autem τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τοῦ παραγῶγον, et substantivum pro adjectivo. Figure vero, et ἐμφατικῶς lana pro lanigero, lanamque densam gerente poneretur. Hujusmodi multa poetica licentiæ condonantur. Vide Caninium in Hellenismo, pag. 155. 2. Consule et infra ὑπαρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων.

μαλαφορέω, ᾧ, Dorice et poetice, pro communi, μηλοφορέω, ᾧ, τουτέστι μῆλα

U

φορῶ, εἶτε φέρω, poma fero. Theoc. in Epig. ii. 4. Vide ἐμαλοφόρει.

μᾶν, Dorice, pro communi μῆν, tamen, sane, certe, profecto, atqui. Theoc. Idyll. i. 71. τῆνον μᾶν θᾶες, τῆνον λῆκοι ὠρῶσαντο, 'illum profecto Lycopantheres, illum lupi ulularunt.' Et 95. ἤνθ' γε μᾶν ἄδεια καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα, 'venit tamen etiam dulcis Venus ridens.' Idyll. iii. 27. τόγε μᾶν τῶν ἀδὺν τέτυκται, 'tua tamen voluptas est perfecta;' sensus, tu tamen tuæ libidini satisfeceris; vel, voluptatem hinc percipies. Idyll. iv. 14. ἦ μᾶν δειλαῖαι, 'certe miseræ [sunt].' 20. λεπτός μᾶν χ' ὦ ταῦρος, 'macilentus sanè est et ille taurus.' 23. καὶ μᾶν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται, 'et tamen ad Malimnum agitur:' vide Μάλιμνον. Idyll. v. 50. ἦ μᾶν ἀργακίδας, καὶ εἶρα τᾶδε πατησεῖς, 'atqui pelles agninas et lanas hic calcabis,' etc.

μᾶν, Dor. pro communi μῆν, hocque pro δέ. χμῆν. Theoc. Idyll. v. 118. τοῦτο μὲν οὐ μένμαι. ὄκκα μᾶν τῆδε τὸ δάσας, 'hoc quidem non memini: quum vero hic te vinctum.'

μᾶν enclitice positum, ita ut a præcedentis vocis accentu pendeat, quæ vel natura sua sequentem particulam encliticam regat, vel acutum ob ipsam assumat. Theoc. Idyll. v. 17. οὐ μᾶν, ἄστ' αὐτὰς, etc. 'nequaquam profecto, nequaquam [per] ipsas,' etc.

μᾶν, μανδς, δ, Dor. pro comm. μῆν, μηνδς, δ, mensis. Theoc. Idyll. xiv. 45. καὶ δύο μᾶνες, 'et duo menses.' Idyll. xvii. 127. μασὶ περιπλομένοισι, pro μῆσι περιπλομένοισι, hoc vero pro μῆνῶν περιπλομένων. Ut apud Homerum passim legas, περιπλομένων ἐνιαυτῶν. 'Mensibus circumactis;' vel, 'mensibus circumvolutis;' vel, 'mensibus volventibus.' Sic et Virgil. Æn. lib. i. 118. 30. 'volventibus annis.'

μάνδρα, as, ἡ, commune, pro quo συνωνύμας dicuntur αὐλή, αὐλιον, σταθμὸς, caula, cubile, spelunca, stabulum. In vulgatis Græcolatinis Lexicis exstant quidem omnes istæ significationes: at nullius auctoris exemplis confirmantur. Theoc. Idyll. iv. 61. καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν καταλάμβανον, ἄμος ἐνάργει. Lat. interp. 'et in stabulum deprehendi eum, in ipso opere;' alter, 'juxta speluncam deprehendi;' sed Æ. P. ita, 'et juxta stabulum, vel speluncam [ipsum] deprehendi, quum operabatur [quum ipsum Veneris opus faciebat, quum rem peragebat, in ipso opere, in ipso facto].' Cur autem Latinus interpres, cujus interpretationem Crispinus excudit, hæc verba ἄμος ἐνάργει præterierit, mihi non constat. Nisi forte, quod ea nimis obscæna iudicavit: at longe fediora reperies Latine ab eodem reddita. Crediderim potius a ty-

pographo per imprudentiam prætermisiss. Quod vero legitur in Steph. codice, 'in stabulum deprehendi,' paulo durius, et a recepta, legitimaque dicendi forma remotius videtur. Dicendum enim potius, 'in stabulo deprehendi.'

μανεῖς, μανείσα, μανέν, participium aor. 2. pass. a μαινομαι, fut. μανοῦμαι, aor. 2. pass. ἐμάνην, ης, η, infin. μανῆναι, mente captus, ad insaniam reductus, furens. Vulgata Græcolatina Lexica nullis exemplis auctorum fide dignorum has hujus vocabuli significationes confirmant. Theoc. Idyll. v. 16. μανεῖς εἰς Κράθιν ἀλόμην, 'furens in Crathin desiliam.'

μανυτὰς, ᾶ, δ, Dor. pro com. μηνυτῆς, οὐ, δ, index, qui rem aliquam indicat: παρὰ τὸ μινύειν, indicare. Quo μανύειν Dorice dicitur. Moschus Idyll. i. 3. ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεί, 'index præmium habebit.'

μὰ 'ποθάνω, sic apud Theoc. Idyll. iii. 27. scribitur in omnibus, quos vidi, codicibus. Quod pro μὴ ἀποθάνω dictum. Sed fortasse longe melius esset, si scriberetur, μὲ ἀποθάνω. Vide κῆ κα μὰ 'ποθάνω.

μαρίζομαι, Doricum verbum, de quo nihil ab aliis traditum invenitur. Idem autem videtur esse ac τὸ μαρβόμαι, pro μηρβόμαι, τὸ στρέφομαι, καὶ περιστρέφομαι, volvor, circumvolvor, quod exstat apud Theoc. Idyll. i. 29. de quo suo loco. Ab hoc vero μαρβόμαι, verso v in i, et inserto ζ, formatum τὸ μαρίζομαι, Bion Idyll. ult., 22. de Achille loquens dicit, ἐξ ἄους δ' ἐπὶ νύκτα μαρίζετο Δηϊδάμεια, 'ab aurora autem ad noctem usque volvebatur [circa] Deidameiam.' Vide cæt. Hic enim μαρίζετο positum pro περιμαρίζετο, καὶ περιστρέφετο, vel subauditur præposit. περι, quæ cum dativo Δηϊδάμεια jungatur. Plud addendum, jam τὸ η in α breve metri causa mutatum, quod licentia poetica condonandum.

μαρβέσθαι, Dor. pro com. μηρβέσθαι, volvi. Vide vulgata Lexica, ubi docetur τὸ μηρβέν, et μηρβέσθαι, significare idem ac τὸ νέειν, καὶ νήθειν, nec, filum deducere, in unum colligere, glomerare, quod faciunt qui nent; fila enim nentes colligunt, et conglomerant. Theoc. Idyll. i. 29. τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρβεται ὑψόθι κισσός, 'cujus [poculi] circum labra volvitur superne hederæ.'

μάσδα, as, ἡ, Dor. pro com. μάζα, vel potius μάζα, ης, ἡ, maza, massa, placenta. Consule Eustath. Suid. Hesych. Athen. M. Etym. Hippocratis (Economiæ), vulgata Græcolatina Lexica, nostrumque Græcolat. Ion. Lexicum, ubi non solum hujus vocis etymologiam, sed etiam varias significationes aperte, fuseque declaratas

liscēs. Theoc. Idyll. iv. 34. Αἰγῶν ὄγ-
δῶκεντα μόνος κατεδαίσατο μῆσδας, 'Ægon
octoginta solus devoravit placentas.'

μασδός, ὦ, ὀ, Dorice pro communi μα-
ζός, οὐ, ὀ, mamma, sinus, amplexus. Qua
de re pluribus agitur ab Eustathio. Eum
lector φιλομαθῆς consulat, ut multa dis-
cat, quæ huc spectant. Theoc. Idyll. iii.
16. μασδὸν ἐθήλαζε, 'mammam suxit.' 48.
ὥστ' οὐδὲ φθιμένον μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
'ita ut ne mortuum quidem ipsum procul
a mamma ponat?' i. ab amplexu suo di-
mittat?

μάσωνα, ονος, ὀ καὶ ἦ, poet. pro commu-
ni μακρότερος, καὶ μεζών, longior, major,
amplior. Est autem comparativus τοῦ
μακρός. Theoc. Idyll. xxii. 113. μάσωνα
γυῖα, 'majora membra.'

μάσταξ, κοσ, ὀ, poet. pro communi τρο-
φή, cibus, alimentum. Etymologiam Eu-
stath. et Magn. Etymologicum aperte do-
cet, et varias hujus vocabuli significaciones
declarat. Theoc. Idyll. xiv. 39. μάστακα
δ' οἶα τέκνοισιν ὑπαροφίσι χελιδῶν Ἀσφο-
ρῶν ταχυνὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγέριεν,
'cibus vero ut [suis] liberis [i. pullis,]
sub tecto existentibus hirundo [quæ jam
tulit.] Retro celeriter volat, victum alium
ut congregat [i. quærat, paret, ac afferat].'
Hic subaudiendum adverbium, quod re-
spondeat præcedenti οἶα, nimirum, οὕτω.
Sed οἶα dictum poetice, pro inusitato οἶως,
i. ὥσπερ ἄλλοι, quemadmodum hirundo,
etc. sic illa, etc.

μαστίσδειν, Dor. pro com. μαστίζειν,
flagellare, flagris cædere. Theoc. Idyll.
vii. 108. τανίκα μαστίσδοιεν, 'tunc [τῷ]
flagellent.'

μάταν, Dor. pro com. μάτην, frustra, te-
mere. Theoc. Idyll. xiv. 28. μάταν εἰς ἄν-
δρα γενειῶν, 'frustra in virum barbam a-
lens;' vel, 'frustra barbam alens ad viri-
lem ætatem,' i. quæ solet in ætate virili
potissimum spectari; vel (ut alii verte-
runt), frustra virilem barbam alens.

μάτηρ, ἄ, ματέρος, Dor. pro com. μήτηρ,
eros, ἦ, Latinum mater hinc deductum.
Theoc. Idyll. iii. 16. δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε
μάτηρ, 'et [in] sylvā ipsam educavit ma-
ter.' 45. μάτηρ ἄ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλ-
φεισβόλας, 'mater gratiosa valde prudentis
Alphesibææ.' Idyll. x. ult. μυθίσθεν τῆ
ματρὶ, 'narrare matri.' Idyll. xi. 26. ἦν-
θες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, 'venisti mea cum ma-
tre.' 67. ἄ μάτηρ ἀδικεῖ με, 'mater me in-
juria afficit,' etc.

ματῆς, Æol. et Dor. pro comm. poeticum
ματεῖς, verso ei diphthongo in μονόφθογγον
η. Ipsum thema est ματέω, ὦ, unde poet.
inserto ν, ματεῖν, et inserto σ, μαστεῖν,
τὸ ζητῶ, quæro, requiro. Theoc. Idyll.
xxix. 15. ἐξ ἐτέρω δ' ἕτερον ματῆς, pro, ἐξ

ἐτέρου δ' ἕτερον ματεῖς, 'post alium vero
alium requiris.'

μάχος, εος, ους, τὸ, Doricum vocabulum,
pro poetico μήχος, communiter vero μη-
χανῆ dicitur, machina: μεταφορικῶς ve-
ro, rei alicujus faciendæ ratio, remedium.
Theoc. Idyll. ii. 95. εἰ δ' ἄγε Θεόστυλι, μοὶ
χαλεπᾶς νόσῳ εὐρέ τι μᾶχος, 'eja igitur
age Thestyli, mihi gravis morbi inveni [vel
excogita] aliquod remedium.'

μεγάλοitos, ου, ὀ καὶ ἦ, poeticum et
Theocriteum vocabulum, valde miser, et
infelix. Idyll. ii. 72. ἐγὼ δέ οἱ ἄ μεγάλοι-
τος ὠμάρτευσ, 'ego vero ipsam valde mi-
sera sequebar.'

μελανόχρως, χρωτος, ὀ καὶ ἦ, nomen
Theocriteum, quod in vulgatis Græcolat.
Lexicis vertitur, habens nigrum corpus.
Nullius tamen auctoris auctoritate confir-
matur. Theoc. Idyll. iii. 35. Ἐριθακίς ἄ
μελανόχρως, 'Erithacis fusco prædita co-
lore;' vel (ut quidam), 'Erithacis ni-
gella.'

μελεδαίνειν, poet. pro com. φροντίζειν,
ἐπιμελεῖσθαι, cum genit. curare, solici-
tum esse. Theoc. Idyll. ix. 12. τοῦ δὲ θέ-
ρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, 'æs-
tatem vero torrentem ego tantum curo.'
μελεδαίνειν autem dictum ἐκ τοῦ μελεταί-
νειν, verso τ in δ, quod a μελέτη, ης, ἦ.
Vide δ pro τ. In Hortis tamen Adonidis
alia hujus verbi ἔτυμολογία non damanda
affertur. Sic autem illic, μελδόμενος, τη-
κόμενος. κυρίως δὲ μέλδην ἐστὶ τὰ τὰ μέλη
ἔδειν, οἷον μελέδειν, καὶ μέλδην. Hinc patet
a μελέδειν, quod significat τὰ μέλη ἔ-
δειν, membra vorare, consumere, κατὰ συγ-
κοπήν formatum τὸ μέλδειν, et ab eodem
μελέδειν, κατὰ παραγωγὴν deductum τὸ
μελεδαίνειν. In iisdem Hortis legitur, με-
λεδῶνες, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες, ὅθεν
Ἡσίοδος γυιοκόρους αὐτὰς λέγει, τὰς ἕως
κόρου τὰ γυῖα κίτεσθιούσας. καὶ οἱ Αἰολεῖς
σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην φασί.

μελεδαίνειν, poet. cum accusat. pro com-
muni φροντίζειν, cum genit. curare, solici-
tum esse. Theoc. Idyll. x. 52. οὐ μελε-
δαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγγήφυντα, 'non curat
illum, qui potum [ei] infundat [ac mini-
stret].'
Illic de rana fiunt verba, cui po-
tus aquæ semper abunde suppetit, ut non
curet, quisnam sibi potum sit ministraturus.
Μελεδαίνειν vero dictum κατὰ τροπήν
τοῦ τ εἰς δ, a μελεταίνειν, quod a μελετᾶω,
ᾶ, quod a μελέτη, ης, ἦ.

μελεδωνεύς, ἕως, ὀ, poeticum nomen,
quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non
exstat. Idem autem est ac μελεδωνός, οὐ,
ὀ, curator; qui reum, aut personarum, aut
utriusque curam gerit. Theoc. Idyll. xxiv.
104.

μελεδῶνη, ης, ἦ, poet. nomen, dictum

quasi μελετώνη, κατά τροπήν τοῦ τ εἰς δ. Nam a communi μελέτη, ης, ἤ, deductum, meditatio, cogitatio, sollicitudo, cura. Theoc. Idyll. xxi. 5. αἰφύδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμενοι μελεδῶναι, 'subito tumultuantur [tumultum excitant, somnumque turbant] instantes curæ.'

μέλημα, τος, τὸ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lexicis non exstat (deducitur autem a verbo μέλει, curæ est, fut. μελήσει, perf. pass. μεμέλημαι, σαι, ται); cura, sollicitudo. Theoc. Idyll. xiv. 2. τί δέ τοι τὸ μέλημα; 'quæ vero tibi sollicitudo [hujus rei adest? quæ cura te cruciat? cur hac de re tantopere sollicitus es?].'

μέληται, poet. pro com. μέλει, curæ est. Est autem 3. pers. singul. præsentis temporis, indicativi modi κατ' ἑκτασιν τοῦ ε εἰς η μέτρον χάριν τραπένοσ, pro μέληται, quod a poet. μέλομαι deductum, unde τὸ μελόμαι, μελοῦμαι, et compos. ἐπιμελέομαι, οῦμαι. De quibus Lexica. Vel est 3. subjunctivi a μέλωμαι, η, ηται, quod a μέλομαι. Erit autem modi ὑπαλλαγή, subjunct. pro indicativo μέλεται: vel est 3. pers. præ. a μέλημαι, μέλησαι, μέληται, quod ab inusitato μέλημι, hoc a μελέω, ὦ, quod ab impersonali μέλει formatum Ἄττικῶσ. Sic τίθημαι, δίζημαι, κατ' ἑκτασιν, μέτρον χάριν, pro τίθεμαι, δίζεμαι. Consule vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xvii. 73. Διὶ Κρονίωι μέληται, 'Jovi Saturnio curæ est.'

μελικρον, ω, τὸ, Dorice, pro communi μελικρον, ου, τό. In vulgatis Lexicis in singulari non reperitur pro favo: sed tantum in plurali μελικρα, ων, τὰ, et vertitur auctore Gaza, favago purpurarum concharum. Hoc vocabulum exstat apud Aristotelem Histor. Animal. lib. v. cap. 15. pag. 475. B. Sed apud Theoc. Idyll. xx. 27. pro favis accipitur; ἔρρει μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικρῶ, 'fluebat mihi vox dulcior, quam favi [id est, quam favorum sapor].'

μελικτὰς, ᾧ, δ, Dorice, pro communi μελικτῆς, οῦ, δ, suavis cantor, cantor. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis exstat, sed sine ullius auctoris exemplo. Deducitur a verbo poetico parum usitato μελιζῶ, fut. com. μελίσω, Dor. vero μελιζῶ, εἰς, εἶ, pro quo frequentius μελιζομαι, et apud Theocritum Dorice μελιδομαι. Unde verbale μελικτῆς, οῦ, regulariter formatum. Hoc vero a nomine μέλις, quod jam cantus suavitatem significat, alias alia, de quibus in vulgatis Lexicis agitur proluxe. Theoc. Idyll. iv. 30. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς, 'ego vero quidam sum cantor.'

μελιπνοος, μελιπνοος, δου, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum, pro quo συνωνύμως ἡδύπνοος, ους, quasi dicat, mel spirans, id est, suaviter

spirans. Hoc in vulgatis Lexicis Græcolatinis legitur quidem: sed nullis exemplis confirmatur. Theoc. Idyll. i. 128. et 129. μελιπνον ἐκ κηρῶ σύριγγα, 'suaviter spirantem [id est, suavem sonum edentem, vel suaviter sonantem] ex cera fistulam.'

μελιδοο, Dorice, 2. pers. singul. imperfecti, pro communi, sed poetico ἐμελιζου, unde neglecto syllabico incremento, metri caussa, formatum μελιζου, Ionice vero, dissoluta diphthoago ου in εο, μελιζεο, Dorice vero ζ in σδ, μελιδοο, caneabas. Moschus Idyll. iii. 61. οὐ γάρῃσιν Κύνελωπι μελιδοο, 'non enim sicut Cyclops caneabas.' Vide μελιδοομαι in præcedenti Lexici volumine. Theoc. in Epig. ii. 1. Δάφνις ὁ λευκόχρωσ, ὁ καλῶ σύριγγι μελιδων Βουκολικοῦσ ὕμνοσ, 'Daphnis ille candido corpore præditus, ille, qui pulcra fistula suaviter caneabat Bucolicos hymnos.' Bion Idyll. iv. 10. ἐσ Λυκιδῶν τι μελιδω, 'in Lycidam aliquid molior.' In Syringe, vs. 17. ἄδδ μελιδοοισ, 'suaviter canas.'

μελιδοομαι, Dorice pro communi, sed poetico μελιζομαι, suaviter cano, cano: formatum autem dissolutum ζ in σδ, et deductum a nomine τὸ μέλος, εος, ουσ, quod præteralia, significat etiam suave carmen, cantum suavem, et mellis instar dulcem, παρὰ τὸ μέλι, μέλιτοσ, unde nomen Latinum, mel, mellis. Simpliciter interdum pro carmine, cantuque sumitur. Theoc. Idyll. i. 2. ἂ ποτὶ ταῖσ παγαῖσι μελιδοεται, id est, 'quæ ad fontes suaviter canit.' Idyll. vii. 89. ἄδδ μελιδοόμενοσ, 'suaviter modulans.'

μελιδω, Dor. pro communi, sed poetico μελιζω, dissolutum ζ in σδ, modulator, cano, canto, suaviter cano. Theoc. Idyll. xx. 28. ἦν σύριγγι μελιδω, 'si [id est, quum] fistula modulator.' Moschus Idyll. iii. 15. καὶ γοεροῖσ στομάτεσσι μελιδοετε πένθιμον ᾠδῶν, 'et lugubri ore canite lugubre carmen.'

μέλισμα, τος, τὸ, poeticum vocabulum, quod in Græcolatinis Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatur, cantus, carmen. Theoc. Idyll. xiv. 31. Θεσσαλικόν τι μέλισμα, 'Thessalicum quoddam carmen.' Idyll. xx. 28. μέλισδμα legitur: sed vel μέλισμα legendum, ut alibi passim legitur, sublato δ. Nam in hoc nomine verbali, quod a μελιζω com. sed poet. deducitur, et Dor. μελιδω dicitur, nulla est τοῦ ζ εἰς σδ resolutio. Vel μέλιδμα sublato σ scribendum Dorice, verso σ in δ, ut in δδμη, pro ὄσμη factum videmus: ἄδδ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελιδω, 'dulce vero mihi [est] carmen, et quum fistula modulator.'

μελιτῶδησ, εοσ, ουσ, ὁ καὶ ἡ, poeticum nomen, pro quo μελιττῶδησ cum gemino ττ in vulgatis Lexicis legitur. Sed hoc ab

Attico μέλιττα, ης, ἡ, apis. Illud vero a μέλι, μέλιτος, τὸ, mel; μελιτώδης igitur proprie mellis instar dulcis, et suavis: γε-νικῶς vero, dulcis, gratus, jucundus. Theoc. Idyll. xv. 94. μὴ φηῖ μελιτώδης, 'ne nascatur [ο] dulcis [Proserpina].' Subauditur enim (ut et interpretibus Latinis placet) nomen Περσεφόνη, quemadmodum vs. 14. quum potius dicit val τὰν πότναν, Περσεφόνην subauditur. Olim autem mulieres (ut hodie quaedam per sanctas Paradisi jurant) per Deas, ut Junonem, Palladem, Dianam, Proserpinam, jurare consueverant. Hoc autem per illas potissimum faciebant, quas maxime formidabant, et quas sibi propitias esse cupiebant, quarum benevolentiam his verborum lenociniis, blanditiisque captari putabant.

μελιχρὸς, ἂ, ὄν, poet. et Theoc. vocabulum, qui melleum habet colorem, mellis instar flavus. Idem ac μελίχρος, μελίχρους, ου, ὄ. ὁ τὴν τοῦ μέλιτος χροῖαν, εἶτε χροῖαν ἔχων, i. qui mellis habet colorem: χροῖα vero δέξτονον, unde χρῶα βαρίτονον, ut docet Eustath. carnis humanæ superficiem, ipsamque corporis humani cutem significat. Sæpissime tamen (quod et in vulg. Græcolatinis Lexicis demonstratur) idem valet ac τὸ χρῶμα (quod idem formatum), i. color. Magnum Etymologicum aliquantum aliter, πένης (inquit) σημαίνει τὸν ἐκ πόνου, καὶ ἐνεργείας τὸ ζῆν ἔχοντα. παρὰ τὸ πένω, τὸ ἐνεργῶ, καὶ πράττω. ἐκ τούτου πενιχρὸς, ὡς μελιχρὸς. Unde fortasse quis colligat τὴν χρος συλλαβὴν esse nominis παραγωγὴν, quæ formationi tantum nunc inserviat, nihil ad significatum addat. Sed quamvis in nomine πενιχρὸς hoc admitti possit satis probabiliter, non tamen idem etiam in voce μελιχρὸς necessario locum habet, uti nostram τοῦ μελιχροῦ definitionem, quasi nimis a veritate sit remota, ideo rejicere debeamus. Theoc. Idyll. v. 95. αἰ δὲ μελιχραῖ, sub. ὀρμαλίδες, 'hæc vero [montana poma sunt] mellei coloris.'

μελίχλωρος, ου, ὄ καὶ ἡ, poeticum. Vulgata Lexica Græcolatina, μελίχλωρος, instar mellis flavus. Epithetum Jovis. Etymol. Sed hic est error gravissimus. Nam qui vertit Magni Etymologici verba, ea male intellexit, ideoque male vertit. Sic enim in Magno Etymologico scriptum legitur, pagina 377. 45. μελίχλωρος, ἐπίθετον ἐστὶ τοῦ δέους, id est, μελίχλωρος est epithetum timoris, sive metus, et pallidum mellis instar significat. Sed interpres fortasse codicem nactus est, in quo legebatur τοῦ διδς, ideo vertit Jovis. Facilis error ob vocum magnam similitudinem. Eustathius vero sic, χλωρὸν δέος, τὸ χλωροποιδν, καὶ χλωρὸν μέλι ἐπιθετικῶς τὸ ὄχρον, ἡ τὸ

ὄχρον, ἡ τὸ πρόσφατον, id est, 'metus pallidus appellatur, qui pallidum facit eum, quem corripit. Item mel χλωρὸν vocatur adjective, quod pallidum est, aut humidum, aut recens.' Alias τοῦ χλωρὸς etymologias et significationes in Magno Etymologico, vide pag. 812. 56. et 813. 1. Suidas, μελίχλωρος, ὁ χλωρός. Quare compositum pro simplici sumit. Quod minime novum. In Henrici Stephani codice vertitur hoc nomen μελίχλωρος, melli similis colore. Videtur autem melleum colorem intelligere, de quo pluribus in vulgatis Latinis Lexicis in voce melleum. Verum ego nunc saltem puellam μελίχλωρον vocari puto, pallidam instar mellis. Haud enim omne mel est flavum. Est etiam magna pallidi mellis copia. Battus igitur apud Theoc. Idyll. x. 27. Bombycam, quam amabat, μελίχλωρον fuisse dicit, id est, mellis instar pallidam, ac proinde formosam. Multi enim in puellis pallidum colorem probant, atque laudant, ac aliis anteponunt. Eodem vero videmus egregiam ἀντιθεσιν, ἀλίκανυστον ἤ μελίχλωρον, quasi Latine dicas, nigram ἤ albam. Nam qui solis æstu sunt adusti, sunt nigri; qui vero sunt pallidi iidem etiam albi, si cum illis conferantur.

μελλόγαμος, ου, ὄ καὶ ἡ, poet. epithetum sponsi, sponsæque, qui, quæve nuptias est celebraturus, celebraturave. Theoc. Idyll. xxii. 140. γαμβρῶ μελλογάμω, 'generi nuptias celebraturi.' At vulgata versio, 'sponsi futuri.' Sensus quidem est idem, verborum tamen vis haud satis videtur expressa.

μελύδριον, ου, τὸ, poet. nomen diminutivum a τὸ μέλος, eos, ovs, parvum carmen, cantiuacula, carmen. Bion Idyll. v. 1. εἴ μοι κατὰ πέλει τὰ μελύδρια, 'si mihi pulcra sunt carmina.'

μεμάνημαι, præteritum perfectum passivum a verbo poetico deponente μανέσμαι, οὔμαι, insanio, μ. μανήσμαι, π. μεμάνημαι, quod ab activo μαινῶ, ad insaniam adigo, deducitur, cujus futurum est μανῶ, aor. act. ἔμανον, hinc τὸ μανέω, ᾧ, unde τὸ μανέομαι. Sed in vulgatis Lexicis hoc non invenitur. Theoc. Idyll. x. 31. ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι, 'ego vero propter te insanio.' Sic et Galli, 'j'enrage,' vel, 'je suis enragé après toi.' Quibus verbis indicatur amoris, quo quis aliquem prosequitur, tanta vehementer, ut de sano mentis statu deturbet amantem, qui suis amoribus frui votique compos fieri non potest.

μέμναμαι, Dorice, pro communi μέμνημαι, perfecti pass. 1. person. singul. a μιμνήσκειμαι, μ. μνήσμαι, quod a μνάσμαι, ᾧμαι, recordor. Theoc. Idyll. v. 40. Μέμ-

ναμ; ὃ φθασερὸν τυ, etc. 'Recordor? o invidium te,' etc. 118. τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'. ἄλλα, ' hoc quidem non meminī: quum.'

μειναμένους, α, ον, Dor. pro comm. μεινημένους, η, ον, memor. Theoc. Idyll. xviii. 41. Πολλὰ τεῦ, ὃ Ἑλένα, μειναμέναι, 'Multum tui, o Helena, memores.'

μειναμένω, genitivus Doricus pro communi μεινημένου. Theoc. Idyll. iii. 28. ἄκά μιν μειναμένω εἰ φιλέεις με, 'quando me mentionem faciente [i. quærente] an me amares.'

μείνασαι, Dor. pro communi μέμνησαι, meministi, recordaris. Theoc. Idyll. v. 116. ἢ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὴν κατήλασα; 'annon recordaris quum ego te verberavi?' vel, verberans abegi?

μερίζεν, Dor. pro com. μερίζειν. At μερίσθην est Δωρικώτερον. Idyll. xxi. 31. πάντα μερίζεν, 'omnia dividere.'

μες Dorica terminatio 1. personæ pluralis verborum communiter in μεν desinentium; ut τύπτομες, pro τύπτομεν, verberamus. Sic etiã Theoc. Idyll. i. 16. δεδοίκαμες, pro δεδοίκαμεν, metuimus. Idem Theoc. Idyll. ii. 5. τευνάκαμες, et εἰμὲς, pro τευνήκαμεν, et ἐσμέν. 25. εἶδομες, pro εἶδομεν. 141. ἐψιθυρίδομες, pro ἐψιθυρίδομεν. 143. ἦρθομες, pro ἦρθομεν. Idyll. v. 64. βωστρήσομες, pro βωστρήσομεν. 66. βωστρέομες, pro βωστρέομεν, ἄμεν. 67. ἐρίοδομες, pro ἐρίοδομεν. Idyll. vii. 2. εἶρπομες, pro εἶρπομεν. 10. ἄνυμες, pro ἄνυομεν. 12. εὐρομες, pro εὐρομεν. 122. φρουρῶμες, pro φρουρῶμεν. 123. τρίβωμες, pro τρίβωμεν. 133. ἐκλίνθημες, pro ἐκλίνθημεν. Idyll. viii. 26. καλέσομες, pro καλέσομεν. Idyll. xiii. 1. ἐδοκοῦμες, pro ἐδοκοῦμεν. 4. ἐσορῶμες, pro ἐσορῶμεν. Idyll. xiv. 3. πρᾶσσομες, pro πρᾶσσομεν. 13. et 20. ἐπίνομες, pro ἐπίνομεν, etc.

μες, Dor. in ultima syllaba infinitivorum quorundam, pro quo dicitur et μεν. Vide τὸ ἦμες pro ἦμεν, et com. ηναι, vel εἶναι.

μέσα ῥήματα ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν a Doriensibus sæpe usurpantur. Ut τύψομαι, η, εται, pro τύψω, εις, ει, sic ἀποίσομαι, η, εται, pro ἀποίσω, σεις, ει. Theoc. Idyll. i. 3. ἄθλον ἀποίη, pro ἀποίση, hocque pro ἀποίσεις.

μεσαμβρινός, ἄ, δν, Dor. pro com. μεσημβρινός, ἦ, δν, meridianus, a, um. Theoc. Idyll. i. 15. Οὐ θέμις ὃ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν, 'Non fas, o pastor, meridianum [tempore], non fas [est] nobis: τὸ μεσαμβρινόν autem dicitur, pro κατὰ τὸ μεσαμβρινόν, hocque pro κατὰ τὸν μεσημβρινόν χρόνον, εἶτε κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἢ ἀπὸ τῆς μεσημερίας εἰρηται κατὰ συγκοπῆν, καὶ τοῦ β' ἐπένηθιν, εὐφωρίας χάριν. Idem

Idyll. x. 48. φεύγειν τὸ μεσαμβρινόν ἕπνον, 'fugite meridianum [tempore] somnum; pro, τὸν μεσαμβρινόν ἕπνον, id est, 'meridianum somnum.' Jos. Scal. ita legendum censet hunc versum, Σίτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβριον ἕπνον. Nam (inquit ille) τὸ μεσαμβριον est adverbiale, ut Grammatici loquuntur. Sed, ut hoc ipsi largiamur, quod tamen non est necessarium, illud certe non videtur mutandum. Quid? τὸ ἀλοιῶντες. Cur? Quia constat et nominativos, et accusativos, et ante, et post infinitivos, a Græcis ἀδιαφόρως poni, quemadmodum pluribus in nostro Ionico, et Dor. Lexico docetur: φεύγειν vero, pro φεύγετε dictum Ionice et Æolice. Vide ἀπαρέμματα ἀντὶ τῶν προστακτικῶν.

μεσαμέριος, α, ον, Dorice, pro poetico μεσημέριος, communiter vero μεσημβρινός, meridianus, a, um. Theoc. Idyll. vii. 21. Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει; 'Simichida, quo jam meridie pedes trahis?' Videtur autem hoc καθ' ὑπαλλαγήν a poeta dictum, idque propter metri necessitatem, pro, πόδες ἔλκουσί σε; id est, 'pedes trahunt te?' Hunc locum Virgil. Ecloga ix. 1. videtur imitatus. 'Quo te Mæri pedes? an, quo via ducit, in urbem?' Hic subauditur vel trahunt, vel ferunt.

μέστος, η, ον, poeticum, pro com. μέσος, η, ον, medius, a, um. Theoc. Idyll. vii. 10. Κοῦπω τὰν μεσάταν δὲδν ἄνυμες, 'Necdum mediam viam confeceramus.' Μέστος autem (ut docet Magnum Etymolog. pag. 344. 18.) κατὰ συγκοπῆν est formatum ἐκ τοῦ μεσώτατος superlativo. Quanquam idem alibi tradit a nomine μέσος, fieri μέσστος, ut a νέος, νέστος, et νεάτος. Vide pag. 599. 5. Sed prior formatio, quam veram esse constat, posteriorem refellit. Theoc. Idyll. xxi. 19. Nam et νεάτος a νεώτατος per syncopen derivatum. Οἴνω τὸν μέστος δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνας, 'Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ.'

μεσηγόν, poet. adverbium, pro com. μεταξὺν, in medio, inter, medium spatium vel temporis, vel loci significat. Unde compositum nomen poeticum apud Eustathium μεσηγυδορποχέστης, ὃ μεσοῦντος τοῦ δόρπου ἀποπατῶν πρὸς τὸ πάλιν ἐμπέπλωσθαι. Apud poetas dicitur et μεσσηγός. Hoc autem adverbium compositum ex nomine μέσος, η, ον, medius, a, um, et nomine γῆ, terra, q. d. in meditullio, in medio telluris, sive in medio terræ spatio. Vide Magn. Etymol. 309. in ἐγγών, et ἐγγιον, et ἐγγίξω; γενικῶς vero in quovis vel temporis vel loci medio spatio. Sed metri causa sæpe τὸ σσ geminatur; τὸ δὲ v ἀντὶ τοῦ η positum. Quod autem η in v non raro mutetur, patet ex variis exemplis, ut ab

ἄλμη, ης, ἡ, fit ἄλμηρος, καὶ τροπή τοῦ η εἰς υ, ἄλμυρός. Magnum Etymol. 69. 19. τήρδς, τυρός, 69. 20. et 72. 10. Idem et ab Eustathio traditur in τυρός, ἄτρητα, ἄτρητα, 167. 16. Theoc. Idyll. xxv. 216. ἡματος ἦν τὸ μεσηγνῶν, 'diei [jam] erat medium;' pro ἡδη ἦν μεσημβρία, 'jam erat meridies.'

μέσοι, καὶ πρῶτοι, εἶτε ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι πολλάκις οἱ αὐτοὶ εἰσι, καὶ ὁμοίως γράφονται, καὶ τελευτῶσιν, οἶον, γέγραφα, ἀ γράφω; ἐστρόφα, ἀ στρέφω; εἶοκα, ἀ εἶκω; δέδοικα, ἀ δέιδω; νε δέδοικα propter κακοφωνίαν triplicis δ δ δ concurrentis dicitur; σέσοφα, ἀ σέβω, ne concurrat cum σέσοβα κατὰ συγκοπὴν formato ἀ σοβέω, ὦ: σοθήσω, σοσθήκη: ἐρραφα, ἀ ῥάπτω: τέταφα, ἀ θάπτω: βέβηφα, ἀ βάπτω: sic δέδοικα, ἀ δῶω. Theoc. Idyll. i. 102. δεδύκει, pro ἐδεδύκει. Vide δεδύκει. Sic ἐστήκα tam ab ἴστημι, quam ab ἐστήκη, μ. ξω, unde plusquamperf. med. assumto i formatur, εἰστήκειν, eis, ei. Quoniam alias discriminis statuendi causa inter hæc duo, præf. perf. τοῦ ἴστημι, τὸ η in a breve vertit, ἔστακα, unde sublato κ, Iones sum ἔσταα deducunt. Alterum vero, quod ab ἐστήκη derivatum, τὸ η retinet. Sic ab ἀλείφω τὸ ἡλειφα com. et Attice verso e in o, ἡλοιφα, ungo, unxi; unde ἡλειφαρ, ἀλειφή, et ἀλοιφή, unguentum, oleum.

μέσοι παρακείμενοι εἰς ἐνεστώτας ποιητικῶς ἀνηγμένοι. Vide ἐνεστώτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι.

μεσονύκτιον, ου, τὸ, poet. pro comm. μέση νύξ, media nox, medium noctis, nox intempesta. Interdum subaudita præpositione κατὰ, sumitur adverbialiter, media nocte. Theoc. Idyll. xiii. 69. ἰστία δ' ἦθησοι μεσονύκτιον ἐξεκάθειρον, 'vela autem juvenes media nocte purgabant.' Idem Idyll. xxiv. 11. ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος, 'quum vero media nocte ad occasum ursa vertitur.'

μεσσάνιος, ω, δ, Dor. pro communi μεσσήνιος, ου, δ. Theoc. Idyll. xxii. 208. Μεσσάνιος Ἰδας, 'Messeniis Idas.'

μέσφα, poeticum adverbium, pro communi μέχρι, vel μέχρως, usque ad. Theoc. Idyll. ii. 14. μέσφα τοι ἐχθές, 'usque ad heri,' i. usque ad hesternum diem.

μέτα. Quoties præpositio μετὰ suam naturalem sedem, aut significationem mutat, accentum etiam mutat, et in priore syllaba retrahit. Communiter enim δὲντονεῖται, quum præcedit alias voces quibuscum grammaticè conjungi solet: παροξυτονεῖται vero, quum eas sequitur, et post eas collocatur. Ut μετὰ τούτοις, τούτοις μετὰ. Sic etiam quum pro verbo μέτεστι sumitur, μέτα παροξυτόνας scribitur. Theoc. Idyll. i. 39. Τοῖσδε μετὰ, pro μετὰ τοῖσ-

δε, μετὰ τούτοις, cum istis.

μεταίξας, participium aor. 1. act. a poet. μεταίξω, μ. ξω, irruo, cum impetu feror. Theoc. Idyll. xxii. 201. ἀλλὰ μεταίξας πλατὴν φάσγαγον ὄρε διαπρὸ Τυνδαρίδας λαγόνος, 'sed irruens latum ensem adegit penitus Tydarides per ilia.'

μετάλμενος, vulgata Græcolat. Lex. vertunt, ἐφαλλόμενος, insiliens, et aggressus, Hom. Sed nec formationis rationem, nec poetæ librum, locumque notant. Quamobrem in gratiam τῶν φιλελλήνων nos hoc ipsum paucis præstabitur. A communi participio ἀλλόμενος, saliens, quod ab ἄλλομαι deducitur, κατὰ συγκοπὴν formatur ἄλμενος, et Ionice, ac Æolice, verso aspero spiritu in tenem, ἄλμενος, additaque præpositione μετὰ, fit μετάλμενος, transiliens, qui de loco in locum saltu transit. Bion Idyll. ii. 6. Τῆ, καὶ τῆ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν, pro Τῆδε, καὶ τῆδε τὸν Ἔρωτα μεταλλόμενον ἀμφεδόκευεν, vel Δεῦρο, κἀκεῖσε, etc. 'Huc, et illuc transilientem Amorem observabat.'

μέταν πάριθεν ἄϊξε. Sic in Simmia Rhodii Ovo scribitur pag. 388. 7. Quod κατὰ τμησιν dictum, pro πάριθεν μετανάϊξε, sive μετανήϊξε. Verbum est compositum ex præpositionibus μετὰ et ἀνά, et verbo αἰσσω, μ. αἰξω, ἀόρ. α. ἡῖξα, Dor. αἰξα. Si neglectum dicas temporale incrementum, τὸ α corripietur. Vide vulgatam versionem, et annotationes in hunc locum.

μετέμμεναί, poet. Ion. et Dor. pro com. μετεῖναι, unde Attice, Ion. et Dor. sublato ι, μετέναι, inserta syllaba με, et metri causa geminato μμ, μετέμμεναι. Theoc. Idyll. xxv. 79. Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, 'Animal quod cum hominibus sit [atque versetur].'

μετρεῖν, com. ἀντὶ τοῦ ἀριθμεῖν, metiri, pro numerare. Theoc. Idyll. xvi. 60. ἐπ' ἄνοι κύματα μετρεῖν, 'in littore fluctus numerare.' Vide ἄν, ἄνος.

μετώπω, genit. sing. 3. declin. τῶν ἱσοσυλλάβων, Dorice formatus, versa ου in ω, pro communi μετώπου. Theoc. Idyll. ii. 106. ἐκ δὲ μετώπου ἰδρῶς μευ κοχθήκεν ἴσον νοτιάσω ἐέρσαις, 'de fronte vero sudor mea stillabat similiter [id est similis] australibus [ac humidis] roboribus.'

μεῦ, genitivus Ionicus, Æolicus, et Doricus pronominis primæ personæ per ἀφαίρεσιν formatæ, pro integro, et communi, ἐμοῦ ab ἐγώ. Theoc. Idyll. iii. 28. ἡκά μεν μεμναμένω εἰ φιλέεις με, 'quando me querente an amares me;' sed hoc verba sonant, 'quando me mentionem faciente,' etc. Idem eodem Idyll. 33. τὸ δὲ μεν λόγον οὐδένα ποιῆ, 'tū vero mei rationem nullam habes;' id est, me nihili facis. 37.

ἔλλεται ὀφθαλμοῦ μεν δ δεξιῶς, 'saltat oculi meus dexter.' Idyll. viii. 63. φείδεν λύκε τῶν τοκάδων μεν, 'parce lupe meo facto pecori.'

μηκάς, ἀδός, ἤ. Apud Homerum proprie vocatur ea, quæ balat, et est epithetum capræ. Eustath. *μηκάδες αἶγες λέγονται ἐπιθετικῶς κατὰ μίμημα φωνῆς. ἀντὶ τοῦ αἶ μὴ κᾶμεναι.* Sed apud Theoc. Idyll. i. 87. nomen hoc substantive sumi videtur pro ipsis capris, quæ balare solent; vel est ἔλληψις, et substantivum nomen αἶγες subauditur: ὦ πόλος ἕκκ' ἔσορῆ τὰς μηκάδας, οἶα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quomodo capræ ab hircis ineuntur. Eustathius, *μηκάσθαι λέγονται κυρίως αἶ αἶγες. συλληπτικῶ δὲ τρόπῳ καὶ αἶ ἕτες μηκάσθαι λέγονται, ὧν ἴδιον τὸ βληχᾶσθαι. μὴκάσθαι δὲ τῶ ν, περιβοῶν λέγεται.* Idyll. v. 100. Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ ται μηκάδες, 'Heus ab oleastro discedite capellæ.'

μῆλον, ου, τὸ, et in plurali frequentius, μῆλα, ὦν, τὰ, et Dorice, μάλα, ὦν, τὰ. Hinc Latinum malæ, malarum, i. genæ, quæ συνωνύμως a Græcis παρειά, ὦν, αἶ, vocantur. Aristophanes 505. 23. Moschus Idyll. iv. 56. τὰ δὲ οἶ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων Κόλπῳν ἐς ἱμερόντα κατὰ βλεφάρων ἔχιδντο, 'ipsi vero humidæ [vel, calidæ] lachrymæ malarum [vel, ex malis, sive genis] Sinum in [pulcrum, ac proinde] amabilem de palpebris fundebantur.' Hinc nomen compositum ῥοδόμαλον, quod roseas genas significat apud Theoc. Idyll. xxiii. 8.

μῆνατο, poet. 3. pers. singul. aor. 1. medi, neglecto augmento syllabico metri caussa, pro ἐμῆνατο. Quod a μαινομαι deductum; μ, μαινοῦμαι, perfect. med. μέμνηνα, as, ε, aorist. 1. med. ἐμνηνάμην, ὠ, ατο, insanivit. Theoc. Idyll. xx. 34. Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆνατο βούτα, 'Venus ob virum insanivit bubulcum [i. amore bubulci insanivit].'

μῆ πιδάλῃς τὴν χεῖρα, pro μὴ ἐπιβάλλῃς.

μῆ πντάμης, Dor. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro com. μὴ ἐπιτάμης, ne incidas. Theoc. Idyll. x. 55. μῆ πντάμης τὴν χεῖρα.

μητρήριπτος, ου, δ, ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς ῥιπτὸς, ῥιφθὲς. Cur autem Paris ab Hecuba matre dicatur abjectus, patet ex Latinis notis in Simmiæ Aram, pag. 446. in vs. 8.

μῆων, μῆνος, ὁ καὶ ἤ, Dor. et Æol. pro com. μείων, μείνος, minor. Bion Idyll. v. 9. βραχύν, καὶ μῆσινα πάντων, 'breve [tempus], et minus omnibus [id est, et minimum].'

μικκός, κὰ, κόν, Doricum nomen, pro comm. μικρός, ρὰ, ρόν, parvus, a, um, exi-

guus. Eustathi. *μικκόν, τὸ μικρόν, Ἰωνικῶς; καὶ ὀξύνεται ἢ λέξιν, καὶ δυσὶ κ γράφεται.* Suidas, et Magnum Etymologicum *μικκος παροξυτονόουσι.* Sic autem M. Etym. *Μικκος, σημαίνει τὸν μικρόν. Καλλιμαχος, τοῖς μικκοῖς μίκκα διδοῦσι θεοί.* Sed apud Callimachum ex H. Steph. typis pag. 70. legitur, αἰεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί, i. 'semper enim parvis parva dedere Dii.' Æ. P. *σμικρόν* vero, Attice dictum pro com. *μικρόν*. Apud eundem Callim. in Hymno in Cererem, vs. 111. *ὀξυτονεῖται* nomen hoc, Καὶ τὰν αἰλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μίκκα, 'Et [Erysichthon devoravit] felem, quem timebant animalcula parva [vel, bestiola parvæ, scil. mures].' Theoc. Idyll. v. 66. *μικκὸν ἕκουσον, 'paulisper audi.'* Sic et Galli, 'écoute un peu.' Idem Idyll. viii. 64. *μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτῶ, 'parvus existens multis sequor.'* Idyll. xv. 12. *τῶ μικκῶ παρεόντος, 'Parvulo præscnte.'* 42. *φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα, 'Phrygia parvulum suscipiens lude [cum eo].'*

μικκός, ὦ, δ, Dor. pro com. μικρός, οὔ, δ, parvus. Theoc. in Epig. xviii. 1. ὁ μικκὸς τὸδ' ἔτευξε τῷ Θρείσση Μῆδειος τὸ μνάμα, 'parvulus hoc extruxit Threissæ Medeus monumentum.'

μικκόλος, ὠ, δ, Dor. nomen diminutivum a μικκός, οὔ, δ, pro com. μικρός, οὔ, δ, parvulus, pusillus, exiguus. Mosch. Idyll. i. 13. *μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερσῶν μακρὰ δὲ βάλλει, 'exigua quidem illius [sunt] manus, longe vero jaculatur; τήνῳ, autem Dor. pro τήνου, et τήνου pro com. ἐκείνου dictum: χερσῶν vero, diminutivum a χεῖρ.*

Μίλων, Dor. κατ' ἀποκοπὴν, pro integro Μίλωνι, Miloni. Theoc. Idyll. viii. 51. καὶ λέγε Μίλων ὡς Πρωτεύς φάκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε, 'et dic Miloni quod Proteus phocas, quamvis esset Deus, pascibat.'

μυνάσκετο, Dor. pro com. ἐμυνήσκετο, recordabatur, recordatus est, meminit. Theoc. Idyll. xiii. 27. *Τάμος ναυτιλίας μυνάσκετο θεῖος ἕατος Ἡρώων, 'Tunc navigationis meminit divinus flos Heroum.'*

μῖνοντι, Dor. pro comm. μῖμνονσι, manent. Theoc. Idyll. xvi. 11. *Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μῖνοντι βαλοῖσαι, 'Frigidis in genibus capite manent posito.'*

μῖν, pronomen indeclinabile, quod accusativi tantum casus est, trium generum, et tam pluralis, quam singularis. Sed apud solos poetas reperitur. Idem autem valet ac αὐτὸν, αὐτήν, αὐτὸ, ipsam, ipsam, ipsum, et αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτὰ, ipsos, ipsas, ipsa.

μῖν, Dorice, et poetice pro αὐτὸν, ipsum, genere masculo. Theoc. Idyll. i. 48. ἀμφὶ δὲ μιν, 'circum autem ipsum [pue-

rum]. Vide *νιν*, quod *συνφώνιον*. Et utrumque ἑγκλιτικόν est, atque ex præcedenti vocis accentu pendet. Idyll. iii. 16. *δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μητήρ*, 'et in sylva ipsam educavit mater.' 48. *ἴσπ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἕτερ μασδοῖο τίθητι*; 'ut ne mortuum quidem ipsum ab amplexu dimittat?'

μίν, Ionic. Dor. et poetice genere fæmineo pro communi accusativo *αὐτήν*, ipsam, vel pro *αὐτάς*, ipsas. Theoc. Idyll. i. 143. *ὡς μιν ἀμέλξας*, 'ut ipsam [capram] mulgens?' pro quo *συνωνύμως* dicitur, 151. *τὸ δ' ἀμελγέ νιν*, 'tu vero mulge eam.' Idyll. iv. 17. *ἄλλοκά μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω*, 'alias quidem ipsam [buculam] ad Æsaronum pasco.'

μινύθειν, poet. pro com. *μεινύειν*, et *ἐλαττοῦν*. Deducitur a nomine *μινύδν*, quod Attice *μικρὸν*, id est, parvum significat. Hinc verbum *μινύω*, unde Latinum, minuo; inserto *θ*, *μινύθω*.

μινύθειν, poet. passive positum, pro *μινύθεσθαι*, *μειοῦσθαι*, *ἐλαττοῦσθαι*, minui, minorem fieri, absumi, tabescere. Theoc. Idyll. xxi. 23. *ψεύδονται φίλε πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶμματα μακρὰ φέροι Ζεὺς*, 'mentiantur, amice, omnes, quicumque noctes dixerunt Æstate minui, quum dies longos affert Jupiter.'

μινύρισμα, *τος*, *τὸ*, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis exstat, et vertitur, sibilus, nec ullius scriptoris auctoritate confirmatur. Sed ita vocatur minurritio, vel potius, minurritiones, quod auctore Festo minorum avium cantum significat. *Μινύδν* apud Atticos *τὸ κοινὰς μικρὸν* appellatur; hinc *τὸ μινύρδς*, unde verbum *μινύρῃζειν*, a quo verbale *μινύρισμα*, de quibus vulgat. Lex. proluxe. Theoc. in Epig. iv. 11. *Ξουβαὶ ἀηδονίδες μινύρισμασιν ἀντία-χεῦσι*, 'Flavæ lusciniæ minurritionibus ex adverso respondent.'

μινύρδς, *ἄ*, *δν*, poet. querulus, gracili voce cantillans, summissa voce flens. Hinc *τὸ μινύρειν*, καὶ *μινύρῃζειν*, *τὸ ὄφειμένως κλαίειν*, παρὰ τὸ *μινύδν*, ὃ δηλοῖ τὸ μικρὸν. Hinc et Latinum vocabulum, minurire, unde nomen verbale, minurritio. Minurritiones autem, ut docet Festus, avium minorum cantus. Theoc. Idyll. xiii. 12. *Ὀδὲ δ' ὀπὸτ' ὀρτάλιχοι μινύροι ποτὶ κοῖτον ὄρῳεν*, 'Neque quum avium pulli queruli ad nidum spectant [ut scil. cubitum eant].'

μίσγοισαι, Dor. pro com. *μίσγονσαι*, miscentes. Theoc. Idyll. xv. 116. *ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖ' ἔμ' ἀλεύρῳ*, 'flores omnigenos cum alba farina miscentes.'

μισγομένα, *ας*, *ἄ*, Dor. pro com. *μισγομένη*, *ης*, *ῆ*, mixta. Theoc. Idyll. xvii. 54. *μισγομένα Τυδῆϊ*, 'mixta Tydeo.'

μισθοδότας, *α*, *δ*, Dor. pro com. *μισθοδό-
Lex. Doric.*

της, *ου*, *δ*, mercedis dator, qui mercedem, vel stipendium alicui dat. Vulgata Lexica nullius auctoris exemplo vocabulum hoc illustant. Theoc. Idyll. xiv. 59. *Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος*, 'Mercedis dator [est, vel, stipendii dator, id est, stipendia dat] Ptolemæus [homini] libero quam optimus.'

μίτυλος, *μίτύλα*, *μίτυλον*, alii vero *παροξυτώνως* scribunt *μιτύλος*. Theocriteum vocabulum, unde nomen Latinum videtur deductum, mutilus, a, um, mutilatus, cornibus mutilatus. Theoc. Idyll. viii. 86. *Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα*, 'Illum cornibus mutilatam dabo tibi pro doctrinæ præmio capram.'

μνάσης, Dor. pro com. *μνήσης*, a *μνήσκω*, *μ*, *μνήσω*, quod a *μνάω*, *ῶ*. De quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xv. 36. *Μὴ μνάσης*, 'Ne memores [ne mentionem hujus rei facias].'

μναστέω, *ῶ*, poet. Dor. formatum, pro com. *μνηστέω*, *ῶ*, quod est *πρωτότυπον τοῦ μνηστέω*, quod inserto *υ* factum; nuptias alicujus ambire, aliquam uxorem ambire, ejusque nuptias poscere. Theoc. Idyll. xviii. 6. *Μναστήσας Ἑλέναν*, 'Cum Helenæ nuptias ambisset.'

μναστήσας, Dor. pro com. *μνηστήσας*. Vide *μναστέω*, *ῶ*, Theoc. Idyll. xviii. 6.

μνᾶστις, *ιος*, *ἄ*, Dor. pro com. sed poet. *μνήστις*, *ιος*, *ῆ*, com. *μνήμη*, *ης*, memoria, mentio. Theoc. Idyll. xxviii. 23. *Καὶ οἱ μνᾶστιν ἄει τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένω*, pro καὶ αὐτῇ μνήστιν ἄει τοῦ φιλαοιδῷ παρέχης ξένου, 'Et illi memoriam hospitis carminum amantis semper renoves.'

μνηστέειν, com. non solum significat nuptias alicujus ambire, sed etiam (si Latinis interpretibus habenda fides) uxorem ducere. Sic enim illi verterunt hunc Theocriti versum, quem legimus, Idyll. xxii. 155. *Μνηστέειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἐτόιμοι*, 'Ducere uxores, quibus sponsi jam [sunt] parati.' Quorum interpretationem ipse Theoc. xxii. 137. disertissimis verbis videtur confirmare, quum dicit, *τὸ μὲν ἀναρπάξαντε φερέτην, &c.* Qui enim jam aliquam fœminam rapuit, ac in suam potestatem redegit, non dicitur amplius nuptias ejus ambire, sed ea potius uxore frui, vel ut uxore uti.

μνώεσθαι, poeticum, pro communi *μνᾶσθαι*; *συνωνύμως* dicitur *μνηστέειν*, et *μνηστέειν*, alicujus mulieris, vel puellæ nuptias ambire. Consule vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. xxvii. 22. *Πολλοὶ με μνώοντο*, 'Multi meas nuptias ambierunt?' vel, 'Multi me uxorem sibi petierunt.'

μογεῦμες, Dor. pro com. poet. *μογοῦμεν*, a *μογέω*, *ῶ*, laboramus. Bion Idyll. vi. 3. *ἴσασα μογεῖμες*, 'quæcumque laboramus.'

Μοῖρας ἀραξέει, Theoc. Idyll. ii. 160. Vide AΣ, Dorienses.

μοῖσα, as, ā, Dorice versa diphthongo ou in oi, pro communi μοῖσα, ης, ἡ, musa. Theoc. Idyll. i. 141. Σπείρω ταῖς μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι, ' Libem musis: o salvete [vel, valetē] multum musæ.' Idyll. vii. 12. σὺν μοῖσαις, ' cum musis.' Idyll. vii. 37. Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα, ' Etenim ego [sum] musarum facundum os.' 47. καὶ μοισᾶν ὄρνιθες, ' et musarum aves,' i. poetæ, qui carmina canere solent avium instar. 95. φίλος ἔπλεο μοῖσαις, ' charus es musis.' Idyll. xi. 6. πεφιλαμένον ἔσοχα μοῖσαις, ' dilectum egregie musis.'

μολοῖσα, Dorice pro comm. μολοῖσα, profecta. Participium f. g. aor. 2. act. a μολέω, ὦ, aor. 2. ἔμολον, es, ε. Theoc. Idyll. ii. 96. Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μῦνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα, ' Totam tenet me miseram Mundius ille: quare profecta.' Idyll. xi. 38. ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα, ' de cælo vero profecta.'

μόνα, as, ā, Dor. pro comm. μόνη, ης, ἡ, sola, solius. Theoc. Idyll. xxi. 1. ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, ' paupertas, [o] Diophante, sola artes excitat.'

μονοβάμων, onos, ὁ καὶ ἄ, Dor. pro com. poet. μονοβήμων, onos, ὁ καὶ ἡ, qui singularem habet incensum. Simmias Rhodius in Ovo, pag. 388. 7. μέτρον μονοβάμων vocat metrum singularis incensus. Quid autem hæc sibi velit, in annotationibus in hoc Oyum scriptis, prolixè declaratur. Eas consule.

μονώτατος, ou, ὁ, poet. idem ac μόνος, unde formatum. Quasi dicas, solissimus, solus. Theoc. Idyll. xv. 137. ἡμῶν (ὡς φαντὶ) μονώτατος, ' semideorum (ut aiunt) solus.'

μορέω, ὦ, μ. μορήσω, poet. pro com. κτείνω, interficio. Deducitur autem a nomine μόρος, ou, ὁ, unde κατὰ συγκοπήν formatur Latinum, mors. Hoc vero nomen est verbale τοῦ μείρω, divido, partior: ὁ μέλλων, μερῶ, μ. π. μέμορα. Quid autem aliud est mors, quæ cum corporis, et animæ divisio, et separatio? Quum enim quis moritur, ejus anima ab ipso corpore separatur: ὃν [Πάρις] μόρησε, ' quem [Paris] interfecit.' In Ara Simmiæ, vs. 8.

μορῶ, δάκνει ἵππος, Theoc. Idyll. xv. 40. ' Larva [nunc adest, et] equus mordet.' Quid autem sit μορῶ, fuse docet Eustath.

μορφά, ās, ā, Dor. unde facta literarum traiectione deductum nomen Latinum, forma, totidem literis servatis: com. vero dicitur μορφή, ης, ἡ. Theoc. Idyll. xxiii. 2. Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω, pro Τὴν μορφήν ἀγαθοῦ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίον, ' Forma [quidem]

egregium, sed moribus nequaquam similem.'

μοσχίον, ou, τὸ, com. vitulus. Est autem nomen diminutivum a μόσχος, cujus varias significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. iv. 44. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία, ' pelle deorsum vitulos.'

μόσχω, Dor. pro com. μόσχου, Theoc. Idyll. xi. 21. μόσχω γαυροτέρα, ' vitulo lascivior.' Idyll. xii. 6. ὅσον ελαφρότερος μόσχω νεβρός, ' quanto levior [est] vitulo hinnulus.'

μόσχως, Dor. pro com. μόσχους, vitulos. Theoc. Idyll. ix. 3.

μουσίσδειν, poet. et Dor. pro com. μουσίζειν, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, cantu contendere. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Ibidem etiam dicitur esse verbum neutrum, quod cum dativo conjungatur, et tamen nullis exemplis hoc illustratur. Apud Theocritum accipitur simpliciter pro canere, et cum accusativo jungitur: quamobrem est activum. Idyll. viii. 37. αἴπερ ὁμοῖον μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσσι, ' si simile [carmen] canat Daphnis lusciniis [i. si æque suaviter canat, ac ipsæ lusciniæ].' Atque res ita nobis intelligenda, si τὸ ὁμοῖον ἔλλειψιν τοῦ μέλος patiatur, et dativus ταῖς ἀηδονίσσι regitur non a μουσίσδοι, sed ab ὁμοῖον. Quod si τὸ ὁμοῖον accipias κατ' ἀντιμερίαν ἀντὶ τοῦ ὁμοῖως, tunc vertes similiter lusciniis pro, ut lusciniæ, et ab hoc etiam nomine regetur sequens dativus.

μουσίσδειν, Dor. pro com. sed poet. μουσίζειν, canere, cantare. Theoc. Idyll. xi. ult. Μουσίσδων. βῆρον δὲ διὰ γ', ἡ χρυσὸν ἔδωκεν, interpretes Lat. hæc ita, ' Cantans: suavius autem vitam degebat, quam si dedisset aurum: aliter, ' Cantans: suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.' At Æ. P. ' Cantans: suavius vero [vitam] degebat, quam si [quis ipsi] aurum dedisset.' Videtur enim ἔλλειπτικῶς hoc esse dictum. Ex vulgata versione sensus parum commodus elici videtur. Vel, si nihil innovandum, hic erit horum verborum sensus, vitam suavius degebat, quam si aurum amatæ puellæ dedisset, ut ea potiretur.

μοχθεύντας, Dor. pro com. μοχθοῦντας. Theoc. Idyll. x. 56. Ταῦτα χρὴ μοχθεύντας ἐν ἄλιφ' ἄνδρας ἀεῖδεν, ' Hæc oportet laborantes in sole [vel, in solis æstu,] viros canere.'

μοχθίζειν, poeticum, pro quo μοχθεῖν συνωνύμως dicitur; [utrumque deducitur a nomine μόσχος, ou, ὁ, labor, defatigatio, calamitas ærummæ] laborare. Theoc. Idyll. i. 38. Διτὰ κυλοιδιόαντες ἐτάσια μοχθίζοντι, ' Diu turgentibus oculis frustra laborant.' Μοχθίζοντι vero dicitur Dorice pro com,

muni *μοχθίζουσι*. Vide *Οντι* Doric. termin. pro comm. *ουσι*. Idem legitur et *Idyll.* vii. 48.

υπεόμαι, ούμαι, poet. pro communi *λέγω*, dico, loquor. Theoc. *Idyll.* x. 20. *μηδὲν μέγα μυθεύ*, 'nihil magnifice dicas [ne superbe loquaris].' 21. *Οὐ μέγα μυθεύμαι*, 'Non magnifice loquor [non superbe loquor].'

μυθίζειν, poet. verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; pro eodem *συωνύμως* dicitur *μυθίζεσθαι*, quod apud Nonnum reperitur, et *μυθεῖσθαι*, quod passim apud poetas Lectoribus occurrit. Communiter vero dicitur *λαλεῖν*, et *λέγειν*, loqui, dicere, narrare. Theoc. *Idyll.* xx. 11. *Τοιάδε μυθίζουσα*, Dor. pro com. *μυθίζουσα*, 'Talia dicens.' 13. *sumitur pro mussitans; χέλεισι μυθίζουσα*, 'labris mussitans.'

μυθίσδεν, Dor. pro communi, sed poetico *μυθίζειν*, pro quo frequentius est τὸ *μυθίζεσθαι*, καὶ *μυθεῖσθαι*, loqui, dicere, narrare. Theoc. *Idyll.* x. ult. *λιμπρὸν ἔρωτα Μυθίσδεν τῆς μητρὸς*, 'noxium amorem Narrare matri.'

μύκημα, τος, τὸ, poet. pro quo *συωνύμως* dicitur et *μυκηθμός*, οὐ, δ. Proprie quidem vocem bovis significat, quam Latini mugitum vocant, a Græco *μυκάω*, ᾧ, unde Latinum, mugio. Sed interdum *ἀκυρολόγως* et ipsa leonum vox ita vocatur, quæ proprie rugitus Latine, Græce vero, *βρυχηθμός*, alias et *ὄριθμός*. De quibus vulgata Lexica. Theoc. *Idyll.* xxvi. 21. *ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης*, 'quantus est mugitus [i. rugitus] lænæ, quæ peperit.'

μυκητῶν, Dor. pro communi *μυκητῶν*, mugientium. Epithetum est boum: sed non constat utrum a recto singulari *μυκητῆς*, οὐ, δ, deducatur, an vero a *μυκητὸς*, οὐ, δ. Hoc quidem in Græcolatinis Lexicis reperitur, illud vero nec in Græcis, nec in Græcolat. invenitur. Theoc. *Idyll.* viii. 6. *Μυκητῶν ἐπιουρε βοῶν*, 'Mugientium custos boum.'

μύλλειν, poeticum pro communi *ἀλήθειν*, molere: *μεταφορικῶς* vero *συνουσιάζειν*. Quod eodem modo Theocritus usurpavit, quo dixit et Horatius alienas permolere uxores, i. subigere, stuprare. Theoc. *Idyll.* iv. 58. *Ἐπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερρόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κνάνοφρον ἔρωτίδα, τῆς ποτ' ἐκνίσθη*; ubi *Δωρικώτερον* esset si legeres τῆς ποτ' ἐκνίσθη; 'Dic age mihi Corydon, ille senecio numquid adhuc molit illud nigro supercilio præditum scortillum, quod olim deperibat?'

μυρίος, ια, ον, poet. in singulari; quod frequentius in plur. apud poetas legitur; innumerabilis, immensus, maximus. Theoc. *Idyll.* viii. 49. *ὦ βάθος ὕλας Μυρίον, ὦ*

σιμα δεδῖτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι, 'o profunditas sylvæ Immensa, o simi huc venite ad aquam hœdi;' vel, 'o profund. Immensa, o simæ huc venite ad aquam capellæ.'

μύρμαξ, μύρμακος, μύρμαι, Dorice, pro com. *μύρμηξ, μύρμηκος, μύρμηκι*, δ, Theoc. *Idyll.* ix. 31. *formica; Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ*, 'Cicada quidem cicadæ [est] amica, formicæ vero formica.' *Idyll.* xv. 45. *μύρμακος ἀνήριθμοι*, 'formicæ innumerabiles.' *Idyll.* xvii. 107. *Μυρμάκων ἄτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων*, 'Formicarum ut opes semper jacent laborantium.'

μωμάσατο, Dor. pro com. *ἐμωμήσατο*. Theoc. *Idyll.* ix. 24. *τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων*, 'quam fortasse ne faber quidem reprehendisset.'

μωμᾶσθαι, poet. pro communi *καταγελάειν*, καὶ *σκώπτειν*, deridere, cavillis insectari, cavillari; Gallice, 'se moquer de quelqu'un.' Theoc. *Idyll.* x. 19. *Μωμᾶσθαι μ' ἄρχη τὸν*, 'Deridere [vel, carpere] me incipis tu.'

μῶνος, α, ον, Dor. pro com. *μόνος, η, ον*, unde formatum Ionicum *μῶνος*, inserto *ν*, a quo versa diphthongo *οι* in *ου*, factum Dor. *μῶνος, α, et η, ον, solus, a, um*. Theoc. *Idyll.* xx. ult. *μόνη δ' ἀνὰ νύκτα καθέδοις*, 'sola vero per noctem [noctu] dormias.' *Δωρικώτερον* tamen esset τὸ *μόνα*. Sed Dorienses (ut alibi pluribus demonstratur) non semper τὸ *η* in *α* vertunt. *Idyll.* xxi. 1. *μόνα* Dor. pro com. *μόνη* recte legitur.

μῶσα, ας, ἄ, Dorice pro comm. *μοῦσα, ης, ἦ*, versa *ου* diphthongo in *ω*, *musa*. Dicta autem *μοῦσα*, παρὰ τὸ *μάω, μῶ, τὸ ζητῶ*. Scientia enim investigatione comparatur. Si quis tamen vocem *μῶσα* per contractionem in participio generis feminee communiter factam ex *αου* in *ω* dixerit formatam, is a veritatis scopo non aberravit. Nam ab eodem participio *μάουσα*, *τουτέστι ζητοῦσα*, *κατ' ἐκβολὴν τοῦ α* nomen *μοῦσα* deductum constat. Theoc. *Idyll.* i. 9. *Αἶκα τὰ μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγανται*. et 20. *Καὶ τῆς βακολικῆς ἐπὶ τὸ πλεόν ἵκεο μῶσας*. Idem eod. *Idyll.* sæpius eundem versum repetit, *ἄρχετε βακολικῆς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοῦσας*. Et *Δήγετε βακολικῆς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοῦσας*. 141. *Τὸν μῶσας φίλον ἄνδρα*. *Idyll.* v. 80. *Ταὶ μῶσαι*.

N

N ab Argivis, et Cretensibus sæpe pro *ι* sumitur, ut docet Eustath. in verbo *σπέυδειν*, quod a *σπειδω* formatum, *ι* in *ν* mutato. Sic ab *ἐνεικω* Ionico et poetico fit, *ι* in *ν* mutato, verbum *ἐνεγκω*. Sed quia *ν*

ἀντὸ κ ex regulis Grammaticis locum non habet, ideo in γ versum, quod sequente κ sonum et potestatem τοῦ ν retinet. Vide φέρω apud Grammaticos. Idem faciunt et ipsi Dorienses. Theoc. Idyll. iv. 52. Ταῖ ἀτρακτιλίδες ἐντὶ, pro εἰσι, sunt. Vide et Magnum Etymolog. pag. 302. 2. 3. Ita φαεινός, pro φαινός. Pind. Pyth. Ode iv. pag. 80. 12. et Ode, vs. 83. M. Sic et δεινάζω, pro δεινάζω. Item κλεινός, pro κλεινός, hocque poet. pro com. κλεινός, ἐπευθέσει τοῦ ι. Pind. Pyth. Ode, vs. 82. 2. Vide et ἐνέγκω apud Eustath. quod Ionice verso ι in ν ab ἐνείκω deductum tradit.

N pro λ Dorice positum. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἐρμῆς, pro ἦλθ' Ἐρμῆς. Idem eodem Idyll., 80. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ' πόλοι ἦνθον. et 81. ἦνθ' ὁ Πρίαπος. 124. ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον, pro ἐλθ' ἐπὶ νῆσον. Sed jam ob rejectam vocalem accentus in priorem est retractus. Sic δειν' ἐπη, pro δεινὰ ἐπη. Idyll. ii. 66. ἦνθε. 84. ἀπῆνθον, pro ἀπῆλθον. 118. ἦνθον, pro ἦλθον, bis. Idyll. iv. 60. ἐπευθῶν, pro ἐπελθῶν. Idyll. v. 51. ἐνθης, pro ἔλθης. 62. ἐνθοι, pro ἔλθοι. 67. ἐνθῶν, pro ἔλθῶν. 76. Βέντιστε, pro Βέλτιστε. Idyll. xi. 63. ἐξένθοις, et ἐξενθούσαι, pro ἐξέλθοις, et ἐξελθούσαι. 64. ἀπενθεῖν, pro ἀπελθεῖν. Idyll. xv. 8. ἐνθῶν.

N pro ρ interdu pōniture. Ut ab αἶρω, αἶρωμι, αἶρωμι, fit αἶνω, αἶνω, αἶνω, αἶνω, αἶνω. Vide Αἶνω. Theoc. Idyll. xxiv. penult. αἶνωτο δόρπον, ' sumebat cœnam.'

N pro σ Dorienses mutant in prima persona plurali communiter in μεν desinente. Theoc. Idyll. i. 16. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ' Pana metuimus.' Hic τὸ δεδοίκαμες Dorice pro communi δεδοίκαμεν positum. Idem Theoc. Idyll. ii. 5. τεθνάκαμες, et εἰμὲς, pro τεθνήκαμεν, et ἐσμὲν. 141. ἐψιθυρίσομες, pro ἐψιθυρίζομεν. et 143. ἦνθομες, pro ἦλθομεν. Idyll. v. 67. ἐρίσοδες, pro ἐρίζομεν. Idyll. vii. 2. εἶρτομες, pro εἶρτομεν. 10. ἄνωμες, pro ἦνθομεν. Vide suo loco. 12. εἴρωμες, pro εἴρωμεν. 122. φρουράμες, pro φρουράμεν. 123. τρίβωμες, pro τρίβωμεν. 133. ἐκλίνθημες, pro ἐκλίνθημεν. Idyll. viii. 26. καλέσωμες, pro καλέσωμεν. Idyll. xiii. 1. ἐδοκεύμες, pro ἐδοκοῦμεν. 4. ἐσοράμες, pro ἐσοράμεν. Idyll. xiv. 3. πράσσομες, pro πράσσομεν. 13. et 20. ἐπίρωμες, pro ἐπίρωμεν, etc.

N Dorice in σ mutatum in infinitivis in ν desinentibus post apocopen syllabæ αἰ factam. Ut ἤμεναι, ἤμεν, ἤμες, pro com. εἶναι, esse. Vide suo loco. Theoc. Idyll. vii. 86. ὄφελος ἤμες, ' utinam fuisses.'

N in tertia persona singulari imperfecti, verbi εἶμι, sum, Dorienses in σ sæpe mu-

tant, vel pro ν usurpant s. Ut, ἦν communiter, ἦς Dor. erat, vel erant. Vide ἦς.

N Dorice pro com. σ. Ut, ἐντὶ, pro ἐστὶ, est. Theoc. Idyll. i. 17. Ταῦτα κεκμακίως ἀμπαύεται. ἐντὶ γε πικρὸς, ' Tunc defatigatus quiescit. Est autem acerbus.' Idyll. iii. 39. ἐντὶ, pro ἐστὶ.

Nāes, αἰ, vel est com. nominativus a communi ναῦς, ἡ, ναὺς, jam producto α metri causa: vel (quod verisimilius) a nominativo νῆες, (quod et Ionice, et communiter etiam dicitur, non autem ναῦς, ut et in vulgatis Græcolatinis Lexicis notatum videmus in voce ναὺς) Dorice verso η in α factum νᾶες, naves. Hinc enim Latinum nomen est deductum. Theoc. Idyll. xvii. 90. νᾶες ἄρισται, ' naves optimæ.' Idyll. xxii. 17. ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας, pro νῆας, ' ex profundo extrahitis naves.'

ναλ, commune adverbium, quod jurjurando servit. Theoc. Idyll. ii. 118. ναλ τὸν γλυκὴν ἦνθον ἔρωσα, ' per dulcem venissem amorem.' Vide ναλ apud Eustathium.

ναλ, adverbium jurantis, et affirmantis, per. De quo consule Eustathium ἐν τῷ ναλ, ἀντὶ τοῦ νῆ καταμοτικοῦ. Gaudet autem accusativo, sive propter suam naturam et vin, sive κατ' ἔλλειψιν particulae μὰ, cum qua sæpe jungitur. Sed si dicas ἐλλειπτικῶς cum accusativis efferri, tunc significabit, sane per: Quare præstat accipere pro simplici per, sine ullo alterius particulae defectu, quod hujus adverbii natura talem flagitet constructionem. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν Αἶδαο πύλον ναὶ Μοῖρας ἀραξέι, ' Orci fores per Parcas pulsabit;' i. profecto morietur, meis venenis sublatus, ac ad Inferos descendet. Idyll. iv. 47. ἤξῶ ναλ τὸν Πᾶνα, ' veniam per Pana.' Idyll. v. 141. Πειμῶ ναλ τὸν Πᾶνα, ' Mittam per Pana.' Idyll. vi. 21. Εἶδον ναλ τὸν Πᾶνα, ' Vidi per Pana.' Idyll. xv. 14. ναὶ τὰν Πότναν, ' sane per venerandam [Proserpinam].'

ναίειν, poet. pro com. οἰκεῖν, habitare, incolere, tenere, possidere. Theoc. Idyll. xxiv. 129. δπηκά κλαῖρον ἅπαντα, καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναίει, ' quum regnum totum, et vineam amplam Tydeus incoleret [i. tenebat, possidebat].'

ναίωισα, Dorice, pro communi participio f. g. ναίουσα, habitans. Theoc. Idyll. ii. 71. ἀγχιθυρος ναίωισα κατεῦξάτο, καὶ λιτάνευσε, ' prope fores habitans deprecata est, et oravit.'

νάκος, eos, ous, τὸ, poet. quævis pellis: τὸ να δέγνονεῖται, καὶ βραχύνεται. In vulgatis vero Græcolatinis Lexicis τὸ να περισπάται. Quare tunc producitur. Eustathius, Νάκος, τὸ κῶας, καὶ βύρσα. καὶ νάκη θηλυκῶς λέγεται, οἶονεὶ ἀνάκη, ἐφ' ἧς ἐστιν

ἀνακείσθαι, ὃ ἐστὶν ἀνακλιθῆναι. Νάκος ἰγίτη, sive νάκη dicta, quæ supra pelles jacere, cubare liceat. Theoc. Idyll. v. 2. τό μεν νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. '[Is enim] meam pellem heri furatus est.' 9. Λάκων ἐκικλέψας ποικ' ἔβα νάκος; 'Lacon furatus olim abiit pellem?'

νάρκισσος, ου, ἡ, narcissus flos; genere fœmineo, Græce dicitur, ut statuatur discrimen inter ipsum florem, et puerum Narcissum, qui in sui nominis florem fertur mutatus. Ovid. Metamorph. lib. iii. 104—107. totam rem versibus elegantissimis persequitur. Theoc. Idyll. i. 133. ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκειόβοιαι κομόσαι, Α. Ρ. 'formosus vero narcissus in juniperis comam ferat [comans sit, floreat].'

νάσος, ω, ἄ, Dor. pro com. νήσος, ου, ἡ, insula. Theoc. Idyll. i. 124. ἔνθ' ἐπὶ νάσων, 'veni in insulam.' ἔνθ' autem Dorice dictum, pro com. integro ἐλάθῃ. Sed ε rejectum ob sequentem vocalem, et accentus in præcedentem de more retractus. Sic δειν' ἔπη, pro δεινὰ ἔπη: κάλ' ἔργα, pro καλὰ ἔργα: ἀγάθ' ἔθνη, pro ἀγαθὰ, etc. Quod in præpositionibus non observatur, partium ambiguitatis vitandæ causa, partim, idque præcipue, quia sic usus obtinuit, et hoc evicit. Idyll. xxviii. 18. Νάσω Τρινακρίας, 'Insulæ Trinacriæ.' Idyll. vi. 33. Αὐτὰ μοι σπορέσειν καλὰ δέμνια τὰς δ' ἐπὶ νάσω, 'Se ipsam mihi straturam pulcrum lectum hac in insula.'

νεβρός, ου, ἡ, cervæ junior. Theoc. Idyll. xi. 40. τρέφω δὲ τὸ ἕνδεκα νεβρός, Πάσας ἀμφοφόρος, 'alo autem tibi undecim cervas, Omnes festas.' Vide νεβρός in vulgatis Lexicis. Idem Idyll. xiii. 62. νεβρῶ φθειξαμένοι, pro νεβροῦ φθειξαμένη. Interpretes Latini verterunt, non, 'cervam loquentem [i. vociferantem].' sed, 'hinnulum vociferantem,' et 'hinnulum clamantem.' Sed in Latinis verbis fœmineum genus τῆς νεβροῦ cognosci non potest.

νεβρῶ, Dor. pro νεβροῦ, τῆς, Theoc. Idyll. xiii. 62.

νεβρός, Dor. pro com. νεβροῦς, Theoc. Idyll. xi. 40.

νεικέειν, poeticum verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius auctoritate confirmatur. Deductum autem est a νεικέω, inserto ι, tendere, certare, altercari, rixari, objurare, castigare, reprehendere. Theoc. Idyll. i. 35. νεικέουσ' ἐπέεσσι, 'contendunt verbis [inter se].'

νείσσειν, poeticum, pro quo et νείσσεισθαι, καὶ νίσεισθαι, ἀντὶ τοῦ ἐρχέσθαι. Eustath. νίσεισθαι, ὡς λίσσεισθαι, τὸ νι δι' ἰῶτα, καὶ δύο σσ, καὶ νείσεισθαι διὰ διφθόγγου ὡς ἀπὸ τοῦ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. νίσομαι δὲ δι' ἐνός σ κατὰ τὸν μέλλοντα. λέγεται

καὶ νίσω, καὶ νείσω, ὅθεν τὸ νείσομαι. Theoc. Idyll. vii. 25. τεῦ ποσὶ νεισομένοιο, 'te pedibus eunte.'

νέμειν, poet. pro quo συνωνύμως dicitur alias νάειν, ναιεῖν, καταναίειν, καταναιετῶν, comm. οἰκεῖν, κατοικεῖν, habitare, incolere. Theoc. Idyll. xxv. 171. Τύρυνθα νέμων πόλιν, ἢ ἐ Μυκῆνην, 'Tyrinthem urbem habitans, aut Mycenæ.' Hanc significationem in vulgatis Lexicis, quæ multas alias habent, non invenies. Quamobrem hic eam observare φιλομαθῆς Lector non gravabitur. Vide Magnum Etymolog. pag. 606. 40. in νέμω.

νεμεσσατός, ἄ, ὄν, Dorice pro communi, sed poetico, νεμεσσητός, ἡ, ὄν: metri vero caussa τὸ σ geminatum: reprehensione dignus, reprehendus, culpandus, odiosus. Theoc. Idyll. i. 101. Κύπρι νεμεσσατὰ, 'Venus odiosa.'

νέασται, 3. pers. singul. præter. perfecti pass. poet. Ion. et Dor. pro communi, sed poet. νένησται, a verbo νέω, νῶ, τὸ σωρεῖω, coacervo, cumulo, accumululo, aggrego, congero, μι: νήσω, ἄορ. α. ἔνησα, π. νένηκα, π. π. νένημαι, καὶ νένησμαι, καὶ Δωρικῶς νένασμαι, νένασται, νένασται. Suidas, νενήνην, καὶ νενησιμένην, σεσωρευμένην, etc. Theoc. Idyll. ix. 9. ἐν δὲ νέασται λευκῶν ἐκ δαμαλῶν καλὰ δέρματα, 'in [eo] autem [lecto] coacervantur, [stratæque] sunt Albis ex buculis pulcræ pelles.'

νενόμισται, comm. more receptum est. Theoc. Idyll. xxiv. 95. Consulæ νομίζειν in nostro Ionico Lexico.

νεύγραπτος, ου, ὃ καὶ ἡ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat: nuper pictus. Theoc. Idyll. xviii. 3. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο, pro πρόσθε νεογράπτο θαλάμω χορὸν ἐστήσαντο, 'ante nuper pictum thalamum chorum instituerunt.'

νεδρέπτος, ου, ὃ καὶ ἡ, poeticum atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatur; recens decerptus: παρὰ τὸ νέον, τὸ νεωστὶ, nuper, recens, et δρεπτός, ὃ παρὰ τὸ δρέπω, μι. ψω, decerpo. Theoc. Idyll. xxvi. 8. νεδρέπτων ἐπὶ βωμῶν, 'in aris structis ex recens decerptis frondibus.' Vide vs. 3.

νεκλωστός, ου, ὃ καὶ ἡ, poet. ὃ νεωστὶ κελωσμένος, recens contextus. Quod barbari dicerent, recens filatus: κλώθειν enim, καὶ νήθειν, nere, barbæ, filare, i. fila fuso, manue de colo deducere; Ital. 'filare.' Gallice, 'filer.' Quæ verba a filo derivata. Theoc. Idyll. xxiv. 44. ἦτοι ὕψ' ἄργυρῶτο νεκλώστον τελαμῶνος, 'perfecto hic exporrecta manu petebat recens contextum lorum.'

νεολαία, as, ἡ, poetice, pro communi νεότης, νεότητος, ἡ, juvenus, juvenum cætus. At θῆλυς νεολαία, fœmineus puel-lularum virginumque cœtus. Theoc. Idyll. xviii. 24. τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία, 'quater sexaginta puellæ, fœminea juvenus [vel, fœmineus virginum cœtus].'

νέπους, νέποδος, ὁ, poet. vocabulum. Eustath. Odys. δ. 1502. 25. 28. 36. νέποδες, ἔποδες, piscium epithetum; sic enim vocantur, quod pisces careant pedibus. At φῶκαι νέποδες, αἱ μικρόποδες, ἡ τοῖς ποσὶ νέουσai, τουτέστι νηχόμεναι. νέποδες θαλάσσης, τὰ τῆς θαλάσσης τέκνα. νέπους γὰρ κατὰ γλῶσσαν, ὁ ἀπόγονος, id est, 'phocæ vocantur νέποδες, quod parvos habeant pedes, vel quod pedibus nantent: νέποδες θαλάσσης, maris filii, sive soboles: νέπους enim quadam dialecto dicitur is, qui oriundus est ex aliquo, qui ab aliquo ducit originem.' Videtur autem Eustathius Latinam linguam intelligere, qua nepos appellatur habita avi ratione. Nepotes alias, posterii nominantur. Suidas, νέποδες οἱ ἰχθύες. παρὰ τὸ νε στερητικόν, καὶ τὸ πούς, ἀποδες γὰρ εἰσιν. Idem, νέποδες, νηξίποδες (sic enim ibi scribendum, non autem νηξίποδες, ut vitiose scriptum exstat) τὸ γὰρ ἀποδες, ψεύδος. ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι. ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες. Homerus Odys. δ. ut supra notatum. Sed apud Theoc. Idyll. xvii. 25. ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες: quid sibi velit hoc νέποδες hoc loco, non satis constat. Interpretes Latini versum hunc ita vertunt; alter quidem, 'immortales autem vocantur, facti Dei pedum usu carentes.' Alter vero, 'immortales vero vocantur, Dii sine pedum usu facti.' Sed quodnam esset hoc monstri genus? O venustos, et egregios Deos, qui nullos haberent pedes, aut pedum usu carerent. Nisi forte quis acute dixerit Deos ita dictos, quod ad res peragens ministerio pedum non indigerent. Verisimiliter tamen videtur, si carmen hoc ita distinguamus, ac interpretemur, ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ, νέποδες γεγαῶτες, 'immortales autem vocantur Dii, nepotes existentes [Herculis].' Hoc ex præcedentibus et sequentibus poetæ verbis facile colligi potest. Quos enim ante vocat ἰωνοὺς, eos hic κατὰ γλῶσσαν συνωνύμως appellat νέποδας, id est, nepotes. Quomodo autem isti essent Herculis nepotes, explicat. Hyllus enim fuit Herculis filius, idemque fuit primus auctor generis utriusque, Alexandri scilicet et Ptolemæi, et ambo primam originem ab ultimo, summoque Hercule ducunt, si ab imo generis gradu ad summum ascendas, in quo ponendus

Hercules suorum nepotum avus, et minorum primus auctor. Hyllus autem fuit Herculis ex Dejanira filius. Hyginus cap. 162. ubi de variis Herculis filiis verba fiunt. Illud hic præterea est observandum in hoc versu metiendo, τὸ θεοὶ pati contractionem, et κρῶσιν fieri τοῦ ε, καὶ τῆς διφθόγγου οἱ εἰς συλλαβὴν οἱ. Vel dicendum τὴν τοῦ καλεῦνται verbi διφθογγον αἰ corripi vel sequente consonante. Quod observatione dignum. Hac de re pluribus agit Is. Cas. Lect. Theoc. cap. 18. p. 124. 125. 126. et variis probatissimorum poetarum exemplis hoc demonstrat ac illustrat. Quamvis autem quis in aliquot exemplis παλιμβάκχειον pro dactylo fortasse positum dicere posset, hoc tamen in omnibus allatis exemplis locum habere nequit. Quare sententiam hanc probare non dubitarem. Illud obiter hic addetur, apud Apoll. quoque τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. iv. p. ex H. St. typis 238. vs. 1745. vocem νέποδας pro nepotibus reperiri. Sic enim ille, εἰμι δ' ἐς αὐγὰς ἡελίου μετόπισθε τοεῖς νεπόδεσσιν ἐτόιμη. Quos autem hic νέποδας poeta vocat, eos συνωνύμως, at dilucidius, paulo post παίδων παῖδας appellat, quum ita caput, νῆσον, ἢ ὀπλοτεροὶ παίδων σθένει εὐνάσσονται παῖδες. Apud Eustath. in Indice Græco scriptum legitur νέπους per ω. Sed in Comment. p. 1502. νέπους per ου diphthongum. Verum ut ἀκύπος, ἄκνποδος, et ἀρτίπος, ἀρτίποδος, v sublatο metri causa passim apud poetas legimus, sic etiam fortasse scribendum νέπος, νέποδος, quæ scribendi ratio vocem Latinam melius indicat.

νεοσσός, Dor. pro comm. νεοσσός, Theoc. Idyll. xiv. 14.

νεοτευχῆς, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ νεοτευχῆς, ποeticum, pro quo συνωνύμως dicitur et νεότευκτος, communiter vero νεοποίητος, καὶ νεωστὶ πεποιημένος, nuper factus, nuper fabricatus. Theoc. Idyll. i. 28. ἀμφῶδες, νεοτευχῆς, ἐτὶ γλυφάνοιο ποτόδοον, 'ansas geminas habens, recens factum, adhuc sculpturam redolens.' Illic agitur de pastorali poculo. Componitur autem hoc vocabulum ex nomine νέος, α, ον, novus, a, um, et verbo poetico τεύχω, μ. τεύξω, pro communi ποιέω, ᾧ, facio.

νεότμητος, ου, ὁ, Dor. pro com. νεότμητος, ου, ὁ, recens sectus, nuper abscissus. Theoc. Idyll. vii. 134. ἐν τε νεοτμήτοισι γεγαθότες οἰγαρείοισι, 'inque recens sectis læti pampinis.'

νεοχμῶς, οὔ, ὁ, poet. pro comm. νέος. Eustath. νεοχμῶν, τὸ ἔχον νεότητα, quod habet novitatem, quod novum est, novum. Theoc. Idyll. xxiv. 65. χρέος κατέλεξε νεοχμῶν, 'casum narravit novum.'

νεῦμα, *τος*, τὸ, poet. verbale nomen, a *νέω*, μ. *νεύσω*, nato: natus, us. Interdum accipitur pro ipso pedum motu, gressu, et incessu. In *Ovo Simmiæ Rhodiæ*, p. 388. *λέχριον φέρων νεύμα ποδώγ*, 'obliquum ferens gressum pedum.'

νεύμεθα, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε, καὶ τοῦ ο εἰς εϋ, pro communi *νεόμεθα*, quod jam κατὰ χρόνον ἐναλλαγῆν positum pro futuro *νευσόμεθα*, *τουτέστιν ἐπανελευσόμεθα*, redibimus. *Νέειν* autem, et *νέεσθαι* poetica sunt, pro communi *ἐπανερχέσθαι*, καὶ ἀπλῶς *πορεύεσθαι*. Consule *Eustathium* in *νέεσθαι*. Idem, *νεύμαι*, ἀντὶ τοῦ *νέομαι*, ἡγουν *παλινοστῶ*, redeo. *Theoc. Idyll. xviii. 56. Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον*, 'Redibimus et nos ad auroram [vel, mane].'

νευρεῖη, ἦς, ἦ, poet. pro com. *νευρᾶ*, ἄς, ἦ, unde Ion. *νευρῆ*, ἦς, nervus. *Theoc. Idyll. xxv. 213. δὴ τότε τόξον ἔλῶν, στρεπτῆ ἐπέλασσα κορώνη νευρεῖην*, 'tunc autem arcu correpto, ad inflexum [sive, curvum ejus] cornu admovi nervum.'

Νήαιθος, ον, ὄ, nomen fluvii Crotoniensis a navibus incensis ita dicti, de quo nihil in vulgatis *Lexicis* præterea traditur. Vide *Plin. lib. iii. cap. 11. Theoc. Idyll. iv. 24. καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον*, 'et ad *Neæthum*.'

νηδυόφιν, poet. adverbium, pro com. ἐκ τῆς *νηδύος*, ex utero, ex ventre. Vide *νηδύς*, ὅς, ἦ, in vulgatis *Lexicis*. *Moschus Idyll. iv. 78. ὅπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες*, pro *ὑπεξῆλθες ἐκ τῆς νηδύος*, 'ex utero egressa esses.' Consule *Mag. Etymol. 603. 4.* ubi vocis hujus *ἔτυμον* discas. De terminatione *φι*, vel *φιν* in poetica nominum formatione doctissimus *Caninius* in suo *Hellenismo* p. 93. multa scitu digna tradit, quæ multo melius ab ipso, quam ab aliis explicantur.

νήλευστος, ον, ὄ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod componitur ex particula privante *νη*, et nomine verbali, *λευστός*, ἦ, ὄν, i. *δρατὸς*, ἦ, ὄν, visibilis. Hoc vero deducitur a verbo poetico *λεύσω*, μ. *λεύσω*, &c. id est, video. Cur *Echo* sic appelletur a *Theocrito* in *Syringe*, ult. docetur in *Lat. notis*, pag. 436. et in *Græcis* 443. ubi nomen hoc aliter etiam explicatur pro etymologiæ varietate.

νήπλεκτος, ον, ὄ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod in vulgatis *Lexicis* non legitur, in comtus, inornatus. Componitur ex *νη* privante particula, et verbali nomine *πλεκτός*, ἦ, ὄν, quod a *πλέκω* deducitur, unde *Latinum* verbum *plico*. *Bion Idyll. i. 21. πενθαλέος, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος*, 'lugubris, incomta, nudis pedibus.' Quid autem sibi velit hoc, patet ex præcedente versu, *λυσάμενα πλοκαμίδας*, 'solutis capillis.'

νηὸς, Dor. ex Ion. *νηὸς*, quod ex com. *ναὸς*, i. templa, a sing. *ναός*. *Theoc. Idyll. xvii. 123.*

νικαξῶ, *νικαξέις*, *νικαξέι*, Dor. pro quo alias (ut suo loco patet) dicitur et *νικασῶ*, *σεῖς*, *σεῖ*, pro com. *νικήσω*, *νικήσεις*, *νικήσει*, vincam, vinctes, vincet. Hinc futurum medium *νικασοῦμαι*, ἦ, εἴται, et *νικαξοῦμαι*, ἦ, εἴται, pro *νικήσομαι*, ἦ, εἴται, vincar, vinceris, vincetur, a *νικάω*, ὦ, vinco. *Theoc. Idyll. xxi. 32. οὐ γὰρ νικαξῆ κατὰ τὸν νόον*, 'non enim vinctes ingenio.'

νικασεῖν, infinitivus futuri Dorice formatus, pro communi *νικήσειν*. Quod fit *η* in *α* mutato, et circumflexa ultima syllaba, quæ a Dorico *νικασῶ*, *νικασεῖς*, *νικασεῖ* deducitur, pro communi terminatione paroxytona, *νικήσω*, *νικήσεις*, *νικήσει*, vincam, es, et; superabo, bis, bit. *Theoc. Idyll. v. 28. ὄστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὸν πεποιθει*, 'quicumque, sicut tu, confidit se superaturum propinquum;' vel, 'quicumque confidit, quemadmodum tu [facis,] fore ut vincat proximum [i. alium, cum quo descendit in certamen].' Idem *Idyll. viii. 7. φαμὶ τὸ νικασεῖν*, 'aio fore ut te vincam.' Idem eodem *Idyll. 10. οὐποτε νικασεῖς με*, 'nunquam vinctes me.'

νίκημι, *Theocriteum* verbum, quod in vulgatis *Lexicis* non exstat, pro quo communiter dicitur *νικάω*, ὦ, vinco, supero. *Theoc. Idyll. vii. 40. Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμου*, 'Sicelidem supero illum *Samium*.'

νιν, pronomen poeticum indeclinabile, accusativi tantum casus, trium generum. Nam significat *αὐτὸν*, *αὐτὴν*, *αὐτό*. Formatur autem ab antiquo, sed inusitato *ν*, *ν* ante, et post *ι* addito. *Quinetium* in plurali reperitur pro *αὐτοὺς*, *αὐτὰς*, *αὐτά*.

νιν in masc. genere *Theoc. Idyll. i. 42. φάλης κεν γύων νιν ὄσον σθένος ἔλλοπιεῖν*, 'diceres ipsum artuum toto robore piscari.' *Idyll. ii. 9. ὡς νιν ἴδω*, 'ut ipsum videam.' Et *10. νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι*, 'nunc autem ipsum magicis sacris excantabo.' *100. κήπει κά νιν ἐόντα μόνον μάθοις, ἕσυχνα νεύσον*, 'et quum ipsum esse cognoveris solum, tacite nuta [i. eum nutu tacito, vel occulto ad te voca].' *103. ἐγὼ δέ νω ὡς ἐνόησα*, 'ego vero ipsum postquam vidi.' *157. ἀπ' ὃ τέ νιν οὐδέ ποικ' εἶδον*, 'ex quo ipsum nunquam vidi.' *Idyll. iv. 6. ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειῶν*, 'ducens ipsum ad *Alpheum*.' *Idyll. v. 66. τὸ κάλει νιν*, 'tu voca [*Morsonem*] ipsum,' &c.

νιν, Ion. Dor. et poet. in genere fæmineo, pro communi *αὐτὴν*, ipsam. *Theoc. Idyll. i. 151. Ἐδ' ἴθι Κισσαίθα. τὸ δ' ἄμελγέ νιν*, 'huc veni *Cissætha*: tu vero mulge ipsam.' *Idyll. iv. 30. δῶρον ἐμῖν νιν ἔλειπε*, 'dono mihi ipsam [fistulam] reliquit.' *54.*

ἔχω νιν [τὴν ἄκανθαν], ‘teneo ipsam [spinam].’ Idyll. vi. 8. καὶ τὸ νιν οὐ ποθορήσθα, ‘et tu ipsam [Galateam] non aspicias.’ 11. τὰ δὲ νιν καλὰ κίματα φαίνει, ‘puri vero fluctus ipsam [canem] ostendunt.’ 29. νιν quidem femineo genere legitur, ubi de Galatea fiunt verba: sed non constat utrum datus sit, an accusativus. Accusativus enim videtur esse ob verbum ὑλακτεῖν, quod accusativo gaudet, si vulgatis Lexicis Græcolatinis credendum, ubi tantum Luciani notatur hoc exemplum, τοὺς δὲ πειρώνας ἀποδιδράσκειν ὑλακτεῖν. Sed et datus casus esse potest. Nam cum dativo legitur apud Theoc. Idyll. viii. 27. licet hujus constructionis nullum exemplum illic exstet; ἔ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ, ‘cui prope hædos canis ille albus allatrat.’ Idyll. viii. 23. πρώαν νιν συνέπαξα, ‘nuper ipsam [fistulam] compegi.’ Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ’ ἐγάλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλάσαι, ‘Eunice me derisit quam vellem ipsam suaviter osculari.’

νιν, Ionice, Dorice, et poetice in neutro genere, pro communi αὐτὸν, ipsam. Theoc. Idyll. i. 150. νιν ad nomen δέπας relatum usurpans dicit, ὥρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναϊσι δοκασεῖς, ‘horarum lotum fuisse ipsam in fontibus putabis,’ i. putares, diceres.

νοῶντι, Dor. pro com. νοοῦσι, νοούσι. Theoc. Idyll. xiv. 67. εἴ τι θεοὶ νοῶντι ποιηρὸν, ‘si quid mali, [i. adversi, si quid calamitatis] Dii cogitant.’

νομέεσθαι, εἶσθαι, poet. pro com. νέμεσθαι, διαρεῖν, διασπαράττειν, dilaniare, discernere. Theoc. Idyll. xv. 24. αἰ δ’ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναικες, ‘reliquæ vero mulieres, discerniebant reliquas [Penthe] carnes.’

νομέειν, Dor. et poet. pro com. νέμειν, pascere. Theoc. Idyll. i. 14. τὰς δ’ αἰγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεῦσῶ, ‘has vero capras ego interea pascam;’ νομεουσῶ vero Dor. dictum pro com. νομεῖσῶ, καὶ νεμῶ. 109. μἄλα νομεῖει, pro com. μῆλα νέμει, ‘oves pascit.’ 120. ὦδε νομεῶν, ‘hic pascens.’ Idyll. iii. 46. ἐν οὖρρει μἄλα νομεῶν, ‘in montibus oves pascens.’ Idyll. iv. 17. μιν ἐπ’ Αἰσάρῳ νομεῶν, ‘ipsam [buculam] ad Æsarum pascō.’ Idyll. vii. 87. ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἂν ὄρεα τὰς καλὰς αἰγας, ‘ita tibi ego pascerem in montibus pulcras capras.’ 113. παρ’ Αἰθίοπισσι νομεῖοις, ‘apud Æthiopes pascas.’ Idyll. xx. 35. καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ὄρεισιν, ‘et Phrygiæ in montibus [greges et armenta] pavit.’ Idyll. xxvii. 68. μῆλα νομεῖειν, ‘oves pascere.’

νομῆς, ἑός, ὁ, comm. et generale nomen, quod quemvis pastorem significat; geni-

tivus Ion. est νομῆος. Hæc Ionismi ratio locum et in reliquis casibus habet. Theoc. Idyll. xxv. 109. ἦν τινὰ οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες, ‘quemnam sibi fortunarum proventum reposuissent pastores.’

νομῆς, οὐ, ὁ, poet. idem quod νομῆ, et βοσκή, pascuum, pabulum. Dicitur modo de pabulo, quo pecus vescitur, modo de loco ipso, in quo est pabulum. Theoc. Idyll. xxv. 133. βόσκοντ’ ἐριθηλέα ποιήν ἐν νομῆ, ‘depascebant valde virentem herbam in pascuis.’

νόος, οὐς, ὁ, τοῦ νόου, νοῦ, com. pro quo συνωνύμος dicitur interdum γνώμη, judicium. Theoc. Idyll. vii. 30. et 39. κατ’ ἐμὸν νόον, ‘secundum meum judicium,’ meo judicio.

νοσέοντι, Dor. pro com. νοσοῦσι, laborant, ægrotant. Theoc. Idyll. xx. 9. χεῖλέα τοι νοσέοντι, ‘labra tibi morbo laborant [id est, labra tibi morbosa videntur esse; vel, morbo laborare videntur].’ Interpretes Latini vertunt, ‘labra tibi [sunt velut] ægroti;’ alter, [velut] ægroti. Quamobrem hoc νοσέοντι accipiunt pro dativo, quem verbum sequens ἐντὶ reget, quod est in eodem versu, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαινα, utrumque tamen bene habet. Sed si τὸ νοσέοντι pro verbo Dorice formato dicamus accipiendum, hoc figurate positum fuerit, pro νοσεῖν δοκοῦσι. Si Latinam aliorum interpretationem sequamur, datus hic ab ἐντὶ regetur, et similitudinis adverbium ὡς, vel ὡσπερ subaudietur. Labra vero morbo laborantium plerumque solent esse pallida, vel livida, aut etiam ad nigrorem propius accedentia, qui color oculis ingratus. Venus enim, ejusque milites roseum totius oris colorem laudant, amant, sectantur, eoque mirum in modum delectantur.

νόσφιν, poeticum adverbium pro com. πόρρω, procul. Theoc. Idyll. vii. 127. τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, ‘res non pulcras, [id est, turpes, malasque, mala] procul arceat.’

νόσω, Dor. genit. pro communi νόσου, morbi. Theoc. Idyll. ii. 95. χαλεπὰς νόσω εὐρέ τι μάχος, ‘gravis morbi inveni aliquid remedium.’

Νύμφας, ἐπέι. Theoc. Idyll. iv. 29. οὐ τήνα γ’, οὐ Νύμφας. ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφερπων. ἀντὶ τοῦ, οὐ μὰ τὰς Νύμφας, ‘non illa profecto, non per Nymphas, quia ad Pisam abiens.’ Vide as correptum in 2. declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων in accus. plur. ultima syllaba.

Νυχεῖα, as, ἡ, Nymphæ nomen, de quo nihil ab aliis traditum constat. Theoc. Idyll. xiii. 45. Εὐνίκα, καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ’ ὄρωσα Νυχεῖα, ‘Eunice, et Malis, et ver

aspiens [i. vernantem aspectum habens] Nycheia.

νωδδς, οὐ, ὁ, com. proprie de senibus dicitur, quibus senium dentes excussit ac ademitt, edentulus, qui nullos habet dentes: παρὰ τὸ νό στερητικῶν, καὶ τοὺς ὀδόντας. ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας. Theoc. Idyll. ix. 21. ἡ νωδδς καρῶν, 'vel [quantum] edentulus [curat] nuce.'

νωδυνία, ας, ἡ, poet. pro quo dicitur et ἀνωδυνία, ας, apud Pindarum Pyth. Ode 3. 60. 9. comm. vero ἀλυπία, ας, ἡ, indolentia, π, doloris vacuitas. Componitur autem ex privativa particula νῆ, et nomine ὀδόντη, ης, ἡ, dolor, quod poet. pro com. ἄδῃη, ης, ἡ. Qua de re consule Eustathium, ubi τὴν τῆς ὀδόντης ἐτυμολογίαν discas. Item Magnum Etymologicum pag. 615. 33. Theoc. Idyll. xvii. 63. κάδδ' ἄρα πάντων νωδυνίαν κατέχευε μελῶν, 'et per omnia indolentiam diffudit membra.'

νωῖ, poet. pro νῶνι, ἤγονν ἡμῖν, nobis. Theoc. Idyll. xxii. 166. ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἔασατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶι γάμον, 'quamobrem, amici, has quidem sinite ad [suum] finem pervenire nobis nuptias.'

νωσάμενος, ου, ὁ, poet. Ion. et Dor. vocabulum, pro communi νοσηάμενος. κατὰ κράσιν τοῦ ο καὶ τοῦ η εἰς ω μέγα. Est autem participium aorist. prioris medii, a themate νοέω, ᾧ. Theoc. Idyll. xxv. 263. νωσάμενος, observans, vel, cum animadvertisset.

Ξ

Ξ Dorice pro communi σ, in futuris, et aoristis prioribus tam activis, quam mediis, illis præcipue, quorum thema com. desinit in ζω, et fut. in σω. Ut καθιζῶ, pro καθίσω, a καθίζω, et ἐκάθιζα, pro ἐκάθισα. Quod et in reliquis horum temporum modis et participiis inde formatis servatur. Theoc. Idyll. i. 12. τῆδε καθίξας, pro καθίσας. et 51. καθίξῃ, pro καθίσῃ. 97. λυγίξειν, pro λυγίσειν, quod et λυγίξειν dicitur. Ut παίξω, fut. παίσω, et παίξω, Dor. παιξῶ, εἰς, εἰ. Idyll. ii. 115. ἐφθαξα, pro ἐφθασα, a φθάω, μ. φθάσω, a φθάω, ᾧ, quod inusitatum. Idyll. iv. 35. πιάξας, pro πιάσας, a πιάζω. Idyll. v. 26. ἐποκίξατο, pro ἐποκίσατο, a ποκίξω. 32. καθίξας, pro καθίσας. 44. βωκολιάξεις, pro βουκολιάσεις. 71. χαρίξῃ, pro χαρίσῃ. Idyll. x. 23. ἐργαξῆ, pro ἐργάσῃ. Idyll. xiv. 28. ἐξήταξα, pro ἐξήτασα. Idyll. xv. 43. ἀποκλαξον, pro ἀποκλείσον. 77. ἀποκλάξας, pro ἀποκλείσας. 63. θεσπίξασα, pro θεσπίσασα. Idyll. xviii. 5. κατεκλάξατο, pro κατεκλείσατο. Vide suo loco. Idyll. xx. ἐγέλαξε, pro ἐγέλασε. Idyll. xxi. 32. νικαξῆ, pro νικήσῃ. Idyll. xxiv. 107. ἐπλαξε, pro ἐπλασε. Vide suo loco.

Lex. Doric.

Ξ Dorice in quibusdam nominibus pro com. σ ponitur. Ut κλάξ, clavis, pro κλείς. Theoc. Idyll. xv. 33.

ξανθόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius auctoritate confirmatur; flavicomus, flavam comam, flavum crinem habens. Theoc. Idyll. xviii. 1. ξανθόθριχι παρ Μενελάω, 'flavicomum apud Menelaum.'

ξανθοκόμος, ου, ὁ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lexicis non exstat, flavicomus. Theoc. Idyll. vii. 103. ξανθοκόμος Πτολεμαῖος, 'flavicomus Ptolemæus.'

ξανθόχροος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lex. non reperitur: ὁ ξανθὸν χροῖα, εἶτε χροῦν ἔχων, qui flavam cutem habet, qui corpus flavum habet, flavus. Moschus Idyll. ii. 84. τοῦδ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκειν, 'ejus autem profecto reliquum quidem corpus flavum erat.'

ξεινοδόκος, ου, ὁ, poet. pro com. ξεινοδόκος, ου, ὁ, qui hospitem excipit hospitio. Theoc. Idyll. xvi. 27. μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, verba sonant, 'neque hospitii exceptor malus sis [i. e. nec inhumaniter hospitem excipias; vel, nec sis inhospitalis].'

ξηρὸς, ἂ, δν, com. siccus, a, um, aridus, a, um. Theoc. Idyll. i. 51. φατῖ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. Sic enim in quibusdam exemplaribus legitur. Vide καθίξῃ, et καθίξειν. 'Ait, priusquam jentaculo privatum [eum] in sicco collocarit.'

ξηγκάτθανε, poet. 3. pers. sing. aor. 2. act. per syncopein formata pro com. συγκατέθανε. Vide simplex θνήσκω in vulg. Grammat. Moschus Idyll. iii. 66. πάντα τοι ᾧ βούτα ξηγκάτθανε δῶρα τὰ Μοῖσάν, 'omnia tecum, o pastor, mortua sunt dona Musarum.'

ξηλοχίσδεσθαι, Dor. poet. et Theoc. verbum, quod in vulg. Lex. non reperitur. Videtur autem συνάνημον τῷ ξυλεύεσθαι, et ξυλλίξεσθαι, quæ scribuntur etiam in vulg. Lex. et idem valent ac τὸ ζύλα κόπτειν, καὶ σχίξειν, ἢ συλλέγειν, καὶ κεκομμένα, εἶτε ἐσχισμένα συμφορεῖν εἰς τινα τόπον, i. ligna secare, et findere, vel colligere, et secta, sive fissa comportare in aliquem locum. Quod Latini per unicum verbum, lignari, feliciter exprimunt. Hoc autem est castrense verbum, quod significat ire ad ligna quærenda, cædenda, colligenda, et aliquo comportanda: γενικῶς vero τὸ ξηλοχίσδεσθαι sumitur interdum simpliciter pro, materiam aliquam, quæcunque illa fuerit, dummodo sit lignea, vel lignea similis, cædere, findere, colligere, comportare, ut infra ex Theocritæo exemplo patet. Deducitur autem hoc verbum a nomine ζύλοχος, οὐ, ἡ. Suidas,

ξύλοχος, σύνδενδρος, καὶ ξυλώδης πάγος, δρυμὸς, ἕλη, χέρσος, ἀγρός. οἱ δὲ, κοίτην θηρίου. Οὐδ' ἴκετ' ἐκ μάνδρης ἀδῆς ἐπὶ ξύλοχος, ἰ. ξύλοχος est locus excelsus, vel collis arboribus consitus, et lignis abundans, quercetum, sylvā, terrā inculta, ager. Quidam vero [sic appellari tradunt] feræ cubile [leonis lustrum; unde carmen illud cuiusdam poetæ]: 'Nec rediit ex stabulo rursus in [suum] lustrum.' Illic agi videtur de quodam leone, qui in rustici cuiusdam stabulum, prædæ vorandæ causa ingressus fuerat: at ibi cæsus est, ut inde ad suum lustrum reverti non potuerit. Eustat. vero nomen hoc longe melius explicat, ac Etymol. aperit: ξύλοχος (inquit) ξυνέχεια ξύλων, εἶτουν ὑλώδης τόπος, καὶ δασὺς, καὶ ἕλα ἔχων. καὶ κατὰ θηλικὸν γένος λέγεται καὶ ξύλοχος ἕλη ἐντελῶς λέγεται. καὶ ξύλοχος λέοντος, ἡ ὄρεινὴ κατάδυσος, εἶτουν ἡ κοίτη, ἰ. 'ξύλαχος [vocatur, ut ita loquamur] coherentia lignorum, [vel, lignorum conferta copia,] sive locus sylvis [et materia] refertus, [abundans,] et densus et ligna continens. Et fœm. gen. effertur. Plena autem [integraque] locutione dicitur ξύλοχος ἕλη [sylvā ligna habens, sylvā lignis referta]. Item ξύλοχος λέοντος [dicitur] leonis montanum lustrum, [et spelunca, in quam leo se solet recipere, et abdere,] sive cubile [in quo jacet, et cubat]. Theoc. verbum hinc formatum usurpat eo modo, quo supra declaratum, Idyll. v. 65. δὲ τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεσαι, 'qui ericas illas, quæ [sunt] apud te, findit.' Sic Interpretes Lat. Quam versionem si probemus, per ericas intelligemus, non herbas (ut quidam putant) sed quasdam arbores, vel arbusculas ita vocatas. Quid sit ἐρείκη docent vulg. Lex. quæ varias variorum scriptorum hac de re sententias in medium afferunt. Non male tamen res haberet, si verteremus, qui ericas illas, quæ [sunt] apud te, colligit. Nam τὸ ξυλοχίζεσθαι utrumque significat, ut ante dictum.

ξύμβαίη, Attice, quinetiam Dorice, pro cōmm. συμβαίη, contingat, accidat. Theoc. Idyll. x. 11.

O

O μικρὸν interdum poet. et Dor. pro o cōmmuni positum reperitur. Ut τέτορα, poet. et Dor. pro com. τέσσαρα. Quod fit altero σ sublato, altero vero in τ, et a in o μικρὸν mutato. Theoc. Idyll. xiv. 16. τετῶρων ἐτέων [οἶνον], 'quatuor annorum [vinum, ἰ. e. quadrum vinum].'

o μικρὸν a Doriensibus in multis in a mutatur. Ut εἴκατι, pro εἴκοσι, viginti. Theoc. Idyll. iv. 10. εἴκατι μᾶλα, 'viginti oves.' Idyll. v. 86. τάλάρως σχεδὸν εἴκατι

πληροί, 'calathos fere viginti implet.' Idyll. xv. 103. μαλακαίποδες, pro μαλακόποδες, 'teneros habentes pedes.' Sic ὑπαί, pro ὑπό, verso o in a, et metri causa addito i. Theoc. Idyll. xvii. 72. ἐστ' ἑπὶ ὑπαί νεφέων. Consule Eustath. et in αὶ δίφθογγος κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α, καὶ κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ι. Vide μεσαιπόλιος, pro μεσοπόλιος. Vide et apud eundem αἴτερος, et αἶτατος terminationes comparativorum et superlativorum poetice formatorum, pro communibus ὀτερος, et ὀτατος, verso o in a, et assumto ι, ut μυχὸς, μυχότερος, et μυχότατος com. μυχαιτερος, et μυχαιτατος, poet. et Dor. sic μεσαιτερος, et μεσαιτατος, pro inusitatis μεσότερος, et μεσότατος. Item, φιλαίτερος, φιλαίτατος, pro φιλότερος, et φιλότατος inusitatis. Sic Κλυταιμνήστρα, pro Κλυτομνήστρα. Sic ἀκροφνής, pro ἀκροφνής, quod κατὰ σύγκλησιν ἐκ τοῦ ἀκροφνήης: quamquam alii deductum hoc tradunt ab ἀκροφωφνήης. Sic χαλαίπους apud Nicandrum Vulcano tributum, pro χαλόπους, ut refert Caninius in sua Grammatica, pag. 50. 6. Theoc. Idyll. xviii. 27. ἄτε, pro ὄτε, quum, quando: πόντια νύξ ἄτε, 'Veneranda nox quum [abit].' Sic ὀψιαίτατα, pro inusitato ὀψιώτατα, pro quo magis usitatum ex legitima formatione, τὸ ὀψιώτατα, tardissime. Sic πρωῖαίτατα, pro πρωῖότατα, pro quo magis regulare τὸ πρωῖότατα, summo mane. Idyll. xxii. 121. ἀπαί, pro ἀπὸ, a, ab. Idyll. xxiv. 60. ὑπαί, pro ὑπὸ, præ, ob. Eodem Idyll. eodem versu ἀκράχολον, pro ἀκρόχολον, biliosum, iracundum. Vulgata Græcolatina Lexica tradunt hoc nomen Attice formatum; sed Δωρικώτερον videtur, ut ex præcedentibus exemplis apparet.

o μικρὸν in multis communiter quoque positum reperitur pro o, in compositione. Ut σκιογραφεῖν, σκιογραφία, σκιογράφος, σκιοειδής, σκιδεῖς, pro σκιαγραφεῖν, σκιαγραφία, σκιαγράφος, σκιοειδής, et σκιδεῖς. Sed hæc duo postrema sunt inusitata, cetera vero ἀδιαφόρως tam per o, quam per a reperuntur scripta passim apud varios scriptores. Consule vulgata Lexica. Ipsa proxima legitima formationis ratio postulat ut hæc per a scribantur. Nam a nomine σκιά, ἄς, ἡ, deducuntur. Sic κίττοφορεῖν, pro κίτταφορεῖν, τὴν γῆν κίτταν φέρειν. De quo vulgata Lexica.

o pro e passim apud auctores Græcos reperitur, præcipue in præteritis perfectis activis, et mediis. Sed in activis e in o Attice mutatur. In mediis e in o communiter versus invenitur. Ut, πλέκω, μ. πλέξω, π. κοινὸς, πέπλεχα, Ἀττικὸς, πέπλοχα, π. μ. πέπλοκα. Sic λέλεχα, λέλοχα, λέλογα, &c.

o pro e in omnibus τῶν βαρυτόνων cōn-

jugationibus, in præterito medio positum plerumque reperitur. In prima, λείβω, μέδιον, μέδιον, μέδιον. In secunda, λέγω, λέλογα. πλέκω, πέπλοκα. ἔχω, ὄχα. ἔλκω, ὄλκα. In tertia, εἶδω, οἶδα. σπένδω, ἔσπονδα. πέρδω, πέπορδα. πείθω, πέποιθα. In quarta, βέζω, ἐβρόγα, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔοργα. χέζω, κέχοδα. In quinta, στείρω, ἔσπορα. στέλλω, ἔστολα. κτείνω, κέκτονα. τέλλω, τέτολα. In sexta, χέω, κέχοα. πλέω, πέπλοα. πνέω, πέπνοα. Quamvis autem Grammatici tradant hanc τοῦ εἰς ο mutationem in verbis disyllabis tantum habere locum, nos tamen et in trisyllabis idem fieri deprehendimus. Ut αἰείρω, tollo, atollo, μ. αἰεῶ, medium ἦορα, unde τὸ ἄορ, ἄορος, et αἰωρεῖν, de quibus suo loco. Item, ἐγείρω, excito, μ. ἐγεῶ, π. μ. ἦγορα, excitavi, unde πρᾶξιω γρ fit verbum γρηγορέω, ᾧ, et πρᾶξιω ε, ἐγρηγορέω, ᾧ. Sed hoc posterius est inusitatus. Eustathium consule in γρηγορεῖν, et ἐγρηγορέων, et ἐγρήγορα. Item, ἀγείρω, congreco, μ. ἀγεῶ, π. μ. ἦγορα, unde ἄγορα, concio. Sic ἀμέργω, μ. ἀμέρξω, μ. π. ἦμοργα, unde ἀμοργή, unde Latinum, amurca. Non tamen in omnibus verbis disyllabis in præterito perfecto medio τὸ εἰς ο mutatum reperias, ut a τέρπω, delecto, non formatur τέτορπα, quod sit in usu. Nec a τρέχω, τέτορχα: sed δέδρομα, a δρέμω. Non esset tamen a legitima formatione remotum, nec nimis παράδοξον. Nec a κεύθω deducitur κέκουθα: sed κέκευθα. Sophocles in Antigone, pag. 250. f. 2. μητρὸς δ' ἐν Ἄδου, καὶ πατρὸς κεκευθότων. Idem in Œdipo Colono, pag. 320. M. μήθ' οὐ κέκευθε. A σπείδω tamen commode formari videtur medium ἔσπουδα, unde σπουνδῆ et σπουνδάξω. Sic etiam a φείγω non dicitur πέφουγα, sed πέφευγα, quod frequentibus lectoribus occurrit; ἐλήλουθα vero, et ἐληλουθῶς, ab ἐλεύθω deducta, dicuntur Ἄολιце, pro Atticis ἐλήλυθα, et ἐληλυθῶς. Sciendum autem, quamvis multa verba legitime formari possint, non tamen etiam apud probatos scriptores in usu reperiri, ut nec ὄχα, nec ὄλκα, nec alia hujusmodi, si qua legantur. Idem Grammatici addunt diphthongum ει in οι in medio præterito perfecto mutari: sed lectorem monemus, hanc regulam non esse perpetuam. Nam verbum πείρω, figo, transfigo, non habet in medio πέποιρα: sed sine ι, πέπορα, unde πόρος, ου, ὄ, cum suis derivatis. Sic μείρω, divido, med. facit non μέμοιρα, sed μέμορα, unde μόρα, et μόρος, et μοῖρα: sed resumpto ι thematis, ἔσπορα, non ἔσποιρα. Sic τείρω, τέτορα, non τέτοιρα, &c. quæ lector φιλομαθῆς inter legendum observare, ac notare potest. At recte λείπω,

λείποια. λείβω, λείβοια. πείθω, πέποιθα, &c. Quare diligenter videndum quid ferat usus, ne quid præter eum aut dicamus, aut etiam scribamus, quod risum lectori moveat, nobisque temeritatis ac ignorantiæ labem aspergat. Horti Adonidis in verbo οἶσθα, quod ab εἶδω, εἰ in ο Ἄολιце mutatum dicunt.

o in η in compositis sæpe mutantur. Vide Magnum Etymologicum in ἐλαφιβόλος [pro ἐλαφοβόλος, et ἐλαφηβολίων, pro ἐλαφοβολίων], 185. 25. Item in θεητόκος, pro θεοτόκος, 444. 25. Sic apud Theoc. Idyll. xv. 6. χλαμυδηφόροι, pro χλαμυδοφόροι. Hoc autem plerumque μέτρον χάριν apud poetas factum videtur. Sic apud Dionysium Halicarnasense de Antiquitatibus Romanis passim legas ψηφοφόρος, ψηφοφορία, ψηφοφορεῖν, pro quibus ἀδιαφόρος idem usurpat, quæ magis sunt recepta, ψηφοφόρος, ψηφοφορία, ψηφοφορεῖν. Vide Græcum Indicem Wehelliæ in typis excusum. στεφανηφόρος, pro στεφανοφόρος, victor, qui coronam gestat, Theoc. Idyll. xvi. 47. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. xx. 41. βοηνόμον, pro βοονόμον. Quamquam fortasse quis probabiliter dixerit τὸ στεφανηφόρος deductum a nomine στεφάνη, ης, ἥ, quod poëticè idem valet ac στέφανος, ου, ο, quasi dicas στεφανηφόρος, coronam gestans, χλαμυδηφόρος non formatum a genitivo singulari τῆς χλαμύδος, verso o in η, et abjecto finali σ, sed ab accusat. singulari χλαμύδα, cujus a finale in compositione, metri crassa in η mutatum, quasi dicas, χλαμυδαφόρος, chlamydem gestans. Sic etiam βοηνόμος ἐκ τοῦ βόα, καὶ βοῦν, vel βόας, καὶ βοῦς νέμων. At alterum est accusat. singularis, alterum, pluralis, in quo finale σ tollitur, et α in η mutatur. Si βοηνόμον a genitivo singulari βοῦς deducas, idem valet ac ὁ βοῦς, καὶ βοῶν νομῆς, bovis, aut boum pastor, et post rejectum finale σ, τὸ ο in η mutatum fuerit. Utraque formatio verisimilis videtur. Idem sentiendum de nomine κρατηφόρος, quod vel a genitivo singulari κέρατος, rejecto σ formatum, verso o in η, vel ab accus. plur. κέρατα, verso α in η. Vide Caninium pag. 49. ubi mutationis hujus multa sunt exempla. Vide et Sophocli. Scholia in Ajacem pag. 48. f. 3. in φυηκόμος, pro φυτοκόμος, &c. in multis pro η positum experitur; ut οἰνόπεδον, pro οἰνήπεδον, compositum enim ex οἴνη, ης, ἥ, vitis, et πέδον, ου, τὸ, solum. Theoc. Idyll. xxiv. 128. Vide Eustathium in οἰνόπεδον. Sic ex τιμῆ et θεός, factum Τιμήθεος, pro Τιμήθεος. Ex κρίνη, et φύλαξ, κρηνοφύλαξ. Magnum Etymologicum 209. 11. pro κρηνοφύλαξ. Sic et perfectum med. λέλογχα,

pro λέληγχα, a λήχῃ: vide Mag. Etym. 560. 46.

o in i in compositis. Vide i pro o.

o Dorienses, ut et Iones sæpe, metri caussa, ponunt ante ω μέγα, in verbis contractis 2. conjugat. post contractionem factam. Ut, communiter βοῶνσι, βοῶσι, Ionice vero βοῶωσι, Dorice, βοῶντι, et βοῶντι, clamant, vociferantur. Sic etiam apud Theoc. Idyll. iv. 57. κομῶντι Dor. pro altero κομῶντι, hocque pro communi κομῶσι. Vide suo loco.

o in υ Ἄeolicæ, ut ὄνυμα, et ὄνυμαίω, pro ὄνομα, et ὄνομαίω, commun. πανήγυρις, pro πανήγορις, ἤ. Componitur enim ex nomine πᾶς, πᾶσα, πᾶν, et altero nomine poetico ἄγορις, quod inusitatum: at Ἄeolicæ verso o in υ, ἄγυρις, ἤ ἄθροισις, congregatio, conventus. Hoc vero deducitur ab ἀγείρω, τὸ συναθροίζω, μ. ἀγερῶ, μ. π. ἄγορα. Hinc ἄγορὰ, ἄς, ἤ, unde τὸ ἄγορις, καὶ ἄγυρις, καὶ ἄγυρις, οὐ, ὄ. Eustathius. Et ταναῦπος, pro ταναόπος. Vide Eustathium.

ὄ, poetice, pro communi ὄς, qui. Theoc. Idyll. xv. 86. ὄ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται, 'ille maxime amabilis Adonis, qui vel apud Acherontem amatur.'

ὄ, poetice, pro communi οὔτος, vel ἐκεῖνος, hic, vel ille. Theoc. Idyll. xvii. 4. ὄ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν, 'hic enim [est omnium] præstantissimus virorum.'

oa in ω μέγα Dorice sæpe κατὰ κρᾶσιν mutatur, ut in accusativo quartæ declinat. contractor. Δητόδα, Δητώδα, Αἰδόδα, Αἰδώ. Vide κρᾶσις. Item ἔκτασις. Item ὠ ἄδωνις, pro ὄ Ἄδωνις. Et ὠ ἦνρη, pro ὄ ἀνήρη. ὠ πόλλων, pro ὄ Ἀπόλλων. Idyll. x. 20. ὠ φρόντιστος, pro ὄ ἀφρόντιστος. 31. τῶροτρον, pro τὸ ἄροτρον. Idyll. xi. 8. ὠ ῥχαῖος, pro ὄ ἀρχαῖος. Idyll. xiv. 12. ὠ ῥγειός, pro ὄ Ἀργεῖος. Idyll. xv. 21. et 71. τῶμπέχονον, pro τὸ ἀμπέχονον. 83. ὠ ἄνθρωπος, pro ὄ ἄνθρωπος. Idyll. xxiii. 60. τῶγαλμα, pro τὸ ἄγαλμα.

ὄγμος, ου, ὄ, poet. proprie sulcorum, et messorum segetem secantium series, et ordo. Vel (ut aliis placet) rectus atratri ductus, et sulcus. Consule Eustathium, et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. x. 2. vocis hujus ἔτυμον aperire videtur, quum canit de messore quodam opus remisse faciente, οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὄρθον δύνει, ὡς τοπρὶν ἄγεις, 'neque sulcum ducere rectum potes, ut ante ducebas:' ὄγμος igitur dictus παρὰ τὸ ἄγειν, κατὰ τροπήν τοῦ αἰς ο μικρόν. Idyll. xviii. 29. ὄγμος ἀρούρα, 'sulcus [in] arvis.' Hinc verbum ὄγμεύω, τὸ κατὰ τάξιν πορεύομαι. Sophocles in Philoctete 383. M. Consule nostrum Indicem Græcum in Xenophonem.

ὄγδάκοντα, Ionice, Dorice et poetice κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ η εἰς ω, pro communi ὄγδοήκοντα, octoginta. In vulgatis Græcolatinis Lexicis ὄγδάκοντα per o vitiose scribitur, pro ὄγδάκοντα, per ω. Theoc. Idyll. iv. 34. Ἀλγῶν ὄγδάκοντα μόνος κατεδάλατο μάσθας, 'Ægon octoginta solus devoravit placentas.'

ὄδίτας, α, ὄ, Dorice pro communi ὀδίτης, ου, ὄ, viator. Theoc. Idyll. vii. 11. Idyll. xvi. 93. ἐρχόμενοι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν, 'redeuntēs tardum urgeant [accelerent] viatorem.'

oe Dorienses sæpe τὸ ο καὶ τὸ ε κατὰ κρᾶσιν εἰς ω μέγα mutant. Ut, ὠ ῥιφος, pro ὄ ῥιφος. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 24. ὤτερος, pro ὄ ἔτερος. Idyll. vii. 36. Vide κρᾶσις. Item ἔκτασις. Vide ὤτερος. Idyll. viii. 91. Idyll. xi. 32. ὠβτερον, pro τὸ ἔτερον. Idyll. xv. 18. χ' ὠμὸς, pro καὶ ὄ ἐμὸς.

oh, Dorienses, ut et Iones, ac poetæ τὸ ο μικρόν, καὶ τὸ η sæpe κατὰ κρᾶσιν in ω mutant. Ut, pro ὄγδοήκοντα communi, dicunt ὄγδάκοντα. Theoc. Idyll. iv. 34. Quod communiter etiam fit in verbis tertię conjugationis contractorum in subjunctivis, ut, χρυσόητε, χρυσῶτε. Idyll. v. 63. βωστρήσομε. 66. βωστρέομε, a βωστρέω, ὠ, quod a fut. βοήσω formatum κατὰ κρᾶσιν τοῦ oh εἰς ω μέγα. Vide suo loco. Vide χλωρὸν apud Eustathium, qui docet factum ἐκ τοῦ χλόηρον, (vel potius, χλοηρὸν) κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ τοῦ η εἰς ω. Idyll. xvii. 60. ἐβῶσατο, ἐκ τοῦ ἐβόησατο. Idyll. xxv. 263. νωσάμενος, pro νοησάμενος.

oi diphthongus pro ou Dorice non raro ponitur in nominibus et partic. Ut μοῖσα, pro μοῦσα, τύπτουσα, pro τύπτουσα. Theoc. Idyll. i. 26. ἄ δὲ ἔχουσ' ἔριφος, pro ἡ δὲ ἔχουσ' ἔριφος, 'quæ duos habens hædos.' 50. τεύχουσα, pro τεύχουσα, struens, molliens. 95. γελάουσα, pro γελάουσα, γελῶσα, ridens. Et 96. λάθηρ μὲν γελάουσα, βαρὴν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα, pro γελάουσα, et ἀνέχουσα: 'occulte quidem ridens, gravem vero iram sustinens,' id est, risum quidem dissimulans, iram vero vehementem spirans; vel, graviter vero irata. 112. ἰούσα, pro ἰούσα. Διομήδεις ἄσπον ἰούσα, 'Diomedem propius profecta.' 117. Ἀρέθουσα, pro Ἀρέθουσα, 'Arethusa [fons].' 144. μοῖσαι, pro μοῦσαις, bis. Idem Idyll. ii. 15. ἔρδουσα, pro ἐρδουσα, faciens, efficiens. Idyll. ii. 54. τίλλουσα, pro τίλλουσα, vellens. 59. λαβοῖσα, pro λαβοῦσα, capiens, accipiens, sumens. 62. ἐπιφθόδουσα, pro ἐπιφθόδουσα, inspuens, vel susurrans. 64. εἰούσα, pro εἰούσα, existens. 71. ναλοῖσα, pro ναλοῦσα, habitans. 73. σύρουσα, pro σύρουσα, trahens. 96. μολοῖσα, pro μολῶ-

σα, profecta. 137. λιποῖσαν, pro λιποῦσαν, &c.

οι diphthongus in verbis Dor. posita pro com. ου. Theoc. Idyll. vii. 95. ἀρξέμ', ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσιαι, 'incipiam; sed ausculta, quandoquidem charus es musis.' Hic τὸ ὑπάκουσαν Dorice positum est pro com. ὑπάκουσον, quod ab ὑπακούω deductum. Idyll. xi. 78. ὑπακούω, pro ὑπακούω.

οι diphthongus a Doriensibus sæpe usurpatur pro ου in tertia plurali verborum gravitonorum in ουσι communiter desinentium. Ut τύπτουσι, λέγουσι, pro τύπτονται, λέγονται. Pind. Pyth. Ode 9. 308. Μ. στάξουσι, pro στάξουσι. Ode 10. 324. f. οἰκέουσι, pro οἰκέουσι, οἰκούσι. Nemeorum Ode 6. 410. 2. ἐνέπουσι, pro ἐνέπουσιν. et Ode 9. 446. f. καλέουσι, pro καλούσι. Et Isthmiorum Ode 2. 490. Μ. καλέουσι, pro καλέουσιν.

οι diphthongus Dorice pro com. ου in tertia plurali primæ conjugationis verborum contractorum, quæ communiter in έουσι, ουσι, desinunt. Ut ποίεουσι, pro ποιοῦσι. Sic apud Theoc. Idyll. xxviii. 11. φορέουσι, pro φοροῦσι. Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέουσ' ὑδάτινα βράκη, 'Multas etiam braccas aquatiles, quales mulieres gestant.' ὑδάτινα βράκη vocat braccas aquei, i. cærulei coloris; vel, molles, quales delicatum fœminarum genus gestare solet; Gallice, 'brayes,' Italice, 'braghe.' Varia Pindari exempla in præcedentibus vide.

οι diphthongus propria sæpe in impropria φ Dorice mutatur. Ut pro communi ποιμενικός, i. pastoralis, Dorice παμμενικός dicitur. Theoc. Idyll. i. 23. Τήνος ὁ παμμενικός. In nonnullis tamen codicibus legitur ποιμενικός, ut communiter dicitur.

οι, diphthongus οι Dorice sæpe corripitur sequente vocali. Theoc. Idyll. iii. 9. ἀπάγασθαί με ποιησεῖς. 11. ἄλλα τοι οἰσῶ. 21. λεπτά ποιησεῖς. Idyll. vi. 31. Ταῦτα δ' ἴσως ἔσρωῶσα ποιεῖντα. Idyll. xi. 18. ζεῖδε τοιαῦτα. Idyll. xviii. 32. ἔργα τοιαῦτα. Idyll. xxi. 28. νύκτα ποιεῖ τιν. Idyll. xxiii. 11. πάντ' ἐποίει.

οι diphthongus etiam sequente consonante corripitur. Vide Is. Cas. Lect. Theoc. c. 18. pag. 124, 125, 126.

οἰ, Dor. et poet. pro com. αὐτῶ, in masculino et neutro genere. Theoc. Idyll. i. 43. de piscatore verba faciens dicit, Αἰ δέ οἰ φῶθηκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες, 'Nam ipsi tument in cervice undique venæ.' 53. μέλεται δέ οἰ, 'cura vero est ipsi.'

οἰ, Dorice, et poetice, in genere fœmineo, pro communi αὐτῆ, ipsi. Quamvis autem hoc tertiæ personæ pronomen, ὄς, οὔ, οἰ, ἔ, per se positum, in nominativo quidem, et accusativo acuatur, in genitivo

verò et dativo circumflectatur, in ipsò tamen orationis cursu τὸ οἰ, et τὸ ἔ ἔγκλισην patitur, et ex vocabuli præcedentis accentu pendet. Qua de re Grammaticos consule. Theoc. Idyll. i. 33. πὰρ δέ οἰ ἀνδρες, 'juxta vero ipsam viri.' Idyll. iii. 36. Δωσῶ οἰ, pro δώσω αὐτῆ [τῆ Ἐριθακίδι], 'Dabo ipsi [Erihacidi].' Idyll. v. 133. de Alcippe puella verba fiunt, ἔκα οἰ τὰν φάσσαν ἔδωκα, quum ipsi palumbum dedi.'

οἰα, Ionice, Dorice, et poetice, pro communi, sed minus usitato, οἰως. Sic et Latine quale, pro qualiter. Usitata vero sunt, ὡς, ὡσπερ, ut, quemadmodum, quomodo. Theoc. Idyll. i. 87. οἰα βατεῦνται, 'ut ineuntur.' Et 90. οἰα χελιδνῶν, 'ut rident.' Idyll. xiv. 39. οἰα γελιδνῶν, 'ut hirundo.' 64. οἰα χορῆ βασιλῆα, 'ut decet regem.' Idyll. xv. 49. οἰα πρὶν, 'ut antea.' Idyll. xvii. 105. οἰ ἀγαθῶ βασιλῆϊ, 'ut bono regi [convenit].' Idyll. xxii. 47. οἰα κολοσσός, 'ut colossus.' Idyll. xxiii. 10. οἰα δὲ θῆρ, 'ut autem fera.'

οἰζυος, ου, ὄ, προπαροξυτώνως scriptum, poeticum atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Formatum autem ex communi poetico οἰζυρός, ου, ὄ, metri causa sublato ρ, ut penultima corripatur, et accentus Æolice in antepenultimam est retractus, ut πόταμος, fluvius, pro communi ποταμός. Οἰζυος etiam a nomine femineo οἰζύς, ύος, deductum esse potest. Utraque formatio probabilis videtur. Eustathius, οἰζύω, τὸ θρηνώ, καὶ κακοπαθῶ, παρὰ τὸ οἰ θρηνητικὸν ἐπιβῆμα γίνεται οἰζύς, ὅθεν οἰζύω, καὶ διαλύσει οἰζύω, ὅθεν οἰζύς, καὶ οἰζυρός, ὀνόματα. Οἰζυος igitur miserum, molestum, grave, calamitosum, atque perniciosum significat, quod luctum, atque lamentationem affert. Et οἰζύς, ærumna, miseria, calamitas, molestia, luctus, lamentum. Theoc. Idyll. xviii. 13. Τὴν σαντοῦ φρένα τέρψον οἰζυον οὐδὲν ἀρέσκει, 'Tuam mentem oblecta: nihil [quod sit] molestum [mihi] placet.' Jos. Scal. ait οἰζυρόν legendum. Quam lectionem ego quoque probo, si metri lex, et carminis quantitas eam admittit. Apud Eustath. exempla vide, quæ docent τὸ ζυ longum esse. Quamobrem nostram sententiam de vulgata lectione retinenda non facile mutarim.

οἰς, οἰδος, ἦ, nomen Theocriteum, quod in vulgat. Lexicis non exstat, ovicula, agnicula. Theoc. Idyll. i. 9. Αἶκα τὰλ μῶσαι τὰν οἰδα δῶρον ἄγονται. Accipitur et pro ove, quod patet ex sequentibus, αἰ δέ κ' ἀρέσκη Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἰν ὑστερον ἀξεῖς.

οἰκέτις, ἰδος, ἦ, poet. præter vulgatas significationes quas in Lexicis habemus, accipitur etiam pro ea, quæ domi se coa-

tinēt, aut continere cogitur, ut solent facere virgines, et matronæ, quæ suo honori, et existimationi optime consultum cupiunt. Theoc. verba faciens de Helena, quæ Menelao jam nupserat, dicit Idyll. xviii. 38. τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη. Lat. interp. 'tu quidem matrona jam [es];' alter, 'tu jam matrona facta es.' At Æ. P. 'tu quidem domestica jam [es, i. domi manere, domi te continere cogeris].' Quod autem hic sit hujus loci sensus, ex sequentibus poetæ verbis facile patet: 'Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἤρι, καὶ ἐς λειμῶνια φύλλα ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψέμεναι ἄδν πρέοντας, 'Nos vero ad cursum mane, et ad pratensia [id est, in pratis nascentia] folia ibimus, coronas decerpituræ suave spirantes.' Hic manifestam ἀντίθεσιν videmus, οἰκέτις ζ ἐς λειμῶνια φύλλα ἔρπει, domi ζ foris. Matronæ significatio ad rem præsentem non facit. Idem autem hæc valent, ac si virgines istæ dixissent Helenæ, Tu quidem posthac non poteris amplius nobiscum per prata libere vagari, florum colligendorum caussa, quemadmodum ante consueveras. Jam enim conjugii jugum, et servitutem subire, domique te continere cogeris. Nos vero, quæ sumus adhuc virgines, et servitutis hujus expertes, in virentia prata cras mane proficiscemur, ut flores ad coronas texendas legamus, &c.

οἰκέις, ἑός, ὁ, poet. genit. Ion. est οἰκῆος, unde reliqui casus τὸ η retinent; com. οἰκέτης. δούλος ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν, famulus domesticus, servus. Theoc. Idyll. xxv. 33. ἢ δίκη οἰκῆον, οἴσιν βίος ἐπλετ' ἐπ' ἀγροῖς, 'ut [fert] mos famulorum, quibus vita est in agris; id est, sicut decet famulos, qui ruri vitam degunt. Eustath. Δίκη, νόμος, τρόπος, ἦθος. Illic affert exemplum Theocriteo simillimum, quod exstat Odys. ζ. ἢ γὰρ δμῶων δίκη ἐστίν, 'hic enim servorum mos est.' Et Odys. ζ. Μηστῆρων οὐχ ἦδε δίκη, 'Procorum non [est] hic mos.'

οἰκεῦντες, Dor. pro com. οἰκοῦντες, habitantes. Theoc. Idyll. vii. 116. οἰκεῦντες ξανθὰς ἔδος αἰπὺ Διώνας, 'incolentes flavæ ædem altam Dionæ,' et Idyll. xvi. 77.

οἰκωφελῆς, ἑός, οὖς, ὁ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis Græcolatinis explicatur, domesticus, et οἰκωφελῶς, cum domestica utilitate. Sed οἰκωφελῆς dicitur ὁ ὠφελῶν τὸν οἶκον, qui domum juvat. Qui rei domesticæ predest. Vel ὁ τὸν οἶκον ὀφέλλων, ἤγουν αὔξαν, i. qui rem familiarem auget. Sed quum ab ὀφέλλω deducitur, tunc in ipsa compositione genium oo in ω μέγα contrahitur; vel alterum o tollitur, alterum producitur ἐκτάσει facta metri causa. Apud Theoc. Idyll. xxviii. 2. mulieribus tribuitur. Quamobrem hoc epitheto bonarum mulierum et

matrumfamilias officium indicatur. Γλαυκῆς ὁ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας, Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὺς ἐπήβολος, 'Glaucæ, o amica lanificii colus, donum Minervæ, Mulieribus [sive matronis] domum augmentibus mens tua [est] certa [minimeque dubia].' Sensus, Bonis matronis, rei que familiaris augendæ studiosis tua mens est nota. Sciunt enim in quem usum sis confecta, sciunt quomodo sis tractanda, et quem usum ipsis præstes, aut præstare debeas. Interpretes Latini locum hunc longe aliter interpretantur: sed vim verborum Græcorum non videntur expressisse. Vide ἐπήβολος. Jos. Scal. legit, γυναιξὶ πόνος.

οἶν, accusat. singul. κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ οἶν, quod Theocritus habet Idyll. i. 11. ovem. Eustath. οἶς, οἶος, διαλελυμένως, ὅτι ἀναλογώτερον ἐστὶ τοῦ οἶς, οἶος συννηρημένου. Idem ait et in genitivo singul. et in plur. tam dissolute, quam contracte reperiri οἶος, οἶδς, et οἶων, οἶων. Theoc. Idyll. v. 99. Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, 'Ovem nigram.'

οἶνᾶρεον, ου, τὸ, poet. et Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Idem autem valet ac οἶναρον, ου, τὸ, pro quo et οἶναρις, ἴδος, ἦ, vitis pampinus. Theoc. Idyll. vii. 134. ἔν τε νεοτμήτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι, 'inque recens sectis læti pampinis.'

οἶνόπεδον, ου, τὸ, poet. pro quo συνανήμως et οἶνόφυτον, ου, τὸ, et communiter ἀμπελόφυτον χωρίον. ἀμπελῶν, ὦνος, ὁ, vitiferum solum, ager vitibus consitus, vinea. Compositum autem est hoc nomen (ut docet Eustathius) non ex voce οἶνος, ου, ὁ, i. vinum, sed ex nomine οἶνη, ης, ἥ, quod apud priscos vitem significabat, quam postea recentiores ἀμπελον appellarunt: οἶνης πέδον, περιφραστικῶς ὁ ἀμπελῶν. In ipsa vero compositione τὸ η in ο est mutatum, ut ex τιμῆ, et θεός, Τιμόθεος. Vide η in ο, et ο pro η. Theoc. Idyll. xxiv. 128. οἶνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναίει, 'vineam amplam Tydeus incolebat [i. tenebat, possidebat].'

οιο. Eustathius ait hanc genitivi singularis in ου communiter desinentis terminationem esse Thessalicæ, Bœoticæque dialecti propriam. Quidam et Atticam et Ionicam esse tradunt: Sed nec apud Hippocratem, nec apud Herodotum, qui τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου parentes censentur, ullum hujus terminationis exemplum reperitur, quod saltem a me lectum recorder, nisi forte in aliquo poetæ carmine propter metri necessitatem. Unde factum, ut nonnulli hoc quoque poetiæ licentiæ tribant. Dorienses etiam eandem terminationem frequenter usurpant. Theoc. Idyll. i. 28,

γλυφάνοιο dicit, pro com. γλυφάνου, sculpturæ, sive sculpturæ, et 45. ἀλιτρίτσιο, pro ἀλιτρίτου, 'in mari exesi'; vel, 'marinis aquis exesi.' 58. λευκοῖο γάλακτος, pro λευκοῦ. 68. ποταμοῖο, pro ποταμοῦ. 72. δρυμοῖο, pro δρυμοῦ. 128. εὐπάκτιο, pro εὐπήκτου. Idyll. ii. 8. Τιμαγῆτιο, pro Τιμαγῆτου. 66. τῶ ὑβούλοιο, pro εὐβούλου. 73. βύσσιο, pro βύσσου. 78. ἐλιχρύσιο, pro ἐλιχρύσου. 80. γυμνασίοιο, pro γυμνασίου. 120. Διωνῆσιο, pro Διωνῆσου. 134. Ἀφαισίοιο, pro Ἐφαισίου. et 136. θαλάμοιο, pro θαλάμου, &c. Quod οιο pro ου a Thessalis et Ionibus quoque dicitur, disertissimis verbis hoc testatur Magnum Etymolog. 618. 38. οἶος cum superlativo gradu, pro comm. ὄς. Theoc. Idyll. xiv. 59. οἶος ἄριστος, 'quam optimus.'

οἶς, οἶος, et οἶδος, ἦ, ut patet ex οἶς, οἶδος, ἦ, commune. Hinc priscum vocabulum Latinum inserto digamma Æolico formatum, OFIS, unde recentiores nomen OVIS deduxerunt, verso F in V. Sic etiam olim SerFos, et DaFos dicebatur, et scribebatur, pro quibus postea Servus, et Davus dicta. Qua de re consule Dionys. Halicarnasseum Antiquit. Rom. lib. i. Item Latinos Commentarios in Andriam Terentii, act. i. sc. 2. et act. iii. sc. 4. Theoc. Idyll. i. 11. τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξείς. Idyll. viii. 9. Ποιμὰν εἰροπόκων οἶων, 'Pastor lanigerarum ovium.' 45. ἐνθ' οἶς, ἐνθ' αἶγες, 'illic oves, illic capræ.' Hic autem οἶς videtur esse singularis potius, quam pluralis, quia τὸ is corripitur. Nam si esset contractum ex οἶες, τὸ is esset longum. Vel τὸ ε κατὰ συγκοπὴν metri causa sublatum. Si singularem esse malis, erit συνεκδοχῆ, pro plurali. Idyll. ix. 17. πολλὰς μὲν οἶς. Vide ταί. Idyll. xi. 12. ταί οἶες. Idyll. xviii. 42. γειναμένης οἶος.

οἶσεται, comm. pro quo frequentius οἶσει, feret, asportabit. Theoc. Idyll. xvi. 16. πόθεν οἶσεται ἀθρεῖ κρηγυρὸν, 'circumspicit unde auferat argentum [id est, pecuniam].' Vide φέρω. 21. ὄς ἐξ ἐμεῦ οἶσεται οὐδὲν, 'qui a me nihil asportabit.'

οἶσεῦμες, Dor. et Æol. pro com. οἶσομεν, unde Dor. οἶσοῦμεν, et οἶσοῦμες, et rursus Dor. ac Æol. οἶσεῦμες, feremus, efferemus. Quod ab inusitato οἶω. Vide φέρω apud Grammaticos. Theoc. Idyll. xv. 133. Οἶσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτόνοντα, 'Feremus ad undas in litore spumantes.'

οἶσι, vel οἶσι. Non solum Ionica, sed etiam Dorica terminatio dativi pluralis tertiæ declinationis nominum parisyllabiorum, communiter in οἶς, vel οἶς desinentium, pro varietate accentus, quem in adjectivo, vel substantivo nomine notatum habemus. Hoc autem fit addito i ad σ finale. Quod apud Iones et consonante

et vocali sequente locum habet: sed apud Dorienses consonante tantum sequente. Qua de re consule nostrum Ionicum Græcolatinum Lexicum, ubi res pluribus exemplis illustratur. Ut Ion. et Dor. καλάμοισι μαλακοῖσι, communiter καλάμοις μαλακοῖς, illud καλάμοισι, προπαροξυτονεῖται, illud μαλακοῖσι, προπερισπᾶται. At καλάμοις, παροξυτονεῖται. μαλακοῖς, περισπᾶται. Theoc. Idyll. i. 51. ἐπὶ ξηροῖσι καθέῃ, ubi scribendum potius καθέοι, ut sit 3. person. singul. fut. Dorici καθέω, εἶς, εἶ, pro communi καθίσω, καθίσει, καθίσει. Vide καθέῃ, et καθέω. 133. ἀρκεῦθοισι, pro ἀρκεύθοις. Idyll. ii. 120. κόλποισι, pro κόλποις. 125. ἡθέοισι, pro ἡθέοις. Idyll. iii. 23. εὐδόμοισι, pro εὐδόμοις, &c.

οἶσιν, vel οἶσιν, Ionica, Dorica, et poetica terminatio nominum tam adjectivorum, quam substantivorum 3. declinationis τῶν ἰσοσυλλάβων in οἶς, vel οἶς communiter desinentium in dativo plurali trium generum. Hoc autem locum habet sequente vocali. De accentus ratione vide terminationem οἶσι vel οἶσι. Theoc. Idyll. i. 101. θνατοῖσιν ἀπεχθής. Idem etiam in ipsis articulis observatur, quod in nominibus, et participiis: ut communiter τοῖς in masc. et n. g. ταῖς, in fœm. τοῖσι, vel τοῖσιν, et ταῖσι, vel ταῖσιν. Ionic. Doric. et poet. prout carminis quantitas hanc vel illam terminationem legitime flagitarit. Idyll. iv. 7. ὀφθαλμοῖσιν ὄπῳπει. 42. ἐλπῖδες ἐν ζωῶσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. 63. κακοκνώμοισιν ἐρίσδει. Idyll. xv. 105. βροτοῖσιν ἀεί τι.

οἶσω, εἶς, εἶ, poet. verbum a futuro οἶσω, deductum, quod ab inusitato οἶω, pro quo φέρω. Consule Magnum Etymologicum et Eustathium in οἶσете et ἄξετε. Theoc. Idyll. xxiv. 48. Οἶσете πῦρ ὅτι θάσσον, 'Afferte ignem quam celerrime.' Hic autem μετανομικῶς τὸ πῦρ positum pro luce, quam emittit ignis, pro lumina, pro lucerna, pro lampade, aut candelâ, qua accensa tenebræ fugantur. Quod pulcherrime nobis a poeta describitur in Moreto, his verbis; 'Parvulus exusto remanebat stîpite fumus, Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Admoveret his pronam summissa fronte lucernam, Et producit acu stuppas humore carentes: Excitat et crebris languentem flatibus ignem. Tandem concepto tenebræ fulgore recedunt.' Vide ὅτι θάσσον. 51. Theocritus hoc aperte docet, quem ita canit, 'Οἶ δ' αἶψα προγένοντο λύχνους ἅμα δαομένοισι, ' Illi vero statim adferunt cum lucernis ardentibus.'

οἶσῶ, Dor. pro communi οἶσω, feram; futurum ab inusitato οἶω, pro quo usitatus τὸ φέρω, unde Latin. fero; φέρεis, et per synopen inde formatur secunda verbi La-

tinī persona, fers. Theoc. Idyll. ii. 58. ποτὸν κακὸν ἀβρίον οἰσῶ, 'potum malum cras feram.'

οἰσῶν, Dor. pro com. οἰσῶν, allaturus. Theoc. Idyll. xiii. 36. ὕδωρ ἐπιδῶριον οἰσῶν, 'aquam ad cenam allaturus.'

ἄκα, Dorice pro comm. ὅτε, quando. Quod fit verso τ in κ, et ε in α. Theoc. Idyll. i. 66. Πᾶ ποκ' ἔρ' ἦσθ' ἄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι; 'Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam [eratis] Nymphæ?' Idem Idyll. iii. 28. δῆ μὲν μερναμένω εἰ φιλέεις: vulgata versio, 'cum quærerem an me amares.' Quod bene, si sensum spectes: at hoc verba sonant, 'quando me mentionem faciente an me amares;' id est, quum me quærente, etc. Idyll. iii. 40. Ἰππομένης ἄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμῃ, 'Hippomenes quum jam virginem vellet uxorem ducere.' Idyll. iv. 27. ἄκα καὶ τὸ κακὰς ἠράσσαο νίκας, 'quando et tu infelicem appetisti [vel concupivisti] victoriam.' Idyll. v. 33. ἄκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, 'quum ipsi palumbum dedi.' 134. καὶ γὰρ ἄκα αὐτῶ, 'etenim quum ipsi.'

Idyll. xi. 8. ἄκα ἤρατο τὰς Γαλατείας, 'quum amabat Galateam,' etc. ἄκα, Dorice pro communi ὅτε, verso τ in κ, et ε in α. Metri vero caussa τὸ κ geminatur; quum, quando. Theoc. Idyll. i. 87. ὡς πόλος ἄκα ἔσορῃ τὰς μηκάδας, οἶα βατεύνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur;' id est, quum videt quomodo capræ ab hircis ineuntur. Idyll. iv. 21. ἄκα θύοντι, 'quum sacrificant.' 56. Εἰς ὄρος ἄκα ἔρπει, μὴ ἀνάλιτος ἔρχο Βάττε, 'Quum in montem proficisceris, ne discalceatus proficiscere Batte.'

Idyll. v. 18. ἄκα μὰν τῆδε τὸ δάσας, 'quum vero hic te vincitum.' Idyll. viii. 68. ἄκα πάλιν ἄδε φήνται, 'quando rursus hæc nascetur.' Idyll. xi. 22. ἄκα γλυκὸς ὕπνος ἔρχε με, 'quum dulcis somnus tenet me.' Idyll. xi. 144. ἄκα ἀφίκε, φίλος ἦξεις, 'quum venies, carus venies.'

ἀκοῖα, Dor. pro com. ὁποῖα, οἶα, ὡς, qualia, pro qualiter, ut. Theoc. Idyll. xv. 32. ἀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμμιμαι, 'ut diis placuit, ita lota sum.'

ἀκα ἄ, Dor. pro com. ὅτε ἦ, integræ vero voces sunt, ἄκα ἄ, sed metri caussa sublatum α, et ob sequentem aspiratam τὸ κ in χ mutatum. Theoc. Idyll. xiii. 11. Οὐδ' ἀκα ἄ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἄωσ, 'Neque quum niveis equis vecta cursu ascendit in Jovis [domos] Aurora.' Vide ἄκα.

ἀκα ἔρπει. ἄκα ἔρπει. Hic metri caussa τὸ κ geminatur, et ob sequentem vocalem aspiratam, α rejectum, et tenuis in aspiratam mutata, vocalisque rejectæ nota post χ notata. Theoc. Idyll. iv. 56. Εἰς

ὄρος ἄκα ἔρπει, μὴ ἀνάλιτος ἔρχο Βάττε, 'In montem quum vadis, ne discalceatus eas o Batte.' Sed hæc ita communiter effertur, ὅτε, ὅταν, ἔρχη, χωρεῖς, εἰς ὄρος, μὴ ἔρχου ἀνυπόδητος, id est, 'quum in montem proficisceris, ne sine calcis, pedibusque nudis eo Batte proficisceris.'

ἀλβω, Dor. genit. singul. pro com. ἀλβου, a recto ἀλβος. Theoc. Idyll. vii. 33. ὄλβω ἀπαρχόμενοι, 'fortunarum primitias offerentes.'

ὀλίγος, ου, ὄ, comm. proprie quidem de numero et quantitate discreta dicitur, κατὰ χρηστικῶς tamen et de concreta dicitur, et pro μικρὸς accipitur; exiguus, parvus. Theoc. Idyll. i. 47. Τὰν ὀλίγος τίς κάρος ἐφ' αἵμασι παῖσι φυλάσσει, 'Quam parvus quidam puer ad sepes custodit.'

ὄλπα, ας, ἄ, Dorice pro communi ὄλπη, ης, ἦ. Eustath. ὄλπη, ἡ ἐλαιοδόχος λίκυθος, παρὰ τὸ ἐλαιον πεπῶσθαι, ὃ ἐστὶ κεντῆσθαι, vas olearium, quod oleum possideat, i. in se continet. Theoc. Idyll. ii. 156. καὶ παρ' ἐμὲν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν, 'et apud me depositum sæpe Doricum vas olearium [quando? quomodo? Noctu, cum lucerna, quæ oleo indiget ad lumen ministrandum, ad me veniens].' Pro eodem συνωνύμως dicitur et ὄλπις, ὄλπιδος, ἦ. Theoc. Idyll. xviii. 45. Πρῶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἔλειψαρ φαζόμεναι, σταξεύμεν ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον, 'Primæ vero ex argenteo vase oleario humidum unguentum Capientes, stillabimus sub umbrosam platanum.' Interpretēs Latini pyxidem vertunt in utroque loco. Athenæus τῶν Δειπνοσοφιστῶν, iib. xi. 244. 5. vas vinarium fuisse dicit id, quod ὄλπην alii vocant. Ibi περὶ τῆς πελλικῆς verba faciens, hæc scribit, ὕστερον δὲ [τῆ πελλικῆ] ἔσχεν οἶνοχόης σχῆμα, οἷοί εἰσιν οἱ ἐν τῇ ἐορτῇ παρατιθέμενοι, ὁποῖους δὴ ποτε ὄλπας ἐκάλουν, χρώμενοι πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν, etc. Vide vulgatam Latinam interpretationem, cum brevitatis caussa consulto præterimus. Quamobrem si pro vinario vase nunc accipias τὴν ὄλπην, dices amicam ad amicam cum hoc accedere solitum fuisse, ut vini potu benevolentiam ejus sibi facilius conciliaret, et amorem in ejus pectore accenderet. Nam Ceres, et Bacchus Venerem excitant, et inflamment.

ὀμαλός, οὐ, ὄ, com. pro ὅμοιος, similis. Theoc. Idyll. xv. 50. ἀλλάλοις ὀμαλοί, 'inter se similes.'

ὀμῶς, poet. pro comm. ὀμοῦ, simul, una. Theoc. Idyll. xxi. 6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὀμῶς δύο κείντο γέροντες, 'piscium venatores una duo jacebant senes.' Vide ἀγρευτῆρ, ubi versus hujus pleniorē interpretationem habebis.

ὄνασεϊ, Dor. pro communi ὄνησει, juvenabit. Theoc. Idyll. vii. 36. ὄνασεϊ ἄλλον ὄνασεϊ, 'alter alterum juvenabit.'

ὄνασις, ιος, ἄ, Dor. pro communi ὄνησις, ἦ, usus, utilitas, fructus. Theoc. Idyll. xvi. 23. οὐχ ἄδε πλοῦτου φρονέουσιν ὄνασις, 'non [est] hic usus divitiarum sapientibus [i. sapientes opibus non ita solent uti].'

ὄνάσσης, Dor. pro comm. ὄνήσσης, τὸ σ metri causa geminatur. Est autem 2. pers. singul. subjunct. modi aor. 1. act. ab ὄνάω, ὦ, unde ὄνημι, et ὄνημαι, et ὄναμαι, de quibus apud Eustathium plura. Theoc. Idyll. v. 69. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὄνάσσης, 'neque etiam tu hunc joveris,' vel, joves.

ὄνειρατα, των, τὰ, poet. pro frequentiore ὄνειροι, vel ὄνειρα, insomnia. Theoc. Idyll. xxi. 24. ἦδη μυρὶ ἔσειδον ὄνειρατα, 'jam sexcenta vidi insomnia.' 31. τῶνειρατα πάντα μερίζεν, pro τὰ ὄνειρατα πάντα μερίζεν: vide τῶνειρατα; 'insomnia omnia dividere.'

ὄνειροκρίτας, α, ὁ, Dor. pro com. ὄνειροκρίτης, ου, ὁ, somniorum conjector, ac interpretis. Dictus παρὰ τὸ τοὺς ὄνειρους κρίνειν, id est, somnia interpretari, pro quo Theoc. Idyll. xxi. 29. dicit ἐνύπνια κρίνειν. 32. οὗτος ἄριστος ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς, 'ille optimus Est somniorum interpretis, apud quem est mens magistra [id est, qui mentem, et sapientiam optimam interpretandorum somniorum magistram habet].'

ὄνομαστὶ, poet. et com. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat, nominativum: pro quo Hom. Ὀδυσσεύς Δ. 100. f. 6. ὄνομακλήδην dicit, et com. ἐξ ὄνοματος. Theoc. Idyll. xxiv. 76. ἀειδοῖσαι Ἀλκμήναν ὄνομαστὶ, pro ἀειδοῖσαι Ἀλκμήνην ἐξ ὄνοματος, 'celebrantes Alcmēnen nominativum.'

ὄνομαστικῶς, ἀντὶ τῆς κλητικῆς, nominativus pro vocativo. Hoc non solum Atticis, sed et Doriensibus est familiare, ut ἀδιαφόρως dicant tam in vocativo, quam in nominativo, Αἰνέας, χρύσης, λόγος, φίλος, idque praeposito saepe articulo praepositivo ὁ, qui, quum aliquem vocamus, ἰσοδυναμεῖ τῷ ᾧ, quod est vocantis adverbium, et vocativo communiter servit. Theoc. Idyll. i. 149. θᾶσαι φίλος, pro ᾧ φίλε, 'aspice amice.' Idem Idyll. v. 102. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κῶναρος, ἄτε Κυναίθα, Τουτὶ βοσκησείθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος; 'Non a quercu [recedentes] o tu Conare, et tu Cynatha [vel, heus tu Con. et tu Cyn.], Hic pascimini ad orientem, sicut Phalarus?' Hic ista οὗτος ὁ Κῶναρος, et ἄτε Κυναίθα ponuntur pro communibus, ᾧ σὺ Κῶναρε, et, καὶ σὺ ᾧ Κυναίθα. Sic etiam et Joannes viii. 10. ἡ γυνὴ dixit, pro ᾧ γυνή, 'o mulier.' Idyll. vii. 50. ὄρα φίλος, pro, ὄρα φίλε, 'vide amice.'

Lecc. Dor.

ὄνόματα ἀναφορικὰ καθάπερ καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον, ἐστὶν ὅτε τὴν αὐτὴν ἔχει πτώσιν, ἢν τὸ προηγούμενον ὄνομα, id est, nomina relativa, ut et subjunctivus articulus, interdum eundem habent casum, quem praecedens nomen. Theoc. Idyll. xxii. 59. Τοῖς δ', οἶος ὄρας, pro Τοῖσδε εἰμὶ, οἶον ὄρας, 'Talis [ego sum], qualem [me] vides.'

ὄνόματα ὑπαρκτικὰ ἐνίστε τὴν αὐτὴν ἔχει πτώσιν, ἢν τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον τὸν ἐπόμενον, id est, nomina substantivum interdum eundem habent casum, quem ipse subjunctivus articulus sequens; vel, interdum substantiva nomina, quae praecedunt, ponuntur in relativi sequentis casu. Demosth. ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ β. initio pag. 10. πόλεων, καὶ τόπων, ὦν ποτε κύριοι ἦμεν, φαίνεσθαι προεμένους. ἀντὶ τοῦ, φαίνεσθαι προεμένους. τί; τὰς πόλεις, καὶ τοὺς τόπους, ὦν ποτε κύριοι ἦμεν. Euripides Medea, pag. 149. 12. ἀνδάνουσα μὲν φυγῆ πολιτῶν, ὦν ἀφίκετο χθόνα, pro, πολιταῖς, ὦν, etc. Consule nostras in eum locum notas. Sophocles in Edippo Tyranno, pag. 150. 2. ὅς γ' ἐξέλασας ἄστου Καδμείων μολῶν, Σκληρᾶς αἰοῖδου δασμῶν, ὦν παρέχομεν. ἀντὶ τοῦ, δασμοῦ, ὦν παρ. Paulus ad 1. Cor. x. 16. Τὸν ἄρτον, ὦν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ χριστοῦ ἐστιν; pro ὁ ἄρτος, ὦν κλῶμεν. Item Matth. xxi. 42. et Marc. xii. 10. Λίθον, ὦν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, pro (ut legitur Act. Apostol. iv. 11.) οὗτος ἐστὶν ὁ λίθος, ὁ, etc.; vel, οὗτος ἐστὶν ὁ λίθος, ὦν ἀπέδ. etc. Sic et Aristoph. in Pluto. Πλ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἢν ὑμεῖς φατέ ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι, pro ταύτης τῆς δυνάμεως, ἢν δύναμιν, etc. Et Sophocles in Electra, pag. ex H. Steph. typis in quarto, 111. 3. καὶ τέκνων, ὕσων ἐμοὶ Δύσνοια μὴ πρόσεστιν, pro καὶ ξυνοῖσαν τέκνοις, ὕσων τέκνων. Vide. Hæc enim ex praecedentibus pendunt. Idem in Ajace, pag. 60. Ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἢν ὄδ' εἴληχεν τύχην, Θανόντες ἂν προῖκέμεθ' ἐχθίστῳ μῶρῳ, pro τῆδε τῆ τύχῃ προῖκέμεθα ἂν θανόντες, ἢν τύχην ὄδ' εἴληχεν. πῶς δὲ τοῦτο; ἐχθίστῳ μῶρῳ, etc. Hoc autem καινοτροπεῖός, καὶ παραδόξου constructionis genus et ipse Virgil. videtur imitatus Æn. lib. i. 130. 9. 'Urbem, quam statuo, vestra est,' pro, Urbes ea, quam statuo, vestra est. Quoniam autem hujus ἀρχαῖσμοῦ venustatem et elegantiam a nullo alio (quod ego saltem legerim, et a me lectum recorder) hactenus observatam animadverti, cum tamen observatione dignam esse censeam, ideo nunc eam hoc loco notandam esse judicavi.

ὄνόματα οὐδετέρου γένους ἀντὶ τῶν ἐπιρρημάτων ἐκείθεν ἐσχηματισμένων. Nomina generis neutrius pro ipsis adverbis, quae

inde sunt formata. Theoc. Idyll. i. 31. Καλὸν ἐθειράζοντες, pro καλῶς ἐθειράζοντες, 'Pulcre comam gerentes'; pro, Pulcre comam, ornatamque comam gerentes; id est, Pulcrum, et ornatam comam habentes. Sic ἐτώσια, pro ἐπώσιως, quod inusitatum. Theoc. Idyll. i. 38. ἐτώσια μοχθίζοντι, 'frustra laborant.' Et 41. τὸ καρτερὸν, pro καρτερῶς, vehementer. et 46. καλὸν, pro καλῶς, pulcre. 87. οἶα, pro inusitato οἶως. τούτεστιν ὡσπερ, quod usitatum. Quamquam in singulari dicitur et in soluta oratione passim οἶον, pro ὡσπερ, vel, ὡς, ut, quemadmodum, quomodo. Idem repetitur vs. 90. 107. καλὸν, pro καλῶς, suave, pro suaviter. 149. ὡς καλὸν ὕσδει, 'quam suave olet.' Idyll. ii. 25. μέγα, pro μεγάλως, magnum, pro valde. 100. ἄσυχα, pro ἀσύχως. ἤγουν ἡσύχως, tacita, pro tacite. 131. δεύτερα, pro δευτέρως, i. secundo loco; quod usurpat Aristot. Ethic. x. 8. 55. E. Sed frequentius δεύτερον in singulari legitur eodem significato; 130. δεύτερα ἤπράτον. 140. ταχὺ, ἀντὶ τοῦ ταχέως. 151. ἀπρεκὲς, pro ἀπρεκῶς. τὸ καλὸν, pro καλῶς. Idyll. iii. 18. 21. λεπτά, pro λεπτῶς, τούτεστιν εἰς λεπτά μέρη. Idyll. v. 43. βάθιον, pro βαθίως, ut μειζόνως α μείζον. 44. ὕστερον, pro ὕστατα, hocque pro inusitato ὕστατως, ultimum, postremum, postremo. 52. κακώτερον, pro κακωτέρως. Utrumque in oratione soluta inusitatum, pro quibus adverbialiter alias κάκιον diceretur, quod usitatius. 82. μέγα, pro μεγάλως, valde, vehementer, magnopere. Idyll. vi. 9. ἀδέα συμρίσδων, 'suaviter fistula canens.' 12. ἄσυχα χαλάζοντα, 'quiete strepentes [fluctus].' Idyll. vii. 28. et 94. μέγ' ὑπέροχον, pro μεγάλως ὑπέροχον, 'valde eximium.' 42. ἄδν γελάσσας, pro ἡδέως γελάσσας, 'dulce ridens.' Sic enim loquitur et Horatius Carm. lib. i. Ode 22. 'Dulce ridentem Lalagen amabo, Dulce canentem,' pro dulciter, et suaviter. De quo loquendi genere plura in doctissimi Lambini commentariis in hunc locum scriptis traduntur. 89. ἄδν μελισσόμενος, 'suaviter modulans.' 100. ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγα, pro σφόδρα, καὶ μεγάλως ἐσθλός, ἤγουν ἀγαθὸς ἀνὴρ, 'valde bonus vir.' Idyll. x. 8. 9. 10. οὐδαμὰ, pro οὐδαμῶς. Vide suo loco. Quasi dicas, nulla, in neutro plurali, pro nullo modo, nequaquam, nunquam. Idyll. xiv. 1. πολλὰ, pro μεγάλως, σφόδρα, multa, pro multum, valde. 38. et 64. οἶα, pro οἶως inusitato, pro quo comm. ὡς, ὡσπερ, ut, quemadmodum. 40 ταχινὰ, pro ταχινῶς, καὶ ταχέως, celeriter. Cætera suo quæque loco vide. Nam de singulari accurate a nobis verba facta comperies.

ὄνοματα τῶν τῶν βημάτων, ὅθεν ἐσχηματιστά, σύνταξιν τηροῦντα. Theoc. Idyll. ii. 138. ἐγὼ δέ οἱ ἄ ταχυπειθής, ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ δὲ ἡ ταχέως αὐτῷ πιθειομένη, καὶ πιστεύουσα, 'ego vero ipsi facile credula,' pro, 'ego vero ipsi celeriter credens,' sive, 'fidem habens.' Idyll. xv. 94. ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη, ἀντὶ τοῦ, ὃς ἡμῶν κρατοῖη, 'qui nobis imperet;' vel, qui in nos imperium habeat. Nam καρτερὸς metri causa dictum pro κρατερὸς, quod a κράτος, eos, οὖς, τὸ, imperium, potestas. Consule Eustath. in voce καρτερὸς. καρτερὸν εἶναι τινὸς, ἀντὶ τοῦ, κρατεῖν, vincere aliquem, potestatem, et imperium habere in aliquem. Aliquem in sua potestate habere. ὄνομαστικῆ ἀντὶ τῆς κλητικῆς non solum Atticis: sed et Doriensibus familiaris. Theoc. Idyll. i. 62. Αἶκην μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ἕμνον αἰέσις, pro ᾧ φίλε, 'Si mihi tu amice illud amabile carmen cecineris.' 149. θάσαι φίλος ὡς καλὸν ὕσδει, 'vide amice quam suave olet.'

ONTI, Dorica terminatio tertiæ personæ pluralis verborum communiter in ΟΤΣΙ desinentium. Dorienses enim eodem modo personam istam efferunt, quo et dativum ejusdem verbi in participio præsentis. Ut τύπτοντι, λέγοντι, pro τύπτονσι, λέγουσι. Quorum participium in dativo singulari habet τῷ τύπτοντι, τῷ λέγοντι. Sic apud Theoc. Idyll. i. 38. Δηθὰ κυλοιδιώντες ἐτώσια μοχθίζοντι, pro μοχθίζουσι, 'Diu turgentibus oculis frustra laborant.' Idem legitur et Idyll. vii. 48. Sic τρομέοντι, pro τρομέουσι, τρομούσι. Theoc. Idyll. ii. 12. τὰν καὶ σκόδακες τρομέοντι, 'quam ut catuli formidant.' Idyll. iii. 54. ἔδοντι, pro ἔδουσι. Hoc vero pro fut. 2. medio ἔδονται, vel ἔδουνται. Nam utrumque dicitur, ut ex vulgatis Grammaticis patet. Vide ἔδω. Idyll. iv. 21. θύοντι, pro θύουσι, sacrificant.' 24. φύοντι, pro φύουσι, nascuntur. 45. τρώγοντι, pro τρώγουσι. Idyll. v. 52. ὕδοντι, pro ὕδουσι. 94. ἔχοντι, pro ἔχουσι. 113. βαγίζοντι, pro βαγίζουσι, comedunt. 128. ἔδοντι, pro ἔδουσι, comedunt. 129. πατέοντι, pro πατέουσι, calcant. Idyll. vi. 34. λέγοντι, pro λέγουσι, dicunt. Idyll. vii. 7. φύοντι, pro φύουσι. Idyll. x. 26. καλέοντι, pro καλέουσι, καλοῦσι. Idyll. xi. 78. κιχλίζοντι, pro κιχλίζουσι. Idyll. xii. 23. ἐθέλοντι, pro ἐθέλουσι. 31. ἐριδμῶνοντι, pro ἐριδμῶνουσι. Idyll. xiii. 25. ἀντέλλοντι, pro ἀνατέλλουσι. 26. βόσκοντι, pro βόσκουσι. 31. εὐρύνοντι, pro εὐρύνουσι. Idyll. xiv. 38. ρέοντι, pro ρέουσι. Idyll. xv. 28. χρήζοντι, pro χρήζουσι. 112. φέροντι, pro φέρουσι. Idyll. xvi. 3. αἰίδοντι, pro αἰίδουσι. 11. μίμνοντι, pro μίμνουσι. 15. σπεύδοντι, pro σπεύδουσι. 28. ἐθέλοντι,

ἐθέλουσι. 101. φιλέοντι, pro φιλοῦσι. Idyll. xvii. 91. ἐπιπλώοντι, pro ἐπιπλάουσι. 108. ἔχουσι, pro ἔχουσι. 115. αἰδούντι, pro αἰδούσι, &c.

ὄξος, eos, ous, τὸ, com. acetum; sed (quod in vulgatis Lexicis non traditur) μεταφορικῶς virum iracundum significat. Quemadmodum enim acetum acumine, et acrimonia sua linguam pungit, ita vir iracundus sua iracundiæ acrimonia eos pungit ac lædit, quibus irascitur. Theoc. Idyll. xv. 148. ἄ ὦ ἄνῆρ ὄξος ἄγαυ, 'et hic homo [est] valde iracundus.'

ὄπα, Dorice pro com. ὄπη, τουτέστιν ὄπου, ὄθι, ubi, quo in loco. Theoc. Idyll. iv. 24. ὄπα κατὰ πάντα φύονται, 'ubi pulcra omnia nascuntur.'

ὄπανίκα, Dor. pro com. ὄπηνίκα, quando, quum. Theoc. Idyll. xviii. 33. ἤξει καιρὸς ἐκείνος ὄπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις, 'veniet tempus illud, quum tu quoque amabis.'

ὄπάτωρ, oros, ὄ, poet. ὄ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ὄν, quasi dicas ὄμοπάτωρ, unde κατὰ συγκοπὴν formatum ὄπάτωρ, pro quo συνωνύμως dicitur et ὄπατρος, ἦγον ὄμοπάτριος ἀδελφὸς, frater ex eodem patre natus, frater germanus. In Ara Simmiæ, vs. 7. Consule Eustath. et Magnum Etym. in ὄπατρος.

ὄπλᾶ, ἄς, ἄ, Dorice, pro communi ὄπλη, ἦς, ἦ, ungula; τῆς ὄπλης, καὶ τῆς χηλῆς, proprias significaciones et differentias apud Suidam in voce ὄπλη, pluribus declaratas, et exemplis illustratas vide. Theoc. Idyll. iv. 35. et 36. Τηνὲ καὶ τὸν ταῦρον ἄπ' ἄρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὄπλᾶς, 'Illic et taurum a monte deduxit prehensens ungula.'

ὄπλότεροι, ων, οἱ, poet. pro comm. μεταγενέστεροι, posterī. Theoc. Idyll. xvi. 45. ἐν ἀνδράσι θῆκε ὄνομαστοὺς ὄπλοτέροις, '[nisi ipsos] fecisset claros inter homines posteros [id est, nisi nomen eorum posteritati commendasset, et clarum apud eam reddidisset].'

ὄππα, Dor. pro comm. sed poet. ὄππη, metri causa geminato π π, hoc vero pro ὄπόθεν, vel ὄθεν, undecunquam, unde. Theoc. Idyll. xxii. 11. ἢ ὄππα νιμὸς ἐκάστου, 'aut unde [ferebat] animus unicusque obsequus.'

Idyll. xxviii. 4. ὄππα Κύπριδος ἰρὸν, 'ubi Veneris [est] delubrum.'

ὄππη, poet. metri causa geminato π π, pro ὄπη, καὶ ὄπου, τουτέστιν εἰς ὃν τόπον, quo, in quem locum. Theoc. Idyll. xxix. 13. ὄππη μηδὲν ἀπίζεται ἄγριον ἔρπετον, 'quo nullum accedat sævum reptile.'

ὄππόκα, Dor. adverb. pro com. ὄππότε, quod metri causa τὸ π geminatum habet, ὄταν, quum, quando. Theoc. Idyll. v. 98. ὄππόκα πεῖω τὰν οἶν τὰν πέλλαν, 'quum tondebo ovem nigram.' Idyll. xxiv. 128.

ὄππόκα κλᾶρον ἄπαντα, 'quum regnum totum.'

ὄπτεύμενος, Dor. ab ὄπτεύομαι, οὔμαι, pro com. ὄπτώμενος, ab ὄπτώμαι, ὡμαι. Vide eorum pro ὄμοι. Theoc. Idyll. vii. 55. Αἴκεν τὸν Λυκίδαμ ὄπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας, 'Si Lycidam tostum a Venere,' i. quem Venus urit; quem urit amor Veneris. Idyll. xxiii. 34. τὰν κραδίαν ὄπτεύμενος, 'cor exustus.'

ὄπτη, Dor. communi ὄπτᾶ, ab ὄπτάω, ὦ, torreo. Bion Idyll. vi. 12. Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὄπτη, 'Non volo æstatem esse, quia tunc me sol torret.'

ὄπτῶ ἀλεύρω, Dor. pro comm. ὄπτου ἀλεύρου. Theoc. Idyll. xiv. 7. ἤρατο μὲν καὶ τῆνος (ἐμὸ δικοεῖ) ὄπτῶ ἀλεύρω, 'appetit certè et ille ([ut] mihi videtur) assatam farinam.'

ὄπωπα, poet. præteritum perfectum mediū ab ὄπτω, μ. ὄψω, med. ὄπα, καὶ κατ' Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμὸν ὄπωπα, vidī. Theoc. Idyll. xxii. 55. τοὺς μήποτ' ὄπωπα, 'quos nunquam vidī.'

ὄπώπει, poeticum verbum 3. pers. singul. plusquamperf. mediī, ab ὄπτω poetico, fut. ὄψω, perf. med. ὄπα, καὶ κατ' Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμὸν τῆς συλλαβῆς οπ, ὄπωπα, vidī; plusquamperf. ὄπώπειν, eis, ei, pro quo comm. ὄράω, ὦ, f. ὄράσω, et ὄψομαι, &c. Consule Grammaticas vulgatas. Theoc. Idyll. iv. 7. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄπώπει; 'Et quando ille oleum oculis vidit?'

ὄργᾶ, ἄς, ἄ, Dor. pro com. ὄργῆ, ἦς, ἦ, ira. Theoc. Idyll. xx. 17. φέρω δ' ὑποκάριον ὄργαν, 'fero autem sub corde latentem iram.'

ὄρέξασθαι τινὸς, poeticum loquendi genus, de quo Eustath. in verbo ὄρέξασθαι. Idem autem valet, ac si diceres κατὰ τινὸς ὄρέγεσθαι, καὶ ἐκτείνεσθαι πῶς; τῷ ὄρατινὸς χάριν; τοῦ πληῆαι τὸν πολέμον, id est, 'contra aliquem exporrigi, extendi. Quomodo? Hasta. Cur? Hostis percutiendi causa.' Theoc. Idyll. xxiv. 124. ἀνδρὸς ὄρέξασθαι, 'virum petere.' Quomodo? 123. Δούρατι τῷ προβολαίω, 'Hasta exporrecta, [hostique objecta].'

ὄρους, Dor. pro comm. ὄρους, τοῦ, montis, a recto ὄρος, τὸ, Theoc. Idyll. vii. 46.

ὄρη, Dor. pro comm. ὄρα, vide. Quod formatum verso a in η. Theoc. Idyll. xv. 2. ὄρη δίφρον Εὐνῶα αὐτῆ, 'dispice sellam, Eunoe, ipsi,' pro, dispice ubinam sit sellā, quam ipsi des, ut sedeat. Hic autem Εὐνῶα, pro com. Εὐνῶη, et comm. αὐτῆ, pro Dor. αὐτᾶ. Sed hac de re jam sæpius alibi a nobis actum, ubi manifestissime demonstratum sæpe Dorismos non observatos a poeta, cuiuscunque tandem culpa

fuerit peccatum. Haud enim certo quidquam hac in parte possumus, multo minus audemus affirmare. 12. ὄρη γύναι, ὡς ποθοῦν τὴν, 'vide mulier, ut aspiciat te.'

ὄρητες, Dor. pro com. ὄρατε, videtis, quod fit verso longo a in η. Vide η pro α, et α in η. Theoc. Idyll. v. 110.

ὄρθρεῖν, poet. mane surgere, mane vigilare, mane opus facere. Dictum ἀπὸ τοῦ ὄρθρον, id est, a diluculo, et matutino tempore, quod est paulo ante solis ortum, ut docet Eustath. ὄρθρος enim (inquit ille) ὁ μικρὸν πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου φαύσεως καιρὸς, παρὰ τὸ ὄρω, [μ. ὄρω, καὶ Αἰολικῶς] ὄρω. ἢ παρὰ τὸ εἰς ἔργα ὄρθρον τοὺς ἀνθρώπους. Theoc. Idyll. x. ult. ἔρωτα Μυθίσθεν τῆ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὄρθρευοῖσα, 'amore matri in lecto mane vigilanti.'

ὄρθρευοῖσα, Dor. pro com. ὄρθρευοῦσα, mane vigilanti. Theoc. Idyll. x. ult. Vide ὄρθρεῖν.

ὄρμαλίδες, ὠν, αἱ, Theocriteum vocabulum, τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φυόμενα μάλα, τουτέστι μῆλα; montana poma, poma agrestia, quæ in montibus nascuntur. Theoc. Idyll. v. 94. et 95. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκούοις ὄρμαλίδες. αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρῖμοιο λεπύριον. αἱ δὲ μελιχραῖ. 'Neque enim cum ilignis glandibus [conferenda sunt] montana poma. Illæ enim [ilignæ glandes] habent tenuem ab ilice corticulam. Hæc vero [montana poma sunt] mellei coloris [vel, mellis instar flava].' Vide μελιχρός.

ὄρμειά, ἄς, ἡ, poet. metri caussa inserto ε, pro com. per ι tantum, ὄρμια, ἄς, ἡ. Magnam Etym. pag. 631. 33. παρὰ τὸ εἶρω τὸ συμπλέκω deducit τὴν ὄρμειαν, et interpretatur σειρὰν, πρὸς ἣν τὸ ἀγκιστρον ἐπισφάλλεται δεδεμένον, i. catena, vel funiculus, ad quem hamus alligatus firmatur. Vulgata Græcolatina Lexica sic vocari tradunt funiculum ex equinis setis contextum, quo piscatores utuntur. Nulum tamen hujus vocis aut significationis auctorem laudant. Theoc. Idyll. xxi. 11. inter varia piscatorum instrumenta τὴν ὄρμειαν recensent. Latinus Interpres vertit, ut οἱ λεξιγράφοι scripserunt, qui versionem ejus sunt sequuti.

ὄρμιξ, ὄρμιχος, ὁ vel ἄ, Dorice pro communi ὄρμις, ὄρμιθος, ὁ vel ἡ, ξ pro σ, et χ pro θ positio, avis. Theoc. Idyll. v. 48. ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ ὄρμιχες λαλαγεῦντι, 'ipsæ vero in arbore aves garrunt.' Idyll. vii. 47. καὶ μοῖσαν ὄρμιχες, 'et musarum aves;' περιφραστικῶς autem musarum aves jam vocantur ipsi poetæ, qui suis carminibus, quæ canunt, avium cantus quodammodo referunt. Idyll. xxii. 72. ὄρμιχων φοινικολόφων τοιοῦδε κυδιμοῖ, 'avium rubram cristam habentium talia [sunt] prælia;'

περιφραστικῶς poeta sic vocat gallos gallinaceos. 73. ὄρμιχέσσιν ἐοικότες, 'avibus similes.'

ὄρδαμνις, ἴδος, ἡ, nomen poeticum et diminutivum ab ὄρδαμνος, ut Latine ramulus a ramus. In vulgatis tamen Lexicis hoc non reperitur. Theoc. Idyll. vii. 138. ποτὶ σκιεραῖς ὄρδαμνίσῳ, 'in opacis ramulis,' sive ramis. Consule Magnum Etymologicum in voce ὄρπηξ, ubi τοῦ ὄρδαμνου ἔτυμον aperitur. In Græcolatinis Lexicis hoc tantum scribitur, ὄρσοδανδς, οὐ, ὁ, ramus, surculus: παραφυὰς, ἀπὸ τοῦ ὄροῦεν κατὰ τὴν ἀξέησιν, Hom. Sed scribendum ὄρδαμνος, ut apud Suidam, et M. Etym.

ὄρῶντι, Dor. pro com. poet. ὄρῶσι, com. ὄρῶσι, vident, cernunt, aspiciunt. Theoc. Idyll. xxvi. 14. τὰδ' οὐχ ὄρῶντι βέβαλοι, 'hæc non aspiciunt profani.'

ὄρπαξ, ακος, ὁ, Dor. pro com. sed poet. ὄρπηξ, ἡκος, ramus. Eustat. ὄρπηξ εἰς τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ, καὶ τοῦ πήσσω, γίνεται, i. ὄρπηξ fit ex verbo ὄρω, quod significat salio, et πήσσω, quod significat figo. Sic igitur vocatur ramus, qui celeriter crescit, et fixus ac hærens in arbore sua manet, quod videtur dictum ad differentiam rami ab arbore rejecti, vel fracti, qui propterea κλάδος nominatur, ἀπὸ τοῦ κλᾶν, quod frangere significat. Sic tamen γενικῶς a poetis dicitur omnis durior ramus, ut ὄζος, tenellus, ac summus ramus, qui redolet suavem florum odorem verno potissimum tempore, quum arbores protrudent suas gemmas, quarum multæ liquorem quandam continent naribus gratissimum, ut in populis est videre, unde etiam unguentum populeum conficitur, apud pharmacopæos frequens. Quidam tamen hæc tria, τοὺς κλάδους; τοὺς ὄζους, καὶ τοὺς ὄρπηκας a poetis συνωνύμως poni tradunt, ut patet ex Magno Etymol. in voce κορυθάλη. Idem, ὄρπηξ] ὄρδαμνος, καὶ ὄρπηξ ὁμοίως ἐπὶ τῶν κλάδων λέγεται, παρὰ τὸ ὄροῦεν κατὰ τὴν ἀξέησιν. ὄρπηξ, ὁ κλάδος; παρὰ τὸ ἔρπειν, καὶ ὄροῦεν εἰς ὕψος πεποηται. ἢ ὄρμηκες τινὲς ὄντες. ἢ ὄρφηκες, οἱ εἰς ὄροην ἐπιτήθειοι. Theoc. Idyll. vii. 146. ὄρπακας βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, 'rami prunis gravati [deferebantur] ad terram.' Athenæus, lib. ii. 25. 14. hujus Theocritei loci meminit, apud quem legitur ὄρπηκες, et ἔραζε, pro Doricis vocabulis, quæ hic habemus. Illud etiam addetur, nomen ὄρπηξ, pro etymologiæ varietate varium spiritum sortiiri. Nam quum ab ὄρω, vel ab ὄροῦν, vel ab ὄροφή, deducitur, tunc tenui spiritu notatur, quum ab ἔρπειν, vel ab ὄρμαιν tunc aspiratur. Idyll. xxv. 248. ὄρπηκας ἐρνεοῦ, 'caprifici ramos' appellat poeta.

ὄρβ' οἱ, Theoc. Idyll. xxiv. 42. poetice

dictum pro comm. ὄ βα αὐτῶ, sed metri caussa geminatum ρρ, ὄ, δηλονότι ξίφος: 'qui [ensis] ipsi,' &c. τὸ βὰ πληρωματικὸν μόριον ὑπάρχει.

ὄρσιπέδος, ου, ὄ καὶ ἦ, poet. vocabulum quod in vulgatis Lexicis non exstat: quatiens solum; παρὰ τὸ ὄρω, quatio, quasso, μ. ὄρω, et Æol. ὄρσω, et πέδον, ου, τὸ, solum. In ἄνο Simmiæ Rhodii, pag. 388. σὺν ὄρσιπέδων ἐλάφων τεκέεσσι, 'cum solum quatiens cervorum liberis.'

ὄρτάλιχος, ου, ὄ, poet. pro com. ὄρνις, θος, ὄ, avis pullus, pullus implumis. Eustath. ὄρτάλιχοι, οἱ τῶν ὄρνιθων νεοσσοί, καὶ ἐπὶ ζῶων νεογνῶν τίθεται. καὶ κατὰ τινας, ὄρτάλιχος, ὄ ἀλεκτρυόν. Magnum Etymol. ὄρτάλιχος, [ὄ νεοσσὸς τῶν ὄρνιθων,] παρὰ τὸ γλίχασθαι τοῦ ὄρουειν, καὶ πέτεσθαι. Sic igitur appellatur tenellus avium pullus, qui ruere et volare cupit. Hinc τὸ ὄρταλίζειν, καὶ ὄρταλις. De quibus consule vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xiii. 12. οὐδ' ὀπότ' ὄρτάλιχοι μινροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρῶεν, 'neque quum avium pulli queruli ad nidum respiciunt [i. e. quum cubitum ire volunt, et ideo nidum spectant].'

ὄρχος, ου, ὄ, poeticum nomen, de quo vulgata Græcolatina Lexica; vitium ordo, vites in ordinem digestæ: παρὰ τὸ ἐρχεσθαι, quod vites ordine quodam progredi videntur in locis, in quibus ordine sunt plantatæ. Theoc. Idyll. i. 48. ἀν' ὄρχως, pro ὄρχους, 'per vitium ordines.' Consule Græcum Theocriti interpretem.

ὄρχως, accusat. pluralis Doricus, pro com. ὄρχους, vide ὄρχος.

os Dorica terminatio accusativi pluralis nominum tertiæ declinationis parisyllabiorum communiter in *ous* desinentium. Quod in articulis nullum habet locum: sed tantum in adjectivis, et substantivis nominibus, quæ per *os* etiam, *ou* in *ω* versa, sæpe efferuntur. Quare pluralis accusativus nominativo singulari similis est; nam uterque casus in *os* eodem modo desinit. Hoc autem in plurali Doriense facere videntur, in carmine potissimum, idque sequente vocali, ut ultima syllaba corripatur, quæ sublato *v* corripitur. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὸ δ' ἐπέε κ' ἐσορήσ τὰς παρθένους, οἶα γελῶντι, 'et tu quoque quum vides virgines, ut rident.' Hic παρθένους, pro παρθένους positum. Idyll. iv. 11. πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος ἀντίκα λυσσῆν, 'persuaserit profecto Milo vel lupus, ut statim rabiosi fiant.' Hic positum λύκος, pro λύκους. Idyll. v. 84. διδυματόκος ἀλγας ἀμέλγω, 'gemelliparas capras mulgeo;' pro διδυματόκους. 106. ὃς λύκος ἄγχει, pro λύκους, 'qui lupos strangulat.' 109. μή μευ λωβάσσητε τὰς ἀμπέλους, ἐντὶ γὰρ ἄβαι, 'ne meas lædatis vites; sunt enim teneræ.'

Vide ἄβαι. 112. μισέω τὰς δασυκέρκους ἀλώπεκας, 'odi densam habentes caudam vulpes.' 114. καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἱ τὰ Φιλωνδα. 'etenim ego odi scarabeos, qui Philondæ.' Idyll. x. 54. τὼς φακὸς ἔψευ, pro τὼς φακούς, 'lentes coquere.'

ὄσδοντι, Dorice, tertia person. pluralis indicat. modi, temp. præsent. pro communi ὄξουσι, olent. Theoc. Idyll. v. 52. ταὶ παρὰ τὴν, ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τὴ περ ὄσδει, 'quæ [sunt] apud te, olent pejus, quam tu oles.'

ὄσδα, Dor. pro com. ὄξω, dissoluto ζ in σδ, oleo, spiro, odorem emitto. Est autem mediæ significationis verbum. Modo enim bonum, modo malum odorem emitto, significat. Sed ipsa nominum vel adverbiorum qualitas omnem ambiguitatem tollit. Theoc. Idyll. i. 149. θᾶσαι φίλος ἄς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quam suave olet,' i. quam suavem odorem spirat. Idyll. v. 52. ταὶ δὲ τραγέαι ταὶ παρὰ τὴν, ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τὴ περ ὄσδει, 'hæc vero pelles hircinæ, quæ [sunt] apud te, pejus olent, quam tu oles.'

ὄσον extenuationi serviens. Theoc. Idyll. ix. 20. οὐδ' ὄσον, 'ne tantillum quidem:' ἔχω δέ τοι οὐδ' ὄσον ὄραν χείματος, 'habeo vero ne tantillum quidem curam hyemis;' pro, ego vero ne tantillum quidem hyemem curo.

ὄσον, ὄσον, tantum, quantum; tam, quam. Theoc. Idyll. iv. 39. ὄσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὄσσον ἀπέσβας, pro τόσον ἀπέσβης, 'quantum capræ mihi [sunt] caræ, tantum [tu mihi caræ] extinctæ es [interisti].' Hæc autem poetice dicuntur pro communibus, ὄσον αἴγες ἐμοὶ εἰσὶ φίλαι, τόσον σὺ ἐμοὶ φίλη ἀπέσβης, καὶ ἀπέθανες.

ὄσον σθένος, poeticum loquendi genus, quod ἑλληπτικῶς efferunt; plenum est si dicas ὄσον ἔχει σθένος: verba hoc sonant, quantum habet robur. Quod alias in soluta oratione συνωνύμως dicitur ὄλη τῇ δυνάμει, vel κατὰ πᾶσαν δύναμιν, i. totis viribus. Theoc. Idyll. i. 42. φαῖης κεν γύων νῦν ὄσον σθένος ἑλλοπιεύειν, 'diceris ipsum artium toto robore piscari.' Consule vulgata Græcolatina Lexica in vocibus ὄσον, et ὄσον σθένος.

ὄσσίχος, η, ον, Theocriteum nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis sine ullius auctoritate legitur, quantulus, a, um; quam parvus, quam exiguus: ὄσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἄλικον ἄνδρα δαμάσδει! 'quantulum est vulnus, et quantum virum domat!' vel, 'quam parva est plaga,' etc. In Henrici Stephani codice sic ista Latine redduntur, 'quantula est spina.' Sed τὸ τύμμα non spinam, at ipsam percussionem, ipsam sauciationem, plagam, vulnusque significat.

ῥσσον, poetice geminato σσ μέτρον χάρων, pro communi ῥσον. Adverbium magnitudinī significandæ serviens, et idem valens ac τὸ πᾶν, σφόδρα, μέγας, valde, vehementer, multum. Ut τυττὸν ῥσσον, parum valde, pro, valde parum. Theoc. Idyll. i. 45. τυττὸν δ' ῥσσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος. Alter Interpretes hæc ita vertit, ' paululum autem quantum longe a mari exeso sene.' Alter longe melius, ' non procul inde ab isto marino sene.' Sed hoc verba sonant, ' parum vero valde procul a sene attrito a mari,' vel ' exeso a mari.' Quorum verborum hæc est constructio, et sensus, non admodum autem procul ab isto sene, qui in mari vitam triverat, ac propemodum a mari exesus erat. Consule et vulg. Græcolatina Lexica in vocabulis ῥσον, et ῥσσον cum nominibus, et adverbis.

ῥτι θάσσον, poet. pro com. ῥτι τάχιστα, quam celerime. Theoc. Idyll. xxiv. 48. οἴσετε πῦρ ῥτι θάσσον, ' afferte ignem quam celerime.' Observandum hic πῦρ μεωνυμικῶς pro lumine, pro lucerna, pro lampade, aut candela positum, quod igne accenso lumen tenebras fuget. Vide ὄσω.

ῥτω, poet. pro com. ῥ τι, et ῥ, cui. Theoc. Idyll. xxii. 68. τίς γὰρ ῥτω χεῖρας, καὶ ἐμοὺς συνερέσω ἰμάντας; ' quis enim [est ille], cum quo manus, meosque contendens conferam cæstus?' Verba sonant, cum quo firmabo mea lora? Nam dativus ῥτω pendet ab illa præpositione σύν, quæ cum ἐρέσω verbo juncta est, quod ab ἐρέσω, firmo, fulcio, nitor, nitens contendo: ἰμάντας vero poeta vocat cæstus, quod loris bubulis ipsi cæstus essent ligati. Quales autem essent isti cæstus, Apollonius Rhodius τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. ii. 69. 70. 71. Homerus Iliados ψ. 900. 902. et Virgilius Æn. lib. v. 226. 227. 228. pluribus docent, ubi pugilatus, cæstumque gravissimum certamen describunt, et pictorum instar quasi penicillo quodam depictum nobis a periculo remotis maxima cum voluptate spectandum proponunt.

ου diphthongus in fine vocabulorum interdum rejicitur. Ut ἐμ' ἀποικίς, pro ἐμοῦ ἀποικίς. ἀπ' ἐμοῦ οἰκίς. Theoc. Idyll. xv. 7. ἐκαστοτέρω ἐμ' ἀποικίς.

ου in genitivo singulari primæ declinationis τῶν ἰσοσυλλάβων Dorienses in a longum vertunt. Ut pro comm. Αἰνέλου, dicunt Αἰνέλα, pro χρῖσσου, χρῖσσα. Sic apud Theoc. Idyll. iv. 21. Λαμπριάδα, pro Λαμπριάδου. Vide a longum Dorice, pro com. ου in genit. sing. 1. declin. parisyllabico-rum. Idyll. v. 72. τῷ Συβάρτα, pro τοῦ Συβαρίτου, Εὐμάρα, pro Εὐμάρου, ibid. 114. Φιλῶνδα, pro Φιλῶνδου. Idyll. vii. 11. Βρα-

σίδα, pro Βρασίδου. Idyll. x. 15. Πολυβῶτα, pro Πολυβώτου. Si codex sanus, τὸ τα correptum jam, et ideo præcedens syllaba circumflexa. Sed fortasse Πολυβῶτα scribere præstaret, et τα longam de more diceremus, κατὰ τροπὴν τοῦ ου εἰς α. Sic tamen in omnibus, quos vidi, codicibus, προπερισπωμένως, ἀντὶ τοῦ παροξύτωνω scriptum hoc inveni. Quare hoc observandum. Nam si τὸ τα longum esse dicas, præter morem fiet; μακρὰ γὰρ πρὸ μακρῶς οὐ περισπᾶται κατὰ τοὺς γραμματικούς. 41. Ἀντιέρσα, pro Ἀντιέρσου.

ου in εο non solum Ionice, sed etiam Dorice sæpe dissolvitur. Hoc autem locum habet in secunda persona verborum vocis passivæ, in imperfecto, vel vocis mediæ, in aoristo posteriore, quæ communiter in ου desinit. Ut ἐτίπτα communiter, ἐτίπτεo Ionice, et Dor. sic ἐτύπου com. ἐτύπεo Ion. et Dor. Alii vero tradunt hæc secundas personas in εο Ion. et Dor. desinentes, non κατὰ διάλυσιν τῆς ου διφθόγγου εἰς εο, sed a tertia persona communiter in εο desinente, sublato τ, et tertia in secundam migrante, formari. Quæ formationis ratio in his quidem non rejicienda, sed in imperativis in ου, vel οὐ desinentibus idem fieri non potest: at ου quidem in εο, οὐ vero circumflexum in εο παροξύτωνον dissolvitur. Ut in imperativo præsentis, vocis passivæ, τύπτου, com. verberare, Ion. et Dor. τύπτεο, προπαροξύτωνως. Et in imperat. aor. 2. med. τυποῦ, com. τυπέο, παροξύτωνως, Ionice et Dorice. Sic in verbis circumflexis, ποιοῦ, ποίεο. Theoc. Idyll. i. 97. κατεύχεο, pro κατεύχου, gloriabar. Vide εο pro ου.

ου in εν Dor. Æol. Ion. in gen. singul. primæ declinat. nominum contractorum. Vide εus pro οus. Ut Δημοσθένους, com. Δημοσθένεως, Ion. Æol. Dor.

ου in εν Dorice in secundis personis imperfectorum, et aoristorum secundorum vocis mediæ, et in secunda persona imperativi vel passivi, vel aoristi secundi medi, quæ communiter in ου, vel οὐ desinunt. Vide εν Dorice pro com. ου.

ου in εν Ionice et Dorice in personis illis verborum contractorum, quæ communiter in ου post contractionem ex εο in ου factam desinunt. Vide εν Dorice pro communi ου, κατὰ κράσιν ex εο formatum.

ου in εν Ionice, Æolice, et Dorice, in futuris mediis, quæ communiter habet ομαι, η, εται, pro quibus Ion. Æol. et Dor. dicunt οῦμαι, ἦ, εῖται, et rursus versa diphthongo ου in εν, εῦμαι, ἦ, εῖται, ut communiter τύψομαι, η, εται, Ion. Æol. Dor. τυψοῦμαι, ἦ, εῖται, ut in 2. fut. τυποῦμαι, ἦ, εῖται. Rursus, τυφεῦμαι, et τυπεῦμαι, ἦ, εῖται. Vide εν pro ου. Quod in gravito-

nis verbis, ut in circumflexis locum habet.

ou in *eu* Dorice mutatum, in participio f. gen. verbi *πάρεμι*, adsum, praesens sum; ut, *παρούσα*, *παρούσης* communiter, Dorice vero *παρέυσα*, *παρέυσας*. Theoc. Idyll. v. 26. τίς δὲ *παρέυσας αἰγῶς*; 'quis vero praesente capra?'

ou commune Dorienses in prima verborum contractorum conjugatione saepe mutant in *eu* post contractionem communiter Atticeque factam. Ut *ποιόμεν*, *ποιούμεν*, *ποιέμεν*. *ποιέουσι*, *ποιούσι*, *ποιέουσι*. Quod et in participiis observatur, ut *ποιέοντος*, *οὔντος*, com. Dor. vero *ποιέοντος*, etc. Idem et in n. gen. fit; idem etiam in faem. gen. ut *ποιέουσα*, *οὔσα*, com. Dor. verò, *ποιέυσα*, etc. Theoc. Idyll. i. 107. *βομβεῦντι*, pro *βομβούσι*, susurrant. Idyll. iv. 12. *ποβεῦντι*, pro *ποβούσι*, desiderant. Vide *eu* pro *ou*. Et *εὔντα*, et *εὔντι*, pro comm. *οὔντα*, et *οὔσι*. Idyll. ii. 109. *φανεῦντα*, pro *φανοῦντα*. Idyll. v. 34. *λαλεῦντι*, pro *λαλοῦσι*. 48. *λαλαγεῦντι*, pro *λαλαγοῦσι*. 56. *ἀνθεῦσαν*, pro *ἀνθοῦσαν*. 80. *φιλεῦντι*, pro *φιλοῦσι*. 85. *ποθρεῦσα*, pro *προσορούσα*, hocque pro com. *προσορώσα*, quod a *προσοράω*, *ῶ*, illud vero, Ion. et Dor. a *προσορέω*, *ῶ*. Idyll. vii. 32. *τελεῦντι*, pro *τελοῦντι*, hocque pro *τελοῦσι*, etc.

ou diphthongus in *oi* a Doriensibus saepe mutatur in nominibus et participiis. Ut *μοῦσα* communiter, *μοῖσα* Dorice; *τύπτουσα* com. *τύπτοισα* Dor. Theoc. Idyll. i. 26. ἂ δὲ *ἐχοῖσ' ἐρίφως*, pro ἢ δὲ *ἐχουσ' ἐρίφους*, 'quae duos habens haedos.' 50. *τεύχουσα*, pro *τεύχουσα*, faciens, struens, moliens. 95. *γελάουσα*, pro *γελάουσα*, *γελῶσα*, ridens. 96. *λάβηρ μὲν γελάουσα*, *βαρὴν δ' ἀνὰ θυμὸν ἐχοῖσα*, pro *γελάουσα*, et *ἀνέχουσα*: 'occulte quidem ridens: at gravem iram sustinens; i. at graviter irata; vel, risum quidem dissimulans, iram vero gravem spirans, vel prae se ferens. 112. *Διομήδεις ἄσπον ἰοῖσα*, pro *ιοῦσα*, 'Diomedem propius profecta.' 116. *Ἀρέθουσα*, *Arethusa fons*. 144. *μοῖσαις* et *μοῖσαι*, pro *μοῦσαις* et *μοῦσαι*. Idyll. ii. 54. *τίλλουσα*, pro *τίλλουσα*, vellens. 59. *λαβοῖσα*, pro *λαβοῦσα*, capiens, accipiens, sumens. 62. *ἐπιφθόουσα*, pro *ἐπιφθόουσα*, inspuens, vel susurrans. 64. *εἰοῖσα*, pro *εἰούσα*, existens. 71. *ναῖοῖσα*, pro *ναῖουσα*, habitans. 73. *σύροῖσα*, pro *σύροισα*, trahens. 96. *μολοῖσα*, pro *μολοῦσα*, profecta. 148. *φέροισαι*, pro *φέρουσαι*, portantes, etc. vide *ὑπάκοισον* et *ὑπακοῖσῶ*, pro *ὑπάκοουσον* et *ὑπακούσῶ*.

ou diphthongus in *oi* a Doriensibus saepe mutatur in tertia persona pluralis verborum gravitonorum communiter in *ουσι* desinentium. Ut pro communi *τύπτοισι*, *λέγουσι*, *γράφουσι*, Dorienses dicunt *τύπτοισι*, *λέγοισι*, *γράφοισι*. Qna de re pluri-

bus agitur in Fludari Indice, et Dorismis.

ou in *eu* Dorice mutatur in genitivo singulari articuli praepositivi. Theoc. Idyll. i. 21. *τῷ τε*, pro *τοῦ τε*. Hoc autem fit in masculeo, et neutro genere communiter in desinente. Idyll. v. 72. *τῷ Θουρίῳ*, pro *τοῦ Θουρίου*. 73. *τῷ Συβαρίτῃ*, pro *τοῦ Συβαρίτου*. Idyll. x. 41. *τῷ θεῖῳ*, pro *τοῦ θείου*. Idyll. xv. 52. *τῷ βασιλῆος*.

ou in *ω* Dorice non raro mutatur in genit. singulari generis masculei, et neutrius, articuli subjunctivi, communiter in *ou* desinentis; ut *ὦ*, pro *οἷ*, cuius.

ou in *ω* in particula *οὔν* saepe Dorice mutatur. Vide *ᾧν* pro *οὔν*. Theoc. Idyll. v. 69. et 71.

ou in *ω* Dorice saepe mutatur in genitivo singulari nominum tam adjectivorum, quam substantivorum in *ou* communiter desinentium in tertia declinat. *τῶν ἰσοσυλλάβων*. Quod et ab Atticis in 4. decl. fieri solet, ut apparet ex *Μενέλεως*, *Μενέλεω*. *Ἀνδρόγεως*, *ω*, etc. Theoc. Idyll. i. 21. *Πριήπου*, pro *Πριήπου*. 129. *κηρῶ*, pro *κηροῦ*. 147. *Αἰγίλω*, pro *Αἰγίλου*. Idyll. ii. 61. *θυμῶ*, pro *θυμοῦ*. 95. *νόσῳ*, pro *νόσου*. 106. *μετώπῳ*, pro *μετώπου*. 152. *ἀκράτῳ*, pro *ἀκράτου*. Idyll. iii. 28. *μεμναμένοῖ*, pro *μεμνημένοῖ*. Idyll. iv. 23. *φύσκῳ*, pro *φύσκου*. 31. *Πύβρω*, pro *Πύβρου*. Idyll. v. 47. *ψυχρῶ*, pro *ψυχροῦ*. 51. *ἕπνῳ*, pro *ἕπνου*. 54. *ἐλαίῳ*, pro *ἐλαίου*. 72. *τῷ Θουρίῳ*, pro *τοῦ Θουρίου*. 73. *τῷ Συβαρίτῃ*, pro *τοῦ Συβαρίτου*. 87. *τυρῶ*, pro *τυροῦ*. 97. *ἀρκεῦθῳ*, pro *ἀρκεύθου*. 100. *κοτίνῳ*, pro *κοτίνου*. Idyll. vi. 33. *νάσῳ*, pro *νήνου*. Idyll. vii. 33. *ἄλβῳ*, pro *ἄλβου*. 40. *Σάμῳ*, pro *Σάμου*. Idyll. viii. 72. *τῷ ἄντρῳ*, pro *τοῦ ἄντροῦ*, etc.

ou in *ω* Dorice passim mutatur in pronominum genitivo singulari communiter in *ou* desinente. Ut pro communibus *ἐκείνου*, *αὐτοῦ*, *τούτου*, *αὐτοῦ*, Dores dicunt *ἐκείνω*, *αὐτῷ*, *τούτῳ*, *αὐτῷ*. Ideoque nullum i sub *ω* scribitur, quod in dativo scribi solet. Hoc autem in masculeo, neutroque genere locum habet. Theoc. Idyll. i. 92. *τὸν αὐτῷ ἄνε πικρὸν ἔρωτα*. Vide *αὐτῷ*. Idyll. ii. 60. *τήνῳ*, pro *τήνου*. *τουτέστιν ἐκείνου*. Idyll. vii. 56. *θερμὸς γὰρ ἔρωσ αὐτῷ με κατὰθει*, pro *αὐτοῦ*.

ou diphthongus in *oi* saepe Dorice mutatur in verbis. Ut *ὑπάκοισον*, pro *ὑπάκουσον*, audi, quod ab *ὑπακούω*. Theoc. Idyll. vii. 95. *Ἀρξέμῃ*. ἄλλ' *ὑπάκοισον*, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοῖσαις, 'Incipiam: sed auscultate, quandoquidem carus es Musis.' Idyll. xi. 78. *ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπάκοῖσῳ*, 'quam ipsis ausculto [moremque gerō].'

ou diphthongus non semper aut in *oi*, aut in *ω*, aut in *eu*, Dorice mutatur: sed ut in communi lingua servatur immutata. Quod passim occurrit. Quare non tam

observandum quando, quibus in vocabulis, et quomodo non mutetur in alias diphthongos, vel in ω, quam accurate videndum in quibus orationis partibus, et quomodo mutetur. Ut in οὐκ, οὐδέ, οὐδέεις, οὐδεμία, οὐτίς, diphthongus ου servatur, nec ullo modo mutatur. In multis aliis ἀδιαφόρως modo mutatur in ω, modo non mutatur. Ut reperitur οἶρος, et ἄρος, pro ὕρος, mons. Vide suo loco. Sic et οὐρανός, et ἄρανός. Sic Idyll. v. 49. κῶνους, quod alias κῶνως diceretur. 61. σαντοῦ.

ου in ω Dorice non raro mutatur in accusativo plurali articuli præpositivi, masculi generis, in ους communiter desinentis. Ut τῶς, pro τοῦς. Theoc. Idyll. i. 92. τῶς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ Βαρκόλος, 'hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, his vero nihil respondit bubulcus. Idem Idyll. iii. 26. τῶς θύννας, pro τοῦς θύννος. Idyll. iv. 11. τῶς λύκος, pro τοῦς λύκους.

ου in ω Dorice non raro mutatur in accusativo plurali articuli subjunctivi communiter in ους desinente. Quod in masculino genere tantum habet locum. Ut ἄς, pro com. οὐς, quos.

ου in ω Dorice mutatur in variis nominibus. Theoc. Idyll. i. 9. dicit μῶσαι, pro com. μοῦσαι. et 20. μῶσας, pro μοῦσας. Idem eodem Idyll. sæpius repetit nomen μῶσαι, pro μοῦσαι, et Βαρκολικᾶς, pro Βουκολικῆς. Et 92. Βαρκόλος, pro Βουκόλος. Idem 105. Idyll. v. 5. δῶλος, pro δοῦλος. Vide Βάτας, pro Βούτης. Idyll. vi. 36. κῶρα ex κούρα, ἄρος vero ex communi κόρη, oculi pupilla; ὄρος, pro οἶρος, hocque pro comm. ὕρος, mons. Idyll. i. 115. Item 123. Idyll. ii. 49. ἄρεα. Idyll. iv. 35. ἔρεος. Idyll. vii. 87. ἄρεα. 92. ἄρεα. Idyll. viii. 77. Βῶς, pro βοῦς. Idyll. ix. 3. Βωσί, pro Βουσί. Idyll. x. 38. βῶκος, pro βοῦκος.

ου in ω sæpe Dorienses mutant in accusativo pluralibus in ους communiter desinentibus. Quod in tertia declinatione τῶν ἴσοσυλλάβων ὀνομάτων locum habet, nec in masculis tantum et substantivis, sed et in feminis, et adjectivis nominibus. Ut pro communibus vocibus τοῦς καθαρὸς λόγους, Dorienses dicunt τῶς καθαρὸς λόγους. Sic et Theoc. Idyll. i. 26. ἐρίφους dicit, pro com. ἐρίφους, hædos. 48. ἔρχους, pro ἔρχους. 88. ὀφθαλμῶς, pro ὀφθαλμοῦς. 117. δρυμῶς, pro δρυμοῦς. Idyll. iii. 26. τῶς θύννας, pro τοῦς θύννος. Idyll. v. 58. γαυλῶς, pro γαυλοῦς. 81. χιμάρως, pro χιμάρους. 86. ταλάρως, pro ταλάρους. Idyll. ix. 3. μῶσχως, et ταύρως, pro μῶσχος, et ταύρος. Idyll. xi. 9. κροτάφους, pro κροτάφους. 40. νεβρῶς, pro νεβρούς. 41. ἀμνοφόρως, et σκύμως, pro ἀμνοφόρους, et σκύμους, etc.

ου in ω Dorienses in multis verbis mutant. Ut Theoc. Idyll. v. 44. dicit βωκο-

λαίεῖς, pro communi βουκολιάσεις. Vide suo loco.

ου in ω in infinitivis verborum tertiæ conjugat. contractorum in ουν communiter desinentium, ut χρυσοῦν, χρυσῶν. Sic διδοῦν, διδῶν, a χρυσῶ, ᾧ; et διδώ, ᾧ. Theoc. Idyll. xxi. 9. τὸν φιλέοντ' ἀνίας διδῶν, pro διδοῦν, εἴτε διδῶναι.

ου in genitivo singulari nominum parissyllaborum a Doriensibus non semper in ω mutatur. Theoc. Idyll. ii. 133. λιπαραῖον, pro quo alias diceretur λιπαράω.

ου diphthongus sequente vocali correpta. Theoc. Idyll. v. 25. ἐξ ἴσου ἄμμιν.

ου in futuro priore activo, in plurali tantum, qui communiter habet ο, Dor. ut com. τύσομεν, Dor. τυσοῦμεν. Sic apud Theoc. Idyll. xviii. 40. ἐρψοῦμεν, pro ἐρψομεν. 46. σταξέυμεν, pro στάξομεν.

ὄδ commune, pro quo συνωνύμως ὄθι, et ὄπου, ubi, quo in loco. Theoc. Idyll. i. 105. ὄδ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ Βαρκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν, 'ubi dicitur Venerem bubulcus [inisse, vel compressisse], vade ad [montem] Idam, vade ad Anchisen.' Hæc ita sunt intelligenda, quæ ἑλλησπτικῶς a poeta consulto videntur dicta, ut Veneris Deæ præpotentis dignitati parceretur, et res minus honesta velaretur: Vade ad montem Idam, vade inquam eo, ubi bubulcus Anchises Venerem fertur compressisse. Quod ab Homero Iliados ε. 313. verbis disertissimis indicatur, Διὸς θυγάτηρ Ἄφροδίτη Μήτηρ, ἣ μιν ἔπ' Ἀγχίστη τέκε Βουκολέοντι, 'Jovis filia Venus Mater, quæ ipsum [Æneam] sub Anchise peperit boves pascente.'

οὐδαμᾶ, Doricum atque Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Idem autem valet, ac com. οὐδαμᾶ, et οὐδαμῆ. Sed hæc quidem syllabam μᾶ, et μῆ circumflexam, longamque habent, illud vero τὸ μᾶ δέξιτονον, et breve. Quod ex ipsa versus quantitate facile patet. Alias pro eodem dicitur et οὐδαμῶς. Hoc autem, ut et τὸ οὐδαμᾶ, formatum a poetico nomine οὐδαμῶς, ἦ, ὄν, de quo Eustathius, nullus, α, umi, pro comm. οὐδέεις; οὐδεμία, οὐδέν. In neutro plurali οὐδαμᾶ, poetice κατ' ἀντιμερίαν, καὶ ἐναλλαγήν, pro adverbio οὐδαμῶς ponitur. Theoc. Idyll. x. 8. οὐδαμᾶ τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεινῶν; 'nunquamne tibi accidit ut desiderares aliquid absentium?' Idem 9. οὐδαμᾶ. τίς δὲ πόθος τῶν ἐκτόθεν ἐργάτα ἀνδρῶν; 'nunquam: quod enim desiderium exterorum operario vobis [esse posset? Quo enim desiderio homo operarius exterorum hominum teneri, flagrareque posset?]' Idem 10. οὐδαμᾶ νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα; 'nunquamne tibi contigit ut vigilares propter amorem?'

οὐδέ ποκ' εἶδον, Dorice, pro communi, οὐδέποτε εἶδον, Theoc. Idyll. ii. 157.

οὐθαρ, οὐθатар, τὸ, poet. mamma. Magnun Etymologicum: οὐθαρ ἀρούρης, τὸ λιπαρώτατον, καὶ καρπιμώτατον, καὶ κάλλιστον τῆς γῆς, id est, οὐθαρ ἀρούρης, '[quasi dicat, uber terræ; significat] pinguisssimam, et feracissimam, et pulcherrimam agrī partem.' Idem subjicit, οἶμαι ἀπὸ τοῦ θῶ, τὸ τρέφω, ἢ θάλλω, γίνεται πλεονασμῶ τοῦ ο. ἢ παρὰ τὸ θῶ, τὸ θηλάω, γίνεται θάρ, καὶ πλεονασμῶ τῆς ου συλλαβῆς, οὐθαρ, σημαίνει δὲ τὸν μαζόν. Theoc. Idyll. viii. 42. γάλακτος οὐθатар πλήθουσιν, 'lacte ubera sunt plena [turgent].' 68. τὰ δ' οὐθатар πλήσατε πᾶσαι, 'ubera vero replete omnes.'

οὐλύμπω, Dorice pro communi δόλυμπω, a recto οὐλύμπος, ὁ. Theoc. Idyll. xx. 38. ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα, 'de cælo vero profecta.'

οὔμαι, ἦ, εἶται, Dorica terminatio futuri medii tam prioris, quam posterioris. Communiter vero, ομαι, ἦ, εἶται. Ut communiter τύνομαι, τύψη, τύψεται, Dorice τυψοῦμαι, ἦ, εἶται, quemadmodum in futuro posteriore, τυποῦμαι, ἦ, εἶται. Sic ἀποισοῦμαι, ἦ, εἶται, pro com. ἀποίσομαι, ἀποίση, ἀποίσηται. Theoc. Idyll. i. 3. σὺρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποίση. Hic τὸ ἀποίση positum Dorice pro com. ἀποίση. Rursus τὸ ἀποίση medium, pro activo ἀποίσεις, adsportabis, accipies, Ἀττικῶς, Ἰωνικῶς καὶ Δωρικῶς dictum. Idem Idyll. iii. 51. πευσεῖσθε, pro com. πεύσεσθε. Idyll. v. 31. ἀση, pro ἄση. εἶτε ἄσεις, canes, cantabis. 56. ὑπέσσεῖται, pro ὑπέσσεται, poet. geminato σσ μ. χ. communiter, ὑπέσεται, pro per syncopen ὑέσται, suberit, vel suberunt. 103. βοσκησεῖσθε, pro βοσκήσεσθε, pascemini. Idyll. x. 5. ἐσση, eris. Idyll. xiv. 55. πλενοῦμαι, pro πλεύσομαι, navigabo. Idyll. xv. 54. φευξῆ, pro φεύξη, vel φεύξεις. Ibidem διαχρησεῖται, pro διαχρήσεται, etc.

ὀξ, Dor. κατὰ κράσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε, eis ου, ut in χρύσσε, χρύσον, communiter ὀ ξέ. Theoc. Idyll. xxv. 180. ὀξ Ἐλικηθεν, pro ὀ ξέ Ἐλικηθεν. ὀ ξέ Ἐλικης. In adverbio Ἐλικηθεν, præposit. ξέ redundat.

ὀρρος, eos, ovs, τὸ, Ionice, poetice, Dorice, pro communi ὄρος, eos, ovs, τὸ, quod fit non solum metri causa passim apud poetas, sed etiam Ionice in soluta oratione, κατ' ἐπένησιν τοῦ υ, mons. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἐρμᾶς πρώτιστος ἀπ' οὔρεος, 'venit Mercurius primus ex monte;' pro οὔρος, quod est Ἰωνικώτερον, dicitur ἄρος Δωρικώτερον. Theoc. Idyll. i. 115. ὄρεα, pro οὔρεα, hocque pro communi ὄρεα, quod Ἀττικῶς κατὰ κράσιν ὄρη dicitur. Idyll. iii. 46. ἐν οὔρεισι μᾶλα νομεύων, 'in montibus oves pascens.'

Lex. Doric.

ὄριος, ου, ὁ, poet. ventus secundus, qui navim a puppi prosequitur euntem, ut canit poeta. Idem autem est ac οὔρος, ου, ὁ, unde deductum, et substantive sumitur. Alias adjective, subaudito nomine ἄνεμος. Theoc. Idyll. xxiv. 93. ὅπερ οὔριον, 'in secundum ventum.' Quomodo autem secundi venti naves euntes prosequantur, pulcherrime describit Hom. Odys. δ. 106. οὔροι πνέοντες φαίνονθ' ἄλιαές, ὃ ῥά τε νηῶν πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, 'secundi venti spirantes apparuerunt marini, qui navium ductores sunt per lata dorsa maris.' Eustat. ἄλιαές ἄνεμοι, οἱ διὰ θαλάσσης πνέοντες, ἐκ τοῦ ἄω, καὶ ἄλς, ἄλός. A. P. ἄλιαές ἄνεμοι, οἱ ἐν τῇ ἄλῃ ἄοντες, τουτέστιν ἐν τῇ θαλάσσῃ πνέοντες. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλιωι, τουτέστι θαλάσσιοι. Nam est compositum nomen pro simpliciter, quod patet ex partic. πνέοντες. Satis enim est idem semel dixisse. Vel hoc epithetum jam a poeta positum in versu, ut statuatur manifestum discrimen inter hoc ventorum genus, qui per mare spirant, et alterum genus eorum, qui per montes, vallesque vel per camporum planities spirant. Haud enim omnis ventus ubique terrarum semper uno eodemque tempore spirat. Quotidianus usus hoc nos docet. Sed prior conjectura longe probabilior videtur.

ὄστι πω, Dor. et poet. pro quo συνωνύμως dicitur communiter, οὐδαμῶς verba sonant, non aliquid adhuc, i. nullo modo prorsus; idέποτε, nunquam. Theoc. Idyll. i. 62. τὰν γὰρ αὐιδᾶν οὔτι πω εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλεκτάθροντα φυλαξέις, 'hoc enim carmen nequaquam ad Plutonem obliviosum reservabis.'

ὄστος, iñ vocat. casu, pro heus tu, o tu. Theoc. Idyll. v. 76. βέντισθ' ὄστος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω, 'heus tu optime [vir], ego quidem omnia vera dico.' 102. οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυδς ὄστος ὁ Κώναρος, ἃ τε Κυναῖθα τουτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος; 'non a quercu [recedentes,] heus tu Conare, et Cynætha, hic pascemini ad orientem, sicut Phalarus?' 147. ὄστος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις, 'heus tu albe, qui cornu petis, si quam in eas [capram].'

ὀφθαλμῶς, accus. pluralis 3. decl. τῶν ἰσοσυλλάβων, pro com. ὀφθαλμοῖς, ab ὀφθαλμῶς, οὔ, ὁ, oculus. Theoc. Idyll. i. 88. τάκειαι ὀφθαλμῶς, 'tabescit oculis.' 91. τάκειαι ὀφθαλμῶς, 'tabescis oculis.'

ὀχεύειν, com. quid autem proprie significet ὀχεύειν, ὀχεύειν, et ὀχεύεσθαι, docent Eustath. et cetera tam Græca, quam Latino-græca Lexica. Ea consulas. Interdum ad res Venereas transfertur, ut et apud Italos et Gallos equitandi verbum. ὀχεύειν,

et *ὄχεύειν* dicitur mas, *ὄχεύεσθαι*, fœmina. Illud, inire, hoc, iniri significat. Hæc autem de brutis potius, quam de hominibus dicuntur. Hominibus enim τὸ ἀφροδισιάζειν, et *συνουσιάζειν* potius tribuitur. Sed hæc discrimina sæpe confunduntur. Theoc. Idyll. v. 147. de hirco verba faciens, αἶτ, *ὄστος ὁ λευκίτας ὁ κορυπίλος, εἴ τι ν' ὄχεύσεις τὰν αἰγῶν*, 'heus tu albe, qui cornu petis, si quam in eas caprarum.'

ὄψαμάτης, ου, ὁ. ὁ ὄψε ἀμῶν, qui sero metit, vel, vespertinus messor. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lex. non reperitur. Theoc. Idyll. x. 7. *Μίλων ὄψαμάτα, πέτρας ἀπόκομ' ἀτεράμνω*, 'Milo vespertine messor, petrae fragmentum duræ;' alii vero vertunt, 'Milo usque ad vesperam metens;' quod non absurdum, nec vocis significationi sensuive repugnans.

ὄψιγονος, ου, ὁ, com. tarde, sive sero genitus. Theocritus de Hercule verba faciens, eum vocat Idyll. xxiv. 31. *παῖδα ὄψιγονον*, 'puerum tarde genitum.' Cur? Quia Jupiter in eo gignendo duabus continuatis noctibus cum Alcmena concubuit. Mater vero per septem dies totidemque noctes in eo pariendo, et in lucem edendo laboravit. Consule Senec. in Agamem. pag. 317. 318. Item Ovid. *Μεταμορφ.* lib. ix. 215. Illic ipsamet Alcmena sic loquitur, 'Septem ego per noctes, totidem cruciata diebus, Fessa malis, tendensque ad cælum brachia, magno Lucinam ad nexos partus clamore vocabam,' etc.

Π

Π, interdum in κ non solum Ionice, sed etiam Dorice mutatur. Theoc. Idyll. xv. 32. *ὄκοῖα, pro ὄποια*. Vide suo loco.

πᾶ, Dor. pro com. *πῆ*, hocque pro *ποι*, quonam? quem in locum? Adverbium motus ad locum interrogationi serviens. Theoc. Idyll. ii. 19. et Idyll. xi. 72. *Θέστυλι δειλάτα, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι*; 'Thestyli misera, quonam mente avolasti?' vel, 'quo tibi mens avolavit?' Prior in-

terpretatio verba, posterior sensum exprimat. Idyll. vii. 21. *πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις*; 'quo jam meridie pedes trahis?'

πα Dorica particula pro com. *πη*, nullo proprio accentu notata, enclitica est, et ex præcedentis vocis accentu pendet, et modo locum incertum denotat, modo redundat, neque quidquam significat: alibi, aliquo in loco, aliquo modo, quodammodo. Theoc. Idyll. iv. 3. *ἦ πὰ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες*; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?' Idyll. vii. 151. *ἀρά γέ πα τήνον τὸν ποιμένα τὸν ποκ'* 'Anάπω, 'numquid illum pastorem olim [ad] Anarum.'

παγὰ, ᾶς, ᾶ, Dor. pro com. *πηγῆ*, ἦς, ἦ, η in a longum mutato. Theoc. Idyll. i. 2. *ἂ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται*, i. quæ ad fontes suaviter canit.

παδῆτε, Dor. pro com. *πηδᾶτε*, quod ἐκ τοῦ *πηδάετε* κατὰ κρᾶσιν formatum. Vertitur autem η in α, et α in η: saltatis. Vide *ὑπερπαδῆτε*. Theoc. Idyll. v. 108.

παθητικὰ ῥήματα Ἀττικῶς, καὶ Δωρικῶς ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν. Theoc. Idyll. xiv. 66. *περονᾶσθαι, pro περονᾶν*.

παῖσδεν, Dor. pro com. *παῖζειν*, ludere, joculari. Theoc. Idyll. xiv. 8. *παῖσδεις ὦ γάθ' ἔχων*, pro *παῖζεις ὦ ἀγαθὲ ἔχων*, hoc vero καθ' ὑπαλλαγήν ἀντὶ τοῦ *παῖζων ἔχεις*, *παῖζων ὑπάρχεις*, *παῖζεις*, 'jocaris [tu quidem] o bone.' Idyll. xv. 42. *τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα*, 'parvulum suscipiens lude [cum eo].' 49. *ἄνδρες ἔπαισδον*, 'homines ludebant.' Idyll. xviii. 14. *παῖσδεν ἐς βαθὸν ὕθρον*, 'ludere ad altum diluculum.' Idyll. xx. 6. *ὡς ἄγρια παῖσδεις*, 'quam rustice ludis.' Hic τὸ ἄγρια poet. positum pro *ἀγρίως*, καὶ *ἀγροίκως*, ut vs. 4. legitur, rustice, rustico more.

πακτὰ, ᾶς, ᾶ, Dor. pro com. *πηκτῆ*, ἦς, ἦ, idem ac *τροφαλῖς*, *ἰδος*, ἦ, coagulum, lac coagulo coactum, caseus. Theoc. Idyll. xi. 20. *λευκοτάρα πακτᾶς ποτιδεῖν*, 'candidior lacte coacto aspectu.' Idyll. xx. 26. *τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον*, 'ipsum os vel [recenti] caseo dulcius.'

πακτῖς, ἰδος, ᾶ, Dor. pro com. *πηκτῖς*, ἰδος, ἦ, pectis, musicum instrumentum, de quo Athen. lib. v. 92. 4. et lib. xiv. 315. 16. Theoc. in Epig. 252. M.

παλίγκτος, ου, ὁ, poet. pro com. *ὀργίλος*, ου, ὁ, iracundus; quasi dicas (ut ex etymo colligitur) qui ad iram iterum, sæpiusque redit. Theoc. Idyll. xxii. 58. *πρὸς πάντα παλίγκτος*, 'in omnibus [rebus] iracundus.'

πνίσεται, Dor. pro com. *πνιγέται*, interp. Lat. vertit, pingit; alter, conglomerat. Quid sit *πνήν*, ἦς, ἦ, sive *πνήνιον*, ου, τὸ, quid verbum hinc deductum, *πνιγέται*,

et πηνίξσθαι, vulg. Lex. docent, ea consulas Eustath. τὸ πηνίον, dictum ait, ἐκ τοῦ πανίον, τροπῇ τοῦ α εἰς η, quod Pan fili, liciorum, et artis textoriae feratur inventor. Alii vero παρὰ τὸ πένω, vel potius πένομαι, τὸ ἐνεργῶ, καὶ πονῶ deductum tradunt, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Theoc. Idyll. xviii. 32. οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πηνίσθεται ἔργα τοιαῦτα, 'neque ulla in calathio pingit [conglomerat, textit] opera talia.'

πάντα, hoc de illis saepe dicitur, qui apud aliquem sunt in maximo pretio, et honore, ita ut in eorum ore sint perpetuo, quasi summa rerum ex hujusmodi gratiosis viris penderet. Interdum et illis tribuitur, qui toti sunt in alicujus potestate, quorum opera ad omne ministerium pro animi libidine utuntur, vel potius abutuntur ii, qui eos quasi captivos tenent. Illi etiam alicui dicuntur esse πάντα, qui se totos ei tradunt, et ipsorum arbitratu permittunt tractandos. Consule nostrum Ion. Græcol. Lex. ubi res variis exemplis illustratur. Theoc. Idyll. xiv. 47. ἃ δὲ, Λύκω νῦν πάντα Λύκω καὶ νυκτὸς ἀνώκειται, 'illa vero, nunc [est] Lyco omnia, Lyco vel noctu patet.' [I. e. nunc tota est Lyci, nunc tota est in Lyci potestate, ut vel noctu suas corporis fores Lyco patentes præbeat, eique sui corporis liberam faciat potestatem.] Hoc enim poeta voluit indicare: sed usus est ὑποκορισμῶ, et rem turpem honestis verbis velavit; πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἤγαγε Ἡρην, 'omnia mulieres norunt, et quomodo Jupiter duxerit Junonem.' Theoc. Idyll. xv. 64.

παντᾶ, Dorice pro communi πάντη, penitus, undique, ubique. Cur autem πάντη i subscriptum habeat, vide in Hortis Adonidis, in πασσυδίῃ, pro πανσυδίῃ, vel πασσυδίῃ, pag. 124. ex Aldinis typis. Consule et Lascar. in τῆς Γραμματικῆς lib. iii. 583. et Mag. Etymol. 78. 30. in ἀμαρτῇ. Theoc. Idyll. i. 55. παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπτεται ὕγρὸς ἄκανθος, 'undique vero circum poculum circumvolat mollis acanthus.' Idem Idyll. viii. 41. παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος οὐθата πλήθουσιν, 'ubique ver [est], ubique pascula, ubique lactis ubera sunt plena.' Idem Idyll. xv. 6. παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδφόροι ἄνδρες, 'ubique [sunt] crepidæ, ubique chlamydati viri.' Idyll. xxi. 17. παντᾶ δὲ παρ' αὐτῆν, 'undique vero ad ipsam.' Hic si scriberes αὐτὰν (ut scribendum videtur) Δωρικώτερον esset. Quod patet ex sequentibus Doricis vocabulis θλιβομένην καλύβην, pro com. θλιβομένην καλύβην, quo pronomen αὐτὰν referendum. Sed quorum culpa factum sit, ut saepe Dorismi a Dorice loquentibus neglecti fuissè videantur, haud certo possem affir-

mare. Librariorum, typographorum, et correctorum incuriæ crediderim hoc tribuendum. Quod et alibi monere non dubitavi, quoties res ipsa monitionem flagitavit. 53. παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον, 'undique auro compactum.'

πάσαι, Dor. pro com. πήσαι, a πήγνυμι. De quo Grammatici. Theoc. Idyll. xi. 66. καὶ τυρὸν πάσαι, τάμισον δριμύειαν ἐνεῖσα, 'et caseum premere, coagulum acre immittens.'

πάσαιμι, Dor. pro com. πήσαιμι, quod a πήγνυμι, μ. πήξω, figo. Theoc. Idyll. vii. 156. αἰθῆς ἐγὼ πάσαιμι μέγα πτόνον, 'rursus ego figam magnum ventilabrum.'

πάξε, Dor. pro com. ἐπήξε, neglecto syllabico augmento, et verso η in α. Theoc. Idyll. xi. 16. οἱ ἥπατι πάξε βέλεμνον, 'ipsi [in] hepate fixit sagittam.'

παῖς, οὐ, δ, et πηῖς, οὐ, δ, poet. affinis, cognatus. παρὰ τὸ πᾶ, τὸ κτῶμαι. Dicitur de quolibet, qui nobis est affinitate, vel cognatione conjunctus. Consule Eustathium, et Magnum Etymologicum in voce πηῖς, 669. 28. ubi tandem hæc traduntur, φίλοι μὲν λέγονται, οἱ μὴδὲν τῷ γένει προσήκοντες. πηοὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Theoc. Idyll. xvi. 25. Πολλοὺς δ' εἰ ἔρξαι παῶν, 'Multosque ex affiniibus beneficio afficere.'

παπποφόνος, ου, δ, poet. ὁ τοῦ πάππου φονεὺς, avi interfecto; ὁ τὸν πάππον φονεύσας, qui avum interfecit. Theoc. in Syringe, vs. 10. ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα παπποφόνον, 'qui [Pan] exstinxit superbiam cognominem interfectoris avi: δ) Πὰν δηλονότι. Σβέσεν) ἐσβεσε, κατέπαυσεν. Ἀνορέαν) ἡγορέην, τὴν ὑπερφανίαν, τὴν ἀλαζονείαν. ἰσαυδέα) ἴσην αὐδῆν, φωνήν, καὶ σημασίαν ἔχουσαν τοῦ παπποφόνου, τοῦ Περσέως τοῦ τὸν πάππον Ἀκρίσιον φονεύσαντος. τὴν ἰσοδυναμοῦσαν τῷ τοῦ Περσέως τοῦ παπποφόνου ὀνόματι. τίνα δὲ νοεῖ; τὴν τῶν Περσῶν, ὧν τὸ ὄνομα συνώνυμον τῷ τοῦ Περσέως, ἢ καὶ κατὰ τὸν ἐξηγητὴν, διμώνυμον. πῶς; ἀπὸ γὰρ Περσέως, Πέρσης, ἐξ οὗ τὸ Περσῶν γένος. Consule Græcum Scholiastem pag. 442. unde ad verbum fere Latinas annotationes desumas videbis.

πάποχ' ὄλωσ. πάποκα ὄλωσ, Dor. pro comm. πήποτε ὄλωσ, ullibi unquam omnino. Theoc. Idyll. xi. 68. Οὐδὲν πάποχ' ὄλωσ ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μου, 'Nihil ullibi unquam omnino tibi amabile dixit de me.'

παπταῖνοισα, Dor. pro comm. παπταίνουσα, a παπταίνω. Eustath. παπταίνειν, τὸ ἄδε κἀκεῖ διαπετανεῖν τὸν ὀέαν, τούτέστι περιβλέπειν, id est, 'huc et illuc oculus apertos disjicere, hoc est, circumspicere.' Magnum vero Etymologicum hoc verbum ita format: πέτω, πετῶ, πεταίνο, κατὰ δι-

πλασιασμὸν παπαταίνω, κατὰ συγκοπὴν παπαταίνω. Idem alibi, Παπαταίνων, περιβλεπόμενος, ἐπιτηρῶν. πανταχοῦ τὰ φάη τιταίνων. γίνεται φαπαταίνω, καὶ τροπῇ παπαταίνω. σημαίνει δὲ τὸ βλέπειν, καὶ περισκοπεῖν τῆδε κἀκέισε. ἢ παρὰ τὸ πέτω, πτώ, παράγωγον πταίνω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παπαταίνω, οἶον ἐ τὸ περιάγω παντὶ τὰς ὄψεις. At hic pro τιταίνειν, et infra pro παντὶ, scribendum videtur τιταίνων, et πάντη, pro πανταχόσε. Probabilior tamen est illa τοῦ παπαταίνων ἐτυμολογία, quæ docet παρὰ τὸ τὰ φάη πταίνειν vocem formatam, τροπῇ τοῦ φ εἰς π, καὶ ἐκβολῇ τοῦ η. τὸ δὲ πταίνειν ταῦτὸν τῷ πετανύειν. Theoc. Idyll. vi. 28. Οἴστρεϊ παπαταίνουσα ποτ' ἄντρα τε, καὶ ποτὶ ποίμνας, 'Furore percita fertur prospectans ad antra, et ad greges.' Consule et Adonidis Hortos.

παρ Dorice, κατ' ἀποκοπὴν, pro communi παρὰ, juxta, prope. Theoc. Idyll. i. 33. παρ δέ οἱ ἄνδρες, 'juxta vero ipsam viri.' Idyll. ix. 18. παρ ποσὶ, 'ad pedes.' Idyll. xv. 112. Παρ μὲν οἱ ἔρια κείται, et 113. Παρ δ' ἀπαλοὶ κῆποι.

πάρα. παρουστικός, pro παρῆστι, vel παρῆσιν, adest, vel adsunt. Theoc. Idyll. xvii. 11. πάρα μυρία εἶπῆν, 'adsunt sexcenta dicenda.'

παρά, poet. pro παρὰ, quod formatum à communi παρὰ, addito ι. Theoc. Idyll. xv. 262. παραιφρονέοντα, pro παραφρονέοντα. Vide suo loco.

παρασταδόν, poet. adverbium, quod nulli scriptoris auctoritate confirmatum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur. Barbari dicerent, adstanter; Latine, adstando, prope stando. Theoc. Idyll. xv. 103. παρασταδὸν ἐγγυς ἀμέλγων, 'adstando prope mulgens.'

παραβάτις, idos, ἢ, poeticum pro communi παραβάτις, ἥγον μμισθωμένη γυνή, mulier mercede conducta. Sic enim Eustathius hanc vocem accipiendam docet, quum in suo in Homerum Indice scribit, παραβάτης μὲν ἀρσενικῶς ὁ παροχοῦμενος, παραβάτις δὲ θηλυκῶς ἡμισθώτρια γυνή. Idem in commentariis in tertium Iliados, pag. 412. 42. Θεόκριτος (inqu)τήν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα, ἥτοιμισθώτριαν, παραβάτιν λέγει. Ubi Theocriti locum intelligere videtur, qui existat Idyll. iii. 32. ἃ πρὸν ποιολογεῖσα παραβάτις, 'quæ nuper spicas legebat mercede conducta.' Sed nullus (quod recorder) veram hujus significationis causam affert præter eam, quam Eustathius in Theocrito, vel potius in ejus interprete Græco quærendam ait. Eum igitur ὁ φιλομαθὴς Lector consulat, et videbit an sibi sibi fiat. Si vocabuli vim species, proprie mulierem prætereuntem significat, quæ suam operam primo, qui ea indiguerit,

certa mercede locare querit. Hoc autem operæ, hominesque mercenarii facere consueverunt. In vulgatis Græcolatinis Lexicis in harum vocum explicatione nihil omnino traditur, quod ad rem præsentem faciat.

παραιφρονέειν, εἶν, poet. verbum, quod in Græcolatinis Lexicis non exstat. Accipitur autem non pro delirare, ut τὸ παραιφρονέειν commune sonat, unde hoc παραιφρονέειν inserto ι deductum: sed pro exanimatum, ac exanimatum esse vel præ metu, vel præ vulneris gravitate, ut apud Theoc. Idyll. xxv. 262. Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνασι παραιφρονέοντα βαρῆλας υιοσάμενος, 'Hunc autem ego [vulnerum inflictorum] doloribus exanimatum gravibus conspicatus [vel, cum animadvertissem].'

παρακείμενοι πρώτοι καὶ μέσοι πολλάκις οἱ αὐτοὶ εἰσι, καὶ ὁμοίως γράφονται, καὶ τελευτῶσι. Vide exempla in Μέσοι, καὶ πρώτοι, εἶτε ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι.

πάρρος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod ab Eustathio sic explicatur, ὁ παρηρμωσμένος, καὶ μὴ φρενήρης, ὁ παρατετραμμένος τῆς ἁρμονίας τῆς φρενός: qui non est mentis compos, qui mentis harmoniam non habet, qui perversam et corruptam habet mentis concinnitatem et harmoniam. Componitur ex præpositione παρὰ, quæ in compositione interdum vim privationis habet, et verbo ἄρω, τὸ ἀρμόζω, apto, adapto, concinno. Vel jam ἢ παρὰ violationem, corruptionem, et persionem rei significat, de qua agitur; Ἐφρενήρης, ὁ. ὁ τῆν φρένα ἡρμωσμένῃν ἔχων, qui mentem concinnam et aptam habet. Consule et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. xv. 8. ὁ παράρος τῆνος, 'ille delirus,' vel, 'ille demens.'

παρψυχᾶσθαι, poet. et Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro com. παραμυθεῖσθαι, consolari. Theoc. Idyll. xiii. 54. ἀγαλοῖσι παρψυχῶντ' ἐπέσσειν, '[eum] blandis consolabantur verbis.'

παρεθεῖν, Dor. pro com. παρελθεῖν, prætereire, intrare. Theoc. Idyll. xv. 60.

παρένθης, Dor. pro com. παρέλθης, prætereas. Theoc. Idyll. xiii. 37. τὸν τλάμονα μὴ με παρένθης, 'ne me miserum prætereas.'

παρεῖσα, ας, ἄ, Dor. pro poet. παρεῖσα, ης, ἢ, quod comm. dicitur παροῦσα, præsens. Theoc. Idyll. xi. 75. Τὸν παρεῖσαν ἀμέλγε. τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 'Præsentem mulge: quid fugientem sectaris?' vel, 'cūr fugientem persequeris?'

παρέρπειν, poet. verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; communiter vero diceretur δολίως ὑπέρχεσθαι, dolose subire; μεταφορικῶς, aggredi per insidias, ex insi-

dijs adoriri. Metaphora videtur sumta a serpentibus, qui clam et latenter ad aliquem serpunt, eumque subeunt, ut mordeant, aut affuso veneno necent. Theoc. Idyll. xv. 48. οὐδεὶς κακοεργὸς Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἴγυπτιστὶ, 'nullus maleficus Lædit viatorem, [eum] subiciens Ægyptiorum more.'

παρέσας, genit. singul. participii præsentis temp. f. g. Dor. pro communi παρούσης, versa diphthongo ου in ευ, et η in α: præsentē. Theoc. Idyll. v. 26. τίς δὲ παρέσας Αἰγὸς πρωτότοκιο; 'quis vero præsentē Capra primipara?'

παρέχοντι, Dor. pro com. παρέχουσι, præbent, permittunt, sinunt. Theoc. Idyll. xxi. 3. οὐδὲ γὰρ εὔδειν, ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακὰ παρέχοντι μέριμνα, 'non enim dormire viros opifices improbe sinunt curæ.'

παρήϊον, ου, τὸ, poet. pro communi παρειᾷ, ἄς, ἦ, gena, x. Theoc. Idyll. xxii. 128. μέχρι συνηλόησε παρήϊα, 'donec contudit genas.'

παρήμεν, Doricus infinitivus, pro communi παρῆναι, adesse. Sic autem formatur, παρῆναι com. Ionice vero, et Attice, quinetiam Dorice, sublato ι, παρῆναι, Ion. et poet. inserta syllaba με, παρῆμεναι, κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αἰ συλλαβῆς, παρῆμεν, κατ' ἔκτασιν τοῦ ε, εἶτε κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, Δωρικῶς, παρήμεν. Theoc. Idyll. ii. 116. ἐς τὸ τεδν καλέσασα τὸδε στῆγος, ἦ με παρήμεν, 'in tuam vocans hanc domum, ut ego præsens adessem.'

παρήπαφες, poet. aor. 2. act. a παραπάφω, quod ab ἀπάφω, vel ἀπαφᾶω, ᾧ, deducitur; unde aor. 2. act. παρήπαφον, es, ε, decepi, fefelli. Magnum Etymologicum pag. 656. 41. ἀπαφᾶ, τὸ ἀπατᾶ. ὅθεν τὸ παρήπαφεν, τὸ ἐξηπάτησε. Idem pag. 119. 25. ἀπαφᾶ, τὸ ἀπατᾶ, &c. Sed Eustathius longe melius vim hujus verbi declarat, quum dicit, ἀπάφεισθαι, τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, i. per tactum decipi. Ἀπάφειν igitur (unde compositum παραπάφειν, et in aor. 2. act. παρήπαφον, es, ε,) proprie significat tactu, vel tangendo fallere, γενικῶς, decipere. Metaphora videtur ab illis sumta, qui vel equos, vel canes, vel felles, vel aliquid aliud hujusmodi animal sive ferum, sive domesticum, manu mulcent, ut sibi facilius concilient atque benevolam reddant, ut eo postea ex animi sententia utantur. Quoniam autem interdum, ut id in suam potestatem omnino redigant, prius hac illecebrarum, ac dolorum ratione solent uti, ideo factum, ut simpliciter pro decipere, et fallere sumatur. Quinetiam non raro homines erga eos, quos in suarum in-

sidiarum laqueos deducere volunt hujusmodi manuum et verborum lenocinijs utuntur, atque adeo eos exosculantur, ut olim Judas Dominum ac Servatorem nostrum, quum eum Judaïs per summum scelus prodidit. Theoc. Idyll. xvii. 11. καὶ πρὶν με παρήπαφες ἠδὲ μύθος, 'et ante me decepisti blando sermone.' Hoc ab Homero dicitur παρῆσθαι, ut Eustathius his verbis docet, Παρῆσθαι, τὸ παραπέθειν παραινετικοῖς λόγοις, καὶ παράγειν, ὃ ἐστὶν ἀποτῆσαι, καὶ παραλογίσασθαι. οἶον, μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι παρῆσθαι, 1441. 7. 1802. 21. 25. Hinc πάρφασις, et παρῆφασις, ἡ πειθῶ ἐξ ὀμιλίας, ἢ παραλογισμὸς, 979. 34.

παρήσθην, Dor. 2. pers. singul. aor. 2. medii, pro communi παρήσθου. Theoc. Idyll. v. 120. οὐχὶ παρήσθην; 'non sensisti?'

παρθενική, ἦς, ἦ, poet. pro comm. παρθένος, adjectivum pro substantivo; vel subauditur nomen παῖς, q. d. virginea puella, id est, virgo. Theoc. Idyll. xii. 5. ὅσων παρθενικὴν προφέρει τριγᾶμοιο γυναικὸς, 'quantum virgo præstat ter nuptæ mulieri;' vel, 'quanto virgo præstantior est ter nuptæ muliere.' Idyll. xviii. 2. Παρθενικὰ θάλλοντα κόμμαι δάκνυθον ἔχουσαι, 'Virgines virentem comis hyacinthum habentes.' Moschus Idyll. iii. 67. Παρθενικᾶν ἔρθεντα φιλήματα, 'Virginum suavia oscula;' παρθενικᾶν vero dictum Dorice pro com. παρθενικῶν. Pind. Pyth. Ode 9. 306. 19. ἄφρωνι παρθενικαί, 'tacitæ virgines.'

παρθένος, Dorice in accusativo plurali, pro communi παρθένους, metri causa sublato υ. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένους, οἶα γελῶντι, 'et tu quoque quum vides virgines, ut rident.'

Πάρις Σιμιχίδας, sic Theocritus ἐν τῇ σύριγγι vocatur, quod Paris Priami filius idem et pastor, et trium Dearum, Junonis, Palladis, et Veneris Judex, in sylvis olim fuisse poetarum fabulis tradatur. Ovid. de Arte Amandi lib. i. 387. 'Luce Deas, cœloque Paris spectavit aperto: Quum dixit Veneri, vincis utramque Venus.' Vide comment. Lat. Judicium Páridis Hyginus, Fab. 92. pluribus persequitur. Horat. Carm. lib. i. Ode 15. 70. et 71. 'Pastor cum traheret per freta navibus Idæis Helenam perfidus hospitam.' Comment. 'Pastor] Paris, fuerat enim in monte Ida expositus propter Hecubæ somnium, et a pastore quodam educatus.' Consule notas Græcas, Lat. pag. 434. et pag. 442. Illud hic præterea addetur, quum Theocritus se ipsum vocat Paridem, id est, Theocritum, nomen Θεόκριτος jam non

passive sumendum pro, ὁ ἕκαστος τοῦ θεοῦ κριτὸς, καὶ κεκριμένος: sed active pro, ὁ τὰς θεοῦ, εἴτε θεὰς κρίνας, id est, non pro eo, qui a Deo fuit iudicatus, de quo Deus iudicavit: sed pro eo, qui Deas iudicavit, qui de Deabus, earumque forma iudicium fecit, sententiamque pronuntiavit. Quod observatione dignum. Qua de re consule nostrum Ionicum Lexicum in voce ἄκριτος, ubi variis exemplis hoc παραδοξότερον significationis et terminationis genus illustratur. Σιμιχίδας vero, vel, ut apud Suidam scribitur, per geminum μι, Σιμιχίδας, ὁ τοῦ Σιμίχου παῖς. At objiciat quis, ipsemet Theoc. in Epig. xvii. 3. se vocat τὴν Πραξαγόρα, περικλειτὴς τε Φιλίνης, jam vero cur tu Simmichi filium appellas? Respondendum (ut Suidæ disertissimis verbis apparet) hoc factum propter varias diversorum scriptorum opiniones, quas et ipse Theocritus videtur sequutus, si dicas ipsum de se ipso in Syringe verba facere; vel, si carmen τῆς Σύριγγος, inventum Simmichi Rhodii concedamus esse, Simmichi vulgi sententiam sequutus Theocritum ita vocavit.

παρκύνπτουσα, Dorice pro communi παρκύνπτουσα, procumbens. Theoc. Idyll. iii. 7.

παροδεύω, μι. παροδεύω, comm. prætereo, transeo. In vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius auctoris nomen laudatur, quo verbum hoc confirmetur. Theoc. Idyll. xliii. 47. μὴ παροδεύσης, 'ne transeas.'

πάρος, poet. adverbium pro communi præpositione πρό, cum genitivo, ante. Theoc. Idyll. xliii. 57. πάρος κατέθηκε ποδοῖν, '[eos] ante pedes deposuit [i. ad pedes abiecit].'

πασᾶν, Dor. pro com. genit. plur. πασῶν, omnium. Theoc. Idyll. xliii. 18. Πασᾶν ἐκ πολλῶν, 'Omnibus ex urbibus.'

πᾶσας ἀμέλγες; Theoc. Idyll. iv. 3. Vide ΑΣ correptum in ult. syllaba pluralis accusativi secundæ declinationis τῶν ἰσοσυλλάβων.

πᾶσας ἐγὼ, Theoc. Idyll. v. 146. Vide ΑΣ correptum.

πασσάμενος, poet. participium aor. I. medii ἀπὸ τοῦ πάω, πῶ, τὸ κτᾶμαι, quaero, acquirō, possideo. Metri vero causa τὸ σ geminatum. Theoc. Idyll. xv. 90. Πασσάμενος ἐπίτασσε, 'Quærens impera [quaesitis, et in tuam potestatem redactis mulieribus impera].'

πατέοντι, Dor. pro communi πατέουσι, πατοῦσι, calcant. Theoc. Idyll. v. 12. Καὶ σχίνον πατέοντι, 'Et lentiscum calcant.'

πατησεῖς, 2. pers. sing. indic. m. fut. temp. Dorice formata, pro com. πατήσεις,

calcabis; a πατέω, ᾧ. Theoc. Idyll. v. 50. εἶρια τᾶδε πατησεῖς, 'lanas hic calcabis.'

παχθῆ, Dor. pro com. πηχθῆ, 3. pers. sing. aor. I. pass. subjunct. a πηγνύω, πήγνυμι, μι. πήξω, a parum usitato πήγω, vel πήσσω. Theoc. Idyll. xxiii. 31. ἃ δὲ χιῶν λευκὰ, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῆ, pro, ἡ δὲ λευκῆ, καὶ τήκεται ἡνίκα πηχθῆ, 'ipsaque nix [est] alba, et [tamen] liquefit quum concreverit.'

πᾶχους, eos, ὁ, Dor. pro com. πῆχους, eos, vel Attice πήχεως, cubitus. Theoc. Idyll. vii. 67. χ' ἃ στιβάς ἐσσεῖται πεπυκασιμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχον, 'et thorus erit exstructus ad cubitum usque.'

πᾶχους, eos, ὁ, Dor. pro com. πῆχους, cubitus, ulna, brachium. Sed quid sit proprie πῆχους docet Jul. Pollux lib. ii. cap. περὶ χειρῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς, columna 117. lin. 37. et col. 122. lin. 20. Theoc. Idyll. iii. 30. κοτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη; 'ad brachium [vel ad cubitum] tabefactum est [telephilon].' Bion Idyll. i. 42. Πάχεας ἀμπετάσασα, 'Brachia expandens.'

πεδέρχομαι, verbum Æolicum, pro communi μετέρχομαι. Compositum ex præpositione Æolica πέδα, pro communi μετὰ, et verbo ἔρχομαι, accedo, adeo, amplector. Theoc. Idyll. xlix. ult. ἀλλὰ περίξ ἀπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι, pro ἀλλὰ περίξ ἀπαλοῦ στόματός σε μετέρχομαι, 'sed circum tenerum os te adeo [i. te amplector; vel, sed te amplector, ac tenerum tuum os undique osculor].' Sic etiam πεδαμείβω, pro μεταμείβω, Pindar. Olymp. Ode 12. 41. M. πεδάμειψαν, pro μετάμειψαν, hocque pro μετήμειψαν. μεταμείβειν τι τινός, aliquid cum re aliqua mutare, commutare. Ut, τὸν βίον τοῦ θανάτου μεταμείβειν, 'vitam cum morte commutare.' Consule nostras Notas in Pindarum, pag. 182. Annot. Πδδ' Ἀχιλλέα. Item nostras in Euripidem Notas, in Phœnissas, 1034. in voce πεδαίρειν.

πεινᾶντι, Dor. pro com. πεινῶντι, esurienti. Theoc. Idyll. xv. 148. πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἐνθης, pro πεινῶντί γε μηδέποτε ἐπέλθης, ἡ ἀπαντήσης, 'esurienti vero [ipsi] nunquam occurras.'

πείρα θῆν πάντα τελεῖται, 'conatu certe cuncta perficiuntur.' Theoc. Idyll. xv. 62. Quod exemplo Græcorum confirmatur. vs. 61. ἐς Τροίην πειράμενοι ἦλθον Ἀχαιοί, 'ad Trojam tentantes pervenerunt Achivi;' sensus, nihil est tam difficile, quin eo poteris, si velis, et manum ad opus admoveas, et rem tentes, atque tibi parare coneris.

πειστήρ, ἦρος, ὁ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Græcol. Lexicis vertitur,

ἰπήκοος, obediens. Nihil præterea traditur hac de re, nec ullus hujus significationis auctor laudatur. In aliis Lexicis Græcis hoc nomen non invenitur: sed pro eo, *συνώνυμον* legitur apud Eustath. ἐν τῷ Πείσματι, quod sic ab eo explicatur. Πείσματα, τὰ πρὸς τῇ γῇ δεσμούνητα ναῦν σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν λεγόμενα, id est, 'πέσματα vocantur rudentes, et funes, qui navem terram versus [vel, ad ipsam terram] ligant [et retinent], dicti παρὰ τὸ πείθεσθαι, quod navis ipsis obediat [obtemperet, et morem quodammodo gerat, dum scilicet retinaculis hujusmodi se teneri ligatam patitur]:' πῶν πειστήρων igitur, et τῶν πεισμάτων eadem est ἐτυμολογία: γενικῶς tamen pro quibuslibet aliis funibus hoc accipitur, quinetiam pro funiculis, sive monoribus funibus, quales sunt illi, quibus utuntur piscatores in suis longioribus virgis ad pisces hamo capiendos, ut patet ex Theocriti verbis. Sic enim ille de aureo pisce in somnis capto a quodam piscatore, Idyll. xxi. 58. canit, Καὶ τὸν μὲν πειστήρῳ καθήγον ἐπ' ἡπέροιο, 'Et illum quidem [aureum piscem] funiculis traxi in terram.'

πέλλα, ης, ἡ, commune; quid autem hoc sit, docet Athenæus his verbis, quæ exstant lib. τῶν Δειπροσοφιστῶν, xi. pag. 244. 11. Πέλλα (inquit ille) ἀγγεῖον σκυφειδὲς πυθμένα ἔχον πλατύτερον. εἰς δ' ἡμελγον τὸ γάλα. Ὁμηρος. ὡς ὅτε μύϊα Σταθμῶ ἐλ- βρομέωσιν - ἐγγαλαίεας κατὰ πέλλας. Hic locus est in Iliadis Π. 611. 14. Latini mulctram et mulctrale a mulgendo nominant. Virgil. Ecloga iii. 7. 'Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fætus.' Idem τῶν Γεωργικῶν, lib. iii. 73. 'More patrum nivea implebunt mulctralia vaccæ.' Mulctram etiam pro eodem reperitur, Horatius Epodon lib. Ode 16. 466. 'Illic injussæ veniunt ad mulctra capellæ.' Mulctram etiam pro eodem reperitur, Theoc. Idyll. i. 26. ἀ δὲ ἔχρισ' ἐρίφως, ποταμέλεται ἐς δύο πέλλας, 'quæ duos habens hædos, [id est, quamvis habeat duos hædos, tamen] ad duas mulctras præterea mulgebitur,' i. fere duas mulctras præterea lacte complebit. Vide ποταμέλγειν.

πέλλαν, Dor. pro communi πέλλην, τουτέστι πελιῶν, πελιδνῶν, μέλαιναν, lividam, fuscam, atram, nigram. Magnum Etymologicum in explicanda τῆς πελείας etymologia tradit τὸ πέλαν significare τὸ μέλαν, i. atrum, nigrum. Et πελιῶμα, nigrum colorem. Nam (inquit) καὶ πέλλην βοῶν λέγουσι τὸν τοιοῦτο, [μέλαν δηλονότι] χρώμα ἔχοντα. Græcol. Lexica, Πέλλης, bos fuscus. Etym. Sed ambigi potest utrum hic accusat. sit masc. gen. primæ declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων, a recto πέλλης, ut χρύ-

σσην, a recto χρύσης, an vero f. gen. a πέλλη, ης, ἡ. Bōis enim et apud Græcos, et apud Latinos tam fæminei, quam masculi generis est, ut ex sexcentis exemplis patet. Quare quod adhuc est dubium, id pro confesso minime sumendum. Suidas, et Eustathius, πελόν, τὸ μέλαν χρώμα, niger color. Consule Græcol. Lex. in πέλλαμα, τος, τὸ, et Hippocratis Œconomiam in πελιδνῶν, et πέλιον. Reperitur autem in vulgatis Lexicis et πέλλος παραξύτονον, et πελλὸς δξύτονον συνώνυμος pro πελὶδς, et πελιδνὸς, lividus, fuscus, niger. Magnum tamen est discrimen inter hæc, πέλλα, sive πέλλη, ης, ἡ, et πέλλος, ου, ὁ, sive πελλῶς, οὐ, ὁ, quum adjective sumuntur, et quum substantivæ. Sed ipsam horum nominum differentiam, variasque significationes in vulgatis Lexicis ὁ φιλομαθῆς Lector videre ne gravetur. Theoc. Idyll. v. 99. Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, 'Ovem nigram.'

πελόμεθα, Dor. pro poet. πελόμεθα, com. ἔσμεν, sumus. Theoc. Idyll. xiii. 4. Οἱ θνατοὶ πελόμεθα, 'qui mortales sumus.' Vide πέλομαι in vulg. Lex. Idyll. xiv. 68. idem.

Πελοπηΐδαί, poet. Ion. et Dor. pro com. Πελοπίδαί, unde inserto ι, fit Πελοπίδαί, καὶ διαλύσει τῆς εἰ διφθόγγου, Πελοπίδαί, τροπή τοῦ εἰς εἰς, Πελοπηΐδαί, inserto α, Πελοπηΐδαί. In singulari Πελοπηΐδαίς ad similitudinem τοῦ Πηληϊάδης, ου, ὁ, dicitur. Theoc. Idyll. xv. 142.

Πελοποννησιῶτι, Theocriteum adverbium, quod in vulg. Lexicis non exstat, Peloponnesiace. Theoc. Idyll. xv. 92. Πελοποννησιῶτι λαλεῖμεν, 'Peloponnesiace loquimur.'

πεμψῶ, Dor. pro com. πέμψω, mittam. Theoc. Idyll. v. 140. Πεμψῶ ναὶ τὸν Πάνα, 'Mittam per Pana.'

πενίας ἐγκώμιον, Theoc. Idyll. xxi. 1. ἂ πενία, Διόφαντε, μύνα τὰς τέχνας ἐγείρει, Ἀντὰ τῷ μύχθοιο διδάσκαλος, &c.

πέξαιτ' αὐτοσεῖ, sic apud Theocritum, ex Henrici Stephani typis, pag. 240. Idyll. xxviii. 13. scriptum legitur, πέξαιντ' αὐτοσεῖ. Et in utroque codice locus hic ita Latine redditus, Tondentur eodem anno. Si Stephani lectionem sequamur, et codicem vitio carere dicamus, τὸ πέξαιτο, erit tertia persona singularis aoristi prioris medi, optativi modi, a verbo πέκω, μ. πέξω, ἄορ. α. ἐπέξα, ας, ε, ἄορ. α. μ. ἐπέξαιμην, ὦ, ατο, ἡ εὐκτική, πεξάιμην, αιο, πέξαιτο. More autem nominum neutrorum, illud nomen matέρες, quod est fæminei generis, et pluralis numeri, cum singulari πέξαιτο junctum fuerit, et ἰσοδυναμῆσει plurali πέξαιντο, ut in Crispini Codice legitur. Vertes autem, tonderi possunt.

De quo novæ constructionis genere pluribus agitur in nostro Ionico Græcolatino Lexico, in verbo ὄσφραγτο, ubi res variis auctorum fide dignorum exemplis illustratur atque confirmatur. Erit igitur καινοπρεπεστέρα numeri, modi, et temporis ἐναλλαγῆ, pro communi πέκονται. Nisi locum hunc ita accipias, fortasse scribendum esset πέξαντ' αὐτοετεί, pro integro verbo ἐπέξαντο. Erit autem augmentum poetice metri caussa neglectum, et aoristus prior medius, pro presentis indicativo πέκονται, quod minime παράδοξον. Αὐτοετεί vero, τῷ αὐτῷ ἔτει, eodem anno. Hoc adverbium in vulgatis Lexicis non exstat: sed pro eo συνώνυμον legitur τὰ αὐτοετές, vel (ut alii προπαροξύνοισιν) αὐτόετες. Eustathius, αὐτόετες, δι' ὄλου τοῦ ἔτους, i. toto anno, per totum annum. Suidas, αὐτόετες, σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει, q. d. cum ipso anno, i. eodem anno. Consule vulgata Græcol. Lexica in nomine αὐτοετής. Aristot. Hist. Animal. lib. vi. c. 4. pag. 484. Μ. ὄρνέων οὐδὲν αὐτοετές γεννᾷ, i. 'nulla annicula avis gignit;' vel, nulla avis eodem anno, quo nata est, prolem ullam parit.

πέξω, Dor. pro com. πέξω, pectam vellem, tondebo, a πέκω. Theoc. Idyll. v. 98.

πεπαίτερος, poet. a nomine πέπων, πέπορος, ὁ, maturior, mitior, dulcior. Theoc. Idyll. vii. 120. ἀπίου πεπαίτερος, 'rygo mitior.' Hic autem comparativus videtur formatus tanquam ab altero comparativo non usitato πεπονότερος, vel potius πεπονότερος, καὶ κατὰ συγκοπὴν πεπόστερος, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α, καὶ προσλήψει τοῦ ι πεπαίτερος. Consule Eustathium, in terminatione comparativorum in αίτερος, ubi formationem istam viderbis; vel tanquam a πεπονέστερος, κατὰ συγκοπὴν πεπόστερος, τροπῆ τοῦ ο εἰς α, καὶ ἀποβολῆ τοῦ σ; καὶ προσλήψει τοῦ ι, πεπαίτερος: vela verbo πεπαίνω, quod significat mollio, maturo, lenio, dulcem reddo, fit comparativus inusitatus πεπαινότερος, καὶ κατὰ συγκοπὴν πεπαίτερος. Hæc postrema formatio longe simplicior, atque verisimilior videtur. Ceteras tamen addidi, quod ab aliis nihil hac de re traditum reperiam, licet silentio res non prætereunda videretur.

πεπάσθαι, infinit. perf. et plusquamperf. pass. a verbo poet. πάσμαι, πῶμαι, μ. πάσομαι, π. πέπαμαι, unde vocabulum Doricum τὰ πάμματα, quod auctore Eustathio idem valet ac τὰ κτήματα, possessiones, opes, fortunæ, παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κτῶμαι, quaero, acquirō, possideo; unde et πολυπάμμων, ὁ πολυκτῆμων, qui multas opes possidet. Theoc. Idyll. x. 32. Αἰθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖδον πόκα φαντὶ πεπάσθαι, 'Utinam mihi essent [opes tantæ,] quantas

Cræsum olim aiunt possedisse.'

πεπληθῶς, πεπληθυῖα, πεπληθῶς, ὅτος, υῖας, ὁ, ἡ, τὸ, poet. pro comm. πεπληρωμένος, ου, ον, plenus, a, um. Est autem participium præf. perf. medii, πέπληθα, a thematico πλήθω, μ. πλήσω, repleo, impleo. Theoc. cum dativo posuit Idyll. xvii. 38. ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτω, '[fontem] aqua plenum pura.'

πέπληγτο, poet. Est autem 3. pers. pluralis plusquamperf. passivi, quæ sic formatur. A poet. verbo πλώω, quod impleo significat, deducitur πλώ, unde πλῆμι, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν, καὶ πλεονασμόν τοῦ μ, πῖμπλημι. ὁ μέλλων, πλήσω. π. π. πέπλημαι, σαι, ται. ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἐπεπλήμην, σο, τὸ, et plur. ἐπέπληγτο, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, πέπληγτο, replētæ erant. Hoc autem de tribus generibus Græce quidem dicitur: at in Latina lingua genus variandum pro re, quæ varium genus habet. Vel tanquam a passivo πλήμαι, quod ab activo πλῆμι formatum, ut ab ὄνημι, τὸ ὕνημαι, fit imperfectum ἐπλήμην, σο, το, et 3. plur. ἔπληγτο, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν τοῦ π, πέπληγτο. Apud Eustath. πλήγτο, et πλῆγτο reperitur quidem: sed alio significato, qui ad rem præsentem non facit. Eum consulas. At eam, quam hic attulimus, significationem, et adeo accuratam vocis etymologiam, nec apud eum, nec apud alios, quod a me saltem lectum recorder, invenies. Quamobrem in gratiam τῶν φιλομαθῶν hæc paulo fusius persequi non dubitavi. Theoc. Idyll. xv. 105. de vaccis agens, quæ ubera lacte distenta habebant, dicit, πέπληγτο δὲ πάγχυ γάλακτος, 'repletæ vero erant omnino lacte.'

πεπλῦσθαι, commune quidem, sed tamen Ἰωνικώτερον, καὶ ποιητικώτερον. Est autem infinitivus perfecti, et plusquamperf. passivi, quod ab inusitato πλώω sic formatur: πλώω, lavo, μ. πλώσω, ἄρ. α. ἐπλυσσα, π. πέπλυκα, π. π. πέπλυμαι, unde verbale πλῦμα, tos, τὸ, apud Pollucem, lotura; et πέπλυσαι, unde πλύσις, vel (ut alii scribunt) πλύσις, idem ac πλῦμα, ἄρ. α. παθητικὸς, ἐπλύθην, ης, η, unde participium πλυθεῖς, πλυθεῖσα, πλυθὲν, apud Hippocratem sæpius, 236. 23. 411. 11. lotus, a, um, et apud Aristot. ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, 547. 2. Ab hoc vero πλώω κατὰ Δωρικὸν πλεονασμόν τοῦ γ, ut docet Eustath. formatur τὸ πλῶω, μ. πλυνῶ, ἄρ. α. ἐπλυνα, π. πέπλυγκα, π. π. πέπλυμαι, communiter, Attice vero, πέπλυμαι, unde verbale πλυσμός; οἷ, ὁ, ἰdem ac duo superiora, πέπλυνσαι, unde πλύνσις inusitata; πέπλυνται, unde verbalia πλυντήρ, ἦρος, ὁ, et πλυντήριον, ου, τὸ, et alia, de quibus vulgata Lexica Græ-

colatina: infinitivus πεπλύνθαι, ut a φαίνω τὸ πεφάνθαι, pro συνωνύμως sæpe legas τὸ πεπλύνθαι, quod est ἀπὸ τοῦ πλύνω πρωτοτύπου deductum, vel ἀπὸ τοῦ Ἀττικῆς πέπλυσθαι. Consule Eustath. ἐν τῷ πλύνω, et vulgatas Grammaticas, ubi verba fiunt de dissyllabis quintæ conjugationis τῶν βαρυτόνων in εἶνω, ἴνω, et ἰνω, desinentium. Æschines etiam ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος 141. M. verbum καταπέπλυται, ut a καταπλύνω, unde καταπλύνω, formatum, usurpat. Nῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρῶγμα, id est, 'Nunc vero res sordibus obsolescit, et ludibrio est.' Theoc. Idyll. i. 150. ὥρῳν πεπλύνθαι νιν ἐπὶ κρῆναισι δοκασεῖς, 'horarum lotum fuisse ipsum in fontibus putabis [id est, putares, existimares, diceres].'

πέπλωσ, Dor. pro comm. πέπλωσ, accusat. plur. a recto πέπλος, ου, ὁ, Theoc. Idyll. xxvi. 17.

πεποιθεῖ, 3. person. singul. plusquamperf. medii, a πείθω, μ. πείσω, aorist. 1. act. ἔπεισα, π. μ. πέποιθα, plusquamperfect. ἐπεποιθεῖν, εἰς, εἰ, et neglecto altero augmento, πεποιθεῖν, εἰς, εἰ, Theoc. Idyll. v. 28. ὡς τὸ πεποιθεῖ, 'ut tu, confidit.'

πεποναμένος, ου, ὁ, Dor. pro comm. πεποναμένος, particip. pret. perf. pass. a πονέω, ᾧ, excultus, instructus, paratus. Theoc. Idyll. xiii. 14. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη, 'ut ipsi ex animi sententia puer ille excultus esset.' Idyll. xxvi. 7. ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι, pro ἱερὰ δ' ἐκ κίστης πεπονημένα χερσὶν ἐλοῖσαι, 'sacraque ex cista instructa manibus capientes.'

πέπταται, Ionice, Dor. et poetice 3. pers. sing. perfecti passivi, κατὰ συγκοπήν formati ἐκ τοῦ πετέταται, a πετόμαι, ᾧμαι, futurum πετάσομαι, perf. πεπέταμαι, καὶ κατὰ συγκοπήν πέπταται, πέπτασαι, πέπταται; pro quo συνωνύμως dicitur et πέταμαι, et πέτομαι, et πετώμαι, et ποτώμαι, et πατώμαι, volo, volas, volare. Hæc vero deducuntur a πετάω, πετώ, unde πεταννώ, πετάννυμι, fut. πετάσω, extendo, expando, aperio; aves enim, ut volent, alas aperiant, expandunt, extendunt, et his ærem verberant, atque sic agitatæ iter faciunt. Theoc. Idyll. i. 55. Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, 'Undique vero circa poculum circumvolitat mollis acanthus.' Consule Adonidis Hortos, et Eustathium.

περιζώστρα, as, ἡ, com. fascia, qua caput, vel pectus, vel etiam ventrem cingimus; cingulum, vittæ. Theoc. Idyll. ii. 120. Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαι, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος, Πάνθοσε πορφυρέρι περιζώστρουσι ἐλικτὰν, 'Capite vero gerens populum, Hercules sacram plantam, Undique purpu-

reis vittis involutam.' Jul. Pollux lib. ii. 124, 25. τὴν ζώνην, ἣν Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσιν. Idem lib. vii. cap. 14. 381. 27. τὸ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν ὀνόμαζον, καὶ ταινίδιον. τὸ δὲ περὶ τῆς κοιλίας ζῶσμα, περιζῶμα, ἢ περιζώστραν. At interdum (ut hic videmus) περιζώστρα sumitur pro fascia, qua caput cingimus, quæ Græce συνωνύμως vocatur ληνίσκος, unde nomen Latinum, lemniscus, id est, fasciola, sive fascia. Qua de re pluribus in vulgatis Lexicis. Ea consule.

περιπέπταται. Vide simplex πέπταται. περιπλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Theocriteum nomen, quod in vulgat. Lexicis non exstat. Est autem verbale a verbo περιπλέκω, μ. περιπλέξω, unde Latinum κατὰ συγκοπήν formatum videtur, perplexus. Nam et a πλέκω, Latin. plico deducitur, verso ε in ι; implicitus, connexus. Theoc. de saltatione verba faciens dicit, Idyll. xviii. 7. et 8. ἐγκροτέοισι Ποσσὶ περιπλέκτοισι, '[solum] pulsantes [vel, applaudentes, vel, strepentes] Pedibus perplexis [implicitis, connexis, ita vicissim inter saltandum interjectis, ut spectatoribus quodammodo connexi viderentur].' Galli melius hoc exprimunt, 'avec les pieds entremêlés;' q. d. intermixtis, quod verum. Sed (ut ingenue fatear) hoc mihi durius, et παραδόξωτερον videtur. Mallem χερσὶ περιπλέκτοισι legere, i. manibus inter se connexis, et implicitis. Hanc lectionem Is. Cas. Lect. Theoc. cap. 18. pag. 132. in quodam vetusto codice a se reperit dicit, et Nonni ex lib. x. carmen affert, ut rem confirmet: Καὶ σαύρῳ παίζοντι συνέπλεκε χεῖρα χορεύων.

περισταδὸν, adverbium poet. circumstando, circumcirca, undique, in orbem. Theoc. Idyll. ii. 68. Θηρία πομπέεσκε περισταδὸν, 'Ferae ducebantur in rostra undique [vel in orbem].'

περιστέλλων, comm. curare, protegere, defendere, tueri, curare. Theoc. Idyll. xv. 75. ἄμμε περιστέλλων, 'nos protegens [defendens, curans].'

περιστέλλων, comm. curare, dare operam rei alicui, aliquid tractare. Theoc. Idyll. xvii. 97. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσι ἐκηλοῖ, 'populi vero opera [sua] curant quieti [tranquilli, tranquille].'

περίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, posticum, pro comm. σφόδρα φρόνιμος, valde prudens. Eustathius, περίφρων, ὁ περιτῶς φρονῶν, ἢ ὁ περιὼν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν, i. eximie prudens; vel, qui ceteros prudentia superat. Theoc. Idyll. iii. 45. Μάτηρ ἃ χάρισσα περίφρονος Ἀλφειβοίας, 'Mater gratiosa valde prudentis Alphesibœæ.'

περιώσιον, poet. et Ionicum adverbium ἐκ τοῦ περιώσιον. παρὰ τὸ περιώσω, τὸ πε-

ρισσῶς αἰῶ, καὶ βοῶ, supra modum vociferor, supra modum, vehementer, præter ceteros, in primis. Theoc. Idyll. xvii. 23. Χαίρων νίωνῶν περῖσιον νιονοῖσιν, 'Gaudens supra modum nepotum nepotibus.'

περόναμα, τος, τὸ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem Dorice formatum pro communi περόνημα, τος, τὸ, quod proprie quidem idem valet ac ἔργον περόνη πεποιημένον, opus acu factum, cujusmodi est illud, quod Galli vocant 'point coupé,' et 'tout ouvrage fait à aiguille.' Sed γενικῶς, et καταχρηστικῶς pro quovis opere sumitur, sive sit textile, sive alia ratione factum. Theoc. Idyll. xv. 79. Θεῶν περονάματα φασεῖς, 'Deorum opera dicerēs.'

περονᾶσθαι, com. Attice vero pass. pro act. περονᾶν, fibula nectere. Theoc. Idyll. xiv. 6ti. Δῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, 'sagum summum fibulis nectere.'

περονατῖς, ἴδος, ἡ, Theocriteum vocabulum, peplum, vestis quædam, quæ fibula colligebatur, et succingebatur. Theoc. Idyll. xv. 21. ἀλλ' ἴθι, τὸμπέχονον, καὶ τὰν περονατρίδα λαξέυ, 'sed age, amiculum, et peplum fibulatum [fibula succinctum] cape.' A verbo πείρω, figo, transfigo, trajicio, perforo, fit περόνη, ἡ, ἡ, acus, acicula, fibula, quæ vestes connectimus, et colligimus. Quod fit, fibulis per foramina partis oppositæ trajectis. Nam vulgo fibularum duo recensentur genera, unum, earum, quæ mares vocantur, alterum, earum quæ feminae dicuntur. Mares vero per foramina patentia foramina trajiciuntur, ut vestium disjunctæ partes in unum colligantur, et conjungantur. Hinc verbum περονᾶν, vel περονεῖν (nam utrumque reperitur) quod significat fibula, vel fibulis trajicere, nectere, connectere; futurum περονήσω, perf. act. πεπερόνηκα, perf. pass. com. πεπερόνημαι,σαι,ται, Dorice vero, verso η in α, πεπερόναμαι,σαι,ται, a tertia vero persona πεπερόναται, deducitur hoc vocabulum περονατῖς, quod apud solum Theocritum reperitur, nec ullius alius scriptoris auctoritas in vulgatis Græcolatinis Lexicis laudatur. In Græcis vero Lexicis nulla prorsus (quod ego saltem legerim) hujus vocabuli fit mentio.

Περσῆϊος, ου, ὁ, poet. pro communi Περσεῖος, unde διαλύσει τῆς διφθόγγου ει, καὶ τροπή τοῦ ε εις η κατ' ἔκτασιν, formatum τὸ Περσῆϊος, Perseius, ex Perseo natus, aut oriundus. Theoc. Idyll. xxiv. 75. γύναι, Περσῆϊον αἶμα, 'mulier, Persei sanguis [id est, ex Persei sanguine nata].'

πέτερον, ου, τὸ, trabs, lignum, lacunar, scandula; gallinarium, et locus, ubi gallinæ, aut aliæ grandiores aves dormire solent, parvis perticis insidentes, sive super

parvis perticis sedentes. Dictum quasi πέτευδον, παρὰ τὸ τὰ πετεινὰ ἐν αὐτῷ εἶδειν, quod volucres in eo dormiant. Pro eodem dicitur et πέταυρον, ut in vulgata. Lexicis legitur. Consule Suid. in πέταυρον et Jul. Pollucem lib. x. cap. 34. col. 551. lin. 14. Theoc. Idyll. xiii. 13. Ζεῖσαμένης πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω, 'Quatiente pennas matre in fuliginoso tigno;' vel, 'Quatiente alas matre in fuliginosa trabe.'

πεύθεσθαι, explorare; facere periculum alicujus rei, ut sciamus utrum bona sit an mala. Theoc. de lapide Lydio, quo auri bonitas exploratur, verba faciens, ita canit Idyll. xii. penult. et ult. Δυδῆρ Ἴσον ἔχει πετρη στόμα, χρυσὸν ὀποῖρ Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί, 'Lydio lapidi simile os habere, aurum quo Explorant vere argentarii, [ut cognoscant, an sit] malum [ac adulterinum].' Crispini codex hæc ita, 'Ut Lydio lapidī similia labra habeat, quo aurum Purum explorant argentarii, ne sit vitiatum.' Quare dices hic ὑπερβατὸν esse. Possumus tamen et ita vers. istos accipere, ὀποῖρ, ἡ, οἱ ἀργυραμοιβοί πεύθονται, δοκιμάζουσι, βασανίζουσι τὸν χρυσὸν, ὅπως εἰδῶσι πότερον φαῦλός ἐστιν, ἢ ἐτήτυμος, ἡγουν ἀγαθός, id est, 'quo lapide Lydio nummularii explorant aurum, ut cognoscant utrum sit malum, et adulterinum, an vero, purum et bonum: φαῦλον autem non ad χρυσὸν: at ad significatum, πρᾶγμα scil. est referendum; ἐτήτυμον vero proprie quidem verum significat, jam vero συνεκδοχικῶς pro bono sumetur, eritque boni species, pro genere ipso; veritas enim est boni pars. Quod autem hic Ἀνδία πέτρα dicitur, id alibi συνανθύμας βάσανος appellatur. Vide vulgata Lex. et ἀργυραμοιβός.

πενσεῖσθε, Dorice pro communi πείσεσθε, τουτέστιν ἀκούσετε, audietis. Quod a poetico πεύθομαι deducitur, pro quo communiter πυνθάνομαι dicitur, de quo Grammaticas vulgatas consule. Theoc. Idyll. iii. 51. ὅσ' οὐ πενσεῖσθε βέβαλοι, 'quot [sive quæ] non audietis profani.'

πέφανται, com. 3. person. singul. præter. perf. passivi verbi φαίνομαι. Theoc. Idyll. vi. 19. ἡ γὰρ ἔρωτι Πολλάκις ὃ Πολύφωμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, 'certe enim amoris Sæpe o Polypheme non pulcra, pulcra videntur.' Hic autem figurate amor, pro eo, qui amat, positus est. Huc illud tritum carmen commode referri potest, 'quisquis amat ranam, ranam putat esse Dianam.' vel ἔρωτι vertendum ὅτ' ἔρωτος, aut διὰ τὸν ἔρωτα, πρᾶ amore, propter amorem. Idem est sensus: amor enim sæpe facit, ut ea nobis pulcra videantur esse, quæ tamen non sunt pulcra.

πεφιλαμένος, α, ου, Dor. pro com. πεφιλημένος, η, ου, amatus, dilectus, carus, α, um. Theoc. Idyll. iii. 3. Τίτυρ' ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, 'Tityre mihi vehementer dilecte.' Idyll. xxi. 54. Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένους ἰχθῆς, 'Neptuno esset dilectus piscis.'

πεφύκει, 3. pers. singul. plusquamperf. med. pro qua alias, addito altero syllabico incremento, dicitur ἐπεφύκει, thema est φύω. Vide φύοντι. Theoc. Idyll. v. 33. ὦδε πεφύκει Ποία, 'hic nata est Herba.' 93. Πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδραρὰ παρ' αἰμασιαιδοῖ πεφύκει, 'Cum rosis, quarum flores apud sepes nascuntur.' Idyll. xi. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, 'Nul-lum adversus amorem natum est remedium aliud.' Idyll. xiii. 40. περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει, 'circum autem folia [herbarum] multa nata erant.'

πήρη, ης, ἡ, Ion. et Dor. pro com. πήρα, ας, unde Latinum, pera, α. Theoc. Idyll. i. 53. μέλειται δέ οἱ οὐτέ τι πήρης, 'curæ autem est ipsi nec ullo modo pera.'

πιάινει, comm. pinguefacere, saginare. Theoc. Idyll. viii. 39. τοῦτο τὸ βουκόλιον πιάινεγε, 'hoc boum argentum saginate.' Idem Idyll. x. 47. πιάινεται ὁ στάχυς οὐ-τως, 'pinguescit spica sic;' vel, 'pinguescunt aristæ sic.'

πιάξας, participium, aorist. 1. act. Dor. pro com. πιάσας, α πιάξω, μ. com. πιάσω, Dor. πιαξῶ, εἰς, εἶ, hinc aorist. 1. act. ἐπί-αξα, ας, ε. Dor. pro communi ἐπίασα, infinit. comm. πιάσαι, Dor. πιάξαι, partici-pium com. πιάσας, πιάσασα, πιάσαν, Dor. πιάξας, πιάξασα, πιάξαν, πιάξω, corripio, prebendo, deducitur a πιάω, ᾧ, inserto ζ, πιάειν, πιάην, hinc Italicum, at Longobar-dicum verbum, 'piar,' pro quo Thucsi di-cunt 'pigliare,' vel 'pigliar' per apocope-n. Theoc. Idyll. iv. 35. τῆρὲλ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ἄρεος ἄγε πιάξας, 'illic et tau-rum a monte deduxitprehendens.'

πίθω, Dor. pro com. πίθου. Vide ἐκ πίθω ἀντλεῖς. Theoc. Idyll. x. 13.

πικραίνειν, Theocriteum verbum, quod nullius scriptoris exemplis in vulgatis Græ-colat. Lex. illustratur. Idem autem valet ac πικρὸν ποιεῖν, amarum, amarulentum, vel asperum, et acerbum reddere; μετα-φορικῶς ἰσοδυναμεῖ τῷ παρορρῖζειν, ἡγουν πρὸς ὀργὴν κινεῖν, irritare, ad iram movere, impellere, in aliquo iram commovere, exacerbare, exasperare. Theoc. Idyll. v. 120. ἦδη τις, Μόρσαν, πικραίνεται, 'jam aliquis, o Morson, irritatur;' vel, exacerbatur, exasperatur.

πινυτὸς, ᾧ, ὁ, Dor. pro com. poet. πινυ-τὸς, οὐ, ὁ, com. φρόνιμος, prudens; πινυ-τὰ, ᾧς, ἄ, Dor. pro com. poet. πινυτῆ, ἡς, ἡ, com. φρονίμη, ης, ἡ, prudens. Theoc.

Idyll. xvii. 1. τὰν πινυτὰν Ἐλέαν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος, 'prudentem Hele-nam Paris rapuit bubulcus alter.' Eusta-thius, πινυτὸς, ὁ συνετός, intelligens, pruden-s; παρὰ τὸ πινύσειν, τὸ συνετίζειν, σω-φρονίζειν, παιδεύειν, καὶ φρονεῖν; i. intelli-gentem reddere, sapientem facere, insti-tuere, prudentia instruere, sapere, pruden-tem esse. Unde substantivum πινυτῆ, ἡς, ἡ, poeticum pro com. σύνεσις, καὶ φρόνη-σις, intelligentia, prudentia, sapientia. Mag. Etymol. pag. 672. 51. πινυτὸς, ὁ σώ-φρων, καὶ συνετός. ἀπὸ τοῦ πνύω, πνυτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πινυτὸς. ἡ παρὰ τὸ πονῶ. πονῶ, [καὶ συγκοπῆ, πνύω, ὅθεν τὸ] πνυτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, [πινυτὸς,] ὁ διεγρηγμένος. ἐκ τούτου πινυτῆ, ἡ σωφρο-σύνη. καὶ ἡ φρόνησις. Ibidem vide τὸ πι-νύσσω.

πίομαι, commune, pro quo dicitur et πιόμαι. Utrumque temporis est futuri ab inusitato πῖω, bibo, bibam. Theoc. Idyll. vii. 69. καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνκτος, 'et bibam suaviter, memora Ageanactis.'

πίσσας, Dor. pro com. πίσσης, picis. Theoc. Idyll. xiv. 51. γεύμεθα πίσσας, 'gustavimus picem.'

πλαγίαυλος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod tibie genus significat, quæ fiebat ex loto, sed obliquo ductu. Libyorum inven-tum, ut tradit Julius Pollux, lib. iv. cap. 10. in ipso statim initio, ubi συνωνύ-mum hanc tibiam πλάγιον λώτινον appellari tradit. Sed ibi mendose scriptum legitur πλαγιάλον, pro πλαγίαυλον, unde Gallicum nomen derivatum flagiolet, quasi dicas pla-giaulet. Theoc. Idyll. xi. 29. κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω, 'et si [i. quum] tibia loquor, et quum calamo, et quum obliqua tibia.' Item Bion Idyll. iii. 7. ὡς εὔρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς ἀλλὸν Ἀ-θάνα. Vide vulg. versionem.

πλάν, Dor. pro comm. πλὴν, nisi, præ-terquam quod, excepto quod, verum. Theoc. Idyll. xiv. 52. οὐκ οἶδα, πλάν Σίμος ὁ τὰς Ἐπιχάλκου ἑρασθεῖς, 'non scio; nisi quod Simus ille, qui Epichalci filiam ama-vit.'

πλάν, Doricum adverbium, pro communi πλὴν, præter, seorsum, separatim, verum, tamen. Magnum Etymologicum ait hoc dicitum κατ' ἀντίφρασιν, ἀπὸ τοῦ πλῶ, quod α πέλω κατὰ συγκοπὴν formatum: πέλω vero significat τὸ πλησιάζω, accedo, appropinquo. Theoc. Idyll. v. 84. πλάν δύο τὰς λοιπὰς διδυματικός αἰγας ἀμέλγω, Ἄ. Ρ. 'sed duas reliquas gemelliparas capras mulgeo.' Interpretes Latini verum hunc longe aliter interpretantur. Eos consule. Idyll. xv. 95. πλάν ἐνός, 'præter unum;' vel, 'uno excepto.'

πλάξεν, Dor. pro comm. ἐπληξεν, percussit. Est autem aor. 1. act. 3. pers. sing. neglecto metri caussa incremento syllabico, et η in α Dorice verso. Theoc. Idyll. xlii. 124. πλάξεν ὑπὸ σκαίδν κρόταφον, 'percussit sub sinistrum tempus.'

πλατάγημα, τος, τὸ, commune, pro quo dicitur et πλαταγή, ἦς, ἦ, strepitus, sonus. Unde verbum πλαταγέω, ᾠ, strepitum, vel sonum edo. Hinc verbale nomen τὸ πλατάγημα. Theoc. Idyll. iii. 29. οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, 'neque telephilon allisum edidit sonum.' Vide ποτεμάξατο.

πλατίον, Doricum adverbium pro communi πλησίον, verso η in α, et σ in τ, prope. Monet autem Eustathius hoc adverbium ex nominis adjectivi accusat. κατὰ μετάληψιν esse factum. Theoc. Idyll. v. 28. ὄστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὸ, πεποίθει, 'quicumque confidit, ut tu, fore ut proximum, [i. alium,] superet.' Idem autem valent jam ista τὸν πλατίον, ac τὸν πέλας, quod alias passim occurrit. Consule nostrum Thucydidis Indicem Græcolatinum in voce Πέλας, οἱ πέλας, alii, proximi. Varia exempla ibi reperies. Vel jam τὸ πλατίον est accusativus a recto πλατίος Dorice, pro communi πλησίος, propinquus, proximus, vicinus. Alius quivis, licet non semper sit nobis vicinus. M. Etym. tradit Laconice πλητίος, pro com. πλησίος dici. Hoc autem πλησίος ἀπὸ τοῦ πλητὸς deductum ait, quod a πέλω (vel potius a πελάω, πελῶ, unde τὸ πελάζω, καὶ τὸ πελάθω, de quibus vulgata Lexica), hinc κατὰ συγκοπὴν τὸ πλω, πλήσω, τὸ πελάζω. πελάσω, admoveo, vel accedo, appropinquo. Qua de re fusius illic in nomine ἀσπίσιος. Sed simplicius, atque probabilius videtur, si ab adverbio πέλας, i. e. prope, vel a futuro πελάσω (quod a πελάω, ᾠ, vel a πελάζω formatur) κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ω μεγάλου, καὶ κατὰ παραγωγὴν ita formes, πελάσιος, κατὰ συγκοπὴν, πλάσιος, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η, πλησίος, ἰα, ἰον, καὶ Δωρικῶς rursus η in α, et σ in τ mutato, πλατίος, α, ον, παροξύτων. Ut enim inter adjectivum et substantivum, propriumque viri nomen, discrimen statuatur manifestum, adjectivum quidem παροξύτων scribitur, πλησίος, communiter, et Dor. πλατίος. Substantivum vero, προπαροξύτων, Πλήσιος, unde Latinum Blasius, verso π in β, et η in α. Hinc etiam Gallicum 'Blaise.' Quod servat a prisco τοῦ πέλας, et τοῦ πελάσω. Theoc. Idyll. x. iii. οἶθ' ἄμα λαιομοεῖς τῷ πλατίον, 'neque cum proximo [neque cum aliis] segetem secas [metis].'

πλατυάδοισαι, Dor. pro com. πλατυάδουσαι, ore diducto, patuloque pronunti-

antes. Theoc. Idyll. xv. 88. πλατυάδοισαι ἅπαντα, 'lato ore pronuntiantia omnia.' Dictum est hoc de Doriensibus, quia nimium frequenter in suis vocabulis a usurpabant, quod ab Aristoph. pluribus deridetur non solum in Nubibus, sed et alibi passim, ubi Dorismis utitur. In Græcis Lex. hoc vocabulum non exstat, in Græcol. vitiose scribitur πλατυάδοισαι, pro πλατυάδοισαι. In iisdem legitur verbum πλατειάζω, non per υ: sed per ει scripimus, ore diducto loquor, et Theocriti quidem fit mentio, sed nullus locus notatur. Si πλατυάζειν scribas, a neutro πλατὸν verbum formabitur πλατύζω, et inserto α, πλατυάζω, et dissoluto ζ in σδ, Dorice, πλατυάδουσαι. Si πλατειάζω per ει scribas, a plurali neutro πλατεία, et metri caussa inserto ι, πλατεία, addita syllaba ζω, fiet πλατειάζω commune, unde postea Dor. πλατυάδουσαι. Utraque formatio legitima videtur.

πλέγμα, τὸς, τὸ, commune vocabulum, quod de omni re texta, nexaque, ac implicata dicitur: παρὰ τὸ πλέκω, μ. πλέξω, unde Latinum plico, as, are, verso ε in ι. Theoc. Idyll. i. 54. οὔτε φυτῶν τοσσόνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ, 'neque plântas tantum [curat], quantum gaudet opere, quod necit.'

πλεκτὸς, ἦ, ὄν, poet. et com. plicatus, implexus, plicatilis, textilis, a πλέκω, μ. πλέξω, plico, texo. Theoc. Idyll. xxi. 7. ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι, 'sub textili tugurio.'

πλέον, ἰκέσθαι ἐπὶ τὸ πλέον τὰς βωκολικὰς μάσας. Vide ἐπὶ τὸ πλέον.

πλευσοῦμαι, Dor. pro com. πλεύσομαι, navigabo, a πλέω. Theoc. Idyll. xiv. 55. πλεύσομαι κήρῳ διαπόντιος, 'navigabo et ego per mare.'

πλήθειν, poet. idem ac πλήθεσθαι, καὶ πληροῦσθαι, cum genitivo, plenum, referunt esse, turgere. Theoc. Idyll. viii. 41. παντὰ δὲ γάλακτος οὔθата πλήθουσιν, 'ubique lactis ubera sunt plena.' Idyll. xxiv. 46. ἀμφίφαφης δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ἕρφνης, 'amplius autem thalamus repletus est iterum caligine.' Idyll. xxv. 98. σηκοὶ δὲ βοῶν ρεία πλήσθησαν εἰλοπύδων, 'stabula vero bobus facile [i. statim] repleta sunt curvis pedibus incenditibus.' Interpretes alii sic ista verterunt, 'stabula autem boum statim repleta sunt [bobus] curvis pedibus incenditibus.' Sed quid opus hac inani τὸν βοῶν repetitione? εἰλοπόδας vero βοῦς poeta vocat, quod Virg. Ecloga vi. 17. 30. dicit, 'Errabunda bovis vestigia.' Hom. etiam ἔλικας βοῦς appellat, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τοὺς πόδας ἐν τῷ πορεύεσθαι, quod pedes in ipso incessu torqueant, atque flectant.' Quamobrem εἰλοπόδες 'βόες, Latine flexipedes non inepte vocari possunt. 244. πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν θυμοῦ

ἐνεπλήσθη, ' tota autem ejus cervix ira repleta est.' Idyll. xvii. 24. γάμοι πλήθουσιν ἄνίας, ' nuptiæ plenæ sunt molestiarum.'

πλήθειν, poet. pro com. πληροῦν, implere, replere. Theoc. Idyll. viii. 69. τὰ δ' οὐθата πλήσατε πάσαι, ' ubera vero replete omnes.'

πλήθειν, poet. cum dativo, pro com. πληροῦν cum genitivo. Theoc. Idyll. xvii. 38. de fonte loquens dicit, ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκρήρατω, ' aqua plenum pura.' Vide πεπληθῶς.

πληροῦν ὑπὲρ κεφαλᾶς τὸν ἀμολγέα. Quid hæc significant, vide in ὑπὲρ κεφαλᾶς τὸν ἀμολγέα πληροῦν.

πλήων, πλήιονος, ὁ καὶ ἡ, Dorice et Æol. pro com. πλείων, πλείονος, mutato ε in η, et ι subscripto. Bion Idyll. v. 3. τί μοι πλήονα μοχθεῖν; ' quid est quod amplius laborem?' Sed verba sonant, ' quid mihi [scil. opus est, pro, quid oportet me] plura laborare?' Et 12. ἰμείροντες ἀεὶ πολλὸν πλήιονος ὄλβω, ' desiderantes semper multo plures opes;' ὄλβω, Dor. pro com. ὄλβου.

πλοκαμῖς, ἴδες, ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatur; coma, casaries, capilli nexi, et intorti. Theoc. Idyll. xiii. 7. τῷ χαρίεντος ἴλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῖντος, ' venustum Hylam, illum, qui cævariæm ferebat.'

πλοκερὸς, ἄ, ὄν, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro quo communiter dicitur πλόκιμος, textilis. Hoc autem a verbo πλέκω, unde πλόκος, et πλοκή, formatur. Theoc. Idyll. vii. 18. ζωστήρι πλοκερῶ, ' cingulo textili.'

ποδεῶν, ὦνος, ὁ, com. pes, pediculus ex pelle pendens, ut in pecudum recens macatarum et excoriatarum pellibus non raro videmus pendentes. Theoc. Idyll. xxii. 52. ἠρωρεῖτο ἄκρων δέρμα λέοντος ἀψημμένον ἐκ ποδεῶνων, ' pellis leonis ex summis pedibus suspensa;' vel, ' pellis leonis ab extremis suspensa pedibus.'

ποδοῖν, genit. dual. poeticus, pro communi ποδοῖν. Est enim metri causa alterum ι insertum. Theoc. Idyll. xxiv. 57. πάρος κατέθηκε ποδοῖν, ' ante pedes deposuit [ad pedes abjecit].' Idyll. xxv. 69. δοῦπα τε ποδοῖν, ' strepitique pedum.'

ποῶ, ποῶ, Dor. pro com. ποίεω, ᾧ, sublato ι, quod sæpe metri causa faciunt Dorienses. Theoc. Idyll. x. 38. ἡ καλὰς ἔμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος αἰοῖδας, ' profecto messor nos latebat egregias cantiones faciens;' i. e. profecto ignorabam hunc messorum adeo bene canere; vel, tam pulcra facere carmina.

ποθείσαι, Dor. pro com. ποθέουσαι, οὐ-

σαι. Theoc. Idyll. xviii. 42. μαστὸν ποθείσαι, ' mammam desiderantes.'

ποθέοντι, Dor. pro com. ποθέουσι, ποθοῦσι, a ποθέω, ποθῶ, unde facta literarum traiectione, mutataque θ aspirata in tenuem τ, deductum est Latinum, opto, i. cupio, desidero. Moschus Idyll. iii. 89. Πίνδαρον οὐ ποθέοντι, ' Pindarum non desiderant.'

ποθέρπειν, Doricum verbum, pro communi προσέρπειν, serpendo accedere, accedere. Theoc. Idyll. iv. 48. ἕδε ποθέρπει, ' huc accedit.' Idyll. v. 37. ἴδ' ἄ χάρις ἐς τί ποθέρπει, ' en gratia quo recidit.'

ποθέσαι, idem ac ποθῆσαι. Est enim ex ordine verborum illorum, quæ futurum et per ἔσω, et per ἦσω formant, de quibus Grammatici. Proprie autem τὸ ποθεῖν de absentibus dicitur, quod manifeste patet ex Theoc. verbis, quæ leguntur Idyll. x. 8. οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπέντων; ' nunquamne tibi contigit, ut aliquem de absentibus desiderares?' Quod confirmatur et sequenti versu, οὐδαμά τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρῶ; ' nunquam. Quod enim desiderium exterorum [hominum esse posset] operario viro?' [Quo enim desiderio exterorum, ac ignotorum hominum homo rusticus, et manibus propriis opus faciens, teneri, flagrareque posset?]

ποθέσπερα, Theoc. Idyll. iv. 3. Vide τὰ ποθέσπερα. Idem Idyll. v. 113. et Idyll. viii. 16.

ποθεῖντες, οἱ, Dor. pro com. ποθοῦντες, amantes, qui desiderio alicujus tenentur. Theoc. Idyll. xii. 2. οἱ δὲ ποθεῖντες, ἐν ἔματι γηράσκουσιν, ' qui autem amant, in die senescunt [i. unico die senescunt].'

ποθεῖντι, Dor. pro com. ποθοῦσι, cupiunt, desiderant. Theoc. Idyll. iv. 12. ταῖ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ᾧδε ποθεῖντι, ' buculæ vero ipsum mugientes hic desiderant.'

ποθορεῖσα, Dorice pro com. προσορῶσα, quod a ποθορέω, ᾧ, Dor. pro com. προσορῶω, ᾧ, formatum, aspicio. Theoc. Idyll. v. 85. καὶ μ' ἄ παῖς ποθορεῖσα, ' et me puella aspiciens.'

ποθορῆ, Dor. pro com. προσορῆ, ex ποτῆ compositum, pro com. πρὸς, et ὄρη, pro ὄρη, verso α in η Dor. sed ob sequentem vocalem τὸ ι rejectum, et ob asperum sequentis vocalis spiritum τὸ τ in θ de more versum. Theoc. Idyll. xv. 12. ὄρη γύναι, ὡς ποθορῆ τὸ, ' vide mulier, ut aspici te.'

ποθόρημι, Doricum verbum, pro communi προσόρημι, quod tamen est potius poeticum, quam solutæ orationis, in qua dicitur προσορᾶ, aspicio, video. Hoc autem ποθόρημι tam a ποθορέω, quam a ποθορέω, Dorice formari potest. Dorienses enim utrumque dicunt, ut suo loco demon-

stratur. Theoc. Idyll. vi. 22. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι, 'non [per] meum unicum dulcem [oculum], quo [lucem] aspicio.' 25. οὐ ποθόρημι, 'non aspicio.'

ποθορήσθα, Dor. et Æol. pro com. προσ-
ορᾶς. Componitur ex præpositione Dor.
ποτῖ, quæ propter ο μικρὸν sequens aspi-
ratum, τὸ ἰ abjicit, et τ tenue in aspiratum
θ vertit, et ex verbo 2. pers. singul. temp.
præsen. indicat. modi, Dor. δρῆς, verso α
in η, et ἰ neglecto, quod in δρᾶς communi-
ter subscribi solet, additur syllaba θα poet.
Æol. et Dor. post ης, ac ita formatur πο-
θορήσθα, aspiciens. Theoc. Idyll. vi. 8. καὶ
τύ νιν οὐ ποθορήσθα τάλαν, 'et tu ipsam
non aspicias miser.' Vel a Dorico ποθόρημι
(quod Idyll. vi. 22. et 25. exstat) fit secun-
da persona ποθόρης, et addita syllaba
θα, atque mutato accentu, ποθορήσθα.

ποθορῶσα, as, ἄ, Dor. pro communi προσ-
ορᾶσα, ης, ἦ, aspiciens. Theoc. Idyll.
iii. 18. ᾧ τὸ καλὸν ποθορῶσα, 'ο [puella]
formosum aspiciens: i. e. formosis oculis
prædita; vel, jucundo aspectu decora.
Componitur autem hoc vocabulum ex præ-
positione ποτῖ, quæ Dorice pro communi
πρὸς dicitur, ut suo loco docetur, et ex
participio ὀρῶσα: sed ob sequentem voca-
lem τὸ ἰ sublaturum, et ob sequentem aspi-
ratum, τ in θ versum.

πόθος, ον, ὄ, com. desiderium. Theoc.
Idyll. ii. 143. ἐς πόθον ἤρθομες ἄμφω; 'ad
desiderium pervenimus ambo?' vel, eo
pervenimus, quo cupiebamus, i. voti com-
potes facti sumus. Idem Idyll. vii. 99.
παιδὸς ὑπὸ σπλάγχχνοισιν ἔχει πόθον, 'pueri
in visceribus habet desiderium,' i. pueri
desiderio flagrant ejus viscera. Ille pueri
amore flagrat.

ποιεῦντα, Dor. in accus. sing. masc. gen.
pro com. ποιούντα, facientem. Theoc. Idyll.
vi. 31. ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με
πολλάκι, πεμφεῖ, 'hæc autem fortasse cer-
nens facientem me sæpe, mittet.'

ποιμᾶν, Dor. pro com. ποιμῆν, pastor
ovium, orpilio, q. ovilio. Theoc. Idyll. i. 7.
ἄδιον ᾧ ποιμᾶν τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς,
'dulcior (est), o pastor, tuus cantus, quam
resonans,' etc. Idyll. viii. 9. ποιμᾶν εἰρο-
πόκον ὄϊων συρικτὰ Μενάλκα, 'pastor lani-
gerum ovium, fistulator Menalca.' 44. χ' ὦ
ποιμᾶν, 'et pastor.'

ποιμνα, as, ἄ, Dor. pro comm. ποιμνη,
ης, ἦ, proprie quidem ita grex ovium vocat-
ur: sed tamen sæpe γενικῶς et quivis
aliarum pecudum grex appellatur. Vide
ποιμῆν apud Eustathium. Theoc. Idyll. v.
72. ἄ δέ τοι ἄ ποιμνα τῷ Θουρίῳ ἐστὶ Συ-
βάρτα, 'hic autem grex Thurii est Syba-
ritæ.' Idyll. vi. 28. καὶ ποτὶ ποιμνας, 'et
ad greges.'

ποιμνιον, ου, τὸ, com. grex ovium, grex,
armentum. Theoc. Idyll. v. 75. αἶτ' ἐμὸν
ἐστὶ κάκιστε τὸ ποιμνιον; 'an meus sit, (o)
pessime grex iste?' Idyll. vi. 6. βάλλει τοι
Πολύφημε τὸ ποιμνιον ἄ Γαλάτεια, 'petit
tibi Polypheme gregem Galatea [malis].'
21. τὸ ποιμνιον ἄνικ' ἔβαλλε, 'gregem
quando petebat.'

ποιολογεῦσα, Dorice, pro communi ποιο-
λογοῦσα, spicas legens, spicilega. Theoc.
Idyll. iii. 32. ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα, 'quæ
nuper spicas legebat.' Vulgata Græcola-
tina Lexica tradunt ποῖδς idem significare
ac πυρὸς, et proprie triticum ita vocari,
unde τὸ ποιολογεῖν formatum, τὸ ποῖδον,
εἶτε πυρὸν λέγειν, ἤγουν συλλέγειν, triti-
cum, spicasque legere; pro quo frequen-
tius legas σταχυολογεῖν, et σταχυολόγος,
spicilegus, et σταχυολογία, spicilegium,
sive spicarum a messoribus in agris post
messum relictarum collectio. Sed nullius
fide digni scriptoris auctoritate hæc τοῦ
ποιοῦ, καὶ τοῦ ποιολογεῖν significatio con-
firmatur. Ego (si quid probabili conjectu-
ra tribuendum) crediderim potius τὸ ποιο-
λογεῖν dictum παρὰ τὸ τὴν ποίην λέγειν.
Nam (ut docet Eustathius) ποίη, ὁ χόρτος,
καὶ ὁ κατὰ τὸ θέρος δημοτηριακὸς καρπὸς,
etc. id est, poëiv vocatur et ipsa herba, et
æstivæ fruges. In compositione vero verbi
τὸ η in ο μικρὸν mutatum. Quod
minime novum, neque παράδοξον. Sic
enim et τιμοκρατεῖν et τιμοκρατία τὸ η in
ο μικρὸν mutatum habent, cum tamen in
simplici dicatur τιμῆ, et κρατεῖν. Sic
etiam, πολιτογραφεῖν, et πολιτοκοπεῖν, et
πολιτοκοπία, et πολιτοφθόρος, et πολιτοφύ-
λακες, quæ a πολίτης deducuntur. Idem
et in aliis sexcentis eodem modo formatum
videas.

ποκὰ Dorice pro communi ποτὲ, quon-
dam, olim. Formatur autem verso τ in κ,
et ε in α. Modo autem servit interroga-
tioni, et παροξύτωνεῖται, ut et communa
πόττε; quando? Mode patitur ἔγκλισην,
et ex præcedentis vocis accentu pendet,
tam quum interrogationi servit, quam
quum indefinite sumitur, et eandem habet
vim, quam apud Latinos particula nam,
quæ modo servit interrogationi, ut, quis-
nam? quænam? quodnam? undenam?
quandonam? Mode indefinite ponitur,
nec quidquam certi declarat, ut, quisnam,
quænam, quodnam, undenam, quandonam.
Theoc. Idyll. i. 24. ὡς πόκα τὸν Διβίαθε
ποτὶ Χρόμην ἦσας ἐρίσδων, 'ut olim in Li-
bycum Chromin cecinisti certans.' Idem
eodem Idyll., 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὕκα
Δάφνις ἐπάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι; 'Ubi-
nam eratis quando Daphnis tabescebat?
ubinam Nymphæ?' Idyll. ii. 67. ἄλσος
ἐπ' Ἀρτέμιδος. τᾶ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἔλλα,

'lucum in Dianæ; cui [i. in cuius honorem,] multæ quidem aliæ,' etc. Vide locum. 115. πρᾶν ποκα, nuper, vel olim. 157. οὐδέ ποκ' εἶδον, 'nunquam vidi.' Idyll. v. 8. ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νόκος, 'furatus olim abiit pellem.' 36. ὕν ποκ' ἔδντα, 'quem olim existentem.' 81. πρᾶν ποκ' ἔθουσα, 'nuper immolavi.' Idyll. vii. 78. ὡς ποκ' ἔδεκτο, 'ut olim susceperit.' 151. τόν ποκ' Ἄναπα. Idyll. viii. 34. πῆ ποκ' ὄ σρικτάς. 35. ἦν δέ ποκ' ἔνθη. Idyll. ix. 29. τάν ποκ' ἐγώ, 'quod [carmen] olim ego [cecini].' Idyll. xviii. 1. ἐν ποκ' ἔρα Σπάρτα, pro ἐν ποτ' ἔρα Σπάρτη, 'in [urbe] Sparta quondam.'

πόκα, Doric adverbium interrogandi, pro communi πότε; quando? Theoc. Idyll. iv. 7. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὕθαλλοῖσιν ὀπώπει; 'et quando ille oleum oculis vidit?' Hic figurate oleum accipitur pro ludis, et certaminibus, in quibus ipsi luctatores oleo corpus ungere solebant, ut difficilius ab adversariis prehenderentur. Præpositio vero ἐν, et ὀφθαλμοῖσιν hoc loco redundant. Nam satis alioqui fuisset dicere simpliciter ὀπώπει. Sed iste πλεονασμὸς non solum poetis, ad oratoribus etiam, et historicis est satis familiaris. Idyll. v. 5. πόκα δῶλε Συβάρτα ἐκτάσω σύριγγα; 'quando serve Sybarita possedisti fistulam?' 39. καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεύ τι μαθὼν καλὸν, ἢ καὶ ἀκούσας μέμναμι; ὃ φθονεῖν, etc. 'et quando ego a te aliquid boni sic didicisse, vel audisse recorder? o invade,' etc. Idyll. xv. 44. πόκα τοῦτο περᾶσαι χρῆ τὸ κακόν; 'quando hoc transire oportet malum?'

πόκα παροξύτονον etiam præcedente particula monosyllaba, ut ὡς. Theoc. Idyll. vii. 73. ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βῶτας, 'ut olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus.' Quamobrem hæc scribendi varietas diligenter est observanda.

πόκα præcedente vocabulo paroxytono, quamvis non interrogative sumatur, παροξύτονεῖται. Theoc. Idyll. ii. 45. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντῖ, 'tantum habeat oblivionis, quantum olim Theuseum aiunt.' Idem Idyll. v. 143. ὅττι πόκ' ἦδη. Idem Idyll. vi. 2. τὰν ἀγέλαν πόκ' Ἄρατε συνάγαγον.

πόκα præcedente vocabulo proparoxytono. Theoc. Idyll. x. 23. πρότερον πόκα μούσικος ἦσθα.

πόκα, præcedente vocabulo properispono. Theoc. Idyll. x. 32. ὕσα Κροῖσον πόκα φαντῖ πεπάσθαι.

πόκα, Dor. παροξύτονον post περισπωμένην συλλαβὴν, unquam, οὐ πόκα, non unquam, nunquam, pro com. οὐ ποτε. Theoc. Idyll. viii. 15. οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν, 'non

deponam unquam agnum.' Idyll. xiii. 2. θεῶν πόκα, pro com. θεῶν ποτέ.

πόκα, παροξύτονον præcedente vocabulo oxytono. Theoc. Idyll. xiv. 9. μανεῖς πόκα, pro comm. μανεῖς ποτε.

ποκίζω, poetium et Theocriteum verbum, de quo nihil præter hæc tantum in Græcolatinis Lexicis tradita reperio; ποκίζω, tondeo; κείρω, πόκους ποίω. Deducitur autem a nomine πόκος, ου, ὄ, quod a πέκω, μ. ξω. De quibus Eustathium, aliosque λεξικογράφους consule. Ab hoc ποκίζω formatur commune futurum ποκίσω, Dorice vero ποκίξω, εἰς, εἰ, aor. 1. act. ἐπόκιξα, unde aor. 1. med. Dor. ἐποκίξάμαν, ἐποκίξω, ἐποκίξατο, pro com. ἐποκισάμην, σω, σατο. Theoc. Idyll. v. 26. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; 'quis pilos [unquam] pro lana totodit?' Quid sibi velint hæc, vide apud Erasmus Adag. Chlilide 1. cent. 1. Adag. 73. pag. 280. pilos pro lana.

πόκος, ου, ὄ, comm. vellus. παρὰ τὸ πέκω, ξω, vellu, evello, tondeo, pecto. Theoc. Idyll. v. 98. ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεζῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτὸς, 'at ego ad vestem [conficiendam] mollem lanam, quum tondebo ovem nigram, Cratidæ donabo ipse.'

πόκω, Dor. pro communi πόκους, vellera, a πόκος, ου, ὄ, quod a πέκω, unde τὸ πέκω, pecto, vello, evello, tondeo. Theoc. Idyll. xv. 20. πέντε πόκωξ ἔλαβ' ἐχθές, 'quinque vellera cepit [id est, emit] heri.' Quinque vellera autem poeta figurate jam videtur vocare, vellus quinque ovibus detractum, sive quinque ovium tonsarum lanam. Quod ex sequentibus facile colligitur, quum subjicitur, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργω, 'totum sordes, [i. e. nil nisi sordes, meras sordes,] opus super opus [laborem super laborem].'

πολεμίζεμεν, Ion. Att. Dor. pro com. πολεμίζειν. Theoc. Idyll. xxii. 212. οὐτω Τυνδαρίδαυς πολεμίζεμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῶ, 'ita cum Τυνδαρίδιδis pugnare non [est] leve.'

πολλά, ᾶς, ᾶ, Dor. pro com. πολλή, ἦς, ἦ, multa, quod a prisco πολλὸς, οὐ, ὄ, deductum, pro quo πολλὸς in recto frequens occurrit lectoribus tam apud orationis solutæ scriptores, quam apud poetas. Theoc. Idyll. xvii. 76. πολλὰς δὲ θαλάσσης, 'multæ autem terræ tenet imperium, multi etiam maris.'

πολύβοτρυς, vos, ὄ καὶ ἦ, poetium atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat; multas habens uvas, racemis abundans. Theoc. Idyll. xxv. 11. ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυς, 'ad Buprasium racemis abundans.'

πολυβῶτα, Theoc. Idyll. x. 15. sic in Henrici, sic in Crispini codicibus προπερισπωμένως hoc vocabulum scriptum legitur in genitivo singulari primæ declinationis simplicium pro communi πολυβῶτου, vel πολυβούτου. Quare dicemus ultimam syllabam correptam, ideoque præcedentem προπερισπᾶσθαι. Nam alioqui πολυβῶτα scribendum παροξυτόνως. Longa enim ante longam non circumflectitur, ut docent Gram.

πολύγναμπος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; ὁ εἰς πολλά μέρη γνάμπτεισθαι δυνάμενος, ἢ φιλῶν, qui in multas partes flecti, curvare potest, aut solet; vel, ὁ πολλαχῶς καμπτόμενος, qui variis modis flectitur, et incurvatur: γνάμπτειν enim idem sæpe significat, ac τὸ κάμπτειν, i. flectere, vel incurvare. Unde γναμπτὰ μέλη, τὰ κατὰ τὰς κινήσεις καμπτόμενα. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. vii. 68. πολυγνάμπτον σελίνω, Lat. interpres, 'lentoque apio;' alter vero, sic, 'et flexibili apio.' Sed πολύγναμπτον σέλινον poeta vocat apium, quod multos habet ramulos, qui varias in partes flectuntur; vel, qui propter tenellam foliorum naturam flectuntur.

πολυδένδρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. et commune vocabulum, quæ quæve multas arbores habet; ὁ πολλα δένδρεα, εἴτε δένδρα ἔχων. Theoc. Idyll. xi. 52. πολυδένδρεος Αἴτνα, 'multas arbores habens Ætna,' 'nemorosa Ætna.'

πολυεργός, οἶ, ὁ, apud Theoc. Idyll. xxv. 27. scriptum δεξυτόνως legitur: at in vulgatis Lexicis πολυεργος προπαροξυτονεῖται, multi operis homo, multum laboris suscipiens, aut tolerans, operosus, laboriosus.

πολυκήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, poet. atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem maris, aut fluminis, aut lacus grandioris epithetum. Multa cete, multos grandiores pisces habens, magnis piscibus abundans. Theoc. Idyll. xvii. 98. πολυκήτηα Νεῖλον ἐπεμβᾶς, 'multa habentem cete Nilum invadens;' vel, 'multos magnos pisces habentem Nilum invadens.' Interpr. Lat. verterunt, piscosum Nilum: sed Græci vocabuli vim non satis expresserunt.

πολυμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. multis abundans machinis, multis artibus, ac dolis instructus, industrius, astutus, versutus. Theoc. Idyll. xxiv. 13. πολυμήχανος Ἥρη, 'multorum machinatrix Juno;' vel, 'multis dolis instructa Juno;' vel, 'Juno valde versuta.'

πολυμόχθου, Dor. pro comm. πολυμόχθου. Theoc. Idyll. xviii. 8. Illic de colo

verba fiunt; καὶ σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθου γεγεννημένην, 'et te [colum] ex eboze elaborato factam.'

πολύφιλτρος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat; valde amans, amori valde deditus. Theoc. Idyll. xxiii. 1. ἀνὴρ τις πολύφιλτρος, 'vir quidam amori valde deditus.'

πολυδάδνους, ου, ὁ καὶ ἡ. ἢ πολλὰς δάδνας φέρων, qui multos dolores affert. Theoc. Idyll. xxv. 238. πολυδάδνους ἴδς, 'multos dolores asserens sagitta.'

πομπενέσκεν, Dorice, et poetice pro communi πομπεύειν, τουτέστιν ἐν πομπῇ πορεύεσθαι, in pompa progredi, in pompa duci. Theoc. Idyll. ii. 68. θηρία πομπεύεσκε περισταδῶν, 'feræ in pompa ducebantur in orbem,' vel, undique. Vide vulgata Græcol. Lex.

πονεύμες, Dor. pro com. πονοῦμεν, a πονέω, ὦ, laboramus. Bion Idyll. v. 10. εἰς ἔργα πονεύμες; 'in operibus laboramus?'

ποπυλιάσδειν, Dor. pro comm. ποπυλιάζειν, hoc vero pro ποπυτίζειν. Præter vulgatas significationes, quas in Græcis et Græcolatinis Lexicis habemus interdum καταχρηστικώτερον accipitur pro murmurare, canere, 'cantare. Theoc. Idyll. v. 89. ἀδύ τι ποπυλιάσδει, 'suavè quiddam murmurat,' vel canit. Suavè quoddam murmur edit, quandam suavem vocem, vel cantum edit. Vide ποπυτίζειν.

ποπυτίζειν, Dorice dictum pro communi ποπυτίζειν, verso ζ in σδ, et ι sublato ex diphthongo ει. Eustath. ποπυτίζειν, τὸ κολακεύειν ζῶα ἄλογα. Idem ποπυλιάζειν (vel potius ποπυλιάσδειν, quod est Δωρικώτερον) τὸ κοινῶς ποπυτίζειν. καὶ πόπυτσμα, κολακεία ἵππων ὑδαμίστων. Hoc proprie dicitur de voce quadam, qua solemus equos indomitos mulcere, nobisque benevolentiores efficere. Qualis autem hæc sit, quis ignorat? Quotidie enim propemodum hujusmodi fictæ, blandientisque vocis sonos audimus, quum equites prætereuntes spectamus. Consule Græcol. Lexica. Sed interdum et ad alia quævis animalia bruta transfertur, quibus hæc ratione blandimur, ut ea tractabiliora reddamus. Apud Theoc. Idyll. v. 7. sumitur pro sibilare, vel stridere, vel sonum stridoris instar insuavem edere. Sic enim ille, ἀρκεῖ τοι καλῶμας αἰλὸν ποπυτίζειν ἔχοντι, 'sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti.' Quem locum Virgilius Ecloga 3. videtur imitatus, quum ita canit: 'Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? non tu in trivii indocte solebas stridenti miserum stipula disperdere carmen?' Vide Ποπυλιάσδειν.

πορθμεὺς, εως, δ, poeticum pro communi περάτης, ου, δ, portitor, qui fretum, vel etiam alias aquas aliquem trajicit. Consule vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. i. 57. πορθμεὶ Καλυδανίῳ, 'portitori Calydonio.' Idyll. xvii. 49. πορθμήῃα καμώντων, 'portitorem defunctorum [Charontem].'

πόρτις, ιος, ἡ, poeticum, vitula, juvenca. Theoc. Idyll. iv. 52. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο, 'male vitula pereat.'

πορφύρειν, neutraliter, vel activa voce pro passiva positum Attice, quemadmodum apud Hom. Iliad. ξ. 503. 16. ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος. ἀντὶ τοῦ, πορφύρηται, nigrescit, vel, purpurascit. Sic et Theoc. Idyll. v. 125. καὶ τὸ δὲ Κράθι οἴνω πορφύροισ, 'et tu o Crathi vino purpurascas;' vel, rubescas. Hic τὸ πορφύροισ, pro πορφύροιο positum.

πόσσω, Dor. pro comm. πόσσου, sed μέτρον χάριν geminatum σσ, subauditur autem hoc loco, τιμήματος, q. d. quanti pretii, quanto pretio, quanti simpliciter. Interrogationi servit. Theoc. Idyll. xv. 35. λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἰστῶ, dic mihi quanti descendit tibi a jugo telæ, pro, dic mihi quanti tibi constiterit [hæc sinuosa vestis] quum [eam] a jugo [instrumenti textorii, quod telarium vocatur,] detraxisti. Vide κατέβα.

πόταγε, Dor. pro comm. πρόσταγε. Quod modo vim habet adverbii simplicis, ac hortantis, ἔγε, age, eja. De quo consule Eustath. Modo idem valet ac προσέρχου, accede; προσάγειν enim sapere, ut et τὸ προσβάλλειν, accipitor ἀμεταβάτως, atque neutraliter, pro προσβαίνειν, et προσέρχεσθαι, adire, accedere, appropinquare; vel Ἀττικῶς activum προσάγειν, pro passivo προσάγεσθαι ponitur. Vel accus. personæ subauditur, quod Atticis familiare. Theoc. Idyll. i. 63. πόταγ' ὦ γὰθῃ, pro πρόσταγε ὦ ἀγαθῃ, 'age o bone;' vel, 'huc accede o bone [vir].' Idyll. xv. 78. πόταγ' ὦδε, 'accede huc.'

ποτάγειν, Dor. pro com. πρόσταγειν, καὶ προσέρχεσθαι, accedere. Theoc. Idyll. xv. 78. Πραξινόα πόταγ' ὦδε, 'Praxinoa accede huc [huc ades].'

ποταεῖω, et ποταεῖομαι, Dorice, pro com. sed poetico, ποσαεῖω, et ποσαεῖομαι, quod συνωνύμως ποσαῖω, et ποσαῖομαι dicitur in oratione soluta, accino, cano, carmina cano. Theoc. Idyll. ii. 11. τὴν γὰρ ποταεῖομαι, 'tibi enim carmina canam.'

ποταεῖομαι, Dor. pro com. ποσαεῖομαι, accinam, carmina canam. Theoc. Idyll. ii. 11. τὴν γὰρ ποταεῖομαι, 'tibi enim accinam;' vel, 'carmina canam.' Vide ποταεῖω.

Lex. Doric.

ποταμείβεσθαι, Dor. pro com. προσαμείβεσθαι, respondere. Theoc. Idyll. i. 100. τὰν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα, 'huc vero et Daphnis respondit, [o] Venus gravis [i. mihi graviter infesta].'

ποταμέλγειν, Dor. pro com. προσαμέλγειν, præterea mulgere. Theoc. Idyll. i. 26. ἂ δὲ ἔχουσ' ἐρίφως, ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας, pro, ἡ δὲ ἔχουσ' ἐρίφους, προσαμέλγεται ἐς δύο πέλλας, 'quæ duos habens hædos, præterea mulgetur ad duas mulctras,' i. duas præterea mulctras lacte complebit; vel, præterea fere duas in l. c. Lat. interpres illud ποταμέλγεται pro præsentī sumpsit. Quod κατὰ χρόνον ἐναλλαγὴν factum dicemus; vel, a fut. præsens formatum. Hoc apud poetæ passim legas: sic βήσω, sic οἶσω, sic alia multa a fut. ad præsens revocantur. De quibus Eustathium consule. Vide πέλλα, ἡs.

ποτανὸς, ὦ, δ, Dor. pro com. poet. ποτηνὸς, οὐ, δ, volucer, qui volat, alatus. Deducitur a poet. verbo ποτάμαι, ὦμαι, volo, as. Ab hoc ποτανὸς κατὰ συγκοπὴν derivatur πτανὸς, et verso a in η, πτηνὸς, idem. Theoc. Idyll. xxx. 7. οἶ δ' εὐθέως ποτανὸι, 'illi verò [amores] statim volucres.' Pro eodem συνωνύμως dicitur πετεινὸς, et πετεεινὸς, et πετεηνὸς, de quibus vulg. Lex.

ποταύλει, Dor. 3. pers. imperfecti, pro com. προσηλύει, accinebat. Theoc. Idyll. vi. 41. ἂ πρὸν ἀμώντεσσι παρ' Ἰπποκῶντι ποταύλει, 'quæ super metentibus apud Hippocoontem accinebat;' προσαυλεῖν tamen proprie significat fistulæ cantu accinere; vel, fistula ludere, et canere prope aliquem. Idem carmen legitur, et Idyll. x. 16.

ποταῶος, α, ου, Theocriteum, Doricumque nomen, pro communibus προσῆως, et ἑῶος, orientalis; ad orientem vergens, vel spectans. Componitur ex præpositione Dorica ποτλ, pro com. πρὸς, et ἄωος adjectivo nomine Dorice formato, pro com. ἦωος, et ἑῶος. ἄωος vero deducitur ab ἄως Dor. pro com. ἥως, auro, oriens, orientalis plaga. In vulg. Græcol. Lex. perperam scribitur ποταῶν, pro ποταῶων, ut apud Theoc. Idyll. iv. 32. καὶ τὸ ποταῶων τὸ Λακίνιον, 'et orientale [vel, quod orientem spectat.] Lacinium [promontorium].'

ποτέδραμε, Dor. 3. pers. sing. aor. 2. act. pro com. προσέδραμε. Consule Grammaticos in verbo τρέχω. Moschus Idyll. iii. 111. πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε; 'quomodo ad tua labra accessit?'

ποτεμάξατο, Dorica 3 pers. aor. 1. medii, pro com. προσεμάξατο, a ποτιμάττομαι, pro προσμάττομαι, μ. προσμάξομαι. Theoc. ex edit, Steph. Idyll. iii. 29. οὐδὲ τὸ τηλέ-

φιλον ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα, versio, 'telephilon allisum nullum edidit sonum.' Crispini vero codex hunc versum ita scriptum habet: οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαζάμενον πλατάγησεν, versio, 'telephilon allisum non edidit sonum.' Hanc posteriorem lectionem sequutus est Rhodig. Lect. Antiq. lib. x. cap. 44. pag. 530. Sed apud eum repugnante versus quantitate legitur τηλέφυλλον, per geminum λλ, et per υ. Sed ibidem monemur τηλέφιλον ab aliis scribi, et caussa verisimilis affertur. Eum consule. Vide et Suidam ἐν τῷ πλαταγώνιον, et πλατυρίζειν, et J. Poll. lib. ix. 498. et deinceps; ubi multa traduntur, quæ maximam huic loco lucem afferunt. Hesychius quoque τηλέφιλον agnoscit, et αἰξίφων ἄγριον ait vocari. Consule et Cæc. Hippoc. in voce τηλέφιον. Item vulg. Græcol. Lex. quæ τοῦ προσμάττειν, εἴτε προσμάττεισθαι verbi vim declarant.

ποτερίσδεν, Dor. pro com. προσερίζειν, cum aliquo certare. Theoc. Idyll. v. 60. αὐτὸθε μοι ποτερίσδε, καὶ αὐτὸθι βακολιάσδεν, 'istinc mecum certa, et istic bucolicum carmen canta.'

ποτέρχειν, Dor. et Æol. pro com. προσέρχου, accede. Theoc. in Epig. xxi. 2. μὴ ποτέρχειν τῷ τάφῳ, 'ne accedas ad hoc sepulcrum.'

πότεχ' αὐτῶ, Dor. pro com. πρόσσεχε αὐτῆ, 'adhære ipsi.' Theoc. Idyll. xv. 67.

ποτέχειν, Dor. pro com. πρόσσειν, adhærere. Theoc. Idyll. xv. 67. πότεχ' αὐτῶ, 'adhære ipsi.'

ποτεφύετο, Dor. pro com. προσεφύετο, adhærebat. Theoc. Idyll. xxi. 46. χ' ὦ μὲν τὰγκίστρῳ ποτεφύετο, 'ac ille quidem hamo adhærebat.' Est autem 3. imperf. a Dor. ποτιφύομαι, pro com. προσφύομαι καὶ προσέχομαι, adnascor; ita adhæreo, ut adnatus videar illi rei, de qua verba fiunt. Simpliciter accipitur pro adhæreo.

ποτὶ, Dorice pro communi πρὸς, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. Theoc. Idyll. i. 12. λῆς ποτὶ τῶν Νυμφῶν, λῆς αἰπόλε τῆδε καθίξας, 'vis per Nymphas, vis caprarie hic sedens [fistula canere]?' Idyll. iv. 50. Θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῷ Διδί, 'Aspice me o Corydon per Jovem.' Idyll. v. 72. ναλ ποτὶ τῶν Νυμφῶν, 'sane per Nymphas.'

ποτὶ, Dorice pro communi πρὸς, ad, prope, juxta, in. Sic autem formatur: πρὸς, addito ι, προσί, verso σ in τ, ποτὶ, sublato ρ, ποτὶ. Constructionem eandem servat, quam habet et ipsa præpositio πρὸς: ποτὶ cum dativo. Theoc. Idyll. i. 2. ἂ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, i. e. 'quæ ad fontes suaviter canit.' Idem eodem Idyll., 18. καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ βῆνι κάθηται, 'et ipsi semper acris bilis ad

nares sedet;' i. est iracundus. 107. ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι, 'hic suave susurrant ad alvearia apes.' Idem Idyll. ii. 31. ὧς κείνος δινοῖτο ποτ' ἀμετέρησι θύρησιν, 'sic ille volvat ad nostras fores.' Idyll. iii. 30. ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη, 'ad brachium [vel in brachio] tabefactum est [Telephilon].' Idyll. vii. 26. ποτ' ἀρβυλίδεσσι, 'ad soles.' 138. ποτὶ σκιερᾶις ὀροδαμνίσω, 'in umbrosis ramis,' &c.

ποτὶ, Dor. pro com. πρὸς, ad, in, cum accusativo. Theoc. Idyll. i. 37. ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον, 'modo vero rursus ad hunc projecit [sive conjicit, i. e. celesriter convertit] animum.' Idem eodem Idyll., 59. ποτὶ χεῖλος θίγειν, 'labrum attingit,' i. labra. Theoc. Idyll. ii. 8. ποτὶ Τιμαγήτῳ παλαίστραν, 'ad Timageti palestram.' 17. ἐμὸν ποτὶ δῶμα, 'meam ad domum.' 97. ποτὶ τὰν Τιμαγήτῳ παλαίστραν. 109. ποτὶ μητέρα, 'ad matrem.' 132. ποτὶ τοῦτο μέλαθρον, 'ad hanc domum.' 147. ποτ' οὐρανόν, 'in cælum.' 163. ποτ' Ὠκεανόν, 'ad Oceanum.' Idem Idyll. iii. 1. ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, 'ad Amaryllidem.' 4. ποτὶ τὰν κρίναν, 'ad fontem.' 38. ποτὶ τὰν πίτυν, 'ad hanc pinum.' Idyll. iv. 24. ποτὶ τὸν Νήαθον, 'ad Neatham [fluvium].' 29. ποτὶ Πίσαν. 46. ποτὶ τὸν λόφον. 61. ποτὶ τὰν μάνδραν, &c.

ποτὶ. Apud Hippocratem hæc Dorica præpositio, pro communi πρὸς, insuper, præterea, maxime, præcipue, significat, atque sermonem auget. Quod quia ceteris auctoribus non est commune, diligenter est observandum. Harum vero significationum exempla varia tibi suppeditabit Æconomia Hippocratis, eam consule.

ποτὶ, cum accusativo, significans adversus, contra. Theoc. Idyll. vii. 47. ὅσοι ποτὶ Χίον ἀοιδὸν ἀντία κοκκίζοντες, ἐτάσια μοχθίζοντι, 'quotquot contra Chium cantorem [vel vatem, vel poetam, Homerum scilicet,] ex adverso garrientes, frustra laborant.'

ποτιβλέπεν, Dor. pro com. προσβλέπεν, aspicere, intueri. Theoc. Idyll. v. 36. ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, 'oculis rectis intueri.'

ποτιδεῖν, Dor. pro com. προσιδεῖν, aspexisse, aspicere, Theoc. Idyll. xi. 20.

ποτιδέρκομαι, Doric. pro communi, sed poetico verbo, προσδέρκομαι. Quod συνωνύμως dicitur et in soluta oratione προσβλέπω, et προσορῶ, aspicio. Theoc. Idyll. i. 36. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεύσα, 'modo quidem illum aspicit virum ridens.'

ποτιδεῖομαι, Dorice pro communi προσδέομαι. Componitur ex præpos. Dor. ποτὶ, pro com. πρὸς, et verbo poetico δεῖομαι,

quod metri caussa *v* insertum habet; egeo, indigeo. Theoc. Idyll. v. 63. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδέομαι, 'Nihil ego illius indigeo;' vel, 'nequaquam ego illo indigeo.'

ποτίδοι, Dorice, pro com. προσίδοι, 3 orat. aorist. 2. act. *a* προσίδω, pro quo προσοῶ frequentius. Theoc. Idyll. iii. 39. Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, 'Et me fortasse aspiciet.'

ποτιδῶν, Dor. pro com. προσιδῶν, intuitus, conspicatus, aspiciens. Theoc. Idyll. xxviii. 24. ποτιδῶν σε, 'aspiciens te.'

ποτίθει, Dor. κατὰ συγκοπὴν formatum ex ποτιθίη, pro Attico προστίθει, quod communiter προστίθεις, appone, adde. Theoc. Idyll. xiv. 45. ποτίθει δύο, 'adde duos [dies].'

ποτικάρδιος, *a, ov*, Dor. vocabulum pro communi προσκάρδιος, *a, ov*, qui ad cor adhæret, qui in corde hæret. Compositum ex πρᾶπος. Dor. ποτὶ, de qua consule nostrum Dor. Lexicum, et ex nomine καρδία, *as, ἡ*, cor. Bion Idyll. i. 17. Μείζον δ' ἂν Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος, 'Major vero Venus fert [habet] in corde vulnus.' Intelligit autem amoris vulnus, quod alicui Cupido inflixit, quod Theoc. Idyll. ii. 15. vocat ὑποκάρδιον ἔλκος. Virgil. Æn. iv. statim in ipso initio de Didone Æneam vehementer amante dicit, 'At Regina gravi jam dudum saucia cura Vulnus alit venis, et cæco carpitur igni.'

ποτίκρανον, *ω, τὸ*, Dor. vocabulum compositum ex πρᾶπος. Dor. ποτὶ, quæ comm. πρὸς dicitur, de qua suo loco, et ex nomine κάρηνον, *ου, τὸ*, caput. Quod est poeticum, et idem valet ac τὸ κεφαλή, *ἡς, ἡ*. Deducitur autem a poet. κάρα, *as, ἡ*, et Ion. κάρη, *ης, ἡ*, idem. Hinc vero τὸ ποτίκάρανον Dor. κατὰ συγκοπὴν ποτίκράνον, verso *η* in *a*, vel τὸ *a* sui primitivi κάρα, *as, ἡ*, retinet. Προσκεφάλαιον eadem de caussa in oratione soluta, vocatur, quod ad caput apponatur, eique quiescendi caussa supponatur. Quanquam non raro καταχρηστικώτερον accipitur pro eo, quod ὑπέρρειον appellatur, id est, pulvinum, quem remiges sibi substernunt, ne nates inter remigandum terant, et γενικῶς pro quovis pulvino, quem vel honoris, vel commoditatis gratia nobis subjicimus, ut honorificentius, vel etiam mollius, et suavius sedeamus. Gallice, 'oreillers, sur lesquels on appuye les oreilles, et la teste, quand on veut dormir, ou bien se reposer.' Alias, 'Cuissins, sur lesquels on se sied, pour être plus mollement, et pour contregarder les habillements, de peur qu'ils ne se gâtent sur les aix, ou autres sièges.' Jul. Pollux lib. ii. 90. 20. ἀπὸ τοῦ κρανίου κράνος, ἐπικράνον, καὶ ἐπικράνιον, καὶ περίκρανον deducta tradit: περίκρανον δὲ (inquit) οἱ παλαιοὶ τὸ

στέμμα ἐκάλουν. καὶ ποτίκρανον, τὸ προσκεφάλαιον οἱ κομικοί. Hæc ille: sed nullis exemplis rem confirmat. Idem lib. vi. cap. 1. 37. ubi facit mentionem instrumentorum, quibus utimur ad jacendum, aut cubandum, ut sedendum, inter hæc recenset τὰ προσκεφάλαια, atque sic loquitur, προσκεφάλαια, ὡς Δημοσθένης. ποτίκρανον δὲ, οἱ κομικοί, τὸ προσκεφάλαιον, ἢ τὸ ὑπέρρειον, ὑπαυχένιον. Demosthenis vero locus, ubi nomen τοῦ προσκεφαλαίου usurparit, mihi jam non occurrit. Nam ἐν τῷ περὶ Παραπροσβέλειος λόγῳ; pag. 185. M. Demosthenes fatetur quidem Philippi legatos a se domum vocatos, et hospitio splendidissime exceptos: sed nullam pulvinorum ipsis substratorum facit mentionem. At Æschines ἐν τῷ περὶ Παραπροσβέλειος, pag. ex H. Stephani typis in folio, 42. 31. et deinceps, Demosthenis nimiam assentationem reprehendens, qua Philippi legatos prosequutus fuerat præter Reipub. amplitudinem, et majestatem, his verbis invidiosis utitur, καὶ προσέθηκε τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ἐπ' αὐτοὺς [τοῖς Φιλίππου πρέσβεις,] καὶ προσκεφαλαίων θέσιν. Idem Æsch. ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, pag. 64. 25. et deinceps, hoc ipsum multo dilucidius explicat, quum scribit, Δημοσθένης γὰρ ἐναντὶν βουλεύσας, οὐδεμίαν πάποτε φανείται πρὸςβέλειαν εἰς προεδρίαν καλέσας, ἀλλὰ τότε μόνον, καὶ πρῶτον πρὸςβέλειαν εἰς προεδρίαν ἔθηκε, καὶ προσκεφάλαια ἔθηκε, &c. Si Pollux hæc innuere voluit, μνημονικὸν ἀμάρτημα dicemus. Id enim Demostheni tributum, quod Æschini Demosthenis adversario tribuendum. Theoc. Idyll. xv. 3. ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον, 'inijce et pulvinum [sellæ].'

ποτιλέγειν, et ποτιλέγεσθαι, Dorice pro communi προσλέγειν et προσλέγεσθαι, pro quo συνωνύμως dicitur προσφωνεῖν, et προσαγορεύειν, alloqui, compellere. Theoc. Idyll. i. 92. Τῶς δ' οὐδὲν ποτιλέξασθ' ὁ βωκόλος, 'hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, 'his vero nihil respondit bubulcus.' Vide τῶς.

ποτιλέξασθαι, Dor. pro com. προσελέξασθαι, Theoc. Idyll. i. 92. Vide ποτιλέγειν, et τῶς.

ποτιμυθεῖσθαι, Dor. pro com. poetico προσμυθεῖσθαι, alloqui, dicere. Theoc. Idyll. xxv. 66. Μὴ τι οἰοῦ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο, 'Ne quod ei non opportune verbum diceret.'

ποτίσδειν, Dorice, pro communi ποτίζειν, potum præbere, potandum dare, in potu dare, rigare. Potatum adducere, quod Italice felicius exprimitur, 'abbeverare,' et Gall. 'abbreuver.' Hoc autem plerumque de brutis animantibus dicitur, quæ ad aquam bibendi caussa duci, et unico verbo a quibusdam adaquari dicuntur. Quanquam

sunt etiam, qui dicere non dubitent, potare, pro potatum agere, sive ducere. Quod profecto a Latini sermonis elegantia, et puritate nimis alienum videtur. Sic tamen interpretes Latini verterunt vs. 121, qui Theoc. Idyll. i. legitur, Δάφνης ὁ τῶς ταύρωσ, καὶ πόρτιασ ὄδε ποτίσδων, alter, 'Daphnis, qui tauros et juvenas hic potabam;' alter, 'Daphnis, qui tauros et vitulos hic potabam.' At ita commodius, et elegantius, 'Daphnis, qui tauris et juvenicis hic potum præbebam;' vel, 'Daphnis, qui tauros et vitulos huc potatum ducebam,' vel, potum agebam. Sic etiam in vulgatis Græcol. Lexicis vertitur locus ille τῆς Ἀποκαλύψεωσ, xiv. 8. πεπότικεν ἔθνη, 'potavit gentes;' pro, potandum [vinum] gentibus præbuit. Integer locus hic est, ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆσ πορρείασ αὐτῆσ πεπότικε πάντα τὰ ἔθνη, 'ex vino iræ scortationis suæ potum præbuit omnibus gentibus.'

πότνια, as, ā, Dor. pro poetico πότνια, et comm. σεμνή, veneranda: Factum autem κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ πότνια, quod Æolice προπαροξυτονεῖσθαι videtur, cum alioqui dicendum esset ποτνια, ut ἀγία, etc. quemadmodum tritæ Grammaticorum regulæ nos docent. Theoc. Idyll. ii. 69. φράξέῳ μεν τὸν ἔρωθ' ὕθεν ἵκετο πότνια Ζελάνα, 'Dic meum amorem unde venerit veneranda Luna.' Consule κέρασ Ἀμαλθείασ in voce Πότνια, et Πότνια, ubi τὸ ἐτυμὸν indicatur. Idem epithetum in eodem Idyll. sæpius repetitur, pro quo passim alibi vocabulum integrum πότνια legitur. Theoc. Idyll. xvii. 36. Διώνασ πότνια κόουρα, 'Diones veneranda filia [Venus].' Idyll. xviii. 27. Πότνια νύξ, 'Veneranda nox.'

πότνος, ου, ὁ, poet. nomen κατὰ συγκοπήν formatum ἐκ τοῦ πότnios, venerandus. Suidas, Πότνια, δέσποινα, id est, domina. Idem, Πότνια, σεμνή, ἔντιμος, i. veneranda, honorata. Magnum Etymologicum, 686. 3. Πότνια, ἀπὸ τοῦ πότνια [κατὰ συγκοπήν πότνια δέ, προπαροξυτόνωσ, ἀντὶ τοῦ ποτνια παροξυτόνου κατ' Αἰολικὴν διάλεκτον εἰρηται, τοῦ τόνου ἐκ τῆσ παραληγούσῃσ εἰσ τὴν προπαραλήγουσαν συλλαβὴν ἀναβιβασθέντοσ. Ἐ. Ρ.]. Idem 685. 50. Πότνια. σεβασμία, ἔντιμος. παρὰ τὸ πέτω, ποτῶ, καὶ ποτνω. οἱ γὰρ σεβόμενοι, προσπίπτουσιν. ὕθεν ποτνιασθαι, τὸ προσπίπτειν, καὶ παραλάειν. παρὰ τὸ πίπτειν τοῖσ ποσί. κυριώτερον δ' ἂν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικῶν. δταν γυνὴ κακὸν τι πάσχη, καὶ θήλειαν ἵκετεύῃ θεὸν, ᾧ πότνια λέγει. καὶ ποτνιασθαι, τὸ μετὰ λύπησ τὸν θεὸν ἐπιβοᾶσθαι, &c. Theoc. Idyll. xv. 14. quandam mulierem jurantem inducit his verbis; ναὶ τὰν πότναν, 'sane pro venerandam.' Subauditur autem vel θεὸν, i. deam, vel

δέσποιναν, i. dominam. Quod κατ' ἐξοχὴν quandam quidam de ipsa Proserpina intelligendum putant. Idcirco Stephani, et Crispini versio Latina habet, per Proserpinam.

ποτόσδειν, Dorice pro com. προσόζειν, redolere. Theoc. Idyll. i. 28. ἐτι γλυφάνοιο ποτόσδον, 'adhuc sculpturam, sive sculpturam redolens.' Illic agitur de pastoralī poculo. Idyll. vii. 16. νέασ ταμίσοιο ποτόσδον, '[pellem] novum coagulum redolentem.'

ποττᾶν, vel ποτ τᾶν, pro ποτὶ τᾶν, Dor. pro comm. πρὸσ τήν. Vide ποτὶ. Theoc. in Epig. xvii. 9. Πολλὰ γὰρ ποττᾶν ἔζων παισιν εἶπε χρῆσιμα, 'Multa enim ad vitam pueris dixit utilia,' id est, multa præclara præcepta tradidit, quæ ad puerorum vitam recte formandam valde sunt utilia.

ποττῶν, Doricum vocabulum ex præpositione, et articulo præpositivo κατὰ συγκοπήν conflatum hoc modo, ποτὶ τὸν pro communibus πρὸσ τόν. Hoc vero dictum pro κατὰ τοῦ. τοῦ ποτὶ formationem suo loco vide. Theoc. Idyll. xi. 1. Οὐδὲν ποττῶν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, 'Nullum adversus amorem natum est remedium aliud.'

ποττῶ, Doricum vocabulum ex duobus conflatum. Alias enim separatim ποτὶ τῶ, vel ποτ τῶ (pro communibus πρὸσ τοῦ) diceretur, quod fortasse melius. Quod in genitivo tantum singulari reperitur, ideoque ad differentiam statuendam inter dativum, et genitivum, in genitivo nullum i subscriptitur, quod in dativo plerumque subscribi solet. Si priorem formationem sequar, erit συγκοπή, si posteriorem, erit ἀποκοπή. Utrouque tamen modo τὸ i sublatum, et ex duabus vocibus conjunctis unam formatam constat. Theoc. Idyll. v. 74. ποττῶ Διδσ, 'per Jovem.' Idyll. xv. 70. Idem legitur.

πόχ' ἄ, Dor. pro com. ποτὲ ἦ, integrum autem adverbium est πόκα: sed ob sequentem vocalem aspiratam, a reiectum, et κ tenue mutatum in asperum χ. Theoc. Idyll. xxiv. 1. Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἄ Μιδεάτισ, 'Herculem decimestrem existentem olim Mideatis,' &c. Quoniam autem τὸ πόκα nunc est encliticum, ideo nullum proprium in hoc versu possidet spiritum, sed ab accentu præcedente regitur.

πρᾶν, Dorice κατὰ συγκοπήν, ἐκ τοῦ πρώην, unde πρην et η in a verso, πρᾶν, nuper, non ita pridem. Theoc. Idyll. ii. 115. Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλίνου, 'Nuper venustum currens anteveri Philinum.' Idyll. iii. 28. ἔγνων πρᾶν, 'cognovi nuper.' Eodem Idyll., 32. ἄ πρᾶν ποιολογεῖσ, 'quæ nuper spicas legebat.' Stephani versio, spicilega. Sed verba Græca non satis fideliter explicantur.

Idyll. iv. 60. πρᾶν γε μὲν, 'nuper enim.' Idyll. v. 81. ἀπταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσσα, 'ipsis capellas duas nuper immolavi.' 132. ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε, 'quia me nuper non est osculata.' Idyll. vi. 35. ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, 'profecto enim nuper in mare inspicī.' 41. ἔ πρᾶν, 'quæ nuper.' Idyll. vii. 51. Τοῦθ' ὁ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξέπνευσα, 'Hoc, quod nuper in monte parvum carmen elaboravi,' &c.

πράσσομες, Dor. pro com. πράσσομεν, rem gerimus. Theoc. Idyll. xiv. 3. Πράσσομες οὐχ' ὡς λῶστα, 'Rem gerimus non ut optime [Rem non optime gerimus. Non optime nobiscum agitur.]'

πράτιστος, ω, ὁ, Dor. pro com. sed poetico, πρῶτιστος, ου, ὁ, quod idem valet ac τὸ πρωτότυπον πρῶτος, ου, ὁ, primus. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἐρμᾶς πρῶτιστος ἀπ' οὐρεος, 'venit Mercurius primus ex monte.'

πρᾶτος, α, ου, Dor. pro communi πρῶτος, η, ου, primus, a, um. Theoc. Idyll. viii. 5. Πρᾶτος δ' ἄν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας, 'Primus igitur ad Daphniam aspiciens dixit Menalcas.' Et 30. Πρᾶτος δ' ἄν ἄειδε λαχὼν ἰνικτὰ Μενάλκας, 'Primus igitur cecinit sortitus [i. sortito] canorus Menalcas.' Et 32. ἄρξατο πρᾶτος, 'cepit primus.' 92. πρᾶτος ἔγεντο, 'primus fuit [primus habitus est].' Idem Idyll. ix. 1. ἄρχεο πρᾶτος, et 2. Idyll. xii. 30. εἶαρι πρᾶτω, &c.

πρᾶτον, Dor. pro comm. πρῶτον, primum. Theoc. Idyll. ii. 130. Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κῦπριδι πρᾶτον ὑφέλειν, 'Nunc autem gratiam quidem dixi [me] Veneri primum debere.' Idyll. xi. 25. ἀνίκα πρᾶτον, 'quum primum.' Idyll. xv. 78. πρᾶτος, ω, ὁ, Dor. pro communi πρῶτος, hocque pro πρῶτερος, superlativus, pro comparativo, primus, pro prior. Theoc. Idyll. viii. 5. et 30. et 32. Vide πρᾶτος. Idyll. ix. 1, et 2.

πρῖν, πρῖν ἦ, Dorice, et poetice, pro communi πρῖν ἦ, vel πρῶτερον ἦ, priusquam. Consule Eustathium. Πρῖν quum geminatur, priore loco πρῶτερον, i. prius, posteriore, ἦ, i. quam, significat. Hom. Iliad. A. Οὐδ' ὄγε πρῖν λοιμοῦ βαρεῖας χεῖρας ἀφέξειν, Πρῖν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλων δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Interdum vero dicitur et πρῖν, πρῖν ἦ, ut apud Theoc. Idyll. i. 50. et 51. οὐ πρῖν ἀνήσειν φατὶ, πρῖν ἦ ἀκράτιστον ἐπὶ ἔρηοισι καθιζῆν [ubi legendum vel καθιζει, pro καθίζει, vel καθίσει, ut in Crispini codice, vel καθίξει, ut sit 3 pers. singul. subjunctivi modi aor. 1. act. a καθίζω, futurum com. καθίσω, Dor. καθίζω, eis, εἶ, aor. 1. ἐκάθισα, as, ε. Nisi forte τὸ i nunc dicas Dorice neglectum, et

καθίξη scribas], 'non prius [se] dimissuram Dicit, quam jentaculo privatum in sicco [solo] collocari [ipsum].' Vel est ἐπανάληψις ἐμφάσεως χάριν, ut ita rem accipias, prius, prius (inquam) quam. In Adonidis Hortis τὸ πρῖν sic formatum traditur, πᾶρος, poeticum, ante, hinc πᾶριν, καὶ κατὰ συγκοπὴν, πρῖν. Quod si quis et Latinum prius ab hoc derivatum putet, is a veritatis scopo fortasse non aberarit.

πρὶν in compositione interdum pro παραῖνιθι. Vide προγίνομαι, pro παραγίνομαι.

προβόλαιος, α, ου, προπαροξυτώνως, vel προβολαῖος, α, ου, προπερισπωμένως, objectus, α, um, exporrectus, α, um; poetici epithetum hastæ, quæ adversarius exporrecta solet objici. Theoc. Idyll. xxiv. 123. Δούρατι δὲ προβολαίω, 'Hasta vero exporrecta;' vel, 'Hasta vero [hostibus] objecta.'

προβολή, ἦς, ἦ, comm. sed tamen poet. ictus, plaga, vulnus, quod infigitur alicui: παρὰ τὸ προβάλλειν, objicere. Quum enim vulnus infertur, ei objicitur, qui vulneratur. Theoc. Idyll. xxii. 120. Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλωνθεῖς, 'obliquus ab ictu declinans.'

προγένεως, ου, ὁ, qui barbam promissam habet. Theocriteum nomen, quod in vulgatis Græcol. Lexicis sine scriptoris alicujus auctoritate scriptum exstat. Theoc. Idyll. iiii. 9. Sunt qui vertunt simpliciter, barbatus.

προγίνεσθαι, poet. pro com. παραγίνεσθαι, adesse, advenire, accedere. Hom. in Hymno in Baculum, 834. 2. Ληστίαι προγέροντο θοῶς, 'Latrones adveniunt celeriter.' Hesiodus in Herculis Scuto, pag. 67. Τοὶ δ' ἄμυδις προγέροντο, 'Illi vero simul accesserunt.' Theoc. Idyll. xxiv. 51. Οἱ δ' αἶψα προγέροντο λύχνοις ἡμᾶ δαιόμενοι, 'Illi vero confestim advenerunt lucernis cum ardentibus.' Idyll. xxv. 134. Καὶ δ' ὀπὸτ' ἐκ λαοῖο βοῶν πρόγενοῖατο θῆρες 'Es pedion drumioi, βοῶν ἔνεκε' ἀγροτέρων, 'et quum ex densa celeres veniret feræ In planitiem sylva, boves propter agrestes.' Hoc autem προγενοῖατο dictum Ionice, pro com. προγέροντο.

προβέλεω, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcol. Lex. vertitur antemeridianus, et Theoc. tribuitur, et Idyll. xxxii. notatur, cum tamen Idyll. xxv. 223. legatur, ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἦν, Lat. int. 'profecto ille quidem [leo] in suum specum ante vesperum ibat.'

προθέσσω μετὰ τῶν ἐπιρρήματων τιθεμένων πλεονασμὸς, præpositionum cum adverbis juncturum pleonasmus, Matthæus, xxvi. 58. ἀπὸ μακρόθεν. Hic τὸ ἀπὸ re-

dundat. Satis enim est dicere μακρόθεν, quod idem valet ac ἐκ μακροῦ διαστήματος, ex longo intervallo; πόρρωθεν, eminus, ex loco remoto, vel longinquo. Idem xxvii. 55. ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, 'eminus spectantes.' Et Marcus xiv. 54. et Luc. xvi. 23. Homerus Iliados Γ. 3. οὐρανὸν πρό: hic præpositio πρὸ redundat. Satis enim est dicere οὐρανὸν, pro ἐν τῷ οὐρανῷ, in caelo, in aere. Sic ἐξ οὐρανὸν, pro simpliciter οὐρανὸν, ἐξ οὐρανοῦ, caelitus, ex caelo. Sic ἐξ Αἰσύμηθεν, pro Αἰσύμηθεν, ἐξ Αἰσύμης Θρακικῆς πόλεως. Consule Eustathium, qui docet τὴν ἐξ πρόθεσιν παρεκόντως τοῖς εἰς θεν λήγουσι τοπικοῖς ἐπὶ ῥήμασι παρατίθεσθαι, pag. 714. 49. Sic in compositione dictum ἀπόπροθεν, eminus, quod compositum ex πρᾶπος. ἀπὸ, et adverbio πόρρωθεν, unde κατὰ συγκοπὴν πρόθεν, κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, πρόθεν, hinc ἀπόπροθεν. De quo suo loco. Theoc. Idyll. xxii. 11. ἐκ πῶραθεν, pro simplici πῶραθεν, τούτῃ ἐστιν ἐκ τῆς πῶρας. Idyll. xxv. 180. ἐξ Ἐλίκηθεν, pro simplici Ἐλίκηθεν, ἤγουν ἐξ Ἐλίκης. Marc. v. 6. ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν.

προῖτη, Dor. pro comm. προῖτησι, quod factum est verso σ in τ, projicit, emittit, ministrat. Theoc. Idyll. x. 53. Ἐν τῷ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἄ πολυδένδρεος Αἴτνα Δευκάς ἐκ χιόνος, ποτὴν ἀμβρόσιον, προῖτη, 'Est gelida aqua, quam mihi nemorosa Aetna Candida ex nive, potum divinum, ministrat.'

προλεγεμένος, ου, ὁ, comm. q. d. ante, delectus, in delectu ceteris antepositus. Hanc significationem in vulgatis Lexicis non reperies. Quomobrem, amice lector, eam obiter hic observabis. Theoc. Idyll. xiii. 18. Πασῶν ἐκ πολλῶν προλεγεμένοι, 'Omnibus ex civitatibus delecti.'

προσέναχε, Dor. pro communi, sed poetico, προσένηχε, quod fit a προσνήχω, μ. προσνήξω, adnato. Pro eodem dicitur et νήχουμαι. παρὰ τὸ νέω γίνεταί νῶ, ὅθεν τὸ νήχω. Theoc. Idyll. xxi. 18. παρ' αὐτὴν Θλιβομένην, καλύβαν τρυφερῶς προσέναχε θάλασσα, 'ad ipsam Pressum, [afflictum, fluctibusque percussum] tugurium delicate adnabat mare.' Hic fortasse Δωρικώτερον scribendum αὐτάν. Vide τρυφερόν.

πρόσθεν ἐλέσθαι, poet. pro comm. προαιρέσθαι, eligere, antepone. Theoc. Idyll. xvi. 66. Ἀδὲν ἐγὼ τιμὴν τε, καὶ ἀνθρώπων φιλότητα Πολλῶν ἡμίονων τε, καὶ ἵππων πρόσθεν ἔλομαι, 'At ego honoremque, et hominum benevolentiam Multis mulis, et equis anteponom.''

προσθέσθαι, poet. verbum, quod in vulg. Lexicis non exstat. Idem autem valet ac ejus πρῶτότυπον προέχσθαι, δη-

λονότι τὸ προβάλλεσθαι εἰς ἄμυναν, ut interpretatur. Eustath. τὸ προέχσθαι. Sic autem formatur, a prisco σχέω, σχῶ (unde fut. σχήσω, et aor. 1. act. ἔσχησα, et aor. 2. ἔσχον, et perfect. act. ἔσχηκα, perf. pass. ἔσχημαι, &c.) inserto θ fit σχέθω, unde σχέθουμαι, et compositum προσθέθουμαι, prætendo, aliquid alicui obijcio mei defendendi causa. Theoc. Idyll. xxv. 254. ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμα Χειρὶ προσχέθουμαι, 'ego vero altera sagittas Manu prætendebam.'

προτέθηκα, commune προτέθεικα, vero, quod in vulgatis Lex. et Grammaticis per ei diphthongum scribitur, est Bæoticum, verso η in ει. Theoc. Idyll. xv. 37. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα, 'ipsis vero operibus et animam proposui [i. in super vero animam quoque ipsam operi affixam, addictamque habui].'

προφέρει, poet. præstare, præstantiorem esse, excellere. Theoc. Idyll. xii. 5. ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγύμιο γυναικὸς, 'quanto virgo præstantior est ter nupta muliere.' Idyll. xxv. 138. Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε, Καὶ σθένει φ', ἧδ' ὑπερσπλή Φαέθων μέγας, 'Horum autem præstantissimum erat viribus, et robore suo, Et superbia Phaeton ingens;' vel, 'Inter hos autem excellabat viribus, et robore suo, Et animi elatione,' &c.

προφερέστατος, ου, ὁ, poet. pro com. βέλτιστος. Theoc. Idyll. xvii. 4. ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν, 'hic enim [est omnium] præstantissimus virorum.'

πρῶαν, Dor. pro communi πρῶην, verso η in α, unde κατὰ συγκοπὴν formatum πρᾶν, nuper, non ita pridem. Theoc. Idyll. v. 4. Τὸν μὲν τὰν σύριγγα πρῶαν κλέψαντα Κομάταν, 'Illum Comatem, qui nuper meam fistulam est furatus.' Idyll. viii. 23. Πρῶαν νῦν συνέπαξα, 'Nuper eam [fistulam] compegi.' Idyll. xiv. 5. Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστὰς, 'Talis nuper quidam [huc] venit Pythagorista [sive Pythagoricus].' Idyll. xv. 15. Ἀπφῶς μὲν πῆνος πρῶαν (λέγομεν πρῶαν θῆν, 'Pater tamen ille nuper (dicimus autem nuper).')

πρῶϊσα, poet. προπαροξυτόνας apud plerosque, et apud Eustathium, ὄξυτόνας πρῶϊσά scriptum legitur. Deducitur a πρῆτ, de quo vulgata Lexica; præmature, nimium cito, intempesive, ante justam horam, ante tempus more constitutum, mature, cito: Gallice, 'tôt,' 'de bonne heure,' Theoc. Idyll. xviii. 9. Οὔτω δὴ πρῶϊσα κατέδραθες ὧ φίλε γαμβρόε; 'An igitur tam mature cubitum ivisti o care sponse?' Sic et Galli, 'O cher époux es tu donc allé coucher si tôt?' vel, 'de si bonne

heure?' Cui loquendi formæ respondet Græca, quam vs. 12. habemus καθ' ὄραν, tempestive. Εὔθειν μὲν χρῆζοντα καθ' ὄραν, αὐτὸν ἐχρήν τυ, 'Dormire quidem volentem tempestive, te solum oportebat [dormire].' Sic et Galli, 'Que si tu voulois dormir de [si] bonne heure, il te falloit dormir seulet.'

πρῶξ, πρωκός, ὁ, Doricorum vocabulum, pro communi δρόσος, ου, ἡ, ἢ σταγῶν τῆς δρόσου, παρὰ τὸ πρῶτ' πέμπεσθαι, rois gutta, quod mane, sive matutinis horis cælitus mittatur, i. cælitus cadat ante solis ortum. Stillicidium. Theoc. Idyll. iv. 16. μὴ πρῶκας σιτίσεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ; 'num rore victitat, sicut cicada?'

πρῶραθεν, comm. pro quo dicitur alias ἐκ τῆς πρῶρας, ex prora. Theoc. Idyll. xxii. 11. ἐκ πρῶραθεν. ἐκ τῆς πρῶρας. At in adverbio præpositio ἐκ redundat, metroque tantum servit. Vide προθέσεων, &c.

πρωτοτόκος, ου, ἡ, commune vocabulum, ἢ πρῶτον τίκτουσα, vel τεκούσα. ἢ πρωτοτοκήσασα, vel πρωτοτοκούσα, quæ primum enititur, vel enixa est; quæ primum peperit, vel parit; primipara. Theoc. Idyll. v. 26. τίς δὲ παρεύσας Αἰγὺς πρωτοτόκοιο, κακὰν κίνα βούλετ' ἀμέλγειν; 'quis vero præsentem Capra primipara, malam canem vult mulgere?'

πτ, Æolice in geminum σσ, ut a βλέπτω inusitato, quod a com. βλέπω formatur, deducitur Æolicum λεύσσω. De quo suo loco. Consule Magnam Etymol. et Eustath. in λεύσσω.

πταιίσα, Dor. pro comm. πταιούσα, offendens, occursans, impingens. Theoc. Idyll. vii. 26.

πτέρις, πτερίδος, ἡ, vel (ut alii scribunt) πτερίς, πτερίδος, ἡ, filix, filicis; herba satis nota, Gal. 'fougere,' Ital. 'filice' et 'felce.' Theoc. Idyll. v. 5. Αἰ δέ κε καὶ τὸ μόλῃς, 'Si vero tu quoque veneris.'

Πτολεμαίω, Dor. pro com. Πτολεμαίου. Theoc. Idyll. xv. 22. ἀφνειὸ Πτολεμαίω, 'divitis Ptolemæi.'

πτόλις, ιος, ἡ, poet. metri caussa dictum inserto τ. Theoc. Idyll. ii. 35. ἀνὰ πτόλιν, 'per urbem.'

πτύειν, comm. spumare, spumam ejicere. Theoc. Idyll. xv. 133. Οἰσεύμεσ ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα, 'Feremus ad undas in littore spumantes.'

πτῶξ, πτωκός, ὁ, poet. lepus. Proprie tamen significat timidum, παρὰ τὸ πτώσσω, μ. πτώξω, τὸ φοβοῦμαι, metuo, formido. Quoniam autem lepus est animal timidum, ideo factum ut hoc epithetum sæpe pro lepore μεταωνυμικῶς accipiat apud poetas. Nam in soluta oratione dicitur λαγῶς, ὦ, quod apud poetas etiam frequens, ut et λαγαῶς, οὐ. Eustath. ait πτώξ καθ' αὐτὸ μὲν, ἀτελῶς λέγεται, πτώξ δὲ λαγαῶς,

ἤγονν ὁ ὑποπήσσαν, καὶ δειλὸς, ἐντελῶς λέγεται. Theoc. Idyll. i. 110. Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει, 'Et lepores figit, et feras alias insectatur.'

πυγίζειν, obscenas huius verbi significationes in vulgatis Lexicis Græcolatinis, cum in ipso πυγίζω, tum etiam in voce σῆμα, si quis scire cupit, consulat. Quamvis autem Latinus interpres, cujus interpretationem H. Stephanus est sequutus in sua editione, verbum hoc ad præposteram, ac execrandam Venere[m] referat, ut et sequens verbale πύγισμα; præstat tamen simpliciter, ac honeste rem accipere, et explicare, ut dicamus τὸ πυγίζειν jam id significare, quod barbari barbare dicerent, dare supra nates alicujus; Latine vero, ferire nates alicujus; Gallice melius hoc unico verbo exprimitur, 'fesser.' Theoc. Idyll. v. 41. ἀντι' ἐπύγιζόν τυ, 'quum tibi nates ferirem;' Gallice felicius, 'quand je te fesseuse.' Quas enim Græci πυγάς, eas Galli patrio sermone vocant, 'fesses,' et quod Græci πυγίζειν, id Galli 'fesser' dicunt. Utrumque vero vocabulum Gallicum dictum a fissura, et divisione partium illarum, quæ sessioni sunt addictæ. Nostram sententiam confirmant illa præcedentia poetæ verba, ὄν ποκ' ἐόντα Παῖδ' ἐτ' ἐγὼν ἐδίδασκον; et sequentia, Καὶ πόκι' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθῶν; solent enim qui publice, vel privatim pueros docent bonas literas, quum discipuli non faciunt officium, in eos animadvertere, eorumque nates interdum nudatas, ferulis cædere, virgis, vel flagris ferire. Paucos autem reperias, qui morem istum vel in aliorum, vel in suis corporibus non fuerint experti, quum olim et ipsi Musis operam dare iuniores inciperent. Quare quid opus est plura de his in præsentia scriptis mandare? Latina Crispini versio rem et ipsa sic accepit, ut nos quoque supra monuimus. Si quis tamen aliter sentit, is suo iudicio, sententiaque libere fruatur. Vide πύγισμα.

πύγισμα, τος, τὸ, Theocriteum vocabulum, quod modo præposteram Venere[m] significat, modo ipsam verberationem, qua nates alicujus verberantur; vel, ipsas plagas, quas quis alicujus natibus infligit; quod Galli felicius unica voce expriment, 'fessée,' vel 'une fessée,' ut nomen substantive sumatur, non adjective. Pluribus alias iidem idem efferent, 'les coups, qu'on donne sur les fesses de quelcun.' Vide πυγίζειν. Theoc. Idyll. v. 43. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβει φαφείης. Stephani versionem ut nimis obscenam omitto, Crispini verucundiorum interpretationem sequor, 'Ne profundius illo verberare, o gibbose, sepeliaris;' vel, Æ. P. 'Ne profundius illis plagis, quibus [meas] nates percussisti, o gibbose, sepeliaris.' Cur

autem hoc iste dicit? Quia plagæ, quæ corporibus mollioribus infliguntur, quam a robustiore brachio gravius infliguntur, quandam in ipsa carne sulcum relinquunt, qui quandam sepulcri fossæque non profundioris speciem præ se fert.

πυμάχος, ου, δ, ποετ. παροξύτως scriptum, ut apud Eustathium legitur, pugil, luctator. Theoc. Idyll. xxii. 66. pro eodem communiter dicitur ab eodem, vs. 69. πύκτης, ου, δ, et Idyll. xxiv. 110. Illic pugilatus, castuumque pugna pulcerrime describitur. Quam et Homerus Iliados Ψ. 900. et 902. et Apollonius Rhod. τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. ii. 69. 70. 71. et Virgil. Æn. v. 226. 227. 228. pluribus egregie persequitur. Idyll. xxiv. 12. Πυγμαχοὶ ἐξέρροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνα, 'Luctatores excogitarunt certamina idonea arti.'

πυγμή, ἦς, ἦ, com. ictus pugni, plaga, quam pugno quis infligit. Theoc. Idyll. xxii. 104. Μέσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύς ἤλασε πυγμῆν, 'Medium supra nasum inter supercilia impexit ictum pugno.'

Πυθαγοριστὰς, ἀ, δ, Dor. pro comm. Πυθαγοριστῆς, οὐ, δ, Pythagorista, Pythagoricus. Theoc. Idyll. xiv. 5. Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστὰς, 'Talis nuper quidam [huc] venit Pythagoricus.'

πυκάσδεν, Dorice pro communi πυκάζειν, hoc vero, pro πυκάζεσθαι, καὶ πυκασθῆναι, quod Atticis potissimum familiare. Nam activa pro passiva, ut contra sæpe passiva pro activis usurpant; ornare, pro ornari, vel ornatum esse. Theoc. Idyll. ii. 153. Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆρα πυκάσδεν, Æ. P. 'Et dixit ipsi coronis illas domos ornatas esse;' vel, 'Et dixit illas domos ipsius coronis ornatas esse.' Vulgate versiones parum fideles videntur esse. Quamobrem hic saltem eas sequi nollem.

πυκάσδη, Dorice pro communi πυκάζειν, ornaris. Theoc. Idyll. iii. 14. Τὸν κισσὸν διαδὸς, καὶ τὰν πτέρην, ἔ τὸν πυκάσδη, 'Hederam subsiens, et filicem, qua tu ornaris;' vel, 'Per hederam penetrans, et filicem, qua tegeris.'

πύκτας, α, δ, Doric. pro communi πύκτης, ου, δ. Theoc. Idyll. iv. 33. ἔπερ ὁ πύκτας, 'ubi ille pugil.'

πῦρ, πυρός, τὸ, comm. ignis. Sæpe μετωνυμικῶς accipitur pro φῶς, φωτὸς, τὸ, id est, lux; ignis enim est lucis causa, nam ex ignis accensi flamma lux manat; lumen. Theoc. Idyll. xxiv. 48. Οἴσετε πῦρ, 'Afferte ignem.' [I. lucernam, quæ igne accenso lumen præbet. Ideo poeta vs. 51. explicans suam mentem dicit, λόχοις ἅμα δαιομένοισι, 'lucernis cum ardentibus.'] 137. Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυνὸν ἔνευ πυρὸς ἀνυτο δόρπον, 'At de die exilium sine igne sumebat cœnam;' id est, Sed dum adhuc

diei lux luceret, tenuem cœnam sumebat sine lucerna accensa, vel nullis facibus accensis. Sic et Galli dicunt: Soupper de jour sans lumiere de chandelles, ou lampes, sans chandelle, sans iampe, sans clarté de feu allumé.

πύργος αὐτῆς, poeticum loquendi genus, turris belli. Hoc de fortissimis viris dicitur, qui suis sunt instar munitissimæ belli turris adversus hostem. Theoc. Idyll. xxii. 220. Ἀχιλλῆα τε πύργον αὐτῆς, 'Achillemque turrim belli.'

πυρεῖον, ου, τὸ, com. focus, thuribulum, acerra, receptaculum ignis, vas figlinum ad ignem reponendum: hæc οἱ λεξικογράφοι. Sed apud Theoc. Idyll. xxii. 33.

πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων, interpretes Latini verterunt, 'et vasa, quæ ad ignem ponent, manibus versabant.' Ego vero (nisi fallor) existimo potius intelligenda nunc saltem, Igniaria, quæ Gallice vocantur, 'fusils,' Italice, 'battifuochi,' quæ ex silice, et chalybe, vel ferro fiunt, ex quorum vehementi attritu, et collisione, ignis scintillæ excuduntur, quæ fomite, linteo, vel alia leviore, et aridore materia ad flammam facile concipiendam apta statim excipiuntur, ut ignis, aut candela accendatur. Fiunt tamen et ex ligno, ut docet Plinius, xvi. 40. 363. 'Calidæ (inquit) et morus, laurus, hederæ, et omnes, e quibus igniaria sunt. Exploratorum hoc usus in castris, pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillime conceptum.' Hæc ille. Virgil. Æn. i. pag. 116. hoc pulcerrimis versibus ita nobis describit, 'Ac primum silici scintillam excudit Achates, Suscepitque ignem foliis, atque arida circum Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.' Hom. in Hymno in Mercurium, pag. 786. idem et ipse nobis quodammodo depingit his versibus, Ἐρμῆς τοι πρόστιστα πυρῆια, πῦρ τ' ἀνέδωκε. Πολλὰ δὲ κάγκανα κἄλα κατ' οὐδαίω ἐνὶ βόθρῳ Ὀδλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηγετανά. λάμπετο δὲ φλόξ Τηλόσε φύζαν ἰεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοισι, id est, 'Mercurius utique primum igniaria, ignemque protulit. Multa vero sicca ligna in humilem [vel, subterraneam] fovæam Densa capiens impositus continua; emicabat autem flamma Longe crepitum mittens ignis valde comburentis.' Hic τὸ πυρῆια formatum ἐκ τοῦ πυρεῖα, διαλύσει τῆς διφθόγγου εἰ εἰς εἶ, καὶ μέτρον χάριν τὸ εἰς η μακρὸν ἔτραπη. Illa vero vocabula, quæ duo videntur, κατ' οὐδαίω, vitiose scribuntur, quamvis in omnibus codicibus ita scriptum legatur. Est enim unica vox, κατουδαίω, quæ idem valet ac καταείω,

subterranea. Recte scribitur in Græcol. Lexicis: sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Οἰλα, Ionice dictum pro com. δλα, καὶ διασία: φύξαν vero poeta (si codex mendo caret) vocat Tarentinorum, vel Æolensium linguam secutus, quam alii communiter φύξαν appellat. Sed geminum σσ in ζ versum Tarentina dialecto, vel (ut alii tradunt) Æol. et Dor. Qua de re pluribus in Magno Etymol. 270. 23. Item 605. 43. ubi τὸ νίξω, pro com. νίπτω, ex Æol. νίσσω, formatum docetur. Consule et Hortos Adonidis in voce μείζων. Consule Isa. Cas. Lect. Theoc. xx. pag. 136. 137. ubi multa περὶ τῶν πυρείων non contemnenda leges.

πυρισφάραγος, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; ὁ πυρὸς δίκην μετὰ τινος ἤχου σπαράττων, καὶ ἀναλίσκων, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat, et absumit. In Theoc. Syringe, vs. 9. πόθος πυρισφάραγος appellatur amor, qui amantes plerumque tantam ignis urit, et absumit, et absumens quodammodo lacerat, et lacerans, ad suspiria, gemitus, variasque voces cum strepitu edendas compellit, præcipue quum amantes amoribus speratis frui non possunt. Quid sit σφάραγος, et σφαραγεῖν, docet Eustath. Eum consule.

πυρναῖος, α, ου, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcol. Lexicis sic explicatur, πυρναῖος, maturus; quasi comestibilis. Sed hæc ipsa nullius auctoritate, nullis exemplis illustrantur, et confirmantur. Sed Theoc. Idyll. i. 46. πυρναῖος σταφυλᾶς videtur vocare racemos rubros, et tritici jam maturi speciem quandam, et colorem habentes. Quod vocabulum deductum a nomine πυρὸς, οὔ, ὁ, triticum, frumentum. Unde πύρνα, ων, τὰ, quemadmodum docet Eustathius, τὰ πύρινα σιτία, ἤγουν αἱ σιτώδεις τροφαί. Idem, πύρινος, ὁ πύρινος ἔρτος. Suidas vero, πύρινος, τὸ ἀπόκλασμα τοῦ ἔρτους, panis frustum, quod alibi ψωμὸς appellatur; πυρὸς vero dictum ἀπὸ τοῦ πυρὸς, quod frumenta jam matura flammæ ignis colorem referant. Quamvis autem πύρ, id est ignis, obliquos casus habeat priore syllaba correptos, tamen πυρὸς inde formatum hanc habet productam, ut patet ex Homeri versu, qui legitur Iliadis Θ. 281. ubi de equis verba fiunt, ἡμῖν πᾶρ προτέρησι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν, 'vobis prioribus suave triticum apposuit.' Theoc. Idyll. i. 46. ut ante dictum, Πυρναῖος σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ὄλωα, 'Rubris uvis pulcre gravatur [vel, onusta est] vinea.'

πυρώω, ᾠ, μ. πυρώσω, comm. verbum, quod præter vulgatas significationes accipitur pro suffire, lustrare, purgare. Theoc. Lex. Doric.

Idyll. xxiv. 94. καθαρόν δὲ πυρώσατε δῶμα θεεῖω, 'puroque lustrate domum sulfure.'

πυρρότριχος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, rufis capillis præditus. Alii sic hominem appellari putant, qui flavos capillos habet. Theoc. Idyll. viii. 3. ἔμφω τῶν ἤτην πυρρότριχου, ἔμφω ἀνάβω, 'ambo hi erant flavis crinibus, ambo impuberes.' Virg. Ecloga vii. 19. 8. 'Ambo florentes ætatis,' hunc locum videtur imitatus.

Πύρρω, genitivus Dor. pro communi Πύρρου, Pyrrhi, Theoc. Idyll. iv. 31.

παιμενικὸς, ἦ, ὄν, Dor. pro com. ποιμενικὸς, ἦ, ὄν, pastoralis. Theoc. Idyll. i. 23. Τῆνος ὁ παιμενικὸς, 'Illa pastoralis [sedes].' Hoc autem fit versa diphthongo propria οἰ, in impropiam φ.

P

P pro λ non raro positum legas; ut ἀμέργω, pro ἀμέλγω: ἀπεμόρξατο, pro ἀπεμέλξατο. Vide Magnum Etymologicum, pag. 120. 20. ἀργαλέος, pro ἀλγαλέος.

ρ in λ in quibusdam mutatum invenitur; ut, ἄλδω, pro ἔρδω: ἀμέλγω, pro ἀμέργω: Ζειληνὸς, pro Ζειρηνός. Vide Magnum Etymol. pag. 710. 12. ubi legendum videtur pro, μεταθέσει τοῦ λ εἰς ρ, μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ. Illic enim agitur de vocabulo Ζειληνός, quod ἐκ τοῦ Ζειρηνός deductum παρὰ τὸ σσηρῆναι, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ρ εἰς λ. Hoc autem fit ob mutuam liquidarum cognationem. Consule Eustathium in ἀλδήσκω.

ρ in ν interdum mutatur. Vide ν pro ρ. Consule Ἄνυτο.

ραγίζεῖν, Theocriteum et poeticum verbum, τὸ ραγολογεῖν, τουτέστι ράγας λέγειν, συλλέγειν, uvæ grana legere, uvas ipsas colligere, atque comedere. Consule vulgata Lexica in ραγίζω, et ράξ, ραγὸς, ὁ. Theoc. Idyll. v. 113. Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ραγίζοντι, 'Semper itantes ad vespera [vel vesperi, vites lædunt, et earum] uvas comedunt.'

ραγίζονται, Dor. pro communi ραγίζουσι, comedunt. Vide οντι pro ουσι. Vide ραγίζεῖν.

Ῥαδάμανθα, Dorice, et poetice κατὰ μεταπλασμὸν, pro Ῥαδάμανθυν, a recto Ῥαδάμανθος. Consule Eustath. Theoc. Idyll. ii. 34. Κινήσας Ῥαδάμανθα, 'Moveres Rhadamanthum.' Sed in vetusto codice scriptum legitur, Κινήσας Ῥ' ἀδάμανθα, i. 'Moveres vel adamantem,' quæ lectio non spernenda.

ραδιὸς, ἦ, ὄν, poet. ὁ ῤεῖα, τουτέστι ραδιῶς, καὶ εὐκόλως δονούμενος, qui facile quatitur, ac agitur. Interdum μετάνυ-

μικῶς pro longo, et procerò sumitur, quòd procerà corpora facilius moveantur, quam quæ breviora. Theoc. Idyll. xi. 45. ἐν τῷ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, 'sunt proceræ cupressi.' Consule vulgata Græcol. Lex. Idyll. xvii. 37. ῥαδιναὶ χεῖρας vocat teneras, vel (ut alii malunt) graciles manus. Idyll. xxvii. 45. ἀνθεῖσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, Dor. pro com. ἀνθοῦσιν, etc. 'florent meæ proceræ cupressi.'

ῥάϊστα, poetice pro communi ῥᾶστα, facillime, commodissime, suavissime. Theoc. Idyll. xi. 7. Οὕτω γούνη ῥάϊστα διὰ τὸ ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν, 'Sic certe facillime [commodissime, suavissime] vivebat Cyclops ille apud nos.'

ῥάμνος, ου, ἡ, quid esset non satis inter auctores constat. Consule Suidam, et Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. iv. 57. ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε, καὶ ἀσπάλαθοι κομώνοντι, interpretes Latini sic, 'in monte enim rubique, et tribuli germinant;' vel, 'in montibus enim rubi, et tribuli virent.'

ῥᾶον, facilius, commodius, suavius. Theoc. Idyll. xi. ult. ῥᾶον δὲ διὰ τὸ ἡ χρυσὸν ἔδωκεν, 'suavius autem [vitam] degebat, quam [si quis ipsi] aurum dedisset;' vel hæc ita sunt accipienda, 'suavius autem vitam canens degebat, quam si aurum puellæ amatæ dedisset,' ut ea potiretur.

ῥέζειν, poeticum verbum sacris inseruiens, ut apud Latinos interdum, 'facere; rem sacram facere, facere sacrificium, sacrificare.' Theoc. in Epig. 252. ῥέζω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω Σακίταν ἄϊοι δ' εὐμενέως ὁ θεός, 'Sacrificabo enim juveneam, hirsutum hircum, [et] agnum, quem habeo Stabularium [in stabulo seorsum ab aliis servatum, et saginatum]. Audiatur igitur [tuas preces] benevole Deus.' Idem eadem pag. εὐθύς ἐπιῥέζειν χίμαρον καλὸν, '[Dic autem me] mox sacrificaturum caprum pulcrum.' Sic et Virgil. Ecloga iii. 9. 12. 'Quum faciam vitula pro frugibus, ipse venito.' Idem Theoc. Idyll. xxvii. 63. ῥέζω πόρτιν *Ἐρωτι. Consule Erythræi Virgilianum Indicem in voce Frugibus.

ῥέθος, ἑος, ους, τὸ, poeticum vocabulum, quod modo faciem, modo γενικῶς, quodlibet corporis membrum significat. Eustath. ῥέθεα πάντα τὰ μέλη, καὶ ἰδίως τὸ πρόσωπον. Idem, ῥέθος τὸ πρόσωπον Αἰολικῶς, παρὰ τὸ ῥέα, ἤγουν εὐκόλως, [καὶ ῥαδίως] δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι τὸ ἦθος, κοινῶς δὲ ῥέθεα τὰ μέλη. Theoc. Idyll. xxix. 16. καὶ μὴ σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι, τῷ δ' εὐθύς πλέον ἢ τριέτης ἐγένεντο φίλος, pro καὶ μὴν σοῦ τὸ καλὸν πρόσωπον ἰδὼν τις αἰνέσαι, τούτῳστιν εἶ τις ἰδὼν τὸ καλὸν σου πρόσωπον ἐπαινοίη, εὐθύς τούδε φίλος ἐγένου πλέον ἢ τριέτης, ἤγουν τρία ἔτη, 'at-

qui si quis tuam pulcram faciem intuitus laudarit, hujus confestim factus es amicus plus quam triennis [i. amplius quam per triennium].' Sensus, Si quis forte tui vultus egregiam speciem intuitus, eam laudarit, tu statim eum amicum tuum esse putas, ac multos annos eum propter hanc tuæ formæ commendationem amas. Quod, quasi diceret, nimix levitatis est argumentum.

ῥεῖα, poet. pro com. ῥαδίως, καὶ ταχέως, facile, celeriter, statim; ῥεῖα vero deductum a ῥέα, metri causa inserto ι, ῥέα, a ῥέω, fluo. Est autem metaphora sumta ab aquis celeriter fluentibus. Theoc. Idyll. xxv. 98. σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήθησαν, 'stabula vero bobus statim repleta sunt.'

ῥεῖν, active positum, et transitive cum accusativo rei, quæ fluit; ῥεῖν αἶμα, fluere sanguinem. Theoc. Idyll. v. 124. Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥεῖτω γάλα, 'Himera pro aqua fluat lac.' 126. ῥεῖτω χ' ἂ Ζυβαρίτης ἐμῖν μέλι, 'fluat et Sybaritis mihi mel.'

ῥέζω πόρτιν, Theoc. Idyll. xxvii. 63. mactabo vitulam; vel, sacrificabo vitulam: interpres Latinus, quem Crispinus est secutus, vertit, faciam vitulam. Sed hoc loquendi genus est paulo durius, ac obscurius. Virgil. Ecloga iii. 9. 12. rem dilucidius videtur expressisse, quum dicit, Græcam loquendi formam imitatus, 'Quum faciam vitula pro frugibus, ipse venito.' Facere vitula, est ellipticum loquendi genus. Subauditur enim sacrificium, quod vitula mactata fiebat; ῥέζειν πόρτιν, verba sonant, 'facere vitulam,' i. vitulam mactare, et in sacrificio offerre alicui Deo. Eustathius ait, τὸ ῥέζειν, si solum ponatur, ἐλλειπτικῶς dici: sed ἱερὰ ῥέζειν, ἐντελῶς dici. Quod bene.

ῥέοντι, Dor. pro com. ῥέουσι, fluunt. Theoc. Idyll. xiv. 38. τήνω τὰ σὰ δάκρυα μάλα ῥέοντι, 'illi tuæ lacrymæ [tanquam] poma fluunt [vel, pro pomis devolvuntur].'

ῥίον, ου, τὸ, comm. promontorium, montis cacumen. Vide vulgata Lexica. Theoc. Idyll. i. 125. Ἐλικας δὲ λίπε ῥίον, 'Helices vero linque promontorium.' Idyll. xxv. 228. ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, 'in montis cacumine sylvoso.'

ῥιπτέω, ᾧ, poeticum verbum a gravitono ῥιπτω formatum Attice, jacio, jacular, projicio, conjicio. Theoc. Idyll. i. 37. ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον, 'modo vero rursus ad hunc projicit [i. celeriter convertit] animum.'

ῥοδόεις, ὄεντος, ὁ, com. roseus. Theoc. Idyll. vii. 63. [στέφανον] ῥοδόεντα, '[coronam] roseam.'

ῥοδόμαλον, ω, τὸ, Dor. pro com. poet. ῥοδόμηλον, ου, τὸ. ῥόδεον μῆλον. ῥόδεα

μήλα. ῥόδειοι παρείαι, roseæ malæ, roseæ genæ. Theoc. Idyll. xxiii. 8. οὐκ ὄσσω λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον, 'non oculorum nitidum jubar, non roseæ genæ.'

ῥοδόπηχος, eos, ὁ καὶ ἦ, Auroræ poeticum epithetum, q. d. roseos habens cubitos, sive roseos habens lacertos, vel roseas habens ulnas cubiti, rosea. Quæ passim ab Homero vocatur ῥοδοδάκτυλος Ἥως, digitos, i. radios habens roseos. Eur autem hoc auroræ tribuatur, docet Eustathius. Eum consule. Theoc. Idyll. ii. 148. Ἄω τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι, 'Auroram roseam ab Oceano ferentes.' Sed in vulgatis codicibus fortasse potius Ἄω περιπωμένως ex Grammaticorum præceptis esset scribendum, ut in Ἄως a me pluribus docetur.

ῥοδόπαχους, eos, ὁ καὶ ἦ, Dor. pro com. ῥοδόπηχους. Theoc. Idyll. xv. 128. ὁ ῥοδόπαχους Ἄδωνις.

ῥοδόχρους, eos, ὁ καὶ ἦ, Dor. pro com. poet. ῥοδόχρους, ὁ καὶ ἦ, versa diphthongo ου in ω, roseus, rosei coloris. Theoc. Idyll. xviii. 31. Ἰδε καὶ ἅ ῥοδόχρους Ἑλένα, 'Sic et rosei coloris Helena.'

ροῖκός, ἦ, ὄν, poeticum, pro quo frequentius dicitur καμπύλος, ἦ, ὄν, curvus, a, um, incurvus. Theoc. Idyll. iv. 49. εἶθ' ἦ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τυ πατάξω, 'utinam esset mihi curvum pedum, ut te percuterem.' Eustath. ait ῥοικὸν dictum (ut quibusdam placet) παρὰ τὸ ῥέπειν. Sic enim ille in suis commentariis εἰς τὸ ρ' τῆς Ὀδυσσείας, pag. 1815. 9. ἀπὸ τοῦ ῥέπειν δὲ γίνεταί τὸ ῥοικαλον, ὡς οἶα ῥέπον εἰς μέρος, καὶ μὴ ὄρθον, κατὰ τὸν τῆς Ἑκάβης παρ' Εὐριπίδῃ σκολιδὸν στίχονα. ὅμοιον δέ τι καὶ ἦ καλαῦρον. κάλον ἐκεῖνη, τοὔτῃσι ξύλον αὐτὸ ῥέπον, κατὰ ὅμοιαν ἔτυμολογίαν. καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ ῥοικὸν λαγωβόλον, τοιοῦτόν τι δοκεῖ τοῖς πλείοσιν εἶναι. Ροῖκός νερο κατὰ διάλυσιν τῆς οἰ διφθόγγου, παρὰ τὸ ῥέω, fluo, deducitur. Unde ῥωϊκὰ σώματα dicuntur fluida, et fluxa corpora. Qua de re consule Hippocratis Œconomiam, ubi Galenus ῥοικὸν interpretatur καμπύλον. Ibidem, ῥοικὸν τὸ εἶω νεδόν, καὶ στραβόν, δ καὶ ῥοιβόν. Quod vocabulum quidam Ionicum esse tradunt. Vide ῥοιβός in eadem Hippocratis Œconomia. Idyll. vii. 18. ῥοικὰν ἔχον ἀγριελαιῶ Δεξιτέρῳ κορύναν, 'curvum gestabat ex oleastro Dextra pedum.'

ῥώω, poet. verbum, de quo vulg. Græcolatina Lexica sic, ῥώω, κινῶ, καὶ σεῖω [moveo, et quatio], unde ἐπεβρώσαντο. Sed apud Simmiam Rhodium in Ovo accipi videtur pro ὀρούω, unde Latinum Ruo, cum impetu feror. pag. 388. ῥώων αἶψα μεθ' ἡμερόντα μαζόν, 'ruens statim ad optabilem mammam.' Hic τὸ ῥώων ἰσοδυναμεῖ

τῷ ὀρούω, καὶ ὀρούωμενος, vel subauditur accus. pers. ἐαυτὸν, ideo Lat. Int. vertit, se promovens. Vel Ἀττικῶς activum pro pass. ῥοόμενος, vel potius ῥωώμενος, est positum. Nam a ῥώω, fit ῥω per contractionem, unde κατὰ παραγωγὴν τὸ ῥώω, hinc τὸ ῥωομαι. Eustath. ῥωέσθαι, τὸ σπουδαίως, καὶ ῥωαλέως κινεῖσθαι, serio et valide moveri; vehementer, et robuste moveri; vehementer, magnoque corporis impetu moveri, et aliquo ferri. At apud Hom. in Hymnis 828. f. 2. χορὸν ῥώσασθαι dictum, pro χορείαν σπουδαίως, καὶ ῥωαλέως ποιεῖν, ἀσκεῖν.

ῥύεσθαι, poet. pro com. φυλάσσειν. Theoc. Idyll. xv. 25. ἀθέσφατον ὄλβον ῥύμεθ ἔνδυκώς, 'immensas opes servavimus accurate:' τοῦ ῥύεσθαι varias significationes et ἔτυμολογίαν apud Eustath. vide.

ῥύπος, eos, ους, τὸ, sordes. Consule vulgata Græcolatina Lex. Theoc. Idyll. xv. 20. ἄπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, 'totum sordes [meras sordes], laborem super laborem.'

Σ

Σ commune in δ non solum Dorice, sed etiam Æolice et Ionice sæpe mutatur, ut ὄσμη, ὄδμη, ἴσμεν, ἴδμεν. De quibus suo loco. Consule nostrum Græcolat. Ionicum Lex. Vide ἴδμεν.

σ Dorienses in quibusdam vertunt in δ, ut ὄδμη, ἴδμεν, pro ὄσμη, ἴσμεν. De quibus suo loco.

σ Dorienses in quibusdam sæpe mutant in ξ. Vide ξ Dorice pro communi σ.

σ commune Dorienses in τ sæpe mutant, quod et Iones non raro faciunt. Consule nostrum Ionicum Lexicum. Ut τὸν Dorice pro communi σὺ dicitur. Ab hoc vero Dorico τὸν Latinum Tu, verso υ in u, deductum. Theoc. Idyll. i. 2. ἀδὺ δὲ καὶ τὸν συρῖσδες, i. 'suaviter vero et tu fistula ludis.' et 4. αἶγα τὸν λαψῆ, id est, 'capram tu accipies.' Et 5. ἐς τὸ καταρῥεῖ, i. ad te defluit, ad te fertur, vel devolvitur. Hic τὸ τὸ Dor. dictum pro com. σὲ, verso σ in τ. Hinc Latinum te, quod totidem, et iisdem literis servatis profertur: sed cum Græce corripitur, Latine producitur. Sic etiam a com. σὺς, σῆ, σὺν, tuus, a, um, verso σ in τ, et inserto ε formatur poeticum, et Doricum τεὺς, τεὰ, τεῶν, vs. 7. unde Latinum verso e in u, fit tuus, a, um. Sic τοι, pro σοι, tibi, 25. 51. φατῖ, pro φησὶ, dicit. Idyll. iii. 10. ἦν δέ τοι, 'ecce vero tibi.' 22. idem exstat. 48. τίθητι, pro τίθησι. Idyll. iv. 4. ὑφίητι, pro ὑφίησι. 10. εἴκατι, pro εἴκοσι. 52. ἐντῖ, pro εἰσί. τεῦ, pro σεῦ, et σεῦ, pro σοῦ, tui. Idyll. v. 19.

28. πλατίον, pro πλησίον, proximum. 38. φάγοντι, pro φάγασι. 48. λαλαγεύντι, pro λαλαγοῦσι. 52. ὄδοντι, pro ὄζουσι. Idyll. xi. 53. προίητι, pro προίησι, projicit. Idyll. xv. 146. ἴσατι, pro ἴσησι, scit, novit. Idyll. xvi. 11. μίμνοντι, pro μίμνουσι. 12. ἴκωντι, pro ἴκωσι.

σ pro τ frequentissime vel in communi lingua usurpari. Ut πλούσιος, dives, pro πλούτιος, a nomine πλοῦτος, divitiæ; ἐνιαύσιος, annuus, pro ἐνιαυτίος, ab ἐνιαυτός, annus; ἀμβρόσιος, immortalis, ut τυττώμεσθα, ab ἄμβροτος, idem. De quibus consule Mag. Etymologicum in voce ἀσπασίος. Illic enim res pluribus exemplis illustratur. Sic etiam ἐνεργεσία, pro ἐνεργετία, quod ab ἐνεργέτης. Magn. Etymol. Ionice factum tradit. Sic Μιλήσιος, pro Μιλήτιος, ἀπὸ τῆς Μιλήτου πόλεως, etc.

σ Dorice in prima persona pluralis verborum passivorum, et mediæ vocis, ante syllabam θα solet inseri, ut τυττώμεσθα, et ἐτυττώμεσθα, atque in omnibus modis in θα desinentibus. Sic λασεύμεσθα, pro communi λησόμεθα, obliviscemur. Theoc. Idyll. iv. 39.

σ metri caussa rejectum ex quibusdam vocabulis. Theoc. Idyll. x. 9. ἔκτοθεν, pro ἔκτοσθεν.

σ commune Dorienses in ι mutant interdum. Vel potius ι pro σ ponunt. Ut εἰμῆς, pro ἐσμέν, sumus. Theoc. Idyll. ii. 5. οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμῆς, 'neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

σ Dorice pro communi ν in tertia persona singularis numeri, in imperfecto verbi εἰμι, sum. Theoc. Idyll. ii. 90. et 92. ἦς, pro ἦν. Vide ἦς.

σ pro ν Dores usurpant in prima persona plurali communiter in μεν desinente. Theoc. Idyll. i. 16. δεδοίκαμες, pro δεδοίκαμεν. Idem Theoc. Idyll. ii. 5. τεθνάκαμες, et εἰμῆς, pro τεθνήκαμεν, et ἐσμέν. 25. εἶδομες, pro εἶδομεν. 141. ἐψιθυρίδομες, pro ἐψιθυρίζομεν. et 143. ἦνθομες, pro ἦλθομεν. Idyll. v. 64. βωστρήσομες, pro βωστρήσομεν. 66. βωστρέωμες, pro βωστρέωμεν, ὤμεν. 67. ἐρίσομες, pro ἐρίζομεν. Idyll. vii. 2. εἶρπομες, pro εἶρπομεν. 10. ἄνυμες, pro ἡνώομεν. 12. εἵρομες, pro εἵρομεν. 122. φρουράμες, pro φρουράμεν. 123. τρίβωμες, pro τρίβωμεν. 133. ἐκλίνθημες, pro ἐκλίνθημεν. Idyll. viii. 26. καλέσωμες, pro καλέσωμεν. Idyll. xiii. 1. ἐδοκεύμες, pro ἐδοκούμεν. 4. ἐσοράμες, pro ἐσοράμεν. Idyll. xiv. 3. πράσσομες, pro πράσσομεν. 13. et 20. ἐπίνομες, pro ἐπίνομεν, etc.

σ pro ν Dorice in infinitivis post apocopen syllabæ αι factam. Ut ἤμεναι, ἦμεν, ἦμες, pro com. εἶναι. De quibus suo loco. Theoc. Idyll. vii. 86. ὠφέλες ἦμες, 'uti-

nam fuisses.' Idem Idyll. viii. 73. καλὸν ἦμες ἐφασκεν, 'formosus esse [me] dicebat.'

σ commune Dorienses in quibusdam verbis in ν mutant. Ut pro communi ἐστὶ, dicitur ἐντι, est. Theoc. Idyll. i. 17. τάνικα κεκμακὸς ἀμπαύεται ἐντί γε πιερὸς, 'tunc defessus quiescit. Est autem acerbus.' Idem Idyll. iii. 39.

σ Dorices ante θα, in prima persona plurali passivorum verborum plerumque ponunt, ut τυττώμεθα, comm. τυττώμεσθα Dorice, quod fit in omnibus modis, et temporibus, ubi prima pers. plural. ultimam syllabam in θα desinentem habet. Theoc. Idyll. iv. 39. λασεύμεσθα, pro λησόμεθα, obliviscemur. Vide suo loco. Idem Idyll. viii. 13. θησεύμεσθα, pro θησόμεθα, ponemus. Idyll. xiii. 4. πελόμεσθα, pro πελώμεθα, sumus. Idyll. xiv. 68.

σακὸς, ὦ, ὄ, Dor. pro com. σηκὸς, οὐ, ὄ, stabulum. Theoc. Idyll. xvi. 36. ποτὶ σακόν, 'ad stabulum.'

σακίτας, α, ὄ, Dor. pro com. σηκίτης, ου, ὄ. Epithetum agni apud Theoc. Idyll. i. 10. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας, 'agnum tu saginatum [vel, pinguem] accipies dono.' Græcus Interp. hac de re ita scribit, σηκίται δὲ ἄρνες [λέγονται,] οὐς ἐτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῶ. 'σηκίται agni vocantur, quos lactis adhuc indigentes a matribus separant pastores, et privatim, sive separatim, et in proprio stabulo pascunt.' Alii sic appellari tradunt agnos in stabulo saginatos, ac pinguefactos. In vulgatis Græcolatinis Lexicis σακίται, vertitur, agni subrumi. Sed agni subrumi sunt, qui Græce ἄρνες ὑπομάσσιοι nominantur, qui adhuc sunt sub matrum mamma, quæ a veteribus ruma dicebatur, qui adhuc ubera materna sugunt, Gallice, 'agneaux, qui tectent encore.' At si vera sunt, ut videntur, quæ tradit Græcus Interpres, hæc Lexicorum Græcolatinorum interpretatio nunc saltem non erit bona. Illud addetur, quom in Græcolatinis Lex. dicitur σακίται, agni subrumi, subaudiendum ἄρνες. Nam ipsum solum nomen σακίται non significat hoc utrumque.

σάμα, τος, τὸ, Dorice pro communi σήμα, τος, monumentum, sepulcrum. Theoc. Idyll. i. 125. αἰπὸ τε σάμα, 'altumque sepulcrum.' Idyll. v. 121. σκίλλας ἰδὼν γράτας ἀπὸ σάματος αἰνίκα τίλλοις, 'scillas profectus vetulæ ex sepulcro vellat.' Vide σκίλλη, et σῆμα in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ubi quid ista poeta verba sibi velint, ex interpretis Græci Scholii intelliges. At Erasmus Adag. Chil. 2. Cent. 4. pag. 428. Adag. 42. Squillas a sepulcro

vellas; rem aliter accipit, ac interpretatur. Eum consule. Idyll. vii. 10. οὐδὲ τὸ σάμα, 'neque sepulcrum.'

σάμερον, Doricum temporis adverbium, pro communi σήμερον, hodie. Quod ab Attico τήμερον deductum videtur; τήμερον vero significat τῆ, τουτέστι τῆδε, εἴτε ταύτη τῆ ἡμέρα, unde compositum. Hoc ipso die, hodierno die. Versum vero τ in σ, vide τ in σ, vel σ pro τ. Theoc. Idyll. ii. 147. σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐραυὸν ἔτρεχον ἵπποι, 'hodie, quando in caelum currebant,' i. cursu ascendebant equi, etc. Idyll. xiv. 45. σάμερον ἐνδέκατος: sic in omnibus codicibus, quos vidi, constanter scriptum legitur; sed locus (si codices mendo carent) est ita accipiendus, σήμερον ἐνδέκατος, subaudiendum ἡμέρα, 'hodie [est] undecimus [dies].' Erit autem Atticismus, epithetum masculineum cum nomine femineo substantivo positum. Qua de re fusus in nostris Commentariis in Thucydidem, Xenophontem, Euripidem, et Sophoclem. Nostros Græcolatinos Indices consule, qui tibi magnam exemplorum copiam suppediabant. Vel generale nomen χρόνος, pro ἡμέρα, subaudiendum. Vel ἐνδέκατον legendum, subaudito nomine ἡμαρ, quod idem valet ac ἡμέρα. Vel ἐνδεκάτη scribingum, et ἡμέρα, ut in præcedenti versu, subaudiendum. Sed prima sententia, quæ nullam mutationem flagitat, nec quidquam παραδόξου habet, ad veritatem proxime videtur accedere. Quam ideo sequi præstat. Pind. Ryth. Ode 12. 327. 8.

σάρκινος, ου, δ, poetice, pro comm. σάρκιος, sed illud potius substantiam, hoc vero qualitatem indicat. Illud carneum, et ex carne compositum significat, hoc vero carnalem, et carnis libidini deditum, aut quod redolet res carnales. Non semper tamen hoc discrimen servatur. Theoc. Idyll. xxi. 66. Ἐλπὶς τῶν ἕπνων ζατεῖ τὸν σάρκιον ἰχθύν, 'Spes somniorum requirit carneum piscem.' Exstat hoc vocabulum etiam apud Aristot. Ethic. lib. iii. cap. 9. pag. 16. littera H.

σδ. Dorienses in multis nominibus et verbis τὸ ζ commune dissolvunt in σδ, ut μελίσσομαι, μελίσδομαι. Theoc. Idyll. i. 2. ἔ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται. Et 3. συρίσδεσ, pro communi συρίζεις. Et 14. et 16. συρίσδεσ, pro συρίζειν. Et 21. ἐσδώμεθα, pro communi ἐζώμεθα. Et 24. ἐρίσδων, pro comm. ἐρίζων. Et 28. ποτῖσδον, pro προσόσον. 53. ἐφαρμόσδων, pro ἐφαρμόζων. 102. φράσδει, pro φράζει. 121. ποτίσδων, pro ποτίζων. 149. ὄσδει, pro ὄζει. Idyll. ii. 62. ἐπιφθύσδοισα, pro ἐπιφθύζουσα. 141. ἐπιθυρίσδομες, pro ἐπιθυρίζομες. 153. πυκάσδεσ, pro πυκάζειν. Idem Idyll. iii. 1.

κωμάσδω, pro κωμάζω. 16. μασδὸν, pro μαζόν. Idyll. iv. 55. δαμάσδει, pro δαμάζει. 63. ἐρίσδει, pro ἐρίζει. Idyll. v. 7. ποπιύσδεσ, pro ποπιύζειν. 30. ἐρίσδε, pro ἐρίζε. 52. ὄσδοντι, et ὄσδοσι, pro ὄζουσι, et ὄζεισ. 60. ποτέρισδε, pro προσέριζει. 65. ξυλοχίσδεσαι, pro ξυλοχίζεται. 67. ἐρίσδομες, pro ἐρίζομες, etc.

σεισαμένησ, Dor. pro comm. σεισαμένησ, partic. aor. 1. med. gcnit. singul. fem. g. a σεῖω, σεῖσω, quatio. Theoc. Idyll. xiii. 13. σεισαμένησ πτερὰ ματρὸσ, 'quatiente alas matre.'

Σελάνα, as, ἄ, Dorice, pro communi Σελήνη, ησ, ἦ, Luna. Dicta Σελήνη παρὰ τὸ σέλασ, i. splendor, quod suo splendore, radiisque noctu terrarum orbem illustret. Theoc. Idyll. ii. 10. ἀλλὰ Σελάνα φαῖνε καλὸν, 'sed Luna, luceas pulcre.' Idem eodem Idyll., 69. πότνια Σελάνα, 'veneranda Luna.' 79. Σήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα, 'Pectora vero splendida multo magis, quam tu Luna [sis].' Legitur et ἢ τὸ Σελάνας, sub. στήθος ἐστὶ, 'quam Lunæ pectus sit.' Idyll. xx. 43. ἄτε Σελάνας, pro ἦτε Σελήνης. Idyll. xxi. 19. ἄρμα Σελάνας.

Σελαναία, as, ἄ, Dorice pro comm. Σελήνη, ησ, ἦ, et Ionice Σελαναίη, ησ, Luna. Theoc. Idyll. ii. 165. χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε, 'vale Luna nitido corpore prædita.' Hoc autem factum poetice κατ' ἐπέθεσιν τῆσ ἀ diphthongi.

σεσαγμένος, ου, δ, com. onustus, stipatus, instructus. Participium autem est præter. perf. pass. a σάττω, μ. σάξω, de quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xvii. 94. χαλκῆ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαργεύντι, 'ære resplendenti stipati strepunt.'

σεσαρὸσ, ὄτοσ, δ, participium præteriti perfecti medi Dorice formatum pro communi σεσρηὸσ, a verbo σαίρω, μ. σαρῶ, ἄορ. β. ἔσαρον, μ. π. σέσρηα. Eustathius, σεσρηέναι, τὸ ὑπανοίγειν τὰ χεῖλη, i. subaperire, vel modice aperire labra, hiare, os hians habere. Idem, σεσρηότα χεῖλη vocat τὰ ἀπ' ἀλλήλων διστότα, labra, quæ altera ab alteris distant, labra, quorum alterum ab altero distat, quod os hians; ac apertum sit. Theoc. Idyll. v. 116. καὶ τὸ σεσαρὸσ, alter Latinus Interpres, sic, 'et tu ridens;' alter, 'et tu dentes stringens.' Potes et ita locum accipere, 'et tu hians,' vel ore hiante. Quod et illius accidit, qui dissolutus ridet, et in cachinnos prorumpit, et illis, qui præ dolore plagarum, quum ab aliquo cæduntur, os aperire solent, et variis modis distorquere, præcipue quum sui doloris manifestam significationem suis clamoribus dare non audent, ut verecundi vel superbi discipuli, quum a

ludimagistris publice pro suis peccatis plectuntur. Sed hoc ipsum longe melius in canibus observatur, quum diducto rictu graviter irritati minantur morsum dentibus nudatis. Qui plura cupit hac de re scire, consulat Hippocratis *Œconomiam* in voce *σεσηρὸς*. Idyll. vii. 19. *καὶ μὲ ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς*, 'et mihi placide dixit ridens.' Idyll. xx. 14. *καὶ τι σεσαρὸς*, 'et aliquantum ore diducto.'

σημαίνειν, poet. cum dativo, pro com. ἄρχειν, imperare. Theoc. Idyll. xvii. 89. *αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι σημαίνει*, 'bellicosus Cilicibus imperat.'

σημαλοῖσα, Dor. pro com. *σημαλοῦσα*, significans. Theoc. Idyll. xxii. 22.

σθα, Dorica terminatio primæ personæ pluralis verborum passivorum communiter in *θα*, sine *ο* desinentium, cujuscunque modi, temporisque fuerint. Theoc. Idyll. iv. 39. *λασεύμεσθα*, pro communi *λησόμεθα*, obliviscemur.

σιγῶντι, Dorice pro communi *σιγῶσι*, tacent, silent; a *σιγῶ*, ἦ. Theoc. Idyll. ii. 38. *σιγῶντι δ' ἄηται*, 'tacentque venti;' vel, 'silentque flatus [ventorum].'

σιδάρειος, ω, ὄ, Dor. pro com. *σιδῆρεος*, οὗς, ου, ὄ, ferreus. Theoc. Idyll. xvii. 31. *τῷ δὲ σιδάρειον σκίταλον*, 'alteri vero ferream clavam.' [I. e. clavam clavus, vel lamina ferreis munitam.] Idyll. xxii. 47. *σαρκὶ σιδαρείῃ*, 'carne ferrea [i. ferri instar dura].'

σιδαρος, ω, ὄ, Dor. pro com. *σιδῆρος*, ου, ὄ, ferrum. Theoc. Idyll. xxi. 49. *πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφανροτέροισι σιδάροις*, 'quomodo caperem magnum piscem infirmo [hami] ferro.'

σίνεσθαι, com. lædere, nocere; corrumpere, vastare, vorare. Theoc. Idyll. i. 49. *σινόμενα τῶν τρώξιμον*, 'lædens [corrumpens, vorans uvam comestibilem, i.] maturam.' Subauditur enim substantivum nomen *σταφυλῆν*, vide *τρώξιμος*.

σίον, σίου, τὸ, vide τ' *οἶσια*. Theoc. Idyll. v. 125.

σιτάθην, Dor. pro com. *σειτήθην*, comedi, παρὰ τὸ *σιτέομαι*, οὔμαι. Theoc. Idyll. ix. 26. *οὐ κρέας αὐτὸς σιτάθην*, 'cujus carnem ipse comedi.'

σιτίζεσθαι, com. pro quo *συνωνύμως* dicitur *ἔδειν*, et *ἔσθιεν*, edere, comedere, vesci, victitare. Theoc. Idyll. iv. 16. *μὴ πρῶκας σιτίζεται*, ὥσπερ ὄ τέττιξ; 'num rore vescitur, ut cicada?'

σίττα, vel *σίττε*, vulgata Græcolatina Lexica, *σίττα*, *as*, ἦ, *σίττα*, pica. Item *σίττα*, vox pastorum ad gregem. Scribitur *σίτθα*. Theoc. ἐπιφώνημα αἰξίν. Sed in hujus nominis explicatione peccatum videtur. Dicendum enim communiter *σίττα*, *ης*, ἦ, vel Dor. *σίττα*, *as*, ἦ; et paulo post,

ὁ *λεξικογράφος* videtur perperam scripsisse *σίτθα*, quia apud Theoc. Idyll. iv. 45. legitur, *σίτθ' ὁ λέπαργος*. At hoc non a *σίτθα*, sed a *σίττα* deductum, quod ob sequentem vocalem aspiratam, τὸ α, vel τὸ ε rejecit, et τ tenue in θ asperum de more mutavit. Eustath. longe melius vim hujus vocabuli nobis explicat his verbis, *σίττα*, ἢ *σίττε*, ἐπίφθεγμα ποιμενικὸν ἐπιπευστικὸν τῶν θρεμμάτων, ὃ καὶ φίττα λέγεται. Pastores igitur utuntur hac voce quum suos greges accelerare aliquo, vel alicunde celeriter abducere volunt. Idem Theoc. eodem Idyll. iv. 46. *σίτθ' ἂ Κυμαῖθα ποτὶ τὸν λόφον*, 'ocius abi o Cymætha ad collem.' Idem Idyll. v. 3. *οὐκ ἀπὸ τὰς κρίνας σίττ' ἀμνίδες*; 'nonne a fonte heus fugietis agnæ?' 100. *σίττ' ἀπὸ τὰς κοτίνων ταὶ μηκάδες*, 'heus ab oleastro discedit capellæ.' Idyll. viii. 68. *σίττα νέμεσθε, νέμεσθε*, 'heus pascimini, pascimini.'

σκαίρειν, comm. quod Eustathius interpretatur, *σκιρτᾶν*, εἶτουν πηδᾶν, καὶ ἄρχηστικῶς κινεῖσθαι, id est, saltare, et saltatorium more moveri, vel agitari. Theocritus vitulis, buculisque tribuit. Idyll. iv. 19. ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθυστικὸν ἀμφὶ Λάτμυνον, 'alias vero saltat umbrosam circa Latymnum.'

σκανά, ἄς, ἂ, Dor. pro com. *σκηνή*, ἦς, ἦ, taberna, tentorium. Theoc. Idyll. xv. 16. *φύκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων*, 'fucum ex taberna emturus.'

σκαπάνα, *as*, ἂ, Dor. pro communi *σκαπάνη*, *ης*, ἦ, quod et *σκαφεῖον*, *ου*, τὸ, rutrum, id est, ligo, lignonis. Alias alia significat. Suidam, et Pollucem, aliosque Lexicographos consule. Dictum παρὰ τὸ *σκάπτειν*, fodere, unde *σκαφεὺς*, et *σκαπτῆρ*, fossor, *σκαφή*, et *σκαφέα*, fossio. Theoc. Idyll. iv. 10. *κ' ὄχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μᾶλα*, 'et abiit hinc habens lignonem, et viginti oves.'

σκαφῖς, ἴδος, ἦ, et in plur. *σκαφίδες*, *ων*, αἶ, vasa mellis recipiendo, servandoque destinata. Theoc. Idyll. v. 59. *ὀκτῶ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἔχοισας*, 'octo autem conchas mellis plenas favos habentes;' vel, 'octoque cymbia mellis plenas favos habentia.' Apud Athenæum τῶν Δειπνοσοφιστῶν lib. xi. 246. 14. ἡ *σκαφῖς* accipitur pro vase pastoralis, quo lac excipitur, mulctram, et mulctrale vocant Latini. Consule et Hippocratis *Œconomiam*.

σκιερὸς, ἂ, ὄν, poet. idem ac τὸ *σκιαρὸς*, quod ἀπὸ τῆς σκιᾶς κοινοικώτερον formatur, unde verso a in ε, deducitur hoc *σκιερὸς*, umbrosus, opacus. Theoc. Idyll. xii. 8. *σκιερὰν δ' ὑπὸ φαγόν*, 'umbrosam vero sub fagum.' Idem Idyll. xviii. 44. *σκιερὰν καθήσομεν ἐς πλατάνιστον*, 'umbrosam de-

ponemus ad platanum.' 46. σταζεύμεν ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον, '[unguentum] stillabimus sub umbrosam platanum.' Hæc autem τοῦ α εἰς ε mutatio familiaris est Æolicis. Vide α in ε Æolice mutatum. Idyll. xxii. 76. ὑπὸ σκιερὰς πλατάνιστον, 'sub umbrosam platanum.'

σκίλλη, ης, ἡ, comm. scilla, vel (ut quidam scribunt) squilla. Quodnam sit herbæ genus, et quis ejus usus, ac vis, vide apud Suidam, et in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Theoc. Idyll. v. 121. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος ἀντίκα τίλλοις, 'scillas profectus vetulæ a sepulcro statim vellas.' Erasmus Adag. Chil. 2. cent. 4. Adag. 42. pag. 428. 'Squillas a sepulcro vellas.' Quid sibi velint hæc, aperte docet. Eum consulas. In vulgatis Græcolatinis Lexicis, in voce Σῆμα fit hujus Theocritei versus mentio: sed sensu longe alio, quam plerique putant, quam sententiam Græcus Theocriti Scholiastes palam tuetur. Vide locum. Crispini codex hæc ita Latine reddita habet, Vade cito, et scillas e vetulæ sepulcro evele.' Alii vero sic, ut in Steph. cod. legitur, 'vade et scillas veteres ex monumento statim evellito.' Quæ sententiarum varietas observanda. Hanc postremam interpretationem Græcus Interp. confirmat, quum dicit, ἀπελθὼν τίλλε τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου, Lat. versionem horum verborum, et alia, quæ huc referri commode possunt, in vulg. Græcol. Lex. leget, qui curiosus hæc scire volet. Quamobrem alii τὸ γραίας accusativum esse statuunt, et cum σκίλλας jungunt. Alii, genitivum singularem, pro τῆς γραίας, τούτεστι τῆς παλαιᾶς γυναικός.

σκίπυαίος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, lentus, tardus. Qui scipione, baculoque gressum fulcit, atque firmat. Formatum autem est κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ σκιπωναίος, quod a nomine σκίπων, ωνος, δ, deductum; σκίπων vero, vel σκίπων; ου, τὸ, idem ac σκίμπος, σκίμποδος, ὁ, scirpio, baculus. Hoc autem a verbo σκίπτω, ψω, figo, σκίπτομαι, nitor, innitor. Theoc. Idyll. xvi. 93. ἐρχόμενοι σκιπυαίων ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν, 'redeuntes tardum urgeant [accelerent] viatorem.'

σκιρτάσῃτε, sic apud Theocritum H. Stephani typis excusum legitur Idyll. i. 152. οὐ μὴ σκιρτάσῃτε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀναστῆ, 'ne saltetis, ne hircus vobis insurgat'; vel, 'in vos insurgat, ac impetum faciat.' Ita Virg. Æn. lib. iii. 171. 15. 'Remis insurgere' dicit; et eodem lib. 183. 8. 'Pariterque insurgite remis;' et lib. v. 220. 1. 'Nunc nunc insurgite remis.' Quid autem sit insurgere remis,

vulgata Latina Lexica docent aperte. Eæ consule. Sed apud Theocritum scribendum potius σκιρτάσῃτε προπαραξενύνομος, ut sit subjunctivi modi aor. 1. act. a σκιρτάω, ᾧ, fut. σκιρτήσω, communiter, at σκιρτασῶ, εἰς, εἰ, Dor. aor. 1. com. ἐσκιρτήσα, Dor. ἐσκιρτασα, subjunct. ἐὰν σκιρτάσω, ης, η, etc. Hanc lectionem Crispini codex agnoscit, ac sequitur. Alioqui Dorice σκιρτασεῖτε per diphthongum ει scribendum, ut sit secunda persona pluralis futuri, pro communi σκιρτήσετε. Futurum autem pro imperativo sæpe Græci ponunt, ut εἰσεις, λέξεις, ποιήσεις, pro φέρε, λέγε, ποίει. Sic etiam σκιρτασεῖτε, Dor. pro com. σκιρτήσετε, hocque pro σκιρτάτε, quod est imperativi præsentis temporis, vel pro σκιρτήσατε, quod est imperat. aor. 1. act.

σκληρῶ, Dor. pro σκληροῦ. Theoc. Idyll. iv. 40. αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελδύχει, 'heu, heu [propter] valde duram sortem, quæ mihi sortito obvenit;' vel, 'heu, heu [ob] valde duram, [et crudelem] sortem, quæ me sortita est.'

σκοπιάζω, et σκοπιάζομαι, poet. pro com. κατασκοπεῖν. Eustath. σκοπιά, τόπος φυλακῆς ὑψηλός, ἀφ' οὗ ἐστὶ τὰ κύκλω σκοπιάσθαι, i. e. 'Specula vocatur excelsus custodiæ locus, unde res circum circa jacentes speculari licet.' Hinc verbum σκοπιάζειν, quod idem interpretatur, ἐκ περιωπῆς τινας κατασκοπεῖν, i. ex aliqua specula speculari. Idem, σκοπιάσθαι, ἀντὶ τοῦ κατασκοπεῖν, i. explorare: formationis autem hæc est series, σκοπιά, σκοπιῶν, ᾧ, (quod inusitatum) σκοπιάζω, κατ' ἐπέθεσιν τοῦ ζ, ut a πιάω, ᾧ. τὸ πιάω, capio, prehendo, σκοπιάομαι, ᾧμαι, et inserto ζ σκοπιάζομαι speculor, observor, capiendi causa speculor, exploro. Theoc. Idyll. iii. 26. ὥπερ τῶς θύννας σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς, 'ubi thynnus speculatur Olpis piscator.'

σκύνω, Dor. pro com. σκύνου, catulos. Theoc. Idyll. xi. 41. καὶ σκύνω, τέσσαρας ἄρκτων, 'et catulos quatuor ursarum.'

σκύταλον, ου, τὸ, poet. pro com. σκυτάλη, et κορύνη, ης, ἡ, clava. Theoc. Idyll. xvii. 31. τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὕζοις, 'alteri vero [dedit] ferream [i. laminis, clavisque ferreis munitam] clavam, [et] signatam nodis.'

σκύτος, eos, ους, τὸ, poet. corium, pellis. Mag. Etym. pag. 720. 29. σκύτος, τὸ δέρμα, καὶ σκυτοδέψης. [ὁ τὰ σκύτη, καὶ δέρματα δέψων, εἶτε δέψων, εἶτε δεψῶν, Æ. P.] παρὰ τὸ ξύω, ξύτος, εἶτα διαλύσει τοῦ ξ [εἰς κσ,] καὶ ὑπερβέσει, γίνεται σκύτος, τὸ ξυόμενον. οὐδὲν γὰρ οὕτω ξύεται. ἢ παρὰ τὸ σχίζω, σχίτος, καὶ σκύτος, κατ' ἐναλλαγήν, καὶ τροπήν [τοῦ χ εἰς κ, καὶ τοῦ εἰς υ]

ἔσχισμένον γὰρ ἔστιν ἄπαν, &c. Consule et vulg. Græcol. Lex. Hinc videtur deductum nomen Lat. scutum, pro clypeo, quod ex corio fieri sæpe soleat; hinc etiam scutica. Theoc. Idyll. xxv. 142. ὃς δὴ τοι σκύτος ἀδὸν ἰδὼν χαροποῖο λέοντος, 'qui pellem aridam conspicatus fulvos oculos habentis leonis;' vel, 'cæsius oculos habentis leonis.' Quid proprie χαροπὸς significet, et varias hujus vocis significaciones, vide in nostris notis, εἰς τὰ ὀμηρὸ-κεντρα. ἐν τῷ χαροπούς.

σκύφος, eos, ous, τὸ, scyphus, poculum. Eustath. tam masculine, quam neutro genere dici tradit, quod variis exemplis confirmat. Idem hujus nominis etymologiam docet. Eum consule. Theoc. Idyll. i. 143. καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό, τε σκύφος, 'et tu da capram, et poculum.'

σκῶπες, ων, οἱ, aves nocturnæ ex noctuarum genere, de quibus vulgata Lexica consule. Theoc. Idyll. i. 136. κἄξ ὄρεων τοῖ σκῶπες ἀηδῶσι γαρύσαιντο, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu certent.'

σμάνος, eos, ous, τὸ, Dor. pro com. σμήνος, eos, ous, τὸ, verso η in α longum. Eustath. ait σμήνος tam ipsam apum multitudinem, et examen vocari quam ipsum vas, in quo mellificant apes, quod a Latinis alveare nominatur. Theoc. Idyll. i. 107. ὦδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι, 'hic suave nasurrant ad alvearia apes.' Idem Idyll. viii. 46. ἔνθα μέλισσαι σμάνια πληροῦσιν, 'illic apes alvearia replent.'

σοβαρὸν, poet. pro com. σοβαρῶς, insolenter, arroganter, superbe. Quid σόβη, ης, ἥ, quid σοβεῖν, in vulg. Lexicis vide. Theoc. Idyll. xx. 15. καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαζειν, 'et insolenter me derisit;' vel, 'et superbe me derisit.'

σπείσω, vide σπένδω.

σπένδω, μ. σπείσω, de quo verbo sic scribit Eustathius, σπένδειν ἐκ τοῦ σπείδειν παρήκται, τροπῇ τοῦ εἰς ν κατὰ γλῶσσαν Ἀργείων, καὶ Κρητῶν, καὶ ταυτὸν ἐπὶ τὸ σπένδειν, καὶ λείβειν. libo, libas, libare. Theoc. Idyll. i. 144. σπείσω ταῖς μοῖσαις, 'libem musis.'

σπεύδοντι, Dor. pro com. σπεύδουσι, properant, student, cupiunt. Theoc. Idyll. xvi. 15. αἰνεῖσθαι σπεύδοντι, 'laudari properant [student, cupiunt].' Sic et Virgil. Æn. vii. 276. 7. 'quem regia conjux Adjungi generum miro properabat amore.'

σπεύδωμεν, Dor. pro com. σπεύδωμεν, properemus, festinemus. Theoc. Idyll. xv. 59.

σπήλυγξ, σπήλυγγος, ἡ, poet. idem ac σπήλαιον, unde Latina vocabula spelunca, et spelunca. Quid sit σπήλυγξ, cum alii docent, tum Græcus Scholiastes Apollonii,

dum versus istos explicat, qui sunt τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. ii. pag. 95. κοίλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχέας κλυζούσης ἄλδος ἔνδον ἐβόμβεον. ὑπόθι δ' ὄρχης λευικῆ καρχαλάζοντος ἀνέπττε κύματος ἄχρη. In Magno Etymol. pag. 494. lin. 10. in verbo Καρχαλάζω, versus isti citantur: sed corrupti, et mutilati. Correctio, et supplementum hinc est petendum. Illic etiam pro καρχαλάζοντος, legitur καρχαλάζοντος. Quid proprie sit τὸ καρχαλάζειν, apud Eustathium, aliosque vide. Theoc. Idyll. xvi. 53. ζῶδς, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοοῖο Κύκλωπος, 'vivus, et speluncam cum fugisset perniciosi Cyclopi;' vel, 'vivus, et ex spelunca cum evasisset perniciosi Cyclopi.'

σποδεύνας, α, δ, Dor. vocabulum pro communi poet. σποδεύνης, ου, δ, ὁ ἐν τῇ σποδῷ ἐνῶν, εἶτε κείμενος, καὶ κοιμώμενος, qui in cinere jacet, cubat, atque dormit. In Ara Simmiæ Rhodiæ, vs. 3.

σπόρω, genit. Dor. pro com. σπόρου, sementis. Theoc. Idyll. x. 14. τοιγάρτοι πρὸ θυρῶν μὲν ἀπὸ σπόρω ἕσκαλα πάντα, 'itaque ante fores meas, neque sata, neque culta sunt omnia;' alii sic, 'itaque ante fores meas a semente omnia inculca sunt.' Hoc melius.

σσ, geminum σσ, Æolice in ζ. Vide ζ pro gemino σσ.

σσ Æol. pro com. πτ, ut, ὄσσω, pro ὄπτω, video, aspicio, intueor. Sic et λέωσσω, ab inus. βλέπτω, quod ab usitato βλέπω. Sed hic rejicitur β, et υ inseritur, et πτ in geminum σσ mutatur. Consule M. Etym. et Eustath. in λέωσσω.

στάθος, eos, ous, τὸ, Dor. pro com. στήθος, eos, ous, τὸ, pectus. Bion Idyll. i. 5. καὶ πλατάγησον στάθεα, 'et plange pectora.' Et 26. στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοίισσέτο, 'pectora vero a femoribus cruentabantur.'

στάλα, as, ἄ, Dor. pro com. στήλη, ης, ἡ, columna. Theoc. Idyll. xxii. 207. στάλαν Ἀφάρητιον ἐξανέχουσαν, 'columnam Aphareï eminentem.'

σταξέυμεν, Dor. et Æol. pro com. στάξωμεν, stillabimus. Hoc autem a verbo στάξω, μ. στάξω, deducitur, quod Dor. σταξῶ, εἰς, εἶ, &c. Theoc. Idyll. xviii. 46. σταξέυμεν ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον, 'stillabimus sub umbram platani.'

στάση, Dorice pro communi στήση. Theoc. Idyll. i. 112. αὔτις ὄπως στάση Διομήδεος ἄσσαν ἰοῖσα, '[vide] rursus ut consistas prope Diomedem, [ad eum] profecta;' vel, '[vide] quomodo rursus statura sis prope Diomedem [ad eum] accedens.' Hoc autem στήση tam futuri medii, indicativi modi, quam subjunctivi aoristi prioris medii, esse potest. ἕπως enim

et subunctivo, et indicat. futuri ἀδιαφόρως gaudet.

στασῶ, Dor. 1. pers. singul. ind. modi, fut. temp. pro communi στήσω, statuam. Theoc. Idyll. v. 53. et 54. στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω, 'statuam autem cratera magnam albi lactis Nymphis, statuam autem et suavis alterum olei.' Virgil. Ecloga 5. 15. 4. et 5. Theocriti locum istum videtur imitatus, atque feliciter interpretatus iisdem fere verbis, 'Pocula bina novo spumantia lacte quotannis, Craterasque duos statuam tibi pinguis olivi.'

στείνοντο, poet. pro com. ἐστείνοντο. Theoc. Idyll. xxv. 97. στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ μνηθμῶ. Vulgata versio, 'resonabantque pingues agri mugitu.' Vulgata Lexica, στείνομαι, suspiro, tristor. Hesiodus Theogonia, pag. 85. οὐρανὸς, ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελώρη στενωμένη, id est, ὀδνωμένη. Sed. Lat. interpres vertit, arctata. Eadem Lexica, στείνω, μ. στενώ, arcto, in arcum cogo, angusto. Sed hanc ipsam significationem nullius fide digni scriptoris auctoritate confirmant. Frequentius tamen legas στενώω, στενώ, μ. στενώω, et poet. inserto ι, στενωώ, ω, μ. στενωώσω, i. στενὸν ποιῶ, angustum facio, angusto, arcto, coarcto. Jam (si modo codex mendo caret) ἐστείνεσθαι μνηθμῶ figurate sumetur pro, mugitu resonare, quemadmodum Latini interpretes vertunt, licet στείνειν, εἶτε στείνειν, ἐτένεσθαι, εἶτε στείνεσθαι, ἀντὶ τοῦ στενάειν, unde τὸ στενάχειν, a quo τὸ στοναχεῖν, καὶ στοναχίζεσθαι, proprie sumatur, ut ex ante dictis, non inepte colligi potest. Unde στείνος, ου, ὄ, et στοναχή, ἦς, ἡ, gemitus, suspirium, quæ de animalibus vocem edentibus dicuntur; στείνεσθαι μνηθμῶ, si verba spectes, significat suspirare, vel gemere mugitu, i. e. propter mugitum resonare. Qui enim gemunt, ac suspirant, illi sonum quandam edunt, quem facile possumus exaudire, nisi remotiores ab illis simus, qui gemunt, et suspirant. Apud Homerum (quod in vulgatis Lexicis non legitur) τῆς Ὀδυσσεύς l. 254. 6. στείνεσθαι cum genitivo ponitur, pro, re aliqua repleti, vel repletum esse, quod a consequenti ductum videtur. Locus enim, qui rebus corporeis repletur, quodammodo coarctatur, et angustior redditur, quam esset, quum nihil præter aerem haberet, quem solidiora corpora propellant, στείνοντο δὲ σθηκοὶ ἀνῶν, ἢ δ' ἐρίφων, 'replebantur vero stabula agnis, et hædis.'

στείνος, eas, ους, τὸ, μεταφορικῶς dicuntur animi angustiae, et anxietas. Hom. in Hymno in Apollinem 778. f. 5. At apud Lex. Doric.

Æschylum in Eumenidibus, pag. 290. 6. τὸ στείνος, ἀντὶ τοῦ δέος accipitur: σωφρονεῖν ὑπὸ στείνει. Schol. ὑπὸ δέει, 'præ metu sapere;' vel, 'temperantem esse.' Si μνηθμῶ nullum i. subscriptum haberet, diceres esse Doricum genitivum, pro communi μνηθμοῦ. Vel, τὸ στείνειν cum dativo positum hoc loco non solum eandem significationem: sed etiam eandem constructionem habebit, quam interdum τὸ πληροῦν, i. e. implere, licet in vulgatis Lexicis hoc non reperitur, ut ne sexcenta quidem alia, quæ nos observavimus, et in gratiam studiosæ juventutis in nostris scriptis accurate notavimus. Paulus ad Roman. cap. i. 29. πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, &c. quod alias diceretur, πεπληρωμένους πάσης ἀδικίας, &c. quare verteremus, 'mugitu replebantur.' Et ita τὸ στείνειν ἰσοδυναμήσει τῷ πληθῆναι, τῷ πληροῦν δηλονότι, quod in præcedente et sequente versu legitur: sensus uterque bonus. Si tamen aliquid præter codicum fidem, et auctoritatem liceret mutare, fortasse quis conjiceret pro στείνοντο, legendum δεινόντο, pro ἐθεινόντο, a θείνω, τουτέστιν ἐτύποντο, ἐπλήττοντο. Mutatio levissima, quæ maximam verisimilitudinis speciem habet. Sic et Virg. Æn. lib. ii. 153. 14. 'ferit aurea sidera clamor.' Idem lib. v. 218. 12. 'ferit æthera clamor.' Idem lib. xi. 414. 15. 'Tum vero immensus surgens ferit aurea clamor sidera.' Verum quia non absurdum, nec nimis coactus sensus ex vulgata lectione potest elici, si rem accipias, ut sumus interpretati, ideo ab hac mutatione temperandum. Satis erit quod hac de re lectorem monuerimus.

στέργουσα, Dor. pro com. στέργουσα. Theoc. Idyll. xvii. 130. ἐκ θυμοῦ στέργουσα κασίγνητόν τε, πόσιν τε, 'ex animo diligens fratremque, virumque.'

στεφάνως, Dor. pro com. στεφάνους, coronas. Theoc. Idyll. xviii. 40. στεφάνως δρεψέμεναι ἀδὺ πνέοντας, 'coronas decerpituræ suave spirantes.'

στήτη, ἦς, ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, pro com. γυνή, fœmina, mulier. In Fistula, pag. 426. 15. στήτας οἰστρε Δέτας, 'mulieris furor Lydæ.' Consule notas Latinas, pag. 435. et Græcas, pag. 442. Eustath. στήτη, ἡ γυνή παρὰ Θεοκρίτῳ, 21. 43. hunc Σύριγγος locum intelligere videtur. Illic etiam Eustathius ait quosdam existimare versum illum Iliados a. pagina 17. 6. qui vulgo sic legitur; 'Ἐξ οὗ δὴ ταπῶτα διαστήτην ἐρίσαντε, sic esse scribendum vocabulo diviso, 'Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διὰ στήτην ἐρίσαντο, id est, διὰ γυναῖκα τὴν χρυσίδα ἤρισαντο, id est, 'Ex quo sane primum propter mulierem [inter se] contenderunt.' Sed hoc for-

tasse nimis novum ac audax videatur.

στομάλιμον. Vide μάλιμον. Et apud Eustath. στομάλιμον.

στοναχεύντι, Dor. et Æol. tertia pers. plur. indicat. modi, temp. præsentis, pro com. στοναχοῦσαι, pro quo alias Dorice dicitur etiam στοναχοῦντι, ut in dativo singulari participii præsentis, temp. mascul. et n. generis, unde versa ου in ευ factum Æolice et Dorice τὸ στοναχεύντι. Quamvis autem στοναχεῖν proprie significet στόνον χεῖν, id est, gemitum fundere, gemere, lugere, lamentari, nunc tamen accipitur ἀντὶ τοῦ μετὰ στόνον ζητεῖν, καὶ ποθεῖν, cum gemitu requirere et optare. Sunt etiam qui στοναχεῖν non putent verbum compositum ἐκ τοῦ στόνον χεῖν: sed per derivationem formatum: στένω, στενάχει, στοναχέω, ὦ, unde στεναχίζω et στεναχίζομαι, et στοναχίζω et στοναχίζομαι. Alii credunt παρὰ τὸ στένειν, καὶ τὸ ἰάχειν, τὸ ἠχεῖν, καὶ βρεφικῶς κλαίειν, hoc vocabulum deductum, i. resonare, strepere, et infantum more flere, ac plorare. Sed et ἰάχειν, et ἰαχεῖν, et ἰαχῆ composita sunt ἐκ τοῦ ἰαν, τουτέστι φωνῆν, χέειν, id est, vocem edere. Moschus Idyll. iii. 28. Καὶ Πάνες στοναχεύντι τὸ σὸν μέλος, 'Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen.'

στορεαεύντι, Dor. et Æol. pro communi στορέουσι, sternent, a στορέω, ὦ. Theoc. Idyll. vii. 57. Vide formationem εύντι.

στρατιώτας, α, ὁ, Dor. pro com. στρατιώτης, ου, ὁ, miles. Theoc. Idyll. xiv. 56. ὄμαλδς δέ τις ὁ στρατιώτας, 'æqualis vero quidam [et similis aliis] miles.'

στραφθεῖς, εἶσα, ἐν, com. pro quo frequentius invenitur στρεφθεῖς, εἶσα, ἐν. De qua vocalis mutatione consule Grammaticos. Theoc. Idyll. vii. 132. στραφθέντες, conversi.

στωμίλος, ὁ, poet. garrulus, loquax, facundus, eloquens: Nam et in bonam, et in malam partem accipitur. Consule Magnum Etymologicum. Theoc. Idyll. v. 79. ἡ στωμίλος ἦσθα Κομάτα, 'perfecto loquax es Comata.'

Συβαρίτης, ἰτιδος, ἡ, fontis nomen, quod modo substantive ponitur, ut apud Theoc. Idyll. v. 126. Ρεῖτω χ' ἂν Συβαρίτης ἐμὴν μέλι, 'Fluat et Sybaritis mihi mel;' modo active, addito nomine κρήνη, i. fons. 146. Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἐξοδοι κρήνας, 'Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.' Vel. ἔλειψις est nominis κρήνη, quod dicimus Συβαρίτης, et adjective sumitur.

συβάργας, α, ὁ, Dorice pro communi Συβαρίτης, ου, ὁ. Fit autem κατὰ συγκοπῆν, καὶ κατὰ προπῆν Δαρικῆν τοῦ η εἰς α in nominativo, at in genitivo diphthongus communis ου in α Dorice mutatur. Theoc. Idyll. v. 5. δῶλε Συβάργα, pro Συβαρίτα,

'servo Sybarita.' 72. τῷ Θουρίου ἐστὶ Συβάργα, pro τοῦ Θουρίου ἐστὶ Συβαρίτου. Idem repetitur et 74:

συγκοπα Doriciensibus familiares. Theoc. Idyll. i. 17. Ταῖκα κειμαικῶς ἀμπαύεται, 'Tunc defessus quiescit;' ἀμπαύεται, κατὰ συγκοπῆν dictum pro com. ἀναπαύεται. Sed τὸ ν εἰς μ de more mutatum obsequens. 88. ἐγεντο, pro ἐγένετο. Idyll. ii. 115. πρῶν, pro πρῶην, et ἡ in a versum post factam syncopen. 151. ἴδμεν, pro ἰσάμεν, hoc vero formatum ab ἴσημι. Cuius infinitus communis est ἰσάναί, ἴωνικῶς καὶ ποιητικῶς ἰσάμεναι, inserta syllaba με, unde per syncopen ἴσμεναι, et κατ' Αἰολικῆν καὶ Δαρικῆν ἀποκοπῆν, ἴσμεν, et rursus Æol. Ion. Dor. verso σ in δ, fit ἴδμεν. παρακύπτουσα, pro παρακύπτουσα. Idyll. iii. 7. Idyll. iv. 31. ἀγκροῖμαι, pro ἀνακροῖμαι. Idyll. v. 5. et 72. et 74. Συβάργα, pro Συβαρίτα. Idyll. xiii. 25. ἀντέλλοντι, pro ἀνατέλλοντι, hoc vero pro ἀνατέλλουσι. Idyll. xiv. 45. ποτίθει, pro ποτιτίθει, pro προστίθει. Idyll. xvi. 108. καλλείψω, pro καταλείψω, &c.

συλεύμενος, ω, ὁ, Dor. pro communi poet. συλούμενος, ου, ὁ, prædans, diirpiens. Est autem participium a συλέομαι, ὀμαι, pro συλέω, ὦ, unde inserto υ, συλεύω. Dicitur et συλάω, ὦ, μ. συλήσω. De quibus vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xix. 2. Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, 'Favos ex alvearibus deprædantem.'

σύμβλητ' ἐστὶ, Theoc. Idyll. v. 92. Sic in omnibus, quos legi, codicibus invenio scriptum, non autem σύμβλητ' ἐστὶ, quemadmodum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur. Suidas, Συμβλητὰ, σύγκρισιν ἐπιδεχόμενα. καὶ τὰ δυνάμενα γνωσθῆναι. καὶ σύμβλητῆ, δυναμένη ἐπιγνωσθῆναι. Unde patet σύμβλητὸς potius δευτόνως, quam σύμβλητος προπαροξύτωνως dicendum. Quamobrem σύμβλητ' ἐστὶ dictum fuerit, pro integris σύμβλητὰ ἐστὶ: sed ob sequentem vocalem ε, τὸ α rejectum, et accentum, qui τὸ α notabat, in præcedentem syllabam de more jam retractus. Sed si scripturam alteram sequi malis, accentum ob compositionem vocabuli mutatum, et ex ultima sede in primam dices retractum. Quod in permultis observare licet. Theoc. (ut supra dictum) Idyll. v. 92. 'Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμόνα. Πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνθηρα παρ' αἰμαισαῖσι πεφύκει, 'Sed non conferenda sunt caninus rubus, nec anemone Cum rōsis, quarum flores apud sepēs nascuntur.'

συμπάλσεν, Dor. pro communi συμπάλλειν, colludere, ludere cum aliquo: Theoc. Idyll. xi. 77. Πολλὰ συμπάλσεν με κόρη τῶν νύκτα κέλονται, 'Multa colludere [secum ludere] me puellæ noctu hortantur.'

συμπλήγηδην, poet. et Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, terribiliter; item, conserte, et contexte. Sed ἐτυμολογία non aperitur, quam pro -varia significatione variam esse constat. Nam, si veritas conserte; contexte, dices a verbo συμπλέω, μ. συμπλέξω, deductum, quod complico, consero, contexo, implico significat, unde συμπλέκτην, et verso ε in η, et κτ in γδ, συμπλήγηδην, ut a πέπλεκται, πλέγηδην, de quo supra. Si vero veritas, collisim, confictum (liceat autem nobis jam rei melius declaranda causa verbis inusitatis, et a Latini sermonis puritate remotis uti) tunc a συμπλήττω, μ. συμπλήξω deducitur, collido, concutio, simul percutio. A tertia person. perf. pass. συμπέπληκται formabitur τὸ συμπλήκτην, hinc verso κτ in γδ συμπλήγηδην. Hinc etiam insulæ Συμπληγάδες, quæ propter mutuum concursum, collisionem, et confictum sunt appellatæ, de quibus Eustathium, Dionysium de Orbis Situ, Strabonem, aliosque Geographos consule. Theoc. Idyll. xxiv. 55. vocabulum hoc habet, quod a Latinis interpretibus vertitur, constrictum. Illic agitur de serpentibus, quos Hercules infans decemestris manibus comprehensus tenebat, stringebat, atque comprimebat. Haud tamen fortasse fuerit absurdum si reddas, compresse; τὸ συμπλήσσειν εἶτε συμπλήττειν jam idem valebit ac τὸ συνθλίβειν, καὶ συμπιέζειν, ἢ δεινῶς συνθλίβειν: id est, comprimere, vehementer, aut terribiliter, sive terribilem in modum stringere, constrictum tenere.

σύμφορα, ἄν, τὰ, apud Theocritum Idyll. xxiii. 16. Λοίσθιον οὐκ ἤνεκε τὰ σύμφορα τὰς Κυθέρειας, interpret. Latini sic ista Latine reddiderunt, Tandem non continuit lachrymas Veneris. Quare pro τὰ σύμφορα, lectionem τὰ δάκρυα sunt sequuti, quam in Crispini codice videmus. Sed, si codex mendo caret, jam τὰ σύμφορα ποιητικώτερον poeta vocat, quas in oratione soluta τὰς συμφορὰς appellarem, id est, calamitates. Quod μέτρον χάριν factum, et amplificandi causa pluralem pro singulari positum dicemus: συμφορὰ vero nomen est πολύσημον; et mediæ significationis, ut ex vulgatis Græcolatinis Lexicis facile patet. Vel κατ' ἀντίφρασιν accipies τὰ σύμφορα ἀντὶ τοῦ τὰ μὴ συμφέροντα, τὰ ἀσύμφορα, τὰς συμφορὰς, i. incommoda, calamitates. Nam σύμφορος, οὐ, ὄ, ὁ συμφέρων, utilis, aptus, commodus; τὸ σύμφορον, utilitas, commodum.

συνάγαγον, Dor. pro comm. συνήγαγον. Theoc. Idyll. vi. 2. Δαμοίτας, καὶ Δάφνις ὁ βακχὸς εἰς ἓνα χώρον τὴν ἀγέλαν πικρῶς Ἄρατε συνάγαγον; Damoetas, et Daphnis

babulus in unum locum Gregem quondam, Arate, compulerant. Virgil. hunc locum est imitatus Ecloga 7. Forte sub arguta consederat ilice Daphnis: Compulerantque greges Corydon et Thyrsis in unum: Thyrsis oves, Corydon distentas lacte capellas: Ambo florentes ætatis, Arcades ambo, Et cantare pares; et respondere parati.

συναγείρειν, com. colligere: refertur interdum ad metum, ex quo quis se recipit, viresque præ metu dispersas ac disjectas recolligit. Sic et Cic. Tuscul. Quæst. 226. B. Quid est autem se ipsum colligere, nisi dissipatas animi partes in suum locum coegere? Theoc. Idyll. xv. 57. κ' ἀτὰ συναγείρομαι ἤδη, et me ipsam colligo jam.

συνάγεθην; 3. pers. plur. aor. 1. pass. Bæotice formata, pro com. συνηγήθησαν. Metri vero causa neglectum est augmentum. Themata est συναγείρω, congrego, μ. συναγερῶ. Theoc. Idyll. xxii. 76. Οἱ δὲ θεῶς συνάγεθην ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστου, Illi vero celeriter inter congregati sunt [convenierunt] sub umbrosam platanum.

συνάμα, poet. adverbium, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis estat, sed nullis exemplis confirmatur; simul cum, simul, una, cum. Dativo gaudet, ut et ipsum simplex ἔμα. Theoc. Idyll. xxv. 126. Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμα ἔστιχόωντο, Simul autem cum his trecenti tauri incedebant.

συνδρομάδες, ἄν, αἶ, poet. concurrentes. Epithetum est insularum, quæ et συμπληγάδες appellantur, de quibus Geographi. Ovid. τῶν Μεταμορφώσεων, lib. xv. 432. Nunc sedet Ortygie: timuit concursibus Argò Undarum sparsas Symplegadas elisarum, Quæ nunc immotæ perstant; ventisque resistunt. Theoc. Idyll. xiii. 22. Ἄτις Κυανεῖν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς, Quæ navis Cyaneas [insulas] concurrentes non attingit.

συνέβα, Dor. pro com. συνέβη, contingit, accidit. Theoc. Idyll. x. 8. et 10.

συνέπαξα, Dor. pro com. συνέπηξα, compegi. Theoc. Idyll. viii. 23. Πρώαν νιν συνέπαξα, Nuper eam [fistulam] compegi.

συνηλόησε, poet. aor. 1. act. pers. 3. singul. a συναλοῖω, ᾧ, μ. ἴσω, pro com. συναλοῶ, ᾧ, contundo. Theoc. Idyll. xxii. 128. Μέχρι συνηλόησε παρήϊα, Donec contudit genas.

συννέχες, poet. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non reperitur per duplex νν. Eustath. ait τὸ συνεχές per simplex νν interdum [metri causa] primam syllabam producere, ut Ὀδυσσεύς I. 1615. 58. ἐν τῷ Ἐνθα δύο νύκτας, δύο δ' ἡμέρας συνεχῆς

αίει. Sed fortasse illic etiam *συννεχῆς* pro duplex in scribendum. Pro eodem dicitur et *συννεχῆως*, et *συννεχῶς*, quæ frequentiora; frequenter, ordinatim, continenter, continue, assidue. Theoc. Idyll. xx. 12. Καί μ' ἀπό τῆς κεφαλῆς ποτὶ τῷ πόδε συνεχῆς εἶδεν, 'Et me a capite ad pedes [usque] continue aspexit.'

συνομάλις, *κος*, ὁ καὶ ἅ, Dor. pro com. poet. *συνομήλις*, *κος*, ὁ καὶ ἡ, ætate par, ætate æqualis, paris, vel ejusdem ætatis. Neutrum vocabulum in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat. Compositum autem est ex præpos. *σύν*, cum, et adverbio *ὁμοῦ*, simul, vel *ὁμῶς*, pro *ὁμοίως*, similiter, pariter, æqualiter, et ex nomine *ἡλιξ*, *κος*, ὁ καὶ ἡ, unde *ἡλικία*. De quibus in vulgatis Lexicis fuse. Theoc. Idyll. xviii. 22. Ἄμμες γὰρ πάσαι συνομάλικες, ἧς ὁρόμος ἄντ' ἑς, 'Nos enim omnes [sumus] æquales ætate, quibus [est vitæ] cursus idem.'

σύνοφρος, *vos*, ὁ καὶ ἡ, quid hoc proprie significet, docet Jul. Pollux lib. ii. 92. ἐν τῷ περὶ ὀφρύων, et vulgata Græcolatina Lexica. Theocriti interpretes Latini verterunt, juncta supercilia habens. Theoc. Idyll. viii. 72. Κάμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρος κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα, 'Et me ex antro juncta supercilia habens puella heri prospectans.'

σύργαστρος, *ov*, ὁ, poet. pro com. ὄφης, serpens: παρὰ τὸ σύρειν τὴν γαστέρα, quod serpens ventrem eundi causa trahat. In Ara Simmiae, vs. 14. Σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας, 'Serpens exuta senectute.' Nomen hoc est substantivum, vel adjectivum: sed si dicas esse adjectivum, subauditur substantivum ὄφης, vertes autem, serpens ventrem trahens.

συρικτὰς, *ᾶ*, ὁ, Dor. pro com. *συρικτῆς*, *ov*, ὁ, fistulator, qui fistula ludit. Theoc. Idyll. vii. 28. ἔμμεν συρικτῶν, 'esse fistulatorem.' Idyll. viii. 9. *συρικτὰ Μενάλκα*, 'fistulator Menalca.'

συρίσδειν, Dor. pro comm. *συρίζειν*, fistula ludere. Quod fit dissoluto ζ in σδ. Theoc. Idyll. i. 3. Συρίσδες, pro *συρίζεις*. et 14. et 16. *συρίσδειν*, pro *συρίζειν*. Idyll. vi. 9. ἀδεία *συρίσδων*, 'suaviter fistula ludens.' 44. *σύρισδε*, 'fistula canebat.' Idyll. xi. 33. Συρίσδειν δ' ὡς οὗτις ἐπίσταμαι ᾧδε Κυκλάπων.

συρίσδειν, Dor. pro communi *συρίζειν*, ζ in σδ resoluta, et ι ex ei diphthongo subducta. Theoc. Idyll. viii. 4. Ἄμφω *συρίσδειν* δεδαημένω, 'Ambo fistula ludere docti [periti].' Vide *συρίσδειν*.

συρίω μύρω, Dor. pro communi *συρίου μύρου*, Theoc. Idyll. xv. 114.

σύροισα, Doric. pro communi *σύρουσα*, trahens. Theoc. Idyll. ii. 73.

συστολή Doriensibus quoque familiaris, quæ metri potissimum causa vocales natura longas corripuit. Theoc. Idyll. v.

64. *βωστρήσomes*, pro *βωστρήσωμεν*. 66. *βωστρέομες*, pro *βωστρέωμεν*. Hic τὸ ᾧ μέγα correptum et in ο μικρὸν metri caussa mutatum in subjunctivo. Idyll. xxv. 60. ἀλλ' ἴομεν, pro ἴωμεν. 117. ἔσαν, pro ἦσαν.

σφαιρώ, ᾧ, comm. in globi modum facio rotundum. Theoc. Idyll. xxi. 46. Στήθεα δ' ἐσφαιρωτο πελώρια, 'Pectus autem ingens in globi modum erat rotundum.' Est autem 3. pers. singul. plusquamperf. passiv. ἐσφαιρώμην, ἐσφαιρώσο, ἐσφαιρωτο, ab ἐσφαιρώμαι, quod ab ἐσφαιράκα, quod a fut. σφαιρώσω, &c.

σφάλλονται, Dor. pro com. *σφάλλουσι*. Theoc. Idyll. xxiv. 110. Vide ἐδρροστρόφος: *σφᾶξ*, *σφακὸς*, ὁ, Dor. pro communi *σφήξ*, *σφηκὸς*, ὁ, vespa, crabro. Theoc. Idyll. v. 29. Σφᾶξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον, 'Crabro [vel, vespa] strepens cicadam contra.'

σφῆ, poet. et Dor. in g. neut. plur. pro com. αὐτὰ, ipsa. Theoc. Idyll. xv. 80. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; : quales [mulieres] lanificæ illa [opera] elaborarunt? Hic τὸ σφῆ refertur ad præcedens *περονάματα*.

σφίγγειν, comm. verbum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis legitur, sed nullius scriptoris auctoritate confirmatum, stringere, constringere. Theoc. Idyll. x. 44. Σφίγγετ' ἀμαλλοδέτα τὰ δράγματα, 'Stringite messorum manipulos.'

σφύσδειν, Dor. pro com. *σφύζειν*. Proprie dicitur de arteriarum palpitatione, pulsuque; *μεταφορικῶς* accipitur pro *λυπεῖσθαι*, dolere; unde *σφυγμὸς*, de quo consule Hippocratis *Æconomiam* et *Suidam*. Theoc. Idyll. xi. 70. et 71. φασὼ τὰν θεαλάν, καὶ τὰς πόδας ἀμφοτέρωσ μεν Σφύσδειν, 'Dicam caput, et pedes ambos meos Dolere.'

σφωίτερος, *ov*, ὁ, poet. pro com. ἐὸς, οὗ, ὁ, suus, a, um. Theoc. Idyll. xxv. 55. σφωίτέρω σὺν παιδί, 'suo cum filio.'

σχαδῶν, *όνος*, ὁ, et in plurali, *σχαδόνες*, *ων*, *οί*, favi. Qua de re consule vulgata Lexica Græcolatina, et Julium Pollucem i. 15. περὶ μελισσῶν, ubi *σχαδῶν*, τὰ τῶν μελισσῶν ἔγγονα vocatur, pag. 77. 18. Eodem capite dicit, εἰσὶ δὲ καὶ σχαδόνες ἐδάδιμοι, quod pro favis accipitur. Favos autem Latini vocant apum domos, et cellulas, a fovendo nominatas, quod apes in his suam sobolem foveant. Galli patrio sermone vocant, 'un borial, ou rayon de miel:' vel, 'un coustau de cire ayant des trous, dans lesquels les mouches font le miel.' Idem Poll. vii. 30. 37. *σχαδόνες* per ᾧ circumflexum usurpat, si modo co-dex mendo caret. Hæc sunt ejus verba, αἱ καταθύσεις τῶν μελιττῶν καλοῦνται κίτταροι. οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς σκάλληκες, ἢ σχαδῶνες, ἢ νύμφαι, ἐπειδάντερ φύωσιν. Consule

et Aristotel. περὶ Ζώων Ἱστορίας, v. 21. et 22. περὶ μελιττῶν γενέσεως, καὶ φύσεως. Theoc. Idyll. i. 147. Πλήρες δὲ σχαδόνων, 'Plenum vero favis [sit tuum os].'

T.

T commune Dorienses in κ saepe mutant, quod in adverbii temporis et loci passim observatur. Ut πόκα; pro πότε; quando? vel pro ποτέ communi, ἐγκλιτικῶς. Ut ὤς ποκα, pro ὤς ποτε, ut olim. Sic ὄκα, pro ὄτε, quando, non interrogative: τόκα, pro τότε, tunc: ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, alias. Quod geminatum, significat modo, modo. Theoc. Idyll. i. 24. ὤς ποκα τὸν Διβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄστας ἐρίσδων, 'ut oium in Libycum Chromin cecinisti certans.' Idem eodem Idyll. 36. et 37. Ἄλλοκα μὲν τήνον ποτιδέκεται ἕνδρα γελεύσα, Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεὶ νόον, 'Modo quidem illum respicit virum ridens, modo vero rursus ad hunc jacit [i. celeriter convertit] animum.' Et 65. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα Νύμφαι; 'Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? Ubinam Nymphæ?' Hic τὸ πόκα, quia non est interrogantis adverbium, ideo patitur ἐγκλισιν, et ex præcedenti vocis accentu pendet, ac particulæ Latinæ. Nam interrogationibus servienti respondet, ut quidnam? quodnam? quando? Alias ἐγκλιτικῶς quidem, sed ἀορίστος accipitur, nec quidquam certi definitur. Sic et apud Latinos saepe dicitur indefinite, non interrogative, undenam, quisnam, quænam, quodnam, &c.

τ in adverbio temporis ὄτε non semper (si modo codices mendo carent) in κ mutatur. Theoc. Idyll. ix. 116. et 117. ὄτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα. Εὖ ποτε, pro quibus alias diceretur ὄκα, et πόκα.

τ in multis nominibus, verbis, et adverbii tam orationis solutæ; quam poeseως, in δ verum passim reperitur. Vide δ pro τ. Illic enim tota legitimæ formationis series aperte fuseque demonstratur, et variis exemplis illustrata confirmatur.

τ pro δ, τηῖσιος, pro δηῖσιος, verso δ in τ. Theoc. Idyll. xv. 230. τηῖσιως, pro δηῖσιως. Vide Magnun Etymolog. 758. l. Eustath. χάρις, ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν χάριδος, Δωρικῶς δὲ, χάριτος.

τ Dorice pro com. κ. Vide τήνος, pro κείνος, quod κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε formatur, pro ἐκείνος, ille. Vide et τηρεῖ, pro ἐκεῖ, illic. Item interdum etiam communiter τὸ τ pro κ reperitur positum, ut Ἄπτικῆ in Hortis Adonidis pag. 8. pro Ἀκτικῆ. Nam ab ἀκτῆ deducitur.

τ Dorice pro comm. σ in multis usuf-

patur. Vide σ commune. Ut τὸ, pro σὺ. Ab illo vero τὸ, verso υ in υ formatur Latinum tu. Theoc. Idyll. i. 2. et 4. et 11. et 5. τὲ, pro σὲ, te. Sed τὲ Doricum corrigitur Latinum te producitur. Τεῖς, τεὰ, τεὸν, tuus, a, um; a com. σὸς, σῆ, σὸν, inserto ε, et σ in τ, mutato. 7. Τοί, pro σοί, tibi. 25. Vide et Ποτὶ, quod ἐκ τῆς προσὶ κατὰ παραγωγῆν, καὶ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ est deductum. 51. φατὶ, pro φησὶ, dicit. 146. τοί, pro σοί, tibi. Idyll. ii. 126. τεῦ, pro σεῦ, hocque pro σου, tui. Idyll. iii. 10. τοί, pro σοί, tibi. et 11. et 22. et 34. 48. τίθητι, pro τίθησι. Idyll. iv. 4. ὑφίητι, pro ὑφίησι. 10. εἴκατι, pro εἴκοσι. 52. ἐντὶ, pro εἰσί. Idyll. v. 19. τεῦ, pro σεῦ, i σου, tui. Οὐ τευ, pro οὐ σου. 28. πλατίον, pro πλησίον, proximum. 38. φάγωντι, pro φάγωσι. 48. λαλαγεῦντι, pro λαλαγοῦσι. 52. ὄσδοντι, pro ὄξουσι. Idyll. xi. 53. προίητι, pro προίησι, etc. Vide σ in τ.

τ in compositione passim apud poetas, suavitatis causa in λ, ob sequens λ, mutatur. Ut, καταλείπω, καὶ συγκοπῆ, κατλείπω, καὶ τροπῆ τοῦ τ εἰς λ, καλλείπω. Sic καταλαμβάνω, κατλαμβάνω, καλλαμβάνω. Sic καταληστέω, κατληστέω, καλληστέω. Sic καταλιθόω, ᾧ, κατλιθόω, ᾧ, καλλιθόω, ᾧ. Sic καταλέγω, κατλέγω, καλλέγω. Sic καταλείφω, κατλείφω, καλλείφω. Sic etiam καταλαίνω, κατλαίνω, καλλαινώ, ᾧ.

τ in compositione passim apud poetas in μ, ob sequens μ, suavitatis causa mutatur. Ut καταμένω, καὶ συγκοπῆ, κατμένω, καὶ τροπῆ τοῦ τ εἰς μ, καμμένω. Sic καταμόνας, κατμόνας, καμμόνας. καταμύω, κατμύω, καμμύω, etc.

τ in compositione passim apud poetas, post factam syncopen, in ρ, propter sequens ρ, suavitatis causa mutari. Ut καταρρέζω, συγκοπῆ κατρῆζω, τροπῆ τοῦ τ εἰς ρ, καρῆῆζω. Sic καταρῆξαι, κατῆξαι, καρῆῆξαι, etc.

τ in β, in compositis apud poetas hoc locum habet. Ut, καταβάλλω, συγκοπῆ κατβάλλω, τροπῆ τοῦ τ εἰς β, καββάλλω, sic καταβαρέω, κατβαρέω, καββαρέω, ᾧ, gravo, onero, premo. Sic καταβιβάζω, κατβιβάζω, καββιβάζω, etc.

τ in compositione, propter sequens κ, saepe mutatur in κ apud poetas. Ut, κατακείοντες, καὶ συγκοπῆ κατκείοντες, καὶ τροπῆ τοῦ τ εἰς κ, κακκείοντες. Sic κατακεφαλῆς, κατκεφαλῆς, κακκεφαλῆς. Sic κατακορυφῆς, κατκορυφῆς, κακκορυφῆς. Hoc autem suavitatis causa fieri videtur, etc.

τ in ν passim apud poetas in compositis, ob sequens ν, suavitatis causa mutatur. Hoc autem post factam syncopen. Ut, κατανεύω, κατνεύω, καννεύω, annuo. Κατα-

νίφω, κατνίφω, καννίφω. Κατανοῶ, κατνοῶ, καννοῶ. Κατανομιστεύω, κατανομιστεύω, καννομιστεύω. Κατανέμω, κατνέμω, καννέμω, etc.

τ in compositione apud poetas in π, propter sequens π, suavitatis caussa mutatur. Ut, καταπέδιον, καὶ συγκοπῆ καταπέδιον, καὶ τροπῆ τοῦ τ εἰς π, κατπέδιον. In planitie, sive per planitiem. Sic καταπεσῶν, καὶ συγκοπῆ, κατπεσῶν, καὶ τροπῆ τοῦ τ εἰς π, κατπεσῶν, delapsus, qui decidit, etc.

τ in δ passim apud poetas in compositis, post factam syncopen ob sequens δ mutari. Ut, κατὰ δύναμιν, κατδύναμιν, καδδύναμιν. Καταδυναστεύω, κατδυναστεύω, καδδυναστεύω. Καταδικάζω, κατδικάζω, καδδικάζω. Καταδοξάζω, κατδοξάζω, καδδοξάζω, etc.

τ in σ sæpissime communiter etiam mutari. Ut, a nomine πλοῦτος, divitiæ, deducitur regulariter πλούσιος, i. dives, quod inusitatum: at pro eo dicitur, πλούσιος, ab ἐνιαυτός, i. annus, ἐνιαυσίος, annuus, pro ἐνιαυσίος, ab ἄμβροτος, immortalis, ἄμβρόσιος, idem, pro ἄμβρόσιος, etc. De quibus multo fusius agitur in Magno Etymologico, in voce ἀσπίσιος. Item in εὐεργεσία, pro εὐεργετία, quod ab εὐεργέτης. Hoc Ionice factum ibi traditur. Sic ἀπὸ τῆς Μιλήτου πόλεως pro Μιλήτιος dicitur Μιλήσιος, etc.

τ in σ passim apud poetas in σ verti, propter sequens σ. Quod in multis compositis observatur, idque post factam syncopen. Ut, κατασείω, κατσειώ, κασσειώ, concutio. Κατασημαίνω, κατσημαίνω, κασσημαίνω. Κατασήπω, κατσήπω, κασσήπω. Κατασιτέομαι, οἶμαι, κατσιτέομαι, κασσιτέομαι. Κατασινεσθαι, κατσινεσθαι, κασσινεσθαι. Κατασειρω, κατσειρω, κασσειρω. Κατάσκαρος, κάσκαρος, κάσκαρος, etc.

τ Dorice præfixum articulis præpositivis masculi et femine generis in nominativo plurali tantum, pro communibus οἱ et αἱ. Theoc. Idyll. i. 9. Αἶκα τὰ μῶσαι τὰν οὐῖδα δῶρον ἄγωνται. Hic τὰ pro αἱ positum. 80. τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, pro οἱ βοῦται, et οἱ ποιμένες. 136. τοὶ σκάπες. Idyll. v. 110. τοὶ τέττιγες.

τ Dorice præfixum articulo subunctivo masculi generis in nominativo plurali, τολ, pro communi οἱ, qui. Theoc. Idyll. i. 118. Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ, 'Et fluvii, qui fluitis pulcrum per Thybridis aquam;' vel in T. a. vel juxta T. a. Quis autem esset Thybris, docent cum alii, tum vero Dionysius de Situ Orbis, pag. 49. et 50. et Stephanus de Urbibus. Vide Θύμβρις.

τα, pro τῆς in terminatione nominativi singularis primæ declinationis simplicium. Hoc autem fit vocativo in nominativum

migrante; Quod alii Macedonibus; alii Atticis, alii Æolensibus proprium esse tradunt. Vide ἰνκτά. Quanquam alii dicunt Macedones in nominativis, qui desinunt in ῆς, rejecto σ, mutare η in a breve. Ut, ὁ Κοπαῖνης, ὁ Κόπαινα, ὁ Μυρίλλης, ὁ Μίριλλα. Sic ἰππότα Νέστωρ, et νεφεληγερέτα Ζεὺς. Negant enim vocativum pro nominativo positum. Quod confirmant allato versiculo quodam, quem Eustath. ex Epigrammate citat, πατήρ δέ μ' ἔφρουσε Κόπαινα. * Ubi cum sit finis versus, nihil impediēbat, quominus diceretur Κοπαῖνης; si (ut alii putant) metri caussa casus mutatus fuisset. Item Homer. Iliad. B. 59. 4. Αὐτὰρ ὁ αὐτὸς Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορήναι: ὁ enim cum vocativo nunquam conjungitur. Ergo τὸ Θυέστα non vocativus est pro nominativo, sed nominativus Macedonice formatus.

τὰ, poetice, pro communi τάδε, vel ταῦτα, hæc. Theoc. Idyll. i. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς, ' hæc vero mentem ipsis non tangunt.'

τῆ, Dorice, pro communi τῆ, datus articuli præpositivi generis femine, numeri singularis. Theoc. Idyll. ii. 12. Τῆ χθονία θ' Ἐκάτη, pro τῆ χθονία θ' Ἐκάτη. 130. τῆ Κύριδι. Idyll. iv. 22. Τῆ Ἥρα. Idyll. v. 49. Τῆ παρὰ τιν, pro τῆ παρὰ σοί. 96. τῆ παρθένω. 105. τῆ παιδί. Idyll. vi. 29. τῆ κυνί. Idyll. vii. 3. Τῆ Διοῦ. Idyll. viii. 79. τῆ δρυϊ, et τῆ μαλιδι. 8. τῆ βοῦ. Idyll. x. ult. τῆ ματρὶ, etc.

τᾶ, datus articuli subunctivi Dorice formatus, pro quo alias dicitur frequentius τᾶ, communiter ῆ, cui. Theoc. Idyll. ii. 67. Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. τᾶ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα Ἄθηρα πομπέεσκε περισάδων. ἐν δὲ λέαινα, Latin. interp. 'Nemus in Dianæ: cui jam cum multæ aliæ Feræ ibant longo ordine in orbem, tum etiam Leæna;' alter vero sic, 'Ad lucum Dianæ: quo in loco et multæ aliæ Feræ in pompa ducebantur undique: inter quas erat leæna.' Hæc interpretatio fidelior, et melior videtur. Sed hoc verba sonant, 'Lucum in Dianæ, cui jam olim multæ quidem aliæ Feræ ducebantur in pompa.' Inter [illas] vero Leæna [erat]. Si τᾶ: pro com. ῆ: uti, idem valebit ac, in ejus honorem, et ad Dianam referetur. Si pro loci adverbio sumatur, ἰσοδυναμήσει τῶ ῆπερ, καὶ ὅθι, ubi, quo in loco: ἐν δὲ vero, ἐλλειπτικῶς dictum, pro ἐν δὲ τοῦτοις τοῖς θηρίοις ῆν, 'passim hoc loquendi genus apud poetas occurrit.' Vide suo loco. Idyll. xxviii. 10. σὺν τᾶ, pro σὺν τῆ, hocque pro comm. σὺν ῆ, cum qua.

τᾶγκίστρα, Att. et Dor. pro communi τῶ ἀγκίστρῳ. Quod ad similitudinem, τοῦ τάνδρι, pro τῶ ἀνδρὶ, dictum videtur. Hoc

autem κράσεως genus et apud Demosthenem passim lectoribus occurrit. Theoc. Idyll. xxi. 46. χ' ὃ μὲν τὰγκίστρον ποτεφύετο, 'ac ille quidem hamo adhaerebat.' Factum autem hoc κατ' ἐκβολὴν τοῦ ἰ ἐκ τῆς δικτικής τῶ, καὶ κατὰ κράσιν τοῦ ὠα εἰς α; quemadmodum in τὰκινάκη, pro τῶ ἀκινάκη. Vide Magnum Etymologicum in Κινάκη, 514. 27. Sic ex ᾧ Ἀπολλων, ᾧ πολλων, vel potius ᾧ ἄπολλον. 56. scribitur τῶ ἄγκίστρον, pro eodem: sed hic fortasse quis dixerit ex articulo τῶ sublatum ἰ subscriptum, et a ex nomine ἀγκίστρον, ac tenuem spiritum priscae vocis indicem remansisse, quem ante γ notatum videmus.

τᾶδε, Dorice pro com. τῆδε, τουτέστι ἐνταῦθα, hic, hoc loco. Theoc. Idyll. v. 32. τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότρινον, καὶ τάλσαα ταῦτα καθέσας, 'Hic sub oleastro, et nemoribus his sedens.' 50. εἴρεια τᾶδε πατησεῖς, 'lanas hic calcabis.'

τᾶδε, Doricum adverbium, pro com. τῆδε, τουτέστι δευρο, huc. Theoc. Idyll. ii. 101. ὑφαγέο τᾶδε, 'duc [eum] huc.'

ταί, Doricus articulus feminei generis, numeri pluralis, nominativi casus, pro communi αἱ, qui nominibus tam adjectivis, quam substantivis praepositum, unde praepositivi nomen apud Grammaticos habet. Theoc. Idyll. i. 9. Αἶκα ταί μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἔχονται. Hic ταί pro αἱ positum. Idem Idyll. ii. 1. ταί δάφναι, pro αἱ δάφναι. Idyll. ii. 35. ταί κύνες, pro αἱ κύνες. Idem Idyll. iii. 1. ταί δέ μοι αἶγες, pro αἱ δέ. Idyll. iv. 12. ταί δαμάλαι, pro αἱ δαμάλαι. 26. ταί βῆες. 36. ταί δὲ γυναικες. 52. ταί ἀτρακτιλίδες. Idyll. v. 47. ταί ὄρνιχες, pro αἱ ὄρνιθες. 51. ταί δὲ τραγεῖαι. 52. ταί παρὰ πίν. 80. ταί μῶσαι. 100. ταί μηκάδες. Idyll. vi. 16. ταί καπυραὶ χαίται. 45. ταί πόρτιες. Idyll. vii. 7. ταί δὲ παρ' αὐτὰν. Idyll. viii. 67. ταί δ' ὄβες. 79. ταί βάλαναι. Idyll. xi. 3. ταί Περίδες. 12. ταί ὄβες, etc.

ταί, Ion. Dor. Aëol. et poet. pro communi αἱ, quæ. Theoc. Idyll. vii. 59. ταί τε μάλιστα Ὀρνίθων ἐφέλαθεν, 'quæque maxime Avium [omnium] caræ sunt,' vel diliguntur.

ταῖσι, datus pluralis articuli praepositivi feminei generis a communi ταῖς addito ἰ formatus Ionice, Dorice, poetice. Saepè autem accipitur pro ταῖταις, ἰ his, vel αὐταῖς, ἰ ipsis. Theoc. Idyll. i. 91. μετὰ ταῖσι χορεύεις, 'cum ipsis choream ducis.'

ταῖσιν, Ion. Dor. et poet. pro communi ταῖς, unde addito ἰ fit ταῖσι, quod plerumque sequente consonante locum habet: hinc addito ν, fit ταῖσιν, quod et ipsum plerumque sequente consonante ponitur. Theoc. Idyll. viii. 38. ταῖσιν ἀηδονίσι.

τάκειαι, secunda persona praesentis, indicativi modi, Dorice formata, pro Ionica

τήκειαι, quæ pro com. τήκη ponitur, a verbo τήκομαι, τήκη, τήκεται. Formatur autem a tertia singulari τήκειαι, sublato Ionice, et Dorice τ, et tertia in secundam personam migrante. Illud vero primum ἰ commune in a Dorice, quinetiam Ionice mutatum. Theoc. Idyll. i. 82. τί τὸ τάκειαι; 'quid tu liquescis?' 91. Τάκειαι ὀφθαλμῶς, 'Tabescis oculis.'

τάκω, μ. τάξω, Dorice pro communi τήκω, τήξω, verso η in α, liquefacio, tabefacio, paulatim consumo. Theoc. Idyll. i. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ἕκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα Νύμφαι; 'Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam [eratis] Nymphæ?' 82. τί τὸ τάκειαι; pro communibus τί σὺ τήκη; 'quid tu liquescis?' Idem 88. Τάκεται ὀφθαλμῶς, 'Tabescit oculis.' 91. τάκειαι ὀφθαλμῶς, 'tabescis oculis.' Idyll. ii. 18. πυρὶ τάκεται, 'igne absimitur.' Et 28. et 29. ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέελφις, 'ut hanc ceram ego juvante Deo liquefacio, sic liquefiat ab amore Myndius statim Delphis;' vel, liquecat præs amore. 83. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, 'forma vero tabescebat.' Idyll. v. 12. καὶ τότ' ἐτάκεν, pro καὶ τότ' ἐτήκου, 'et tunc tabescebas.' Idyll. vi. 27. καὶ τάκεται, 'et tabescit,' etc.

ταλαεργός, οὐ, ὁ, poet. patiens operis, laborum patiens. Theoc. Idyll. xiii. 19. ἴκετο χ' ὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκῶν, 'ivit etiam laborum patiens in opulentam Ioleum.'

ταλάριος, pro ταλάριος, calathios. Theoc. Idyll. v. 86. et Idyll. viii. 69. Idyll. xi. 73.

ταλασίφρων, ονος, ὁ καὶ ἦ, poet. patiens operum, tolerans, constans, fortis. Theoc. Idyll. xxiv. 50. Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες, 'Surgite famuli patientes operum.'

τὰ λίσθια, poetice, pro quo συνανήμως in oratione soluta dicitur, τὰ τελευταῖα, vel (quod elegantius, et usitatius) τὸ τελευταῖον, et τοτελευταῖον unica voce; postremo, tandem. Dicitur et τέλος. Quod loquendi genus ἔλλειπτικὸν videtur, ut praepositionem κατὰ subadiiri dicamus, sic, κατὰ τὰ λίσθια, κατὰ τὰ τελευταῖα, κατὰ τέλος. Theoc. Idyll. v. 13. ἴνυ μετὰ λίσθια γυμνὸν ἔθηκας, 'nunc me tandem nudum fecisti.' Idyll. xxiii. 16. poeta per singularem numerum effert, λίσθιον. λίσθιον οὐκ ἦνεκε τὰ σύμφωρα τὰς Κυβερείας, 'Tandem non tulit calamitates Veneris.'

ταμάλιστα, Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Idem valet ac simplex μάλιστα, maxime, vehementer. Theoc. Idyll. xv. 58. τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα, 'frigidum anguem maxime timeo.'

τᾶματα, poet. Att. et Dor. pro com. sed

poet. τὰ ἤματα, dies. Quod factum vel rejecto a ex articulo τὰ, et τ cum sequenti a, exod ex η com. Dor. versum, conjuncto, et ex duabus partibus unum vocabulum est conflatum, quod ideo spiritum tenuem servat, ut origo simplicium partium melius appareat. Vel est κρᾶσις τοῦ α καὶ τοῦ η εἰς α, ut in βοάητον, ἄπον. Vel prius τὸ η in a mutatum, deinde κρᾶσις facta τοῦ α α εἰς α. Theoc. Idyll. xxi. 23.

τάμιος, ου, ἡ, coagulum. Theoc. Idyll. vii. 16. Κρακὸν δέρι' ὤμοισι, νέας ταμίσιο ποτόσδον, 'Albam pellem humeris, recens coagulum redolentem.' Idyll. xi. 66. τάμισον δριμείαν ἐνείσα, 'coagulum acre immittens.'

τάμος, Dor. pro com. poet. τῆμος, τότε ἤμος, ἡμος, ὅτε. Vide suo loco. Theoc. Idyll. xiii. 27. Τάμος ναυτιλίας μιννάσκετο θεῖος ἄωτος Ἡρώων, 'Tunc navigationis meminit divinus flos Heroum.' Idyll. xiv. 34. Τάμος ἐγὼν, 'Tunc ego.' Idyll. xxiv. 13. Τάμος ἄρα, 'Tunc vero.'

τὰν, articulus præpositivus generis fœminei, accusativi casus, numeri sing. Dorice pro communi τὴν, verso η in a longum. Theoc. Idyll. i. 9. Αἰκά ται μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἐγώνται. Idem eodem Idyll. 11. τὸ δὲ τὰν οἶν ἕστερον ἀξείς. Et 21. τὰν πετέλειον. Idyll. ii. 148. τὰν ῥοδόπηχυν. Idyll. v. 32. τὰν κότινον. 61. τὰν σαντοῦ. 135. τὰν σύργγα. 139. τὰν ἀννίδα. Idyll. vi. 2. τὰν ἀγέλαν, etc.

τὰν, Dor. pro comm. τὴν, hocque poetice pro comm. ταύτην, hanc. Theoc. Idyll. vii. 43. Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, 'hanc tibi, inquit, clavam [i. hoc pedum, quod clavæ quandam speciem habet,] donabo.'

τὰν, accusativus singul. fœminei generis, articuli præpositivi, Dorice positus pro com. τὴν, quod alias συνωνύμως, et frequentius dicitur ἂν Dor. ἦν vero communiter, quam. Theoc. Idyll. i. 47. Τὰν ὀλιγὸς τις κᾶρος ἐφ' αἰμασιαῖσι φυλάσσει, 'Quam parvus quidam puer ad sepes custodit.' Idem Idyll. ii. 12. τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι, 'quam et catuli formidant.' Idyll. ix. 24. τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων, 'quam ne faber quidem reprehendisset.' 29. ἀδᾶν, Τάν ποικ' ἐγὼ τήνοισι παρὸν ἄεῖσα νομείσι, 'carmen, Quod olim ego præsens illis cecini pastoribus.'

τὰν, genitivus plur. articuli præpositivi generis fœminei Dorice pro com. τῶν, verso η in a. Theoc. Idyll. i. 22. Καὶ τὰν Κρανιάδαν, pro καὶ τῶν Κρημιάδων.

τὰν, Dor. articulus fœm. g. genitivi plur. pro comm. sed poetico τῶν, hoc vero pro com. ὧν, quorum. Theoc. Idyll. xviii. 25. Τὰν οὐδ' ἂν τις ἄμμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῆ, pro, Τῶν οὐδ' ἂν τις ἄμμος ἐστίν,

ἐπειδὴ κεν Ἑλένη παρισωθῆ, 'Quarum [virginum] ne ulla quidem [est] reprehensionis expers, quam confertur cum Helena.'

τανίκα, Dorice pro com. τῆνίκα, τότε, tunc, fit autem verso η in a. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὸς ἀμπαύεται, 'Tunc defessus quiescit.' Ab hoc autem τῆνίκα fortasse deductum est Latinum adverbium tunc, κατὰ τροπήν τοῦ η εἰς υ, κατὰ συγκοπήν τοῦ ι, καὶ κατ' ἀποκοπήν τοῦ α. Idyll. vii. 108. Τανίκα μαστίσοειν, 'Tunc [te] flagellent.'

τὰ ποθέσπερα, Dor. pro com. τὰ προσέσπερα. Videtur autem ἑλληπτικῶς dictum, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὰ προσέσπερα, τούτ' ἐστὶ κατὰ τὰ τῆς ἡμέρας προτεσπέρια μέρη, πρὸς τὴν ἑσπέραν, ἢ ὑπὸ τὴν ἑσπέραν, ἑσπέρας, i. circa vespertinas diei partes, circa vesperam, vel sub vesperum, vespere, sive vesperi. Theoc. Idyll. iv. 3. ἦπά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσα ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?' Quid autem sit ἑσπερος, et varias hujus vocabuli significationes, in vulgat. Lexicis vide. Idem Idyll. v. 113. Αἰεὶ φοιτᾶσαι τὰ ποθέσπερα βαγίζοντι, 'Semper venientes ad vesperam [vel, sub vespertinum diei tempus, vespere, vites lædunt, et earum] uras comedunt.' Idyll. viii. 16. τὰ δὲ μάλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμύντι, 'oves vero vespere omnes numerant.' Hic obiter observandum articulum τὰ cum nomine ποθέσπερα non positum: sed omissum ob metri legem, nisi forte quis dicat (quod tamen paulo durius videretur) articulum τὰ cum nomine μάλα junctum, huc referendum, aut ἀπὸ τοῦ κοινοῦ répétendum. Quanquam non absurdum esset si jam τὸ ποθέσπερα ἐπίθετον τοῦ μάλα diceremus: figurate vero omnibus tribuetur, quod proprie temporis convenit, quo recensentur oves.

τὰς, genitivus articuli præpositivi, g. f. Dorice pro communi τῆς formatus. Theoc. Idyll. i. 20. Καὶ τὰς βοκολικὰς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μῶσας, pro Καὶ τῆς βοκολικῆς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μούσης. Idem Idyll. ii. 60. Τὰς τήνω φλιᾶς, pro comm. Τῆς κείνου φλιᾶς, 'Illius limen.' Idyll. v. 3. τὰς κράνας, pro τῆς κρήνης. 16. τὰς πέτρας, pro τῆς πέτρας. Idyll. x. 46. τὰς κόρβους. Idyll. xi. 8. τὰς Γαλατείας. Idyll. xv. 33. τὰς μεγάλας, etc.

τὰσδε, Dor. pro communi τῆσδε, καὶ ταύτης. Theoc. Idyll. vi. 33. τὰσδ' ἐπὶ νῆσω, pro τῆσδ' ἐπὶ νήσω.

τὰς, genit. sing. articuli præpositivi fœminei generis, pro communi τῆς. Theoc. Idyll. i. 20. Καὶ τὰς βοκολικὰς. Idem Idyll. iv. 36. Τὰς ὀπλάς. 44. τὰς γὰρ εἰλαίας. Idyll. v. 97. τὰς ἀρεκίθω, pro τῆς ἀρεκίθω.

100. τὰς κοτίνω, pro τῆς κοτίνου. 117. τὰς δρυός. Idyll. vi. 13. τὰς παιδός.

τὰς, Doric. pro quo alias dicitur Dor. ἄς, genitivus singul. articuli præpositivi pro subjunctivo; vel subjunctivo præfixum Dorice τ, cuius. Theoc. Idyll. ix. 33. Τὰς μοι τὰς εἴη πλείους δόμος, 'Quo [carmine] mihi tota sit plena domus.' Idyll. iv. 59. τὰς ποτ' ἐκνίσθη, 'quam olim deperit.' Idyll. xviii. 37. ἓς Ἑλένα, τὰς πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἴμεροι ἐντί, 'ut Helena, cuius in oculis omnes sunt amores.'

τὰς in accusat. plur. articuli præpos. Dor. correptus sequente vocali. Theoc. Idyll. iii. 3. Βόσκει τὰς αἴγας. Vide as correptum in accus. plur. 2. declin. τῶν ἰσοσυλλάβων. Idyll. v. 61. ἓς τὰς ἐρείκας. 109. Μῆ μεν λωβάσσηθε τὰς ἀμπέλος. ἐντί γὰρ ἄβαι.

ταῦλιον, ου, Attice, et Dorice, pro com. τὸ αἴλιον, quod fit κατὰ κρᾶσιν τοῦ σ, καὶ τοῦ α εἰς α, Theoc. Idyll. xi. 12.

ταυροπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἦ, qui, quæve taurum patrem habet. Ex tauro procreatus. In Syringe, vs. 4. Hoc epithetum apibus ibi tribuitur, quod ex interfecti tauri putrefacto cadavere soleant reparari, quem-admodum patet ex fine lib. 4. τῶν Γεωργικῶν Virgil. pag. 96. 97. et 105.

ταυροφόνος, ου, ὁ, poet. pro communi ταυροκτόνος. Sed hoc quidem in vulgatis Lexicis reperitur, illud vero nequaquam; tauricida, qui taurum, vel tauros cædit, aut interfecit. Theoc. Idyll. xvii. 20. Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνου ἴδρυται, 'E regione vero ipsorum Herculis sedes tauricidæ posita est [vel, stat].'

ταύρος, Dor. pro com. τᾶρους, Theoc. Idyll. ix. 3.

ταῦτα, poet. Att. Ion. et Dor. pro διὰ ταῦτα, ob hæc, propterea. Theoc. Idyll. xiv. 3. ταῦτ' ἄρα λεπτός, 'propterea igitur [es tenuis, et] macer.'

ταύταν, Dor. pro com. ταύτην, hanc, istam. Theoc. Idyll. iv. 53. εἰς ταύταν ἐτύπαν χασµέµενος, 'in hanc inhians sauciatus sum.'

ταχινᾶ, poet. pro ταχινῶς, hoc vero pro communi ταχέως. Primum in vulgatis Lexicis non exstat; secundum exstat quidem, sed nullis exemplis illustratur. Tertium est tritissimum: statim, celeriter, velociter. Theoc. Idyll. xiv. 40. ἀφορῶν ταχινᾶ πέτεται, 'retro celeriter volat.'

ταχινός, οὔ, ὁ, poet. pro communi ταχύς, εἷα, ὃ, celer, velox. Theoc. Idyll. ii. 7. ταχινᾶς φρένας, 'celerēs mentes,' 'celerem mentem.'

ταχυπειθής, έος, οὖς, ὁ καὶ ἦ, poeticum. ὁ ταχύ, τοῦτ' ἔστι ταχέως πειθόμενος; καὶ πιστεύων τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ τυχόντος, Lex. Dor.

qui celeriter credit ea, quæ a quovis dicuntur; qui celeriter cuiusvis verbis fidem adhibet; qui facile credit quicquid a quovis dicitur; facile credulus. Theoc. Idyll. ii. 138. ἐγὼ δέ οἱ ἄ ταχυπειθής, pro ἡ ταχέως πειθόμενη, καὶ πιστεύουσα αὐτῷ, 'ego vero ipsi celeriter credens;' vel, 'ego vero ipsi facile fidem habens.' Idem Idyll. vii. 38. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής, 'ego vero [sicut homo] quidam non celeriter credens;' vel, non facile credulus.

τάων, ἌEol. et Bæot. pro com. et poet. τῶν, ἤγουν τούτων. Theoc. Idyll. xxii. 161. τῶν εὐμαρὲς ἡμῖν ὄπνιον ἄς κ' ἐθέλητε, 'harum [puellularum] facile vobis [est] uxores ducere, quascunque volueritis.'

τέ, Dor. pro com. σέ, verso s in τ, hinc Latinum te, quod semper producitur, licet τὲ Græce corripitur. Theoc. Idyll. i. 5. ἔς τὲ καταρῖξει, 'ad te defluit.'

τεθλασμένος, ου, ὁ, participium præteriti perf. et plusq. perf. pass. a θλάω, ὦ, μ. θλάσω, frango. Theoc. Idyll. xxii. 40. σκληραῖσι τεθλασμένος ὄστα πυγμαῖς, 'duris pugnis fractus aures.' [Id est, qui duris castuum ictibus in pugilatu aures habebat dilaceratas.]

τεθνήκαμες, Dorice; pro communi τεθνήκαμεν, mortui sumus, obiimus. Est autem prima persona pluralis perfecti activi. Sed η in α, et ν in s Dorice vertitur in prima pers. plur. communiter in μὲν desinente. Theoc. Idyll. ii. 5. οὐδ' ἐγγὺ πότερον τεθνήκαμες, ἢ ζοὺ εἰμὲς, 'neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

τείροντι, Dor. pro com. τείρουσι; vexant, infestant. Bion Idyll. i. 22. αἰ δὲ βᾶτοι νιν ἐρχομέναν τείροντι, 'et rubi ipsam incedentem infestant.'

τελεῦντι, Dor. pro com. τελοῦσι, faciunt, perficiunt, instruunt, parant. Theoc. Idyll. vii. 32. δαῖτα τελεῦντι, 'convivium parant.'

τέλος, adverbialiter sæpe reperitur et apud poetas, et orationis solutæ scriptores, pro tandem. Sed videtur esse defectus præpositionis κατὰ, vel ἐς, ut legitur apud Theoc. Idyll. ii. 152. καὶ ἐς τέλος ἔχθετο φεύγων, 'et tandem abiit fugiens.' Quod barbari dicerent, ad finem, unde Galli suam loquendi formam videntur sumpsisse, quum dicunt, 'a la parfin,' 'finalment,' et Itali, 'al fine,' 'a la fine,' 'finalment.'

τέλος κακόν, Theocritea locutio, pro qua diceretur communiter δυστυχία, δυστύχημα, vel simpliciter κακόν. Quoniam autem τέλος tam bonum, quam malum rerum finem significat, ideo discriminis aperiendi causa, vel ἀγαθόν, vel κακόν, ἐπίθετον addi solet, malus finis, malum, infortunium. Interp. Latini, malam rem, verterunt. Theoc.

Idyll. iv. 47. ἤξῳ, καὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν, ' veniam per Pana malam rem [id est, infortunium, tibi] daturus.'

τέος, ἄ, ὄν, Ion. Dor. et poet. tuus, a, um, ab adjectivo communi σός, σή, σόν, inserto ε fit inusitatum quidem, at regulare tamen, σεός, et Ion. atque Dor. verso σ in τ, τεός, ἄ, ὄν, quod et a poetis usurpatur. Theoc. Idyll. ii. 116. ἐς τὸ τέον καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρήμην, ' in tuam vocans hanc domum, ut ego praesens adessem.' Idyll. iii. 13. ἐς τέον ἄντρον ἰκοίμαν, ' in tuum antrum venirem.'

τέρας, τός, τὸ, com. monstrum, portentum, res monstrosa, res prodigiosa, res admiranda propter novitatem suam, et excellentiam. Theoc. Idyll. i. 56. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, alter interpres haec ita, ' monstrum plane animum tuum percellat: ' alter vero sic, ' quod operis miraculo animum tuum obstupesciat.' Sed haec ita sunt accipienda, τέρας, ἀντὶ τοῦ τερατώδες, καὶ παράδοξον ἔργον, ὕπερ σὲ κατὰ θυμὸν ἀτύξαι, τούτέστι τὸν θυμὸν σου ἐκπλήξαι, i. e. opus monstruosum, et admirandum, ac omnem omnium opinionem, fidemque sua praestantia superans, quod te in animo percellat, quod animum tuum percellat.

τέρσει, poet. verbum futuri prioris activi Aëolice formati. Nam ut a φθείρω formatur commune fut. φθέρῳ, et Aëolice φθέρσω, sic a τείρω formatur com. fut. τερῶ, et Aëolice τέρσω, vexo, crucio. Theoc. Idyll. xxii. 63. χεῖλεα τέρσει, ' labra cruciabit.'

τετεύχατο, Ion. 3. pers. plur. plusquamperfecti passivi, pro com. τετενυμένα ἦσαν. Vide nostrum Ion. Lex. in terminatione χατο, ibi formationis rationem discas. Moschus Idyll. ii. 43. ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα, ' in quo artificiosa multa erant fabrefacta resplendentia.'

τέτμειν, poet. τὸ ἐν ἐπιτόμῳ, καὶ συντόμῳ καταλαβεῖν. παρὰ τὸ τέμνω, τμῶ, κατ' ἀναδιπλασιασμόν, τέτμω, via compendiaria nancisci, deprehendere. Dictum hoc verbum a τέμνω, seco. Qui enim viarum compendia utuntur, illi quodammodo vias secare videntur, dum non per rectam itineris lineam eo contendunt, quo pervenire cupiunt: sed per transversas semitas iter faciunt. Theoc. Idyll. xxv. 61. ἵνα τέτμοιμεν ἄνακτα, ' ut nanciscamur [vel, inveniamus] regem.'

τέτορα, ων, τὰ, poet. et Dor. pro com. τέσσαρα, quatuor. Theoc. Idyll. xiv. 16. τετόρων ἐτέων [οἶνον], ' quatuor annorum [i. e. quadrimum vinum]. ' Hoc autem ita formatum, primum quidem ex com. τέσσαρα, alterum σ tollitur, deinde vero alterum σ in τ, et α in ο mutatur.

τετραεῆς, ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ τετραένης.

Theocriteum atque poeticum vocabulum, quod in vulg. Græcolatinis Lexicis ὄξοτονεῖται, τετραεῆς. Sed nullius auctoris auctoritate confirmatur. Idem autem valet ac ὁ τέτταρας ἔνους, τούτέστι τέσσαρας ἐνιαυτούς, δ. ἔτη ἔχων, quatuor annos habens, quadrimum: ἔνος vero dictus (ut docet Eustathius) παρὰ τὸ ἐν, ἢ τὴν ἔνωσιν τῶν ὠρῶν, ἢ παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ, i. annus Græce vocatus ἔνος, vel ab ἐν, quod unum significat, vel a quatuor anni tempestatum unione, vel ab ἔω, quod impleo significat, quia annus in se ipsum semper redit, unde alias ἐνιαυτὸς appellatur, vel quia quatuor anni tempestates unit, et conjungit, vel quia eas implet, et fruges ad justam maturitatem perducit. Theoc. Idyll. vii. 147. τετραένης δὲ πίθων ἀπολίετο κρατὸς ἄλειφαρ, Lat. versio, quam Stephanus in suo codice sequitur, haec ita Latine reddita habet, ' quadrimum autem a doliorum orificio relinebatur vinum: ' Crispini vero codex ita, ' quadrima vero a doliorum orificio relinebatur litura.' Sed jam per ἄλειφαρ poeta nec vinum, nec lituram: at picem ipsam intelligere videtur, qua olim dolia illini solebant, ut in iis vina diutius conservarentur, unde etiam dolia picata dicebantur, quod pice tanquam unguento quodam ungerentur ac illinerentur. At vinum picatum appellabatur, quod injecta pice condebatur. Quomodo autem hoc fieret, docet Plin. xiv. 20.

τετράπολος, ον, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Epithetum soli quater aratro versi, quater arati. Theoc. Idyll. xxv. 25. τρίπόλοις σπόρον ἐν νοοῖσιν ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως, ' ter sabbactis sementem novalibus Interdum injicientes, et quater aratis similiter.' Eustat. τρίπολος γῆ ἐπιθετικῶς, ἢ τρίς τοῦ ἐνιαυτοῦ πολυμένη. καὶ τρίπολος νεῖδς, ἢ τρίτον ἐστραμμένη. παρὰ τὸ παλεῖν, τὸ ἀναστρέφειν, κατὰ συστολήν τοῦ ω μεγάλου. Ergo τετράπολος νεῖδς dicitur ἢ τετράκίς, εἶτε τέταρτον πεπολημένη, καὶ ἐστραμμένη.

τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ. Theoc. Idyll. ix. 31.

τέτυγμαί, poetice, pro τέτευγμαί, prima persona perfecti pass. a τεύχω, μ. τεύξω. Vide τέτυκται. Theoc. Idyll. ii. 20. τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί; ' tibi ludibrium sum facta? tibi sum ludibrio?' Idyll. xxiv. 38. τέτυκται.

τετυγμένος, η, ον, poet. pro comm. πεποιημένος, factus. Vide τέτυκται. Theoc. Idyll. xvii. 21. τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος, Dor. autem τετυγμένα, pro com. τετυγμένη, '[sedes] facta ex adamante.' Idyll. xxv. 12. χωρὶς δὴ σῆκοι σφι τετυγμένοι εἰσιν

ἐκάστοις, 'separatim vero stabula ipsis extracta sunt singulis:' τὸ δὴ jam pro δὲ, κατ' ἔκτασιν μέτρου χάριν est positum: alias contra, δὲ pro δὴ positum apud poetas potissimum invenitur.

τέτυκται, 3. pers. sing. perf. pass. pro τέτευκται, sublato ε, a verbo τεύχω, μ. τεύξω, ἀορ. α. ἔτευξα, π. τέτευχα, π. π. τέτευμαι, ξαι, κται. ἀορ. α. π. ἐτεύχθην, et ἐτύχθην, ης, η, quæ orationis poetica potius sunt, quam solutæ orationis, in qua communiter dicitur ποιέω, ᾧ, cum derivatis: τεύχειν et ποιέω, idem, facere, fabricare, elaborare. Theoc. Idyll. i. 32. ἔντοσθεν δὲ γυνῶ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται, 'intus vero mulier, quoddam Deorum excellens opus, facta [sculptaque] est.' Et 39. τοῖσδε μέτα, γριπέυς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται, 'cum istis autem, piscatorque senex, petraque fabrefacta est.' Sed hic fortasse melius si separatim scribas τοῖς δὲ μέτα. Quam lectionem interpretes Latini videntur sequuti, nisi dicas particulam autem ab illis additam, quod eam ad sententiarum seriem desiderari putarent. Alioqui vertendum simpliciter, Cum istis, etc. Idem verbum τέτυκται legitur et Idyll. iii. 27. Idyll. xxiv. 28.

τεῦ, Dorice, pro quo et σεῦ, communiter vero σοῦ dicitur, tui. Genitivus autem est singularis a recto com. σὺ, Dor. τὺ, Lat. tu. Theoc. Idyll. ii. 126. εἶδον δ' ἔκει μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα, 'quiverissem autem si tantum pulcrum tui [i. tuum] os osculatus fuisset.' Idyll. v. 39. παρὰ τεῦ μαθῶν, 'a te discens;' vel, 'a te edoctus.' Idyll. vii. 25. τεῦ νεισομένοιο, 'te eunte.' Idyll. x. 36. οἱ μὲν πόδες ἀσπράγαλοι τεῦ, 'tui quidem pedes lucidi [sunt].' Idyll. xi. 25. ἠράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ ἀνίκα πρῶτον, 'amare cæpi ego te puella quum primum.' 52. ὑπὸ τεῦ, 'a te.' Idyll. xviii. 41. πολλὰ τεῦ ᾧ Ἑλένα μεμναμένοι, 'multum tui, o Helena, memores.'

τεύγμα, τος, τὸ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, monumentum. Proprie tamen et γενικῶς significat quodvis opus factum et extractum. Est autem verbale a τεύχω, facio. In Ara Simmiæ, vs. 9. ἐμὸν δὲ τεύγμ' ἀθήρησας, 'meum vero monumentum intuitus [atque considerans].'

τεύχοισα, participium f. g. Dorice, pro communi τεύχουσα, versa diphthongo ου in οι, faciens, moliens, struens. Theoc. Idyll. i. 49. et 50. ἐπὶ πήραν πάντα δόλον τεύχοισα, 'in peram omnem dolum struens.'

τῆδε, poeticum, Ion. et Dor. pro communi ἐνταῦθα, hic. Theoc. Idyll. v. 118. τῆδε τὸ δάσας, 'hic te vincunt.'

τῆδε, Ion. Dor. et poet. pro com. δεῦρο,

huc. Theoc. Idyll. iv. 67. τῆδ' ἐνθῶν, pro, δεῦρ' ἐλθῶν, 'huc profectus;' vel, 'huc veniens.'

τῆδε, poet. pro com. δεῦρο, vel ἐκεῖσε, huc, illuc. Vide εὐάνεμος. Theoc. Idyll. xxviii. 5. τῆδε γὰρ πλόν εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Δῖος, 'illuc enim navigationem secundam petimus a Jove.'

τῆλέφιλον, ου, τὸ, commune; quid autem hoc sit, pluribus docetur apud Rhodiginum Lect. Antiq. lib. x. cap. 44. pag. 530. Item apud Æconomiam Hippocratis in voce τῆλέφιον. Item apud Suidam ἐν τῷ Πλαταγώνιον, et ἐν τῷ Πλατυγίσει. Item apud Jul. Pollucem, lib. ix. 498. 20. et deinceps. Consule et vulgata Græcolatina Lexica, unde cognosces quomodo nomen hoc a Theoc. Idyll. iii. 29. sit usurpatum, οὐδὲ τὸ τῆλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα. Vide ποτεμάξατο.

τῆλοθι, poet. pro τῆλόθεν, ἤγονο πόρρωθεν, eminus, e longinquo, ex remoto loco, Gallice, 'de loin.' Theoc. Idyll. xviii. 114. τὸν οὐδ' ἂν τῆλοθι λείσωσιν θαρσαλέως τίς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι, 'quem ne eminus quidem conspiciens audacter quis exspectasset pugnantem in certamine.'

τῆμοσδε, poeticum adverbium temporis, pro communi τότε, tunc. Observandum autem apud Eustathium quidem τῆμοσδε cum circumflexo supra syllabam τῆ scriptum legi, apud Theoc. vero, Idyll. x. 49 παροξυνουέισθαι. Consule Eustat. in τῆμοσδε, et τοῖσδεσσι.

τῆνε, Dor. pro com. ἐκεῖ, illic, ibi. Theoc. Idyll. i. 106. τῆνε δρύες, ὄδε κύπερος, 'illic [sunt] quercus, hic cyperus.' Idem Idyll. ii. 98. τῆνε δέ οἱ ἀδὸν καθήσθαι, 'illic vero ei gratum [est] sedere.' Idyll. iv. 35. τῆνε καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας, 'illic et taurum a monte duxit prehendens.' Idyll. v. 33. ψυχρὸν ὕδρα τῆνε καταλείβεται, 'gelida aqua illic defluit.' 97. τῆνε γὰρ ἐφίσδει, 'illic enim incubat.' τῆνε, Dor. pro comm. ἐκεῖ, τοιτέστιν ἐκεῖσε, illuc. Theoc. Idyll. ii. 98. τῆνε γὰρ φοιτῆ, 'illuc enim itat.' Idyll. v. 45. οὐχ ἐρφῶ τῆνε, 'non veniam illuc.'

τῆνοθι, poet. et Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Communiter vero dicitur ἐκεῖ, illic, ibi. Theoc. Idyll. viii. 44. χ' ᾧ ποιμᾶν ξηρὸς τῆνοθι, 'et pastor aridus [sit, arescit] ibi.'

τῆνος, τήνα, τῆνο, Dor. pro poet. κείνος, κείνη, κείνο, hocque pro com. κείνός, ἐκεῖνος, ille, illa, illud. Sic autem formatur. Primum quidem ε, quod est in hujus vocis initio, tollitur, deinde vero κ in τ, et εἰ diphthongus in monophthongum η mutatur. Theoc. Idyll. i. 4. αἶκα τῆνος ἔλη κεραδὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῆ. Et 5. αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ κατ-

ἀρρέει. In his duobus versibus τήνος Dorice pro communi εκείνος positum. Idem eodem Idyll., 1. ἄδῃ τι τὸ ψιθρίσμα, καὶ ἅ πέντος αἰπόλε τήνα. Hic τήνα, pro κείνη, et κείνη, pro εκείνη, positum. Quoniam autem α nunc ex η conversum est longum, ideo syllaba τή acuitur. Longa enim ante longam non circumflectitur. Idem eodem Idyll., 8. τήν' ἀπὸ τὰς πέτρας καταλείβεται ὑλόθεν ὕδωρ. Hic vocabulum integrum est τήνο; sed ob vocamentum vocalem τὸ ο est sublatum. Et 11. τήναις ἄρνα λαβεῖν. τήναις, pro εκείναις dictum. Et 23. τήνος ὁ παμενικός, pro εκείνος ὁ ποιμενικός. Lascaris lib. iii. 583. τήνος, τήνα, τήνο, per diphthongum η censet scribendum. Ait enim Δωρικῶς τήνη εἰς διφθόγγον εἰς η mutari. Quod et ab Atticis fieri solet, ut quum ἱππῆς, βασιλῆς dicunt, pro communibus ἱππέις, βασιλεῖς. Consule et Eustath. in verbo ἦδη, pro εἶδει. Plerique tamen i non subscribunt. Hoc autem et Attici faciunt in multis. Vide Dialectos 605. et 733. Idem Theoc. eodem Idyll., 23. τήνος ὁ παμενικός. 71. et 72. τήνον μὲν θῶες, τήνον λύκοι ὠρῶσαντο, τήνον. 120. τήνος. 125. τήνο. Idyll. ii. 17. τήνον. 40. τήνω. 60. τήνω, pro εκείνον. 144. τήνος. 145. τήνω. Sic scribitur in omnibus codicibus, quos vidi. Sed, cum sit dativi casus, ut ex praecedenti pronome ἐμῆν, patet, i subscribendum videtur, hoc modo, τήνω. Nam hic dativus ab illo ἐπεμείψατο regitur. Alioquin Δωρικῶς τὸ i, nunc sublatum dices. 153. τὰ δώματα τήνα. Idyll. iii. 25. κύματα τήνα, etc.

τήνα, Dorice, pro communi εκείνου, illius, vide τήνος. Theoc. Idyll. ii. 60. τὰς τήνω φλιάς καθυπέρτερον, 'illius limen supra.' Idyll. v. 43. τήνω πυγίσματος, 'illa natium percussione.' 56. οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδέομαι, 'nihil ego illius indigeo;' vel, 'nequaquam ego illo indigeo.' Idyll. xi. 29. ἐκ τήνω, 'ex illo.'

τηνώθε, Doricum adverbium pro communi poetico κείθεν, illinc, ex eo loco. Ξῶ, pro ἔθεν, unde. Theoc. Idyll. iii. 10. τηνώθε καθείλον, ᾧ μ' ἐκέλευ καθελείν τὴν, 'illinc decerpsi, unde me iussisti decerpere tu.' Sic autem hoc formatum, a poetico κείνος, pro communi εκείνος, Dorice τήνος deducitur, in genitivo communi poetico κείνου, Dor. τήνω, et addita θε particula, fit τηνώθε, quod sequente consonante locum habet, ut τηνώθεν, sequente vocali.

τηνῶσας, poet. adverbium, quod in vulgatis Lex. non exstat, com. μάτην, ματαίως, temere, frustra, irrito conatu. Theoc. Idyll. xxv. 230. Vide Eustathium in τηῶσῃ ὁδός. Et Mag. Etymologicum pag. 171. 10. ἐν τῷ αἴστων. Idem 758. 1. τηῶσῃ, ἢ

ματαία. τροπή τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η. δευσιγή γὰρ ἐστίν, ἢ ἐκλυτος, παρὰ τὸ δεῖνα, [τὸ ἄρδω] τὸ ὑγρὸν, καὶ ἐκλυτον νοεῖται. Apud Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. iii. pag. 147. vs. 651. τηῶσιοι πόδες φερονται, qui temere modo huc, modo illuc feruntur. Sic autem ille, τηῶσιοι πόδες φέρονται, καὶ ἐνθα.

τί; Elliptice dictum, pro διὰ τί; vel, διὰ τί πράγμα; ob quid? ob quam rem? quam ob rem? qua de causa? cur? Theoc. Idyll. ii. 55. τί μὲν μέλαν ἐκ χροῦς αἷμα ἐμφύσ' ὡς λιμνῆτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπαικας; Sic enim legendum videtur, non autem, ut scriptum exstat in vulgatis codicibus. ἐμφύς, ὡς, etc. Vide ἐμφύς. Facilis typographi lapsus. 'Cur meo nigrum ex corpore sanguinem omnem ut palustris hircudo inhærens exsuxisti?'

τίθητι, Dor. pro com. τίθησι, ponit. Theoc. Idyll. iii. 48. ὥστ' οὐθὲ φθιμενὸν μὲν ἄτερ μασοῦο τίθητι; 'ita ut ne mortuum quidem ipsum seorsum a [sua] mamma [i. procul a suo sinu, vel amplexu] ponat? [ab amplexu suo dimittat?]'

τίλαι, commune. Est autem infinitivus aor. 1. act. a verbo τίλλω, μ. τιλῶ, ἀορ. α. ἔτιλα, vello, vellico, carpo, decerpo, discerpo. Hinc verbum Gallicum formatum, 'tiller,' quod de cannabe dicitur, quum a suo calamo, stipulaque, manu vellitur, et detrahitur quicquid ad filum, telaque faciendum est aptum. Theoc. Idyll. iii. 21. τὸν στέφανον τίλαι με καταντίκα λεπτά ποιησεῖς, 'coronam discerpere me festim in minuta frusta facies.'

τίλλοισα, Dor. pro communi τίλλουσα, vellens: παρὰ τὸ τίλλειν, unde Doricum τίλλειν, et verso ν in ρ cognatam, Gallicum verbum formatur 'tiller,' quod significat vellere, vel vellendo detrahere, ut faciunt qui linum, vel cannabin, sive cannabum vellunt, suisque calamis corticem teneriorem detrahunt, ut filum, telasque conficiant.

τιμᾶντα, poet. et Dor. vocabulum, pro communi poetico τιμήντα, unde verso η in α, Dor. factum τιμάεντα, καὶ κατὰ κρῆσιν τοῦ α, καὶ τοῦ ε, τιμᾶντα, ut ex βόαι, τὸ βόα. Deducitur autem a singulari τιμήεις, τιμήσσα, τιμῆν, honoratus, honore dignus, honorem merens. Theoc. Idyll. xxviii. ult. πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πᾶρ φίλων, 'omnia autem [sunt] honore digna, quæ ab amicis [veniunt, atque donantur].'

τιμασούντι, Dor. et Æol. 3. pers. plur. fut. 1. act. pro com. τιμήσουσι, unde Dor. τιμάσονται, et τιμασούντι, et rursus hinc Æol. et Dor. τιμασούντι, colent, honorabunt. Deducitur autem a verbo τιμάω, ᾧ, μ. τιμήσω, εἰς, εἰ, Dor. vero; τιμασῶ, εἰς, εἰ, tertia plur. τιμασούντι, et versa ου in ου,

τιμασεῦντι. Theoc. in Epig. xiv. 3. τὸν δὲ πολῖται τιμασεῦντι, πατὴρ μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ, 'illum vero cives honorabant, patris memores utpote boni.'

τῖν, Dorice, pro communi σοι, tibi. Theoc. Idyll. ii. 11. τῖν γὰρ ποταίσεισμαι, 'tibi enim canam (carmina)'. 20. τῖν ἐπιχαρμα τέτυγμα; 'tibi ludibrium sum facta?' 'tibi ludibrio sum?' Idyll. iii. 33. τῖν ὅλος ἔγκειμαι, 'tibi totus incumbo.' 52. τῖν δ' οὐ μέλει, 'tibi vero non est curæ.' Idyll. v. 8. τῖν δὲ τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποικ' ἔβα νάκος; εἰπέ Κομάτα, 'tibi vero quam Lacon furatus olim abiit pellem?' dic Comata. 49. τᾶ παρὰ τῖν, pro τῆ παρὰ σοι, 'illi, qui est apud te.' 52. ταί παρὰ τῖν, 'quæ sunt apud te.' 57. τῶν παρὰ τῖν, 'illis, qui sunt apud te.' 65. τῆνας τὰς παρὰ τῖν, 'illas, quæ [sunt] apud te.' 138. τῖν δὲ Κομάτα, 'tibi vero Comata.' Idyll. x. 31. ἐπὶ τῖν μεμάνηραι, 'propter te insanio,' etc. Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πᾶρα μνρία εἰπήν, Theoc. Idyll. xvii. 11. 'Quid primum narabo? quia adsunt sexcenta dicenda.'

τίφος, eos, ous, τὸ, poet. locus palustris, palus. Apud Suidam τίφος παροξυτόνως scriptum legitur, et vertitur κάθυρος τόπος, i. e. locus humidus. Theoc. Idyll. xxv. 15. Μηνίου ἂν μέγα τίφος, 'Menii circa magnam paludem.' Apollonius Rhod. τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. i. pag. 7. vs. 127. unica voce scriptum habet ἄμμέγα. ἐρμάνθιον ἄμμέγα τίφος. Schol. τίφος. ὁ κάθυρος τόπος. Idem lib. ii. pag. 106. vs. 824. ὁλος δὲ κατὰ πλατὺν βόσκοτο τίφος. Schol. τίφος. ὁ ἐλώδης τόπος. Ab aliis etiam ἔλος, i. paludem, ita vocari legitimus, ut et in vulgatis Græcol. Lex. habemus.

τμήσις, Doriensibus etiam familiaris, ut, Theoc. Idyll. i. 59. δicit, ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, pro ποτὶθίγεν, hocque pro communi προσέθιγεν, attigit. 96. ἂνὰ θυμὸν ἔχοισα, pro θυμὸν ἀνέχοισα, iram sustinens, irata. Idem Idyll. ii. 54. κατ' ἀγρίω ἐν πυρὶ βάλλω, pro καταβάλλω εἰς ἀγρίον πύρ. 56. ἐκ βδέλλα πέπωκας, pro ἐκπέπωκας. Idyll. vi. 11. κατὰ δὲ χροῖα καλὸν ἀμύξη, pro καταμύξη. Idyll. vii. 135. ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο, pro κατεδονέοντο ὕπερθε κρατὸς, i. supra caput quietabantur; vel, nisi τμήσιν esse concedas, dices τὸ ὕπερθεν absolute sumendum pro superne, vel in alto, vel ex alto, illud vero κατὰ, pro supra ponetur, et genitivum κρατὸς reget. Idyll. xxv. 46. διὰ τε κρίνησι, pro διακρίνησί τε. τούτῃσι διακρίνη. Idyll. xxv. 146. κατὰ δ' αὐχένα κλάσσε, pro κατέκλασεν αὐχένα. 213. περὶ δ' ἔβησα, pro περιέβησα δὲ, etc.

τόθι, poet. pro comm. θθι, ἔπου, ubi. Theoc. Idyll. xxii. 199. τόθι καρτερὸς Ἴδας κεκλιμένος θαεῖτο μάχην, 'ubi fortis Idas reclinatus spectabat pugnam.' Idyll. xxiv.

28. δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ πέτυκται, 'correpto [compressoque] gutture, ubi mala venena sunt.'

τ' οἰσία, sic in Stephani codicibus apud Theoc. Idyll. v. 125. scriptum legitur: sed vitiose: scribendum enim potius δέ τοι σία, quemadmodum in Crispini ed. recte scriptum videmus; alter Interpres vertit, juncti; alter, sia palustria. Consule vulgata Lexica Græcolat. in vocē Σιον, ου, τό. Sic appellatur herba quædam aquatica, quæ sium, et laver a Latinis, a Gallis 'berle' nominatur. De qua Dioscorides ii. 116.

τολ, Dor. pro com. articulo prepositivo οί. Theoc. Idyll. i. 80. τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, pro οἱ βῶται, οἱ ποιμένες. 136. τοὶ σκάπες. Idyll. iii. 53. τοὶ λύκοι. Idyll. vii. 138. τοὶ τέττιγες. 145. τοὶ δ' ἐκέχυντο ὕρακες.

τολ, Ionice, Dorice, poetice, pro communi οἶ, qui. Est autem articulus subjonctivus, cui τ præfigitur. Theoc. Idyll. i. 118. καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ, 'et fluvii, qui fluitis pulcrum per Thybridis aquam; vel juxta p. T. a. vel in p. T. a. Per Θύμβριν autem intelligitur Tyberis, sive Tybris. Ovid. Fast. lib. ii. 'Albula, quem Tyberim mersus Tyberinus in undis Reddidit, hybernis forte tumebat aquis.' Dionysius de Situ Orbis, pag. 49. et 50. Dionsys. Halic. Antiq. Rom. lib. ii. pag. 58. et Eustath. Nonnulli tamen putant Θύμβριν Siciliæ fluvium esse, non autem illum, qui Tyberis appellatur, et qui per mediam urbem Romam transit. Consule comm. Dionys. de Situ Orbis. Item Steph. de Urbibus; Strab. Plin. aliosque Geographos, apud quos varias variorum sententias videbis.

τολ, Dor. pro com. σοι, tibi. Theoc. Idyll. i. 146. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο, 'plenum tibi melle pulcrum os Thyrsi fiat [vel, sit, i. impleatur]. Vide τ pro σ. Idyll. v. 7. ἀρκέ τοι, 'sufficit tibi.'

τοιαῦτα ἄόκῳια, talia ἄqualia. Dor. pro com. ὡς, vel ὡσπερ ἔστω, ut ἄsic. Theoc. Idyll. xv. 32. οἰκία θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι, 'ut Diis placuit, ita lota sum.'

τοῖς, Ion. Dor. et poet. pro comm. τούτοις, his. Theoc. Idyll. ii. 78. τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν εὐχρυσίοιο γενεῖας, 'his autem erat flavior quidem helichryso barba.'

τοῖως, poet. pro com. οὔτω, sic, ita; q. d. taliter, i. tali modo. Theoc. Idyll. xxiv. 71. ὁ δ' ἀνταμίβετο τοῖως, 'ille vero respondit ita.'

τόκα, Dorice, pro communi τότῃ, Latium adverbium, tunc, videtur hinc deductum. Theoc. Idyll. vii. 154. οἶον δὴ τόκα πάμα διεκρανώσατε Νύμφαι, 'quale [doli]

tunc operculum aperuistis, o Nymphæ: Vide διακρανοῦν. Idyll. xxiv. 64. Τειρεσίαν τόκα μάντιν, 'Tiresiam tunc vatem.'

τὸ καλὸν, καλῶς, σφόδρα, πάννυ, præclare, vehementer, admodum. Theoc. Idyll. iii. 3. 'Τίτυρ' ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαιμένε, 'Tityre mihi vehementer dilecte.'

τὸ καλὸν, pro καλῶς, formosum, pro formose. Theoc. Idyll. iii. 18. ὦ τὸ καλὸν ποθοῦσα, 'o [puella] formosum aspiciens,' i. oculis formosis prædita; vel, jucundo aspectu prædita.

τὸ καρτερὸν, poet. pro com. καρτερῶς, valide, vehementer. Theoc. Idyll. i. 41. ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ εὐϊκῶς, 'ille senex, laboranti vehementer viro similis.'

τοκάς, ἀδος, ἤ, poet. idem valens ac ἡ τετοκῦα, quæ peperit. Non solum autem mulieribus, sed et pecudibus, ferisque tribuitur. Theoc. Idyll. viii. 63. φεῖδεν λύχε τῶν τοκάδων μεν, Lat. int. 'parce lupe fæto meo pecori.' Sed fæti vox apud Latinos est ambigua. Nam ovis fæta dicitur tam ea, quæ fæctum in utero fovet, quam ea, quæ fæctum ex utero progressum fovet, ac educat, ut bonæ matres facere solent. Quæ de re pluribus in vulgatis Lex. Lat. Suidas, τοκάς. ἡ γεννώσα. Theoc. Idyll. xxvi. 21. ὕσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης, 'quantus est mugitus [i. rugitus] lænæ, quæ recens peperit;' vel simpliciter, quæ peperit.

τολμασεῖς, Dor. pro comm. τολμήσεις, audebis, a τολμάω, ὦ. Theoc. Idyll. xiv. 67. τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θραυὸν ἀσπιδιώταν, 'audebis irruentem audacem [hostem] scutatum sustinere.'

τολμῆς, 2. pers. sing. temp. prææs. indic. modi Dorice formata, pro communi τολμῆς, a τολμάω, ὦ, audeō. Verso α in η, et neglecto ι, quod communiter esset subscibendum. Theoc. Idyll. v. 35. εἰ τὸ με τολμῆς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, 'si tu me audes oculis rectis aspicere [vel, intueri].'

τομά, ἄς, ἄ, Dor. pro com. τομή, ἦς, ἦ, sectio. Theoc. Idyll. x. 46. ἐς βορέην ἀνεμὸν τᾶς κόρθους ἄτομα ὕμμιν, ἢ ζέφυρον βλεπέτω, 'ad boream ventum acervi sectio vobis, aut zephyrum spectet.'

τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον, pro τὸν μεσαμβρινὸν ὕπνον, ut τὸ ν μέτρον χάριν jam præter morem sublatum dicas, vel (quod longe verisimilius) hoc accipiendum pro κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν, ἤγγον κατὰ τὸν μεσαμβρινὸν χρόνον. Theoc. Idyll. x. 48. σίτον ἀλοιῶντες φέγγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον, verba sonant, 'frumentum trituranis fugite meridiano [tempore] somnum;' pro, fugite meridiano somnum. Huc illud tritissimum carmen commode refertur potest, 'si

vis te sanum fuge somnum meridianum.' Eodem modo et Idyll. i. 15. τὸ μεσαμβρινὸν poeta dicit, pro κατὰ τὸν μεσαμβρινὸν χρόνον. Vide.

τὸν, vocali sequente productum. Theoc. Idyll. v. 144. ἀνωτάμην τὸν ἀμνόν. ἐς οὐρανὸν ὕμμιν ἀλεύμαι. Et 149. ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν. ἀλλὰ γενοίμαι.

τὸν, Ion. et poet. pro com. ὄν, quem, quod fit præfixo τ articulo subjunctivo ὄν, vel articulus præpositivus pro subjunctivo ponitur. Theoc. Idyll. xiv. 34. τὸν ἴσην τὸ θυῶνυχε, 'quem nosti tu Thyoniche.'

τὸ πᾶν, pro παντελῶς, omnino. Theoc. Idyll. iii. 18. τὸ πᾶν λίθος, 'omnino lapis;' vel, 'omnino saxum,' i. o puella tota saxea.

τοσσῆνον, adverbium Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro communi τόσον, vel poetice, metri causa, τόσσον ἄσσον, tantum ἄquantum. Adeo, ut Theoc. Idyll. i. 54. οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὕσσον περὶ πλέγματι γαθει, 'nec plantas tantum [curat], quantum gaudet opere, quod necit.'

τουτὶ, Doricum adverbium ab Attico pronomine τουτοῖ, κατὰ συγκοπὴν formatum, addito ι ad commune τοῦτο, et accentu mutato. Quæ de re consule vulgatas Grammaticas in pronominiibus, ubi prolixius hic Atticismus declaratur, et exemplis illustratur. Sed quum τουτὶ, adverbialiter, pro communi ἐνταῦθα sumitur, ἔλλειψις videtur esse. Nam integra locutio fuerit, si dicas κατὰ τουτὶ τὸ χωρίον, ἀντὶ τοῦ, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, in hoc loco, hic. Theoc. Idyll. v. 103. τουτὶ βοσκορέϊσθε ποτ' ἀντολάς; 'hic pascemini ad orientem?' Hanc hujus vocis significationem in vulgatis Lexicis non reperies. Quare nunc monitus mature nota.

τουτόθε, Doricum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non legitur, pro communi ἐντεῦθεν, hinc. Formatur autem a genitivo singulari τούτου, rejecto ο, et addita particula θε, quæ motum e loco significat. Ponitur vero sequente consonante, ut τὸ τουτόθεν sequente vocali. Theoc. Idyll. iv. 10. κ' ὄχετ' ἔχων σκαπάναν, καὶ εἴκατι τουτόθε μάλα, 'et abiit hinc habens ligonem, et viginti oves.'

τούτω, Dorice pro communi τούτου, hujus. Theoc. Idyll. xiv. 26.

τούτῳ, Dorice positum vel ἔλλειπτικῶς, pro ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, in hoc loco. Vel adverbialiter, pro ἐνταῦθα, hic. Theoc. Idyll. v. 45. τούτῳ δρύες, ὦδε κόπειρος, 'hic quercus, hic cyperus.'

τουτῶθεν, adverbium Theocriteum, et Doricum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro quo communiter dicitur ἐντεῦθεν, et ἔγθεν apud poetas, hinc, isthinc, ex

hoc loco. Idem enim valet, ac si Dorice diceret: *ἐκ τούτων τῷ τόπῳ*, pro communibus *ἐκ τούτου τοῦ τόπου*. Est enim formatum hoc adverbium a singul. genitivo pronominis *οὔτος*, cujus genitivus masculus communis habet *τούτου*, Dorice vero versa posteriore diphthongo *ου* in *ω*, et addita particula *θε*, vel *θεν*, fit *τουτῶθε*, sequente consonante, et *τουτῶθεν*, sequente vocali. Theoc. Idyll. iv. 48. *εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει*, 'nisi abeas istinc. Vide, iterum denuo eo accedit.'

τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τήνων ἔρωτα. Theoc. Idyll. xiv. 26. Quod Dor. dictum, pro communi, *τούτου τὸν κεκλυμένον*, καὶ περιβύητον κατετήκετο κείνον ἔρωτα, 'hujus illo celebri amore contabescibat.'

τραγεία, *as*, ἡ, commune; quod vel substantivum nomen, vel adjectivum subaudito substantivo *δορὰ*, hircina pellis; ut *κυνέη*, ἦ. Eustathium consule. Theoc. Idyll. v. 51. *ταὶ δὲ τραγείαι ταὶ παρὰ τὴν ὕσδοντι κακώτερον, ἢ τὴν περ ὕσδεις*, 'hæ vero pelles hircinæ, quæ [sunt] apud te, olent pejus, quam tu ulæs.'

τριακοντάζυγος, *ου*, ὁ καὶ ἦ, navis epithetum, quæ habet triginta transtra. Theoc. Idyll. xiii. 74. *τριακοντάζυγον Ἀργῶ*, 'triginta habentem transtra Argo.'

τρίβωμες, Dorice, pro communi *τρίβωμεν*, teramus. Theoc. Idyll. vii. 123. *μηδὲ πόδας τρίβωμες*, 'neque pedes teramus.'

τριγάμος, *ου*, ὁ καὶ ἦ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Tam autem de viro dicitur, qui tres habuit uxores, quam de fœmina, quæ ter nupsit. Theoc. Idyll. xii. 5. *ὕσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὶς*, 'quanto virgo præstantior est ter nupta muliere.'

τριόπος κολῶνα, Theoc. Idyll. xvii. 68. Consule Stephanum in *τριόπιον*. Thucydides lib. viii. 274. 5. *ἔστι δὲ τὸ Τριόπιον ἄκρα τῆς Κνιδίας προὔχουσα, Ἀπόλλωνος ἱερόν*.

τριπόθατος, *ω*, ὁ καὶ ἄ, Dor. et poet. pro quo com. etiam dicitur *τριπόθητος*, *ου*, ὁ καὶ ἦ, ὁ *τρίς* ποθητὸς, ter optatus, optatissimus. Componitur ex adverbio *τρίς*, ter, et nomine verbalis *ποθητὸς*, quod in compositione accentum in antepenultimam retrahit. Hoc vero deducitur a themate *ποθέω*, *ποθῶ*, unde, facta literarum traiectione, et aspirata in tenuem mutata, deductum est Latinum, opto, quod cupio et desidero significat. Metri vero caussa τὸ σ extritum, quod etiam in oratione soluta postea neglectum. Nec enim in omnibus vocabulis compositis ex hoc adverbio *τρίς*, et aliis nominibus, quorum initium habet aliquam consonantem, τὸ σ tollitur: sed in sexcentis retinetur, ut in *τρισμίριοι*, *τρισχίλιοι*, *τρισκακο-*

δαίμων, etc. quorum maximam copiam Lexica tibi suppedabant. Moschus Idyll. iii. 52. *ὦ τριπόθατε*, 'o desideratissime.' Bion Idyll. i. 58. *θνάσκεις ὦ τριπόθατε*, 'moreris o desideratissime.' Idem Idyll. v. 15. *εἶαρ ἔμοι τριπόθατον ὄλω λυκάβαντι παρεῖη*, 'ver mihi ter exoptatum toto anno adsit.'

τρίπορθος, *ου*, ὁ καὶ ἦ, qui ter captus, ac direptus fuit: *παρὰ τὸ τρίς* *πέρθειν*, i. e. ter diripere; *πέρθω*, hinc Latinum, perdo, verso θ in d, diripio, corrumpto, vasto. Medium perfectum, *πέπορθα*. Ab hoc medio sexcenta vocabula composita derivantur, de quibus Lexica. Cur autem *τευκρὶς* *τρίπορθος* in Ara Simmiæ, vs. ult. vocetur, vide Lat. not. p. 447.

τρισκαϊδεκάπηχυς, *εος*, ὁ, com. nomen, quod in vulg. Lex. non reperitur. Qui longus est 13 cubitorum magnitudine: *μεταφορικῶς* vero dici videtur de homine fatuo, stulto, et amente. Nam plerumque tales sunt, qui justam ceterorum hominum bene formatorum magnitudinem superant, idque non parvo intervallo. De quibus illud comode dici potest, Non est in tanto corpore mica salis. Nostram hanc sententiam confirmat et tritum adagium Lat. *amens longus*; *ἄνους ὁ μακρὸς*, qui longus est, is etiam est amens. Consule Eras. Adag. Chil. 3. cent. 4. Adag. 58. p. 705. Theoc. Idyll. xv. 17. *ἀνὴρ τρικαιδεκάπηχυς*, 'homo tredecim cubitorum;' vel, 'homo 13 cubitorum longitudine.'

τριφιλάτος, *ω*, ὁ, Dor. pro com. sed poet. *τριφίλητος*, neutrum in vulg. Lex. reperitur, ter amatus, ter amandus, maxime amabilis. Theoc. Idyll. xv. 86. *ὁ τριφιλάτος Ἀδωνίς, ὁ κῆν Ἀχέρωντι φιλεῖται*, 'ille maxime amabilis Adonis, qui vel apud Acherontem amatur.'

τρομέοντι, Dor. pro com. *τρομέουσι*, quod facta contractione dicitur Attice *τρομόσι*, i. *φοβοῦνται*, metuunt, timent, formidant. Theoc. Idyll. ii. 12. *τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι*, 'quam et catuli formidant.'

τρομέω, *ῶ*, poeticum, non neutraliter, at active sumtum pro com. *φοβείσθαι*, metuere, formidare, timere, cum accusativo. Theoc. Idyll. xxvii. 26. *ναὶ μὰν φασι γυναικᾶς ἐὸς τρομέειν παρακοίτας*, 'perfecto tamen aiunt mulieres metuere suos maritos.' 27. *τίνα τρομέουσι γυναῖκες*; 'quem [enim] metuunt mulieres?' Hoc autem *τρομέω* formatur a primitivo *τρέμω* (unde Latinum, tremo, trepido, formido) cujus perfectum medium est *τέτρομα*. Hinc *τρόμος*, *ου*, ὁ, tremor, metus. Hinc *τρομέω*, *ῶ*, *μ*. *τρομήσω*, etc.

τρομέω, *ῶ*, cum infinitivo. Theoc. Idyll. xxvii. 28. *ὠδίνειν τρομέω*, 'parere metuo;'

vel, 'partus dolores metuo.' 30. ἀλλὰ τε-
κύν τρομέω, 'sed parere formido.'

τρυπάω, ᾧ, commune, μεταφορικῶς in-
terdum ad Venereum congressum καθ' ὁ-
μοιότητα quamdam actionis a poetis adap-
tatur. Theoc. Idyll. v. 42. ὁ τραγὸς αὐτὰς
ἐτρύπη, 'hircus ipsas terebrabat [preme-
bat, inibat].'

τρυφερὸν λαλεῖν, poet. loquendi genus,
pro τρυφερῶς λαλεῖν, delicatum, delicate
loqui. Theoc. Idyll. xx. 7. ὡς τρυφερὸν
λαλέεις, ὡς κωτίλα βήματα φράσσεις, 'quam
delicate loqueris! quam blanda verba pro-
fers!' Idyll. xxi. 18. τρυφερὸν προσέναχε
θάλασσα, 'delicate adnatabat mare.' Vide
προσέναχε.

τρύχνος, ου, δ, Theoc. vocabulum. Idem
ac μαλακός, mollis: Vide Græcol. Lex.
Theoc. Idyll. x. 37. ἂ φωνὰ δὲ τρύχνα,
'vox vero mollis.'

τραγούσας, Dor. pro com. τραγούσας,
comedentes, rodentes. Theoc. Idyll. ix.
11. τραγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε, 'ro-
dentes a specula dejecit.'

τρώγοντι, Dor. pro com. τρώγουσι, co-
medunt, rodunt. Theoc. Idyll. iv. 45. τὰς
γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι, 'nam
oleæ ramum rodunt.'

τρώξιμος, οὔ, ὁ καὶ ἡ, com. pro quo dicitur
et τρακτός, ἡ, ὄν, παρὰ τὸ τρώγω, μ.
τρώξω, edo, comedo. De quo vulgata
Græcolatina Lexica: σταφυλὴ τρώξιμος,
uva comestibilis (ut vulgus diceret) i. ma-
tura, ac ad edendum bona. Theoc. Idyll.
i. 49. σινομένα τὰν τρώξιμον, 'lædens co-
mestibilem [i. e. vorans maturam, ac ad
edendum bonam uvam].' Subauditur enim
nomen substantivum σταφυλήν.

τὸν, Dorice pro com. σὺν, unde σ in τ, et v
in u mutato, Latinum tu formatum. The-
oc. Idyll. i. 2. ἄδὸν δὲ καὶ τὸ. Et 4. αἶγα τὸ
λαψῆ. Et 10. ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας.
Et 11. τὸν δὲ τὰν ὄν ὑστερον ἄξις. Sed τὸν
plerunque correptum legitur: tu vero sem-
per producitur apud Lat. et 19. ἀλλὰ (τὸν
γὰρ δὴ τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες. 62. τὸν φί-
λος, 'tu amice.' 82. τί τὸ τάκεαι; 'quid
tu liquescis?' 90. καὶ τὸν, 'et tu.' 97. τὸ
θην; tunc? 124. τὸ γ' ἀμφιπολεῖς, 'tu
obambulas.' 143. καὶ τὸν δίδου τὰν αἶγα, 'et
tu da capram.' 148. τέττιγος ἐπεὶ τύγε
φῆρτερον ἄξις, 'cicada quoniam tu suavius
canis.' 151. τὸν δ' ἀμελέγειν, 'tu vero
mulge ipsam [capram].' Idyll. ii. 17. ἔνυξ
ἔλκε τὸν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα,
'motacilla trahe tu illum virum ad meam
domum.' 33. τὸν δ' Ἄρτεμι, 'tu vero Dia-
na,' etc.

τὸν, Dorice pro communi σὺν, unde Latinum
te, verso σ in τ. Est enim τὸν non
solum nominativus casus, ut suo loco doce-
tur: sed etiam accusativus. Theoc. Idyll.

i. 56. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀπύξαι. Vide τέ-
ρας. Hic autem est totum, et pars. To-
tum est, τὸν, te, pars, θυμὸν. Sed est et
ἔλλειψις Attica præpositionis κατὰ. Vide
τέρας. Quam et Iones, et Dores frequen-
ter usurpant. Idem eodem Idyll., 60. καὶ
κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμην, pro σὲ μ.
π. ἀρεσαίμην, 'quo te valde promptus pla-
cabo;' vel, 'quo valde lubens tuam gra-
tiam mihi conciliabo;' Idem eod. Idyll.,
78. τίς τὸ καταρύχει; 'quis te conficit?'
Idem Idyll. ii. 101. κῆφ' ὅτι Σιμαῖθα τὸ
καλεῖ, 'et dic quod Simætha te vocat.'
Idem Idyll. iii. 5. φουλάσσειο, μὴ τὸ κορύνη,
'cave, ne te cornu feriat.' 19. ὡς τὸν φιλά-
σω, 'ut te osculer.' Idyll. iv. 49. ὣς τυ
πατάξω, 'ut te percuterem.' Idyll. v. 38.
ὣς τυ φάγοντι, 'ut te comedant.' 41. ἐπύ-
γισόν τυ. Vide suo loco. 74. μὴ τὸ τις
ἥρώτα; 'num quis te rogabat?' 116. ὅτ'
ἐγὼν τὸν κατήλασα, 'quum ego te percussi;'
vel, verberavi, vel, verberans abegi. 118.
τῆδε τὸν δάσας, 'hic te vincunt.' 148. φλα-
σῶ τὸν, 'percutiam te.' 149. τὸν φλάσαιμι,
'te percutiam.' Idyll. vii. 27. φαντὶ τὸν
πάντες, 'aiunt te omnes.' 94. ῥὶ τὸν γεραί-
ρεν, 'quo te honorare.' 106. μὴ τυ τι παί-
δες, 'ne te pueri [cædant].' Idyll. viii. 7.
φαμὶ τὸν νικασεῖν, 'aio fore ut te vincam.'
55. ἀγκὰς ἔχων τὸν, 'in ulnis [in amplexu]
tenens te.' 65. οὐτῶ βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
'adeo profundus somnus tenet te?' Idyll.
x. 15. τίς δὲ τὸν τῶν παίδων λυμαίνεται;
'quæ vero puella te cruciat?' etc.

τύγα, Dorice, pro communi σὺργε, tu.
Theoc. Idyll. v. 69. μήτ' ἂν τύγα τοῦτον
ὀνάσσης, 'neque etiam tu istum juveris.'
71. μήτ' ἂν τύγα τῶδε χαρίζη, 'neque
etiam tu isti gratificeris.'

τυλίσειεν, sive τυλίττεν, com. unde com-
positum ἐντυλίσειεν, volvere, involvere.
Apud Theoc. Idyll. xliiii. 54. μετανυμικῶς
accipitur pro animum delinire, vel misere-
ratione commovere, et passivum τυλίσειε-
σθαι, deliniri animo, misericordia moveri.
Quod loquentis genus sumtum est ab illis,
qui morientibus amicis astant, quique præ
dolor caput aliquo velo, vel pallio, vesti-
busque suis solent velare, ne fentium, et
lacrymantium, ac ingemiscientium vultus
gestusque parum decori spectentur ab aliis,
qui morientes circumstant. A consequen-
tibus igitur, et ab effectibus efficiens causa,
et antecedens μετανυμικῶς intelligendum
ἡ ἐντύλιξις, i. capitis involutio, est conse-
quens, et effectum, animi vero dolor, et
commiseratio, est antecedens, et efficiens
causa. Quoniam autem in vulgatis Lexi-
cis nullam hujusmodi significationem repe-
riunt, ideo pluribus hic hujus rationem τῆς
φιλομαθεῖ, lectori censi reddendam. Poe-
tæ verba sunt hæc, τὸν νεκρὸν εἶδεν Ἀνδρᾶς

ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. οὐδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχάν, 'mortuum vidit Atrio ex suo suspensum: nec delinitus est [vel, nec misericordia motus est in] Animo,' etc.

τύμβω, genit. Dor. pro communi τύμβου, Theoc. Idyll. xxii. 208.

τύμμα, τος, τὸ, commune; sed poeticum, pro quo πληγή, ἦς, ἦ, frequentius, percussio, plaga, vulnus. Theoc. Idyll. iv. 55. ὄσσιχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει! 'quantula plaga est, et quantum virum domat!' vel, 'quam parvum est vulnus,' etc. Latinus interpres, quem H. Steph. est sequutus, τὸ τύμμα vertit spina. Sed hoc non spinam, at ipsam percussione, sauciationem, plagam, vulnusque significat, ut ante declaratum. Consule Hippocratis Œconomiam.

τυννὸν, poet. et Atticum, idem ac τὸ τυννοῦτον, i. μικρὸν, parvum. Theoc. Idyll. xxiv. penult. τυννὸν ἄνευ πυρὸς ἀννοτο δόρπον, 'parvam sine igne sumebat cœnam;' pro, tenuem sine lucerna sumebat cœnam. Vide πῦρ.

Τυρία, ας, ἡ, ἢ Ἐδρῶπη, cur? Vide notas in Syringem Theocriteam, pag. 433. vs. 10. et 11.

τυρέις, όντος, ό, nomen Theocriteum, quod proprie quidem ἐπιθετικῶς accipitur pro caseaceo, et dicitur de cibo, qui ex caseo totus est confectus. Interdum tamen substantive sumitur pro communi τυρός, οὐ, ό, caseus. Τυρός vero (ut docet Eustathius) dicitur παρὰ τὸ τηρῶ, τροπή τοῦ η εἰς υ, ἢ παρὰ τὸ τέρσειν τὸ ξηραίνειν. Alii παρὰ τὸ τυρέω, ᾧ, τὸ συνίστημι, καὶ συμπήγνυμι deductum tradunt, quam sententiam in Græcolatinis Lexicis invenies quod caseus coagulo cogatur, sive coaguletur. At οἱ τῶν λεξικογράφων nullam περὶ τοῦ τυρέντος mentionem faciunt. Theoc. Idyll. i. 53. τυρέντα μέγαν λευκοῦ γάλακτος, 'caseum magnum albi lactis.' Alii tamen τυρέντα putant appellatam placentam, cui caseus esset immixtus, et Hesychium laudant auctorem. Quam sententiam si probes, dices hæc λευκοῦ γάλακτος addita, ut indicetur caseum ex albo lacte confectum, vel etiam aquæ loco, placentæ lac additum.

τυρῶ, Dor. pro comin. τυροῦ, casei, Theoc. Idyll. v. 87.

τυτθὸν ὄσσον, Theocritea locutio, pro communi πᾶν μικρὸν, valde parum. Theoc. Idyll. i. 45. Τυτθὸν δ' ὄσσον ἄπωθεν ἀλιτρίτῳ γέροντος, alter interpres, 'Paululum autem quantum longe a mari exeso sene;' alter, 'non procul inde ab isto marino sene.' Sed hoc verba sonant, 'Parum autem valde procul a sene, qui in mari exesus,' vel attritus erat; pro, Valde a. p. procul a marino sene, i. non admodum

Lex. Doric.

autem procul a marino sene. Vide Τυτθός, et ὄσσον.

τυτθός, ἡ, όν, poeticum, pro comm. μικρός, ἂ, όν, Eustath. τυτθὸν (inquit) τὸ μικρὸν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτίθων βρεφῶν, τροπή τοῦ ι εἰς υ καὶ τυτθὸν βρέφος, τὸ ἐπιτίθιον. Theocriti Græcus interpres, Τυτθὸν κυρίως τὸ ἐπιτίθιον βρέφος, παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. Sic enim scribendum in vulgatis Græcolatinis Lexicis, non autem, ut vitiose scribitur, ἐπιτύθιον, et τὸν τυτθὸν, ἢ σημαίνει. Quid autem sit τυτθός, quid τιτθὸς et τιτθίς, et etymologiam horum Eustathius, et alii docent aperte. Theoc. Idyll. i. 45. Τυτθὸν adverbialiter posuit, pro μικρῶς; τυτθῶς enim inusitatum. Vide τυτθὸν ὄσσον. Idyll. xix. 5. ὕπτιγε τυτθὸν Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλικά τραύματα ποιεῖ, 'quia parva Bestiola est melissa, et tanta vulnera facit.' Et ult. χ' ὦ τυτθός μὲν ἦς, τὰ δὲ τραύματα ἀλικά ποιεῖς, pro καὶ ὦ τυτθός μὲν ἦς, etc. ἦγον καὶ σὺ μὲν μικρός εἶς, εἶτε ὑπάρχεις, 'et tu quidem parvus es, tamen vulnera tanta facis.' Vide nostros in Theocritum commentarios, ubi totum hunc locum explicamus.

τυφλοφόρος, ου, ό, ἀντὶ τοῦ πηροφόρος, ου, ό, peram gestans. Epithetum pastorum. Qua de re consule notas Latinas Viti Winsemii, pag. 433. et 434. in Theocriti Syringem, sive fistulam scriptas.

τῶ, genitivus sing. articuli præpositivi Dorice formati, pro communi τοῦ, versa diphthongo ου in ω. Theoc. Idyll. iv. 21. τῶ Δαμπριάδα, pro τοῦ Δαμπριάδου. 40. τῶ σκληρῶ δαίμονος, pro τοῦ σκληροῦ δαίμονος. 50. τῶ Διός, pro τοῦ Διός. Idyll. v. 74. ποττῶ Διός, pro πρὸς τοῦ Διός. Vide ποττῶ. 143. Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, pro Κατὰ τοῦ Λάκ. τοῦ ποιμ. Idyll. vii. 11. τῶ Βρασίλα, pro τοῦ Βρασίλου. Idyll. viii. 7. τῶ ἄνθρω, pro τοῦ ἄνθρου. Idyll. x. 40. τῶ πάγονος, pro τοῦ πάγωνος. 41. τῶ θείου, pro τοῦ θείου. Idyll. xiii. 7. Τῶ χαριέντος ἴλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορείντος. Hic τῶ bis pro τοῦ positum. Idyll. xiv. 24. τῶ γείτονος υἱός, 'vicini filius.' Idyll. xv. 12. Τῶ μικῶ, pro τοῦ μικροῦ. 22. τῶ βασιλῆος, pro τοῦ βασιλέος, etc.

τῶ Dorice, pro communi τοῦ. τοῦ vero poetice, pro communi οἷ, cuius. Theoc. Idyll. i. 29. Τῶ περὶ μὲν χεῖλη μαρβεται ὑπόθι κισσός, 'Cujus circum labra volvitur superne hedera.' Idyll. xi. 53. τῶ μοι γλυκερότερον οὐδὲν, 'quo [oculo] mihi jucundius nihil [est].'

τῶ, Dorice, Ionice, et poetice, pro communi ᾧ, in dativo sing. masculi, et neutrius generis, quo. Sic autem formatur, articulo subjunctivo ᾧ, τ præfigitur; vel articulus præpositivus pro subjunctivo po-

nitur. Quidam vero (ut et Eustathius) hoc ab inusitato τὸς, τῆ, τὸ, pro com. δς, ἦ, ὀ, deductum tradunt. Theoc. Idyll. i. 60. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρσεαίμαν, hoc verba sonant, 'quo te valde promptus placabo.' Alter Latinus interpretis hæc ita vertit, 'quo, valde lubens tuam inibo gratiam;' alter vero, sic, 'quo tibi valde lubens gratificabor.' Æ. P. 'quo valde lubens tuam gratiam mihi conciliabo.' Idem est sensus.

τῷ, poet. pro com. οὔτω, sic. Theoc. Idyll. xxix. 11. Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἐπαινέσας, 'Sic et melius tu ipse habens, me laudares,' pro, sic enim et tu ipse me laudares, quia melius haberes, melius tecum ageretur, tua conditio melior esset.

τῷ, poet. pro com. διῶ, quare, ideo. Theoc. Idyll. xvii. 28. τῷ καί, 'quamobrem etiam.' et 38. τῷ, ideo.

τῶγαλμα, τὸς, τὸ, Dor. pro com. τὸ ἄγαλμα, Theoc. Idyll. xxiii. 69. simulacrum.

τῶγκιστρα, Dor. pro com. τὰ ἄγκιστρα, hami. Sed κρᾶσις facta præter morem ex duobus α α in ω, vel (quod longe probabilius videtur) a singul. Dor. τῶγκιστρον, ω, τὸ, (pro com. τὸ ἄγκιστρον, ου, facta κρᾶσις εἰς ω ἐκ τοῦ ο, καὶ α, ut in Ἀητόα, ὦ, videamus) pluralis iste formatus, eandem κρᾶσιν servans. Quod profecto dignum observatione, quia παραδοξότερον, si communes Grammaticorum regulas consuleris velis. Theoc. Idyll. xxi. 10. Τοὶ κάλαμοι, τῶγκιστρα. 57. τῶγκιστρα, pro τὰ ἄγκιστρα, hami. Sed 46. τῶγκιστρῶν videtur Ἀπτικώτερον, ἢ Δωρικώτερον a poeta dictum, pro τῶ ἄγκιστρῶν; ut τανδρῖ, pro τῶ ἄνδρῖ, quod apud Demosthenem passim occurrit. 56. τῶ ἄγκιστρῶν scribitur, pro τῶ ἄγκιστρῶ. Vide τῶγκιστρῶν. 56. τῶ ἄγκιστρῶ, pro τῶ ἄγκιστρῶ, hocque Dor. pro com. τοῦ ἄγκιστρον.

τῶδε μὲν ἄματος, Dor. et poet. pro com. sed poet. τοῦδε μὲν ἡματος, com. vero, ταύτης μὲν ἡμέρας, 'hoc quidem die.' Hodie quidem χθάριον δέ, cras vero. Theoc. Idyll. xxix. 14.

τῶθᾶσδοισαι, Dor. pro com. τῶθᾶζουσαι, conviciis insectantes. Theoc. Idyll. xvi. 9. Πολλά με τῶθᾶσδοισαι, 'Multis me conviciis insectantes.' Consule Suidam ἐν τῷ τῶθᾶζειν, quod cum accusativo jungi tradit, et vertit, σκόπτειν, χλευάζειν, λοιδορεῖν, i. cavillis, dictis mordacionibus, subsannationibus, et conviciis insectari. Magnum Etymologicum 773. 8. deducti ἀπὸ τοῦ θῶψ, θωπὸς, quod assentatorem, ac impostorem significat, verbum θωπάξω, et π in τ versa, factaque literarum traiectione, τῶθᾶζω vel ab ἄθω, ἄθᾶζω, τῶθᾶζω.

τῶλγεος, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ου, καὶ

τοῦ α εἰς ω, pro comm. τοῦ ἄλγεος. Theoc. Idyll. xx. 16. ὑπὸ τῶλγεος, 'a [vel, præ] dolore.' Vel ex diphthongo ου prius τὸ υ tollitur, deinde τὸ ο, καὶ τὸ α in ω contrahitur, ut in Ἀητόα, ὦ.

τῶμπέχορον, Dor. pro com. τὸ ἀμπέχορον, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ τοῦ α εἰς ω. Ἀμπέχορον vero (ut docet Eustathius) et ἀμπεχόνη dicuntur ab ἀμπέχω, quod formatum ab ἀμφιέχω, sublato ι, et verso φ in π. Quod tamen in futuro non servatur. Nam non ἀμπέξω, sed ἀμφέξω dicitur. At Magnum Etymologicum pag. 85. 48. in voce ἀμπεχόνη tradit ab Ἀολισβίσι τὴν ἀμφὶ communem præpositionem, ἀμφὶ verso φ in π dici. Idem confirmat et pag. 94. 19. Hinc et ἀμπεχόνιον, ου, τό. Sic autem explicat, ἀμπεχόνη, περιβολὴ ἱματίου, ἤγουν παλίου. ἱμάτιον λεπτόν, περίβλημα, id est, circumjectio vestis, pallium; tenuis vestis, amiculum. Sed quia Pallium est vox Latina, fortasse illic scribendum potius πάλλιον. Theoc. Idyll. xv. 21. Ἄλλ' ἔθι, τῶμπέχορον, καὶ τὰν περονατρίδα λαθεῖ, 'Sed age amiculum, et perplum fibulatum [vel, fibula succinctum] cape.' Idem eodem Idyll., 39. Τῶμπέχορον φέρε μοι, 'Amiculum fer mihi.' 71. τῶμπέχορον μιν, 'amiculum meum.' Idyll. xxvii. 58. Τῶμπέχορον ποίησας ἐμὸν βάκος, 'Amiculum meum fecisti lacerum [i. lacerasti].' 59. ἀμπεχόνη pro ἀμπέχορον συνωνύμως a poeta dicitur. Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δασῶ, 'Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.'

τῶ μῶ, Dor. pro com. τοῦ μῶ, τουτέστι, τοῦ ἐμοῦ, mei. Theoc. Idyll. xxi. 30. Οὐ σε θέλω τῶ μῶ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον, 'Non volo te meæ visionis esse expertem.' ἤμεν vero, pro εἶναι positum Dorice; formatione suo loco vide.

τῶνείρατα, Dor. pro com. sed poet. τὰ δνειράτα, οἱ δνειροι, somnia, insomnia. Theoc. Idyll. xxi. 31. τῶνείρατα πάντα μερίζεν, 'insomnia omnia dividere.' Crasis autem facta ex α et ο in ω, ut in Ἀητόα, ὦ, videmus.

τῶντρον, Dor. pro comm. τῶ ἄντρον, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ω μεγάλου, καὶ τοῦ α εἰς ω μέγα. τὸ δὲ ι non solum Dorice, sed et Ionice, et Æol. neglectum in priore syllaba. Nam alioqui post factam contractionem scribendum fuisset τῶντρον, quod prius ι erat in articulo præpositivo τῶ. Theoc. Idyll. xi. 44. Ἄδιον ἐν τῶντρον παρ' ἐμὸν τὰν νύκτα διαξείς, 'Suavius in antro apud me noctem transiges.'

τῶρνεον, Dor. pro comm. τὸ ὄρνεον, avis, facta κρᾶσις τῶν δύο οο in ω. Bion Idyll. ii. 12.

τῶροτρον, Dor. pro comm. τὸ ἄρατρον, aratrum. Theoc. Idyll. x. 31.

τῶς, accusativus pluralis articuli prae-positivi, masculi generis, pro communi τούς, hoc vero saepe pro τούτους, vel αὐτούς, Dorice dictum; hos, vel ipsos. Theoc. Idyll. i. 92. τῶς δ' οὐδὲν ποτιλέξασθ' ὁ βωκόλος, 'Hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, 'His vero nihil respondit bubulcus.' Alter Latinus interpres, quasi legerit οὐδὲν ποτε λέξασθ' ὁ β. vertit, 'His autem nihil unquam respondit bubulcus;' alter, nihil quidquam. Sed vulgata lectio est optima, nec quidquam mutandum: ποτιλέξατο enim est Dorice dictum, pro communi προσελέξατο, unde accusativus ille τῶς pendet; ποτιλέξασθαι, προσφωνήσασθαι, προσεῖπεν, alloqui. 121. τῶς ταύρων, pro τούς ταύρους, tauros. 135. τῶς κύνων, canes. Idyll. iii. 26. τῶς θύνων, pro τούς θύνους. Idyll. v. 111. τῶς καλαμεντάς. 114. τῶς κανθάρος. Idyll. ix. ult. τῶς δ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκη, 'hos profecto nequaquam [sua] potione laesit Circe.' Idyll. x. 54. τῶς φακὸς ἔψειν, 'lentes coquere,' &c.

τῶς, poet. adverbium, pro comm. οὕτω, unde κατ' ἀφαίρεσιν est formatum. Theoc. Idyll. xxiv. 71. τῶς ἔλεγεν βασίλεια, 'Sic loquebatur regina.'

τῶς, Dor. et poet. pro com. ὅθι, καὶ ὅπου, ubi, quo in loco. Quam significationem in vulgatis Lex. non reperies. Quamobrem est observatu digna. Theoc. in Epig. iv. 1. Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε κάμνας, Σύκιον εὐρήσεις ἀρτιγλυφὲς ἔσανον, 'Per illum vicum, ubi [sunt] quercus, [o] caprarie, deflectens, Ficulneam invenies recens sculptam statuum.'

τῶστέα, Dorice κατὰ κράσιν τοῦ α, καὶ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, pro communibus vocibus separatim scriptis τὰ ὀστέα, ossa. Theoc. Idyll. iv. 16. Τήνας μὲν δὴ τοι τῶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται τῶστέα, 'Illius certe vitulae jam ipsa [tantum] relicta sunt Ossa.'

τῶς φακὸς ἔψειν, Dor. pro com. τούς φακὸς ἔψειν, lentes coquere, Theoc. Idyll. x. 54.

τῶ Ὑβούλοιο, Dorice dictum pro Ionico integro τοῦ Εὐβούλοιο, hocque pro communi τοῦ Εὐβούλου. Rejecta autem est ex propria diphthongo εν, ut ex ω praecedente, et v sequenti diphthongus impropria metri causa κατὰ κράσιν nunc formaretur, ων. In vulgatis codicibus scribitur τῶ Ὑβούλοιο. Sed hac tenuis spiritus repetitione quid opus? Si tamen codices mendo carent, priorem quidem notam dices esse apostropham, vocalis rejectae signum, τοῦ ε scilicet, posteriorem vero, tenuis spiritus indicem; quo τῶ v insignitur. Sic autem nominis origo melius apparebit. Theoc. Idyll. ii. 66. ἦνθ' ἄ τῶ

Ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἄναξά, 'venit Eubuli [filia] canistrifera [castris ferens] nobis Anaxo.'

τῶ χρυσῶ βασιλεύειν, quid hæc sibi velint, vide Βασιλεύειν τῶ χρυσῶ, pro τοῦ χρυσοῦ, Theoc. Idyll. xxi. 60.

Τ

Τ pro η, Magnum Etymolog. 69. 19, et 20. ἄλμη; ἄλμηρος, καὶ τροπή τοῦ η εἰς υ, ἄλμυρός. τηρός, τυρός. 72. 10. idem. Ἄτρητα, ἄτρυτα. 167. 16. Eustathius tamen aliter hoc ἄτρυτόν format. Eum consule. Sic ex μέση, et γῆ, fit μεσηγὺ poet. adverbium, de quo suo loco. Vide η in υ.

υ in η. Vide ὑφάσσαι, pro ὑφάσται, in Hortis Adonidis.

υ pro ι com. Æol. et Dor. Magnum Etymologicum pag. 6. 28. γαῦρος, pro γαῖρος, quod a γαῖω, τῶ γαυριῶ. Illic scribitur τροπή τοῦ ι εἰς υ, ὡς δίφρος, δύφρος, Ad hoc exemplum hic non referendum, Nam contra constat δίφρον ἐκ τοῦ δύφρον deductum, παρὰ τὸ δύο φέρειν, κατὰ τροπήν τοῦ υ εἰς ι. Item 517. 5. κλαῖσω, καῖσω, pro κλαῖσω, καῖσω. Nam a κλαῖω, et καῖω derivantur. Item 642. 41. Οὐσία, pro οἰσία. Item Οἶσα, τὰ σχοινία, οἷς φέρεται ἡ ναῦς, παρὰ τὸ οἶσω, τὸ κομίσω, ὄνομα οὐδέτερον οἶσον, καὶ τροπή τοῦ ι εἰς υ, οὐσον. Vide ι pro υ.

υ in ι saepe mutatur a Doriensibus in diphthongo ου, tam in nominibus, quam verbis, et participiis. Quinetiam in aliis multis, quae diphthongo ου non habent, sed υ simplex, sive vocalem, sive consonantem praecedentem habeant. Exemplis res fiet clara. Quod et in multis poeticis, et communibus vocabulis etiam observatur. Ut μοῖσα pro μοῦσα; τύπτοισι, λέγοισι pro τύπτουσι, λέγουσι; τύπτοισα, λέγοισα pro τύπτουσα, λέγουσα. Theoc. Idyll. i. 26. ἔχουσα, pro ἐχουσα, habens. Vide ου in οι, et οι pro ου. ὑπάκοισον, et ὑπακοῖσω, pro ὑπάκουσον, et ὑπακοῖσω. Item ὠδῖς, ἴνος, ἦ, pro ὠδύν, ἴνος, ἦ. Nam ab ὀδύνη formatum. Magnum Etymologicum 821. 5. Sic Ἄφροδίτη, pro Ἀφροδύτη. Sic δίφρος, pro δύφρος. Vide suo loco. Sic εἶθαρ, pro εἶθαρ, ex εἶθῶς. Eustathius. Sic ἰφθίμος, pro ἰφθυμος. Nam κατὰ συγκοπήν formatum ἐκ τοῦ ἰφθυμος, καὶ τὸ υ εἰς ι ἐτράπη. Quanquam alii ἀπὸ τοῦ ἰφί, τὸ ἰσχυρῶς, κατὰ παραγωγήν, ἰφθίμος, καὶ πλεονασμῶ τοῦ θ, ἰφθίμος, consule Magnum Etymologicum, et Eustathium. Item εἰνάτηρ, pro εἰνάτηρ, ab εἰνή. Mag. Etym. υ non solum Ionice et poetice metri causa passim, sed etiam Dorice in quibusdam nominibus inseritur, ut, commu-

niter ὄρος, eos; ous, τὸ, Ionice, poetice, et Dorice οὐρος, eos, ous, τὸ, mons. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἐρμῆς πρᾶπιστος ἀπ' οὐρεος, 'venit Mercurius primus ex monte.' Idyll. ii. 64. μόνῃ, pro μόνῃ, sola. Idyll. vi. 36. κόρα, Dor. et Ion. κόρη, quod ex comm. κόρη, oculi pupilla. Idyll. xviii. 18. Μούνος ἐν ἀμυθέοις. Idyll. xx. 38. οὐλύμπω, pro ὀλύμπου. *Magnum Etymolog.* pag. 6. 26. nos docet Æolice τὸ υ sæpe inseri πλεοναστικῶς, ut ναυδς, pro ναὺς, ἀγαυδς, pro ἀγαὺς. Vide 315. 56. 362. 30. 607. 34.

υ et ο interdum in ω κατὰ κρᾶσιν coalescit. Ut ex δύο, duo, et δέκα, decem, fit δωδέκα, duodecim, unde δώδεκα, idem, et nomina hinc derivata. Theoc. Idyll. xviii. 4. Δώδεκα τὰ πρᾶτα πόλιος, 'Duodecim primaria civitatis [virgines].'

υ Dorice, et poetice quædam verba intrinsecus assumunt, metri causa. Ut δέουμαι, pro communi δέομαι, egeo, indigeo. Theoc. Idyll. v. 63. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδέομαι, 'Nihil ego illius indigeo.'

υ Æolice pro ο communi. Ut ὄνυμα, et ὄνυμαίνω, etc. pro, ὄνομα, et ὄνομαίνω.

Υάκινθος, ου, δ, vulgata Lexica Græcolatina, Hyacinthus puer memoratus in fabulis, unde et υάκινθος, δ vel ἦ, hyacinthus flos. Ovid. ii. Metamorph. 'Flosque novus scripto gemitus imitabere nostros.' Ibidem, 'Ipse suos gemitus foliis inscribit, et αὐτὰ ἑαυτοῦ Flos habet inscriptum, funestaque littera dicta est.' Sed hi versus exstant non secundo, at τῶν Μεταμορφώσεων, x. pag. cum Latinis commentariis 233. ubi scribitur in vs. 2. 'inscribit et hya,' et in 3. 'funestaque littera ducta est.' Consule comment. qui docebunt te quomodo, et cur ita hi versus sint scribendi et intelligendi. Theoc. Idyll. x. 28. ἄ γραπτὰ υάκινθος, 'notis inscriptus hyacinthus.' Idyll. xviii. 2. Παρθενικὰ θάλλοντα κόμαις υάκινθον ἔχουσαι, 'Virgines virentem comis hyacinthu habentes.'

υβδς, ου, δ, comm. gibbosus. Theoc. Idyll. v. 43. υβὲ ταφείης, '[o] gibbose sepeliaris.' Quinam proprie dicantur υβοί, vide in Hippocrate Æconomia.

υβρίσδειν, Dor. pro comm. υβρίξειν, contumelia afficere. Theoc. Idyll. xiv. 9. υβρίσδει, '[me] contumelia afficit.'

υγρδς, α, ὄν, com. humidus, a, um, μεταφορικῶς vero mollis, et e. Theoc. Idyll. i. 55. Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται υγρδς ἄκανθος, 'Undique vero circa poculum circumvolat mollis acanthus.'

υδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο, Theoc. Idyll. xiii. 43.

υδατεύεις, ὄντος, δ, poet. aquosus, plu-

viosus. Theoc. Idyll. xxv. 89. ὦσελ νέφη υδατέντα, 'ut nubes pluviosæ.'

ύλα, ας, ἄ, Dor. pro com. ύλη, ης, ἦ, sylvia. Theoc. Idyll. xiv. 43. ἔβα καὶ ταύρος ἀν' ύλαν, 'abiit et taurus in sylvam.' Consule Erasmus de hoc Adag. Chil. 1. Cent. 1. pag. 38. Adag. 43.

ύλαίος, ου, δ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis ita explicatur, sylvius, luxurians in materia. Sed nullis exemplis res illustrata confirmatur. Theoc. vero ύλαίον θήρα, feram sylvestrem, et in sylvis degentem vocat. Idyll. xviii. 10. Οἶα δὲ θηρ ύλαίος υποπτεύσει κυναγῶς, 'Ut autem fera sylvestris suspectos habet venatores.'

ύλακτείν, com. latrare, cum dativo. Theoc. Idyll. viii. 27. Ωὶ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις δ κίων δ φάλαρος ύλακτεῖ, 'Cui prope hædos canis ille albus adlatrat;' ύλακτείν autem ita figuratur, ύλάω, ὦ, λατρο, μ. ύλάσω. Hinc prærens poetice deductum ύλάσσω, geminato σσ, μ. ύλάξω, ἀρ. α. ύλαξα, π. ύλαχα, π. π. ύλαγμα, ὅθεν ύλαγμα, τος, τὸ, latratum, ύλαγμός, οὐ, δ, idem. Idyll. xxv. 75. ύλαξαι, ὅθεν ύλαξίς, idem, ύλακται, ὅθεν ύλακτὸς, q. d. latrabilis, vel latrandi vim habens. Hinc τὸ ύλακτέω, ὦ, idem ac ejus πρωτότυπον.

ύλάω, ὦ, poet. pro communi ύλακτέω, ὦ, cujus formationem videas ἐν τῷ ύλακτείν, λατρο. Theoc. Idyll. xxv. 70. Θεσπέσιον δ' ύλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος, 'Vehementer autem latrantes incurerunt aliunde alius.'

ύλητόμος, ου, δ, poet. nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro quo com. dicitur ζυλοτόμος, sylvicida, lignicida, lignator. Theoc. Idyll. xvii. 9. Ἰδαν ἐς πολυδένδρον ἀνήρ ύλητόμος ἐλθὼν, 'Idam in nemorosam vir sylvicida profectus.'

ύμεναιῶ, ὦ, μ. ύμεναιῶσω, poet. pro comm. γαιέω, ὦ, uxorem duco. Theoc. Idyll. xxii. 179. ύμεναιῶσουσι δὲ κόυρας, 'puellas vero docent uxores;' vel, 'virgines vero ducent uxores.'

ύμμε, accusativus pluralis Æolicus, pro communi ύμᾶς. Theoc. Idyll. v. 145. αἴριον ύμμε Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθι κράνας, 'cras vos Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.' Idyll. xvi. 108. Καλλιέψω οὐδ' ύμμε, 'Relinquam vero neque vos.'

ύμμες, Æolice, pro communi ύμεῖς, vos, in nominativo. Theoc. Idyll. i. 111. Οὐτῶ κ' ύμμες θὴν ἐρεθισθετε τὸς καλαμευτὰς, 'Sic et vos diu irritastis messorum;' pro οὕτω καὶ ύμεῖς πολὺν χρόνον ἠρεθίζετε, τουτέστιν ἠρεθισατε τοὺς καλαμευτὰς, εἴτε θεριστὰς. Erit autem imperfectum metri causa neglecto incremento, hocquæ κατὰ

χρόνου ἐναλλαγῆν, ἀντὶ τοῦ ἀορίστου τοῦ προτέρου. Vel est praesentis, ac vertendum, irritatis. Sunt qui et imperativi esse putent, ut alter Latinus interpres, qui verit, irritate. Bonus est sensus, qui ex omnibus his interpretationibus elicitur. Idem Idyll. vii. 115. ὕμμες δ' Ἰετίδος. Idyll. viii. 67. μηδ' ὕμμες ὀκνεῖτε, 'neque vos pigeat.' Idyll. xxii. 163. Ὑμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι, 'Vos enim inter omnes heroes [estis] excellentes.' Idyll. xxiii. ult. Στρέγετε δ' ὕμμες αἶτας, 'Vos vero amicos amate,' etc.

ὕμμιν, Ἐολice, pro com. ὑμῖν, vobis. Tenui notatur, et μι geminatur. Hoc autem sequente vocali locum habet. Theoc. Idyll. i. 116. χαίρετ'. ὁ βωκόλος ὕμμιν ἐγὼ Δάφνης οὐκέτ' ἀν' ὕλαν, 'valete. bubulcus vobis ego Daphnis non amplius in sylvā.' 145. χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὕμμιν καλὴ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῶ, 'valete. Ego vero vobis et in posterum dulcius canam.' 152. μὴ ὁ τράγος ὕμμιν ἀναστήῃ, 'ne bircus in vos insurgat.' Idem Idyll. v. 144. ἐς οὐρανὸν ὕμμιν ἀλείψαι, 'in cælum vobis saltabo.' Idyll. x. 46. τὰς κόρθους ἅ τομὰ ὕμμιν, 'acervi sectio vobis.' Idyll. xi. 62. τὸν βυθὸν ὕμμιν. Idyll. xv. 4. ὕμμιν ἐσώθην. Idyll. xviii. 50. κουροτρόφος ὕμμιν εὐτεκνῆριν. Idyll. xxii. 152. ὕμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν, 'vobis coram ambobus.' 161. Τάων εὐμαρῆς ὕμμιν ὄπνιεν ἄς κ' ἐθέλητε, 'Harum [puellarum] facile vobis [est] uxores ducere, quascunque volueritis,' &c.

ὕμνόμες, Dor. pro com. ὕμνόμεναι, οὐμν, hymno celebramus. Theoc. Idyll. xxii. 1. Ὑμνόμες Λήδας τε, καὶ αἰγυόχῳ Διὸς υἱῶ, 'Hymno celebramus Ledaëque Διὸς υἱῶ, 'Idem verbum repetitur eod. Idyll., 4.

ὕμνοθέτης, ου, ὁ, poet. atque Theocriteum vocabulum, pro com. ποιητής, οὐ, ὁ, poeta; ὁ τοῦς ὕμνους τιθεῖς, τουτέστι ποιῶν, qui hymnos facit, componit, scribit. Τιθέναι vero passim apud poetas ἀντὶ τοῦ ποιεῖν invenitur. Theoc. in Epig. xi. 4. X' ὕμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίος φίλος ἦν, 'Et poeta ipsis mire gratus erat.'

ὕπαλ, poet. pro com. ὑπό. Videtur autem formatum ex ὑπό, verso ο in α, et addito ι metri caussa. Quod a Doriensibus non raro fit, ut εἴκασι, pro εἴκοσι. Item μαλακαῖπδες, pro μαλακόπδες. De quibus suo loco. Vide ο μικρὸν in α Dorice mutatum. Item αἰτερος, et αἰτατος, comparativorum, et superlativorum terminationes, apud Eustath. Item αι pro ο, verso ο in α, et assumto ι. Theoc. Idyll. xvii. 72. ἐς τρίς ὕπαλ νεφέων, 'ter sub nubibus.' Idyll. xxiv. 60. ὕπαλ δέιους, 'præ metu.' Idyll. xxv. 246. ὕπαλ λαγύνας, 'sub latera.'

ὕπακοῖσον, Dor. pro com. ὑπάκοῖσον, audi; ausculta; quod ab ὑπακοῦν deducitur. Theoc. Idyll. vii. 95. ἀρξέμ', ἀλλ' ὑπάκοῖσον, 'incipiam: sed ausculta.'

ὕπακοῖσω, Dor. pro communi ὑπακοῖσω, quod est 1. person. singul. subjunct. aorist. 1. act. ab ὑπακοῦν. Theoc. Idyll. xi. 78. ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοῖσω, 'quum ipsi ausculto [moremque gero].'

ὕπαλλαγῆ Doricensibus familiaris. Theoc. Idyll. i. 128. et 129. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνον, Ἐκ κηρῶ σφύργγα. Hoc καθ' ὑπαλλαγῆν dictum videtur, pro εὐπακτοιο μελίπνον' ἐκ κηρῶ σφύργγα. Sed partim ob ipsam metri legem, et necessitatem, partim etiam ne duplex epithetum eidem nomini sine copula tributum injucunde concurreret hac ὑπαλλαγῆ poeta non dubitavit uti: 'hanc fer bene compactam suaviter sonantem, ex cera fistulam;' pro, fistulam hanc ex cera bene compactam, ac suaviter sonantem fer. Theocritus autem fistulam ex cera compactam dicit, quam ex variis calamis conjunctis, et cera compactis aliter vocaremus. Sic et apud Virgil. Ecloga ii. 5. 'Est mihi disparibus septem compacta cicutis Fistula, Damocetas dono mihi quam dedit olim.' Idyll. vii. 21. πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις; 'quo jam meridie trahis pedes?' pro, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον σε πόδες ἔλκουσι; 'quo jam meridie te pedes trahunt?' Sic et Virg. Ecloga ix. 1. 'Quo te Mæri pedes?' sub. trahunt, vel ferunt. Si nullam ὑπαλλαγῆν in hoc Theocriteo loco esse statuas, hæc locutio. πόδας ἔλκεις videtur de iis, qui lente, magnaque cum difficultate faciant iter, ut pedes trahere, non movere, ac promovere videantur. Sic Virg. Æn. v. 10. de Darete canit, 'Ast illum fidi æquales, genua ægra trahentem, Jactantemque utroque caput, crassumque cruorem Ore rejectantem mistoque in sanguine dentes Ducunt ad naves.' Idyll. xiv. 8. Παισδεῖς δ' ἰγὰθ' ἔχων, pro Παισδων δ' ἰγὰθ' ἔχεις, ἡγρον παισδων ὑπάρχεις, παῖξεις.

ὕπαντᾶν, commune, pro quo frequentius ἀπαντᾶν, obviam ire, occurrere. Consule vulg. Lexica Græcol. Theoc. Idyll. v. 90. Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λείος ὑπαντῶν Ἐκμαίνει, 'Et me Cratidas pastorem imberbis occurrens insanire facit.'

ὕπαρκτηκά ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων, substantiva pro adjectivis. Attici (quod olim et doctissimus Caninius in suo Hellenismo, pag. 155. 2. notavit) sæpe substantiva pro adjectivis usurpant, ut μάγος τέχνην, pro μαγική. Ἐλλην στρατὸς, pro Ἐλληνικός, ἀνθρωπον ἦδος, pro ἀνθρώπειον, Ἐλλὰς διὰλεκτος, pro Ἐλληνική, Σκόθης ὄμιος, pro Σκυθικός, γυνάικα μαζῶν, pro γυναικείον.

Sed hæc apud poetas frequentius occurrunt. Sic illi dicunt, πατρίδα γαίαν, pro πατρίκην, et μαλλὸς τράγος, pro μαλλωτός. Vide modum, οὔ, δ. Pind. Nem. Ode 6. 129. M. ἔδδν ἀμαξίτων, ἀντὶ τοῦ ἀμαξιαίων, sive ἀμαξήλατον vocat viam plaustralem, atque latam, per quam aguntur plaustra. Idem Nem. Ode 11. 150. P. τελευτὰν γὰν, pro τελευταίαν, finem, pro finalem i. postremam terram, quanquam hoc exemplum potest et aliter accipi. Vide nostras notas. Sophocles in Ajacé Μαστιγοφόρῳ, 48. M. ἐσπέρουσ ἀγκυνας vocat τὰς ἀγκρας τῶν ὀράων τὰς ἐσπερίους, ἔτε ἐσπερινὰς, καὶ πρὸς δούσην τετραμμένας. Idem pag. 52. 6. πλεϋρὸν ἐσπερον νεῶν, pro ἐσπερίων, ἔτε ἐσπερινόν. Sic apud Pythagoram pag. 795. τετρακτὸν παγὰν legimus, pro τέσσαρας πηγὰς, 5. ‘quaternionem fontem,’ pro, quaternum fontem, i. quatuor fontes. Pind. Olymp. Ode 10. pag. 101. vs. 12. πενταετηρίδα ἑορτὰν dixit, pro πενταετηρικὴν, &c.

ὑπεκφεύγοντι, Dor. pro com. ὑπεκφεύγουσι, subterfugiant, clam fugiunt, refugiunt. Bion Idyll. iv. 4. Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, ‘Illum refugiunt.’

ὑπέροχος, ου, δ, poet. pro com. ὑπέροχος, καὶ ὑπερέχων. Sed metri caussa est insertum. Supereminens, supra ceteros eminens, excellens, eximius. Theoc. Idyll. vii. 28. μέγ’ ὑπέροχον ἔν τε νομῶσιν, ‘valde eximium est inter pastores.’

ὑπεραχθῆς, δ καὶ ἡ. τοῦ ὑπεραχθέος, οὗς, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Supra modum gravatus, valde onustus. Theoc. Idyll. xi. 37. ταρσοὶ δ’ ὑπεραχθέες αἰεὶ, ‘fiscellæ valde onustæ [sunt] semper.’

ὑπὲρ κεφαλᾶς τὸν ἀμολγέα πληροῦν. Idem ac τὸ ἐπιστέφειν, mulctram supra caput replere, vel implere, pro, ad summum usque, ad summa usque labra complere. Quod Homerus ἐπιστέφειν dicit. Iliados A. ex H. Steph. tyris, pag. 36. Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, ‘Juvenes vero crateras coronarunt vino [verba sonant, potu].’ Sic et Virgil. Æn. i. lib. 135. 10. ‘Crateras magnos statuunt, et vina coronant.’ Theoc. Idyll. viii. 87. de capra loquens, ait, Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. Vide ἀμολγεύς.

ὑπεροπλίη, ης, ἡ, Ion. et poet. vocabulum, quod et ὑπεροπλία per diphthongum ε, et per α alias effertur, pro com. ὑπερηφανία. Superbia, animi elatio, arrogantia. Eustath. hoc nomen, et ipsius ἐτυμολογίαν ita declarat; ὑπέροπλος δ ἀυθάδης, καὶ ὑπὲρ τὸ δέον θρασυήμενος, καὶ τοῖς ὄπλοις χρώμενος. καὶ ὑπεροπλία ἡ τοιαύτη κακία. 70. 11. 86. 28. 389. 28. καὶ ὑπέροπλον ἔργον, καὶ ἔπος τὸ θρασύν, καὶ ὑπὲρ δύναμιν. ἐκ

μεταφορὰς τῶν μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασιν ὄπλων, ἀλλ’ ὑπερβαινόντων τῷ μεγέθει, i. ὑπέροπλος dicitur arrogans, et qui præter modum [ac decorum] sese effert audacter, et armis utitur. Et ὑπεροπλία vocatur hujusmodi vitium. Et ὑπέροπλον ἔργον, ἡ ἔπος appellatur factum, aut verbum audax, et quod [nostras] vires superat. Hoc autem sumtum est ex metaphora armorum, quæ corporibus apte non conveniunt, sed magnitudine corpora superant. Theoc. Idyll. xxv. 139.

ὑπερόπτης, ου, δ, poet. idem ac ὑπερήφανος, ου, δ, superbus. Theoc. Idyll. xxii. 58. παλιγκοτος, ἡ ὑπέροπτης, ‘iracundus, et superbus.’

ὑπερπαδῆτε, Dor. pro com. ὑπερηδᾶτε, κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ ὑπερηδᾶτε, supersaltatis, saltu superatis, transilitis. Theoc. Idyll. v. 108. Ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἄμυν, ‘Locustæ, quæ sepe semper supersaltatis nostram;’ vel, ‘quæ sepe nostram saltu superare solent.’

ὑπεσσεῖται, Dor. pro com. ὑπέσεται, et poet. ὑπέσεται, quod per syncope alias dicitur ὑπέσται, suberit, vel suberunt; substerneretur, vel substernerentur. Theoc. Idyll. v. 58. ὑπέσσεῖται δὲ χμιαρῶν Δέρματα, ‘suberunt autem [vel substernerentur autem] capellarum Pelles.’ Geminatum σσ μέτρον χάριν. Vide εἰμ in vulgatis Grammaticis.

ὑπέσταν, Dorice pro com. ὑπέστην, subjeci, suscepi, aor. 2. act. 1. person. sing. ab ὑφίστημι. Theoc. Idyll. ii. 164. ἐγὼ δ’ οἰῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὡς περ ὑπέσταν, ‘ego vero feram meum laborem [i. gravem dolorem], quemadmodum [eum] suscepi.’

ὕπνημιος, ου, δ, com. qui est sub vento positus, vento patens, et expositus; qui in ventum, et aerem sublimis fertur; sublimis. Alias hujus nominis significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. v. 115. de scarabeis verba faciens, dicit, Σῶκα κατατρώγοντες, ὑπνημίοι φορέονται, ‘Ficus absumentes, in aerem sublimis feruntur.’

ὑπνώ, genit. sing. Dor. pro com. ὕπνον, versa ου in ω. Theoc. Idyll. v. 51. ὕπνω μαλακώτερα, ‘somno molliores [lanæ].’

ὑπνώω, poet. verbum κατὰ παραγωγὴν formatum ab ὑπνώω, ὑπνώ, ut a ζῶω, ζῶ, ζῶω, a πλέω, πλώ, πλώω. Idem autem valet ac ejus πρωτότυπον ὑπνώ, unde et ὑπνώσσω, et ὑπνώτω, dormio. Bion Idyll. iii. 1. Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις ἐθ’ ὑπνώνοντι παρέστα, ‘magna mihi Venus adhuc dormienti adstitit.’

ὑπὸ προpositio interdum in quibusdam verbis idem valet ac ἀπὸ, ut ὑπαντᾶν, pro ἀπαντᾶν. Theoc. Idyll. v. 90. ὑποκρίνεσθαι, pro ἀποκρίνεσθαι. Theoc. Idyll. xxiv. 66.

ἰπόδροσος, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. subrosoides, roscidus. Theoc. Idyll. xxv. 16. Λειμῶνές τε φέρουσιν ἰπόδροσοι, 'Prataque ferunt roscida.'

ἰποκάρδιος, ου, ὁ, poet. pro communi ὁ ὑπὸ τῆ καρδία ὄν, qui est sub corde, qui sub, vel in pectore latet. Theoc. Idyll. xi. 15. de amore verba faciens canit, ἔχθιστον ἔχων ἰποκάρδιον ἔλκος, 'gravissimum habens sub corde vulnus;' vel, 'acerbissimum gerens sub pectore vulnus.' Hunc locum aliquo modo Virgilius Æn. iv. statim in ipso initio videtur imitatus, 'At Regina gravi jamdudum saucia cura Vulnus alit venis, et caeco carpitur igni.' Pro eodem dicitur et poetice ποτικάρδιον ἔλκος, ut apud Bionem, Idyll. i. 17. Μείζον δ' ἂ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος, 'Major vero Venus fert in corde,' vel, sub corde vulnus. Theoc. Idyll. xx. 17. φέρω δ' ἰποκάρδιον ὄργαν, 'fero autem sub corde latentem iram [vel, in corde, vel, in pectore].'

ἰποκόλπιος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. imo nec in aliis Lexicis reperitur; ὁ ὑπὸ τῶ κόλπω, ἢ ὁ ἐν τῶ κόλπω ὄν, qui est sub, vel in sinu, vel in amplexu. Theoc. Idyll. xiv. 37. Ἄλλος τοι γλυκίων ἰποκόλπιος, 'Alius [est] tibi dulcior sub sinu [gratior in sinu, vel amplexu].'

ἰποκρίνεσθαι, poet. pro com. ἀποκρίνεσθαι, respondere. Theoc. Idyll. ix. 6. ἰποκρίνοιτο Μενάλκας, 'respondeat Menalcas.' Idyll. xxiv. 6. Καὶ νῦν ἰποκρίνεσθαι ὕπασ τελέεσθαι ἐμελλον, 'Hνώγει, 'Et ipsum responderere quomodo [res] peragenda esset, [id est, quid eventurum esset,] Jubebat.'

ἰπομαζοί, ὦν, οἱ, poeticum nomen, quod in vulgatis Lex. non exstat, οἱ ὑπὸ τοῖς μαζοῖς τόποι, loca quæ sunt sub manibus, ut patet ex nomine ἰπομάζιος, ου, ὁ, de quo Lexica. Interpres tamen Latinus sic vertit Bionis illum locum, qui est Idyll. i. 26. οἱ δ' ἰπομαζοί Χιόρειοι τοπάρθων Ἀδώνιδι πορφύροντο, 'costarum autem loca Nivea prius Adonidi rubebant.' Sed et ita non male res accipi potest.

ἰπομάζων, imperat. aor. 1. act. ab ἰπομάσσω, vel ἰπομάττω. Vide ἰπομάσσω. Theoc. Idyll. ii. 59.

ἰπομάξω, vel Attice ἰπομάττω, μ. ἰπομάξω, subigo, agito, commisceo, illino. Simplex est μάσσω, sive μάττω, quod in vulgatis etiam Lexicis reperitur, at compositum hoc nec in Græcis, nec in Græcolatinis Lexicis legitur. Apud Suidam tamen participium perfecti et plusquamperf. pass. legitur, ἰπομεγαμμένη, et vertitur, ἀναπεφυρμένη, i. commixta. Apud

Theocritum Idyll. ii. 59. accipitur pro allino, vel illino; Θεστύλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ἰπομάζων τᾶς τήνω φλίας καθυπέρτερον, 'Thestyli; nunc capiens tu venena hæc illine Illius limen superne.' hæc ita Latin. interpres, quem Stephanus est secutus in sua editione. Alter vero, hæc ita reddidit, 'Thestyli, nunc cape hæc venena, atque illine Ilimini illius, ad quod limen etiam nunc Animo alligata sum.' Uterque particulam δὲ silentio præterit. Sed hoc verba sonant, 'Thestyli, nunc igitur capiens tu venena hæc, illine [ea] Illius limen supra, [ex] quo etiam nunc Ex animo pendeo ligata.' Sensus vero hic est, Hæc venena sumas, et allinas Ilimini januæ domus, ubi ille habitat, ex quo limine nunc etiam animo ligata pendeo. Vide ἐκ θυμῶ.

ἰπομυμνήσκω, Dor. pro com. ἰπομυμνήσκω, in memoriam revoco. Theoc. Idyll. xxi. 50. Εἶθ' ἰπομυμνήσκων τῷ τραύματος, 'Deinde revocans [mih] in memoriam vulnus;' vel (ut interpretes verterunt), 'Deinde de vulnere cogitans.' Hic autem vel subauditur accusativus personæ, ἐμὲ, q. d. ut barbari loquerentur, faciens me recordari vulneris, pro, ut Latine reddidi, 'in memoriam mihi revocans vulnus.' Nam τὸ ἰπομυμνήσκων cum accusativo personæ, et genitivo rei construitur, ut ἰπομυμνήσκω σε τῆς ἀρετῆς, 'tibi virtutem in memoriam revoco.' Sic apud Homerum Ὀδυσσ. Ο. οὐδὲν νόστου ἰπομνήσουσα, 'filium reditus admonitura;' filio reditum in memoriam revocata. Nisi sic rem accipias, dices Attice positum activum pro passivo ἰπομυμνήσκόμενος, recordatus.

ἰποπτεύσει, poet. et Theocriteum verbum pro com. ἰποπτεύει, suspicatur, suspectum habet. Sic autem formatur, ἰποπτεύω, hinc deducitur Attice τὸ ἰποπτεύω, ὦ, ut a τῆπτε, τὸ τυπτεύω, ὦ. Ab hoc vero circumflexo formatum verbum in μι ἰποπτεύημι, ἰποπτεύης, ἰποπτεύητι. Ut a τιθέω, ὦ, τίθημι. Vel est 3. person. singular. subjunctivi modi κατ' ἐναλλαγὴν modi, pro indicativo. Sic autem formabitur, a secunda person. comm. ἰποπτεύης, addito ι fiet ἰποπτεύησι, et secunda in tertiam personam poetice migrabit; τὸ δὲ ι Ionic. et Dor. sublatum dices. At prior formatio simplicior ac probabilior videtur. Theoc. Idyll. xxiii. 10. Οἶα δὲ θῆρ ἰλαῖος ἰποπτεύησι κυναγῶς, 'Ut autem fera sylvestris suspectos habet venatores.'

ἰπότροπος, ου, ὁ καὶ ἦ, poet. nomen, quod ab Eustathio sic explicatur; ἰπότροπος, ὁ οἰκάδε ὑποστραφεῖς, εἶπουν ἰποστρέφας, καὶ παλιννοστήσας. ἀπότροπος δὲ, ὁ κεχωρισμένος, καὶ οἶον ἐξόριστος. καὶ

ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλοῦντα ὑποστρέφειν, id est, ὑπότροπος dicitur, qui domum est-reversus. Qui domum alicunde rediit. At ἀπότροπος, qui a sua domo separatus est, et qui quodammodo est exul. Et ὑπότροπα νοσήματα vocantur morbi, qui certis quibusdam temporibus ad aliquos redire solent. At apud Theoc. Idyll. xxv. 263. dicitur de eo, qui ex animi deliquio ad se redit, et vires dissipatas recolligit. Sic autem ille verba faciens de Leone, quem Hercules gravissimis vulneribus sauciari, ait, πρὶν αἰθῆς ὑπότροπον ἀμπνυθῆναι, 'priusquam iterum ad se reversus respiraret.'

ὑποτροχάειν, ᾄν, poet. pro com. ὑποτρέχειν, infra currere, currere sub. Moschus Idyll. viii. 5. τὴν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτροχάει, verba sonant, 'ipsum vero mare Inferius sub currit;' pro, sub ipso vero mari Inferne currit.

ὑποφήτης, ου, δ, poet. pro com. ὑπηρέτης. Quasi dicas, ὁ ὑπὸ τῷ προφήτῃ ὢν, qui est sub propheta, qui est prophetæ minister. Nam (ut docet Eustathius) ὑποφήτης τοῦ προφήτου λέγεται. Secundarius vates. Interdum idem ac προφήτης, quod ὑπὸ Ionice, et Attice, in compositis sæpe ponatur pro πρὸ, quemadmodum in nostro Ionico Lexico pluribus demonstratur. Consule discrimen τοῦ προφήτου, καὶ ὑποφήτου apud Suidam. Μουσῶν ὑποφήται, Musarum ministri, poetae. Theoc. Idyll. xvi. 28. Μουσῶν δὲ μάλιστα τῶν ἱεροῦς ὑποφήται, 'Musarum vero sacros ministros maxime honora.' Idem Idyll. xvii. 115. Μουσῶν δ' ὑποφήται ἀείδοντι Πτολεμαίων, 'Musarum autem ministri canunt Ptolemæum.' Idyll. xxii. 110. ἐτέρων ὑποφήτης, 'aliorum minister [ac interpretis].' Varias hujus nominis significaciones in vulgatis Græcolatinis Lexicis habemus.

ὑπωλένιος, ου, δ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur; ὁ ὑπὸ ταῖς ὠλέναις, ὁ ὑπὸ τῇ μάλῃ, εἶτε ὑπὸ τῇ μασχάλῃ (quod Ἀττικώτερον) φορεῖσθαι φιλῶν, qui sub ulnis, sub ala, sub axilla gestari solet. Theoc. Idyll. xvii. 30. ὑπωλένιον τε φαρέτραν, 'subulnaleque pharetram [i. quæ sub ulnis, sub axillis geri solet].'

ὑπωρόφιος, ου, δ, poet. vocabulum, quod κατὰ κράσιν τῶν δύο οο εἰς ω μέγα formatum ἐκ τοῦ ὑπωρόφιος. Hoc vero idem valet ac ὑπόστεγος, ὁ ὑπὸ τῷ αὐτῷ ὀρόφῳ, ὑπὸ τῇ ὀροφῇ, καὶ στέγῃ ὢν, qui est sub eodem recto. Consule vulgata Lexica. Hoc a Theoc. Idyll. xiv. 39. pullis hirundinum tribuitur; μάστακα δ' οἶα τέκνοισιν ὑπωροφίους χειλῶν ἄψυρρον ταχυνὰ πέτε-

ται βλον ἄλλον ἀγέειν, 'cibum autem ut [suis] pullis sub ictu exsistentibus hirundo, [quæ jam tulit, sicilla] cucurrit,' &c.

ὑσπλαγξ, Dor. pro com. ὑσπληγξ, γος, ἡ, laquei genus; quo capiuntur aves. Alias hujus vocabuli significaciones in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. viii. 58. ὕρμισιν δ' ὑσπλαγξ [φοβερὸν καιδόν], 'avibus vero laqueus [est malum formidabile].'

ὑστερα, pro ὕστατα, utrumque pro inusitatis ὑστέρας, et ὑστάτως, pro quibus alias dicitur συνωνύμως ὕστατον, et τὸ ὕστατον, quæ sunt usitata, ut et τελευταῖον, et τὸ τελευταῖον. Consule vulgata Græcolatina Lexica; ultimum, postremo, postremum, Gall. 'pour la dernière fois.' Theoc. Idyll. v. 44. ὑστερα βωκολιαξείς. Æ. P. 'postremum bucolice cantabis;' vel, 'postremum bucolicum carmen cantabis.'

ὑφάγιο, Doricis imperativus ab ὑφήγῳ communi formatus, quod per Atticam κρᾶσιν, sive συναίρεσιν, ex ὑφήγεον factum. Ab hoc ὑφήγῳ, verso η in α, et dissoluta ου in εο, ac retracto accentu in præcedentem syllabam, ὑφάγιο deductum. Quæ retrahendi accentus ratio Æolensibus est familiaris. Consule vulgatas Dialectos. Alioqui παροξυτόνως scribendum esset ὑφαγέο. Vide quæ in nostro Ionico Græcolat. Lexico traduntur in εο παροξυτόνως. Ab hoc εο apud poetas interdum metri causa inserto ι fit εο. Ut ποιῶ, ποιέο, ποιεῖο, sic αἰδοῦ, αἰδέο, αἰδέο. Homerus Odys. i. 256. Μ. ἀλλ' αἰδέο, φέριστε, θεοὺς; 'at reverere, [vir] optime, deos.' Sic enim scribendum, non autem ut vitiose scriptum legitur in Steph. editione, αἰδοῖο. Quæ de re Eustath. in voce αἰδοῖο. Theoc. Idyll. ii. 101. καὶ ὑφάγιο τᾶδε, 'et clam duc [eum] huc.' Vel simpliciter, duc eum huc. Quid τὸ ὑφήγεσθαι significet, in vulgatis Lexicis fusc docetur.

ὑφήγητι, Dor. pro communi ὑφήγησι. Theoc. Idyll. iv. 4. ἀλλ' ὁ γέρον ὑφήγητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει, 'at senex summittit vitulos, et me observat.' Deducitur autem ab ὑφήγημι, summitto. De quo vulg. Lex.

ὑφορβος, οὔ, δ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat: sed sine ulla auctoritate. Idem valet ac συφορβος, et συβώτης, ὁ τοὺς ὄς, εἶτε ὄς φέρβων; βόσκων, subulcus, qui sues pascit. Theoc. Idyll. xvi. 54. ἐσιγάθη δ' ἄν ὑφορβος, 'silentio quoque præteritus fuisset subulcus.'

Φ

Φ in β Macedonice conversum. Consule β pro φ.

φθεγγείται, Dor. pro com. φθέγγεται, dicet, loquetur, canet, cantabit. Theoc. Idyll. xv. 99.

φθεγγῆ, Dor. pro com. φθέγγη, loqueris. Theoc. Idyll. xiv. 22. οὐ φθεγγῆς; 'non loqueris?'

φθίμενος, η, ον, com. deficiens, occidens, moriens, mortuus, tabefactus, tabe consumptus, absumentus. Eustathius ait hoc participium praesentis esse temporis, et κατά συγκοπήν ἐκ τοῦ φθιόμενος formatum. Quod a φθίω deductum. Hoc a φάω, φῶ. Unde φθίω κατ' ἐπένησιν τοῦ θ, καὶ τοῦ ι. Ab eodem φῶ, quod significat interficere, deducitur poetice ut inusitatum φένω, cædo, cujus perfectum medium regulariter formatum facit πέφονα, unde φόνος, et φονή, cædes, et verbum φονεῖω, τὸ κτείνω, hinc formatur. Α φένω, κατ' ἀναδιπλασιασμόν, φεφένω, κατὰ τροπήν τοῦ φ εἰς π, εὐφωρίας χάριν, πεφένω, κατὰ συγκοπήν, πέφονα, ταῦτ' ἐν τῷ φονεῖω. Alii vero putant hoc φθίμενος esse participium Æolice formatum, augmento syllabico sublato, et accentu in præcedentem syllabam retracto, pro communi ἐφθίμενος, quod est præteriti perfecti, et plusquamperfecti passivi. Sed utraque formatio verisimilis est. Quare non aspernanda. Eodem modo passim apud poetas legitur scriptum βλήμενος, pro βεβλημένος. Theoc. Idyll. iii. 48. ὦστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἔπερ μασδοῖο τίθητι; 'ita ut ne mortuum quidem ipsum procul a [sua] mamma ponat?' [Vel, ab amplexu suo dimittat?]. Hoc enim figurate dictum.

φθόρος ἀργυρίου, perniciēs argenti. Theoc. Idyll. xv. 18. hoc Dioclidæ cuidam habet, videturque dici commode posse in eum, qui propter suam prodigalitatē, nimiosque sumtus pecuniam ita profundit, ut eam perdat. Illic inducitur Gorgo mulier, quæ de suo marito Dioclide, deque ejus temerariis sumtibus ita conqueritur, χ' ὦμδς ταῦτ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδης, 'et meus [maritus] Dioclidēs hęc [vitia] profecto habet [his vitii laborat].'

φιάρδς, ἄ, ὄν, poet. acerbus, a, um, si vulgatas Theocriti Latinas interpretationes sequaris. At vertendum potius, splendidiore, vel, nitidior, uva matura. Majorem nitorem, ac splendorem habens, quam uva immatura, quæ ad maturitatem accedens, pellucida solet esse, et splendorem, ac nitorem quandam, et venustatem habere. Vide *φιάρδς* in M. Etym. 793. 23. Consule nostros comment. Theoc. Idyll. xi. 21. *φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς*, 'acerbior uva immatura.'

φιλάθεις, Dor. pro com. φιληθείς, amatus. Theoc. Idyll. xii. 16.

φιλάτατος, Ion. Dor. et poet. pro com. muni sed inusitato φιλότατος, vel (ut Eustathius scribit) φιλότατος. Vide *αίτατος*, Ionica, Dor. et poet. terminatio, pro communi *άτατος*, aut *ότατος*. Idyll. vii. 98. ὠ'ρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλάτατος ἀνέρι τήνῃ, 'Aratus vero ille omnium carissimus illi viro.'

φίλαμα, ατος, τὸ, Dor. pro communi φίλημα, φιλήματος, osculum, a φιλέω, ᾧ; osculor. Theoc. Idyll. iii. 20. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδέα τέρψις, 'est etiam in inanibus osculis suavis voluptas.' Idyll. xii. 31. κούροι ἐριδιμαύοντι φιλάματος ἄκρα φέρεσθαι, 'pueri certant [vel, contendunt] osculi victoriam reportare.' Idyll. xv. 130. οὐ κενετὶ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρὰ, 'non pungit osculum; adhuc ejus circa labra rufa [vel, rosea].' Idyll. xliiii. 9. φίλαμα τὸ κουφίζον ἔρωτα, 'osculum quod lenit amorem.' Idyll. xxvii. 3. et 40. Κ. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδέα τέρψις, 'P. inane osculum [esse] dicunt. D. Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.' V. 5. ἀποπτύω τὸ φίλαμα, 'despuro osculum,' &c.

φιλάσαι, Dor. pro com. φιλήσαι, osculari. Theoc. Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἄδν φιλάσαι, 'Eunice me derisit volentem [i. quum vellem] ipsam suaviter osculari.'

φίλασε, Dor. pro com. ἐφιλησε. Theoc. Idyll. xx. 36. ἐν δρυμοῖσι φίλασε, 'in sylvis amavit.' 38. βουκολέοντα φίλασεν, 'boves pascentem amavit.'

φιλάσει, Dor. pro com. φιλήσει. Theoc. Idyll. xvii. 74. ὄν κε φίλασει, 'quemcumque dilexerit.'

φιλάσεις, Dor. pro com. φιλήσεις, amabis. Theoc. Idyll. xxiii. 33. καὶ τὴν φιλάσεις, 'et tu amabis.' 42. μὲ φιλάσεις, 'me osculaberis.'

φίλασον, Dor. pro com. φιλήσον, 2. pers. singul. imperat. aor. 1. act. a φιλέω, ᾧ, μ. φιλήσω, osculor. Theoc. Idyll. xxiii. 40. πύματόν με φίλασον, 'postremum me osculare.'

φιλάσω, Dor. pro com. φιλήσω; osculabor, vel osculer. Nam potest et futuri et subjunctivi aor. 1. act. esse. Theoc. Idyll. iii. 19. ὡς τὸ φιλάσω, 'ut te osculer.' Idyll. xxvii. 6. δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω, 'da [mibi te, vel, tuum os mibi da] rursus, ut [id] osculer;' vel, 'da [mibi] ut iterum [te] osculer.'

φιλέοντι, Dor. pro φιλοῦσι, amant; Theoc. Idyll. xvi. 101.

φιλέοντι, Dor. pro comm. φιλέουσι, φιλοῦσι, amant. Bion Idyll. iv. 1, et 2. τὰ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα τὸν ἄγριον ἢ φοβέονται, ἢ θυμῷ φιλέοντι. Sic Henrici Stephani co-

dex, et versio Latina, sic, 'Musæ amorem non metuunt crudelem, Quin amant ex animo.' Sed si sequaris hanc lectionem, vertendum potius, 'Musæ amorem agrestem [sævum, et crudelem] aut metuunt, Aut ex animo amant.' Hanc interpretationem sequentia videntur confirmare. Vel (quod longe probabilius) τὸ ἢ jam non est disjunctiva particula: sed idem valet ac τὸ καί, id est, et, ut apud Aristot. Rhet. lib. i. pag. ex Morellianis typis, 28. 5. et sæpius ibidem, et pag. 34. P. et 57. F. 2. et lib. ii. 94. 95. 96. Sic etiam apud Thucyd. et Xenophontem non raro particulam ἢ pro καί reperies positam. Consule nostros Græcolatinos Indices in illos scriptores. Quare vertes, 'Musæ crudelem amorem et metuunt, Et ex animo amant.' At quærat quis quomodo metus, et amor in amantibus simul inesse potest? Responde, Res est solliciti plena timoris amor. Vel etiam Musæ dicuntur amorem metuere, ne scilicet eum offendant, ac a se alienent eum, sine quo nihil diutius duraret. Amor enim est ille, qui omne genus animalium creat, fovet, conservat. Quod pulcerrimis carminibus ab Ovidio descriptum habemus, Pastor. lib. iv. 231. 'Aprilem memorant ab aperto tempore dictum, Quem Venus injecta vendicat alma manu. Illa quidem totum dignissima temperat orbem, Illa tenet nullo regna minorâ Deo. Juraque dat cælo, terræ, et natalibus undis, Perque suos coitus continet omne genus. Illa Deos omnes (longum est numerare) creavit. Illa satis causas, arboribusque dedit. Illa rudes animos hominum contraxit in unum, Et docuit jungi cum pare quemque sua. Quid genus omne creat volucrum, nisi blanda voluptas? Nec coeunt pecudes, si levis absit amor,' etc. Quid mirum igitur si vel ipsæ Musæ, quas amor procreavit, amorem, ut dominum potentissimum et ament, et metuunt? Ideo poeta subjicit, καὶ ἐκ ποδῶς αὐτῶ ἐπονται, 'et ipsius vestigia sequuntur.' In Crispini codice legitur, οὐ φοβέοισαι, et ἐκ θυμῶ φιλέοντι. Quæ lectio bona, si rem sic accipias, οὐ φοβούμεναι, ἐκ θυμῶ φιλεύουσιν. Attice vero vocem activam pro passiva positam dices, et ita vertes, 'Musæ crudelem amorem non metuentes, Ex animo amant.' Crudelem autem amorem vocabit, non quod se talem omnibus, at nonnullis tantum præstet. Sed de amoris immensa vi consule Sophoclis Antigone pag. 245. et 246. Ἔρωσ ἀνίκαστε μάχαν, etc. Item Aristot. Ἠθικῶν Νικομαχείων, lib. viii. cap. 1. περὶ Φιλίας, ubi Euripidis versus afferuntur, qui sic legendi sunt, ut apud Athenæum scribuntur lib. xiii. 296. 47.

φιλέριθος, οὐ, ἢ, colus epithetum, lanificii amica. Theoc. Idyll. xxviii. 1. γλαυκάς ὁ φιλέριθ' ἀλακάρτα δῶρον Ἀθανάδας, pro, γλαυκῆς ὁ φιλέριθ' ἡλακάρτη δῶρον Ἀθηναίης, ἢ Ἀθήνης, 'glaucæ o amica lanificii colus, donum Minervæ.' Compositum autem est hoc nomen ex nomine φίλος, η, ον, amicus, a, um; et altero nomine, ἐριθος, ον, ἢ, id est, mulier lanifica, sive lanificio se exercens. Eustathius, ἐριθοί, ἐριουργοί γυναῖκες, παρὰ τὸ ἐριον. καὶ ἐριθοί, οἱ ἀμνητῆρες, παρὰ τὴν ἔραν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἐριθος, παρὰ τὴν ἔριδα.

φιλεῦντι, Dor. pro φιλοῦσι, communi, amant. Theoc. Idyll. v. 80. ταὶ μῶσαι με φιλεῦντι, 'musæ me amant.' Idyll. xx. 31. καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι, 'et omnes me amant.'

φιλεῦσα, Dor. pro communi φιλοῦσα, osculans, quæ osculatur. Theoc. Idyll. xxvii. 2.

φιλεχθής, ὁ καὶ ἢ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Idem autem valet ac φίλεχθρος, καὶ φίλος τῆς ἐχθρας, amans inimicitiarum; qui gerendarum inimicitiarum quasvis occasiones captat, et arripit facile, ac proinde qui omnibus est odiosus, simpliciter odium significat; ἐχθος, eos, οus, τὸ, poeticum est ἐχθρα, as, ἢ, com. inimicitia; odium. Theoc. Idyll. v. 137. τὸ δ' ὁπάλλαν ἐσσι φιλεχθής, 'tu vero o miser es odiosus.'

φιλοίφας, a, ὁ, Doricum, et poeticum vocabulum, pro quo communiter diceretur φιλοίφας, ον, ὁ, vel φίλοιφας, ον, ὁ, Eustath. φιλοίφας, παρὰ τὸ οἴφειν, ὃ δηλοῖ τὸ συνουσιάζειν, λέγεται. Magnum Etymologicum, φίλοιφας, ὁ φιλοσυνουσιαστής. Idem in voce κόρσοιφος. οἴφειν, τὸ συνουσιάζειν. ὕθεν καὶ Θεόκριτός φησιν [ἐν τῷ τετάρτῳ εἶδει, 62.] ἐδγ' ὦ ἄνθρωπε φιλοίφα, etc. deinde subjicitur, ἢ τὸν ὄς κόρην οἰφόμενον, τουτέστιν ὀρχουόμενον, etc. Consule Eustath. in οἴφειν. Sic autem vocatur homo libidinosus, et Veneris appetens.

φιλοθρηνης, εὐος, οὐς, ὁ καὶ ἢ, poet. vocabulum, quod in vulg. Lexicis non exstat. Idem ac τὸ φιλόθρηνος, quod in iis exstat; amans luctus, lugendi cupidus. Moschus Idyll. iv. 66. φιλοθρηνης κέ τις εἶη, 'lugendi cupidus quidam esset.'

φιλοκέρτομος, ὁ καὶ ἢ, poeticum atque Theocriteum nomen, quod in Græcolatinis Lexicis reperitur quidem, sed nullis exemplis illustratur; amans conviciorum, mordax, cavillator, irrisor. ὁ φίλων κερτομεῖν, τουτέστι κέαρ, εἶτε ψυχὴν τέμνειν τοῖς ἐάντοῦ λόγοις, qui amat cor secare suis verbis, qui suorum verborum acumine, tanquam gladii mucrone pectus, et animum secare, dividere, cruciare, pungere

solet, atque delectatur. Vide apud Eustathium κέρτομος, κερτομῆν, et ἔπη κερτόμια. Theoc. Idyll. v. 77. τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἔσσι, 'tu vero valde mordax es;' vel, 'tu vero nimium es conviciorum amans, nimium es mordax.'

φιλόμουσος, ω, δ, Dor. pro com. φιλόμουσος, ου, δ, musarum studiosus. Theoc. Idyll. xiv. 61. εὐγνώμων, φιλόμουσος, 'benignus, musarum studiosus.'

φιλοποιμίος, ου, δ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Pastoris gregem amantis epithetum, amans gregis. Theoc. Idyll. v. 106. χ' ἄμιν ἐστὶ κίων φιλοποιμίος, 'et nobis est canis amans gregis.'

φίλυπος, ου, δ, poet. vocabulum, quod nulla auctoritate confirmatum habemus in vulg. Græcolatinis Lexicis, amans somni, somniculosus. Theoc. Idyll. xviii. 10.

Φιλώνδα, τῶ, Dor. pro com. Φιλώνδου, τοῦ, Philonidæ. Theoc. Idyll. iv. 1. et Idyll. v. 114. Vide *ou* in *a* in genit. 1. decl. τῶν ἰσοσυλλάβων. Vide et a longum pro *ou*.

φλάη, Eustath. φλάη ἀντὶ τοῦ θλάη, Ἄττικῶς. καὶ φλάσθαι Ἀττικῶς, τὸ κοινῶς θλάσθαι. Magnum Etym. φλάη, τύπτειν, ἢ μαλαττεῖν, ferire, percutere, verberare, mollire, tundendo mollem reddere. Theoc. Idyll. v. 148. φλάσῃ τυ, 'percutiam te.' 150. αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, 'nisi te percutiam.' Consule Œcon. Hippocratis, in verbo φλάη.

φλάσῳ, Dor. pro communi φλάσω, τουτέστι θλήσω, τίψω, feriam, percutiam, verberabo. Theoc. Idyll. v. 148. vide φλάη.

φοβαθῆς, Dor. pro com. φοβηθῆς. Theoc. Idyll. xxiii. 41. μὴ με φοβαθῆς, 'ne me metuas.' Est autem 2. pers. singul. aor. 1. pass. subjunct. a φοβέομαι, οἶμαι, μ, φοβήσομαι.

φοιβάω, ᾧ, poet. pro com. καθάρω, purgo, lüstro. Theoc. Idyll. xvii. 134. χεῖρας φοιβήσασα μύροισ, ἐπι παρθένος Ἴρις, 'Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus.'

φοινικόλοφος, ου, δ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat, sed sine auctoritate alicujus laudati scriptoris. Est autem galli gallinacci epithetum. Rubram cristam habens. Theoc. Idyll. xxii. 72. ὀρνίχων φοινικόλοφων τοιοῦδε κυδοιμῶ, 'avium rubram cristam habentium [sunt] hujusmodi prælia.'

φοινίχθην, poet. metri causa neglectum augmentum, pro com. ἐφοινίχθην. Est autem prima pers. sing. aor. 1. pass. a φοινίσσω, μ, ξω, cruento, rubefacio. Theoc. Idyll. xx. 16. καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶλεος, ὡς ῥόδον ἔρσα, pro καὶ κατὰ χροῖα, εἶτε χροῖν ἐφοινίχθην, ὡς ῥόδον ἔρση, 'et corpore

rubefactus sum præ dolore, ut rosa rore [solet rubescere]'. Quomodo ruborem hunc rosos ros conciliet, in nostris in Theocritum commentariis aperte docetur.

φοιτάω, ᾧ, commune. Eustathius παρὰ τὸ προϊέναι verbum hoc deductum tradit. Sed ipsam formationem non indicat, quam nos in gratiam τῶν φιλελλήνων, καὶ φιλομαθῶν accuratius aperiemus. Ab ἔω, (unde Latinum eo, is, it,) Ionice verso ε in ι fit ἴω, idem. Hinc verbale ἴδς, ἦ, ὄν, meabilis, et e, quod parum usitatum in simplicis; hinc etiam ἴτέον, eundem est. Ab ἴδς vero deducitur verbum frequentativum ἰτάω, ἰτᾶ, Lat. ito, itas, itare. Addita præpos. πρὸ, fit προϊτάω, ᾧ, κατὰ συναίρεσιν, προϊτάω, ᾧ. κατὰ τροπήν τοῦ π εἰς φ, καὶ κατ' ἐκβολήν τοῦ ρ, φοιτάω, ᾧ, ito, vado, frequento. De quo consule vulg. Græcolat. Lex. ubi et derivata cum variis eorum significationibus videbis. Theoc. Idyll. i. 49. φοιτᾷ, σινομένα τὰν τράξιμον, 'vadit, lædens [comedens uvam] maturam [et bonam ad edendum]'. Idem Idyll. ii. 98. τῆνὲ γὰρ φοιτῆ, 'illuc enim itat.' 155. ἄλλοτ' ἐφοίτη, 'alias veniebat.'

φοιτῆ, Dor. pro com. φοιτᾶ, verso a in η, a φοιτάω, ᾧ, vide suo loco. Theoc. Idyll. ii. 98. τῆνὲ γὰρ φοιτῆ, 'illuc enim frequenter it,' vel, 'illuc enim itat.' Idem tamen Theoc. Idyll. i. 49. dicit ἀδιαφόρως φοιτᾶ.

φοιτῆς, Dor. pro com. φοιτᾶς, venis, venis crebro, venire soles. Theoc. Idyll. xi. 22.

φορέεσθαι, εἶσθαι, com. pro quo frequentius φέρεσθαι dicitur. Theoc. Idyll. v. 115. σῦκα καταπράγοντες, ὑπηνημίοι φορέονται, 'ficus absumentes, in aërem sublimes feruntur.'

φορέουσι, Dor. pro com. φορέουσι. Theoc. Idyll. xxviii. 11. πολλὰ δ' οἶα γυναῖκες φορέουσ' ὕδατινα βράκη, 'multas etiam braccas aquatiles, quales gestant mulieres.' Aquatiles autem braccas poeta videtur vocare braccas aquei, i. e. cœrulei coloris, vel etiam molles. Corpus enim aque non durum: at molle, tactuique facile cedit. Hujusmodi autem braccis delicatioribus non pauca de matronis honoratioribus nunc etiam variis in regionibus uti consueverunt non solum hyeme, frigoris arcendi causa, sed et æstate: partim munditie, partim frigoris captandi causa. Sed hyeme quidem braccas sibi calidiores comparant, æstate vero, frigidiores. Quod ipsa materia varietas, ex qua conficiuntur, facile præstat. Interpretationes vulgatæ Græcis verbis non satis apte videntur respondere. Si quis tamen eas sequi malit, per me licet. Vide βράκη in voce βράκος.

φορεύντος, Dor. pro com. φοροῦντος, fe-

rentis, a φορέω, ὦ, quod Attice, et poet. a φέρω formatum. Theoc. Idyll. xiii. 7. τὰν ποκαφεΐδα φορέυτος, 'qui cæsariem ferebat.'

φορούσαι, Dor. pro Attico, et com. φορούσαι, ferentes, afferentes, a φέρω communi formatum Atticum φορέω, ὦ. Theoc. Idyll. xv. 105. πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεὶ τι φορούσαι, 'omnibus mortalibus semper aliquid ferentes.'

φράσδεν, Dorice, pro communi φράξεν, dicere, declarare, indicare. Theoc. Idyll. i. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἔλιος ἄμι, 'jam enim dicit, [declarat, prodit, indicat] omnia Sol nobis.' Vide δεδύκει. Idem Idyll. xx. 7. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις; 'quam blanda verba fundis?'

φριμάσσει, 2. pers. singul. imperat. præsent. temp. Ion. quinetiam Dor. pro communi φριμάσσου, præ gaudio fremas; παρὰ τὸ φριμάσσομαι, quod a φριμάσσω. De quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. v. 141. φριμάσσειο πᾶσα τραγίκιων νῦν ἀγέλα, 'præ gaudio fremas universe hircorum nunc grex.' Interpretes Latini sensum, non verba sequuti, verterunt, 'fremat præ gaudio totus hircorum nunc grex.'

φρουράμες, Dor. pro com. φρουράμεν, excubemus, excubias agamus. Theoc. Idyll. vii. 122. μηκέτι τοι φρουράμες ἐπὶ προθύροισιν Ἀρατε, 'ne amplius ad fores excubemus o Arate.'

φρύγω, comm. unde Lat. frigo, torreo. Theoc. Idyll. ix. 12. τοῦ δὲ θέρεως φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδάλνω, 'æstatem vero torrentem ego tantum curo.'

φρυξεί, Dor. pro com. φρύξει, torrebit, a verbo φρύγω, unde Latinum frigo, torreo. Hinc etiam Gallicum frîre, et fricasser. Theoc. Idyll. vii. 66. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί, 'fabam vero aliquis in igne torrebit.' Hinc fabas Græci prisici φρυκτοὺς vocabant. Mag. Etym. 271. διαφρυκτοῦν, τὸ διαψηφίζεν, ἢ διακληροῦν. εἰρηται ἀπὸ τῶν κυάμων, δι' ὧν τὸ παλαιὸν ἐψηφίζοντο. ὕστερον γὰρ ταῖς ψήφοις ἐχρήσαντο. τοὺς δὲ κυάμους φρυκτοὺς ἐκάλουν, καὶ τοὺς θαλλοὺς, δι' ὧν ἰκέτευον. Vide Suidam in φρυκτός.

φρύπτειν, idem ac φρύγειν, torrere. Theoc. Idyll. xii. 9. Ἀελίου φρύπτοντος, 'Sole torrente.'

φῦη, com. 3. pers. singul. subjunct. aor. 2. pass. ἐὰν φῦῶ, φῦῆς, φῦῆ, nascatur, oritur; φῦω, μ. φύσω, aor. 1. act. ἔφωσα, 2. ἔφωον, pass. ἐφύην, ης, η. Theoc. Idyll. xv. 94. μὴ φῦῆ μελιτώδες, ὅς ἄμῶν καρτερὸς εἴη, 'ne nascatur [o] dulcis [Proserpina] qui nobis imperet.' Vide μελιτώδες, et καρτερὸς εἴη.

φυκίεις, δεσσα, εν, δ, ἦ, τὸ, algosus; a, um, alga abundans, a nomine τὸ φύκος,

eos, ous, alga. Hinc et Latinum fucus. Qua de re pluribus in vulgatis Lexicis. Theoc. Idyll. xi. 14. ἐπ' αἰῶνος κατεγάκετο φυκίωσης, 'in littore consumebatur algosus.'

φύκος, eos, ous, τὸ, com. Hinc Latinum fucus, quo mulieres uti consueverunt, ut faciem formosiorum aspectu reddant. Eodem et capillos ornant, ut testatur Tibullus lib. i. 118. Elegia 8. 'Quid tibi nunc molles prodest coluisse capillos, Sæpeque multas disposuisse comas? Quid fucos splendente comas ornasse? quid unguis Artificis docta subsecuisse manu?' Consule vulgata Græcolatina Lexica.

φύλλινος, ου, δ, poet. et com. foliaceus, ex foliis factus. Theoc. Idyll. xxi. 8. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φύλλινῳ, 'inclinati ad parietem ex foliis factum.'

φυλλοστρῶς, ὄτος, δ, poet. pro quo frequentius reperitur, ὁ καὶ ἡ φυλλοστρωτος, ὁ τοῖς φύλλοις στρωτός, καὶ ἐστρωμένος, foliis constratus. Theoc. in Epig. iii. 1. Εὔδεις φυλλοστρωτῶτι πέδω, 'Dormis [in] foliis constrato solo.' Hoc vocabulum in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat: sed alterum, quod Euripidi tribuitur, nullo tamen exemplo res confirmatur.

φύοντι, Dorice pro communi φύουσι, nascuntur. Hoc autem vel neutraliter accipiendum, vel activum pro passivo φύονται positum Attice. Nam φύειν et gignere, sive procreare, et gigni, sive procreari significat. Quod et in vulgatis Græcolatinis Lexicis declaratur, ubi ceteras τὸ φύειν significationes lector philomathês videbit. Theoc. Idyll. iv. 24. ὅσα καλὰ πάντα φύονται, 'ubi pulcra omnia nascuntur.' Item Moschus Idyll. iii. 24.

φυσθαίς, εἶσα, ἐν, δ, ἦ, τὸ, Dor. pro com. 'φυσθηθείς, εἶσα, ἐν, inflatus, a, um, particip. aor. 1. pass. παρὰ τὸ φυσάω, ὦ, μ. φυσήσω, inflo. De quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xii. 77. κόχλω φυσθαέντος, pro κόχλων φυσθηθέντος, 'concha inflata.' Hoc loquendi genus Virgil. Æn. lib. vi. 171. sic expressit. 'Sed tum, forte cava dum personat æquora concha.' φυσῶν κόχλων, inflare concham, nihil aliud significat, quam concha sonare, buccis inflatis, et spiritu per ipsius conchæ foramen summum immissio, qui deinde per inum emititur, ac sonum egrediens edit. Olim autem tubarum loco, multi, præcipue de maritimis gentibus, conchis utebantur, ut in nonnullis regionibus nunc etiam hæc, et cornua sunt in usu, quum belli, pugnacæ signum militibus est dandum. Sæpe tamen concha pro tuba sumitur, ut et apud Virgil. vi. 164, ubi de Miseno Æolide verba fiunt, 'Quo non præstantior alter Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.'

Tritones autem potissimum, qui Neptuni tubicines erant, hac uti solebant. Quod apparet ex Ovidii carminibus, quæ leguntur τῶν μεταμορφώσεων, lib. i. 333. ubi Neptunus 'Cæruleum Tritona vocat, conchaque sonanti Inspirare jubet, fluctusque, et flumina signo Jami revocare dato. Cavae buccina sumitur illi Tortilis, in latum quæ turbine crescit ab imo: Buccina, quæ in medio concepit ubi aera ponto, Littora voce replet sub utroque jacentia Phæbo. Tum quoque ut ora Dei madida rorantia barba Contigit, et cecinit jussos inflata recessus, Omnibus audita est telluris, et æquoris undis.' Hic videmus concham, et buccinam pro eodem συνανήμιος ab Ovidio positum, utrumque vero pro tuba, cujus elegantem descriptionem pluribus poeta persequitur. Sed hæc propter quandam similitudinem, et usus affinitatem ita sumuntur. Verum hac de re fusius in nostris Theocriteis commentariis. Eos consule.

Φύσκω, Dor. pro com. φύσκου. Theoc. Idyll. iv. 23. ἔς τε τὰ φύσκω [sub. χωρία] 'adque Physci [loca, i. e. ad Physcum]. Quid autem sit φύσκος, cum alii, tum Stephanus de Urbibus fuse docet. Eum consule.

φυτοσκάφος, ov, δ, Theocriteum nomen, agricola, rusticus fossor, plantarum fossor. Qui terram circa plantas fodit, ut plantæ facilius crescant. Dicitur παρὰ τὸ φυτὸν, quod plantam significat, et σκάπτω, fodio. Theoc. Idyll. xxiv. 136. ἀσφαλῆως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι, 'facile plantarum fossorem satiare posset.' Idyll. xxv. 27. ἴσασι φυτοσκάφοι, 'sciunt plantarum fossores.'

φωλάδες ἄρκτοι, ursi in lustris degentes. Theoc. Idyll. i. 115. ἀν' ὄρει φωλάδες ἄρκτοι, 'in montibus lustra habentes ursi.' Consule Suidam, et Eustathium.

φωλέω, ὦ, comm. (unde inserto υ, φωλεύω.) Theoc. Idyll. xxiv. 83. Arist. Hist. Animal. lib. ii. cap. 11. 447. Δ. lib. v. cap. 9. A. ter. lib. viii. cap. 13. 14. 15. etc. passim idem verbum usurpat.

φωνᾶσαι, Dor. pro com. φωνῆσαι, infinit. aor. 1. act. a φωνέω, ὦ, μ. φωνήσω. Theoc. Idyll. ii. 108. οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαι, 'nec quidquam loqui poteram.'

φωνεῖντα, Dor. pro com. φωνοῦντα, in n. g. plur. numeri. Theoc. Idyll. ii. 109. κινεῖνται φωνεῖντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα, 'ganniant clamantes dilectam ad matrem filii.'

φωνεῖντες, Dor. pro com. φανοῦντες. Theoc. Idyll. xiv. 20. ἄμμες μὲν φωνεῖντες ἐπινομες, 'nos quidem vociferantes bibebamus.'

φωρῶ, φωρῶ, poet. furor. Mosch. Idyll.

vii. 6. οὐκ ἐπὶ φωρῶν ἔρχομαι, οὐδ' ἴνα νικῶς, ὀδοίποροντ' ἐνοχλήσω, 'non ad furandum eo, nec ut noctu iter facientem molestia afficiam.'

φῶριος εὐνή, sic apud Theoc. Idyll. xxvii. 67. vocatur ἡ λαθραία συνουσία, i. furtivus, occultus, clandestinus lectus, et congressus Venercus. Quid sit φῶρ, φῶρῶς, ὄ, et nomina, verbaque hinc derivata, docetur in vulgatis Lexicis. Ea consule. Vide et χλοερῶς infra.

X

X pro θ Dorienses in quibusdam usurpant. Ut, ὄρνιχος, χι, χα, et plur. ὄρνιχες, ὄρνιχῶν, χας, pro communibus ὄρνιθος, θι, θα, et plur. ὄρνιθες, θων, θας, a recto singul. ὄρνιξ, pro ὄρνις, avis. Theoc. Idyll. v. 48. ὄρνιχες λαλαγεῦντι, 'aves garrunt.'

χ' ἄ, Dorice, pro communi καὶ ἡ, rejecta diphthongo, et ob sequentem aspiratam tenui κ in γ, asperum mutato, et ἡ in α. Theoc. Idyll. iv. 28. χ' ἄ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, 'et fistula situ foedatur.' Idyll. xx. 17. χ' ἄ μὲν ἔβα με λιποῦσα, pro καὶ ἡ μὲν ἔβη, ἀπέβη, με λιποῦσα, 'et illa quidem abiit me relicto.' Idyll. xxvi. 1. χ' ἄ μαλοπάριος Ἀγαθά, 'et malis similes genas habens Agave.'

χαίρην, Dor. pro com. χαίρειν. Theoc. Idyll. xiv. 1. χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον, 'salvere multum [Jubeo] virum Thyonichum.'

χαίροισα, Dor. pro com. χαίρουσα, gaudens, læta, valetudine prospera fruens, valens. Theoc. Idyll. ii. 163. ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα, ποτ' Ἄκκεανδρ' ἰδέετο πόλους, 'sed tu quidem valens, vel læta, ad Oceanum converte equos?' vel, 'vale, et flecte equos ad Oceanum.'

χαλὰ, ἄς, ἄ, Dor. pro com. χηλή, ἦς, ἡ. M. Etym. 811. 14. χηλή, ὁ ὕψος. ὦρος δὲ λέγει κυρίως τὴν χηλὴν ἐπὶ τῶν διονύχων ζώων. σχηλή τις οὔσα, παρὰ τὸ διεσχίσθαι. ὡς ὄπλη, ἐπὶ τῶν μονούχων.' Sed in M. E. scribendum fortasse σχιλή τις οὔσα, si spectes ἔτυμον, vel dices τὸ ἰ in η, ut alias τὸ η in ι mutatum. Qua de re suo loco χηλή proprie significat ungulam bisulcam, et bipartitam, qualem in ovibus, capris, et bobus videmus; ὄπλη vero, solidam, et integram, ut equinam; ὕψος, et ὕψυχες, vocantur unguis distincti, et separati, qualis in hominibus; aut etiam in felibus, ursis, et leonibus, aliisque multis brutis observamus. Sed hoc discrimen non semper servatur. Ne longius abeamus, in Theocritum, qui in Epig. vi. 4. χηλὰς lupo tribuit, qui potius ὕψυχας habet. Hac sunt poete

verba, Τραχῶς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος, 'Asper enim unguibus [capellam] comprehendit lupus.'

χαλεπός, οὐ, ὁ, com. pro κινδυνώδης, periculosus. Theoc. Idyll. x. 11. χαλεπὸν χοριῶν κίνα γεύσαι, 'periculosum [est] canem intestina gustare.' De hoc Adag. consule Eras. Chil. 2. cent. 4. pag. 458. Adag. 22. 'Periculosum est canem intestina gustasse.'

χαλκεοκάρδιος, οὐ, ὁ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lex. non exstat, qui æneum, qui ferreum cor, vel pectus, habet. Epithetum, quod viro fortissimo tribuitur, cujus animus, pectusque nullis laboribus mollitur, ac frangitur. Qui durum habet animum, qui nec minis, nec metu, nec periculis, nec laboribus flectitur, fatigatur, domatur. Theoc. Idyll. xiii. 5. ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρώωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός, ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδός. 'Sed et Amphitruonis ille ferreo pectore præditus filius, qui leonem sustinuit illum sylvestrem [ferocem, et sævum] amavit puerum.'

χαμεῖνα, as, ἄ, Dor. pro com. poet. χαμεῖνη, ns, ἡ. Quod κατὰ συγκοπὴν formatum ex χαμαιεῖνη, quod τὴν χαμαὶ οὖσαν εὐνήν, καὶ ταπεινὴν κλίνην significat, i. humi jacens cubile, lectum humilem. Consule Eustath. in χαμαιευνάδες σῆες. Theoc. Idyll. xiii. 33. μίαν στορέσαντο χαμεῖναν, 'unum straverunt humilem torum.'

χαμενῆς, ἰδος, ἡ, poet. humilis lectus, torus; lectus ex gramine, vel arborum foliis, vel ex paleis humi stratis confectus; χαμαί, adverbium est, quod humi significat; εὐνῆς, ἰδος, ἡ, diminutivum est nominis εὐνή, lectus, cubile. Theoc. Idyll. vii. 133. ἐν τε βαθείαις ἀδείας σχίνοισι χαμενῆσι ἐκλίνθημες; 'inque profundis suavis junci toris recubuimus.' χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὄτῳς ἐγένετο ἦσυχια οὕτως, 'et nobis hoc in aurem fuerat olim insurratum clam ita.' Theoc. Idyll. xiv. 27. Quod Dor. dictum, pro com. καὶ ἡμῖν τοῦτο δι' ὄτῳς ἐγένετο ἦσυχια οὕτως. Sed hic, ut alibi sæpe factum, videtur non com. ἦσυχια, verum Dor. ἄσυχια dicendum. Sic vs. 10. ἄσυχος, non ἦσυχος. Hoc autem a typographorum, vel librariorum, aut correctorum negligentia videtur manasse. Qua de re et in nostris in Euripidem notis fuse a nobis actum.

χαδός, οὐ, ὁ, poeticum; quidam (ut est in vulgatis Græcolatinis Lexicis) hoc nomen Lacedæmonii peculiare esse tradunt. Suidas; χαδὸν τὸ εὐγενές, ἢ τὸ ἀρχαῖον, id est, nobile, vel antiquum. Æschyl. Græcus Scholiastes, dum explicat vocem βαθυχαῖος, quæ exstat ἐν Ἰκέτισι

pag. 335. ult. vs. hæc scribit, βαθυχαῖος, ἢ μεγάλας εὐγενής. χαοὶ γὰρ οἱ εὐγενεῖς. Theoc. Idyll. vii. 5. χαδὸν τῶν ἐτ' ἀναθεῖν, 'ex generosis illis nobilibus antiquis.'

χαρείης, 2. pers. singul. optat. aor. 2. pass. verbi χαίρω; μ. χαρά, (et χαίρησσω, a χαίρέω, ᾧ, unde reliqua tempora legitime formata non raro lectoribus apud varios auctores occurrunt) aor. 2. act. parum, vel potius nullo modo usitata, ἔχαρον, es, ε. Hinc tamen satis frequens aor. 2. pass. ἐχάρην, ns, η, unde optat. χαρείην, εἰς, εἴη. Cetera te Grammatici docebunt ἐν τῷ χαίρω. Theoc. Idyll. xviii. ult. γάμω ἐπὶ τῷδε χαρείης, 'nuptiis his læteris [vel, ob has nuptias læteris] vel (ut quidam) lætus his nuptiis adsis.'

χαρίην, 2. pers. singul. subjunct. modi, aor. 1. med. Dor. formatâ, pro com. χαρίση, quod a χαρίζομαι, com. fut. χαρίσομαι, Dor. χαρίζομαι, et χαρίζομαι, aor. 1. med. ἐχαρίσαμην, com. ἐχαρίζομαι. Dor. subjunct. com. χαρίσομαι, η, ηται, Dorice vero, χαρίζομαι, η, ηται. Theoc. Idyll. v. 71. μήτ' ᾧν τύγα τῷδε χαρίην, 'neque etiam tu huic gratificeris.'

χάρης. ἐν χάρτι κρίνειν τινά. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 69.

χασμέμενος, participium præsentis Ionice, et Dorice formatum a χασμέομαι, οἶμαι, pro quo magis usitata sunt τὸ χασμάω, ᾧ, et χασμάομαι, ᾧμαι; hians, inhians. Theoc. Idyll. iv. 53. εἰς ταύταν ἐτόπαν χασμέμενος, 'in hanc inhians sauciatus sum; χασμεῖν vero, vel potius χασμᾶν, et χασμεῖσθαι, vel potius χασμᾶσθαι, deducuntur a nomine verbali χασμάτος, τὸ, hiatus. Hoc a χάλω, hio, fut. χανῶ, perfectum act. κέχαγγα, γας, γε, perf. pas. regulare quidem, inusitatum tamen, κέχαμαι, κέχανται, κέχωνται. Quod communiter formatum, Attice vero, κέχασμαι, σαι, σται. Sublato i ex prima persona, fit χάσμα. Sic a φάλω, fut. φανῶ, perf. πέφαγκα, perf. pass. com. πέφαμαι, σαι, πέφανται. Att. πέφασαι, unde φάσμα, τος, τὸ; q. d. apparitio, res, quæ nobis apparet; πέφασαι, unde φάσις, idem ac φάσμα.

χείλευς, Dorice, pro communi χείλους, labri, vel laborum. Theoc. Idyll. vii. 20. γέλως δὲ οἱ εἴχετο χείλευς, 'risus enim ejus hærebatur labris.'

χειρῶν, ταῖν, genitivus dualis, manuum. Theoc. Idyll. xxi. 9. κείντο τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματα, 'posita erant manuum exercitia, calathisci.'

χειλιδῶν, τὸ ἰ μακρὸν. Theoc. Idyll. xiv. 39. ὑπωροφίοισι χειλιδῶν.

χερείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. χείρων, pejor, deterior, inferior. Theoc. Idyll. ii. 15. φάρμακα ταυθ' ἔρδοισα χερείων μήτε τι Κίρκης, 'Pharmaca hæc effi-

ciens inferiora neque Circes [pharmacis, et venenis].’ Idyll. xxvii. 42. οὐ σθένει εἰμι χερσίων, ‘non te sām deterior.’

χερῦδριον, ου, τδ, poet. diminutivum a nomine χεῖρ, χειρῶς, q. d. manula, i. parva manus. Moschus Idyll. i. 13. Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερῦδρια, μακρὰ δὲ βάλλει, ‘Parvulae quidem illius [sunt] manus, Longe tamen jaculantur.’

χέρρες, αἱ, et χέρρας, τὰς, Dor. pro comm. χεῖρες, et χείρας, manus. Theoc. Idyll. xxviii. 8. Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν, pro εἰς τὰς Νικιέας ἀλόχῳ χείρας δῶρον ὀπάσομεν, ‘Munus in Nicia conjugis manus tradamus.’ Νικιέαν ἄλοχον autem poeta vocat τὴν Νικιέαν, τούτῳσι τὴν τοῦ Νικίου γυναῖκα. De quo Nicia consule Græca Theocriti Epig. pag. 254.

χθαμαλὸς Αἴγυπτος, dictum Attice, pro χθαμάλῃ Αἴγυπτος, humilis Ægyptus. Theoc. Idyll. xvii. 79.

χιλιάς, ἄδος, ἡ, com. numerus mille continens, Gallice melius, ‘un millier.’ Theoc. Idyll. xvi. 91. Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπαινωθείσαι, ‘Ovium [sexcenta] millia herbis pinguefacta.’ Idyll. xviii. 83. Τρεῖς δ’ ἄρα χιλιάδες, ‘Tria insuper millia.’

χίμαρος, ου, ἡ, capella annicula, quæ nullum adhuc foetum tulit, quæ ad partum usque sic vocatur, postea vero αἰξ, vel χίμαιρα nominatur. Theoc. Idyll. i. 6. Ἄ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς ἔστε κ’ ἄμέλγης, ‘Capellæ vero suavis [est] caro, donec eam mulseris.’ i. ad id usque tempus, quo primum parere, lac habere, bulgerique ceperit. Nam q. d. post partum, ejus caro durior est, ac insuavior. Si legatur χιμάρῳ cum i subscripto, erit dativus, si sine i subscripto scribatur, erit genitivus Doricus, ου diphthongo in ω mutata.

χιμάρως, Dor. pro comm. χιμάρους, capellas. Theoc. Idyll. v. 81.

χλαμυδοφόρος, ου, ὁ, com. vocabulum quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro quo diceretur alias χλαμυδοφόρος, qui chlamydem fert, chlamydatas, Theoc. Idyll. xv. 6.

χλοερῶς, οὔ, ὁ, poeticum nomen, unde κατὰ κράσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς ω μέγα, formatum commune χλωρῶς, οὔ, ὁ, herbaceus (χλόη enim herbam significat) herbæ virentis instar virens, viridis, pubescens, florens. Theoc. Idyll. xxvii. 66. Ὡς οἱ μὲν χλοερῶσιν ἰανόμενοι μελέεσσιν, Ἄλλήλοισι ψιθύριζον, ἀνίστατο φάριος εὐνή, ‘Sic igitur illi florentibus se exhilarantes membris, Inter se [blande] susurrabant, [et] surrexit furtivum cubile.’ Subauditur enim copula καὶ ante verbum ἀνίστατο. Alioqui legitima orationis constructio ta-

lem lectionem flagitaret, si versus eam ferre posset, Ὡς τῶν μὲν χλοερῶσιν ἰανόμενων μελέεσσιν, Ἄλλήλοισι τε ψιθύριζόντων, ἀνίστατο φάριος εὐνή. Sensus, Cum igitur illi Venereis verborum, atque rerum illecebres jam satis indulissent, voticque composites ambo facti fuissent; ex cubili, in quo clandestinas nuptias celebrarant, furtim consurrexerunt, et in diversas partes abierunt. Quod ex sequentibus poetæ verbis aperte patet, χ’ ἡ μὲν ἀνεγρομένη, etc.

χροάω, ᾧ, poeticum, unde τὸ χροάσω. χροῦν ἔχω, ἡβῶ, lanuginem habeo, lanuginosus sum, pubesco. Theoc. Idyll. xxvii. 49. Μᾶλα τεὰ πρότισιμα τᾶδε χροάοντα διδάσω, ‘Mala tua primum hæc pubescentia cognoscam.’ Vide δαίω, ubi τὸ τοῦ διδάσκω ἔτυμον, καὶ σημασία ἐηλοῦται.

χοιράς, ἄδος, ἡ, saxum in mari nigrum, aliquantulum eminens, porco notanti simile, unde nomen etiam traxit. Theocritus γενικῶς pro quovis saxo videtur accepisse, quum de Symplegadibus verba facit, Idyll. xiii. 24. τότε χοιράδες ἔσταν, ‘tunc [illa] saxa constituerunt.’

χολὰ, ἄς, ἂ, Dōrice pro com. χολή, ἡς, ἡ, bilis; μετωνυμικῶς vero sæpe sumitur pro ira, quæ a bile excitatur. Theoc. Idyll. i. 17. ἐντὶ γε πικρῶς, καὶ οἱ αἶε δριμεία χολὰ ποτὶ βινὶ κάθηται, ‘est autem acerbus, Et ei semper acris bilis ad nāres sedet,’ i. est iracundus. Quod alias dicitur unica voce πικρόχολος, et ἀκρόχολος. De quibus vocabulis consule vulgata Lexica, quæ te discrimen horum docebunt.

χορία, τὰ, sic in iis Theocriti codicibus, quos vidi, vocabulum hoc παροξενόνας scribitur, et ab interpretibus Latinis vertitur, exta. Theoc. Idyll. ix. 19. ἐν πυρὶ δὲ δρύνῳ χορία ζεῖ, ‘in igne vero quærno [i. ex lignis quærnis accenso] exta bulliunt.’ Vulgata Græcolatina Lexica προπαροξεντονοῦσι vocem istam, ac eam sic interpretantur, χορία, intestina, edulia ex melle, et lacte; Athenæus, lib. xiv. 320. 42. Quod vero χορίον in Græcolatin. Lex. παροξενόνας legitur, id ab Aristotele περὶ Ζώων Γενέσεως, lib. ii. cap. 4. 363. E. χορίον, et χορία προπαροξενόνας scribitur, et pro secundis accipitur, id est, pro membranis, quæ partum involvunt, pro secundariis factum involucris. Sic et eodem lib. cap. 8. 367. E. sic et lib. iii. cap. 2. 373. B. et Γ. In Œconomia Hippocratis scribitur χορίον, et χορίον, et χορίον. Quid autem hoc significet, ibi pluribus, et aperte docetur. Eam consule. Idem Idyll. x. 11. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, ‘periculosum [est] canem exta gustare.’ De hoc proverbio consule Erasmi Adagia Chil. 2. cent. 4.

Adag. 22. 'Periculosus est canem intestina gustasse;' pag. 458.

χρεῖω, ός, οὖς, ή, poet. pro comm. χρεία, ας, ή, indigentia, egestas, inopia, penuria, opus, necessitas. Theoc. Idyll. xxv. 44. τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖω, 'ejus enim me huc etiam adduxit indigentia.'

χρέος, έός, οὖς, τὸ, poet. pro quo συνωνύμως et χρέμα, et τὸ συμβάν, res, casus; id, quod accidit. Theoc. Idyll. xxiv. 65. χρέος κατέλεξε νεοχμὸν, 'casum narravit novum.' Idyll. xxv. 53. ὡς τοι πᾶν θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεστα, 'quia tibi omne negotium [i. quidquid] vis, statim confectum est.'

χρήζοντι, Dor. pro com. poet. χρήζουσι, volunt. Theoc. Idyll. xv. 28. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεῖδην, 'feles molliter volunt dormire.'

χρήμα, τος, τὸ, com. vocabulum, ut res apud Latinos. Theoc. Idyll. xv. 23. ἀκούω χρήμα καλὸν τι Κοσμήν τὰν βασιλίυσαν, 'audio rem pulcram quandam Instruere reginam.' [I. audio præclarum quoddam spectaculum, vel quandam egregiam pompam a Regina parari.] 83. σοφὸν τι χρήμ' ὦ ἄνθρωπος, 'sapiens quædam res [est] homo.' 145. τὸ χρήμα σοφώτερον, 'hæc res [est] sapientior [i. sapiens, vel, sapientia plena].' Idyll. xviii. 4. Δώδεκα τὰι πρᾶται πόλιος, μέγα χρήμα Λακωνᾶν, 'Duodecim primariæ civitatis [virgines] magna res [magnum decus] Lacænarum.' Idyll. xxi. 25. τί τὸ χρήμα; 'quænam [est] hæc res? [quid hoc rei est?]'

χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων, Theoc. Idyll. xvi. 59. 'fortunas vero mortuorum consumunt vivi.'

χρήσδειν, Dor. pro communi, sed poet. χρήζειν, cujus verbi formationem in Magno Etymolog. sic habemus descriptum; ὡς ἀπὸ τοῦ κλέος, κλείζω, κληίζω, καὶ κληίζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χρέος, χρείζω, χρηίζω, καὶ χρήζω. Vide ibidem τὸ καλήζω, pag. 485. Idem pag. 815. 4. χρήζω, ἡνίκα σημαίνει τὸ δέομαι, ἔχει τὸ ἰ. προσγεγραμμένον, ἀπὸ γὰρ τοῦ χρέος γίνεται χρείζω, καὶ τροπή τοῦ ε εἰς η, χρηίζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν χρήζω. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ χρησιμωδῶ, ἔστιν ἄνευ τοῦ ἰ. καίπερ τῆς ἐτυμολογίας ἀπαιτούσης σὺν τῷ ἰ γράφεσθαι, παρὰ γὰρ τὴν χρεῖαν ἔστι. ταῖς γὰρ χρεῖαν ἔχουσι τᾶληθῆ μαθεῖν, χρησιμωδεῖ δ' θεός. ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ σημαίνοντος τὸ δέομαι, οὐκ ἔχει τὸ ἰ. Quum igitur τὸ χρήζω significat, indigeo, tunc habet ἰ subscriptum, quia deductum a nomine χρέος, quod opus, penuriam, et indigentiam significat, (aliàs tamen alia) et idem valet ac τὸ χρεῖα, quemadmodum docet Eustath. ἐν τῷ χρέος. Vel, quod longe probabilius, quia formatum a nomine χρεία, cujus va-

Lex. Doric.

rias significaciones vulgata Lexica Græcolatina tibi suppeditabunt. Hinc vero τὸ χρείζω, unde τὸ χρηίζω, a quo τὸ χρήζω, indigeo, opus habeo, careo, penuria laboro, rogo, oro, peto, obsecro. Quum vero significat oraculum reddo, tunc sine ἰ subscripto scribitur. Quanquam etymologia ratio postularet ut tunc etiam cum ἰ subscripto scriberetur. Deus enim illis, qui suo auxilio indigent, et qui rerum veritatem scire cupiunt, responsum dat. Sed discriminis statuendi causa inter hæc duo verba diversam habentia significacionem; ideo in eò quidem, quod significat, indigeo, vel peto, τὸ ἰ subscriptur; in altero vero, nequaquam. Fortasse tamen verisimilius fuerit, si dicas in hoc τὸ ἰ non subscribi, quod παρὰ τὸ χρεῖω, ὦ, μ. χρηίζω, deducatur, quod oraculum reddo significat, et τὸ φθεῖν, i. canere, quod in simplici non reperitur: sed in compositione, παρὰ τὴν φθην, quod παρὰ τὴν αἰδην, ἢ παρὰ τὸ αἰεῖω. Olim enim pleraque oracula carminibus comprehensa Deum consulentibus reddebantur. Ab hoc autem communi poetico χρήζω, (quod sæpe, et hic, sumitur pro βούλομαι, volo, alias pro ἐπιθυμῶ, cupio, expeto) Dor. deducitur χρήσδω, neglecto ἰ subscripto, et dissoluto ζ' in σδ. Theoc. Idyll. viii. 11. et 12. Μεν. Χρήσδεις δ' ἂν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄελθον; Δάφ. Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄελθον, 'Men. Visne igitur [hoc] videre? [Vis hujus rei facere periculum?] vis deponere præmium.' Daph. Volo hoc videre [volo hujus rei facere periculum] volo deponere præmium.' Vide χρήσδειν in nostro Ionico Lexico.

χρησιμῶς, Dor. pro com. χρησιμῶς, oracula. Theoc. Idyll. xv. 63. Χρησιμῶς ἀπρεσβύτης ἀπέφχετο θεοπίσασα, 'Oracula [mera] hæc anus abiit [nobis] vaticinata.'

χροίζεσθαι, poeticum verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, cutim tangere. Sed nullius scriptoris auctoritate res confirmatur. Interpretes Latini, qui Theocritum verterunt, hoc explicant per accubare. Sic enim interpretantur illum Theocriti versum, qui exstat Idyll. x. 18. Μάντις τοῖ τὰν νύκτα χροίζεται ἂ κακαμάλα, 'Vates tibi nocte accubabit cicada;' alter vero, 'Vates tibi de nocte accubabit in stipulis habitans locusta.' Sed χροίζεω proprie significat τὸν χρεῖα, εἶτα χροῖν παρὰ τῷ χροίζεω, cutim ad cutim collocare, corpus prope corpus collocare, corpus corpori admoveere, corpus corpore premere, ut apud Euripidem in Heraclidis, vs. 915. Ἕβας τ' ἐρατὸν χροίζει Δέχχος χρυσέαν κατ' αὐλάν, 'Hebesque amabilem corpore premit Lectum aurea in aula;' χροίζεσθαι νε-

ro cum dativo junctum, ut in Theocriti versu videmus, accipitur pro; juxta cutem alicujus cubare, alicui accubare, ita ut corpus admoveatur corpori, corpusque tangat, et quodammodo ei adhaereat. Quod illis accidit, qui Veneris imperata faciunt, et corpora corporibus conjungunt.

χρόνιος, ου, ὁ, com. serus, qui sero venit, qui sero facit. Theoc. Idyll. xiv. 2. bis. ὡς χρόνιος! 'quam serus [venisti! quam sero venisti]!'

χρονοῦ ἐναλλαγῆ, Doriensibus familiaris. Theoc. Idyll. i. 43. φῆξαντι, pro οἰδοῦσι, tumuerunt, pro tument. Idyll. xii. 24. ἀναφυσῶ, pro ἀναφυσήσω, efflo, pro efflabo. Idyll. xiv. 21. ἔχεν. ἦγγον σχεῖν, habere, pro habuisse. Idyll. xv. 16. ἀγοράσδων, pro ἀγοράσων. 82. ἐστήξαντι, pro com. ἐστήκασι, hoc vero pro ἴστανται, stant. Idyll. xviii. 56. νεύμεθα, pro νευσόμεθα, a νέομαι, τὸ πορεύομαι.

χρόνῳ, com. ἀντὶ τοῦ ὀψέ. Videtur autem ἔλλειπτικῶς dictum ἀντὶ τοῦ σὺν χρόνῳ, καὶ μετὰ πολλὸν χρόνον, ἢ χρονίως, tempore, cum tempore, multo post tempore, sero. Theoc. Idyll. xv. 1. ὡς χρόνῳ, 'quam sero [venisti]!'

χροῦς, ὁ, τοῦ χροῦς, τῷ χροῦ, τὸν χροῦ, cutis, corpus. Quid proprie χροῦς significet, apud Eustathium vide. Theoc. Idyll. ii. 110. 'Ἄλλ' ἐπάγγην δαγῶδι καλὸν χροῦ πάντοθεν ἴσα, 'Sed obrigui pulcro corpore undique monili similis.' Vide ἐπάγγη, ubi versus hujus variæ scribuntur interpretationes. Idyll. vi. 14. κατὰ δὲ χροῦ καλὸν ἀμύξη, 'et corpore pulcrum laeret.' Idyll. xx. 16. Καὶ χροῦ φοινίχθην, 'et corpore rubefactus sum.' Idyll. xxv. 253. Μαιμῶων χροῦς ἕσαι, 'Cupiens corpore satiari.' 279. 'Ἐρκος Ἐνναλλίου ταμεσίχρους, 'Munimentum adversus Martem corpora secantem.' [I. adversus arma, quorum acies corpus secando penetrat, et penetrando interficit.] Idyll. xxvii. 30. μὴ καὶ χροῦ καλὸν ὀλέσσα, 'ne et cutem [i. cutis formam] pulcram amittam.'

χρῶς, ὁ, τοῦ χρωτὸς, τῷ χρωτὶ, τὸν χρωῦτα, cutis, corporis superficies, corpus ipsum. A χροῦς, κατὰ κρᾶσιν formatur χροῦς, ut a νόος, νοῦς, a χροῦς Dorice versa diphthongo ου in ω, fit χρῶς, quod δέτυτονεῖται, et declinatur, ut ante demonstratur. Theoc. Idyll. ii. 140. Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαύετο, 'Et calerit corpus ad corpus [admotum, et corpus cum corpore conjunctum] calefiebat [caleferi cœpit].'

χ' ὦ, Dorice pro communi καὶ ὁ, quod ita formatum; primum quidem ex copula καὶ, diphthongus αὶ tollitur, ejusque sublata nota, ἀπόστροφος scilicet, post χ ex κ ob asperum spiritum sequentis vocalis mu-

tatum, relinquitur hoc modo, χ'. Deinde vero τὸ ο articuli præpositivi ὁ, κατ' ἔκτασιν εἰς ω, conversum, atque suum pristinum spiritum retinet. Theoc. Idyll. i. 100. Τὰν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμείψατο, Κῆπρι βαρεῖα, 'Huic vero et Daphnis respondit, [o] Venus gravis [i. infesta, vel graviter mihi molesta].' 138. χ' ὦ μὲν, pro καὶ ὁ μὲν. 140. χ' ὦ Δάφνις, pro καὶ ὁ Δ. Idem Idyll. iii. 43. χῶ μάντις. Sic in Steph. codicibus: at melius in Crisp. χ' ὦ μάντις, pro καὶ ὁ μάντις. Idyll. iv. 20. χῶ ταῦρος. 37. in Steph. cod. χῶ βοκόλος, in Crisp. cod. χ' ὦ βοκόλος. 42. in St. cod. χῶ Ζεὺς; in Crispin. cod. χ' ὦ Ζεὺς. Idyll. vi. 43. χῶ μὲν, sic in Steph. cod. at in Crisp. χ' ὦ μὲν. Idyll. vii. 90. χῶ μὲν, Steph. cod. vel χ' ὦ μὲν, Crisp. cod. et 130, etc.

χ' ὦ ἄδωνις, Dorice pro communi καὶ ὁ ἄδωνις. Theoc. Idyll. i. 109. Sic autem hæc formantur, ex copula καὶ, diphthongus αὶ rejicitur, κ ob sequentis vocalis asperum in χ vertitur, et rejectæ diphthongi nota post χ notatur; ο vero, et α, in ω coalescit κατὰ κρᾶσιν, et spiritus tenuis, et acutus accentus nominis ἄδωνις retinetur, justo tamen spatio relicto inter ω, et δωνις, ut syllabarum prisca vestigia melius appareant. Vel (quod verisimilius) ο articuli præpositivi ὁ, κατ' ἔκτασιν Δωρικῆν, metri causa, in α vertitur, et α nominis ἄδωνις, κατ' ἀφαίρεσιν tollitur, et spiritus tenuis, et accentus acutus notatur, ut nominis origo sit manifestior. Vide ω κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α, ut in Λητῶα, ὦ.

χ' ὦ κ, Dorice pro communi καὶ ὁ ἐκ, quod ita formatum; primum quidem diphthongus αὶ rejicitur, ejus rejecta nota, quam vocamus ἀπόστροφον, ita notatur, χ', quod ex κ in χ mutato factum, ob sequentis vocalis spiritum asperum. Deinde vero fit κρᾶσις ex ο, et ε, in ω. Sed ω servat suum spiritum asperum, tenuis vero, qui supra præpositionis ε erat, post κρᾶσιν factam remanet notatus, ut originis vestigia melius appareant. Theoc. Idyll. i. 72. Τῆνον χ' ὦ κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα, 'Illum et in sylva leo deflevit mortuum;' sed verba hoc sonant, 'Illum et ille ex querceto leo deflevit mortuum;' i. Illum et leo, qui in querceto, sylvaque degit, leo sylvestris deflevit mortuum.

χῶμυς, sic in H. Steph. cod. vel (quod melius) χ' ὦμυς, Dor. pro com. καὶ ὁ ἐμυς, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε φιλοῦ εἰς ω μέγα, post α diphthongum ex copula καὶ rejectam. Posteriori lectionem Crispini codex agnoscit. Theoc. Idyll. xv. 18. χ' ὦμυς ταῦτά γ' ἔχει, 'et meus [maritus] hæc [vitia] profecto habet.'

χωρεῖν, com. succedere. Theoc. Idyll. xiv. 57. ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεδν, ὦν ἐπεθύμεις, 'utinam vero ex animi tui sententia succedant quæ cupis.'

Χ ὦς, Dorice, quietiam communiter, at poetice, metri caussa, elisa diphthongo αι ex copula καί, et tenui κ in aspiratam χ, ob sequentis vocalis asperum spiritum mutata. Apostrophi vero nota post χ notata, ut diphthongi rejectæ maneant vestigiâ. Theoc. Idyll. ii. 24. χ ὦς αὐτὰ λακείει, 'et ut ipsa crepat.' 30. χ ὦς δινεῖθ' ὄδε βόμβος ὁ χάλκιος, 'et ut volvitur hic turbo æneus.' 142. χ ὦς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλόειμι Σελάνα, 'et ut tibi ne longum narrando faciam dilecta Luna;' vel, 'ac ne tibi diu garriam dilecta Luna.'

Χ ὦταν, Dor. pro comm. καί ὅταν, et quando. Sic autem formatur, diphthongus αι ex conjunctione καί rejicitur, et rejectæ nota post χ notatur; χ vero ex κ factum ob sequentem aspirationem. At ο μικρὸν metri caussa in ω μέγα mutatum κατ' ἔκτασιν. Theoc. Idyll. vii. 53. χ ὦταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις Νότος ὑγρὰ διώκη, 'et quum propter occidentes hædos Notus humidus urget [undas].' Idyll. xxix. 7. scribitur χῶταν, pro καί ὅταν. Quare primum quidem ex copula καί τὸ ι rejectum, deinde vero ex α, et ο facta κρῆσις in ω μέγα, ut ex βοῶμαι, τὸ βοῶμαι, et τὸ κ ob sequentem vocalem aspiratam in χ mutatum, et idem spiritus, et accentus servatur in vocabulo ex duobus in unum conflato, qui prius in adverbio ὅταν erat.

Χῶ, τι, Dor. pro com. καὶ ὅ, τι, hoc vero, pro καί ὅπερ, καί ὅ; et quod. Theoc. Idyll. xiv. 52. χῶ, τι τὸ φάρμακὸν ἐστὶν ἀμηχανέοντος ἔρωτος, 'et quod remedium sit perplexi amoris.' [I. quodnam autem remedium adversus amorem, unde quis non facile se expedire potest, excogitari possit, ignoro.]

Ψ

Ψῆ, Doricum pronomen pro communi αὐτὰς, ipsas. Theoc. Idyll. iv. 3. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?' In vulgatis Græcolat. Lexicis scribitur, ψῆ, pro σφῆς, ipsas, Dorice. Sed nullius auctoritate hæc significatio confirmatur. Huc adde quod τὸ σφῆς ἐκ τοῦ σφέας contractum, pro αὐτὰς, est poeticum potius, quam orationis solutæ, qua interpretes poeticonum vocabulorum uti decet. Hoc autem ψῆ est encliticum, ideoque ab accentu præcedentis vocis regi solet, quæ (si forte et ipsa sit enclitica) propter sequentem encliticam, assumit accentum acutum, ut in hoc versu

factum videmus. Ψεῦδεα βινὸς ὑπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφυσῶ, Theoc. Idyll. xii. 24. 'Mendacia naso super raro [latoque] non efflo [non efflabo, non proferam, non dicam, i. nihil falsi cum tui derisione dicam].' Videtur Theocritus alludere ad proverbium, 'Naso suspendere,' de quo consule Erasmus Chil. 1. Cent. 8. 264. Adag. 22. Sensus autem horum verborum hic est, Nihil falsi proferam, te patente, suspensoque naso deridens. Ideo quidam hunc locum ita verterunt, 'Mendacii signa nulla super patente nasum edam.' Quæ aliquem falsis laudum præconiis ornam, sæpe solent manifesta derisionis signa suspensio naso, naribusque ductis dare. Quod non faciunt, qui veris meritisque laudibus aliquem exornant. Hic autem τὸ ἀναφυσῶ κατὰ χρόνον ἐναλλαγήην positum pro futuro ἀναφυσήσω. Ἀναφυσᾶν, efflare, emittere, edere, proferre. Quamvis autem τὸ ἀναφυσῶ non extet in vulgatis Lexicis, ejus tamen verbalia, ἀναφύσημα, et ἀναφύσησις leguntur, et explicantur. Ea suo loco vide. Simplex φυσῶ passim occurrit, et pro ἀναφυσῶ non raro sumitur. Sophocles ἐν Αἰάντι Μαστιγοφόρῳ pag. 54. Οὐδεὶς ἂν ὄστις καὶ φίλος τλαίῃ βλέπειν Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας, ἐκ τε φουρίας Πληγῆς, μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς. Et pag. 77. Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. Quamvis autem locus hic non male videatur explicatus, eum tamen et aliter possumus interpretari simplicius, ita scilicet, 'mendacia naso super raro non proferam;' i. nihil falsi dicam: sed tuam formam, qualis est, talem ingenue, sincereque describam, et pro dignitate celebrabo. Hoc autem ideo dictum, quia non desunt multi, qui suos amores non debitis laudibus caunt, et extollunt. Quod faciunt vel per assentationem, ad benevolentiam sibi conciliandam eorum, quos amant, vel per quandam animi corporisque cæcitatem; ὁ γὰρ ἔρων περὶ τὸ ἐρώμενον τυφλοῦται. Huc et illud tritum carmen opportune referri potest, 'Quisquis amat ranam, ranam putat esse Dianam;' συνεκδοχικῶς vero a corporis eminentissima parte, tota totius corporis forma intelligitur. Qua de re fusius in nostris commentariis in hunc locum accurate scriptis agitur: ὑπερθεν vero dicitur a Theocrito, ut a Virgilio, qui Græcos passim imitatur, super, pro, de; Æn. lib. i. 136. 6. 'Multa super Priamo rogatans, super Hectore multa.' Galli dicunt, 'de,' et 'touchant;' ut, 'de ceci,' 'touchant ceci,' i. de hoc, hac de re.

ψιθυρίσδειν vel ψιθυρίσδεν, Dorice pro communi ψιθυρίζειν, susurrare. Etymon hujus verbi docet interpretes Theocriti, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, τοιούστιν ἐν ταῖς

ἀκοαῖς λεπτόνειν, ἤγγουν φωνῇ τῇ λεπτῇ, καὶ ἡρέμα εἰς τὸ οὐδ' διαλέγεσθαι, id est, 'in [auditus] foribus [vocem] tenuem proferre. Tenui, demissaque voce in aurem susurrare, et disserere, colloqui demissa voce, ore ad aures admoto.' Theoc. Idyll. ii. 141. ἐψιθυρισδομες ἀδδ, 'susurrabamus suaviter.'

ψυχρῶ, Dor. pro ψυχροῦ com. Theoc. Idyll. v. 47. ἐπ' ὕδατος ψυχρῶ κρῆναι δύο, 'hic aqua gelidæ fontes duo.'

Ω

Ω in uno, eodemque vocabulo, sequenti vocali correptum. Theoc. Idyll. v. 4. Τὸν μὲν τῶν σύριγγα πρῶταν κλέψαντα Κομάταν. Hic τὸ πρῶταν ω μέγα correptum habet ob sequentem vocalem, metri caussa.

ω in α Dorice mutatum in principio quorundam vocabulorum. Theoc. Idyll. i. 77. πρᾶτιστος, pro πρᾶτιστος, primus. Vide πρᾶτος. Idyll. xv. 22. βῶμες, pro βῶμεν, eamus; a verbo βαίνω, -cujus aor. 2. act. in subjunct. habet βῶ, βῆς, βῆ, etc.

ω in α in participio verborum contractorum secundæ conjugationis Dorice mutatum post contractionem factam ex αω in ω, ut βοῶντι, βοῶντι, βοῶντι. Sic apud Theoc. Idyll. xv. 148. πεινῶντι, pro πεινῶντι, esurienti.

ω in multis ab ὀκτῶ derivatis vocabulis in α breve mutatur. Vide A breve non solum poetice, sed, etc.

ω Dorienses non raro pro communi α usurpant; ut, ὠντὸς, ipse, pro αὐτὸς. Vide α commune 'Dorienses interdum in ω mutant. Theoc. Idyll. iv. 5. ὠντὸς δ' ἐς τίν' ἔφαντος ὁ βοκόλος ἔφετο χῶραν; Æ. P. 'ipse vero bubulcus in quam regionem abiit invisus?' i. non visus, ad ex hominum oculis, conspectuque sublatus, ita ut nusquam gentium amplius appareat? Idyll. xi. 34. Ἄλλ' ὠντὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βῶσκω, 'Sed [tamen ego] ipse talis quamvis sim, oves mille pasco.'

ω commune in α Dorice mutatur in genitivo plurali articuli præpositivi. Theoc. Idyll. i. 12. λῆς ποτὶ τῶν Νυμφῶν, pro ἐθέλεις πρὸς τῶν Νυμφῶν. Idem eod. Idyll. 22. Καὶ τῶν Κρανιάδων, pro Καὶ τῶν Κρηνιαδῶν. 140. μοιρῶν, pro μοιρῶν. 150. ἄρῶν, pro ὄρῶν.

ω μέγα pro η in multis reperitur, βάσσω pro ῥήσσω, βωγαλέος pro βηγαλέος. Vide Eustathium in βῶγες, βωγμὸς pro βηγμὸς, πτάσσω pro πτήσσω, ἀνώγω pro ἀνήγω. Vidē ἠνώγει. Δμῶς, pro δμῆς. Consule Magnum Etymologicum in Δμῶς, 281. 10. Μέμβλωκα, pro μέμβλωκα, 578. 36. et 611. 45. Ἐρβῶγει, pro ἐρβῆγει, a ῥήσσω. Πα-

ρὸς, a πηρὸς, quod a futuro πῆσω deductum, hoc a πῆσω. Ἄρωγος, pro ἀρηγὸς, ab ἀρήγω. Vide η in ω μέγα, vel pro ω μέγα.

ω κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ση. ὀγδώκοντα, pro ὀγδοήκοντα. Theoc. Idyll. iv. 34. Idyll. v. 64. βωστρήσομες. et 66. βωστρέομες, a βωστρέω, ὦ, quod a βοήσω fut. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ση εἰς ω formatum. Idyll. xvii. 60. ἐβῶσατο, ἐκ τοῦ ἐβοήσατο. Idyll. xxv. 263. νωσάμενος, pro νοσησάμενος, a νοέω, ὦ, μ. νοήσω.

ω κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α, ὦ πολ-
λων. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 82. Vide σα κατὰ κρᾶσιν εἰς ω, ut in Λητῶα, ὦ. Idyll. x. 20. ὦ φρόντιστος, pro ὁ ἀφρόντιστος. 31. τῶροτρον, pro τὸ ἄροτρον. Idyll. xi. 8. ὦ ῥχάιος, pro ὁ ἄρχαίος. Idyll. xiv. 12. ὦ ῥγειός, pro ὁ ἀργειός, etc.

ω κατὰ κρᾶσιν τῆς ου διφθόγγου, καὶ τοῦ α, ut τῶλγεος, pro τοῦ ἕλγεος. Theoc. Idyll. xx. 16. Vel ex diphthongo ου prius τὸ υ tollitur, deinde fit κρᾶσις τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω, ut patet ex Λητῶα, ὦ.

ὦ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε, ὦ ῥιφος, pro ὁ ἔριφος, hædus. Theoc. Idyll. v. 24. Vide ὦ ῥιφος. Idyll. xi. 32. θῶτερον, pro τὸ ἔτερον. Idyll. xv. 18. χ' ἔμωδς, pro καὶ ὁ ἔμωδς.

ω Dorice pro ου in genitivo singul. tam neutrius, quam masc. gen. articuli subjunctivi, ὦ Dor. pro comm. οἶ, cuius. Theoc. Idyll. ii. 4. ἄφ' ὦ, pro ἀφ' οἶ, sub. χρόνον. Sic et Latine, ex quo, sub. tempore, et 157. idem. Idyll. xiv. 46. ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλῶλων [sub. διακεχωρισμέδα], 'ex quo alter ab altero [disjuncti, separateque sumus].' Idyll. xv. 47. Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ο τεκῶν, 'Ex quo inter [Deos] immortales [est] pater [tuus].'

ω Dorice pro ου in articulo præpositivo tam neutrius, quam masculi generis in genitivo singulari. Theoc. Idyll. i. 21. τῶτε Πριήπω, pro τοῦ τε Πριήπου. Idyll. iv. 21. τῶ Λαμπριάδα, pro communi τοῦ Λαμπριάδου. Idyll. x. 41. τῶ θείω, pro τοῦ θείου.

ω Dorice, pro communi ου in genitivo singulari tertiæ declinationis parisyllabiorum nominum communiter in ου desinentium. Quod tam in adjectivis, quam substantivis nominibus locum habet. Idem et ab Atticis in 4. declin. fit, ut patet ex vulgatis illis exemplis 'Ἀνδρόγεωσ, ω, et Μενέλεωσ, ὦ, etc. Theoc. Idyll. i. 21. τῶ τε Πριήπω, pro τοῦτε Πριήπου. 67. Πηρειῶ, et Πίνδω, pro Πηρειοῦ, et Πίνδου. 68. Ἀνάπω, pro Ἀνάπου. 98. ἀργαλέω, pro ἀργαλέου. 147. Αἰγίλω, pro Αἰγίλου. Idyll. ii. 61. θυμῶ, pro θυμοῦ. 65. νόσω, pro νόσου. 106. μετώπω, pro μετώπου. 152. ἀκράτω, pro ἀκράτου. 162. Ἀσσυριω, pro Ἀσσυριοῦ

Idyll. iv. 23. φύσκα, pro φύσκου. 31. Πύβρω, pro Πύβρου. 40. τῶ σκληρῶ, pro τοῦ σκληροῦ. Idyll. v. 47. ψυχρῶ, pro ψυχροῦ. 51. ὕπνω, pro ὕπνου. 54. ἐλαίω, pro ἐλαίου, &c.

ω commune in a Dorice mutatur in genitivo plurali nominum tam adjectivorum, quam substantivorum, idque non solum in prima, et secunda nominum ἰσοσυλλάβων declinatione: sed et in tertia, et in quinta τῶν περιττοσυλλάβων. Vide a Dorice, pro communi ω. Et αν, vel ἄν, pro ων, vel ὦν.

ω κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ ο μικροῦ factam Dorienses non raro usurpant. Theoc. Idyll. iv. 16. τῶστέα, pro τὰ ὄστέα, ossa.

ω κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ υ, καὶ ο εἰς ω, ut δώδεκα ex δύο, et δέκα, duodecim. Theoc. Idyll. xviii. 4. Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιός, 'Duodecim primariae civitatis [virgines].'

ω Dorice pro ου in accusativo plurali masc. gen. articuli praepos. communiter in ουs desinentis. τῶς, pro τοῦς. Theoc. Idyll. i. 26. τῶς θίνωος, pro τοῦς θίνωους. Idyll. iv. 11. τῶς λύκος, pro τοῦς λύκους. Idyll. x. 54. τῶς φακός, pro τοῦς φακοῦς. Idyll. xi. 9. τῶς κροτάφωος, pro τοῦς κροτάφωους. 40. νεβρῶος, pro νεβρῶους. et 41. ἀμνοφόρως, et σκύμνωος, pro ἀμνοφόρους, et σκύμνωους, &c.

ω Dorice pro ου in accus. plur. articuli subjunctivi masc. gen. in ουs communiter desinentis, ὄς, pro οὐς, quos.

ω Dorice pro ου in nominibus tam adjectivis, quam substantivis. Theoc. Idyll. i. 20. Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκειο μῶσας, pro Καὶ τῆς βωκολικῆς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκειο μούσας. Et 21. τῶτε Πριήπω, pro τοῦτε Πριήπου. Et 47. κῶρος, pro κοῦρος. Et 64. Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἔρχετ' αἰοιδᾶς. Idem versus in eod. Idyll. saepius repetitur, ut et alter, Ἀγγετε βωκολικᾶς μῶσας, ἴτε λήγετ' αἰοιδᾶς. Et 80. τοὶ βῶται, pro οἱ βοῦται. Et 82. κᾶρα, pro κοῦρη. 98. ἀργαλέω, pro ἀργαλέου. 92. et 105. βωκόλος, pro βωκόλος. 115. ὄρεα, pro οἶρεα, hocque pro ὄρεα, η, montes. Idyll. iii. 28. μεμνημένω, pro μεμνημένου. Idyll. v. 5. δῶλος, pro δοῦλος. Idyll. vi. 36. κῶρα, pro κοῦρη, hocque pro κόρη, oculi pupilla. Idyll. vii. 13. ὄνομα, pro Ionico οἴνομα, quod pro communi ὄνομα, nomen. Idyll. x. 15. πολυβῶτα, pro πολυβοῦτου. 38. βῶκος, pro βούκος, &c.

ω Dorice pro ου in ultima syllaba nominum in ουs communiter desinentium in accusativo plurali tertiæ declinationis parissyllaborum nominum. Quod in masculis, femineis, et communibus, idque tam adjectivis, quam substantivis locum habet. Theoc. Idyll. i. 26. ἐρίφωος, pro communi

ἐρίφωος. 48. ὄρχως, pro ὄρχους. 121. τῶς ταύρωος, pro τοῦς ταύρους. Vide ωs pro ουs. Item ου in ω.

ω Dorice pro communi ου in multis verbis. Theoc. Idyll. v. 44. βωκολιαξεῖς, pro βωκολιασεῖς.

ω Dor. pro ου in infinitivis verborum 3. conjugationis contractorum communiter in ουν desinentium. Ut χρυσῶν, pro χρυσοῦν, deaurare, inaurare, auro tegere; Gallice, 'dorer.' Sic apud Theoc. Idyll. xxix. 9. διδῶν, pro διδοῦν; εἶτε διδοῖαι, dare, tradere.

ὦ admirantis adverbium. Theoc. Idyll. xv. 123. ὦ ἔβενος, ὦ χρυσοῦς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος, 'O ebenum, o aurum, o ex albo ebore.

ὦ, Doricum adverbium a communi οῦ formatum, hoc vero pro ὄθεν, unde, ex quo loco, ἤ τινῶθε, illinc, ex eo loco. Quod in vulgatis Graecolat. Lexicis non reperitur. Theoc. Idyll. iii. 11. τινῶθε καθεῖλον, ὦ μ' ἐκέλευε καθελεῖν τὸν, 'illinc decerpsi, unde me jussisti decerpere tu.'

ωα, vel ωα in a κατὰ κρᾶσιν. Ut τῶ ἀνδρὶ, τᾶνδρῖ, τῶ ἀνθρώπῳ, τᾶνθρώπῳ, quæ non solum Dorice, sed et Attica, quemadmodum apud Demosthenem passim legas. Consule Magnum Etymologicum pag. 514. 27. in voce Κινάκη, ubi docemur τᾶκινάκη, pro τῶ ἀκινάκη dictum κατὰ κρᾶσιν τοῦ ωα εἰς α, ut ὠπολλον, pro ὦ Ἀπολλον. Sic etiam apud Theoc. Idyll. xxi. 46. τᾶγκίστρῳ, pro τῶ ἀγκίστρῳ, hamo. Sed in hac formatione τὸ ἰ subscriptum ex articulo τῶ prius tollitur, deinde τὸ ω, καὶ τὸ α εἰς α contrahitur.

ὦ γαθῆ, Dorice et poetice, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α, pro ὦ ἀγαθῆ, 'o bone [vir].' Est enim ἑλλησις τοῦ ἄνερ. Theoc. Idyll. i. 62. et 78: Idyll. v. 17. Idyll. xiv. 8. ὦ γάθ' ἔχων, pro ὦ ἀγαθῆ ἔχων. Hic post ω, τὸ α sublatur, et ante participium ἔχων, τὸ ε, et accentus in praecedentem syllabam retractus, quæ propter ἀφαίρεσιν τοῦ α, et ἀποκοπὴν τοῦ ε, sola remansit.

ὦ γῶ, Dorice κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε εἰς ω, pro communi ἰ ἐγῶ, quod ego, quia ego. Theoc. Idyll. ii. 53. τὸ κράσπεδον ὄλεσε Δέλφισ, ὦ γῶ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω, pro ὦ ἐγῶ, et καταβάλλω, 'fimbriam amisit Delphis, Quam ego vellens sævum in ignem conjicio.'

ω diphthongus impropria, Dorice non raro ponitur pro com. propriaque diphthongo οι, ut πομμενικός, pro ποιμηνικός, pastoralis. Theoc. Idyll. i. 23. Τῆνος ὁ πομμενικός.

ὦδε, poeticum pro communi ἐνταῦθα, hic. Theoc. Idyll. i. 106. τῆνε δρῦς, ὦδε κύπειρος, ὦδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι, 'illic quercus, hic cype-

rus, hic suave susurrant ad alvearia apes.' 120. ὦδε νομείων, 'hic pascens.' 121. ὦδε ποτίσδων, 'hic potum præbens;' Gallice melius, 'abbreviant ici.' Idyll. iii. 53. ὦδέ μ' ἔδονται, 'hic me vorabunt.' Idyll. iv. 51. ἄρμοι μ' ὦδ' ἐπάταξε, 'modo me hic sauciavit.' Idyll. v. 34. ὦδε πεφύκει Ποία, χ' ἂ στίβας ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὦδε λαλεῦντι, 'hic est nata Herba, et torus hic, et locustæ hic loquuntur;' vel aviculæ hic canunt. Sic enim Stephani vulgata versio. Quam si probes, dicendum, καταχρηστικῶς, et poetica, pastoralique licentia, jam τὰς ἀκρίδας, ἀντὶ τῶν ὀρνίθων, εἶτε ὀρνίθων, esse positas. Alter interpres vertit, 'hic locustæ murmurant.' Quod et ipsum fortasse Critici reprehendant. Sed murmur locustis tributum, quia non garrunt, nec loquuntur, ut aliæ multæ aviculæ, quæ, si doctæ fuerint, humanas voces suis adeo feliciter imitantur, et exprimunt, et non garrere: sed loqui prudenter videntur. Hoc ipsa quotidiana experientia facile demonstrat. 45. ὦδε κύπερος, 'hic cyperus.' 46. ὦδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. Jam supra Latine rediditum. 55. ὦδε πατησεῖς, 'hic calcabis.' 100. ὦδε νέμεσθε, 'hic pascimini.' Idyll. xxv. 11. καὶ ὦδε, 'et hic.' 14. Πάντεσσι νομοὶ ὦδε τεθλιότες αἰὲν ἔασι, 'Omnibus pascua hic virentia semper sunt.'

ὦδε, poeticum, pro communi δεῦρο, huc. Theoc. Idyll. i. 151. ὦδ' ἴθι Κισσαῖθα, 'huc veni Cissætha.' Idyll. v. 44. ἀλλὰ γὰρ ἔρψ' ὦδ', ἔρπε, 'sed enim veni huc, veni.' 62. αἰθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὦδε Λυκώπας, 'utinam ille bubulcus Lycopas huc veniat.' Hic τὸ ποτὲ (quod obsequentem vocalem aspiratam* e rejecit, et τ in θ mutavit) vel redundat, vel tandem significat, vel (quod parum probabile) jam. Sic enim alter Latinus interpres hoc vertit. Vel hæc ἔνθοι ποθ' ὁ βωκ. sunt pro integris ἔνθοι ποτὶ ὁ βωκ. hocque pro ποτένθοι, τουτέστι προσέλθοι, accedat, adveniati. Quod metri causa factum dicemus. Sed fortasse nimis audax videbitur hæc vocabulorum ita trajectorum ratio. Nam τὸ ποτὶ ἑγκλιτικῶς poni non recorder, licet verborum trajectioe metri causa non raro liceat uti. Vel ποθ' ὁ scribendum, et τοῦ ποθ' ο μικρὸν acuendum, ut in Crispiniano codice scriptum legitur. Quoniam autem rejecta est vocalis ex integro ποτὶ, ideo accentus in præcedentem syllabam est retractus, ut in his factum videmus, δειν' ἔπη. μακρ' ὀνειδή. αἰσχρ' ἔργα, pro integris, δεινὰ ἔπη. μακρὰ ὀνειδή. αἰσχρὰ ἔργα. In Stephani codice τὸ ποθ' ἑγκλιτικῶς poni videtur. Nam nullo notatur accentu; quod si bene habet, pro integro ποτὲ sumetur. Lector libere sequatur eam lectio-

nem, quam voluerit. Ex omnibus enim his lectionibus sensus commodissimus elicitur, si rem accipiamus, ut ante monuimus. Idyll. xi. 61. ὦδ' ἀφίκηται, 'huc veniat.' Idyll. xv. 33. ὦδε φέρ' αὐτὰν, 'huc fer ipsam.' 78. πόταγ' ὦδε, 'accede huc [huc ades].' Idyll. xxv. 35. οὕτως ὦδε κεχημένους εἰλήλουθας, 'cujus [rei] indigenes huc venisti.'

ὦδήκαντι, est 3. pers. plur. perfect. activi Dorice formati, pro communi ὦδήκασι, ab οἰδέω, ὦ, μ. οἰδήσω, ἀόρ. α. ὦδήσα, π. ὦδηκα, ας, ε, οἰδεῖν, tumere, inflatum esse. Theoc. Idyll. i. 43. Αἱ δὲ οἱ ὦδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες, 'Nam ei tument in cervice undique venæ.' Steph. versio sic ista, 'Adeo ei tument;' &c. Unde colligitur interpretem pro particulis αἱ et δὲ, vocem unicam legisse, ὦδε, quod idem valet ac οὕτως, adeo. Quod ἐπιφωνηματικῶς efferretur. Sed nihil mutandum. Nam αἱ præpositivus est articulus, qui cum ἴνες est conjungendus. Illud verò δὲ, jam pro γὰρ positum.

ὦδιν, ἴνως, ἦ, vel ὦδισ, ἴνος, ἦ, poeticum vocabulum, quin etiam orationis solutæ, partus dolor. Magnum Etymologicum pagin. 821. 5. ὦδισ, παρὰ τὸ ὠθῶ, ὠθῖς τις οὔσα, δι' ἧς ὠθεῖται τὸ βρέφος. ἦ ἀπὸ τοῦ ὠδύνη, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς τ ι. Duplex igitur est hujus nominis etymologia. Prior, dicta ὦδισ, quasi ὠθῖς, ab ὠθεῶ, ὦ, pello, propello, quasi vis quædam propellens, quod per hanc infans in lucem ex utero materno propellatur. Posterior vero, dicta ὦδισ, vel ὠδιν, a poetico nomine ὠδύνη, ἦς, ἦ, pro com. λύπη, ἦς, ἦ. Sed τὸ ο in ω mutatum κατ' ἔκτασιν, et τὸ υ in ι versum. Theoc. Idyll. xvii. 61. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσι, 'Antigonæ filia gravata partus doloribus.'

ὠδωνίς, Dorice pro communi ὠδωνίς. κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω τραπέντος, et metri causa sublato α, quod erat in principio nominis Ἀδωνίς. Hæc autem ἀφαίρεσις et vocalium, et consonantium, atque syllabarum integrarum Doriensibus etiam est familiaris; vel est κρᾶσις τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω. Ut autem antiqua simplicium partium vestigia melius appareant, articulus suum asperum spiritum, et nomen substantivum eodem modo retinet suum spiritum tenuem, et accentum acutum in principio. Theoc. Idyll. i. 109. et Idyll. iii. 47. Οὐχ οὕτως ὠδωνίς ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας; 'Nonne sic Adonidis ad magnam adegit rabiem [ipsam Venerem]?' Vide χ' ὠδωνίς.

ὦ, εἰς, εἶ, Doricæ terminatio futuri tam prioris, quam posterioris activi; ut τυψῶ, τυψεῖς, τυψεῖ, &c. quemadmodum τυπῶ

τυπείς, τυπεῖ, pro communi τύψω, τύψεις, τύψει, &c. Sic ἀξῶ, ἀξείς, ἀξεί, &c. pro communi ἄξω, ἄξεις, ἄξει, ducam, duces, ducet, abducam, es, et. Theoc. Idyll. i. 11. τὸ δὲ τὰν πῦν ὑστερον ἀξείεις, 'tu verò ovem postea abduces.' Idem eod. Idyll. 14. ἐν τῷδε νομεισῶ, pro νομύσω. Et 25. δωσῶ, pro δώσω. 63. φυλαξείεις, pro φυλάξεις. 145. ἄσῶ, pro ἄσω. 150. δοκασείεις, pro δοκήσεις. Vide suo loco. Idyll. ii. 33. θυσῶ, pro θύσω. 58. οἰσῶ, pro οἶσω, ab οἶω, pro quo φέρω magis usitatum. 64. δακρυσῶ, pro δακρύσω. 160. ἀραξεί, pro ἀράξει, ab ἀράσσω. 164. οἰσῶ pro οἶσω, ab οἶω, τὸ φέρω. Idyll. iii. 9. ποιμείεις, pro ποιήσεις. 11. οἰσῶ, pro οἶσω. 36. δωσῶ, pro δώσω. 37. ἰδησῶ, pro ἰδήσω, ab ἰδέω, ᾧ. Idyll. iv. 47. ἦξῶ, pro ἦξω. Idyll. v. 44. βακολιαξείεις, pro βουκολιάσεις. 45. ἐρψῶ, pro ἐρψω. 50. πατησείεις, pro πατήσεις. 53. et 54. στασῶ, pro στήσω. 96. δωσῶ, pro δώσω. 98. πεξῶ, pro πέξω, a πέκω. 140. πεμψῶ, pro πέμψω. 142. καχαξῶ, pro καχάξω, &c. ᾧ ζυρέ, Dor. pro com. ᾧ δίζυρέ, o miser. Theoc. Idyll. x. 1. τί νῦν ᾧ ζυρέ πεπόνθεις; 'quid nunc o miser passus es?' 'quid tibi nunc accidit?'

ᾧξείε, poet. pro com. ᾧξεί, quod est aor. 1. act. ab οἴγω, μ. οἴξω, aor. 1. ᾧξεί, et dissoluta diphthongo ᾧξεία, aperui. Theoc. Idyll. xxiii. 53. ᾧξείε θύρας, 'aperuit fores.'

ᾧκυβοᾶς, ᾧ, ᾧ. Vide κοῦν.

ᾧ λᾶφος, Dorice pro com. ὁ ἔλαφος, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω: sed tenuis spiritus, et acutus accentus, qui erat in ε, post factam contractionem servatur, ut verborum simplicium origo sit manifestior. Theoc. Idyll. i. 135. τῶς κύνας ᾧ λᾶφος ἔλκοι, 'canes cervus trahat.'

ᾧ λειθύρε, Dor. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro integro, ᾧ ἐλεύθερε, o liber, o ingenue. Theoc. Idyll. v. 8.

ᾧθεῦνθ' ὥστε ἕες: integrum verbum est ᾧθεῦνται: sed ob sequentem vocalem aspiratam diphthongus αι sublata, et τ in θ mutatum; trudentur ut sues, i. se mutuo tanquam sues trudent. Theoc. Idyll. xv. 73.

ᾧ κ, Dorice κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε dictum, pro communi ὀκ. Theoc. Idyll. i. 72. Τῆρον χ' ᾧ κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλωσε θανόντα, 'illum et ex querceto leo [i. in querceto, sylvaque degens, sylvestris] deflevit mortuum.'

ᾧλλοι, Dor. κατὰ κρᾶσιν τῆς οἰ διφθόγῳ, καὶ τοῦ α εἰς ω, ἀντὶ τῶν κοινῶν οἰ ἄλλοι, vel (quod verisimilius) prius quidem i ex articulo οἰ tollitur, deinde vero τὸ ο, καὶ τὸ α in ω coalescit, ut in Ἀητόα, ᾧ. Sic autem in Stephani, et Crispini codicibus hoc vocabulum scriptum legitur, ut hic scriptum παροξυτόνως habemus: at apud Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν

lib. i. pag. 52. vs. 1081. προπερισπόμενος scriptum legitur, ᾧ ἄλλοι. Graecus Scholiastes ibi notat, ἡ τοιαύτη συναλοιφή τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστὶ. διὸ μέμφονται Ζηροδότῳ, εἰπόντι, ᾧ ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε. In Magnō Etymol. 821. 39. ᾧλλοι scribitur, et jure damnatur in Zenodoto, quod hoc vocabulum Homericum esse contenderit, cum Homerum Ionica recentiore lingua non usum constet. Hæc igitur scribendi varietas est observanda. Vide ω κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α. Idyll. xxii. 178. in omnibus editionibus scriptum exstat ᾧλλοι, pro οἰ ἄλλοι.

ᾧμάρτευν, Ionice, et Dorice, pro communi ᾧμάρτων, versa ον in ευ, ab ᾧμαρτέω, ᾧ, sequor. De quo consule Eustathium. Theoc. Idyll. ii. 72. et 73. ἐγὼ δὲ οἱ ᾧ μέγαλοτος ᾧμάρτευν, 'ego vero ipsam valde misera sequebar.'

ᾧμες, Dor. pro comm. ᾧμεν, simus. Theoc. Idyll. xv. 9. ᾧπως μὴ γίνοιτες ᾧμες ἀλλάλας, 'ut non, [ne] vicinæ simus inter nos.'

ᾧμοι, vel ᾧμοι, vel ᾧμοι, Dor. pro com. οἴμοι. Sed in primo τὸ ι Dorice sublatum, in secundo, propter Ω majusculum, more prisco ad latus est adscriptum, quod alias post mutatum ο in ω subscribi solet. Consule Eustathium in ᾧμοι ἐγών, et Magnū Etymologicum. Theoc. Idyll. xv. 69. ᾧμοι δειλάα, 'o me miseram.'

ᾧμοι, Dor. pro com. οἴμοι, κατὰ τροπήν τῆς διφθόγγου οἰ εἰς φ, Theoc. Idyll. x. 40. hei mihi, dolentis interjectio.

ᾧν, Dorice pro communi οἶν, conjunctio est, quæ varias habet significationes in vulgatis Lexicis fusius declaratas. Theoc. Idyll. v. 69. μήτ' ᾧν τύγα τοῦτον ἰνάσσης, 'neque etiam tu hunc juves.' 71. μήτ' ᾧν τύγα τῷδε χαρῆξ, 'neque etiam tu huic gratificeris.' Idyll. viii. 5. et 30. πρᾶτος δ' ᾧν, 'primus igitur.'

ᾧν, οἶντος, Dorica terminatio tam prioris, quam posterioris futuri activi, in participio generis masculi, in singulari numero.—Sed communiter hæc in secundo futuro tantum locum habet. Ut communiter τύψων, οἶντος, ὅ, in fut. 1. act. τυψῶν, οἶντος, ὅ, in 2. fut. Dorice vero τυψῶν, οἶντος, ut τυψᾶν, οἶντος. Sic etiam apud Theoc. Idyll. iv. 47. ἦξῶ ναι τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. Hic τὸ δωσᾶν Dorice positum pro comm. δώσαν, quod παροξυτονεῖται.

ᾧνάθην, Dor. pro com. ᾧνήθην, quod ab ᾧνάω, ᾧ, juvo, prosum. Theoc. Idyll. xv. 55. ᾧνάθην μεγάλως, ὅτι, 'magnum cepi fructum, quod;' vel, 'valde bene mecum actum est, quod.'

ᾧνάξ, poetice, pro communi ᾧ ἄνα, vel Attice ᾧ ἄναξ. Attici enim eodem modo vocativum, quo nominativum non raro ef-

ferunt. Theoc. Idyll. i. 128. ἔθ' ᾧ ὕναξ, pro ἔλθε δ' ἀναξ, 'veni o rex.' Hoc autem poetice fit κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α, metri caussa.

ὄνασαν, Dor. pro com. ὠνησαν. Theoc. Idyll. xvi. 57. εἰ μὴ σφᾶς ὄνασαν ἴδοντες ἀνδρὸς ἀοιδᾶ, 'nisi ipsos juvissent Ionii viri [Homeri sc.] carmina.'

ὄνασας, Dor. pro com. ὠνησας, juvisti. Theoc. Idyll. xii. 26. Quod ab ὄνάω, ὠ, ὄνημι, deducitur, μ. ὄνήσω, ἀορ. α. ὄνησα, ας, ε.

ὄνεκα, Dor. adverbium, pro communi, sed poetico οὔνεκα, τούτέστιν οὐ ἔνεκα, cuius rei caussa, quamobrem, quia, nam. Moschus Idyll. vii. 5. ὄνεκα τήνα, quia illa. Bion Idyll. ii. 4. χαίρων ὄνεκα δὴ μέγα φαίνεται ὄρεον αὐτῷ, 'gaudens quia tunc magna videbatur [esse] avis ipsi.'

ὄνεμος, Dor. pro com. ὁ ἄνεμος: sed facta κράσις τοῦ ο καὶ τοῦ α, εἰς ω, ut in Ἀητόα, ὠ. Moschus Idyll. v. 1. τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὕταν ὄνεμος ἀπρέμα βάλλη, 'mare ceruleum quum ventus leniter ferit.' Et 8. ἔνθα καὶ ἦν πνεύση πολλὸς ὄνεμος, ἅ πῖνυς ἄδει, 'hic etiam si spiret magnus ventus, pinus canit.'

ὄνῆρ, Dor. pro com. ὁ ἄνῆρ, quod factum vel κατὰ κράσιν τοῦ ο καὶ τοῦ α εἰς ω, ut in Ἀητόα, Ἀητῶ, vel κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω τραπέντος, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α ἐκ τοῦ ἄνῆρ, Theoc. Idyll. xv. 148.

ὄνθρωπε, Dorice vel κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α ἐκ τοῦ ἄνθρωπέ, vel κατὰ κράσιν τοῦ ω μεγάλου, καὶ του α, εἰς ω μέγα. Sed ut singularum vocum vestigia prisca melius agnoscerentur, tenuis spiritus, et accentus acutus servatur, quem nomen ἄνθρωπε prius habebat. Theoc. Idyll. iv. 62. εὐγ' ὄνθρωπε φιλοῖφα, 'euge o homo lascive,' vel salax. In Magno Etymologico, in voce κόρσοιφος, ubi Theocriteus iste locus explicatur, κατὰ κράσιν unica voce legitur ὄνθρωπε. Sic etiam Idyll. v. 16. et Idyll. xv. 71. 83. et 89. ὄνθρωπος, pro ὁ ἄνθρωπος.

ὄνομα, ὀνόματος, τὸ, Dorice pro communi ὄνομα, ὀνόματος. Hoc autem videtur factum vel κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς α μέγα τραπέντος, metri caussa; vel, (quod verisimilius) κατὰ τροπήν τῆς διφθογγῶν ου in ω μέγα, a nomine Ionico ὄνομα. Quod ex ὄνομα κατ' ἐπένεθσιν τοῦ υ formatum. Theoc. Idyll. vii. 13. ὄνομα μὲν Λυκιδαν, 'nomine quidem Lycidam.'

ὄνος, ου, ὁ, commune, quod τμήθι συνωνύμως dicitur, rei, quae venditur, ac emitur, precium. Theoc. Idyll. i. 58. ὄνον, καὶ τυρόντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος, 'precium, et caseum magnum albi lactis.'

ὄντι, Dorica terminatio tertiae personae

plur. subjunctivi modi verborum νοῆν contractorum, sed gravitonorum, in ωσι προπαροξύτονον communiter desinentium. Ut τύπτωσι, τύπωσι, λέγωσι, comm. τύπτωντι, τύπωντι, λέγωντι Dorice, verberent, verberaverint, dicant. Sic et apud Theoc. Idyll. v. 38. φάγωντι, pro φάγωσι, ab ἔφαγον, quod ab inusitato φήγω, pro quo τρώγω. Vide Grammaticas vulgatas. Idyll. viii. 69. ἔχωντι, pro ἔχωσι, habeant. Idyll. xvi. 12. ἴκωντι, pro ἴκωσι.

ὄντι, Dorica terminatio verborum contractorum secundae conjugationis, quae tertiae pluralem personam praesentis temporis, et indicativi modi communiter per ὄσι προπερισπωμένον formant, contractione facta ex αου, in ὠ, ut βοῶντι, pro βοῶσι, ex βοῶουσι. Quamobrem haec tertia persona eodem modo effertur, quo et datus singularis masculi, vel neutri generis, ut βοῶοντι, βοῶντι. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὸ δ' ἐπέε κ' ἐσορῆς τὰς παρθένους, οἶα γελῶντι, 'et tu quoque quum aspicias virginum, ut rident.' Hic γελῶντι, pro γελῶσι positum. Idem Idyll. ii. 38. dicit σιγῶντι, pro σιγῶσι, tacent, silent. Idyll. iv. 57. κομῶντι, pro κομῶσι. Idyll. xxvi. 14. ὄρῶντι, pro ὄρῶντι, hocque pro ὄρῶσι, videt, aspiciunt.

ὄ'ξ, Dorice κατὰ κράσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε εἰς ω, pro communi ὁ ἐξ. Theoc. Idyll. i. 65. θύρσις δδ' ὄ'ξ Αἴτνας, pro θύρσις δδ' ὁ ἐξ Αἴτνης, ἤγουν ὁ Αἰτναῖος. Idyll. xxviii. 17. ὄ'ξ Ἐφύρας, pro ὁ ἐξ Ἐφύρας.

ὄπερ Doricum adverbium loci, pro communi οὔπερ, ὅθι, ubi. Theoc. Idyll. iii. 26. ὄπερ τῶς θύννος σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπέδς, 'ubi thynnus speculatur Olpis piscator.'

ὄ'πιμελητά, Dor. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro communi ὁ ἐπιμελητά, ο curator. Theoc. Idyll. x. 54. κάλλιον ὄ'πιμελητά.

ὄ'πόλοι, Dorice κατὰ κράσιν dictum, pro communi οἱ αἰπόλοι. Qua de re sic Adonidis Horti, ὄπόλος ἀπὸ τοῦ ὁ αἰπόλος γίνεται κατὰ κράσιν του ο, καὶ τοῦ α εἰς τὸ ω, καὶ συναίρεσει πάλιν του ω, καὶ τοῦ ι, εἰς τὴν διφθογγῶν φ, ὄπόλος, ἐντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. τὸ δὲ ὄπόλοι, ἀπὸ τοῦ οἱ αἰπόλοι, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι τοῦ οἱ ἄρθρου, καὶ κράσει τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω, καὶ συναίρεσει τοῦ ω, καὶ ι εἰς τὴν φ διφθογγῶν. Sed obiter illud hic observandum in his Adonidis Hortis ex articulo praepositivo ὁ, et nomine substantivo αἰπόλος unicum vocabulum esse conflatum, ὄπόλος, et tenui notari, cum in Theocriti codicibus separatim legatur, et ὄ'πόλος, et ὄ'πόλοι, et spiritus asper articuli retineatur, ut originis vestigia facilius agnoscantur. Hanc igitur scripturae varietatem, et sententiarum diversitatem diligenter observare oportet.

Quot enim capita, tot sensus, tot sententia. Theoc. Idyll. i. 80. ἦνον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ' πόλοι ἦνον, 'venerunt bubulci, upiliones, caprarii venerunt.' Si scripturam istam probemus, τὸ Ἰωρικῶς jam neglectum dicemus, quod et Ionibus, et Atticis familiare. Vel scribendum φ' πόλοι, vel φῶλοι, ut ex præcedentibus colligitur, pro οἱ αἰπόλοι. Αἰπόλος vero κατὰ συγκρίτην formatum, ἐκ τοῦ αἰγοπόλος, ὁ περὶ τὰς αἴγας πολῶν, εἴτε πολούμενος, καὶ στρεφόμενος, ἡγῶν τῶν αἰγῶν ἐπιμελούμενος, i. qui circa capras versatur, qui caprarum curam gerit, caprarius. Sic autem ipsum caprarii munus, et officium melius indicatur. Theoc. Idyll. i. 87. ὡ' πόλος ὄκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας, οἶα βατεῦνται, 'caprarius quom videt capras, quomodo ineuntur;' id est, dum videt quomodo caprae ab hircis ineuntur.

Ἀπόλλων, Dorice pro communi ὁ Ἀπόλλων. Sic in Stephani codicibus scriptum legitur. Quam scripturam si probes, dicendum factam esse κράϊν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ α, εἰς ω μέγα, idque metri causa. In Crispini vero codicibus scribitur ὡ' πόλλων non unica voce ex duabus conflata, ut superiore scriptura vides: at duabus separatis. Quod factum eadem de causa, ut metro serviretur, ο μικρὸν, quod natura breve, jam κατ' ἔκτασιν in ω μέγα mutatum, ut producatur, et κατ' ἀφαίρεσιν (de qua suo loco) τὸ α ex nomine Ἀπόλλων est sublatum. Ut autem priscum vocabuli vestigium melius appareret, spiritus tenuis, qui erat supra rejectum α, nunc ante π notatum servatur. Theoc. Idyll. v. 82. καὶ γὰρ ἔμ' Ἀπόλλων φίλέε μέγα, ' etenim me Apollo diligit valde.'

ῶρα, as, ἦ, poet. ἡ φροντίς, com. cura, sollicitudo. Tenui notatur, ut ab ὦρα differat, quod horam, aliasque significationes habet, de quibus in vulgatis significat. Lex. fuse. Theoc. Idyll. ix. 20. ἔχω δέ τοι οὐδ' ἕσον ὦραν χεῖματος, hoc ista verba sonant, 'habeo vero ne tantum quidem curam;' pro, ne tantillam quidem curam hyemis, i. sed ne tantillum quidem hyemem curo.

ῶρα, cum tenui, et circumflexo supra ω μέγα, vel ὦρα, cum aspero, et circumflexo supra idem ω μέγα, sæpe legitur apud poetas, ut syllaba ra, quæ plerumque produci solet, corripitur. Ut, communiter quidem χῶρα, κῶρα, ὦρα, et ὦρα, poetice vero, metri causa, χῶρα, κῶρα, ὦρα, vel ὦρα, i. regio, puella, hora, cura. Theoc. Idyll. xxvii. 51. θάρσει κῶρα φίλα.

ῶρα, commune vocabulum varie sumtum. Theoc. Idyll. xviii. 12. καθ' ὦραν, mature, Gallice melius, 'de bonne heure.' Quod Idyll. xxi. 40. ἐν ὦρα. Quamquam hoc loco Latini interpretes vertunt, sero.

Lex. Doric.

ῶρᾶν, genitivus plur. 2. declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων Dorice formatos, pro communi ὦρων. Theoc. Idyll. i. 150. ὦραν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς, 'horarum lotum fuisse ipsum in fontibus putares.'

ῶ'ρατος, Dorice pro communi ὁ Ἄρατος, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ in ω mutati, metri causa, et sublato A ex principio nominis Ἄρατος. Post ἀφαίρεσιν vero servatus est idem spiritus, et accentus, ut in ὦ'ραξ, pro ὦ ἄναξ, 'o rex.' Theoc. Idyll. vii. 98. ὦ'ρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνὴρ τήνῳ, 'Aratus autem, qui rebus in omnibus carissimus [est] illi viro.' Hic τὰ πάντα positum ἐλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ, κατὰ πάντα τὰ πράγματα, vel, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τὰ πάντα, vel, παρὰ πάντα τὰ πράγματα, 'super omnes res,' 'præter omnes res,' i. maxime; vel est ἐναλλαγῆς, καὶ ἀντίπτωσις, pro πάντων τῶν ἀνθρώπων, 'omnium hominum.'

ῶ'ργεῖος, Dor. pro com. ὁ Ἀργεῖος; Theoc. Idyll. xiv. 12. hoc autem factum κατὰ κράϊν τοῦ ο καὶ τοῦ α εἰς ω μέγα.

ὦριγνάτο, poet. 3. pers. singul. imperf. ab ὀριγνάω, ὦ, unde ὀριγνάομαι, ὦμαι. De quo verbo cum alii, tum Eustathius agit: sed nec apud eum, nec apud alios, quod saltem a me lectum recorder, eam legimus significationem, quam apud Theocritum videmus. Is enim Idyll. xxiv. 44. τὸ ὀριγνάσθαι sumit pro, ὀριγνώμενος, ἢ τῆς χειρὸς ὀρεγομένης; καὶ ἐκτειρομένης λαμβάνει τι, i. aliquid exprorecta, sive extensa manu capere. Sic autem habent ipsa poetæ verba, ἦτοι ὄγ' ὠριγνάτο νεωκλώστου τελαμῶνος, 'profecto hic exprorecta [sive extensa] manu petebat [capiebat] recens contextum lorum.' Hoc autem ὀριγνάω, ὦ, sic formatur, ὀρέγω, ὀρέγωνω, ὀρίγνω, ὀριγνάω, ὦ. Sed qui plura scire cupit de proprietate et vi hujus verbi, meos in Theocritum commentarios consulat. Illic enim (nisi fallor) inveniet quod ejus discendi studio probabiliter satisfaciatur.

ῶριος, α, ον, com. tempestivus, tempes-tive factus, maturus, ac proinde bonus, utilis, commodus, prosper, felix. Theoc. Idyll. vii. 61. et 62. Ἀγεάνακτι πλοῦν διζήμενῳ ἐς Μιτιλᾶναν Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἴκοιτο, 'Aegeanacti navigationem quærenti ad Mitylenen Tempes-tiva [i. prospera, felicia] omnia sint, [fiant, contingant,] et tutum [in] portum perveniat.' 85. ἔτος ὦριον ἐξετέλειστας, Hen. Steph. versio sic, 'trimestre tempus exegisti;' Crispini versio sic, 'totum annum exegisti.' Quamvis autem has interpreta-tiones ut commodas probare possimus, tamen hoc loco fortasse ἔτος ὦριον vocat poeta annum, qui certis, staturisque tempo-

ribus res ad suam maturitatem perducit. Vel, *ἔτος ὄριον* appellat vernum anni tempus, quod est trimestre: κατ' ἐξοχὴν enim ὄρια significat τὸ ἔαρ, i. vcr, quod Homerus ὄρην *εἰαρινήν* passim vocat. Hoc ex ipsius Theocriti præcedentibus verbis colligi potest. Nam vere potissimum omnia florum genera florent, quibus apes delectantur, et quos legunt, ut iis vescantur, atque mel odoratum faciant. Idyll. xv. 112. πᾶρ μὲν οἱ ὄρια κείται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι, 'juxta enim cum matura jacent, quæcunque arborum summities [i. summi rami] ferunt. Idyll. xv. 28. ἐπὴν θέρος ὄριον ἔλθη, 'quum æstas tempestiva venit.'

ἄρια, *ων*, τὰ, poet. autumnales fructus; quamobrem ὄρια κατ' ἐξοχὴν interdum accipitur pro autumnno. Bion Idyll. vi. 13. οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὄρια τίκτει, 'non volo autumnum, quia fructus autumnales pariunt morbos.'

ὠρίφος, Dorice κατὰ κράσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε εἰς ω μέγα, formatum, pro communibus δ ξίριφος, hædus. Ut autem simplicium vocum, ex quibus hoc vocabulum est conflatum, vestigia melius appareant, spiritus asper articuli præpositivi δ, supra τὸ ω μέγα retinetur, et spiritus tenuis, et acutus accentus, qui supra æ erat in voce ξίριφος, eodem modo, eademque de causa servatus. Theoc. Idyll. v. 24. Vel, τὸ ο μικρὸν in ω μέγα κατ' ἔκτασιν est mutatum, et e ex nomine ξίριφος κατ' ἀφαίρεσιν est sublatum. 30. ὠρίφος ἰσοπαλῆς, 'hædus par.'

ὠρμάθη, Dorice pro communi ὠρμήθη, cum impetu cœpit. Theoc. Idyll. xxii. 199. ὠρμάθη [φεύγειν], 'cum impetu fugere cœpit.' Est autem 3 pers. singul. aor. 1. pass. ab ὠρμάομαι, ὠμαι.

ὠρνες, οἱ, Dor. pro comm. οἱ ἄρνες, agni. Quod ita formatum. Ex articulo præpositivo οἱ, τὸ ι sublatum, et ο μικρὸν in ω μέγα κατ' ἔκτασιν metri causa mutatum, et α ἐκ τοῦ ἄρνες κατ' ἀφαίρεσιν sublatum. Ut autem manifesta originis vestigia apparerent, tenuis spiritus, et acutus accentus ante ῥ servatus. Theoc. Idyll. viii. 69. ὡς τὸ μὲν ὠρνες ἔχοντι, 'ut partem quidem agni habeant.'

ὠρος, eos, *ους*, τὸ, Dorice pro Ionico οδρος, eos, *ους*, τὸ, hoc vero pro communi ὄρος, unde inserto υ fit οδρος, montis. Theoc. Idyll. i. 115. ἀν' ὄρια φωλάδες ἔρκειοι, 'in montibus iustra habentes ursi.' 77. οδρος dicitur, quod Ἰωνικώτερον. 123. κατ' ὄρια μακρὰ Λυκαίου, 'in montibus longis Lycæi,' pro, in longo Lycæi monte; in longo Lycæo. Idyll. ii. 49. ἀν' ὄρια. Idyll. iv. 35. ἀπ' ὄρες. Idyll. vii. 87. ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἀν' ὄρια τὰς καλὰς αἴγας, 'quia tibi ego pascerem in monti-

bus pulcras capras.' 92. ἀν' ὄρια θουκολέοντα, 'in montibus pascentem.' 152. ὅς ἄρσει λῆας ἐβαλλε, 'qui montibus saxa jaculabatur,' i. saxa montium instar magna; ὑπερβολή. Idyll. viii. 2. κατ' ὄρια μακρὰ, 'in montibus altis.' Idyll. xiii. 62. ἐν ὄρεσιν, 'in montibus.' 67. ὄρια, καὶ δρυμῶς, sub. κατὰ, '[per] montes, et sylvas,' &c.

ὠρνεσθαι, Dorice tributum lupis, qui proprie ὀλολύζειν dicuntur, unde Latinum ululare. Theoc. Idyll. i. 71. τῆνον λύκοι ὠρνεσαντο, 'illum lupi ulularunt,' i. ululantes defleverunt.

ὠρνεσθαι canibus tributum, pro ὀλακτεῖν, latrare. Theoc. Idyll. ii. 35. Θέστυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρνεύονται, 'Thestyli canes nobis per urbem latrant.'

ὠρνες, *ων*, αἱ, in Ovo Simmiæ Rhodiî, pag. 388. f. 1. et 399. feræ dicuntur, quarum clamor est horribilis; παρὰ τὸ ὠρνεσθαι, ululare, rugire, canum, luporum, leonum, aliarumque ferarum vocem auribus injucundam edere. Quod verbum apud Theoc. Idyll. i. legitur, τῆνον μὲν ὄρες, τῆνον λύκοι ὠρνεσαντο. Pro eodem dicitur et per ο, ὄρνες, *ων*, αἱ. Sed apud Herod. lib. iv. pag. 179. lin. 19. quadam fera Africæ animalia sic appellantur, quorum descriptionem lector ibi per otium videbit.

ὠρχαῖος, Dor. κατὰ κράσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ῶ, pro communi δ ἀρχαῖος, ille antiquus. Theoc. Idyll. xi. 8. ὠρχαῖος Πολύφαμος, 'ille antiquus Polyphemus.'

ὠρχεῖντο, Dor. pro com. ὠρχοῦντο, saltabant. Theoc. Idyll. vi. 45. ὠρχεῖντ' ἐν μαλακῇ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίρα, 'saltabant in molli vitulæ statim herba.' Quid autem sit ὠρχεῖσθαι patet ex vulg. Lex.

ωσ terminatio Dorica pluralis accusativi communiter in *ous* desinentis. Quod tam in articulis, quam nominibus substantivis, et adjectivis locum habet. Ut τὰς καθαρῶς λόγους Dor. pro com. τοὺς καθαρῶς λόγους. Theoc. Idyll. i. 26. ἐρίφως, pro com. ἐρίφους, dicit. Et 48. ὄρχως, pro ὄρχους. 88. ὀφθαλμῶς, pro ὀφθαλμούς. 91. idem 92. τὰς, pro τοὺς. 117. δρυμῶς, pro δρυμούς. Idyll. v. 58. γαυλῶς, pro γαυλούς. 81. χιμάρως, pro χιμάρους. 86. ταλάρως, pro ταλάρους. Idyll. ix. 3. μόσχως, et ταύρως, pro μόσχους et ταύρους. Idyll. x. 54. τὰς φακὸς ἐψέιν, pro, τοὺς φακούς. Idyll. xi. 9. κροτάφως, pro κροτάφους. 40. νεβρῶς, pro νεβρούς. 41. ἀμφοφόρως, et σκύμνως, pro ἀμφοφόρους, et σκύμνους, &c.

ὡς, vel ὡσπερ adverbia similitudinis interdum subaudiri videntur. Ut apud Theocritum Idyll. xiv. 38. τῆνυ τὰ σὰ δάκρυα μάλα βέοντι, 'illi tuæ lacrymæ [tanquam] mala fluunt [vel, quasi poma devolvuntur].' Idyll. xv. 11. Διώνα, pro ὡς Διώνη, vel τῆ

Διώνη ὁμοία, Dione, i. e. ut Dione, vel, Dionæ similis. 88. *τρυγόνες ἐκκναισεύντι*, pro *ὡς τρυγόνες*, 'turtures [i. ut turtures] odiose stridunt.' Sic Virgil. *Æn.* iv. 196. 11. 'Et nunc ille Paris cum seniviro comitatu,' pro, ille Paridi similis. Idyll. xviii. 26. *Ἄως ἀντέλλοισα*, pro, *ὡς Ἄως*, de Helena dictum, '[Sicut] Aurora exoriens.' Idyll. xx. 9. *χείλεά τοι νοσέοντι [ἐντί]* 'labra tibi [sunt velut] ægroto.' Subaudiendum enim *ὡς*. Vide *νοσέοντι*. Sic etiam Pind. Pyth. Ode 4. p. 80. M. *θεράπων οἱ ὄπαδεῖ*, pro *ὡς περ θεράπων ἀκολουθεῖ αὐτῷ*. Ibid. *Ἄτλας προσπαλαφεῖ ὀρανῶ*, pro, *ὡς περ Ἄτλας*. Sic et Sophocles in *Ajace* pag. ex Henr. Steph. typis 34. 1. *πυλῶρὸν φύλακα* vocat Teucrum, pro, *ὡς πυλῶρὸν*, Pin. Pyth. Ode v. 278. 22. *αιετὸς*, pro, *ὡς αιετὸς*. Pyth. Od. 9. 303. 9. *Ζῆνα* dixit, pro *ὡς Ζῆνα*, &c.

ὡς, ut; causam finalem significans, ut Grammatici loquuntur. Cum indicativo aoristi activi junctum, loco subjunctivi. Theoc. Idyll. xi. 55. *Ὦς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τεύ ἐφίλασα, ἀντὶ τοῦ, Ὦς καταδύσω, καὶ φιλήσω*, 'Ut descenderem ad te, et manum tuam oscularer.'

ὡς, poetice pro com. *οὕτως*, *ita*, sic. Theoc. Idyll. ii. 31. *ὡς κείνος δινούτο ποθ' ἀμετέρησι θύρησιν*, 'sic ille volvatur ad nostras fores.'

ὡς, *ὠτὸς*, τὸ, Dor. a com. *οὖς*, versa diphthongo *ου* in *ω*, *οὖς* vero κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ *οὐσας*, *τος*, auris. Theoc. Idyll. xi. 32. *ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὦς, μία μακρὰ*, 'ex [altera] aure protenditur ad alteram aurem, unum longum [supercilium].' In H. Stephan. codice versus iste sic Latine redditus, 'ex altera ad alteram panditur aurem, quasi unica linea.' Latinus interpres fortasse codicem nactus est, in quo scribebatur, *ποτὶ θῶτερον, ὡς μία μακρὰ*. Et putavit præterea subaudiendum *γραμμῆ*. Quare vertendum fuisset, quasi, vel tanquam unica longa linea. Sed nihil mutandum. Nam vulgata lectio est optima, unde commodissimus sensus elicitur. Illud vero *μακρὰ*, ad præcedens *ὀφρὺς* (vel potius *ὀφρὺς*) est referendum.

ῶσθεν, Dor. pro com. *ῶξεν*, redolebat, vel, redolebant. Theoc. Idyll. vii. 143. Πάντ' ῶσθεν θέρεις μάλα πινους, ῶσδε δ' ὀπώρης, 'Omnia redolebant ætatem valde pinguem [i. uberimam], redolebant et autumnum.'

ὡς ἴδεν, *ὡς ἐμάνη*, *ὡς ἐς βαθὴν ἄλλετ' ἔρωτα*, Theoc. Idyll. iii. 42. Idem Idyll. ii. 82. *ὡς ἴδον*, *ὡς ἐμάνην*, *ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη Δειλαίας*. Homer. *Iliados* ξ. 546. *ὡς δ' ἴδεν*, *ὡς μιν ἔρωσ πικινὰς φρένας ἀμφεκάλυπεν*.

ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται, Theocriteum lo-

quendi genus, quod existat. Idyll. vi. 37. quod sonat, 'ut apud me judicatum est,' i. ut meum fert iudicium.

ὡς τάχος, ellipticum loquendi genus. Videtur enim subaudiri vel verbum *ἔχεις*, si secundam personam alloquaris (nam pro personarum varietate verbum quoque variandum) vel aliquid hujusmodi, quod sit *ἰσοδυναμοῦν*, ut locutio sit integra, q. d. ut celeritatem habes, vel, quam celeritatem habes, vel, quantam celeritatem habes, pro, quanta maxima celeritate potes, quam celerissime, quamprimum. Theoc. Idyll. ii. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἔχει, 'vas æneum quamprimum pulsa.' Pro eodem alias dicitur *συνωνύμως ὅσον τάχος*, ubi vel *ἔχεις*, ut supra, subauditur, vel *ἔστιν*, i. quanta celeritas est tibi, vel aliis, de quibus verba fiunt; quam celerissime. Sic etiam *ὅσον σθένος* intelligendum, quantum robur habes, quantum robur adest, quam fortissime, totis viribus. Hoc modo sumitur apud Theoc. Idyll. i. 42. Quam autem legitimus *ἔστι τάχος*, tunc τὸ *ἔστι* idem valet ac τὸ *ὡς*, et phrasis ita sumenda, ut *ὡς τάχος*. Alioqui scribendum esset *ἔ, τι*, quod et *ἔπερ* dicitur, et hoc saltem loco *ἰσοδυναμῆ τῷ ὅσον*, et *ἔ, τι τάχος, τῷ ὅσον τάχος*. Quoniam autem hæc ab aliis vel silentio prætereunt, vel paucis, et nimis obscure docentur, ideo nos in gratiam τῶν φιλελήμωνων hæc ipsa pluribus persequi non dubitavimus, ut omnes, qui solidiorem Græcæ linguæ notitiam habere cupiunt, verborum, et integrarum locutionum vim melius percipiant.

ὠστοργος, Dorice κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ δ *ἄστοργος*, crudelis, inhumanus. Proprie vero sic appellatur, qui erga liberos, vel consanguineos, aut uxorem nullo naturali tangitur affectu. Vide *στέργειν*, et *στοργή* in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Theoc. Idyll. ii. 112. Καί μ' εἰσίδων ὠστοργος, 'Et me intuitus ille crudelis.' Vel est *ἐκτασις τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα τραπέντος*, καὶ ἀφαίρεσις τοῦ α ἐκ τοῦ *ἄστοργος*. Ideo suus cuique particula spiritus, et accentus naturalis est servatus, ut melius ipsa vocum origo nobis appareat.

ῶτα, *ῶτων*, τὰ, comm. formatur autem ab *οὔατα*, κατὰ συγκοπήν, καὶ τροπήν τῆς *ου* διφθόγγου εἰς *ω*. Theoc. Idyll. v. 133. τῶν ῶτων καθελοῖσ', ἕκὰ οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, 'auribus ad se atrahens, quam ei palumbum dedi.' Canterus Nov. Lect. vi. 25. ex Polluce; *χύτραν* quoddam osculationis genus fuisse tradit, quod auribus prehensum fiebat. Idem hoc affert carmen, ut rem probet, *Λαβοῖσα τῶν ῶτων φιλοσση τὴν χύτραν*, i. Ollam prehensum osculator auribus.

ἄτερος, Dor. κατὰ κράσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε εἰς ω μέγα, pro communi ὁ ἕτερος, aliter. Theoc. Idyll. vii. 36. ἄτερος ἄλλον ὄνασει, 'alter alterum juvabit.' Idem Idyll. viii. 91. ἄτερος, οὕτω καί.

ἄντς, Dorice, pro com. αὐτς, ipse. Quod fit verso α in ω. Vide α commune Dor., et ὦ Dorienses non raro. Theoc. Idyll. iv. 5. ἄντς δ' ἐς τὴν ἄφαντος ὁ βοικόλος ἄχετο χάραν; Æ. P. 'ipse vero bubulcus in quam regionem abiit invisus?' i. non visus: at ex hominum oculis, conspectuque, sublatus, ita ut nusquam gentium amplius appareat? Idyll. xi. 34. ἀλλ' ἄντς τοιοῦτος ἐὼν, 'sed ipse talis quamvis sim.'

ἄντς, Dor. et Æol. ac Ion. pro Ion. Doric. ἄντς, hoc vero pro com. ὁ αὐτός. Idem Theoc. Idyll. xviii. 22. ἦς δρόμος ἄντς, 'quibus [est vitæ] cursus idem.' Sed fortasse scribendum ἄντς, ut recte scriptum exstat Idyll. xxvi. 23.

ὦ φρόντιστος, Dor. pro comm. ὁ ἀφρόντιστος, κατὰ κράσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ α εἰς ω μέγα. ὁ ἄνε φροντίδος. ὁ ἀμέριμνος,

qui est curarum expertus, securus. Theoc. Idyll. x. 20. ὦ φρόντιστος ἔρω, 'amor sine curis [amor securus].' At Henrici Stephani versio habet, curarum auctor cupidō. Quæ versio nequaquam damnanda. Dicemus enim jam τὸ α ἐπιτατικὸν esse, et idem hoc valeat ac τὸ πολυφρόντιστος, i. multis curis abundans. Quod amorī aptissime conveniet, qui facit ut homines variis curis, tanquam fluctibus agitentur, ut rebus amatis fruuntur, et, dum fruuntur, ne iis priventur, metuant. περὶ δὲ τοῦ α τοῦ ἐπιτατικοῦ consule Magnum Etymologicum in α. Vide οα in ω Dor. κατὰ κράσιν, in nostro Lex.

ἄψ, ὠπς, ὁ, poet. oculus, et in plur. ὄπες, ὠπάν, οἶ, πὰρὰ τὸ ὄπτω (μ. ὄψω, π. π. ὄμμαι, ὄψαι, ὄπται,) τὸ ὄρῳ, video, aspicio. Oculorum enim beneficio videmus, quæ videmus. Theoc. in Epig. vi. 1. εἰ καταταξεῖς Δάκρυσι διγλήνους ὄπας ὀδύρομενος; 'si contabefacias Lacrymis geminas pupillas habentes [i. geminos] oculos?' Vide καταταξεῖς, et δίγληνος.

Τ Ε Λ Ο Σ .

FINIS HABET LAUDEM, META CORONAT OPUS.

ΑΤ

Πᾶν ἀγαθὸν, καλὸν τε, Θεοῦ δόσις ἔπλετο, κῦδος
Ὀὕνεκεν αὐτὸς ἔχοι.

Æ. P.

Date Due

theocritus

THEOCRITUS

BION ET MOSCHUS

GRÆCÆ ET LATINÆ

EDITIONIS SECUNDÆ

PRÆFATIO

ET DE TERTIIS PARTIBUS LIBRORUM

LONDINI

EX OFFICINA A. D. 1782

APUD W. CLARKE, STATIONER, STRAEND ST. 1782

AD P. 1782

ET A. D. 1782

1782

University of
Connecticut
Libraries

39153029182989

